9-6.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:

ஸ்ரீ பகவத்கீதை

கீதார்த்த தீபிகை என்கிற உரையுடன்

[1-முதல் 10-அத்தியாயங்கள் அடங்கியது.]

(முதல் புத்தகம்)

இதில்

ஸ்ரீ சங்கரர், ஸ்ரீ ராமாநுஜர், ஸ்ரீ மாத்துவர், ஸ்ரீ தரர், ஸ்ரீ ராகவேந்திரர், ஸ்ரீ மதுஸூதன சரஸ்வதி, ஸ்ரீ ஆநந்த கிரி சுவாமிகள் முதலியோரது பாஷ்யங்களும் வியாக்கியானங்களும் அடங்கியுள்ளன.

இயற்றியவர்:

கோயமுத்தூர் V. குப்புசாமி அய்யர்.

பதிப்பாசிரியர்கள்:

S. G. அய்யர் கம்பெனியார்

விற்பனையாளர்:

பாலாஜீ அண்டு கம்பெனி,

நெ. 8, ராஜரத்தினம் தெரு, கீழ்ப்பாக்கம்,

சென்னை.

இதன் விலை] [ரூபா 12-0-0.

பதிப்பு. 1944

श्रीमते रामानुजाय नमः.

अभिनन्दनश्लोकाः

म-रा-श्री, वे. मू. श्री. वेङ्कटरमणाचार्यकृतिः.

अनायासादुत्तत्त्वजिज्ञासूनां सतां मुदे ।
सम्प्रकाश्य भाष्याणि प्राप्यास्त्यसहवर्णितैः ॥
सर्वशास्त्रार्थरचिता सिद्धान्तत्रयबोधिका ।
श्रीभाष्यार्थविदीपिका जीयादाचन्द्रतारकम् ।

मेल्कोटे

ब्र - श्री, रामचन्द्रशास्त्रिकृतिः.

अविद्यातिमिरान्धानां देहिनां वस्तुसिद्धये ।
सर्वशास्त्रार्थनिहिता जीयाद्भाष्यप्रदीपिका ॥
मतत्रयसिद्धान्तज्ञा श्रीभाष्यप्रदीपिका ।
जीयादाकल्पमाभूमौ नित्यानन्दप्रदायिनी ॥

मैसूर्,

ब्र - श्री, श्रीनिवासाचार्यकृतिः.

श्रुत्वा वेदान्तसारं विविधमतगतान्या
विरासत्पुराणान्यस्तोकं सेतिहासा
न्यायान्भावनतमं भाष्यवाणीः कृपालोः ।
तेषामानन्दतोषार्थमनिमिषनावह
बालाः सत्पाठसंसारोऽयं तनुविदिता
नानाविधेषु विवृतानां ॥

शास्त्रं संगृह्य ताद्धृतपदार सर्वं
प्राज्ञानन्द्राज मात्राज्ञ्यम्बुदधराम्बु
वियद्वृत्तिदायो भेदोद्भवो बोधाय ।
श्रीभाष्योद्दिष्टकृत्यपरिगणिता या
भाषाबोधां प्राप्तां भंगुरार्थाः
स्वकमध्यमं भाष्यवार्त्तिकप्रवृत्ताः ॥

ஞாதாஸாம் ஸம்ஸ்க்ருதகவீநாம் ப்ரபந்தயிஷ்ண
ப்ரபந்தா ஹ்ருத்தாம் வீக்ஷ்ய ஸப்தக்ஷ்ய ஸ்தந்வ்யாஸ்வீ
வாகாப்த்ரபவத்பிருஸ ஆவபத்க்ஷ்யவேக: ।
ஸப்த:கோயம் வாஸீஷ்டோப்ரஸிய ஹணி த்விஜஞ்ராஜ்ஞ
ஸாயாரணாதி: கவ்யவ்யாஸப்தாவ்ய யீஶா
நந்திரஸ ஸாஹஸ்ராம் ப்வணீம் ஸம்பஹாண ॥

சாற்றுக்கவிகள்.

தில்லையம்பூர் இயற்றமிழ் வித்துவான்

ம - ள - ள - ஸ்ரீ

வெங்கடராமய்யங்கா ரியற்றியவை.

கழிநெடி லாசிரியம்.

உயர்வுபெறுந் தமிழ்நாட்டிற் செழுமறையோ
ருபநிடத மொருங்கு தேர்ந்தே
யுயர்வுமிகுந் தம்முதர நோய்தொலைப்பா
னலைந்துநித மருளிற்குன்றி
மயர்வழிக்கத் தம்மவர்க்கே மனமிரங்கார்
கல்வியினு மகிழ்ந்துநாளு
நயமுணர்த்தப் பிறர்க்கறிவி னுழைப்பவர்தங்
கல்விவகை நன்றாமன்றே. க.

அன்றிருந்தார் தொன்முனிவ ரனைத்துணர்வு
மளிக்கவரு மறிவுதாங்கி
யின்றறிந்தே யிருட்டகற்றுங் கைவிளக்காங்
கீதையுரை யிரங்கித்தந்தார்
நன்றிருந்தே பார்த்திடுமின் றமிழ்நடையுஞ்
சுலபமதா நவின்றதூயோன்
வென்றிமிகுஞ் சோணாட்டுக் குப்புசாமி
வேதியனும் விபுதர்கோனே. உ.

சாற்றுக்கவிகள்.

கோயமுத்தூர் கேட்டீவ் ஐஸ்கூல் தமிழ்முனிஷி
ம-ா-ா-ஸ்ரீ, முத்துசாமி அய்யர் அவர்க ளியற்றிய

அ க வ ல்

ஓதைநெடுங்கட லாடையுடுத்த
மேதகுபுவிக்கணுன் வெய்துறுமாந்தர்
பேதிருண்மூலப் பெருபிழம்பிடைபடிஇ
யோதிடுதகைமூன் றுரைகரணம்பொறி
தம்மினுழன்று தழையுமவர்க்கொடு
விம்மியவினைநாண் வீக்கிடாயாப்புறூஉ
தாபத்திரயத் தழலிடைப்புழுவாய்
சோபத்தினிலே தோய்ந்துமருண்டெனும்
பிறவியுமிறுமாம் பீழையொறுக்கி
மறுவிறனுணர்வுறூஉ மாண்சிவம்பெறவருள்
கொண்டுசெங்கமலை தன்கொழுநனாகி
தண்டொடுநேமி தாங்கியவெம்பரன்
அண்டர்கணாயக னுயரிலவையெலா
முண்டவன்வாய்மலர்ந் துசிதவருச்சுனன்
கருத்தொடுவினவக் கசடறுஞானப்
பொருட்கதிர்விரித்த புனிதநற்கீதைக்
கறநிலைவீடுண ரான்றோர்செய்யுரைத்
திறனெலாஞ்சேரத் திரட்டிவிளக்கியே
நல்வகைச்சேரநன் னாட்டினுதித்துவாழ்
சொல்வளக்கோயமுத் தூரினினிலவுவோன்
பல்லுயிர்க்குபகரிப் பதுடற்பயனென
சொல்லுநூற்கொக்கவே தொல்லுலகுக்குக்கற்
குப்புசாமிப்பெயர் கொண்டிடுவேதிய
நற்புதன்செய்தபோ னன்றியார்செய்வரே.

ஶ்ரீமாதவாய நம:

ஶ்ரீவரவரமுநயே நம:

அவதாரிகா.

அப்ரேஸ்ய ஸேவ்யதநாஹிவிஶ்ருதாயா
யோமாத்வஹேதுகம் ஹரிர்ஹரிர்ப்ருஹாவம் |
உத்த்வாஶ்ய தஸ்ய ப்ரதிவந்த்ய விஶ்வேதந்
தஸ்மிந்நபாஶ்யபாத: ப்ரணதாதிவக்ஷ: ||

ஸ்ருஷ்டா ஜகத்விவிய ஹோக்ருதஸர்வாதிஹோத்ர
ரூபம் ப்ரவிஶ்யதநுநர்வ்யஸேவஜீவ: |
ஹ்ருசாவிஹ்ருத்ய பதமோவ* நிஜேகருணாயே
அஸம்மோய உஜ்ஜதிபாதாம் ஸதம்ப்ரபத்யே ||

ஸம்ஸாரபம்யந விமோசநஸம்ப்ரவ்ருத்த
ஶ்ரீஜ்ஞாநகருணாய நிஜபம்யவயேஜுதநாய |
யோயமுபோய ந ஶிஷாத்வரதாயமுத்த்வம்
ப்ராவாதிஸக்ராணயாத தம் ப்ரணமாமி ||

வாரம்வாரம் பாதபத்மேஶ்வராணாம்,
ஸாரம்ஸாரம் ஶாநஸாம் லோகஜீவம் |
நாமம்நாமம் ஸங்கீர்த்து ஶங்கராதீந்
ஶீதாஹாஷ்ட்ரா க்ருதஶாவிக்ஷமோஶீ ||

விஜயாயவாஸதேவ: க்ருபயோபதி
தேஶயாம்பாராஶீதாம் |
ஸம்ஸ்ருதிவிஜயாயவந்நஸ்தாதக்ஷ்ருப
யேபவம்ஶ்ர தேவிஶதம் ||

ஶங்கரம்ஶ்ரீயரம்த்வம் ராமாநுஜமயேதராநு |
ராபவெம்ப்ருமவாஙசா தநூதெநெஹதந்தே ||

ப்ராப்ராப்ருவிபஹாஷாயாம் ஶீதாயாஹிதகாத்யயா |
லோகாநாமுஜ்ஜீவநார்த்தம் வ ஸம்ஸாராஸாகரே ||

---

* வ சபதம் ஏவ ; என்கிற அர்த்தத்தில் கிரகிக்கத்தக்கது.

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ।

[illegible]

அவதாரிகை.

நன்மையளிக்கவென்று நாரணனவதரித்து
மன்னுபூவுலகிற்காக்ஷி வரைவிலாதெல்லோருக்கும்
தன்மையாய்விளக்கிநல்ல தத்துவவுபதேசத்தைப்
பன்னுமாவாசுதேவன் பதத்தினைப் போற்றிபோற்றி.

நேத்தியாம்வேதாந்த வாக்குக்குமெட்டாத
நிர்குணாநந்த பரமே :
நெய்யுவெண்ணெயுநிகர் நேசமாம்ஜீவேச
நேர்மையாயுறு மாயமே :
எள்ளிலெண்ணெயுமேல் எங்குமேபரவிடும்
ஏகநாயக போதமே :
எண்ணிடத்தொலையாத எத்தனையோவஸ்துவாய்
என்றிடுசிதா நந்தமே :
பரிபூரணஅத்துவைத சச்சிதானந்தகன
பரதத்துவமெஞ் ஞானமே :
படைத்தன்முதல்செய்யினும் பற்றின்றிசாக்ஷியாய்
பார்க்கின்ற சைதன்னியமே :
வேதோபநிடதமெனும் வேதாந்தசாரமாம்
கீதோபதேச விதமே :
பாஷ்யவ்யாக்யாநாதி அர்த்தசங்கிரகமும்
பாங்கான தமிழ் நடையிலே :
கிளர்மைசேர்பண்டிதர்கள் பார்த்தியற்றியவிந்த
கீதார்த்த தீபிகையினை :
பரமார்த்தமென்னப் படித்துளோர்க்கின்புற
பரமபதம்நீ யருள்வையே.

வி. கு.

ஶ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம: ||

முகவுரை.

சகலமான பிராணிகளும், சுகாநுபவங்களினால், ஆநந்தத்தை அடைய விரும்புகின்றனவென்பதை நாம் நிமிஷம்தோரும் கண்டுகொண்டேயிருக்கிறோம். அதிலும் ஞியானத்தோடு கூடிய மனுஷிய ஜென்மத்தை அடைந்திருக்கும் நாம், அச்சுகாநுபவங்களினால் அடையப்படும் ஆநந்தம், சாசுவதமானதாகவிருக்கவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிறோம் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இப்படிப்பட்ட ஸ்திரமான ஆநந்தமின்னதென்பதை அறியும்படியான ஞியானமும், அதை அடையும் வழி இன்னதென்று காட்டும் சுருதி ஸ்மிருதி முதலான பிரமாணங்களும், நமக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தும், அவற்றை ஆராய்ந்தறியாமல், பெரும்பாலோர் இவ்வுலக விஷயங்களில் அந்த சாச்சுவதமான ஆநந்தமிருப்பதாக பிரமித்து, சிற்றின்பங்களை ஒவ்வொன்றாய் பல ஜென்மங்களில் அனுபவித்து பார்த்த பிறகுதான் அவைகளில் அச்சுகமில்லை என்கிற ஞியானத்தை அடைகிறார்கள். ஆகையால் விவேகத்தோடு கூடியவர்கள் அந்த சாச்வதமான சுகமின்னதென்பதை சாஸ்திரப் பிரமாணங்களால் தெரிந்து இந்த ஜன்மத்திலேயே அதை அடைய முயலவேண்டியது அவசியமல்லவா?

வாஸ்தவத்தில் கோரத்தகுந்ததெதுவோ அதைவிட்டு கோரத்தகாததைக் கோருவது லோக சுபாவமாதலால், சுகத்தின் தாரதம்மியத்தை விசாரித்து ஆராய்ந்தறியவேண்டியது அவசியமாகவாகிறது.

சுகமானது உத்தமம், மத்தியமம் அதமம் என மூன்று வகைப்படும். இவைகளில் அதம மத்தியம சுகங்கள் பல உள்பிரிவுகளையுடையனவாகிலும் அந்த உள்பிரிவுகளைப்பற்றி விசாரிக்க இப்போது அவசியமுமில்லை. பொதுவாய் விசாரிப்பதே போதுமானதாயுமிருக்கிறது.

அதமசுகமெதுவென்றால், இவ்வுலகத்தில் காதுகளால் வீணை முதலிய வாத்தியாதிகளைக் கேட்பதினாலும், கண்களால் விநோதமான ரூபாதிகளைப் பார்ப்பதினாலும், மூக்குகளால் புஷ்பாதி வாசனைகளை கிரகிப்பதினாலும், நாவினால் பழம் முதலியவைகளை ருசிபார்ப்பதினாலும், துவக்கில் சந்தனம் முதலியவைகளை பூசிக்கொள்ளுவதினாலும் பின்னுமிப்படியே தன கனக வஸ்து

வாகன புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் கூடியிருப்பதினாலும் உண்டாகிற மனுஷியாநந்த மென்று சுருதி ஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்பட்டசுகமே.

பெரும்பாலோரால் விரும்பப்படுகிற இவ்வுலகசுகத்தை அதமமென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்றால், அப்படிச் சொல்லப் பலமுகாந்திரங்களுண்டு. அவைகளில் சிலதை இவ்விடத்தி லுதாரணமாய் எடுத்துச்சொல்வோம்.

1. அது ஸ்திரமா யிருக்கத்தக்கதல்ல. எப்படியென்றால், வீணை முதலிய வாத்தியாதிகளைக் கேட்கிறவரையிலும் விநோதமான ரூபாதிகளைப் பார்க்கிறவரையிலும் புஷ்பாதிகளை முகருகிறவரையிலும் பழம் முதலியவைகள் நாக்கில் சம்பந்தித்திருக்கிறவரையிலும் சந்தனாதிகளை தேகத்தில் பூசியிருக்கிற வரையிலும் தன கனக வஸ்து வாகன புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுக்குத் தீங்கு நேரிடாதிருக்கிற வரையிலும் ஏதோ சுவற்பகாலம் சுகமிருக்குமானாலும் அச் சுகம் நீடித்திராது. மேலும் இப்படிப்பட்டசுக மனுபவிக்கும் காலத்திலேயே தற்செயலாய் நேரிடும் துக்க சம்பந்தத்தினால் அச் சுகம்கூட மாறிப்போகிறது.

2. இப்படிப்பட்ட விஷய சுகமானது எல்லோருக்கும் சமமாயிருப்பதாகச் சொல்லலா மென்றால் அப்படியுமில்லை. ஒருவனுக்கு சுககரமாயிருக்கிற ஆகாராதி வஸ்துக்கள் மற்றொருவனுக்கு சுககரமா யிருக்கவில்லை.

3. சிலருக்கு சுவற்பகாலமாவ திருக்கிறதாகச் சொல்லப்பட்ட அந்த சுகமானது துக்கக் கலப்பற்றதாக விருக்கிறதோ வென்றால், அப்படியுமில்லை. இராஜாவாகவிருந்து சகல பாக்கியங்களையும் அனுபவிக்கிற காலத்திலேயே தன் வம்சவிருத்திக்குப் புத்திர னில்லையென்றும், நித்திய தரித்திரனாயிருக்கிறவன் புத்திரபாக்கிய முண்டாச்சு தென்று சந்தோஷமடையும் காலத்திலேயே இக்குழந்தைகளை ரக்ஷிக்க தனமில்லையே என்றும், சுகத்தைக் கொடுக்கத்தக்க சகல சம்பத்திருந்தும் அவைகளை அனுபவிக்க ஏதுவில்லாமல் வியாதியினால் பீடிக்கப்படுகிறேனென்றும், பின்னுமிப்படியே ஒவ்வொருவனும் சுகத்துடன் துக்கத்தைக் கலந்தே அனுபவிக்கிறான்.

ஆகையால், பலரால் விரும்பப்படுகிறதானாலும் இந்த உலக சுகம் வாஸ்தவமான சுகமல்ல. ஆனால் உலகத்தில் இதை சுகமென்று வியவகரிக்கிறார்களே வென்றால், வாஸ்தவத்தை யறியாததினால் அப்படி வியவகரிக்கப்படுகிறது. எப்படி என்றால், இராஜாவாயிருப்பது அதிக சுகமென்று சொல்வோமானால், அவ்வரசனுக்கும் பலவித துக்கங்களிருக்கின்றன. அவனுடைத்தாயிருக்கிற சேவகர்கள் புத்திர மித்திர களத்திராதிகள் வாகனாதிகள் இவைகள் மூலமாயும், சத்துருக்கள் மூலமாயும், நோய் பசி தாகம் முதலியவைகள் மூலமாயும், தன் தேசத்திலுண்டாகும் க்ஷாமம் முதலியவைகள் மூலமாயும், தனக்குச் சமானமானவர்கள் குரு மற்றுமுள்ள பெரியோர்கள் இவர்

கள் விஷயமாய்ச் செய்யவேண்டிய மரியாதை பூஜை முதலியவைகளில் குறைவுண்டாகாமல் நடக்கவேண்டியதின் மூலமாயும், துக்க மெவ்வளவுண்டாகுமோ அவ்வளவு சுகமுண்டாக ஏதுவில்லை. இப்படியே நடக்க சக்தியற்றவன் நடப்பவனையும் நடக்கிறவன் வாகனாதிகளில் சவாரிபோகிறவனையும் சுகி என்று வியவகரித்தாலும் வாஸ்தவத்தில் அவர்களை சுகிகளென்று சொல்ல இடமில்லை. ஆகையால், இந்த உலகசுகத்தை அதமமென்றே சொல்ல வேண்டும்.

மத்தியம சுக மெதுவென்றால், இவ்வுலகத்தில் சிரத்தையோடு தேவதைகளை யுத்தேசித்தும் பலனை யுத்தேசித்தும் செய்கிற வேதோக்தமான நித்திய நைமித்திக கருமங்கள், சத்பாத்திரத்தில் செய்யப்படும் தானம், தேவாலய பிரதிஷ்டை, சத்திரம் சாவடி தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியவை கட்டிவைத்தல், தடாகாதிகள் வெட்டிவைத்தல், தேவாலயம் சத்திரம் தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியவைகளில் பூஜை அன்னதான முதலியன நடப்பித்தல், முதலாயுள்ள புண்ணிய கருமங்களினால், அக்கருமங்களுக்குத் தக்கபடி பலன்களை அனுபவிக்க சுவர்க்கலோகம் முதலிய லோகங்களில் தேவசரீரமடைந்து, அந்த லோகங்களில் அனுபவிக்கத் தக்கதாயும் துக்கக் கலப்பற்றதாயும் எப்போதும் சந்தோஷமுள்ளதாயும் வியாதி முதலிய துக்கமில்லாததாயும், இப்பூலோக சுகத்தைவிட பலமடங்கு சிரேஷ்டமானதாயும், தேவாநந்தமென்று சுருதி ஸ்மிருதி புராணாதிகளில் சொல்லப்பட்டதாயுமுள்ள சுகமே. இந்த சுவர்க்காதி லோகங்களில் அனுபவிக்கப்படும் சுகத்தை மத்தியம சுகமென்று எப்படி சொல்லலா மென்றாலோ, இது அழிவற்ற சுகமல்லாததினால்தான். ஏனென்றால், எந்த புண்ணிய கருமத்தின் பலனை அனுபவிக்க எந்தலோகத்தை ஒருவன் அடைந்தானோ, அந்த லோகத்தில் அந்த புண்ணிய கருமத்திற்காகக் குறிப்பிட்டிருக்கிற காலம்வரையில்தான் அந்த லோகசுகத்தை அனுபவிக்கலாம். அந்தப் புண்ணியத்தின் பலனை அனுபவிக்கக் குறித்தகாலம் முடிந்தவுடனே “ தஸ்மிந்யாவத்ஸம்பாதமுஷித்வா தைதமேவாத்வாநம் புநர்நிவர்த்தந்தே ” “ க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி ” என்கிற பிரமாணப்படிக்கு அவன் இந்த மனுஷிய லோகத்தில் ஜநித்து, மறுபடியும் இந்த உலகத்தின் சுகதுக்காதிகளையே அனுபவிக்க வேண்டியவனாயிருக்கிறானதினால்தான்.

உத்தமசுக மெதுவென்றால், ஸர்வசிரேஷ்டமான மோக்ஷமே. மோக்ஷமென்கிற பதத்திற்கு விடுதலை யடைகிறதென்பதே சரியான அர்த்தம். எதிலிருந்து விடுதலையடைகிற தென்றால், ஜனனமரணங்களாகிற சம்சார துக்கத்திலிருந்துதான். இந்த ஜனனமரணம் எப்படி துக்கமானதென்றாலோ, மலமூத்திர இரத்த மாம்சம் முதலியவைகளால் நிறைந்ததாகிய தாயின் கருப்

பாசயத்தில் கட்டுண்டிருப்பதும் துக்கமே. அக்கருப்பத்திலிருந்து தலைகீழாய் பல துன்பங்களையடைந்து பூமியில் பிறப்பதும் துக்கமே. பிறந்த பிறகு பால்லிய கௌமார யௌவன வார்த்தக தசைகளில் பசி தாகம் வியாதி குடும்ப சம்ரக்ஷணை குடும்ப வியோகம் அசக்தி முதலியவைகளும் துக்கமே. கடைசியாய் மரணாவஸ்தையும் துக்கமே. ஆகையால், இச்சம்சாரம் துக்கமென்று சொல்லப்பட்டது. அதிலிருந்து விடுபடுவதாகிய மோக்ஷமானது அழிவற்றதாகிய நித்தியானந்தமென்றும் பிரம்மாநந்தமென்றும் சுருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராணாதிகளில் பிரசித்தமாயிருக்கிறது.

சுகமானது இப்படி மூன்றுவித தாரதம்மிய முடையதாயிருப்பதினாலே, ஒவ்வொருவனும் உத்தம சுகமடைய முயலவேண்டுமேயன்றி மற்றசுகங்களை விரும்பக்கூடாது. அதையடைய முயற்சிசெய்துவந்தால் அவனவன் முயற்சிக்குத் தக்கபடி இந்த ஜன்மத்திலேயேயாவது "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே" என்கிற பிரமாணப்படிக்கு சில ஜன்மங்களுக்குப் பிறகாவது உத்தம சுகமடையலாம். மத்தியமாதம சுகங்களைக் கோரி அவைகளிலேயே பற்றுள்ளவன் அனேககோடி ஜன்மங்களை எடுத்தாலும் உத்தம சுகமடையமாட்டான்.

ஆகையால், இந்த உத்தம சுகமடைய சாதனமெது என்பதை இப்போது விசாரிக்கவேண்டியதாகிறது. நேரான ஸாதனம் ஞானமாயும் பரம்பரையான ஸாதனம் நிஷ்காமகருமங்களாயுமிருக்கின்றன. அச்சாதனங்களை அடையும் மார்க்கத்தை நமக்கு வெளிப்படுத்துவதில் முக்கியமும் சருவசிரேஷ்டமுமான பிரமாணம் சுருதியே. சுருதி என்பது வேதமென்றறிக. வேதமானது கருமகாண்டம் ஞானகாண்டமென இருவகைப்படும். நித்திய நைமித்திக கருமங்களைப்பற்றியும் அவைகளை அநுஷ்டிக்கவேண்டிய விதத்தைப்பற்றியும் சொல்லுகிற பாகம் கருமகாண்டமென்றும், எது மோக்ஷத்திற்கு நேரான சாதனமோ, அந்த ஞானத்தை உண்டாக்குகிறவும் வேதாந்தமென்று சொல்லப்படுகிறவுமான பாகம் ஞானகாண்டமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இக்கருமகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நித்திய நைமித்திக கருமங்களை அவைகளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிற பலனை அடையவேண்டுமென்கிற கோரிக்கையுடன் செய்தால் மத்தியம சுகமடையலாம்; பலனில் அபேக்ஷையில்லாமல் விதிப்படி செய்து ஈசுவரார்ப்பணம் செய்துவந்தால், அதினால் சித்தசுத்தியும் சித்தசுத்தியினால் ஞானமும் ஞானத்தினால் மோக்ஷமுமடையலாம்.

விஸ்தாரமாயும் மகாத்துமாக்களுக்கே அர்த்தமாகக் கூடியதாயும் உத்தமசுக மடைவிக்க முக்கிய சாதனத்தை வெளிப்படுத்துகிறதாயுமிருக்கிற வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்துகளினர்த்தங்களைப் பூர்ணமாய் அறிந்துகொள்

ளும் சக்தி நமக்கில்லையே என்றாலோ, இக்கொடுமையான கலியுகத்தில் நாமிப்படிப்பட்ட நிலைமைக்கு வருவோமென்பதை யுத்தேசித்தே சாக்ஷாத் மகாவிஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணாவதாரம் செய்திருந்த காலத்தில் அர்ச்சுனனை நிமித்தமாகக்கொண்டு சகலரும் கடைத்தேற சுலபமா யிருக்கும்பொருட்டு வேதாந்தார்த்தங்களின் சாரமாகிய கீதா சாஸ்திரத்தை உபதேசித்திருக்கிறார்.

மகாவிஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணாவதாரம் செய்ய வேண்டியதென்ன? அவர் அர்ச்சுனனை நிமித்தமாகக் கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டியதென்ன? என்றாலோ, இவ்விஷயம் சாதாரணமாய் பலருக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் தெரியாத சிலர்பொருட்டு அச்சரித்திரத்தை இவ்விடத்தில் சுருக்கிச் சொல்லுவோம். " 𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 । 𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌚 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿 𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌯𑍁𑌗𑍇 " (இந்த பகவத்கீதை 4-வது அத்தியாயம், 7, 8-சுலோகங்களைப் பார்க்க,) என்கிற பகவத் வாக்கியப்படிக்கு துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனத்திற்காகவும் யாதவ வம்சத்தில் பிறந்திருந்தவர்களும் மகாபக்தர்களுமான வசுதேவர், தேவகீ, இவர்களுடைய இஷ்டபூர்த்திக்காகவும் அவர்களுக்குப் புத்திரனாக அவதாரம்செய்தார்.

அக்காலத்தில் அஸ்தினாபுரத்தை யாண்டுவந்த சந்திரவம்சத் தரசர்களின் சந்ததியில் திருதராஷ்டிரனென்றும் பாண்டு என்றும் இரு சகோதிரர்களிருந்தார்கள். திருதராஷ்டிரன் பிறவிக்குருடன். அவன் பட்டத்திற்கு அருகனல்லாவிட்டாலும் தம்பியான பாண்டு தமையனிடத்திலுள்ள பக்ஷத்தினால் தமயனை ராஜாவாக்கித் தான் இளவரசானான். சிலகாலத்திற்குப் பிறகு இறந்துபோனான். இந்த பாண்டுவுக்கு, தருமபுத்திரர், பீமசேனன், அர்ச்சுனன், நகுலன், சகதேவன், என ஐந்து குமாரர்களும், திருதராஷ்டிரனுக்கு துர்யோதனன் முதலிய நூறு குமாரர்களு மிருந்தார்கள். பாண்டு குமாரர்கள் வித்தையிலும் வல்லமையிலும் பெருந்தன்மையிலும் புத்தியிலும் சகலவித நற்குணங்களிலும் துர்யோதனாதிகளைவிட சிரேஷ்டர்களாயும் சகலராலும் புகழப்படத் தக்கவர்களாயு மிருந்ததினால் தன் தகப்பனுக்குப் பிறகு இராஜ்ஜியம் தனக்குக் கிடைக்காமல் போய்விடுமென்கிற பயத்தினால் துர்யோதனன் இவர்களை விரோதித்து தந்திரமாய்க் கொன்றுவிடவும் எண்ணங்கொண்டான். தன் குமாரன் பாண்டவர்களை விரோதிக்கிறானென்கிற சங்கதியை திருதராஷ்டிரன் அறிந்து பாண்டவர்களுக்கும் பாதி இராஜ்ஜியத்தைக் கொடுத்து, இந்திரப்பிரஸ்தமென்கிற பட்டணத்தில் அவர்களை வசிக்கச்செய்தான். துர்யோதனன் அத்துடன் திருப்தியடையாமல் பாண்ட

வர்களைக் கொன்றுவிடப் பலவித முயற்சி செய்தும் பயன்படாததினுல் அவர்களை அடுத்து அவர்களிடத்தில் சிநேகம் பாராட்டிக் கடைசியில் மோசடியாய் தருமபுத்திரரைச் சூதாட்டத்திற் குட்படுத்தி, தனக்கு (துர்யோதனனுக்கு) அம்மானுன சகுனி என்பவனைக் கொண்டு மாயச்சூதாடுவித்து, பாண்டவர்களுடைய சகல சொத்துக்களையும் அபகரித்துக்கொண்டது மல்லாமல் பாண்டவர்களையும் அவர்களுடைய பத்தினியும் பதிவிரதா சிரோன்மணியுமாகிய திரௌபதியையும் சபையில் மானபங்கம் செய்தான். பீஷ்மாசாரியார் முதலான பெரியோர்களுடைய வேண்டுதலின்பேரில் பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷம் காட்டில் சஞ்சரித்துப் பதின்மூன்றுவது வருஷம் தனக்கு (துர்யோதனனுக்கு)த் தென்படாதவிடத்தில் வசித்துப் பிறகு வந்தால் பாதிராஜ்ஜியம் கொடுக்கிறதாக துர்யோதனன் உடன்பட்டான். மகா பலசாலிகளானுலும் தருமமென்கிற கயிற்றுல் கட்டுண்ட பாண்டவர்கள் காட்டுக்குச்சென்று நிபந்தனை தப்பாமல் பதின்மூன்றுவருஷம் காடுமலை முதலிய விடங்களில் சஞ்சரித்து பிறகு பாதிராஜ்ஜியம் கொடுக்கும்படி துர்யோதனனைக் கேட்டனுப்பினுர்கள். அதற்கவன் சம்மதிக்கவில்லை. பிறகு தங்களுக்கு அம்மான் பிள்ளையும் தங்களிடத்தில் அதிக வாத்ஸல்லியமுடையவருமான கிருஷ்ண பகவானைப் பிரார்த்தித்து அவர் மூலமாயும் துர்யோதனனை பாதிராஜ்ஜியம் கொடுக்கும்படி கேட்டனுப்பினுர்கள். துர்யோதனன் ஊசிகுத்துமிடமுள்ள பூமிகூட கொடுக்க மனதில்லை என்றுன். அதின் பிறகு இருகக்ஷியாரும் யுத்தம் செய்யவேண்டியதாய் நேரிட்டது. இந்த யுத்தத்திற்கு பாரத யுத்தமென்று பெயர்.

இந்த யுத்தத் துவக்கத்தில் இருதாரத்துச் சேனைகளும் யுத்தகளத்தில் நிற்கும்போது, அச்சேனைகளை அர்ச்சுனன் பார்த்து இருதாரச் சேனைகளினுமுள்ளவர்களில் பெரும்பாலும் தன் பந்துக்களும் சிநேகிதர்களும் குருக்களுமா யிருக்கக்கண்டு, பரிதாபமடைந்து தனக்கு சாரதியாக விருந்தருளிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை நோக்கி, நான் இந்தச் சேனைகளைக் கொல்லத் துணியேன், குருமுதலிய பந்துக்களைக் கொன்றுல் நரகமடைவேன், எனக்கு இராஜ்ஜியம் வேண்டாம், காட்டுக்கே மறுபடி செல்வேனென்றுன். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட கிருஷ்ணபகவானுனவர் அர்ச்சுனனுடைய சோக மோகத்தையும் அப்படியே சகலமான பெயர்களுடைய சோகமோகங்களையும் போக்கி அவர்களைக் கடைத்தேறும்படிசெய்யும் பொருட்டு, வருணுசிரம தருமங்களையும், அவனவனுடைய வருணுசிரமதருமத்தை விட்டவன் நரகமடைவானென்பதையும், ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தையும், உத்தம சுகத்தை யடைய வேண்டியதற்கான ஞான கருமமார்க்கங்களையும் உபதேசித்தார். ஆகையால், இந்த கிரந்தமானது பகவானுன கிருஷ்ணசுவாமியினு லுபதேசிக்கப்பட்டபடியால் பகவத்கீதை யென்றும், வேதாந்தார்த்தங்களைத் திரட்டிச்

சொல்லியிருக்கிறபடியால் உபநிஷத் என்றும், பாபிரம்மத்தைத் தெரிவிக்கிற வித்தையா யிருக்கிறதினால் பிரம்ம வித்தையென்றும், ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தை விளக்குகிற சாங்கிய யோகமும் கருமயோகமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதினால் யோக சாஸ்திரமென்றும், கிருஷ்ண பகவானுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் நடந்த உத்தரப் பிரத்தியுத்தரங்களா யிருக்கிறதினால் கிருஷ்ணார்ச்சுனஸம்வாதமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

பாரதயுத்தத்தில் நடக்கும் சகல சங்கதிகளையும் உடனுக்குடனே திருதராஷ்ட்ரனுக்குச் சொல்லும்படியாய் மகாவிஷ்ணு அம்சத்தினால் அவதாரம் செய்த வேதவியாச மகரிஷியினால் அநுக்கிரகமும் ஞானக்கண்ணும் பெற்ற சஞ்சயனென்பவரால் இந்த உபதேசம் முழுவதும் திருதராஷ்ட்ரனுக்குச் சொல்லப்பட்டது. வேதவியாச மகரிஷியானவர் மகாபாரத மென்கிற கிரந்தம் செய்தபோது இந்த கீதையை மகா பாரதத்துடன் சேர்த்தார். அப்படி சேர்த்தே ஐயாயிர வருஷங்களுக்கு அதிகமா யிருக்கவேண்டும். அதற்குப் பிந்தியகாலத்தில் இந்த சாஸ்திரார்த்தத்தைச் சரியாய்த் தெரிந்துகொள்ளும் சக்தி ஜனங்களிடத்தில் குறைந்துபோனபடியால், இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தி ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய சுவாமியவர்கள் இந்த கீதார்த்தத்தை விவரித்துக்காட்டி அத்துவைத மத சித்தாந்தத்திற் கிணங்கவும், அதற்குச் சிலகாலத்திற்கு பிறகு ஸ்ரீமத் இராமாநுஜாசாரிய சுவாமியவர்கள் விசிஷ்டாத்துவைத மத சித்தாந்தத்திற் கிணங்கவும், ஸ்ரீமத் மத்துவாசாரிய சுவாமிகள் துவைதமத சித்தாந்தத்திற் கிணங்கவும் பாஷியம் செய்தார்கள். அப்பாஷியங்களின் அர்த்தங்களைக்கூடத் தெரிந்துகொள்ளும் சக்தி ஜனங்களிடத்தில் குறைவுபடவே, அந்தந்த மதத்தைப் பின்பற்றிய சில மகான்கள் அந்தந்த மதத்தை யனுசரித்து மூலத்திற்கு வியாக்கியானங்களும் பாஷியங்களுக்கு (டீகாவென்று வழங்குகிற) வியாக்கியானங்களும் செய்தார்கள். இக்காலத்திலோ, வைதீக மார்க்கத்திலுள்ள வயதுசென்ற சிலர் தவிர மற்றவர்களிடத்தில் சம்ஸ்கிருதவித்பத்தி விசேஷமாயில்லாமையால் அவர்களின்பொருட்டு பிராகிருத பாஷையில் மொழிபெயர்ப்பது அவசியமாயிற்று. அப்படியே உத்கிருஷ்டமான இக்கிரந்தமானது யூரோப்ப தேசத்தில் கிரீக், ஜர்மன், லாட்டின், இங்கிலீஷ் பிர்ஞ்சு முதலிய பாஷைகளிலும், இந்த தேசத்தில் இங்கிலீஷ் தெலுங்கு கன்னடம் தமிழ் முதலிய பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அம்மொழிபெயர்ப்புகளைவிட இக்கிரந்தத்தினா லதிகப் பிரயோஜன முண்டென்பதை இதைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் சகலரும் தெரிந்துகொள்ளலாம். அதாவது, மூலசுலோகங்களும் பத பதார்த்தங்களும் பொழிப்புரையும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளிலிருந்து பேதப்பட்டிருக்கிற விஷயங்களில் பிரசித்தமான மேல்கண்ட மூன்றுமத பாஷியங்களினுடையவும், அத்துவைத மத

சித்தாந்தத்தை அனுசரித்து ஸ்ரீதரசுவாமிகளும், துவைத சித்தாந்தத்தை யனுசரித்து இராகவேந்திர சுவாமிகளுஞ் செய்திருக்கிற வியாக்கியானங்களுடையவும் முக்கியமான தாத்பரியங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த பாஷியங்களுடையவும் வியாக்கியானங்களுடையவும் தாத்பரியங்கள் சில பதங்கள் விஷயத்தில்மட்டும் பேதப்படு மிடங்களில், அந்தப் பதங்களுக்கு அடையாளமிட்டு பேதமுள்ள அர்த்தங்கள் அந்தப் பக்கத்தின் அடியில் குறித்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அத்துவைத மதத்தை அநுசரித்த மதுசூதன சரஸ்வதி என்பவருடைய வியாக்கியானத்தி லிருந்தும் ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய சுவாமிகளுடைய கீதாபாஷியத்திற்கு ஆநந்தகிரி என்பவர் செய்திருக்கிற டீகாவிலிருந்தும் சில அர்த்தபேதங்கள் சிலவிடங்களில் வெளிப் படுத்தப்பட் டிருக்கின்றன. பாஷியங்களை யாவது வியாக்கியானங்களையாவது பூர்ணமாய் மொழிபெயர்த் திருப்பதாக கிரகிக்கக் கூடாது. அப்படிச் செய்வதினால் அதிகமாய்ப் பெருகுமென் றெண்ணி அந்தந்த தாத்பரியங்கள் கூடியவரையில் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பாஷிய வியாக்கியானங்களில் குறிப்பிட்ட சுருதி ஸ்மிருதி புராணாதி வாக்கியங்களும் அவைகளுக்கு அர்த்தங்களும் அவ்வவ்விடங்களி லெழுதப் பட்டிருக்கின்றன. பெரியோர்களால் நான் தெரிந்து குறிப்பு போட்டிருந் தவைகளும் உபயோகமா யிருக்கலாமென்று நான் எண்ணினவைகளுமான சில அபிப்பிராயங்களும் சுருதி ஸ்மிருதி புராணாதி வாக்கியங்களும் அவசியமானவைகளுக்கு அர்த்தங்களும் சில சுலோகங்களின் அடியிலெழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீதர சுவாமிகளுடைய வியாக்கியானத்தை அனுசரித்தே பெரும்பாலும் பதவுரை பொழிப்புரைகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஏதாவதொரு மதத்தை சிலாகித்து அல்லது தூஷித்துச்சொல்ல எண்ணம் கொள்ளவுமில்லை, அப்படிச் செய்யவுமில்லை. அந்தந்த மதசுவரூபம் தெரிந்தவரையில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தக் கிரந்தத்தைச்செய்து இதனால் கீர்த்தி அடையவேண்டுமென்கிற எண்ணம்கொண்டு இதில் நான் பிரவிருத்திக்கவில்லை. கீதா சாஸ்திரமானது மோக்ஷ சுகத்திற்கு வழிகாட்டி யானதென்று பெரியோர்களால் அறிந்து அதை மனனம் செய்யத்தொடங்கினதில் சிரேஷ்டமான தத்துவார்த்தங்கள் என் அற்பபுத்தியில் நிலை நிற்காமையால் எழுதி மனனம் செய்யலாமென்று தொடங்கினேன். பிறகு பிரசித்தமான மூன்று சித்தாந்தங்களையும் விசாரிக்க புத்தியுண்டானமையால் அவைகளை விசாரித்து எழுதினேன். அப்படி எழுதினது என்னைவிட அற்பக்ஞானமுள்ளவர்களுக்கு முபயோகமாகலாமென்றெண்ணி அச்சிடத் துணிந்தேன்.

இவ்வளவும் செய்வதற்கு என் சாமர்த்தியமே காரணமென்று மலைக்க

வேண்டாம். ஒரு பாஷையிலாவது நான் போதுமான ஞானமுள்ளவனல்ல. அப்படியிருந்தும் இவ்வளவு பெரிதான காரியத்தில் தலையிடலாமாவென்றால், ஈசுவரானுக்கிரகமும் மகாவித்வான்களுடைய உதவியு முண்டானபோது என்னைவிட கிஞ்சிக்ஞனும் சமர்த்தனுவான்.

இந்த கிரந்தத்தைத் துடங்க முதல் காரணமானவர் கோயமுத்தூர் வாசியாயிருந்தவரும், கொச்சி புதுக்கோட்டை முதலிய சமஸ்தான வித்வானும், திருமத சித்தாந்தங்களை அறிந்தவருமான ப்ரஹ்ம-ஸ்ரீ வெங்கிட்டரமணாசார் அவர்கள்தான். அந்த மகானுடைய சகாயத்தினால் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட இந்த கிரந்தத்தை பூர்ணமாய் ஒத்துப் பார்ப்பதற்குள்ளாக அவர் வைகுண்டபதவியை அடைந்தார். அந்த மனவருத்தத்தினால் இந்த கிரந்தத்தை அவ்வளவுடன் கைநழுவ விடத்தக்க நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். அப்படியிருக்க ஈசுவரானுக்கிரக பெலத்தால் விசேஷ பிரக்ஞையும் சுகுணமு முள்ளவரும் திருநெல்வேலி ஜில்லா கல்லடக்குருச்சி அக்கிரகாரவாசியும் இப்போது காசியில் பண்டித சுவாமிகளென்று பிரசித்திபெற்று பரம ஹம்ஸரா யிருக்கிற பூர்வாசிரமத்தில் ராமாதீக்ஷதர் என்கிற பெயருடையவருடைய மூன்றாவது குமாரருமான ப்ரஹ்ம-ஸ்ரீ சந்திரசேகர சாஸ்திரிகளுடைய சகாயம் கிடைக்கப்பெற்றேன்.

இவ்விஷயத்தில் கோயமுத்தூர் வாசியான தெக்கலூர் ப்ரஹ்ம-ஸ்ரீ ராமாசாரியார் குமாரரும், பண்டிதருமான அகோபலாசாரியார் அவர்களுடைய சகாயமும், மத்துவமத சித்தாந்த விஷயமாக சில சமயங்களில் கிடைத்தது.

பின்னும் இக்கிரந்தம் எழுதத்தொடங்கினது முதல் எழுதின ஒவ்வொரு பாகத்தையும் பரிசோதனை செய்து பிழைகளை நீக்கி குணங்களைச் சேர்க்கும் விஷயத்தில் யுக்தாயுக்தங்களை எடுத்துக் காட்டியும் வாசகப்பிழை எழுத்துப்பிழைகளைத் திருத்துவித்தும் அப்படியே அச்சிட்டுவரும் ஒவ்வொரு புரூப் ஷீட்டுகளைப் பரிசோதித்தும் வந்தவர்களும் வைதீக லௌகீக பரிக்ஞான முள்ளவர்களும் நல்ல விவேகிகளும் வேதாந்த விசாரம் செய்தும் இன்னும் செய்துகொண்டு மிருக்கிறவர்களும் எனக்கு அத்தியந்த சிநேகிதர்களுமான இரண்டு கனவான்களுடைய பெயரை வெளியிட அவர்களுக் கிஷ்டமில்லாவிட்டாலும் இவ்விடத்தில் வெளியிடாமலிருக்க என் மனம் கொள்ளவில்லை. அவர்களாரென்றால், கோயமுத்தூர் வாசியும் கோயமுத்தூர் சப்கலெக்ட்டர் ஆபீஸ் சிரஸ்ததாராகவிருந்து இப்போது பென்ஷன் வாங்குகிறவரும் ஆச்சரியதர்ப்பண மென்னும் கிரந்தத்திற்குக் கருத்தாவுமான ம-௱-௱-ஸ்ரீ பொன்முடி வெங்கட்டரமணய்யர் அவர்களும், டிப்டீ

முகவுரை.

கலெக்ட்டர் உத்தியோகத்திலிருந்து இப்போது பென்ஷன் வாங்குகிற ம-ா-ா-ஸ்ரீ வெங்கடேசய்யர் அவர்களுமே. இக்கனவான்களுடைய விலை மதிப்புக்கெட்டாத உதவிக்கு நன்றியறிதலைச் செலுத்தி வந்தனம் செய்வதைத்தவிர வேறு பிரத்தியுபகாரம் செய்ய நான் அருகனல்ல. இவ்வளவு பரிசோதனை செய்யப்பட்டிருந்தாலும் இதில் தப்பிதமில்லையென்று சொல்ல நான் துணியவில்லை. பலதப்பிதங்கள் விவேகிகளுக்குத் தென்படக்கூடும். ஆனால் அதற்காக நான் சங்கோசப்படவில்லை. ஏனென்றால், குற்றங்களை நீக்கி குணங்களை கிரகிப்பதும் பிசகுகண்டால் அதை யெடுத்துக்காட்டி திருத்துவிப்பதும் விவேகிகளுடைய சுபாவமானதால்தான். பிழைகளை யெடுத்துரைக்கும் விவேகிகளுக்கு மனப்பூர்வமாய் வந்தனம் செலுத்துவேன்.

தாரண௵
ஐப்பசி௴

வி. கு.

ஸ்ரீ ஜயதீர்த்தாய நம: ||

மதத்திரயசித்தாந்த சங்கிரகம்.

அத்துவைதம்.

பிரம்மமொன்றே சத்தியமா யுள்ளது.

இரண்டாவது வஸ்து வாஸ்தவமாயில்லை. அதாவது—ஜீவஜடப் பிரபஞ்சங்கள் தோற்றமேயன்றி உண்மையானவையல்ல. பிரம்மமோ நிர்குணமாயும் நிராகாரமாயும் விகாரமற்றதாயும் சச்சிதாநந்த கனமாயும் எங்கும் நிறைந்ததாயும் பற்றற்றதாயும் சுவப்பிரகாசமாயு மிருக்கிறது. அப்பிரம்மமே ஜீவனாகவும் ஈசுவரனாகவும் சகலப் பிரபஞ்சமாகவும் தோற்றுகிறது. அத்தோற்றமானது அனாதி மாயையினா லுண்டானது. பாமார்த்த தெசையில் ஜீவன் ஈசுவரன் மாயை ஜீவேசுவரபேதம் மாயாகாரியமான இப்பிரபஞ்சம் இவைகள் வாஸ்தவமே. இவைகளை அநாதி என்று ஏன் சொல்லவேண்டிய தென்றால், அவைகள் ஒருகாலத்தி லுண்டானவைகளென்று குறிப்பிடத்தக்கவை யல்லவானதினால்தான்.

மாயையினிடத்தில் சகல வஸ்துக்களையும் தோற்றுவிக்கிற தாகிய விக்ஷேப சக்தியென்றும், வஸ்துக்களின் சுவபாவத்தை தோன்றவொட்டாமல் மறைக்கிறதாகிய ஆவரண சக்தியென்றும் இரண்டுவித சக்திகளுண்டு. விக்ஷேப சக்தியை மாயை என்றும் ஆவரண சக்தியை அவித்தையென்றும் சொல்லுவதுண்டு. சைதன்னிய (சுத்தப் பிரம்மம்) மானது மாயை சம்பந்தத்தினால் ஈசுவரனென்றும் அவித்தியா சம்பந்தத்தினால் ஜீவனென்றும் வியவகரிக்கப்படுகிறது. இச்சம்பந்தமும் அநாதியே. விக்ஷேப சக்தியான மாயா சம்பந்தமுடைய ஈசுவரன் சருவக்ஞன். ஆவரண சக்தியான அவித்தியா சம்பந்தமுடைய ஜீவன் கிஞ்சிக்ஞன். அதாவது—அற்ப ஞானமுடையவன். ஆனதால் பெத்தனாயிருக்கிறான்.

இந்த பெந்தத்திலிருந்து நிவிருத்தியடைய வேண்டுமானால், வேதோக்தமான நித்திய நைமித்திக கருமங்களை ஈசுவரார்ப்பணமாய்ச் செய்வதினாலும் பகவத்பக்தி செய்வதினாலும் சித்தசுத்தியையடைந்து சத்குருவினா லுபதேசிக்கப்படும் "தத்வமஸி" தத்துவமஸி முதலிய மகா வாக்கியார்த்தமாகிய ஜீவேசுவராபேதத்தை சிரவணம் செய்து அடிக்கடி சிந்திப்பதாகிய மனனத்

தையு மிடைவிடாமல் சிந்திப்பதாகிய நிதித்தியாசத்தையும் அநுஷ்டிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்துவந்தால் பிரத்தியக்ஷமா யுண்டாகும் "ஃஹம் ஃப்ரஹ்மாஃஸ்மி" அகம் பிரம்மாஸமி என்கிற மகா வாக்கியத்தின் அர்த்தமாகிய ஜீவேசுவரா பேதானுபவத்தினால் பிரபஞ்சவாசனையும் சகல கருமங்களும் நசித்து, தன் வாஸ்தவ சுவரூபமும் ஆநந்தரூபமாகிய பிரமசுவரூபமாகிறான். இதுதான் முக்தியென்று சொல்லப்படுகிறது.

இந்த முக்தியானது ஜீவன் முக்தியென்றும் விதேக கைவல்லியமென்றும் இருவகைப்படும். மேற்சொல்லியபடி தானே பிரம்ம மென்கிற அநுபவ பெலத்தினாலே பிராரப்தம் தவிர மற்ற சகல கருமங்களும் அவைகளுக்குக் காரணமாகிய அவித்தையும் நசித்து இத்தேகத்திற்குக் காரணமான பிராரப்தம் நசிக்கிறவரையில், சகல பற்றுகளும் அற்றவனானாலும் பற்றுள்ளவனைப்போல் பிறருக்குக் காணும் நிலைமையே ஜீவன் முக்திதசை. இந்த ஸ்தூலதேகமும் சூக்ஷம தேகமும் காரண தேகமும் நசித்து பிரம்மமாக விருக்கும் நிலைமையே விதேக கைவல்லியம்.

இவையன்றி கிரம முக்தி என்றொரு வகையுமுண்டு. அதாவது, சகுணப் பிரம்மமென்கிற ஈசுவரோபாசனை பஞ்சாக்கினி வித்தை முதலியவைகளால் ஈசுவரானுக்கிரகம் பெற்று இத்தேகம் போனவுடன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய் *பிரம்மலோகம் சென்று பிரம்மாவினால் உபதேசம்பெற்று பிரம்மாவுடன் விதேக கைவல்லிய மடைவதே.

"தத்த்வமஸி" தத்துவமஸி வாக்கியத்தின் அர்த்த மென்னவெனில், தத்=அது (சருவக்ஞன ஈசுவரன்), த்வம்=நீ (கிஞ்சிக்ஞன ஜீவன்), அஸி=இருக்கிறாய், அதாவது—ஜீவனாகிய நீ ஈசுவரனா யிருக்கிறா யென்பதே. இதின் தாத்பரிய மென்னவென்றால், ஜீவனாகிய உனக்குள்ள உபாதியான அவித்தையையும் ஈசுவரனுடைய உபாதியான மாயையையும் விலக்கிப் பார்த்தால் இவ்விரண்டு மொன்றே என்பது தான்.

விசிஷ்டாத்வைதம்.

ஈசுவரன் ஜீவர்கள் ஜடப்பிரபஞ்சம் இவர்கள் தனித்தனியாகவும் வாஸ்தவமாகவு மிருக்கிறார்கள். ஈசுவரன் சருவஞானம் சத்திய சங்கற்பம் முதலிய அநந்த கல்லியாண குணகெண நிதியாகவும் சருவசுவதந்திரனாகவும் ஜீவ

* இந்த மார்க்க மின்ன தென்பதை இப்புத்தகத்தில் 8-வது அத்தியாயம் 23 சுலோகத்தின்கீழ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஜடப்பிரபஞ்சங்களுக்கு அந்தரியாமியாகவும், அவைகளுக்குச் சரீரியாகவும் நியாமகனாகவும் சேஷியாகவு * மிருக்கிறார்.

ஜீவர்கள் ஈசுவரனுடைய அம்சர்களாகவும் சரீரமாகவும் சேஷமாகவும்† ஞானத்தை குணமா யுடையவர்களாகவும் அணுக்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அநாதி கருமமென்கிற அவித்தையினால் தங்களுடைய குணமாகிய ஞானம் குறைந்து சமுசாரிகளாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பகவதாராதன ரூபமாகச் செய்யப்பட்ட நித்திய நைமித்திககருமங்களாலும் பக்தி பிரபத்தி இவைகளாலும் ஜீவேசுவரர்களுடைய யதார்த்த ஞானத்தினாலும் சுவசுவரூபாநு சந்தானத்தினாலும் பிரகிருதி சம்பந்தம் நீங்கி சுவசுவரூபமடைகிறார்கள். இதுதான் கைவல்லியமென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரகிருதி விமுக்த ஆத்ம சுவரூபமடைந்த இந்த அவஸ்தையில் ஜீவர்களுடைய ஞான குணம் விகாஸத்தையடைந்து சகலத்தையும் அறிவார்கள். இதன்பிறகு பகவத்தியானாதிகளினால் வைகுண்டத்தில் பகவானுடைய சரீரத்திற்கு சமமாகிய அப்பிராகிருத திவ்யமங்கள விக்கிரகங்களை யுடையவர்களாய் பகவத்சந்நிதி முதலியவைகளா லுண்டாகும் பரமாநந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். இதுதான் முக்தியெனப் படுகிறது. "தத்த்வமஸி" தத்துவமஸி முதலிய அபேதவாக்கியங்களுக்கோவெனில் சூக்ஷ்மசித் அசித்விசிஷ்டனை (சரீரியான) ஈசுவரனுக்கும் ஸ்தூலசித் அசித் விசிஷ்டனை (சரீரியான) ஈசுவரனுக்கும் அபேதமர்த்த மாகையால் விசிஷ்டாத்துவைதமென்று பெயர் வந்தது.

மத்துவ மதம்.

ஐந்து பேதங்கள் ‡ வாஸ்தவமாயும் அநாதியாயு மிருக்கின்றன. ஜீவர்கள் நித்திய சமுசாரிகள், நித்திய நரகிகள், முக்தி யோக்கியர்களென, மூவகைப் பட்டவர்கள். ¶ இந்த ஒவ்வொரு வகையிலும் பல பிரிவுகளுண்டு. ஜீவர்களுடைய சுவரூபத்திலும் மனுஷ்ய பசுபக்ஷியாதி பேதங்களுண்டு.

---

*-† சேஷ சேஷி பாவ மின்னதென்பதை இந்த புஸ்தகம் 7-வது அத். 7-வது சுலோகத்தின் கீழ்பார்க்க.

‡ இப்பேதங்களின் விவரம் இப்புஸ்தகம் 6-வது அத். 8-வது சுலோகத்தின் கீழ் பார்க்க.

¶ ஜீவபேதத்தைப்பற்றிய விஷயம் இப்புஸ்தகம் 17-வது அத். 3-வது சுலோகத்தின் கீழ்பார்க்க.

முக்தி யோக்கியர்கள் தவிர மற்றவகை ஜீவர்களுக்கு முக்தி என்பதேயில்லை. முக்தி யோக்கியர்களான ஜீவர்களில் தங்கள் தங்கள் சுவரூபம் (மனுஷிய பசுபக்ஷியாதிகளில்) எதுவோ அந்த சுவரூபத்துடன் முக்தியடைகிறார்கள். முக்தியில் அவரவர்களுடைய உபாசனைக்குத் தக்கபடி ஆநந்தத்தில் தாரதம்மியமுண்டு. முக்தியடைவதற்கு மேல்கண்ட பஞ்சபேதஞானம் சாதனமானது. "தத்த்வமஸி" தத்துவமஸி வாக்கியத்திற்கு நீ ஈசுவரனுக்குச் சமானமான ரூபமுடையவனாயிருக்கிறாய் என்று அர்த்தம்.

மற்ற விஷயங்களில் பெரும்பாலும் விசிஷ்டாத்துவைத மதத்தை யொத்ததே.

மதத்திரய சித்தாந்த சங்கிரகம்

முற்றும்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁.

𑌓𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭𑌃.

𑌧𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚.

𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑌾𑌨 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌂 𑌭𑍁𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌹𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋 ॥ ௧ ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌂 𑌭𑍁𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌹𑌿 𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌰𑌤𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾 ।
𑌸 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌸𑍁𑌖𑍀 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨𑍋𑌪𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ௨ ॥
𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌪𑌾𑌦𑌿𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌗𑍀𑌤𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 ।
𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌂 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌲𑌿𑌨𑍀𑌦𑌲𑌮𑌮𑍍𑌬𑍁𑌵𑌤𑍍 ॥ ௩ ॥
𑌗𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌸𑍍𑌤𑌕𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌾𑌠𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ।
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍈 ॥ ௪ ॥
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌋𑌷𑌯𑍋 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌨𑌗𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍇 ।
𑌗𑍋𑌪𑌾𑌲𑌾 𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌦𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑌪𑌾𑌰𑍍𑌷𑌦𑍈𑌃 ॥ ௫ ॥
𑌸𑌹𑌾𑌯𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑍀𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ।
𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑍀𑌤𑌾𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌠𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌠𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑍍 ॥ ௬ ॥
𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍃𑌥𑍍𑌵𑌿 𑌨𑌿𑌵𑌸𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌹𑌿 ।
𑌗𑍀𑌤𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌮𑌿 𑌗𑍀𑌤𑌾 𑌮𑍇 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌗𑍃𑌹𑌮𑍍 ॥ ௭ ॥
𑌗𑍀𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌪𑌾𑌲𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ।
𑌗𑍀𑌤𑌾 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ ௮ ॥
𑌅𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌪𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 ।
𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍁𑌖𑌤𑍋𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌮𑍍 ॥ ௯ ॥
𑌵𑍇𑌦𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀 𑌪𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌂𑌯𑍁𑌤𑌾 ।
𑌯𑍋𑌽𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌜𑌪𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 ॥ ௧௦ ॥

ஜ்ஞானஸித்திம் ஸ லபதே ததோ யாதி பரம் பதம் ।
பாடேऽஸமர்த்த: ஸம்பூர்ணே ததோऽர்த்தம் பாடமாசரேத் ॥௧௧॥

ததா கோதானஜம் புண்யம் லபதே நாத்ர ஸம்ஶய: ।
த்ரிபாகம் படமானஸ்து கங்காஸ்நானபலம் லபேத் ॥ ௧௨॥

ஷடம்ஶம் ஜபமானஸ்து ஸோமயாகபலம் லபேத் ।
ஏகாத்யாயம் து யோ நித்யம் படதே பக்திஸம்யுத: ॥ ௧௩॥

ருத்ரலோகமவாப்னோதி கணோ பூத்வா வஸேச்சிரம் ।
அத்யாயம் ஶ்லோகபாதம் வா நித்யம் ய: படதே நர: ॥ ௧௪॥

ஸ யாதி நரதாம் யாவன்மன்வந்தரம் வஸுந்தரே ।
கீதாயா: ஶ்லோகதஶகம் ஸப்த பஞ்ச சதுஷ்டயம் ॥ ௧௫॥

த்வௌ த்ரீனேகம் ததர்த்தம் வா ஶ்லோகானாம் ய: படேன்னர: ।
சந்த்ரலோகமவாப்னோதி வர்ஷாணாமயுதம் த்ருவம் ॥ ௧௬॥

கீதாபாடஸமாயுக்தோ ம்ருதோ மானுஷதாம் வ்ரஜேத் ।
கீதாப்யாஸம் புன: க்ருத்வா லபதே முக்திமுத்தமாம் ॥ ௧௭॥

கீதேத்யுச்சாரஸம்யுக்தோ ம்ரியமாணோ கதிம் லபேத் ।
கீதார்த்தஶ்ரவணாஸக்தோ மஹாபாபயுதோऽபி வா ॥௧௮॥

வைகுண்டம் ஸமவாப்னோதி விஷ்ணுனா ஸஹ மோததே ।
கீதார்த்தம் த்யாயதே நித்யம் க்ருத்வா கர்மாணி பூரிஶ: ॥௧௯॥

ஜீவன்முக்த: ஸ விஜ்ஞேயோ தேஹாந்தே பரமம் பதம் ।
கீதாமாஶ்ரித்ய பஹவோ பூபுஜோ ஜனகாதய: ॥ ௨௦॥

நிர்தூதகல்மஷா லோகே கீதாயாதா: பரம் பதம் ।
கீதாயா: படனம் க்ருத்வா மாஹாத்ம்யம் நைவ ய: படேத் ॥௨௧॥

வ்ருதா பாடோ பவேத்தஸ்ய ஶ்ரம ஏவ ஹ்யுதாஹ்ருத: ।
ஏதன்மாஹாத்ம்யஸம்யுக்தம் கீதாப்யாஸம் கரோதி ய: ॥௨௨॥
ஸ தத்பலமவாப்னோதி துர்லபாம் கதிமாப்னுயாத் ॥ ௨௨½॥

ஸூத உவாச.

மாஹாத்ம்யமேதத்கீதாயா மயா ப்ரோக்தம் ஸனாதனம் ।
கீதாந்தே ச படேத்யஸ்து யதுக்தம் தத்பலம் லபேத் ॥ ௨௩½॥

இதி ஶ்ரீவாராஹபுராணே ஶ்ரீகீதாமாஹாத்ம்யம் ஸம்பூர்ணம்.

ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ப்பணமஸ்து.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾 𑌶𑌾𑌂𑌕𑌰𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍋𑌪𑍇𑌤𑌾

𑌅𑌂𑌗𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃

𑌓𑌂 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌮𑌾𑌲𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌦𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌋𑌷𑌿𑌃 । 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 । 𑌅𑌶𑍋𑌚𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌶𑍋𑌚𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌾𑌷𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍀𑌜𑌮𑍍 ॥ 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑌿 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 ॥ 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍀𑌲𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌦𑌹𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌵𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌃 ॥ 𑌨 𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌷𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌃 ॥ 𑌅𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌦𑌾𑌹𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌶𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌚 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌃 ॥ 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑍁𑌰𑌚𑌲𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌃 ॥ 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌤𑌶𑍋𑌽𑌥 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌃 ॥ 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌕𑍃𑌤𑍀𑌨𑌿 𑌚 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌰𑌤𑌲𑌕𑌰𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌃.

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃

𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌦𑌹𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌵𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥ 𑌨 𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌷𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 ॥ 𑌅𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌦𑌾𑌹𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌶𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌚 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌯𑍈 𑌵𑌷𑌟𑍍 ॥ 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑍁𑌰𑌚𑌲𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌵𑌚𑌾𑌯 𑌹𑍁𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌤𑌶𑍋𑌽𑌥 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌯 𑌵𑍌𑌷𑌟𑍍 ॥ 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌕𑍃𑌤𑍀𑌨𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌫𑌟𑍍 ॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌪𑌾𑌠𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃 ॥

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍.

𑌅𑌥॥ 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍋𑌧𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌗𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌮𑍁𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇 ।
𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌾𑌮𑍃𑌤𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍀𑌮𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀𑌂
𑌅𑌮𑍍𑌬 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌦𑌧𑌾𑌮𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌿𑌣𑍀𑌮𑍍 ॥ ௧॥

𑌨𑌮𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇
𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌾 𑌯𑌤𑌪𑌤𑍍𑌰𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰 ।
𑌯𑍇𑌨𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌭𑌾𑌰𑌤𑌤𑍈𑌲𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌵𑌾𑌲𑌿𑌤𑍋𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑌃 ॥ ௨॥

𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌰𑌿𑌜𑌾𑌤𑌾𑌯 𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌵𑍇𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑌪𑌾𑌣𑌯𑍇 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌗𑍀𑌤𑌾𑌮𑍃𑌤𑌦𑍁𑌹𑍇𑌨𑌮𑌃 ॥ ௩॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍋 𑌗𑌾𑌵𑍋 𑌦𑍋𑌗𑍍𑌧𑌾 𑌗𑍋𑌪𑌾𑌲𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌃 ।
𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋𑌵𑌤𑍍𑌸𑌃 𑌸𑍁𑌧𑍀𑌰𑍍𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌦𑍁𑌗𑍍𑌧𑌂 𑌗𑍀𑌤𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂𑌮𑌹𑌤𑍍 ॥ ௪॥

𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍁𑌤𑌂𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌕𑌂𑌸𑌚𑌾𑌣𑍂𑌰𑌮𑌰𑍍𑌦𑌨𑌮𑍍 ।
𑌦𑍇𑌵𑌕𑍀𑌪𑌰𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇𑌜𑌗𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍍 ॥ ௫॥

𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌤𑌟𑌾𑌜𑌯𑌦𑍍𑌰𑌥𑌜𑌲𑌾 𑌗𑌾𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑌨𑍀𑌲𑍋𑌤𑍍𑌪𑌲𑌾
𑌶𑌲𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌵𑌤𑍀𑌕𑍃𑌪𑍇𑌣𑌵𑌹𑌨𑍀 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍇𑌨𑌵𑍇𑌲𑌾𑌕𑍁𑌲𑌾 ।
𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌾𑌮𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌣𑌘𑍋𑌰𑌮𑌕𑌰𑌾 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑍀
𑌸𑍋𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌖𑌲𑍁𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑍈𑌰𑌣𑌨𑌦𑍀 𑌕𑍈𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌃𑌕𑍇𑌶𑌵𑌃 ॥

𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌵𑌚𑌃𑌸𑌰𑍋𑌜𑌮𑌮𑌲𑌂 𑌗𑍀𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌗𑌨𑍍𑌧𑍋𑌤𑍍𑌕𑌟𑌂
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌕𑌕𑍇𑌸𑌰𑌂𑌹𑌰𑌿𑌕𑌥𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌬𑍋𑌧𑌨𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌲𑍋𑌕𑍇𑌸𑌜𑍍𑌜𑌨𑌷𑌟𑍍𑌪𑌦𑍈𑌰𑌹𑌰𑌹𑌃 𑌪𑍇𑌪𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂𑌮𑍁𑌦𑌾
𑌭𑍂𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌰𑌤𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌂𑌕𑌲𑌿𑌮𑌲𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌿 𑌨𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍇 ॥ ௭॥

𑌮𑍂𑌕𑌂𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿𑌵𑌾𑌚𑌾𑌲𑌂 𑌪𑌙𑍍𑌗𑍁𑌂𑌲𑌙𑍍𑌘𑌯𑌤𑍇𑌗𑌿𑌰𑌿𑌮𑍍 ।
𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌪𑌾𑌤𑌮𑌹𑌂𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌧𑌵𑌮𑍍 ॥ ௮॥

𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌵𑌰𑍁𑌣𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑌰𑍁𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌵𑍈
𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍈𑌃𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑌪𑌦𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍈𑌰𑍍𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑌂𑌸𑌾𑌮𑌗𑌾𑌃 ।
𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌤𑌦𑍍𑌗𑌤𑍇𑌨𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑌂𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍋
𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂𑌨𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃𑌸𑍁𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌗𑌣𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈𑌨𑌮𑌃 ॥ ௯॥

𑌇𑌤𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌮𑍍.

ஶ்ரீமத்பாகவதம் நாரஸிம்ஹகாண்டே வா ஸாத்த்விககாண்டே வா
சதுர்வ்யூஹஸ்ரீஸ்தோத்ரம்.

நாரத உவாச.

யதாக்ஷயோத்பவோ விஷ்ணோ: ஸ்தோதவ்யோ வரதேஶயா |
ப்ரத்யூஹம் சாபநாகாலே ததாஸ்வம் வக்துமர்ஹஸி || ௧||

யே ந்யாஸ்தஸர்வஜ்ஞாநா ஸ்தஹிஸர்வஸ்வபாந்தவா: |
ஸஹஸ்ரம் ஜீவிதம் தேஷாம் யே ஸ்தவம் ஸத்ஸதாச்யுதம் || ௨||

ப்ரஹ்மோவாச.

அநேந ஸ்தோத்ரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி வாஸுதேவஸ்ய சக்ரிண: |
ஶ்ருண்வந் ஸ்தஸ்தஸ்ய ஸர்வஜ்ஞாநகாரணமுச்யதே || ௩||

ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய ஸர்வபாபஹாரிணே |
நமோ யஜ்ஞவராஹாய கோவிந்தாய நமோ நம: ||

நம: ஸர்வேஶ்வராநந்த நம: ஸர்வேஶ்வராக்ஷர || ௪||

நம: ஸர்வஜ்ஞ மநஸாம் நாத நம: ஸர்வஜ்ஞ நாயக |
நம: ஸர்வஸுராதீத நம: ஸர்வபுருஷோத்தம || ௫||

நமஸ்தே விஶ்வக்ருதே தேவ நமஸ்தே விஶ்வபாவந |
நமஸ்தேஸ்து விஶ்வநாத நமஸ்தே விஶ்வகாரண || ௬||

ஜய ஸத்ய ஜகத்ஸாக்ஷிந் ஜய ஸர்வார்த்தஸாயக |
ஜய வேதாந்தவிச்சேத்ய ஜய ஸர்வதயாமய || ௭||

ஜய ஸர்வாஶ்ரயாவ்யக்த ஜய ஸர்வதயாமய |
ஜய ஸச்சிதாநந்த ஜய சித்த நிரஞ்ஜந || ௮||

ஜய ஸ்வஸ்த நிராலம்ப ஜய ஶாந்த ஸநாதந |
ஜய நாத ஜகத்புஷ்ட ஜய விஷ்ணோ நமோஸ்து தே || ௯||

த்வமேவ ஸர்வத்ருஷ்டிஷ்ட ஜகதேதச்சராசரம் |
யத்கிஞ்சித்த்ருஶ்யதே தேவ ப்ரஹ்மாண்டமகிலம் ஜகத் || ௧௦||

தவாரூவசிஷம்ஸவரும் ஞஷ்ண்யுரும்ஸம்வுகாஶிதம் ।
நாமயதேவரம்ப்ரஹ்மணைவேரவிஷ்ணுரவஷம் ॥ ௧௧ ॥

கஸஜ்ஜாநாதிவ் ஊரும் யொமிமஸ்ஊதீம்ஜிரயம் ।
சுவ்யம்வாராஷம்நித்ய ஊவ்க்தஊஜஊவ்யம் ॥ ௧௨ ॥

வுஜயொத்திர ஹிதம் ஸவரூவ்ராவிநீஸ்வரம் ।
ஸவருஜ்ஞம்நிமருணம்ஶாஜ ஊாநதூஜரம்வரம் ॥ ௧௩ ॥

ஶொயர்லவம்யரவம்ஶாஞம் வலணருஊசைததஊக்ஷயம் ।
சுவதாரெஷயாஊலதிரு விருஹரெஜெவஷஶ்ரேதெ ॥ ௧௪ ॥

வரம்ஹாவஊஜாநஞ ஸ்வாம்ஹ்ஜஞிஜிவளகஸ: ।
கமம்சுவாஈஷ்ரஶம்ஸலக்ஷம் ஶக்ரொஶிவரரஷொத்த ॥ ௧௫ ॥

வஷ்வயலவாஜிஹியருத்த தவஸவருவிஹலதய: ।
ஸம்கஷருணாஜிஹெஜெவ தவயத்வலஜிதொஊயா ॥ ௧௬ ॥

க்ஷம்தஊஹருஸிதஸ்வரும் யக்ஷரதம்நகரதம்ஊயா ।
நஶக்ரொஶிவிஹொவஸஊகா தவவலஜாம்யமொஜிதாம் ॥ ௧௭ ॥

யக்ஷதம்ஜவஹொஊாஜி சுஸாயம்வரரஷொத்த: ।
விநிஷ்வாஷயிதம்ஹக்த்ரா சுதஸ்வாம்க்ஷஊயாஊஹம் ॥ ௧௮ ॥

ஜிவாராதூளவஸம்யாயாம் ஸவராவஸ்ரஸாஸசெஷ்டத: ।
சுவுநாதஹரெஹக்தி ஸ்தவாம்வி யமஹைஊஊ ॥ ௧௯ ॥

ஶரீரெணதயாவ்ருதி நருவயஊராஜிகெஷச் ।
யமாசுவயிஜமஙாய வ்ருதிராதும்தக்ஷீஊ ॥ ௨௰ ॥

கிம்தெநநகரதம்கூஊரு ஸவமருஜொக்ஷாஜிஸாயநம்
யஸ்விஷெணஷ்ரஊாஹக்தி ஸ்ஸவருகாஊஹருவுஜெ ॥ ௨௧ ॥

வலஜாம்கதரும்தயாஸ்தோத்ரம் கஶ்ரொதிதவாசுத ।
ஸ்தம்தவலஜிதம்ஜெஷ்ய தக்ஷஊஸநஜொஸ்தெ ॥ ௨௨ ॥

ஊவம்ஊயொக்தம்வரஊவுஹாவ
ஊாஷ்ஞஹீநஸ்வரஸ் ஷெண: ।
தஷ்ஸாஜிஜிஞ்: வரஜெஸ்வரொஸள
வ ஊக்திஊாமெருணநரெணஸஊகா ॥ ௨௩ ॥

பொயஸ்யாரேவஂவாரஂஷஂவாராண
சாஸித்ரவணாபுஂவிசுஂவிஶாஜம் ।
ஸஂஸிஂத்ரவிஷ்ணுஂவாரசிதீயஂ
கஸ்த்ரயொஶீநுயஂவ்யாதி ॥ ௨௪ ॥

ஜசஂஸ்தவஂயஸ்யததஂசநஷ்டஃ
வசெஸ்தஜஞாவ்யதஃவ்யஶாஂதஃ ।
ஸயளதவாஸ்ராவிததவ்யஹாவஃ
வ்யாதிரொகஂவிததஂசராரெஃ ॥ ௨௫ ॥

யஃவ்யாயபுயத்ரயபுசஶெஷஸளவ்ரஂ
யசபுஂவகாசஞதமெவஸொக்ஷம் ।
ஸஸவபுசஸ்தரஜ்ரவரஂவாராணஂ
வ்யாதிவிஷ்ணுஂஶாரணஂவரெண்ரம் ॥ ௨௬ ॥

விஹஂவ்யஹஂவிஸ்யரஂவிஶாஜ
சஶெஷஸஂஸாரவிநாஶஹெதும் ।
யொவாஸஜெவஂவிசுஂவ்யவஞ
ஸ்ஸொக்ஷசாவொதிவிசக்ஸஂமஃ ॥ ௨௭ ॥

இதி மாரஜபாராணெ ஷஸ்ஂஶாயிகஶிஶதகொஜ்ராயஃ.

ஸ்ரீசஹமவதீதாவாராயணஸசயெ
ராசாநஜஶிஷெஷ்ரஃ வஂதீய ஶ்லோகாஃ.

யொநித்ரசஷ்ரதவஷாஂபஜயஸ்மரக்ஷ
வ்ராசொஹதஸ்ஷிதராணிதரணாயசெநெ ।
கூஸஷெரொஹபுமவதொஸ்ரஷயெகஸிஂயொ
ராசாநஜஸ்ரஞரஞ்ளஶாரணஂவ்யவதெ்ர ॥ ௧ ॥

யத்வாஂஹொராஹயஸ்ராந வித்யஸாஶெஷகஸ்ஷஃ ।
வஸ்தாசவயாதொஹஂ யாசநெயஂநசாஸ்ரஹம் ॥ ௨ ॥

ஸஈ ஜ்ஞாயகௌராவெந உஷதாஹாரதெநச |
உவப்ரும்ஹிதவெதாய நமொவ்யாஸாயவிஷ்ணவெ ‖ ௩‖

ஸாரஸ்வதஜலாநஸ்யாதள கண்டுஸ்ரீ தாத்ருதம்தள
லொகத்ரயொவகாராய தஸ்மைக்ருஷ்ணாத்மநெநம: ‖ ௪‖

வ்ரவஞவாரிஜாதாய வெத்ரதொத்ரைகவாணயெ |
ஜ்ஞாநமுத்ராயக்ருஷ்ணாய ஸ்ரீதாத்ருதமுஹெநம: ‖ ௫‖

காரகமுநிதஸிந்தாந்துமுத்ர:
வரிகலிதொதஸதவஹிடுவஹுசஞ்சல:|
ஜதரகரம்ருஹீதவெத்ரதொத்ரா
ஈஷத்ருதிவஸஹியிமாதமொநாதமுஸாரி: ‖ ௬‖

ஸ்ரீசெந்த்ரகூடஸ்வாகவிசரணம் ஜாநமெநகெநதிஷ்டு
வஸ்தாதாயம்வ்ரணயாஸஜந்ஷா வக்ஷுஷாவெக்ஷமாண:|
ஸவெ்தொத்ரம்கரஸாஸிஜெ உக்ஷிணெஜ்ஞாநமுத்ரா
மஹித்ராணொரமயிவஸநு வாதமஷூந்தவெஷ:‖ ௭‖

க்ருஷ்ணம்கமுவத்ராக்ஷம் வாணீஸ்ருவணகீதமுத்ரா |
வாஸெவஜமஜெ்ரநிம் நளிநாராயணம்ஹரிம் ‖ ௮‖

க்ருஷ்ணாயயாதவெந்த்ராய ஜ்ஞாநமுத்ராயயொகிநெ |
நாயாயருக்மிணீஸாய நமொவெதாந்தவெதிநெ ‖ ௯‖

ஹரி: ஓம்.

ஶ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஶ்ரீ பகவத்கீதாபாஷ்யம்.

த்ருதராஷ்ட்ர உவாச.

க. தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: |
மாமகா: பாண்டவாஶ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய ||

பதச்சேதம்.

1. தர்மக்ஷேத்ரே - குருக்ஷேத்ரே(1) - ஸமவேதா: - யுயுத்ஸவ:,
மாமகா:(2) - பாண்டவா: - ச - ஏவ - கிம் - அகுர்வத - ஸஞ்ஜய(3).

அந்வயம்.	அர்த்தம்.
த்ருதராஷ்ட்ர உவாச	திருதராஷ்ட்ரன் சொன்னது
ஹே ஸஞ்ஜய !	ஓ ஸஞ்ஜயா !
தர்மக்ஷேத்ரே	தர்மபூமியாகிய
குருக்ஷேத்ரே	குருக்ஷேத்திரத்தில்
மாமகா:	நம்மவர்களும்
பாண்டவாஶ்ச	பாண்டவர்களும்
யுயுத்ஸவ: ஏவ	யுத்தம்செய்யவிருப்பமுள்ளவர்களாகவே
ஸமவேதா:	சேர்ந்து
கிம் அகுர்வத	என்னசெய்தார்கள் ?

பொழிப்புரை.

திருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்ஜயனை நோக்கிச் சொன்னது.

ஓ ஸஞ்ஜயா! தர்மபூமியாகிய குருக்ஷேத்திரமென்னும் இடத்தில் (என் குமாரன் துர்யோதனன் முதலான) நம்மவர்களும், (என் ஸகோதரன் பாண்டுவின் குமாரர்கள் தர்மபுத்திரன் முதலான) பாண்டவர்களும், யுத்தம் செய்ய விருப்பமுள்ளவர்களாகவே ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்த பிறகு என்ன செய்தார்கள் ?

(1) **குருக்ஷேத்ரம்** - கௌரவர்கள் பாண்டவர்கள் இவர்களின் ஆதி புருஷன் குரு என்பவர் அநேகம் தர்மம் முதலானவைகளைச் செய்த இடம்.

(2) **மாமகா:** - பாண்டவர்களும் திருதராஷ்ட்ரனைச் சேர்ந்தவர்களாக விருக்க துர்யோதனாதிகளான தன்குமாரர்களை மட்டும் நம்மவர்கள் என்றும், பாண்டவர்களை வேறுபடுத்தியும், சொல்வது திருதராஷ்ட்ரனுடைய பக்ஷபாதத்தையும் துரோகசிந்தனையையும் காட்டுகிறது.

(3) **ஸஞ்ஜய** - ராகத்துவேஷாதிகளை நன்றாய் ஜயித்தவன்.

(ஸ்வ) இந்த கீதாசாஸ்திரமானது ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வத்தில், பகவத்கீதாபர்வம் என்கிற உட்பிரிவில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

அந்த ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தின் சுருக்கமும், திருதராஷ்ட்ரன், பாண்டு இவர்கள் இன்னாரென்பதும், பாரதயுத்தத்தின் வரலாறும், இப்புஸ்தகத்தின் முகவுரை 9-முதல் 11-வரையுள்ள பக்கங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆனால் திருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்ஜயனை இந்த சுலோகத்தில் கண்ட கேள்வியை கேட்கும் காலத்தில், பத்துநாள் யுத்தம் நடந்துவிட்டதாக பாரதத்தில் ஏற்படுவதால், இக்கேள்வியை கேட்ட ஸந்தர்ப்ப மின்னதென்பதை சற்று விரிவாக எடுத்துச் சொல்வது அவசியமாகத் தோற்றுகிறது. அதாவது:-

இருகக்ஷிக்காரர்களாகிய கௌரவர்களும், பாண்டவர்களும், தங்கள் தங்கள் ஸைன்யங்களுடன் யுத்தத்திற்காக குருக்ஷேத்திரத்திற்கு புறப்பட்டுப்போன பிறகு, திருதராஷ்ட்ரன் வியாகூலமுற்றிருந்தான். அப்போது வியாஸமஹரிஷியானவர், அங்கு தோன்றி திருதராஷ்ட்ரனுக்குத் தேறுதலைச் சொல்லி, அவன் பிறவிக்குருடனானதால் பாரதயுத்தத்தைப்பார்க்க அவனுக்கு அபேக்ஷையிருந்தால் கண்களைக்கொடுப்பதாகச் சொல்ல, அதற்கு அவன் பந்துக்கள் மடிவதைப் பார்க்கத் தனக்கு விருப்பமில்லை என்றும், யுத்தத்தில் நடக்கும் ஸங்கதிகளை, சொல்லக்கேட்டால் போதுமென்றும், பிரார்த்தித்தபடி வியாஸர் ஸஞ்ஜயனுக்கு ஞானக்கண் முதலானவைகளைக் கொடுத்து ஷை யுத்தத்தில் நடக்கும் எல்லா ஸங்கதிகளையும் நடந்தபடி சொல்ல ஏற்படுத்திவிட்டுப்போன பிறகு, திருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்ஜயனை முதலில் பூமி முதலான அண்டங்களைப்பற்றி வினவ, அவைகளைப் பற்றி பூமிபர்வம் என்னும் கண்டத்தில் சொல்லி முடித்தான்.

பிறகு ஸஞ்ஜயன் யுத்தகளத்திற்குப்போய் பத்து நாள் யுத்தம் நடந்து பீஷ்மர் அடிபட்டு விழுந்த ஸங்கதியை, யுத்தகளத்திலிருந்து அவன் ஓடிவந்து திருதராஷ்ட்ரனுக்குச் சொல்வது முதல், பகவத்கீதா பர்வமென்பது ஆரம்பம். அச்சங்கதியைக் கேட்டு திருதராஷ்ட்ரன் பலவாறு புலம்பி, இரு

கக்ஷிக்காரர்களும் யுத்தத்திற்கு தயாரானது முதல் நடந்த ஒவ்வொரு ஸங்கதியையும் கிரமப்படி தனக்குச் சொல்லவேணுமாய் ஸஞ்ஜயனைக் கேட்க, அவன் அவ்வாறே எல்லாவிஷயங்களையும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லிவந்து யுத்தம் செய்யத்துடங்கின தினத்தில் சூர்யோதயத்திற்கு முன் இருகக்ஷி ஸேனைகளும் யுத்த களத்தில் வந்து ஸந்தித்து ஆரவாரித்ததாகச் சொல்லி முடித்தபொழுது, புத்திரவாஞ்சையினலும், ராஜ்ய ஆசையினலும் மயங்கி, தர்மநிலை தவறி, தன் புத்திரனுக்கே ஜயத்தைக்கோரி நிற்கும் திருதராஷ்ட்ரன், மேல் நடந்தவைகளைத் தெரிந்துகொள்ள ஆவலுற்று, இச்சுலோகத்தில் கண்டபடி வினவுகிறன். அதற்கு, பிரத்தியுத்தரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானல், லோகானுக்ரஹார்த்தமாய் ஸகல வேதாந்த ஸாரத்தையும் திரட்டி அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்த இந்த கீதாசாஸ்திரத்தை பகவானிடத்திலிருந்து ஸஞ்ஜயன் நேரில் கேட்டபடியே திருதராஷ்ட்ரனுக்குச் சொன்னதாக இந்த பகவத்கீதை 18-வது அத்தியாயம், 75-வது சுலோகத்தினல் வெளிப்படுகிறது.

இவ்விதமாய் ஸஞ்ஜயனைக்கொண்டு திருதராஷ்ட்ரனுக்கு இந்த கீதா சாஸ்திரத்தைச் சொல்லும்படி முற்றுமுணர்ந்த ஸ்ரீவேதவ்வியாஸர் ஏற்படுத்தினதின் கருத்து என்னவென்றல், இந்த கீதோபதேசமானது ஏதோ யுத்தகளத்தில் நின்ற க்ஷத்திரியனை அர்ஜுனனுக்கு, யுத்தம் செய்வதின் பொருட்டு மாத்திரம் சொல்லப்பட்டதல்ல, இப்பிரபஞ்சமாகிய அஜ்ஞான இருட்டில் மூழ்கிக்கிடக்கிற ஸகலஜனங்களும் இந்த கீதாசாஸ்திரத்தை கேட்பதினலும், படிப்பதினலும், அவரவர்களின், அஜ்ஞானத்தினின்று விடுபட்டு மோக்ஷத்தை நிச்சயமாய் அடைய வழி இதுதான் என்பதை வற்புறுத்திக் காட்டுவதற்காகவே.

இந்த ஸ்ரீபகவத்கீதையில் தத்வோபதேசமானது பின்வருகிற 2-வது அத்தியாயம், 11-வது சுலோகம் முதற்கொண்டுதான் பகவானல் சொல்லப்பட்டதாயிருக்க, அதற்கு முன்னுள்ள இச்சுலோகங்களின் பிரயோஜனமென்னவென்று யோசிக்குமிடத்து, ஷை 2-வது அத்தியாயம், 11-வது சுலோகம் முதல் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மதத்துவமானது சோகமோகங்களின் நிவர்த்திக்காக வாகிறதென்றும், அதற்கு முன்னுள்ள சுலோகங்கள், ஸாதாரணமாய், மனிதர்கள் சோகமோகங்களை அடையும் விதத்தையும், அவைகளின் இயல்பையும், ஜனனமரணமாகிய ஸம்ஸாரத்திற்கு வித்தான அச்சோகமோகங்களை ஜனங்களடைவதினல், விவேகஹீனர்களாகி, அவரவர்களின் ஸ்வதர்மங்களைக் கைவிடவும், பரதர்மங்களைக் கைக்கொள்ளவும், எப்படி தலைப்படுகிறர்கள் என்பதையும், அப்படி ஸ்வதர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலும் அகங்கார மமகாரங்களோடு கூடி பலாபேக்ஷை

யுற்று நிற்பனதயும், திருஷ்டாந்தமாகக்காட்டி, அவைகளின் நிவர்த்தியை சுலபமாக அடைவிப்பதில் அதிக ஸாதகமாய் இருக்கின்றன வென்பதும் நன்று விளங்கும்.

சிலர் இந்த பகவத்கீதைக்கு கூடமான தாத்பர்யத்தைக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை, பரமாத்மாவாகவும், அர்ஜுனனை ஜீவனாகவும் பாண்டவர்களை, தர்மாதி நற்குணங்களாகவும், துர்யோதனாதிகளை காமக்குரோதம் முதலிய துர்குணங்களாகவும், இவ்விருகுணங்களுக்குள் ஒன்றை ஒன்று மேலிட முயல்வதுதான் பாரதயுத்தமாகவும், அந்தயுத்தம் நடக்கும் இடமாகிய குருக்ஷேத்திரம் இந்த தேகமாகவும், முடிவில் மனிதனுடைய நல்லறிவு மேலிட்டு நற்குணங்கள் ஓங்குவதே பாண்டவர்களின் வெற்றியாகவும், நற்குணங்கள் ஸ்வல்பமாயினும் அவை வெற்றிபெறுவதற்குக் காரணம் பகவானைச் சரணமடைவதுதான் என்றும் பாவிக்கிறார்கள். (1)

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚.

௨. 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 ।
𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥

2. த்ருஷ்ட்வா-து(1)-பாண்டவஅநீகம்-வ்யூடம்-துர்யோதந:(2)-ததா,
ஆசார்யம்-உபஸம்கம்ய-ராஜா-வசநம்-அப்ரவீத்.

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚	ஸஞ்ஜயன் சொன்னது
𑌤𑌦𑌾	அப்போது
𑌰𑌾𑌜𑌾	இராஜாவான
𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌃	துர்யோதனனென்பவன்
𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂	கிரமவரிசைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற
𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑍀𑌕𑌂	பாண்டவர்களுடையஸேனையை
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾	பார்த்தவுடன்
𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂	ஆசார்யரை
𑌉𑌪𑌸𑌂𑌗𑌮𑍍𑌯	நெருங்கி
𑌵𑌚𑌨𑌂	(பின் சொல்லப்போகிற) வாக்கியத்தை
𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍	சொன்னான்.

ஸஞ்ஜயன் திருதராஷ்ட்ரனை நோக்கிச் சொன்னது.

(இருகக்ஷி ஸேனைகளும் யுத்தகளத்திற் சந்தித்த) அப்பொழுது ராஜாவான துர்யோதனனென்பவன், கிரமவரிசைப் படுத்தப்பட்டிருக்கிற பாண்

டவர்களுடைய ஸேனையைப் பார்த்தவுடன், துரோணாசார்யர் சமீபத்திற் போய், பின் சொல்லப்போகிற வாக்கியத்தைச் சொன்னான்.

---

(1) து, சப்தப்பிரயோகம், பாண்டவர்கள் தைரியக்குறைவை அடையவில்லை என்றும், துர்யோதனன்தான், மனத்தளர்ச்சியை அடைந்தான் என்றும் குறிப்பிக்கிறது.

(2) 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌃—யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட சிரமஸாத்தியமானவன்.

(ஸ்வ) துர்யோதனன் பாண்டவ ஸைன்யத்தில், கிருஷ்ணார்ஜுனர்களையும், பயங்கரமான பீமனையும், பார்த்த மாத்திரத்தில் அதிபீதி அடைந்ததையும், அதைக் குறிப்பாலறிந்த துரோணாசார்யரிடம், அவன்போய் அதற்கு ஸமாதானமாய்ச் சொல்லும் வார்த்தைகளையும், துர்யோதனன் சொன்னபடியே சொல்லி விடுவது திருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஹிதமாய் இருக்குமென்று கருதி, ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான். (2)

---

௩ 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂 𑌚𑌮𑍂𑌮𑍍 ।
𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌵 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌧𑍀𑌮𑌤𑌾 ॥

3. பஶ்ய-ஏதாம்(1)-பாண்டு-புத்ராணாம்-ஆசார்ய-மஹதீம்(2)-சமூம்,
வ்யூடாம் - த்ருபதபுத்ரேண(3)- தவ- ஶிஷ்யேண - தீமதா.

𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯!	(துரோண) ஆசார்யரே!
𑌤𑌵	உம்முடைய
𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌣	சிஷ்யனாகிய
𑌧𑍀𑌮𑌤𑌾	அதிபுத்திசாலியான
𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣	துருபதராஜன் குமாரனாலே
𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌾𑌂	கிரமவரிசைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற
𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂	விசாலமான (பெரிதான)
𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂	பாண்டுபுத்திரர்களுடைய
𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌚𑌮𑍂𑌂	இந்த ஸேனையை
𑌪𑌶𑍍𑌯	பாரும்.

(துர்யோதனனானவன் துரோணாசார்யரைப் பார்த்துச் சொல்லும் வார்த்தைகளை, சஞ்ஜயன் திருதராஷ்ட்ரனுக்குச் சொன்னது.)

துரோணாசார்யரே! உம்முடைய சிஷ்யனும் அதிபுத்திசாலியுமான துருபதராஜன் குமாரன் திருஷ்டத்யும்னனாலே, கிரமவரிசைப் படுத்தப்பட்டிருக்கிற விசாலமான பாண்டுகுமாரர்களுடைய இந்த ஸேனையைப் பாரும்.

---

(1) ஏதாம்—என்பது பாண்டவஸைன்யம் பயமின்றி அலக்ஷியமாக சமீபித்து நிற்பதைக் காட்டுகிறது.

(2) மஹதீம்—ஸ்வல்பமான பாண்டவ ஸைன்யத்தை துர்யோதனன் இவ்வாறு சொல்வது, அவனுடைய அதைரியத்தினாலும், மனக்குழப்பத்தினாலும் என்க. ஏனெனில், துர்யோதனன் ஸைன்யம் 11 அக்ஷௌஹிணீ கொண்டது; பாண்டவர்களுடையதோ 7 அக்ஷௌஹிணீதான். ஒரு அக்ஷௌஹிணீ என்பது 21870 தேர்கள், 21870 யானைகள், 65610 குதிரைகள், 109350 காலாட்கள் அடங்கியது. இதேமாதிரி உத்தியோகபர்வம் 185-வது அத்தியாயத்தில் துர்யோதனன் பாண்டவர்கள் ஸைன்யத்தைப் பார்த்து "இது கலக்கமுடியாதது சமுத்திரம்போன்றது" என்றுசொல்வதைப் பார்க்க.

(3) த்ருபதபுத்ரேண—திருஷ்டத்யும்னன் என்று சொல்லாமல் துருபத புத்ரன் என்று துர்யோதனன் குறித்துச் சொல்வதினால், துரோணாசார்யரிடத்தில் துருபத ராஜனுக்கு உண்டான வைரத்தினால், யாகம் செய்து துரோணாசார்யரைக் கொல்வதற்காகவே, இவன் பிறந்திருக்கிறான் என்பதை நினைத்து துர்யோதனன் மனம் கலங்குவதாகக் காட்டுகிறது. (ஸ்ரீமஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் 131, 133, 169 அத்தியாயங்களில் கதை வரலாற்றைப் பார்க்க.)

(ஸ்வ) 3-வது முதல் 11-வது சுலோகம் உள்பட துர்யோதனனுடைய வாக்கியங்கள். முடிவில் துர்யோதனன் அடையப்போகிற அபஜயத்திற்கு சூசனையாக எதிரி ஸைன்யத்தைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் அவனுக்கு உண்டான மனக்கலக்கம் அவன் வார்த்தைகளினாலேயே, வெளியாகிறது. (3)

---

௪. 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍂𑌰𑌾 𑌮𑌹𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌭𑍀𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌮𑌾 𑌯𑍁𑌧𑌿 ।
𑌯𑍁𑌯𑍁𑌧𑌾𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌃 ॥

௫. 𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑌕𑍇𑌤𑍁𑌶𑍍𑌚𑍇𑌕𑌿𑌤𑌾𑌨𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍀𑌰𑌾𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌜𑌿𑌤𑍍𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌿𑌭𑍋𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍈𑌬𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌰𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑌃 ॥

௬. 𑌯𑍁𑌧𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑍌𑌜𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌸𑍌𑌭𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍇𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌃 ॥

4. அத்ர - ஶூராः - மஹேஷ்வாஸாः - பீமார்ஜுநஸமாः(1) - யுதி,
யுயுதாநः(2) - விராடः(3) - ச - த்ருபதः(4) - ச - மஹாரதः.

5. த்ருஷ்டகேதுः(5) - சேகிதாநः - காஶீராஜः - ச - வீர்யவாந்,
புருஜித்(6) - குந்திபோஜः (7) - ச - ஶைப்யः(8) - ச-நரபுங்கவः.

6. யுதாமந்யுः(9) - ச - விக்ராந்தः-உத்தமௌஜாः-(10)-ச-வீர்யவாந்,
(11)ஸௌபத்ரः-த்ரௌபதேயாः(12)-ச-ஸர்வே-ஏவ-மஹாரதாः(13).

𑌅𑌤𑍍𑌰	இங்கே (பாண்டவஸேனையிலே)
𑌶𑍂𑌰𑌾𑌃	அதிசூரர்களாயும்
𑌮𑌹𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃	பெரியவிற்களையுடையவர்களாயும்
𑌯𑍁𑌧𑌿	யுத்தத்தில்
𑌭𑍀𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌮𑌾𑌃	பீமார்ஜுனர்களுக்குச் சமானருமான
𑌯𑍁𑌯𑍁𑌧𑌾𑌨𑌃	யுயுதானனும் (ஸாத்யகி யென்பது மறுபெயர்)
𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑌶𑍍𑌚	விராடதேசத்தரசனும்
𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌃	மகாரதிகனான
𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌶𑍍𑌚	துருபததேசத்தரசனும்
𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑌕𑍇𑌤𑍁𑌃	திருஷ்டகேதுவும்
𑌚𑍇𑌕𑌿𑌤𑌾𑌨𑌃	சிகிதானன் புத்திரன் சேகிதானனும்
𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍	வீர்யசாலியான
𑌕𑌾𑌶𑌿𑌰𑌾𑌜𑌶𑍍𑌚	காசீதேசத்தரசனும்
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌜𑌿𑌤𑍍	புருஜித்தென்பவனும்
𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌿𑌭𑍋𑌜𑌶𑍍𑌚	குந்திபோஜனும்
𑌨𑌰𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑌃	மனிதச் சிரேஷ்டனான
𑌶𑍈𑌬𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚	சைப்பியனென்பவனும்
𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃	பராக்கிரமசாலியான
𑌯𑍁𑌧𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚	யுதாமந்யுவென்பவனும்
𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑍌𑌜𑌾𑌶𑍍𑌚	உத்தமௌஜஸ்யென்பவனும்
𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍	வல்லமையுள்ள
𑌸𑍌𑌭𑌦𑍍𑌰𑌃	சுபத்திரைபுத்திரனும்
𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍇𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚	திரௌபதிபுத்திரர்களும்
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇	எல்லோரும்
𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌃 𑌏𑌵	மகாரதிகர்களாகவேயிருக்கிறார்கள்.

இங்கே (பாண்டவஸேனையிலே) அதிசூரர்களாயும், மஹாவில்லாளர்க

ளாயும், யுத்தத்தில் (அதிகவல்லமை பொருந்தியவர்களென்று பெயர் போன) பீமார்ஜுனர்களுக்குச் சமானமானவர்களாயு மிருக்கிற, யுயுதானன், விராடன், மகாரதிகனான துருபதன், திருஷ்டகேது, சிகிதானன் புத்திரன், வீர்யசாலியான காசிராஜன், புருஜித், குந்திபோஜன், மனிதச் சிரேஷ்டனான சைப்பியன், பராக்கிரமசாலியான யுதாமந்யு, உத்தமௌஜஸ், அதிவல்லமையுள்ள சுபத்திரை புத்திரன் அபிமந்யு, திரௌபதி புத்திரர்கள், இவர்களெல்லோரும், மகாரதிகர்களாகவே யிருக்கிறார்கள்.

---

(1) பீமார்ஜுநஸமா꞉ - துர்யோதனன் பலமுறை பீமார்ஜுனர்களிடத்தில் உதைபட்டு உயிர்தப்பி ஓடி யிருப்பதை நினைத்து அவர்களை ஜயிப்பது சுலபமல்ல வென்று இப்போது எண்ணுவதாகக் காட்டுகிறது.

(2) யுயுதாந꞉- அதிசயமான யுத்தம் செய்கிறவன்; இவனுக்கு, ஸாத்யகி என்றும் பெயர்.

(3) விராட꞉ - யுத்தத்தில் அதிகமாய் பரிஹஸிக்கிறவன் ; இந்த விராடராஜ்யத்தில்தான், பாண்டவர்கள் ஒரு வருஷம் அக்ஞாதவாசம் செய்தது; விராடன் புத்திரி உத்தரையை, அர்ஜுனன் குமாரன் அபிமந்யு, விவாகம் செய்து கொண்டது.

(4) த்ருபத꞉-விருக்ஷக்கொடியோன்; இவன் புத்திரர்கள் திருஷ்டத்யும்னன் (1) சிகண்டி (2); இவனுடைய பெண் திரௌபதி.

(5) த்ருஷ்டகேது꞉-இவன் சேதிதேசத்தரசன், சிசுபாலன் புத்திரன் ; இவன் சகோதரி ரேணுமதி என்பவளை நகுலன் விவாகம் செய்து கொண்டது.

(6) புருஜித் - அநேகம் பெயர்களை யுத்தத்தில் ஜயித்தவன்; இவன் பின்வருகிற குந்திபோஜனுடைய சகோதரன்.

(7) குந்திபோஜ꞉-யாதவவம்சத்தைச் சேர்ந்தவன்; கிருஷ்ணபகவானுடைய தகப்பனார் வசுதேவருடைய பிதாவின் அத்தை பிள்ளை; இவருக்கு குழந்தை யில்லாததினால் வசுதேவருடைய சஹோதரி ப்ருதை, என்பவளை பெண்ணாக வளர்த்ததால், அவளுக்கு குந்தி என்று பெயர். இந்த ப்ருதைதான், பாண்டவர்களின் தாயார் குந்திதேவி.

(8) சைப்ய꞉-சிபி கோத்திரத்தில் பிறந்தவன்.

(9) யுதாமந்யு꞉-யுத்தத்தில் அதிகமான கோபத்தைக் காட்டுகிறவன்.

(10) உத்தமௌஜா꞉-மேலான ஓஜஸ் (பலம்) உடயவன்.

(11) ஸௌபத்ர꞉ - சுபத்திரைக்கு அர்ஜுனனால் பிறந்த அபிமந்யு.

(12) த்ரௌபதேயா꞉ - திரௌபதியின் மற்றொரு பெயர் கிருஷ்ணை;

துருபதன் செய்த யாகத்தில் அக்கினியிலிருந்து அவனுக்குண்டானபெண். இவள் பாண்டவர்களை விவாஹம் செய்துகொண்டு இவளிடத்தில் **தர்மபுத்திரருக்குப் பிறந்தவன், பிரதிவிந்தியன்; பீமசேனனுக்குப் பிறந்தவன், சுருதசோமன்; அர்ஜுனனுக்குப் பிறந்தவன், சுருதகீர்த்தி; நகுலனுக்குப் பிறந்தவன், ஸதாநீகன்; ஸஹதேவனுக்குப் பிறந்தவன், சுருதசேனன்.**

(13) ஸர்வஏவ மஹாரதா:-உத்தியோக பர்வத்தில், துர்யோதனனுக்கு பீஷ்மர் பாண்டவஸைன்யத்தில் ரதிகர்கள் மஹாரதிகர்கள் அதிரதர்கள் இன்னார் என்று சொல்லியிருப்பதில், சேகிதானனை ரதிகனாகமட்டும் குறித்திருக்க, துர்யோதனன் அவனையும் மஹாரதன் என்று சொல்வது துர்யோதனனுக்கு இப்போது உண்டாயிருக்கிற மனக்குழப்பத்தால் என்க.

மஹாரதன், முதலானவர்களின் லக்ஷண மென்னவென்றால்:—

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌰𑌥𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌯𑍋 𑌨𑌰𑌃 ।
𑌯𑍋𑌽𑌯𑍁𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌵𑍀𑌰𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

தன்னையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் சத்துருக்களுடைய ஆயுதங்களினால் காயமடையாதபடி ரக்ஷித்துக்கொண்டு பதினாயிரம் சூரர்களோடு எவன் யுத்தம் செய்கிறானோ அவன் மஹாரதன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

𑌏𑌕𑍋 𑌦𑌶𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑍋𑌧𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌧𑌨𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾𑌂 ।
𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑍀𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥

யாவனொருவன் விற்பிடித்து யுத்தஞ்செய்கிற பதினாயிரம் பெயர்களோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ய வல்லமையும் ஆயுத சாஸ்திரத்தில் அதிகப் பயிற்சியு முள்ளவனோ அவன் மஹாரதிகனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

𑌅𑌮𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌧𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌤𑌿𑌰𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌃 ।
𑌰𑌥𑍀 𑌚𑍈𑌕𑍇𑌨 𑌯𑍋 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌤𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑍋𑌽𑌰𑍍𑌧𑌰𑌥𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥

அளவற்ற ரதிகர்களோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யும் வல்லமையும் ஆயுதப் பயிற்சியு முள்ளவன், அதிரதனென்றும், ஓரே ரதத்திலிருந்து கொண்டு மற்றொரு ரதத்திலிருக்கின்ற தனக்குச் சமானமான ஒருவனோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்கிறவன், ரதி என்றும், அவனுக்குத் தாழ்ந்தவன் அர்த்தரத னென்றும் சொல்லப்படுகிறான். (4-6)

---

௭. 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌯𑍇 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮 ।
𑌨𑌾𑌯𑌕𑌾 𑌮𑌮 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌤𑍇 ॥

7\. அஸ்மாகம்-து(1)-விஶிஷ்டா:-யே-தாந்-நிபோத-த்விஜோத்தம(2)
நாயகா: - மம - ஸைந்யஸ்ய - ஸம்ஜ்ஞார்தம் - தாந் - ப்ரவீமி - தே.

த்விஜோத்தம!	பிராம்மண சிரேஷ்டரே!
அஸ்மாகந்து	ஆனால்நம்முடையபக்ஷத்தில்
விசிஷ்டா:	சிறந்தவர்கள்
யே	எவர்களோ
தாந்	அவர்களை
நிபோத	தெரிந்துகொள்ளும்
மம ஸைந்யஸ்ய	என்னுடைய ஸேனைக்கு
நாயகா:	தலைவர்கள்
(யே)	(எவர்களோ)
தாந்	அவர்களை
ஸம்ஜ்ஞார்த்தம்	ஒரு குறிப்புக்காக
தே	உமக்கு
ப்ரவீமி	சொல்லுகிறேன்

பிராம்மண சிரேஷ்டரான துரோணாசார்யரே! ஆனால் நம்முடைய பக்ஷத்திலும் சிறந்தவர்கள் எவர்களோ, அவர்களைத் தெரிந்துகொள்ளும். என்னுடைய ஸைன்யத்தின் தலைவர்கள் எவர்களோ அவர்களை நான் ஒரு குறிப்புக்காக உமக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்.

---

(1) து, சப்தப்பிரயோகம் துர்யோதனன் தனக்கு, முன் உண்டான அதைரியத்தை மறைத்து தைரியத்தை மேற்கொள்ளப் பிரயத்தனப்படு வதைக் காட்டுகிறது.

(2) த்விஜோத்தம - 'திக் பலம் க்ஷத்ரியபலம் ப்ரஹ்மதேஜோபலம் பலம்' 'க்ஷத்திரியபலம் பிரயோஜனமில்லை, பிரம்மதேஜோபலம் தான் பலம்.' என்கிறபடி, உம்முடைய பிரம்ம தேஜோபலத்தினாலேயே நீர் எங்களை ரக்ஷித்து சத்துருக்களை ஜயிக்கவல்லவர் அல்லவா? அப்படி யிருக்க நான் ஏன் அதைரியப் படவேண்டும் என்று, துர்யோதனன் ஆசார்யரைச் சிலாகித்து உத்ஸாகப் படுத்துகிறான். (7)

அ. பவாந்பீஷ்மஶ்ச கர்ணஶ்ச க்ருபஶ்ச ஸமிதிஞ்ஜய: ।
அஶ்வத்தாமா விகர்ணஶ்ச ஸௌமதத்திர்ஜயத்ரத: ॥ *
கூ. அந்யே ச பஹவ: ஶூரா மதர்த்தே த்யக்தஜீவிதா: ।
நாநாஶஸ்த்ரப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்தவிஶாரதா: ॥

8. பவாந் - பீஷ்ம꞉(1)- ச - கர்ண꞉(2)-ச-க்ருப꞉(3)-ச-ஸமிதிஞ்ஜய꞉,
அஶ்வத்தாமா(4) - விகர்ண꞉(5) - ச - ஸௌமதத்தி꞉ - ஜயத்ரத꞉(6)*
9. அந்யே - ச - பஹவ꞉ - ஶூரா꞉ - மதர்தே - த்யக்தஜீவிதா꞉(7),
நாநாஶஸ்த்ரப்ரஹரணா꞉ - ஸர்வே - யுத்தவிஶாரதா꞉.

𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍	(துரோணுசார்யராகிய) நீரும்
𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌶𑍍𑌚	பீஷ்மரும்
𑌕𑌰𑍍𑌣𑌶𑍍𑌚	கர்ணனும்
𑌕𑍃𑌪𑌶𑍍𑌚	கிருபாசார்யரும்
𑌸𑌮𑌿𑌤𑌿𑌂𑌜𑌯𑌃	யுத்தத்தில் ஜயசாலியான
𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌾𑌮𑌾	அசுவத்தாமாவும்
𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌣𑌶𑍍𑌚	விகர்ணனும்
𑌸𑍌𑌮𑌦𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃	சோமதத்தன்குமாரன் பூரிசிரவஸுும்
𑌜𑌯𑌦𑍍𑌰𑌥𑌃	ஜயத்ரதனும்
𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚	பின்னும்
𑌬𑌹𑌵𑌶𑍍𑌶𑍂𑌰𑌾𑌃	அனேக சூரர்களும்
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇	எல்லோரும்
𑌮𑌦𑌰𑍍𑌥𑍇	எனக்காக
𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃	பிராணனைக் கொடுக்கத் துணிந்தவர்களாயும்
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌣𑌾𑌃	அடிப்பதற்கு ஸாதனமான பலவித ஆயுதங்களை உடைத்தானவர்களாயும்
𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌵𑌿𑌶𑌾𑌰𑌦𑌾𑌃	யுத்தத்தில் வெகு தேர்ந்தவர்களாயும்
(𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿)	(நிற்கிறார்கள்).

துரோணுசார்யராகிய நீரும், பீஷ்மரும், கர்ணனும், கிருபாசார்யரும், யுத்தத்தில ஜயசாலியான அசுவத்தாமாவும், விகர்ணனும், சோமதத்தன் குமாரன் பூரிசிரவஸுும், ஜயத்ரதனும், பின்னும் அனேகசூரர்களும், இவர்கள் எல்லோரும், எனக்காகப் பிராணனைக் கொடுக்கத்துணிந்தவர்களாயும், அடிப்பதற்கு ஸாதனமான பலவித ஆயுதங்களை யுடையவர்களாயும், யுத்தத்தில் வெகு தேர்ந்தவர்களாயும் நிற்கிறார்கள்.

---

* 𑌜𑌯𑌦𑍍𑌰𑌥𑌃 - என்பதற்கு பதிலாக 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 என்றொரு பாடம். அதற்கு அப்படியே என்று அர்த்தம்.

(1) ஸீஷ்ம:—பயங்கரமான விருதத்தைக் கொண்டவர். இவர் சாந்தனு மஹாராஜனுக்கு, கங்காதேவியினிடத்தில் பிறந்தவர். இவருக்கு தேவவிருதர் என்று முதலில் பெயர். இவர் தகப்பனர், சத்தியவதியைக் கல்லியாணம் செய்து கொள்ள விரும்பியபோது, அவள் வயிற்றில் உதிக்கும் புத்திரனுக்கு பட்டம் கிடைப்பதானல் மட்டும் சம்மதிப்பதாகச் சொன்னதால், ஷை தேவவிருதர் அதற்கு இணங்கி, தான் கல்லியாணம் செய்து கொள்ளாமல் பிர்ம்மசாரியாகவே இருந்து நல்ல பதவியை அடைவதாக அப்போது பிரதிக்ஞை செய்தார். இந்த பயங்கரமான பிரதிக்ஞையைக் கேட்டு தேவதைகள் முதலானவர்கள் 'இவர் பீஷ்மர்' என்று சொல்ல, அதுமுதல் அவருக்கு பீஷ்மர் என்று பெயர் வழங்கியது. (பாரதம் ஆதிபர்வம் 100—வது அத்தியாயம் பார்க்க.)

(2) கர்ண:—பாண்டவர்கள் தாயார் குந்திதேவிக்கு கல்லியாணமாவதற்கு முன், தூர்வாஸ மஹரிஷிக்கு, இவள் செய்த சிஷ்ரூஷையினல் அவர் மகிழ்ந்து, அவளுக்கு அவர் உபதேசித்த மந்திரங்களில் சூர்யனை உத்தேசித்த மந்திரத்தை அவள் உச்சரித்தபோது, சூர்யபகவான் பிரத்தியக்ஷமாகி, அவளிடத்தில் சூர்யனுக்கு இவன் பிறந்தவன்; இவன் ஜநிக்கும்போதே கர்ணகுண்டல கவசத்துடன் பிறந்தவன்; இந்திரன் தன் புத்திரனை அர்ஜுனனுக்கு அனுகூலத்தை உத்தேசித்து பிராம்மணவேஷம் பூண்டு, இவன் கர்ணகுண்டலத்தையும், கவசத்தையும், யாசகம் கேட்டபோது, அவைகளை அறுத்தும் கிழித்தும்கொடுத்தான். இவனுக்கு வஸுஷேணன் என்றும், சூதபுத்திரன் என்றும் பெயர் உண்டு (பாரதம் ஆதிபர்வம் 111—வது அத்தியாயம் பார்க்க.)

(3) க்ருப:—கௌதமருடைய தவத்தை கெடுக்கும் பொருட்டு இந்திரன் ஜாலபதி என்கிற அப்ஸரஸ்திரீயை அனுப்ப, அவளை அவர் பார்த்து மனம் கலங்கினபோது, அவருடைய ரேதஸ் ஒரு நாணல் புதறில் இரண்டாகச் சிதறிவிழ, அதிலிருந்து ஒரு புருஷப் பிரஜையும் ஸ்திரீப்பிரஜையும் உடனே உண்டாயின; அக்குழந்தைகளை அங்கு வேட்டையாட வந்திருந்த சாந்தனு மஹாராஜாவின் மந்திரி, பார்த்து எடுத்துவந்து ராஜாவிடம் ஒப்புவிக்க, ராஜா கிருபையினல் அவர்களை காப்பாற்றி வந்த நிமித்தம் அக்குழந்தைகளுக்கு கிருபன் என்றும், கிருபி என்றும், பெயர் வந்தது. இந்த கிருபி என்பவளைத்தான் துரோணுசார்யர் விவாகம் செய்து கொண்டார். (பாரதம் ஆதிபர்வம் 130-வது அத்தியாயம் பார்க்க.)

(4) அஸ்வத்தாமா—இவன் துரோணுசார்யருக்கு கிருபி இடம் பிறந்த புத்திரன். இவன் ஜனித்த உடன், தேவலோகத்து குதிரை உச்சை

சிரவஸ் போல் கனைத்ததினுல், இவனை அசுவத்தாமா என்று கூப்பிடும்படி அசரீரிவாக்கு உண்டாயிற்று. (பாரதம் ஆதிபர்வம் 131 – வது அத்தியாயம் பார்க்க.)

(5) விகர்ணः - இவன் துர்யோதனனுடைய தம்பி

(6) ஜயத்ரதः - இவன் சிந்துதேசத்தரசன்; துர்யோதனனுடைய சகோதரி துச்சலாவின் புருஷன்.

(7) த்யக்தஜீவிதாः—என் பொருட்டு பிராணனை விடுகிறதற்குத் தயாராயிருக்கிறவர்கள். (8-9)

---

௧௦. 𑌅𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌬𑌲𑌂 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌦𑌮𑍇𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌬𑌲𑌂 𑌭𑍀𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

10. அபர்யாப்தம் (1)- தத் - அஸ்மாகம்- பலம் - பீஷ்மாபிரக்ஷிதம், பர்யாப்தம் - து - இதம் - ஏதேஷாம் - பலம் - பீமாபிரக்ஷிதம்.

𑌤𑌤𑍍	அந்த (மேற்சொன்ன சூரர்களோடு கூடின)
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂	நம்முடைய
𑌬𑌲𑌂	ஸேனையானது
𑌅𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂	அபரிமிதமாயும்
𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂	பீஷ்மராலே நன்ருக ரக்ஷிக்கப்பட்டதாயு மிருக்கிறது
𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂	இவர்களுடைய
𑌇𑌦𑌂 𑌬𑌲𑌨𑍍𑌤𑍁	இந்த ஸேனையோ
𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂	மிதமானதாயும் (சுவல்பமாயும்)
𑌭𑍀𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂	பீமனுல் (தான்) காக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மேற்சொன்ன சூரர்களோடு கூடின அந்த நம்முடைய ஸேனையானது அபரிமிதமாய் இருப்பதுமன்றி (அதிபலபாராக்கிரம, ஸ்வயேச்சா மரண வரம்பெற்ற, அதிஸூக்ஷ்ம புத்தியை யுடைய) பீஷ்மரால் நன்ருய் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாயு மிருக்கிறது. இவர்களுடைய (பாண்டவர்களுடைய) இந்த ஸேனையோ, மிதமானதாயும் (சுவல்பமானதாயும்) அதிக சஞ்சலபுத்தியுள்ள பீமனுல்தான் காக்கப்பட்டிருக்கிறது. (அதாவது:-பீஷ்மர் ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதவர்; தனக்கு இஷ்டமானபோது, தன் பிராணனைவிட வரம் பெற்றவர்; இவர் தன் கக்ஷியிலிருக்கும்போது தனக்கு ஜயத்திற்கு ஸந்தேகமில்லை என்பது துர்யோதனன் அபிப்பிராயம்.)

இந்தச் சுலோகத்தினால் துர்யோதனன், தன் ஸைன்யம், பாண்டவ ஸைன்யத்தைவிட, அதிக பராக்கிரமம் பொருந்தியதென்றும், அதின்ன காரணத்தினாலென்றும், சொல்வதாகச் சில வியாக்கியான கர்த்தாக்களும், அதற்கு நேர்விரோதமாக வேறு சிலரும், தாத்பர்யம் கொண்டு அவரவர்கள் செய்திருக்கிற அந்வயக்கிரமத்தையும் அவைகளினர்த்தங்களையும் அடியிலெழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

(1) ஆநந்தகிரி:—அஸ்மாகம் பலம் ஏகாதஶஸம்க்யாகாக்ஷௌஹிணீ பரிமிதம் பலம், பீஷ்மேண ச ப்ரதித மஹாமஹிம்நா ஸூக்ஷ்மபுத்திநா ஸம்யக் ரக்ஷிதம் பர்யாப்தம் பரேஷாம் பரிபவே ஸமர்த்தம்। ஏதேஷாம் பாண்டவாநாம் து பலம் ஸப்தஸம்க்யாகாக்ஷௌஹிணீபரிமிதம் பலம் பீமேந ச சபல புத்திநா கௌஶலவிகலேந பரிபாலிதம் அபர்யாப்தம்। அஸ்மாநபிபவிதும் அஸமர்த்தமித்யர்த்த:॥

அதாவது, பதினொரு அக்ஷௌஹிணீயோடு கூடி மிகுதியான நம்முடைய இந்த ஸேனை, பிரசித்த மஹாமஹிமையுள்ள சூக்ஷ்ம புத்தியையுடைய பீஷ்மரால் எல்லாப் பக்கங்களிலும் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாயும், சத்துருக்களை, அவமானப்படுத்துவதில் (வெல்லுவதில்) சாமர்த்தியமுள்ளதாயுமிருக்கிறது. ஏழு அக்ஷௌஹிணீயோடு கூடிய அல்பமான இவர்களுடைய (பாண்டவர்களுடைய) ஸேனையோ, சபல (நிலையில்லாத) புத்தியும், ஸாமர்த்தியக் குறைவுமுள்ள பீமனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாயும், நம்மை அவமானப்படுத்துவதில் சாமர்த்தியமற்றதாயு மிருக்கிறது.

(2) ததஸ்மாகம் பலம் பீஷ்மாபிரக்ஷிதமபர்யாப்தம் அபரிமிதம், அக்ஷோப்யம்। ஏதேஷாம் து பாண்டவாநாம் பலம் பீமேநாபிரக்ஷிதம் பர்யாப்தம் பரிமிதம்। ஸுஜயமித்யர்த்த:॥

அப்பேர்ப்பட்ட இந்த நம்முடைய பலம் பீஷ்மரைப் பிரதானமாய் உடையதாயும், அபரிமிதமாயும், எதிர்க்கமுடியாததாயும், கலக்கமுடியாததாயு மிருக்கிறது. இந்த பாண்டவர்களுடைய ஸைன்யமோ, பீமனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாயும் மிதமாயுமிருக்கிறது; வெல்லமுடியும் என்பது தாத்பர்யம்.

ராமாநுஜ: - தத்பாண்டவாநாம் பலம் அபர்யாப்தம் நாலம் அஸ்மாகமஸ்மத்ஸைந்யாய। க்ரூரம் தத் பீஷ்மாபிரக்ஷிதோஸ்மாபி:யத்நேந நிவ்ருத்த்யே அபர்யாப்தமித்யர்த்த:। தத்பாண்டவபலம் பீஷ்மாபிரக்ஷிதம்। இதம் புந: அஸ்மதீயம் பலம் ஏதேஷாம் பாண்டவாநாம் பர்யாப்தம் பரிபவே ஸமர்த்தம் பீமாதிபலைரபியுக்தயை: ரக்ஷிதஸ் ய

ஸைந்ய தத³ஸ்மாகம் ப³லம் பீ⁴ஷ்மாபி⁴ரக்ஷிதம் யஸ்மாத்³ ஜேதா யோ
த்³ரோணஸேநாநீவ்ருத்த்யா ப⁴ஞ்ஜேத் ரக்ஷிதவ்யஸ்மாத³ஸ்மாகம் ந கிஞ்
சித³பி ப⁴யகாரணமஸ்தீத்யபி⁴ப்ராய: ॥

அந்தப் பாண்டவர்களுடைய ஸைன்யம் நமக்கு (நம்மை வெல்ல,) போதுமானதல்ல. அந்த ஸைன்யம் எப்படிப்பட்டதென்றால், நம்மால் நன்றாய் ரக்ஷிக்கப்பட்ட பீஷ்மரை நாசகராகவுடையது. இதுதான் பீஷ்மாபிரக்ஷிதம் என்பதின் கருத்து. இந்த நம்முடைய ஸைன்யமோ வென்றால், இந்த பாண்டவர்களை அவமானம் செய்கிறதில் ஸமர்த்தமாயிருக்கிறது. நம்ம ஸைன்யம் எப்படிப்பட்டதென்றால், அவர்களால் (பாண்டவர்களால்) ரக்ஷிக்கப்பட்ட, அதி துர்பலஹிருதய பீமனை நாசகனுக உடையது. இதுதான் பீமாபிரக்ஷிதம் என்பதின் கருத்து. எந்தக் காரணத்தினுல் அதிக அயோக்கியனுன பீமன் தான், இந்த நம்முடைய ஸைன்யத்தை கொல்வதற்காக பாண்டவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறானே, அந்தக் காரணத்தினுல் நமக்கு பயத்திற்கு கொஞ்சமும் ஹேது இல்லை என்பது கருத்து.

ஶங்கராநந்த³:—அபர்யாப்தம் யுத்³தா⁴ய யத³ஸ்மதீ³யம் நிர
க்ஷேப்ய: ஸைந்யம் தத்³பீ⁴ஷ்மாபி⁴ரக்ஷிதம் பீ⁴ஷ்மேணாபி⁴த: ஶரீரவாக்
ஶஸ்த்ராஸ்த்ரப³லேந ரக்ஷிதம் ஸத் இத³ ஜயஸம்பாத³நாய பர்யா
ப்தமேவ ப⁴வதி மஹாவீர்யஶாலிநா ப³லாத் । தேஷாம் பாண்ட³
வாநாம் து இத³ம் பராக்ரமஶாலிநாம் ப³லம் பர்யாப்தமபி பீ⁴மே
நாபி⁴ரக்ஷிதம் ஸத் அபர்யாப்தமேவ ப⁴வதி । ஹீநவீர்ய
ஶாலிநா பீ⁴மேநாபி⁴ரக்ஷிதத்வாதி³தி பா⁴வ: ॥

முன் சொன்னவர்களைக் காட்டிலும் பின்னமான, எந்த நம்முடைய ஸேனையானது யுத்தத்தின் பொருட்டு நமக்கு போதாததாயிருக்கிறதோ, அது, சரீரவாக்சஸ்திர அஸ்திர பலங்களைக்கொண்டு, மஹா புருஷரான பீஷ்மரால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாய், நமக்கு ஜயத்தை சம்பாதித்துக் கொடுக்க சாமர்த்தியமுள்ளதாயிருக்கிறது; இந்த, எதிரில் காணப்படுகிற பாண்டவ ஸைன்யமோ, போதுமானதாகவிருந்தும் ஹீன புருஷனுன பீமனுல் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினுல் அவர்களுக்கு ஜயத்தைக் கொடுக்க சாமர்த்தியமற்றதாக விருக்கிறது.

பா⁴ஷ்யோத்கர்ஷதீ³பிகா—தத்தேஷாம் ப³லமஸ்மாகம் ப³லம்
ஸைந்யமபி⁴ப⁴விதும் அபர்யாப்தமஸமர்த²ம், யதோ(அ)ஸ்மாகம் ப³லம்
பீ⁴ஷ்மேண வ்யூஹிதமபி⁴ஜ்ஞாதி ஸாமர்த்²யேந ரக்ஷிதம் । இத³மஸ்மதீ³யம்
து ப³லமேதேஷாம் ஸைந்யமபி⁴ப⁴விதும் பர்யாப்தம் ஸமர்த²ம் ।

யத꞉ பரேஷாம் பலம் பீமேன பாலேனாபிரக்ஷிதமித்யர்த꞉ ||

எதிரிகளுடைய அந்த ஸேனை நம்முடைய ஸேனையை அவமானப்படுத்த (வெல்ல) சாமர்த்திய மில்லாததாக விருக்கிறது; என்ன காரணத்தினுல்? அதி மஹிமையையுடைய சூரரான பீஷ்மரால் நம்முடைய ஸேனை ரக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினுல்; இந்த நம்முடைய ஸைன்யமோ அவர்களுடைய ஸேனையை அவமானப்படுத்தப் போதுமான சாமர்த்தியமுள்ளதாயிருக்கிறது; என்ன காரணத்தினுல் என்றால்? எதிரிகளுடைய ஸைன்யமானது சிறுவனுன பீமனுல் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினுல்.

2 தத்பரோக்ஷம் ஸர்வம் விஷயீக்ருத்யாஸ்மாகம் பலம் பீஷ்மேணாபிரக்ஷிதமதோ(அ)பர்யாப்தம், பர்யாப்துமபிபவிதும் க்ஷோபயிதுமஶக்யம் | ஏதேஷாம் த்ருஷ்டம் பரிச்சின்னம் பரிமிதமிதி யாவத் | பீமேனாபிரக்ஷிதமத꞉ பர்யாப்தம், பர்யாப்துமபிபவிதும் க்ஷோபயிதும் ஜேதும் ச ஶக்யமித்யர்த꞉ ||

நம்முடைய ஸேனை, கண்ணுக்கெட்டாததாயும், பீஷ்மரால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாயு மிருக்கிறபடியால், எதிரிகளால் அவமானப்படுத்த, கலக்க முடியாதது. அவர்களுடைய இந்த ஸேனை, பார்வைக்கு எட்டியதாகவும், அதாவது மிதமாயும், பீமனுல் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாயு மிருக்கிறபடியால், அவமானப்படுத்தக் கூடியது, கலக்கக்கூடியது, அதாவது வெல்லக்கூடியது.

3 தச்ச தஸ்மாச்ச அஸ்மாகமிதம் பலமபர்யாப்தம், பரி ஸமந்தாத் ஸர்வத꞉ வ்யாப்தம் ந பவதி, கிம் து ஸ்வகீயமேவ பஹு, ஏதேஷாம் து பலம் பரிஸமந்தாத் ஸர்வத꞉ வ்யாப்தம் பர்யாப்தம், அத꞉ அஸ்மத்ஸைன்யம் மனோ த்ருத்வா யுத்தம் கரிஷ்யதீதி க்ருத்வா அஸ்மாகம் ப்ராபல்யமிதி பாவ꞉.

அந்தக் காரணத்தினுல் இந்த நம்ம ஸேனை எல்லாப் பக்கங்களிலும் சத்துரு ஸேனையினுல் வியாபிக்கப்படக் கூடியதாக வில்லை; ஆகவே நம்முடைய ஸைன்யம்தான் மிகுந்ததாக விருக்கிறதென்பது தாத்பர்யம். இந்த (பாண்டவ) ஸைன்யமோ எல்லாப் பக்கங்களிலும் (சுற்றிலும்) வியாபிக்கப்படக் கூடியதாகவிருக்கிறது. ஆனபடியால் நம்ம ஸைன்யம் மனது வைத்து யுத்தம் செய்யும், நமக்கு பிராபல்லியம் என்பது கருத்து.

ஶ்ரீதர꞉—தச்ச ததாபூதைர்வீரைர்யுக்தமபி, பீஷ்மேணாபிரக்ஷிதமப்யஸ்மாகம் பலம் ஸைன்யமபர்யாப்தம் தை꞉ ஸஹ யோத்துமஸமர்தம் பாதி | இதம் து, ஏதேஷாம் பாண்டவானாம் பலம் பீமேனாபிரக்ஷிதம் பர்யாப்தம் ஸமர்தம்

[illegible: Sanskrit passage in Grantha script, 3 lines]

அப்போர்க்கொத்த வீரர்களோடு கூடியதாயிருந்தும் பீஷ்மனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினால் நமது ஸைன்யம் அவர்களோடு சண்டை செய்ய சாமர்த்தியம் இல்லாததாகத் தோற்றுகிறது. இவர்களுடைய இந்த பாண்டவ ஸைன்யமோ, பீமனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினால் சாமர்த்திய முள்ளதாகத் தோற்றுகிறது. பீஷ்மர் உபயபக்ஷபாதி யானதினாலே நமது ஸைன்யம் பாண்டவ ஸைன்யத்தை உத்தேசித்து சாமர்த்தியம் இல்லாததாகவும், பீமன் ஒரே பக்ஷமாய் இருப்பதினால் அவர்கள் ஸைன்யம் நமது ஸைன்யத்தை உத்தேசித்து சாமர்த்தியம் உள்ளதாயும் தோற்றுகிறது.

(ஸ்வ) இந்த ச்லோகத்தினால் துர்யோதனன் சொல்லக் கருதியது இன்னதென்பதை விளக்கும் பொருட்டு பலவிதமாய் அந்வயப்படுத்திச் சொல்லியிருக்கும் மேல் கண்ட தாத்பர்யங்களின் தாரதம்மியங்களை ஆலோசிப்பதற்கு அடியிற் கண்ட விஷயங்கள் முக்கியமாய் கவனிக்கத் தக்கவைகளாகத் தோற்றுகின்றன.

(1) இந்த யுத்தத்துவக்கத்தில் துர்யோதனன் தன் ஸைன்யத்தைப் பழித்தும், எதிரி ஸைன்யத்தை சிலாகித்தும், தன்கக்ஷியில் சேர்ந்தவர்களை அதைரியப்படுத்தியதாகக் கொள்வது அவன் முன் சொல்லியிருக்கும் வார்த்தைகளுக்குப் பொருந்தியதாகத் தோற்றவில்லை.

(2) முன் உத்தியோகபர்வத்தில் பாண்டவர்களை வெல்வது அசாத்தியமென்றும், அதனால் யுத்தம் வேண்டாமென்றும் துர்யோதனனுக்கு மற்றவர்கள் புத்தி சொன்னபோது, அவன் தன் சைன்னியம் அபரிமிதமானதென்றும், தனக்கு வேண்டும்போது தன் உயிரைவிட வரம் பெற்ற பீஷ்மர் தனக்கு ஸேனாதிபதியாக யிருக்கும்போது பயமென்னவென்றும், மறுபடி மேல்படி உத்தியோக பர்வத்தில், ரதாதிரதர்களைச் சொல்லுமிடத்தில் "நீர் ஸேனாதிபதியாக இருக்கும்பொழுது தேவலோக ராஜ்யாதிபத்யம் என்றாலும் கிடைப்பதில் சந்தேகமில்லை" யென்றும் சொல்லி யிருக்கிறான்.

(3) பீஷ்மரை ஒருவரும் வெல்லமுடியாதென்றும், பரசுராமருங்கூட அவரோடு யுத்தம் செய்து ஜயிக்க முடியவில்லை யென்றும் தெரிந்து துர்யோதனன் பீஷ்மப் பிராபல்லியத்தை அநேகவிடங்களில் எடுத்துச் சொல்லி யிருக்கிறான்.

(3) மேலும் இந்த பகவத்கீதாபர்வ ஆரம்பத்தில் யுத்தம் துடங்கின தினத்தில் யுத்தத்திற்காக ஸைன்யவரிசை செய்யும்படி துர்யோதனன் துச்சாதனனிடத்தில் இதற்குச் சற்று முன் சொல்லும்போது "இந்த யுத்தத்தில் நாம் செய்யவேண்டியது, பீஷ்மரைக் காப்பாற்றுவதைத் தவிர முக்கியமானது வேறு ஒன்றுமில்லை. அவரைக் காப்பாற்றிவிட்டால் அவர் பாண்டவர்கள் முதலானவர்களைக் கொன்றுவிடுவார். ஆகையால் நம்ம ஸைன்யத்தாரெல்லாரும், சிகண்டி பீஷ்மரிடம் அணுகாமல் பாதுகாக்க வேண்டும்" என்று சொல்லியிருக்கிறான். இப்போதும் அதே மாதிரி இத னடுத்த 11-வது சுலோகத்தில் "ஆகையால் நீங்கள் எல்லோரும் பீஷ்ம ரையே பாதுகாருங்கள்" என்று சொல்லுகிறான்.

(4) அல்லாமலும் பின் வருகிற பீஷ்மவதபர்வத்தில் 51-வது அத்தியா யத்தில் 2-ம் நாள் சண்டை தொடங்குவதற்கு முன், துரோணர் கிரு பர் முதலானவர்களிடம் துர்யோதனன் போய் "நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் தனிமையாகவே பாண்டவர்களை அவர்கள் ஸைன்யத்துடன் கொல்வ தற்கு வல்லவர்கள்; அப்படியிருக்க நீங்கள் எல்லோரும் பீஷ்மரும் ஒரு மித்துச் சேர்ந்தபோது உங்கள் வல்லமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா" என்று இதே சுலோகம் இதே வாக்கியங்களைச் சொல்லி பீஷ்மரை எல்லோரும் ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லி யிருக்கிறான். அந்த விடத்தில், இந்த சுலோகத்தினால் தன் ஸைன்யத்தை துர்யோதனன் சிலாகித்துச் சொல்வ தாகக் கொள்வதைத் தவிர, வேறுவிதமாக அர்த்தம் செய்ய இடமில்லா திருக்கிறது.

(1) **பர்யாப்தம்**-பரி + ஆப் = அடைகிறது; இதனால் கோரிக்கை முடி வடைகிறது. அதாவது போதுமானது என்று ஒரு அர்த்தம்; பர்யாப்தம் என்பதற்கு, வரம்புக்கு உள்பட்டது, அதாவது மிதமானது என்று வேறு ஒருவித அர்த்தமும் வியாக்கியாதாக்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அபர்யாப் தம் என்கிற பதத்திற்கு இந்த அர்த்தப்பிரயோகம் "ஜமதக்ந்யயாப்த ஸஹஸ்ராநாநா" என்று ரகு 1-வது ஸர்கம்-27-வது சுலோகத் தில் செய்யப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க.

2. பீஷ்ம பதத்தில் பீம பதம் எப்படி அடங்கியதோ அப்படியே பராக் கிரமத்திலும் பீஷ்மரில் பீமன் அடங்கியவனைக் கொள்க. (10)

கக. * அயநேஷு ச ஸர்வேஷு யதாபாகமவஸ்திதா: ।
பீஷ்மமேவாபிரக்ஷந்து பவந்த: ஸர்வ ஏவ ஹி ॥

11. அயநேஷு - ச - ஸர்வேஷு - யதா - பாகம் - அவஸ்திதா:,
பீஷ்மம் - ஏவ - அபிரக்ஷந்து - பவந்த: - ஸர்வே - ஏவ - ஹி.

ஹி	ஆகவே
பவந்த:	நீங்கள்
ஸர்வே ஏவ	எல்லோருமாகவே
ஸர்வேஷு	சகலமான
அயநேஷு ச	(ஸேனைக்குள்பிரவேசிக்கிற)மார்க்கங்களிலும்
யதாபாகம்	அவரவர்களிடத்தில்
அவஸ்திதா:	இருந்தவர்களாய்க்கொண்டு
பீஷ்மமேவ	பீஷ்மரையே
அபிரக்ஷந்து	எல்லாப்பக்கங்களிலும் காக்கவேண்டும்.

(பீஷ்மர்தான் நம்முடைய ஜயத்திற்கு ஆதாரம் என்கிற) இந்தக் காரணத்தினுலே *நீங்கள் எல்லோருமாக, ஸேனைக்குள் பிரவேசிக்கிற சகலமான மார்க்கங்களிலேயும், அவரவர்களுக்கு நேமிக்கப்பட்டிருக்கிற இடத்திலே இருந்துகொண்டு பீஷ்மரையே எல்லாப் பக்சங்களிலும் காக்கவேண்டும்.

---

* அயநேஷு து என்று ஒரு பாடம்.

(ஸ்வ) பீஷ்மர் தன் ஸேனையை ரக்ஷிக்கக்கூடியவர், அவர் ஒருவராலும் வெல்ல முடியாதவர், அவரிருப்பதால் ஜயத்திற்கு சந்தேகமில்லை என்று முன் சுலோகத்தில் துர்யோதனன் சொல்வதாகச் சொல்லிவிட்டு இந்தச் சுலோகத்தில் பீஷ்மரை எல்லோரும் ரக்ஷியுங்கள் என்று இப்போது சொல்வது பொருந்துமா வென்ருல், இந்த பகவத்கீதா பர்வ ஆரம்பம் 15-வது அத்தியாயத்தில், துர்யோதனனே அக்காரணத்தைச் சொல்லி யிருக்கிருன். அதாவது, பாண்டவர்கள் பக்ஷத்திலுள்ள சிகண்டி என்பவன் முதலில் காசிராஜன் புத்திரி அம்பாவாகவிருந்து அவளுக்கு பீஷ்மரிடத்தில் உண்டான வருத்தத்திஞல் அவரைக் கொல்வதற்காகவே தவம் செய்து, துருபதராஜனுக்கு குழந்தையாய்ப் பிறக்கும்போது, ஸ்திரீ ரூபமாக ஜனித்து, பிறகு ஒரு யக்ஷனின் சகாயத்தின் பேரில், புருஷ பாவத்தை அடைந்தவன். இவன் பெண்ணுகமுதலிலிருந்த நிமித்தம் இவன் பேரில் பாணங்களைத் தொடுக்கவும், இவனைக்கொல்லவும், மாட்டேன் என்று பீஷ்மர் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிருர். பீஷ்மரை ஒருவரும்

யுத்தம் செய்து கொல்ல முடியாதானபடியால் இந்த சிகண்டியைக்கொண்டு அவரைக்கொல்ல உத்தேசித்து அர்ஜுனன் சிகண்டியை தானே ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட சிகண்டி பீஷ்மரை அணுகினால் அவர் அவனை எதிர்க்காமலிருந்து விடுவார். அப்போது அவரை அவன் சுலபமாய் அடித்து வீழ்த்தி விடுவானானதால் அந்த சிகண்டி பீஷ்மரை அணுகாமலும் அடிக்காமலுமிருக்கும்படி பாது காக்கும் பொருட்டு துர்யோதனன் தன் ஸைன்யத்திற்கு இந்த சுலோகத்தினால் கட்டளையிடுகிறான். பீஷ்மருக்கும் சிகண்டிக்கு முள்ள வைரம் இன்ன தென்பதையும், சிகண்டி முதலில் பெண்ணாகவிருந்துமாறின வரலாற்றையும், பாரதம் உத்தியோகபர்வ வுட்பிரிவாகிய அம்பா உபாக்கியான பர்வத்தில் பார்க்க. (11)

கஉ. தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந் ஹர்ஷம் குருவ்ருத்த: பிதாமஹ: |
ஸிம்ஹநாதம் விநத்யோச்சை: ஶங்கம் தத்மௌ ப்ரதாபவாந் ||
12. தஸ்ய - ஸஞ்ஜநயந் - ஹர்ஷம் - குரு வ்ருத்த: - பிதாமஹ:,
ஸிம்ஹநாதம்-விநத்ய-உச்சை:-ஶங்கம்-தத்மௌ-ப்ரதாபவாந்(1).

ப்ரதாபவாந்	அதிக கீர்த்தி பொருந்தினவரும்
குருவ்ருத்த:	குருவம்சத்தாரில் வயது சென்றவருமான
பிதாமஹ:	பாட்டனார் (பீஷ்மர்)
தஸ்ய	அவனுக்கு (துர்யோதனனுக்கு)
ஹர்ஷம்	உத்ஸாஹத்தை
ஸஞ்ஜநயந்	உண்டாக்கிக் கொண்டு
உச்சை:	பெரிதான
ஸிம்ஹநாதம் விநத்ய	சிம்மத்தின் ஒலியைப்போலொத்த நாதத்தைச் செய்து
ஶங்கம்	சங்கத்தை
தத்மௌ	ஊதினார்

அதிக கீர்த்தி பொருந்தினவரும், குருவம்சத்திலுள்ளவர்களுக்குள்ளே வயது சென்றவருமான, பாட்டனார் (முறையுள்ள) பீஷ்மர், அந்த துர்யோதனனுக்கு உத்ஸாஹம் உண்டாகும்படி பெரிதான, சிம்மத்தின் சப்தம்போன்ற சப்தத்தைச்செய்து சங்கத்தை ஊதினார்.

---

(1) *ப்ரதாபவான்* - என்பது பரசுராமர் முதலானவர்களும் யுத்தம் செய்து ஜயிக்கமுடியாத பீஷ்மருடைய கீர்த்தியைக் குறிக்கிறது.

(ஸ்வ) துர்யோதனனுக்கு உத்ஸாஹத்தை பீஷ்மர் உண்டாக்கிக் கொண்டு சங்கத்தை ஊதினார் என்பது, முன் அவனுக்கு மனத்தளர்ச்சி உண்டாயிருந்ததென்பதை சூசிப்பிக்கிறதுடன் துர்யோதனாதிகளுக்கும், பாண்டவர்களுக்கும், பீஷ்மர் பாட்டன் முறையாகவிருந்தும், அவர், அதர்மியான துர்யோதனன் கக்ஷியில் சேர்ந்து அவனுக்குச் சந்தோஷத்தை செய்வதின் காரணம், அவன் திரவ்வியத்தையும் அன்னத்தையும் அடைந்திருப்பதால் அவனுக்கு தன் தேகத்தை அர்பணம் செய்யவேண்டியது தன்னுடைய கடமையென்று பீஷ்மர் நினைத்து யுத்தம் செய்வதாகக் காட்டுகிறது. ஆனால் பீஷ்மர் பாண்டவர்களுக்கு நன்மையை எப்போதும் மனதினால் கோரினவர். (12)

---

௧௩. ததஶ்ஶங்காஶ்ச பேர்யஶ்ச பணவானககோமுகா: ।
ஸஹஸைவாப்யஹன்யந்த ஸ ஶப்தஸ்துமுலோऽபவத் ॥

13 தத: - ஶங்கா: - ச - பேர்ய: - ச - பணவ ஆனககோமுகா:
ஸஹஸா - ஏவ - அப்யஹன்யந்த - ஸ: - ஶப்த: - துமுல: - அபவத்.

தத:	அதற்கு (பீஷ்மர் சங்கத்தை ஊதினதற்கு) ப்பிறகு
ஶங்கா: ச	சங்கங்களும்
பேர்ய: ச	பேரிகைகளும்
பணவானக கோமுகா:	தப்பட்டைகளும், பறைகளும் ஊதுகொம்புகளும்
ஸஹஸைவ	சீக்கிரமாகத்தானே
அப்யஹன்யந்த	முழக்கப்பட்டன
ஸ: ஶப்த:	அந்தஒலியானது
துமுல:	எங்கும் பரவினதாக
அபவத்	ஆயிற்று

(பீஷ்மர் சங்கத்தொனி செய்த) பிறகு (கௌரவ சேனையிலுள்ள மற்றவர்களாலே) சங்கங்கள் பேரிகைகள், தப்பட்டைகள், பறைகள் ஊது

கொம்புகள் இவைகள் சீக்கிரமாக முழக்கப்பட்டன; அந்த ஒலியானது எங்கும் பரவினதாகவாயிற்று. (13)

---

௧௪. 𑌤𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑍈𑌰𑍍𑌹𑌯𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 ।
𑌮𑌾𑌧𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌶𑌙𑍍𑌖𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌧𑍍𑌮𑌤𑍁𑌃 ॥

14 ததः - ஶ்வேதைः - ஹயைः-யுக்தே-மஹதி(1)-ஸ்யந்தநே-ஸ்திதௌ, மாதவः(2)பாண்டவः(3)ச-ஏவ(4)திவ்யௌ(5)ஶங்கௌ(6)ப்ரதத்மதுः.

𑌤𑌤𑌃	அதற்குப் பிறகு
𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑍈𑌃𑌹𑌯𑍈𑌃	வெள்ளைக்குதிரைகளோடு
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇	கூடிய
𑌮𑌹𑌤𑌿	மஹத்தான
𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇	இரதத்திலே
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌	இருக்கிற
𑌮𑌾𑌧𑌵𑌃	இலக்ஷ்மீபதியான கிருஷ்ணஸ்வாமியும்
𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵	பாண்டுபுத்திரனை அர்ஜுனனும்(ஒருமித்து)
𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍌	தெய்வத்தன்மை பொருந்திய
𑌶𑌙𑍍𑌖𑍌	சங்கங்களை
𑌪𑍍𑌰𑌦𑌧𑍍𑌮𑌤𑍁𑌃	உரக்க (பலமாக) ஊதினார்கள்.

அதற்குப்பிறகு வெள்ளைக்குதிரைகள் கட்டிய மஹத்தான இரதத்திலே யிருந்துகொண்டு லக்ஷ்மீபதியான கிருஷ்ணஸ்வாமியும் அர்ஜுனனும் ஒருமித்து தெய்வத்தன்மை பொருந்திய சங்கங்களை உரக்க ஊதினார்கள்.

---

(1) மஹதிஸ்யந்தநே—சோமனிடத்திலிருந்து வருணன் பெற்றிருந்த இந்த ரதம் முதலானதுகள், காண்டீவம் என்கிறவில், இவைகளை, அக்கினி பகவான், காண்டவ வனதகனகாலத்தில், வருணனிடத்திலிருந்து வாங்கி, அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்தார்; தேவதைகளினாலும் இவைகள் முறியடிக்கவும் நாசம் செய்யவும், முடியாதவைகள்; இந்தரதத்திற்கு எப்போதும், சுத்த வெளுப்பான, மநோவேகமுள்ள, கந்தர்வப்பிறவிக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டுள்ளது; சூரிய தேஜஸ் உடையது; இதே குதிரைகள் கட்டிய இதே ரதத்திலிருந்து கொண்டுதான், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும், அர்ஜுன

னும், தேவதைகளுடன் சண்டைசெய்து ஜயித்து, காண்டவ வனத்தை எரித்தது; இவைகள் வேண்டும்போது ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் வந்துவிடும். அதே ரதமும் அந்த மாதவனும் அர்ஜுனனும் சேர்ந்து இப்போதும் யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள் என்றால் வெற்றியைப்பற்றிச் சந்தேகமுமுண்டா? ஸ்ரீகிருஷ்ணனிருக்குமிடத்தில் தான் ஜயம்? என்பதை ஸஞ்ஜயன் சூசிப்பிக்கிறான்.

(2) மாதவ:—சாந்தோக்கிய உபநிஷத்திலுள்ள, மதுவித்தையென்கிற வேதபாகத்திலால் புகழப்பட்டவனானதால், மாதவனென்றும், மா = இலக்ஷ்மீ, தவ: = பதி (கணவன்) இலக்ஷ்மீபதியானதால் மாதவனென்றும், மௌனம், தியானம், யோகம், இவைகளையுடையவனானதால் மாதவனென்றும், பெயர் வந்தது. பாண்டவஸேனையில், மாதவன், முதலில் சங்கத்தொனி செய்ததாகச் சொன்னது, அவர்தான் பிரதானம், மற்றவர்கள் நிமித்தம் என்பதைக்காட்டுகிறது. இவர் லக்ஷ்மீபதியானதால் இது வரையில் கௌரவர்கள் பக்ஷத்திலிருந்த ராஜலெக்ஷ்மியை சங்கத்தொனி செய்து ஆகருஷித்துக் கொண்டுவிட்டார் என்பதை சஞ்ஜயன் சூசிப்பிக்கிறான்.

(3) பாண்டவ:—என்பது அர்ஜுனனை மாத்திரம் குறிப்பதாக ஏன் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றால், 'பாண்டவாநாம் தனஞ்ஜய:' என்று பின்னால் சொல்லுகிற பிரகாரம் இவர்கள் இரண்டுபேரும் நரநாராயண அவதாரம். ஒரே ரதத்தில் இருவருமாக ஒரே ஆசனத்திலிருந்து கொண்டு மாதவனுடன் இணைபிரியாத பாண்டவன் அர்ஜுனன்தான்.

(4) ஏவ—என்பது இந்த விரண்டு சங்கத்தொனியும் தனித்தனியாய் கேட்கவில்லை, இரண்டும் ஒரே காலத்தில் ஒரே தொனியாக விருந்தது என்றும், மாதவனை முதலில் சொன்னதினால் பிராபல்லியம் அவர் சங்கத்தொனிக்குத்தான் என்றும் ஸஞ்ஜயன்எடுத்து காட்டுகிறான்.

(5) ஶங்கம்—துக்கத்தை சமனம் செய்வதினால், அல்லது துஷ்டர்களைசாந்தம் பண்ணுவதினால், அல்லது சுகத்தை உண்டுபண்ணுவதினால், சங்கம் என்று பெயர்.

(6) ப்ரதத்மது:—என்பதினால் ஒருமித்து மாதவனும் அர்ஜுனனும் செய்த சங்கத்தொனியானது மிகுந்த ஒலியோடு கூடி மற்ற தொனிகளை அமர்த்திக்கொண்டு மேலிட்டு ஓங்கிநின்றதென்பதைக்குறிக்கிறது.

(14)

கரு. பாஞ்சஜந்யம் ஹ்ருஷீகேஶோ தேவதத்தம் தனஞ்ஜய: ।
பௌண்ட்ரம் தத்மௌ மஹாஶங்கம் பீமகர்மா வ்ருகோதர: ॥

கசு. 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌜𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌃 ।
𑌨𑌕𑍁𑌲𑌃 𑌸𑌹𑌦𑍇𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌘𑍋𑌷𑌮𑌣𑌿𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑍌 ॥

15 பாஞ்சஜந்யம் - ஹ்ருஷீகேஶ:- தேவதத்தம் - தநஞ்ஜய:,
பௌண்ட்ரம் - தத்⁴மௌ - மஹாஶங்கம் - பீமகர்மா (4) வ்ருகோதர:.
16 அநந்தவிஜயம் - ராஜா (5) - குந்தீபுத்ர: - யுதிஷ்டிர:,
நகுல: - ஸஹதேவ: - ச - ஸுகோஷமணி புஷ்பகௌ.

𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌃	ஹ்ருஷீகேசரான கிருஷ்ணஸ்வாமியானவர்
𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂	பாஞ்சஜன்யமென்னும் சங்கத்தை
(𑌦𑌧𑍍𑌮𑍌)	(ஊதினார்)
𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯𑌃	அர்ஜுனன்
𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂	தேவதத்தமென்னும் சங்கத்தை
(𑌦𑌧𑍍𑌮𑍌)	(ஊதினான்)
𑌭𑍀𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾	பயங்கரமான செய்கையை உடைய
𑌵𑍃𑌕𑍋𑌦𑌰𑌃	பீமசேனன்
𑌪𑍌𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂	பௌண்ட்ரமென்னும்
𑌮𑌹𑌾𑌶𑌙𑍍𑌖𑌂	பெரிதான சங்கத்தை
𑌦𑌧𑍍𑌮𑍌	ஊதினான்
𑌰𑌾𑌜𑌾	ராஜாவான
𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃	குந்திதேவி புத்திரரான
𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌃	யுதிஷ்டிரர் (தருமபுத்திரர்)
𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌜𑌯𑌂	அநந்தவிஜயமென்னும் சங்கத்தை
(𑌦𑌧𑍍𑌮𑍌)	(ஊதினார்)
𑌨𑌕𑍁𑌲𑌃	நகுலனும்
𑌸𑌹𑌦𑍇𑌵𑌶𑍍𑌚	சகதேவனும்
𑌸𑍁𑌘𑍋𑌷 𑌮𑌣𑌿𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑍌	சுகோஷமென்னும் சங்கத்தையும் மணிபுஷ்பகமென்னும் சங்கத்தையும்
(𑌦𑌧𑍍𑌮𑍁𑌃)	(ஊதினார்கள்)

ஹிருஷீகேசரான கிருஷ்ணஸ்வாமியானவர் பாஞ்சஜன்யமென்னும் சங்கத்தை (ஊதினார்); அர்ஜுனன் தேவதத்தமென்னும் சங்கத்தை (ஊதினான்); பயங்கரமான செய்கையை உடைய பீமசேனன் பௌண்ட்ரமென்னும் பெரிய சங்கத்தை ஊதினான்; ராஜாவான குந்தி புத்திரர் யுதிஷ்டிரர் (தருமபுத்திரர்) அநந்தவிஜயமென்னும் சங்கத்தை (ஊதி

ஞர்); நகுலன் சுகோஷமென்னுஞ் சங்கத்தையும், சகதேவன் மணி புஷ்பக மென்னும் சங்கத்தையும் (ஊதினர்கள்).

(1) பாஞ்சஜந்யம்—கிருஷ்ணபகவான், தன் குருபுத்திரனை அபகரித்துப்போன, பஞ்சஜனனென்கிற அசுரனுடைய வயிற்றைக்கிழித்து அவனுடைய எலும்பிலிருந்து எடுத்ததினல்பாஞ்சஜன்னியமென்று பெயர் வந்தது.

(2) ஹ்ருஷீகேஶ:=ஹ்ருஷீக= இந்திரியங்களுக்கு, ஈஶ: = (ஸாக்ஷியாயிருப்பதால்) எஜமானனுகிய க்ஷேத்திரக்ஞனுயிருப்பதால் ஹிருஷீகேசனென்றும், இந்திரியங்களை சுவாதீனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவைகளை விஷயங்களி லேவுகிற பரமாத்மாவானதினல் ஹிருஷீகேசனென்றும்; சூரியசந்திர ரூபங்களாகவிருக்கிறவராகிய பகவானனவர் அந்த சூரிய சந்திரருடைய கேசங்கள் (மயிர்) என்று சொல்லப்பட்ட கிரணங்களாலே ஜகத்திற்கு ஜாக்கிரத் ஸுஷுப்தி யவஸ்தைகளினல் சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுகிறதினல் ஹிருஷீகேசனென்றும் பெயர் வந்தது.

(3) தநஞ்ஜய:-இராஜசூய யாகத்திற்காக அநேக ராஜாக்களை ஜயித்து தனங்களைச் சம்பாதித்தவனனதால் தனஞ்ஜயன், அல்லது தனத்திலாசையற்றவனனதால் தனஞ்ஜயனென்றும் பெயர் வந்தது.

(4) வ்ருகோதர:-எதையும் பஸ்மம்செய்யும் "விருக" மென்கிற அக்கினியை வயிற்றிலுடையவன், அல்லது, செந்நாய் வயிறுபோன்ற வயிற்றையுடையவன்.

(5) ராஜா-யுதிஷ்டிரர் (தர்மபுத்திரர்) ராஜஸ்தானத்தை இப்போது அடையாமலிருந்தும், அவரை ராஜா என்று சொல்லுவது,பின்னல் இவர் ராஜ்யாதிபத்தியத்தைநிச்சயமாய் அடையப்போகிறர் என்பதை சூசிப்பிக்கிறது.

(ஸ்வ) இந்தச்சுலோகங்களில் முதலில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய சங்கத்தையும், அதற்கு அடுத்து அர்ஜுனன் சங்கம், பிறகு பீமன் சங்கம் இவ்விதமாய்ச் சொல்வதினல், முன் சொன்ன சங்கத்தொனியில் பின் சொன்ன சங்கத்தின் தொனி அடங்கியதாகக்கொள்க. (15-16)

---

௧௭. 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌸 𑌶𑌿𑌖𑌣𑍍𑌡𑍀 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌃 ।
𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍍𑌯𑍁𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌃 ॥
௧௮. 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑍋 𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍇𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌪𑌤𑍇 ।
𑌸𑍌𑌭𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌨𑍍𑌦𑌧𑍍𑌮𑍁𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 ॥

17. காஶ்ய: - ச - பரமேஷ்வாஸ: - ஶிகண்டீ (1) - ச - மஹாரத:, த்ருஷ்டத்யும்ந: (2) - விராட: - ச - ஸாத்யகி: - ச - அபராஜித:.

18. த்₃ருபத₃: - த்₃ரௌபதே₃யா: - ச - ஸர்வஸ₂: - ப்ருதி₂வீபதே, (3)
ஸௌப₄த்₃ர: - ச - மஹாபா₃ஹு: - ஸ₂ங்கா₂ந் - த₃த்₄மு: - ப்ருத₂க் - ப்ருத₂க்.

ஹே ப்ருதி₂வீபதே	ஓ! திருதராஷ்ட்ர மகாராஜாவே !
பரமேஷ்வாஸ:	சிரேஷ்டமான வில்லையுடைய
காஸ்₂யஸ்₂ச	காசீ ராஜனும்
மஹாரத₂:	மகாரதிகனான
ஸி₂க₂ண்டீ ச	சிகண்டி என்பவனும்
த்₄ருஷ்டத்₃யும்ந:	திருஷ்டத்யும்னனும்
விராடஸ்₂ச	விராடதேசத்தரசனும்
அபராஜித:	அபஜய மடையாதவனான
ஸாத்யகிஸ்₂ச	சாத்தியகி என்பவனும்
த்₃ருபத₃:	துருபத ராஜனும்
த்₃ரௌபதே₃யாஸ்₂ச	திரௌபதியின் குமாரர்களும்
மஹாபா₃ஹு:	தோள் வலிமையுடைய
ஸௌப₄த்₃ரஸ்₂ச	சுபத்திரை குமாரன் அபிமந்யுவும்
(ஏதே)	(இவர்கள்)
ஸர்வஸ₂:	எல்லோருமாக
ப்ருத₂க்ப்ருத₂க்	(அவரவர்களின்) தனித்தனியான
ஸ₂ங்கா₂ந்	சங்கங்களை
த₃த்₄மு:	ஊதினார்கள்.

ஓ! திருதராஷ்ட்ர மகாராஜாவே! சிரேஷ்டமான வில்லையுடைய காசீ ராஜனும், மகாரதிகனான சிகண்டியும், திருஷ்டத்யும்னனும், விராட ராஜனும், அபஜய மடையாதவனான சாத்தியகியும், துருபத மகாராஜனும், திரௌபதி குமாரர்களும், தோள் வலிவுள்ள அபிமந்யுவும், இவர்களெல்லோருமாக அவரவர்களின் தனித்தனியான சங்கங்களை ஊதினார்கள்.

---

(1) ஸி₂க₂ண்டீ-முகத்தில் மீசையில்லாதவன், ஸி₂க₂ண்ட₃ம் ஸ்₂மஸ்₂ரு ஸூ₂ந்யதா." இவன் பீஷ்மரைக் கொல்வதற்காகவே தபஸ்செய்து ஜனித்து முதலில் பெண்ணாயிருந்து பிறகு புருஷத்வத்தை அடைந்ததைப்பற்றி இந்த அத்தியாயம் 11-வது சுலோகத்தின் கீழ் குறிப்பைப் பார்க்க.

(2) த்₄ருஷ்டத்₃யும்ந:-ஒருவராலும் எதிர்க்கமுடியாதவன்; ஜனிக்கும்போதே ரத்நஹாரம் முதலானதுடன் கூடப்பிறந்தவன்; துரோண

சார்யரைக் கொல்வதற்காகவே, துருபதன் யாகம்செய்து பெற்றவன்.

(3) ப்ருதிவீபதே-திருதராஷ்ட்ரன், இச்சங்கதிகளைக் கேட்கக் கேட்க பெரு மூச்சுவிடுவதை ஸஞ்ஜயன் பார்த்து 'ப்ருதிவீ' பூமியானது எப்படி எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொள்ளுகிறதோ அப்படியே நீங்களும் எல்லாதுக்கங்களையும் சகித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதாக திருதராஷ்ட்ர னுக்கு சூசிப்பிக்கிறான்.

அல்லது பூமியையெல்லாம் ஆளும்படியான இப்போதிருக்கிற உங்கள் பதவி இத்தோடு முடிவாய்விட்டது என்பதாக சூசிப்பிக்கிறதாகவும் கொள்ளலாம். (17-18)

கக. ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்।
நபஶ்ச ப்ருதிவீம் சைவ துமுலோ வ்யநுநாதயந் ॥

19. ஸ꞉ - கோஷ꞉ - தார்தராஷ்ட்ராணாம் - ஹ்ருதயாநி - வ்யதாரயத்,
நப꞉ - ச - ப்ருதிவீம் - ச - ஏவ - துமுல꞉ - வ்யநுநாதயந்.

துமுல꞉	எங்கும்பரவின
ஸ꞉ கோஷ꞉ ஏவ	அந்த சப்தம்தான்
நபஶ்ச	ஆகாசத்தையும்
ப்ருதிவீம் ச	பூமியையும்
வ்யநுநாதயந்	எதிரொலிக்கும்படி செய்வதாய்
தார்த்தராஷ்ட்ராணாம்	திருதராஷ்ட்ரனைச் சேர்ந்தவர்களுடைய
ஹ்ருதயாநி	ஹ்ருதயங்களை
வ்யதாரயத்	பிளந்தது.

எங்கும் பரவின அந்த (சங்க) சப்தம்தான் ஆகாசத்தையும் பூமி யையு மெதிரொலி கொடுக்கும்படி செய்து திருதராஷ்ட்ரனைச்சேர்ந்தவர்க ளுடைய ஹ்ருதயங்களைப் பிளந்தது.

(ஸ்வ) இந்த சுலோகத்தில் ஸஞ்ஜயன், திருதராஷ்ட்ரனைச்சேர்ந்தவர் களின் ஹிருதயத்தை, மாதவன் செய்த சங்கத்தொனியானது பிளந் தது என்று சொல்வதின் கருத்தென்னவென்றால், இப்போதே அவர்கள் எல்லோரும் இந்த சங்கத்தொனியினால் கொல்லப்பட்டவர்களாய், யுத்தத் தில் அடிபட்டு விழும் வரையில் ஜீவச்சவங்களாக, நின்றார்கள் என்பது தான். ஏனென்றால் பின்வருகிற 11-வது அத்தியாயம் 33-வது சுலோ

கத்தில் "மயைவைதே நிஹதா: பூர்வமேவ=என்னாலேயே இவர்கள் முன்னமேயே கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்" என்று பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படி முன்னமேயே கொன்றிருக்கிறேன் என்பது, இந்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிற சங்கத்தொனியினால் ஹிருதயம் பிளந்தது என்று சொல்வதைத்தான், குறிப்பதாக ஊகிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

ஆனால் இந்த 15-18 சுலோகங்களில் பலபேர் சங்கத்தொனி செய்ததாகச்சொல்லப்பட்டிருப்பதால், இந்த 19வது சுலோகத்தில் "ஸ:கோஷ:" என்பது பகவானுடைய சங்கத்தொனியை மட்டும் குறிப்பதாக எப்படி கொள்ளக்கூடுமென்றால் அந்த 15-18 சுலோகங்களின் முடிவில் சொல்லியிருக்கிறபடி பகவானுடைய சங்கத்தொனியில் மற்றதெல்லாம் ஆழ்ந்துபோனதாகக்கொள்ளவேண்டும். மேலும் 14-வது சுலோகத்தில் "ப்ரதத்மது:= உரக்க ஊதினார்கள்" என்று சொல்லியிருப்பது மேல்சொன்ன தாத்பர்யத்தை ஆதரிப்பதாகத் தோற்றுகிறது. (19)

---

௨௦. 𑌅𑌥 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌪𑌿𑌧𑍍𑌵𑌜𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌮𑍍𑌪𑌾𑌤𑍇 𑌧𑌨𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌃 ॥
௨௧. 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌮𑌾𑌹 𑌮𑌹𑍀𑌪𑌤𑍇 ॥

20. அத-வ்யவஸ்திதாந்-த்ருஷ்ட்வா - தார்தராஷ்ட்ராந்-கபித்வஜ:(1)
ப்ரவ்ருத்தே - ஶஸ்த்ரஸம்பாதே - தநு:-உத்யம்ய - பாண்டவ:.
21. ஹ்ருஷீகேஶம் - ததா - வாக்யம் - இதம் - ஆஹ - மஹீபதே.

𑌹𑍇 𑌮𑌹𑍀𑌪𑌤𑍇	ஓ! திருதராஷ்ட்ர மகாராஜாவே!
𑌅𑌥	பிற்பாடு
𑌕𑌪𑌿𑌧𑍍𑌵𑌜𑌃	குரங்குக்கொடியோனாகிய
𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌃	பாண்டு புத்திரனான அர்ஜுனன்
𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍	யுத்தஞ்செய்ய சித்தமாயிருக்கிற
𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍	திருதராஷ்ட்ரனைச் சேர்ந்தவர்களை
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾	பார்த்து
𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌮𑍍𑌪𑌾𑌤𑍇	ஆயுதப்பிரயோககாலமானது
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇	துடங்கினபோது
𑌧𑌨𑍁𑌃	வில்லை
𑌉𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍𑌯	உயரவெடுத்துக்கொண்டு
𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌂	கிருஷ்ணஸ்வாமியை (நோக்கி)

தூா	அப்போது
உஃஂவாகூ௵	இந்த வார்த்தையை
ஆஹ	சொல்லுகிறான்.

ஓ! திருதராஷ்ட்ர மஹாராஜாவே! பிறகு குரங்குக்கொடியோனாகிய அர்ஜுனன் யுத்தஞ்செய்ய சித்தமாயிருக்கிற துர்யோதனாதிகளைப் பார்த்து ஆயுதப்பிரயோககாலம் தொடங்கின (நெருங்கின) போது, வில்லை உயா வெடுத்துக்கொண்டு கிருஷ்ணஸ்வாமியை நோக்கி அப்போது இந்த (அடியிற் சொல்லப்போகிற) வார்த்தையைச் சொல்லுகிறான்.

---

(1) கபித்வஜ:-பீமசேனனுடைய பிரார்த்தனையின்பேரில் ஹனுமாரானவர் யுத்தத்தில் பாண்டவர்களுக்கு ஜயமுண்டாகும் பொருட்டு அர்ஜுனன் இரதத்தின் கொடியில் வந்திருப்பதாக வரங்கொடுத்திருந்த பிரகாரம், இப்போது வந்திருப்பதால் குரங்குக்கொடியோனென்று சொல்லப்பட்டது. (பாரதம் ஆரண்ணிய பருவத்தில் கருக-வது. அத்தியாயத்தில் பீமன் மந்தாரபுஷ்பம் கொண்டுவருங் கதையைப்பார்க்க).

(ஸ்வ) ஹனுமார் அர்ஜுனனுடைய தேர்க்கொடியி லிருப்பது எதைக் குறிக்கிறதென்றால், ஸ்ரீராமரிடத்திலிருந்த லக்ஷ்மியாகிய சீதாதேவியை அபஹரித்த இராவணனை இவர் ஹதம் செய்து மறுபடி ஸ்ரீராமரிடம் சேர்ப்பித்ததுபோல் பாண்டவர்களுடைய ராஜ்ஜிய லக்ஷ்மியை அபஹரித்துக் கொண்ட துர்யோதனாதிகளைக்கொன்று பாண்டவர்களுக்குச் சேர்ப்பிப்பது நிச்சயம் என்பதை சூசிப்பிக்கிறது. (20-21)

சுஜுந உவாச.

உகூ௧. ஸேநயோரு⁻ஹயோமஃயெ௱ ரமஂஷாவயமெசு⁻த ||
உஉ. யாவடெதாநிரீக்ஷேஹம் யொஜு⁻காமாநவஷிதாநு |
கைமஃயாஸஹயொஜவ௱ மஷிநுணஸமு⁻ஃமெ ||

21½. ஸேநயோ: - உபயோ:-மத்யே-ரதம்-ஸ்தாபய-மே-அச்யுத (1)

22. யாவத்-ஏதாந்-நிரீக்ஷே(2)-அஹம்-யோத்து⁻காமாந்-அவஸ்திதாந்,
கை: - மயா-ஸஹ - யோத்தவ்யம் - அஸ்மிந் - ரணஸமுத்யமே.

சுஜுந: உவாச	அர்ஜுனன் சொன்னது
ஹே சுச்யுத	அச்சுதனை ஓ! கிருஷ்ணா!

𑌉𑌭𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌃	இரண்டு ஸேனைகளுடைய
𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇	மத்தியில்
𑌮𑌮	என்னுடைய
𑌰𑌥𑌂	இரதத்தை
𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯	நிறுத்தும்.
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍	இந்த
𑌰𑌣𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍇	யுத்தத் துவக்கத்தில்
𑌮𑌯𑌾	என்னாலே
𑌕𑍈𑌃𑌸𑌹	யாரோடு கூட (எதிர்த்து)
𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂	யுத்தஞ் செய்யவேணும்
𑌕𑍈𑌃	எவர்களால்
𑌮𑌯𑌾𑌸𑌹	என்னோடு கூட (எதிர்த்து)
𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂	யுத்தஞ் செய்யவேணும்
(𑌇𑌤𑌿)	(என்று, இதற்காக)
𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍	யுத்தஞ்செய்ய விச்சையுள்ளவர்களாய்
𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍	(இங்கு) நிற்கின்ற
𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍	இந்த ஜனங்களை
𑌅𑌹𑌂	நான்
𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍇	பார்க்கப்போகிறேன்.

அர்ஜுனன் சொன்னது

அச்சுதனே ஓ! கிருஷ்ண! இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் மத்தியில் என்னுடைய இரதத்தை நிறுத்தும்.

இந்த யுத்தத்துவக்கத்தில், என்னாலே யாரோடுகூட (எதிர்த்து) யுத்தம் செய்யவேணும், எவர்களால் என்னோடுகூட (எதிர்த்து) யுத்தம் செய்யவேணும் என்று இதைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு, யுத்தம் செய்ய விச்சையுள்ளவர்களாய் (இங்கு) நிற்கின்ற இந்தஜனங்களை நான் பார்க்கப்போகிறேன்.

---

(1) அச்யுத-நாசமற்றவர்; ஸ்வரூபசாமர்த்தியத்திற்கு நாசமில்லாதவர்; தேசகாலவஸ்து இவைகளில் விகாரமற்றவர்; அல்லது தன் ஸ்தானத்திலிருந்து சலிக்காதவராகையால் அச்சுதர் என்றும் கொள்ளலாம்.

(2) 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍇-என்பது நிகழ்காலம் (நடக்கிறகாலம்) ஆனாலும் "𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌾𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌲𑌟𑍍" என்கிற வியாகர்ண சூத்திரப்படி யாவ

ந்நிரீக்ஷே என்று வருகிறபோது பார்க்கப்போகிறேன் என்கிற எதிர்கால த்தை (வரும்காலத்தை) காட்டுகிறது.

(3) ஸஹ-இந்தசப்தத்தை "மயாஸஹ=என்னேடுகூட" "யைஃ ஸஹ-எவர்களோடுகூட" என்று இரண்டு பதங்களுடன் சேர்த்து அந்வயப் படுத்தி "நான் யாரை எதிர்த்து யுத்தம் செய்யவேண்டும், எவர்கள் என்னுடன்கூட எதிர்த்து யுத்தம் செய்யவேண்டும்" என்று வியாக்யா தாக்கள் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(ஸ்வ) இந்த 21½, 22-வது சுலோகங்கள் இரண்டையும், ஆனந்த கிரி மதுசூதனர் இந்த வியாக்கியாதாக்கள் ஒன்று சேர்த்து அந்வயப் படுத் தியிருக்கிறார்கள். பதங்களின் அர்த்தமெல்லாம் ஒன்றுதான்; ஆனால் யா வத்"என்பதற்குமட்டும் எந்தப்பிரதேசமென்றும் அல்லது எவ்வளவு காலம் வரையில் என்றும், அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள். தாத்பர்ய மென்னவென் றால் "இந்த யுத்தத்துவக்கத்தில் யாரோடு யுத்தம் செய்யவேண்டியது, என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக இங்கு நிற்கிற இந்த ஜனங்களை நான் 'யாவந்நிரீக்ஷே'-எதுவரையில் பார்ப்பேனே அல்லது எந்தவிடத்திலி ருந்து பார்ப்பேனே "தாவத்" அந்தகாலம்வரையில், அல்லது அந்த விடத் தில், என்ரதத்தை நிறுத்தும்" என்பது:

சங்கராநந்தர், ஸ்ரீதரர் இவர்கள், இந்தவிரண்டு சுலோகங்களுடன் 23 வது சுலோகத்தையும் சேர்த்து அந்வயப்படுத்தியிருப்பதைப்பார்க்க.

(ஸ்வ) அர்ஜுனன் தன் நிலைதப்பி அஹங்காரம் மேலிட்டு சர்வலோக நியந்தாவாகிய பகவானை இவ்விதமாய் ஏவுகிறது என்ன விபரீதம்! இவன் வார்த்தைகளினால் அவருக்குக் கோபமுண்டாகாதிருக்க அச்சுதா! என் றும் சொல்லுகிறான். (22)

---

௨௩. 𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌹𑌂 𑌯 𑌏𑌤𑍇𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃 ।
𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌚𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌷𑌵𑌃 ॥

23. யோத்ஸ்யமாநாந்-அவேக்ஷ-அஹம்-யெ-ஏதே-அத்ர-ஸமாகதாஃ, யார்தராஷ்ட்ரஸ்ய-துர்புத்தேஃ - யுத்தே - ப்ரியசிகீர்ஷவஃ.

𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃	கெட்ட புத்தியையுடைய
𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯	திருதராஷ்ட்ர புத்திரன் துர்யோதனனுக்கு
𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇	யுத்தத்தில்
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌚𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌷𑌵𑌃	பிரியமானதைச் செய்யக்கருதியவர்களாய்

யஏதே	எந்த இந்த ஜனங்கள்
அத்ர	இங்கே
ஸமாகதா:	சேர்ந்திருக்கிறார்களோ
தாந்	அவர்களை
யோத்ஸ்யமாநாந்	(அதற்காக) யுத்தஞ்செய்யப்போகிற வர்களாக
அஹம்	நான்
அவேக்ஷே	காண்கிறேன் (அறிகிறேன்)

கெட்டபுத்தியையுடைய திருதராஷ்ட்ர புத்திரன் துர்யோதனனுக்கு, யுத்தத்தில் பிரியமானதைச் செய்யக்கருதியவர்களாய் எந்த இந்த ஜனங்கள் இங்கே சேர்ந்திருக்கிறார்களோ அவர்களை, அதன்பொருட்டு யுத்தம் செய்யப்போகிறவர்களாக நான் காண்கிறேன்.

(ஸ்வ) அர்ஜுனன் இந்த சுலோகத்தினால் சொல்வதும், முன் 22 வது சுலோகத்தினால் சொன்னதும் என்னவென்றால்:- இந்த யுத்தத்துவக்கத்தில் நான் யாரோடுயுத்தம் செய்யவேண்டும், என்னை யெதிர்த்துயுத்தம் செய்யப்போகிறவர்கள் எவர்கள் என்று யுத்தம்செய்வதற்காக வந்திருக்கிற இவர்களை நான் பார்க்கப்போகிறேன்; அதற்காக இரண்டுஸேனைக்கும் மத்தியில் ரதத்தைநிறுத்தும்' என்று முன் சுலோகத்தில் சொல்லி முடித்தான். ஆனால் இவர்களை எல்லாம் 'யோத்ஸ்யமாநாந்' என்பது எப்படி உனக்கு துர்யோதனனைத்தவிர வேறுவிரோதிகளில்லையே என்றால், இங்கு துர்யோதனன் கக்ஷியில் வந்திருக்கிற ராஜாக்கள் என்னிடத்தில் அவர்களுக்குள்ள விரோதத்தினால் என்னுடன் சண்டை செய்யப்போகிறவர்கள் அல்ல, துர்யோதனனுடைய கட்டாயத்தின்பேரில் யுத்தத்தில் அவனிஷ்டம் எதுவோ அதைச் செய்வதற்காக இங்கு வந்திருப்பதினால் அவர்கள் என்னை எதிர்த்து யுத்தம் செய்யப்போகிறவர்களாக நான் அறிகிறேன்' என்று இந்த சுலோகத்தில் சொல்வதாக தாத்பர்யம். (23)

ஸஞ்ஜய உவாச.

௨௪. ஏவமுக்தோ ஹ்ருஷீகேசோ குடாகேசேந பாரத ।
ஸேநயோருபயோர்மத்யே ஸ்தாபயித்வா ரதோத்தமம் ॥
௨௫. பீஷ்மத்ரோணப்ரமுகத: ஸர்வேஷாஞ்ச மஹீக்ஷிதாம் ।
உவாச பார்த்த பச்யைதாந் ஸமவேதாந் குரூநிதி ॥

24. ஏவம்-உக்தஃ-ஹ்ருஷீகேசஃ (1) குடாகேசேந (2) பாரத (3), ஸேநயோஃ-உபயோஃ-மத்யே-ஸ்தாபயித்வா-ரதோத்தமம்.

25. பீஷ்மத்ரோணப்ரமுகதஃ (4) — ஸர்வேஷாம்-ச-மஹீக்ஷிதாம், உவாச-பார்த (5)-பச்ய-ஏதாந்-ஸமவேதாந்-குரூந் (6)-இதி.

ஸஞ்ஜய உவாச	சஞ்ஜயன் சொன்னது
ஹே பாரத	பரத வம்சத்திலுதித்த திருதராஷ்ட்ரனே!
குடாகேசேந	நித்திரையை ஜயித்த அர்ஜுனனாலே
ஏவம்	இவ்விதமாய்
உக்தஃ	சொல்லப்பட்ட
ஹ்ருஷீகேசஃ	கிருஷ்ணஸ்வாமியானவர்
உபயோஃ ஸேநயோஃ	இருஸேனைகளுடைய
மத்யே	நடுவில்
பீஷ்மத்ரோண ப்ரமுகதஃ	பீஷ்மத் துரோணர்களுக்கு எதிரிலும்
ஸர்வேஷாம் மஹீக்ஷிதாம் (ப்ரமுகே) ச	எல்லா ராஜாக்களுக்கு எதிரிலும்
ரதோத்தமம்	சிரேஷ்டமான ரதத்தை
ஸ்தாபயித்வா	நிறுத்தி
ஹே பார்த!	ஓ! அர்ஜுனா!
ஸமவேதாந்	சேர்ந்திருக்கிற
ஏதாந் குரூந்	இந்த கௌரவர்களை
பச்ய	பார்
இதி உவாச	என்பதாய் சொன்னார்.

சஞ்ஜயன் சொன்னது.

பரதவம்சத்திலுதித்த திருதராஷ்ட்ரனே! நித்திரையை ஜயித்தவனை அர்ஜுனனாலே இவ்விதமாய்ச் சொல்லப்பட்ட கிருஷ்ணஸ்வாமியானவர் இருஸேனைகளுடைய நடுவில் பீஷ்மர், துரோணர் இவர்களுக்கு எதிரிலும் எல்லா ராஜாக்களுக்கு எதிரிலும், சிரேஷ்டமான ரதத்தை நிறுத்தி, ஓ! அர்ஜுனா! சேர்ந்திருக்கிற இந்தக் கௌரவர்களைப் பாரென்று சொன்னார்.

---

(1) ஹ்ருஷீகேசஃ இந்த பதத்திற்கு முன் 21-வது ச்லோகம் குறிப்பைப் பார்க்க.

(2) **குடாகேஶ**—என்றால் நித்திரையை ஜயித்தவன், அல்லது அடர்த்தியான மயிர்களையுடையவன்.

(3) **பாரத**—என்றால் பரதனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவன்; பரதன் என்னும் ராஜன், துஷ்யந்த மஹாராஜனுக்குச் சகுந்தலையிடத்தில் பிறந்தவன். கண்வ மஹரிஷியால் வளர்க்கப்பட்ட சகுந்தலை என்னும் பெண்ணை, காட்டுக்கு வேட்டையாடவந்த துஷ்யந்தன், ஷை கண்வர் ஆச்சிரமத்தில்கண்டு அவரில்லாதபோது அவளை காந்தர்வவிவாகஞ்செய்து கொண்டகாலத்தில், இந்த பரதனை அவள் கர்ப்பத்தில்தரித்தாள். பரதன் பிறந்த பிறகு அக்குழந்தையுடன் சகுந்தலையைக் கண்வர், துஷ்யந்த மகாராஜாவின் அரண்மனைக்கு அனுப்பியபோது, அவர்களை ஷை துஷ்யந்தன் தன் குழந்தையாயும் மனைவியாயும் அங்கீகாரம் செய்யாததினால், அவள் அதிக விசனமுற்று நிற்கையில், ஆகாயவாணிகள் துஷ்யந்தனுக்கு "இக்குழந்தை உன்புத்திரன்தான்" என்றுசொல்லி 'ஆதரித்ததனால்' அக்குழந்தைக்கு பரதன் என்று பெயர்வந்தது. இப்பரதன் அதிக கீர்த்தியுடன் தர்மராஜ்ய பரிபாலனம் செய்த நிமித்தம், இவனுடைய வம்சத்தின் சரித்திரத்திற்கு பாரதம் என்று பெயர்.

(4) **த்ரோணர்—த்ரோணம்** என்பது கமண்டலம் போலொத்த ஒரு மரப் பாத்திரத்தின் பெயர். பரத்வாஜ மஹரிஷியின் ரேதஸ், மனோவிகாரத்தினால் வெளிப்பட்டபோது அதை அம்மரப்பாத்திரத்தில் ஏந்திவைத்து அதிலிருந்து இவர் உண்டானவரானபடியால் இவருக்கு துரோணர் என்று பெயர்.

(5) **பார்த**—குந்தியின் பெயர் 'ப்ருதா.' அவள் புத்திரன் பார்த்தன். பார்த்தா என்று சொல்வதால் ஸ்திரீபுத்திசோகமோகத்தை அர்ஜுனன் அடையப்போகிறதாக பகவான் சூசிப்பிக்கிறார்.

(6) **குரூந்**—என்று அர்ஜுனன் வம்சத்தைக் குறித்துச்சொல்வதால் அவனுக்கு பந்துசோக மோகமுண்டாகப் போகிறதென்பதை முன்னாடியே தெரிவிக்கிறது.

(ஸ்வ) இந்த பந்துக்களைப்பார்த்து அர்ஜுனன் இப்போது சோகமோகத்தை நிச்சயமாய் அடையப்போகிறான் என்று தெரிந்து அவன் இஷ்டத்திற்கெல்லாம் முதலில் உடன்பட்டு நடக்கிற சர்வலோக சரண்யனாகிய அந்த பகவான் பக்தனுக்காக என்னதான் செய்யமாட்டார்! அவ்வாறே பிறகு சோகமோகக் கடலில் வீழ்கின்ற அர்ஜுனனை அதிலிருந்து கரையேற்றவேண்டி ஆத்மதத்துவத்தை அவனுக்கு உபதேசிக்கத் தருணம் பார்த்து நிற்கிற பகவானுக்கு பக்தாளிடத்தில் என்ன வாத்ஸல்யம்! அர்

ஜுனனுடைய பாக்கியமே பாக்யம்! அவன் உதித்த இந்த பாரதகுலம் செய்த புண்ணியமே புண்ணியம்! என்று சஞ்ஜயன் தனக்குள்ளேயே ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டு "ஓ பாரத"! என்று திருதராஷ்ட்ரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். (24-25)

உ௬. தத்ராபஶ்யத் ஸ்தி²தாந் பார்த²: பித்ரூநத² பிதாமஹாந் ।
ஆசார்யாந் மாதுலாந் ப்⁴ராத்ரூந் புத்ராந் பௌத்ராந் ஸகீ²ம்ஸ்ததா² ॥
உ௭. ஶ்வஶுராந் ஸுஹ்ருத³ஶ்சைவ ஸேநயோருப⁴யோரபி ।

26. தத்ர-அபஶ்யத்-ஸ்திதாந்-பார்த:-பித்ரூந்-அத-பிதாமஹாந்,
ஆசார்யாந்-மாதுலாந்-ப்ராத்ரூந்-புத்ராந்-பௌத்ராந்-ஸகீந்-ததா
27. ச்வசுராந்-ஸுஹ்ருத:-ச-ஏவ-ஸேநயோ:-உபயோ:-அபி.

அத²	அதற்கு (கிருஷ்ணஸ்வாமி சொன்னதற்கு) பிறகு
பார்த²:	அர்ஜுனன்
தத்ர	அவ்விடத்தில்
ஸ்தி²தாந்	இருக்கிற
பித்ரூந்	தகப்பன்மாரையும்
பிதாமஹாந்	பாட்டன்மாரையும்
ஆசார்யாந்	குருக்களையும்
மாதுலாந்	அம்மான்மாரையும்
ப்⁴ராத்ரூந்	சகோதரர்களையும்
புத்ராந்	புத்திரர்களையும்
பௌத்ராந்	பேரன்மாரையும்
ஸகீ²ந்	சிநேகிதர்களையும்
ததா²	அப்படியே
உப⁴யோ: ஸேநயோரபி	இருதரத்து ஸேனைகளிலும்
ஶ்வஶுராந்	மாமனார்களையும்
ஸுஹ்ருத³ஶ்சைவ	பிரதிப் பிரயோஜநத்தை யெதிர்பாராத சிநேகிதர்களையும்
அபஶ்யத்	பார்த்தான்

அப்படி கிருஷ்ணஸ்வாமி சொன்னதற்குப்பிறகு அர்ஜுனன் அவ்வி

டத்திலிருக்கிற (பூரிசிரவஸ் போலொத்த) தகப்பன் முறையுள்ளவர்களையும், (பீஷ்மரைப்போலொத்த) பாட்டன் முறை யுள்ளவர்களையும், (துரோணாசார்யரைப்போலொத்த) குருக்களையும், (சல்லியன் போலொத்த) தாய்மாமன் முறை யுள்ளவர்களையும், (துர்யோதனன் போலொத்த) சகோதரன் முறையுள்ளவர்களையும், (துர்யோதனன் குமாரன் இலக்ஷ்மணன் போலொத்த) புத்திரன் முறையுள்ளவர்களையும், (இலக்ஷ்மணன் முதலியவர்களின் புத்திரர்களான) பேரன்முறை யுள்ளவர்களையும் (அஸ்வத்தாமா போலொத்த) சிநேகிதர்களையும், அப்படியே இருதாரத்து ஸேனைகளிலுமிருக்கிற (துருபதராஜன் போலொத்த) பெண்கொடுத்த மாமனார்களையும், பிரயோஜனத்தை யடையலாமென்கிற வெண்ணத்தினால் சிநேகஞ் செய்கிறவர்களைப் போலல்லாத (கிருதவர்மா போலொத்த) சிநேகிதர்களையும் பார்த்தான். (26—27)

தாந்ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேய: ஸர்வாந் பந்தூநவஸ்திதாந் ||
உஅ. க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதந்நிதமப்ரவீத் |
தாந்-ஸமீக்ஷ்ய-ஸ:-கௌந்தேய:-ஸர்வாந்-பந்தூந்-அவஸ்திதாந்
28. க்ருபயா-பரயா-ஆவிஷ்ட:-விஷீதந்-இதம்-அப்ரவீத்,

ஸ: கௌந்தேய:	குந்தீபுத்திரனான அந்த அர்ஜுனன்
அவஸ்திதாந்	நிற்கிற
தாந்	அந்த
ஸர்வாந்	எல்லா
பந்தூந்	பந்துக்களை
ஸமீக்ஷ்ய	நன்றாய்ப்பார்த்து
பரயா	விலக்ஷணமான மோகத்தினால்
க்ருபயா	கிருபையினால்
ஆவிஷ்ட:	பிரவேசிக்கப்பட்டவனாயும்
விஷீதந்	விசனமடைந்தவனாயும்
இதம்	இதை (பின்வருகிற வாக்கியத்தை)
அப்ரவீத்	சொன்னான்.

குந்தீபுத்திரனான அந்த அர்ஜுனன் யுத்தகளத்தில் நிற்கிற அந்த எல்லா பந்துக்களையும் நன்றாய்ப் பார்த்து, விலக்ஷணமான கிருபை அதாவது மோகத்தை அடைந்தவனாயும், துக்கத்தை யடைந்தவனாயும் பின் வரும் வாக்கியத்தைச்சொன்னான்.

(ஸ்வ) இந்த சுலோகங்களில் அர்ஜுனன் அந்தஸேனையிலிருக்கிற பிதா, பிதாமஹன், குரு முதலான எல்லா பந்துக்களையும் நன்றாய்ப் பார்த்தான் என்பதினால், இதுவரையில் அவர்களைப்பார்க்கவில்லை இப்போது தான்பார்த்தான் என்கிறதல்ல; இதுவரையில் சத்துருக்களாக பாவித்த இவர்களை இப்போது சோகமோகத்தை அடைந்ததினால், இவர்கள் தன் பந்துக்கள் என்கிற பாவனையுள்ள நினைவை அடைந்தவனாகப் பார்த்தான் என்று தாத்பரியம்.

அர்ஜுனனுக்கு இப்போதுண்டாயிருக்கிற கிருபை லோகப்பிரஸித்தமான கிருபையல்ல விலக்ஷணமானகிருபை. அவன் கிருபை என்று நினைத்திருப்பதே ஒழிய வாஸ்தவமான கிருபையல்ல. அதாவது மோகம்:

பின்வருகிற 2-வது அத்தியாயம் 2, 3-வது சுலோகங்களில் பகவான் 'இந்த கஸ்மலம்' உன்னை எப்படி அடைந்தது என்றும் இந்த 'க்லைப்யத்தை' அடையாதே என்றும் சொல்லியிருப்பதைக்கொண்டு அர்ஜுனனுக்கிப்போதுண்டான மனோநிலை இன்னதென்பதை ஊகிக்கலாம். ஷை சுலோகங்களின் குறிப்பைப்பார்க்க. (27—28)

அர்ஜுந உவாச ॥

த்ருஷ்ட்வேமம் ஸ்வஜநம் க்ருஷ்ண யுயுத்ஸும் ஸமுபஸ்திதம் ॥
௨௯. ஸீதந்தி மம காத்ராணி முகம் ச பரிஶுஷ்யதி ।
வேபதுஶ்ச ஶரீரே மே ரோமஹர்ஷஶ்ச ஜாயதே ॥
௩௦. காண்டீவம் ஸ்ரம்ஸதே ஹஸ்தாத் த்வக்சைவ பரிதஹ்யதே ।
ந ச ஶக்நோம்யவஸ்தாதும் ப்ரமதீவ ச மே மந: ॥

த்ருஷ்ட்வா-இமம்-ஸ்வஜனம்-க்ருஷ்ண(!)-யுயுத்ஸும்-ஸமுபஸ்திதம்
29. ஸீதந்தி-மம-காத்ராணி-முகம்-ச-பரிஶுஷ்யதி,
வேபது:-ச-ஶரீரே-மே-ரோமஹர்ஷ:-ச-ஜாயதே.
30. காண்டீவம்-ஸ்ரம்ஸதே-ஹஸ்தாத்-த்வக்-ச-ஏவ-பரிதஹ்யதே,
ந-ச-ஶக்நோமி-அவஸ்தாதும்-ப்ரமதி இவ-ச-மே-மந:.

அர்ஜுந உவாச	அர்ஜுனன் சொன்னது
ஹே க்ருஷ்ண	ஓ! கிருஷ்ணா!
யுயுத்ஸும்	யுத்தஞ்செய்ய விச்சையுடையவும்
ஸமுபஸ்திதம்	சேர்ந்து நிற்கிறவுமான
இமம் ஸ்வஜநம்	இந்த பந்துக்களை
த்ருஷ்ட்வா	பார்த்து

(ஸ்திதம்)	(நிற்கிற)
மம	என்னுடைய
காத்ராணி	அவயவங்கள்
ஸீதந்தி	சோர்வை யடைகின்றன
முகஞ்ச	வாயும்
பரிஶுஷ்யதி	வறண்டுபோகிறது
மே	என்னுடைய
ஶரீரே	தேகத்தில்
வேபதுஶ்ச	நடுக்கமும்
ரோமஹர்ஷஶ்ச	மயிர்க்கூச்சலும்
ஜாயதே	உண்டாகிறது
காண்டீவம்	காண்டீவமென்கிற என்னுடையவில்
ஹஸ்தாத்	கையிலிருந்து
ஸ்ரம்ஸதே	நழுவுகிறது
த்வக்சைவ	தேகத்தின் மேல்தோலும்
பரிதஹ்யதே	தபிக்கிறது (எரிகிறது)
அவஸ்தாதும்	நிற்கிறதற்கு
நசஶக்நோமி	சக்தியற்றவனாகவு மிருக்கிறேன்
மே	என்னுடைய
மந:	மனதானது
ப்ரமதீவச	பிரமையடைவதுபோலு மிருக்கின்றது

அர்ஜுனன் (கிருஷ்ணசுவாமியை நோக்கிச்) சொன்னது. ஓ! கிருஷ்ண! யுத்தஞ்செய்ய இச்சையுடன் சேர்ந்து நிற்கிற இந்த பந்துக்களைப் பார்த்து என்னுடைய அவயவங்கள் சோர்வை யடைகின்றன. வாயும் வரண்டு போகிறது. என்னுடைய தேகத்தில் நடுக்கமும் மயிர்க்கூச்சும் உண்டாகிறது. காண்டீவங் கையிலிருந்து நழுவுகிறது. தேகத்தின் மேற்தோலும் எரிகிறது. இரதத்தில் நிற்கிறதற்கு சக்தியற்றவனாகவு மிருக்கிறேன். என்னுடைய மனதானது பிரமையை யடைவதுபோலு மிருக்கின்றது.

---

(1) க்ருஷ்ண-க்ருஷ்-பூமி, ண-சுகம், பூரூபமாயும் சுகரூபமாயு மிருக்கிறதால், கிருஷ்ணனென்றும்; நீருண்ட மேகம்போற் கறுத்த மேனியையுடையவரானதால் கிருஷ்ணனென்றும் பெயர். அல்லது தைத்தியாளை ஸம்ஹரிக்கிறவரானதால் கிருஷ்ணன் என்றும் சொல்லலாம்.

(ஸ்வா) இந்த சுலோகங்களில் அர்ஜுனன் தனக்குண்டாவதாகச் சொல்வதெல்லாம் சோகத்தின் அடையாளங்கள்: அவனுடைய காண்டீவம் கையிலிருந்து நழுவுவது அவன் தன் சுவதர்மத்தைவிட்டு நழுவுகிறான் என்பதை சூசிப்பிக்கிறது. (28½—30)

---

௩௧. நிமித்தாநி ச பஶ்யாமி விபரீதாநி கேஶவ ।
ந ச ஶ்ரேயோऽநுபஶ்யாமி ஹத்வா ஸ்வஜநமாஹவே ॥
௩௨. ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநி ச ।
கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர்ஜீவிதேந வா ॥

31. நிமித்தாநி-ச-பஶ்யாமி-விபரீதாநி-கேஶவ (1)
ந-ச-ஶ்ரேயঃ-அநு-பஶ்யாமி-ஹத்வா-ஸ்வஜநம்-ஆஹவே.

32. ந-காங்க்ஷே-விஜயம்-க்ருஷ்ண (2) - ந-ச-ராஜ்யம்-ஸுகாநி-ச
கிம்-நঃ-ராஜ்யேந-கோவிந்த (3) கிம்-போகைঃ-ஜீவிதேந-வா

ஹே கேஶவ	ஓ! கேசவா!
விபரீதாநி நிமித்தாநி ச	அபசகுனங்களையும்
பஶ்யாமி	காண்கிறேன்.
ஆஹவே	யுத்தத்தில்
ஸ்வஜநம்	சொந்தபந்துஜனங்களை
ஹத்வா	கொன்று
அநு	பின்பு
ஶ்ரேயঃ	(அதனுல்) நன்மையும்
ந பஶ்யாமி	நான் காண்கிறதில்லை
ஹே க்ருஷ்ண	ஓ! கிருஷ்ணா!
விஜயம்	வெற்றியையாவது
ராஜ்யம்	இராஜ்யத்தையாவது
ந காங்க்ஷே	நான் விரும்புகிறதில்லை
ஸுகாநி ச	சுகங்களையும்
ந	விரும்புகிறதில்லை
ஹே கோவிந்த	ஓ! கோவிந்தா!
நঃ	எங்களுக்கு
ராஜ்யேந	இராஜ்யத்தினுலே
கிம்	என்ன? (பிரயோஜனம்)
போகைঃ	போகங்களினுலாவது

ஜீவிதேநவா கிம்

உயிர்வாழ்வதினாலாவது என்ன? (பிரயோஜனம்)

ஓ! கேசவா! அபசகுனங்களையும் காண்கிறேன். யுத்தத்தில் சொந்த பந்துக்களைக் கொன்று பின்பு (அதனால் யாதொரு) நன்மையும் (புருஷார்த்தத்தையும்) நான் காண்கிறதில்லை. ஓ! கிருஷ்ணா! வெற்றியையாவது இராஜ்யத்தையாவது சுகங்களையாவது நான் விரும்புகிறதில்லை. ஓ! கோவிந்தா! எங்களுக்கு இராஜ்யத்தினாலாவது போகங்களினாலாவது உயிர்வாழ்வதினாலாவது, என்ன பிரயோஜனம்?

---

(1) **கேசவ**-அழகான மயிர்களையுடையவனானதால் கேசவனென்றும், கேசி என்கிற அசுரனைக் கொன்றதினால், கேசவனென்றும், **க:**= பிர்ம்மா, **அ:**=விஷ்ணு **ஈச:**=உருத்திரன், இம்மூவரையும், வ=சுவாதீனத்தில் வைத்திருப்பவனானதாற் கேசவனென்றும், **க:**=பிர்ம்மா, **ஈச:**= உருத்திரன், இவர்களை (சிருஷ்டியாதி காரியங்களில்) பிரவிருத்தித்திருக்கும்படி யேவுகிறவனானதால் கேசவனென்றும் சொல்லலாம்.

அல்லது "**கேசவ: க்லேசநாசந:**" என்பது புராணப் பிரசித்தமானதால் கிலேசத்தை நிவர்த்திசெய்கிறவர். ஆகையால் என் கிலேசத்தையும் நிவர்த்தி செய்யும் என்று அர்ஜுனன் சொல்வதாகவும் சொல்லலாம்.

(2) **க்ருஷ்ண**-பக்தாளுடைய சோகத்தை கருஷிக்கிறவர், அதாவது நாசம் செய்கிறவர் ஆதலால் என்சோகத்தையும் நீக்கும்; அல்லது ஸர்வம், கரோதீதி கிருஷ்ண; எல்லாம் செய்கிறவர் ஆதலால் என் மோகத்திற்கும் காரணம் நீர்தான் என்பதாக விபரீதக்ஞானத்தோடு சொல்வதாகச் சொல்லலாம். மோஹம் என்பது ஜீவனுடைய மனோபாவங்களால் ஜீவன் சிருஷ்டித்துக் கொள்வது (தானாக ஏற்படுத்திக்கொள்வது) கயிற்றை பாம்பு என்று மோகிப்பதுபோல். இது ஈசுவரனுடைய சிருஷ்டியல்ல, இந்த மோகத்திற்கு ஜீவன்தான் உத்திரவாதி. ஏனென்றால் பகுத்தறிவினால், பாம்பு அல்ல கயிறு என்கிற ஞானம் வந்தவுடன் மோகம் நீங்கிப்போகிறது. அதை ஈசுவரனிடத்தில் ஆரோபிப்பது மோகத்தின் லக்ஷணமென்க.

கோவிந்த-வராகரூபமெடுத்து ஜலத்தில் மூழ்கியிருந்த, **கோ**=பூமியை, **விந்த**=அடைந்தவர் (என்றால் வெளிப்படுத்தினவர்) ஆனதால் கோவிந்தரென்றும், அல்லது **கா:**+விந்ததி = தேவவாணீம் பிராப்னோதி, வேதத்தை அடைந்தவர் ஆனதால் கோவிந்தர் என்றும், அல்லது **கா:**=பசூந் **விந்ததி**, பசுக்களை அடைந்தவர் என்றால் சுவாதீனம் செய்துகொண்டவர்

ஆனதால் கோவிந்தன் என்றும் பெயர். பசுக்கள் என்பது ஜீவர்களுக்கும் பெயர்.

---

௩௩. 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌨𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌚 ।
𑌤 𑌇𑌮𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 ॥
௩௪. 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌃 ।
𑌮𑌾𑌤𑍁𑌲𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌲𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥

33. யேஷாம்-அர்தே2-காங்க்ஷிதம்-ந:-ராஜ்யம்-போ4கா:-ஸுகா2நி-ச
தே-இமே-அவஸ்தி2தா:-யுத்3தே4-ப்ராணாந்-த்யக்த்வா-த4நாநி-ச.
34. ஆசார்யா:-பிதர:-புத்ரா:-ததா2-ஏவ-ச-பிதாமஹா:
மாதுலா:-ஶ்வஶுரா:-பௌத்ரா:-ஸ்யாலா:-ஸம்பந்தி4ந:-ததா2.

𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌅𑌰𑍍𑌥𑍇	ஏவர்பொருட்டு
𑌨𑌃	எங்களுக்கு
𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂	இராஜ்யமானது
𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂	விரும்பப்படத்தக்கதோ
𑌭𑍋𑌗𑌾𑌃	{ போகங்களும் (சுகஸாதனவிஷயங்களும்)
𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌚	சுகங்களும்
{ 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 }	{ யார்பொருட்டு விரும்பத்தக்கவைகளோ
𑌤𑍇	அப்பேர்க்கொத்த
𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃	குருக்கள்
𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃	தகப்பன்மார்
𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃	புத்திரர்கள்
𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚	அப்படியே
𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌃	பாட்டன்மார்
𑌮𑌾𑌤𑍁𑌲𑌾𑌃	அம்மான்மார்
𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌾𑌃	மாமனார்கள்
𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃	பேரன்மார்
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌲𑌾𑌃	மைத்துனன்மார்
𑌤𑌥𑌾	அப்படியே
𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌃	சம்பந்திகள்

𑌇𑌮𑍇	இவர்களெல்லோரும்
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍	உயிரையும்
𑌧𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚	பொருள்களையும்
𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾	விட்டு (விடத்துணிந்து)
𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇	யுத்தகளத்தில்
𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃	நிற்கிறார்கள்.

எவர்பொருட்டு எங்களுக்கு இராஜ்யமும் போகங்களும் (சுகஸாதன விஷயங்களும்) அதனாலுண்டாகும் சுகங்களும் விரும்பத்தக்கவைகளோ அப்பேர்கொத்த குருக்கள் தகப்பன்மார் புத்திரர்கள் அப்படியே பாட்டன்மார் அம்மான்மார் மாமனார்கள் பேரன்மார் மைத்துனன்மார், அப்படியே சம்பந்திகள், இவர்களெல்லோரும் பிராணன்களையும் பொருள்களையும் விட்டு (விடத்துணிந்து) யுத்தகளத்தில் நிற்கிறார்கள். (33-34)

௩௫· 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌘𑍍𑌨𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 ।
𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌮𑌹𑍀𑌕𑍃𑌤𑍇 ॥

35. ஏதாந்-ந-ஹந்தும்-இச்சாமி-க்நத:-அபி-மதுஸூதந (1)
அபி-த்ரைலோக்யராஜ்யஸ்ய-ஹேதோ:-கிம்-நு-மஹீக்ருதே.

𑌹𑍇𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨	ஓ! கிருஷ்ண!
𑌘𑍍𑌨𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿	(என்னை) கொல்லுகிறவர்களானபோதிலும்
𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍	இவர்களை
𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯	மூன்றுலோகத்தின் ராஜ்யாதிபத்தியத்தினுடைய
𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌪𑌿	நிமித்தியத்தினாலும்
𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂	கொல்லுவதற்கு
𑌨𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿	நான் விரும்புகிறதில்லை
𑌮𑌹𑍀𑌕𑍃𑌤𑍇	பூமிக்காக
𑌕𑌿𑌂𑌨𑍁	என்ன?

ஓ! மதுசூதன! இந்த துர்யோதனாதிகள் என்னைக் கொல்லுகிறவர்களாகவிருந்தபோதிலும், இவர்களை, மூன்றுலோகத்தின் ராஜ்யாதிபத்தி

யத்தினுடைய இலாபத்தின் பொருட்டாளுலுங்கூட கொல்லுவதற்கு நான் விரும்புகிறதில்லை. இந்த பூமிக்காக வென்ன? என்றால் இந்த அற்ப இராஜ்யத்தின்பொருட்டா அவர்களை நான் கொல்லவிரும்புவேன்? என்பது தாத்பர்யம்.

---

(1) மது என்கிற அஸுரனைக் கொன்றவனுனதால் இப்பெயர்வந்தது. (35)

---

௩௬. நிஹத்ய தார்தராஷ்ட்ராந்ந: கா ப்ரீதி: ஸ்யாஜ்ஜநார்தந ।
பாபமேவாஶ்ரயேதஸ்மாந் ஹத்வைதாநாததாயிந: ॥

36. நிஹத்ய-தார்தராஷ்ட்ராந்-ந:-கா-ப்ரீதி:-ஸ்யாத்-ஜநார்த்தந (1) பாபம்-ஏவ(2)-ஆஶ்ரயேத்-அஸ்மாந்-ஹத்வா-ஏதாந்-ஆததாயிந:(3)

ஹே ஜநார்தந !	ஓ! ஜநார்த்தன!
தார்தராஷ்ட்ராந்	திருதராஷ்ட்ரனுடைய புத்திரர்களை
நிஹத்ய	கொன்று
ந:	எங்களுக்கு
கா ப்ரீதி:	என்ன சந்தோஷம்
ஸ்யாத்	ஆகப்போகிறது?
ஆததாயிந:(அபி)	ஆததாயிகளானுலும்
ஏதாந்	இவர்களை
ஹத்வா	கொன்று
(ஸ்திதாந்)	(நிற்கிற)
அஸ்மாந்	எங்களை
பாபமேவ	பாபமே
ஆஶ்ரயேத்	அடையும்

ஓ! ஜநார்த்தன! திருதராஷ்ட்ரனுடைய புத்திரர்களைக் கொன்று எங்களுக்கென்ன சந்தோஷமாகப் போகிறது? ஆததாயிகளானுலும் (ஆததாயிகளானவர்களைக் கொல்லும் விஷயத்தில் தோஷங்கிடையாதென்று சொல்லக் கூடுமானபோதிலும்) இவர்களைக் கொன்றுலெங்களைப் பாபமே யடையும்.

---

(1) *ஜநார்தந*—துஷ்டநிக்கிரகம் செய்கிறவரானதினால் ஜநார்த்தனனென்றும், இகத்திலும் பரத்திலும் சௌக்கியங்களைக் கொடுக்கும்பொருட்டு ஜனங்களால் யாசிக்கப்படுகிறவரானதினால் ஜநார்த்தனனென்றும் பெயர்; அல்லது ஜனங்களுக்கு அவரவர்கள் பாபுத்திற்குத் தக்கபடி தண்டனையை விதிப்பவரானதால் ஜநார்த்தனன்: ஆகையால் இந்த பாபத்தை நாங்கள் செய்தால் நீர் தண்டிக்காமல் விடுவீரா? என்பது அர்ஜுநன் தாத்பர்யம்.

(2) *ஏவ*—இந்த சப்தத்தை 'அஸ்மாந்' என்பதோடு சேர்த்து 'அஸ்மாநேவ' எங்களைத்தான் பாபம் அடையும் அவர்களை அடையாதென்றும், அல்லது 'ஆஸ்ரயேத் ஏவ' என்று எடுத்துக்கொண்டு எங்களைப்பாபம் அடையவே அடையும், அதாவது நிச்சயமாய் அடையும் என்றும் அந்வயப்படுத்தலாம்.

(3) *ஆததாயிந:*—எவர்கள் ஆததாயிகள் என்றால்:—
"அக்நிதோ கரதச்சைவ சஸ்த்ரபாணிர் தநாபஹ:| க்ஷேத்ரதாராபஹர்தா ச ஷடேதே ஹ்யாததாயிந:|| (வீட்டுக்கு) நெருப்பு வைத்தவன், (அன்னத்தில்) விஷங்கலந்தவன், ஆயுதத்தினால் கொல்லவந்தவன், பொருளை யபகரித்தவன், மனைவியையபகரித்தவன் இவ்வாறுபெயரும் ஆததாயிகளென்று சொல்லப்படுவார்கள்." இந்த சுலோகத்திற் சொன்ன ஆறுவிதச்செய்கைகளும் துர்யோதனாதிகளால் பாண்டவர்கள் விஷயத்திற் செய்யப்பட்டன. ஆனதால் ஆததாயிகளென்று சொல்லப்பட்டார்கள். (மகாபாரதம் ஆதிபருவம் 128,148, சபாபர்வம் 76, இந்த அத்தியாயங்களைப் பார்க்க). ஆததாயிகளை கொல்வதில் தோஷமில்லை என்பதற்கு பிரமாணம், ஆததாயிநமாயாந்தம் ஹந்யாதேவாவிசாரயந்| நாததாயிவதே தோஷோ ஹந்துர்பவதி கஸ்சந|| "எதிர்ப்பட்ட ஆததாயிகளை விசாரிக்காமலே கொல்லவேண்டியது. ஆததாயிகளைக் கொன்றவனுக்கு யாதொரு தோஷமுமில்லை."(பத்மபுராணம் சிருஷ்டிகாண்டம் 51 அத்தியாயம் பார்க்க.)

(ஸ்வ) இந்த சுலோகம் இரண்டாவது பாதத்திற்கு ஆனந்தகிரி முதலானவாகள் வேறு இரண்டு விதமாயும், அடியில் கண்டபடி. அந்வயம் செய்திருக்கிறார்கள். அதாவது:—

1. "*அஸ்மாந்*" (யுத்தம் சேய்யாமல் நிற்கிற) எங்களை, "*ஹத்வா*," கொன்றால், "*ஏதாந்*", இந்த, "*ஆததாயிந:*", ஆததாயிகளை, பாபம் அடையவே அடையும்.

2. "***ஏதாந்,***" குரு சகோதர சுகிருத்பிரப்ருதிகளாகிய இவர்களை "*ஹத்வா,*" கொன்று, "*வயம்*" நாம், "*ஆததாயிந:*" ஆததாயிகளாக, '*ஸ்யாம*" ஆய்விடுவோம்; பிறகு பாபம் எங்களைத்தான், அடையும்.

தாத்பர்ய மென்னவென்றால், குருமுதலானவர்களோடு கூடி நிற்கிற ஆததாயிகளான இவர்களை நாம் யுத்தத்தில் கொல்வதினால் அவர்களுக்கு ஆததாயித்துவம் நீங்கி அவர்கள் சுவர்க்கத்தை அடைவார்கள். ஏன் என்றால், ஆவிஜௌ வாஹாஷு ஜொகெ, ஸமயுஜ்வலாஹி நஷா, வரி வராஜெஷாமயுக்த, ரணெவாஹிஊவொஷுதஃ" என்கிறபடி, யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவனுக்கு சுவர்க்கம். ஆகையால் துர்யோதனாதிகளை நாம் யுத்தத்தில் கொல்வதினால் அவர்களுக்கு சுவர்க்கலோகம் கிடைப்பதும், நமக்கு நரகப்பிராப்தி உண்டாவதும் தான் பலன் என்று அர்ஜுனன் சொல்வதாக வாகிறது.

ஆனால் ஆததாயிகளைக் கொல்லுவதில் பாபமில்லை என்று முன் பிரமாணம் சொல்லப்பட்டிருக்கும்போது அர்ஜுனன் துர்யோதனாதிகளாகிய ஆததாயிகளை கொல்லுவதினால் தனக்கு பாபம்தான் உண்டாகுமென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்றால், மேலே ஆததாயிகளைக் கொல்லும்படி சொன்ன பிரமாணமானது அர்த்தசாஸ்திர வசனம். அதைவிட மேலானதும் பிராபல்யமுள்ளதுமான தர்மசாஸ்திர பிரமாணம் "நஹிம்ஸியாத் ஸர்வாபூதாநி" "சர்வப்பிராணிகளை எப்பவும் ஹிம்ஸைசெய்யக்கூடாது" என்றும், "ஸஏவ பாபிஷ்டதமோ யஃ குர்யாத் குலநாசநம்" "எவன் ஒருவன் குலநாசத்தைச்செய்கிறானோ அவன் பாபிகளில் முதன்மையானவன்" என்றுமிருப்பதால் துர்யோதனாதிகளைக்கொன்று குலநாசத்தை யுண்டுபண்ணுவதால் பாபம் அவசியம் தங்களை அடையுமென்பது அர்ஜுனன் தாத்பர்யம். (36)

---

௩௭. தஸ்மாநாஹா வயம் ஹந்தும் தார்தராஷ்ட்ராந் ஸ்வபாந்தவாந் |
ஸ்வஜநம் ஹி கதம் ஹத்வா ஸுகிநஃ ஸ்யாம மாதவ ||

37. தஸ்மாத்-ந-அர்ஹாஃ-வயம்-ஹந்தும்-தார்தராஷ்ட்ராந்-ஸ்வபாந்-ஸ்வஜநம்-ஹி-கதம்-ஹத்வா ஸுகிநஃ-ஸ்யாம-மாதவ (1). [தவாந்

மாதவ	ஓ! மாதவா!
தஸ்மாத்	ஆகையினாலே
ஸ்வபாந்தவாந்	பந்துக்களோடுகூடிய
தார்தராஷ்ட்ராந்	திருதராஷ்டரனுடைய புத்திரர்களை
ஹந்தும்	கொல்லுவதற்கு
வயம்	நாங்கள்
நார்ஹாஃ	யோக்கியர்களல்ல

ஸ்வஜநம்	பந்துக்களை
ஹத்வா	கொன்று
கதம்	எப்படி
ஸுகிந꞉	சுகத்தையுடையவர்களாய்
ஸ்யாம	ஆகுவோம்?

ஓ! மாதவா! ஆகையால் பந்துக்களோடு கூடிய திருதராஷ்ட்ர புத்திரர்களைக் கொல்லுவதற்கு நாங்கள் யோக்கியர்கள் அல்ல. பந்து ஜனங்களைக்கொன்று எப்படி சுகத்தை யுடையவர்களா யாகுவோம்?

---

(1) மாதவ—நீர் லக்ஷ்மீபதியானதினால் இந்த அலக்ஷ்மீகிருதமான காரியத்தை நான் செய்வது உமக்கு ஸம்மதமாகுமா என்பது அர்ஜுனன் தாத்பர்யம். (37)

௩அ. யத்யப்யேதே ந பஶ்யந்தி லோபோபஹதசேதஸ꞉ |
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் மித்ரத்ரோஹே ச பாதகம் ||
௩௯. கதம் ந ஜ்ஞேயமஸ்மாபி꞉ பாபாதஸ்மாந்நிவர்திதும் |
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் ப்ரபஶ்யத்பிர்ஜநார்தந ||

38. யதி-அபி-ஏதே-ந-பஶ்யந்தி-லோபோபஹதசேதஸ꞉,
குலக்ஷயக்ருதம்-தோஷம்-மித்ரத்ரோஹே-ச-பாதகம்.
39. கதம்-ந-ஜ்ஞேயம்-அஸ்மாபி꞉-பாபாத்-(1)அஸ்மாத்-நிவர்திதும்,
குலக்ஷயக்ருதம்-தோஷம்-ப்ரபஶ்யத்பி꞉-ஜநார்தந (2)

லோபோபஹத சேதஸ꞉	பேராசையினால் விவேகமற்றுப்போயிருக்கிற மனதையுடைய
ஏதே	இவர்கள் (துர்யோதனாதிகள்)
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம்	குலநாசத்தினாலுண்டாகும் தோஷத்தையும்
மித்ரத்ரோஹே	மித்திரதுரோகத்தில் (விளையும்)
பாதகஞ்ச	பாதகத்தையும்
யத்யபி நபஶ்யந்தி	தெரிந்துகொள்ளாமற் போனபோதிலும்
குலக்ஷயக்ருதம்	குலநாசத்தினா லுண்டாகும்

𑌦𑍋𑌷𑌂	தோஷத்தை (பாபத்தை
𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃	அறிகிற
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃	எங்களால்
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍	இந்தப்பாபத்தினின்றும்
𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍	நிவர்த்தித்துக்கொள்ள
𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 !	ஓ! ஜநார்த்தனு !
𑌕𑌥𑌂	எப்படி
𑌨 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂	தெரிந்துகொள்ளாமற்போகக்கூடும் ?

(இராஜ்ய) பேராசையினுல் விவேகமற்றுப் போயிருக்கிற மனதை யுடைய துர்யோதனுதிகள், குலநாசத்தினு லுண்டாகும் தோஷத்தையும், மித்திர துரோகத்தினுலுண்டாகும் பாதகத்தையும், தெரிந்து கொள்ளாமற் போனபோதிலும், குலநாசத்தினு லுண்டாகும் தோஷத்தை அறிகிற எங்களாலிந்தப் பாபத்திலிருந்து நிவிர்த்தித்துக்கொள்ள ஓ! ஜநார்த்தனு! எப்படி தெரிந்துகொள்ளாமற் போகக்கூடும்?

---

(1) பாபாத்-இந்த பாபம் என்பதற்கு 'பந்துவதத்தை பலனுக வுடைய யுத்தரூபமான பாபம்' என்று ஆனந்தகிரி முதலானவர்கள் அர்த்தம் செய்திருக்கிறுர்கள். ஆனுல் சங்கரானந்தர் "இந்த பாபம்" என்பது 'குலக்ஷய மாகிய பாபம்' என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறுர்.

(2) ஜநார்த்தந—பாபிஷ்ட ஜனங்களுடைய ஹிருதயத்தில் நீர் பீதியை உண்டாக்குகிறவர்; ஆகையால் பாபம் என்று தெரிந்தே அந்த பாபத்தை ஏப்படி செய்ய மனம்துணியும் என்பது தாத்பர்யம்; அல்லது ஜனங்களை அவரவர்களுடைய பாபங்களுக்குத் தக்கபடி தண்டிப்பவராகையால் இந்த பாபத்தை செய்தால் உம்முடைய தண்டனையிலிருந்து எப்படித் தப்பமுடியு மென்று சொல்வதாகவும் கொள்ளலாம்.

(ஸ்வா)—மூடஜன உசிதமான க்ஷணகாலமிருக்கிற ஆபாஸ ஸுகத்தின் ஆசையினுல், துர்யோதனுதிகள் மதிமயங்கி, குலநாசம் செய்வதில் உண்டாகும்பாபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாததினுல் அப்பாபத்தை செய்ய எத்தனித்தபோதிலும், பந்து வத ரூபமாகிய இந்த குலக்ஷயகிருதபாபம், நிரந்தரமான நரகத்திற்குக் காரணம் என்பதைத் தெரிந்த நாம் அப்பாபத்தை, அறிந்தே செய்வது மகத்தான பாபம்; இதைச் செய்யாமல் நிவர்த்தி செய்துகொள்வதுதான் நம்முடைய விவேகத்தின் பயன் என்பது அர்ஜுனன் தாத்பர்யம். (38-39)

௪௦. 𑌕𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌾𑌃 ।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌨𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌽𑌭𑌿𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤 ॥

௪௧. 𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌷𑍁 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍁 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑍇𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑌂𑌕𑌰𑌃 ॥

௪௨. 𑌸𑌂𑌕𑌰𑍋 𑌨𑌰𑌕𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌲𑌘𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍋𑌦𑌕𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ॥

௪௩. 𑌦𑍋𑌷𑍈𑌰𑍇𑌤𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌘𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑌂𑌕𑌰𑌕𑌾𑌰𑌕𑍈𑌃 ।
𑌉𑌤𑍍𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌾𑌃 ॥

௪௪. 𑌉𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌨𑌰𑌕𑍇𑌽𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍁𑌮 ॥

40. குலக்ஷயே-ப்ரணஶ்யந்தி-குலயர்மாஃ-ஸநாதநாஃ,
யர்மே-நஷ்டே-குலம்-க்ருத்ஸ்நம்-அயர்மஃ-அஹிஹவதி-உத.

41. அயர்மாஹிஹவாத்-க்ருஷ்ண(1)-ப்ரதுஷ்யந்தி-குலஸ்த்ரியஃ,
ஸ்த்ரீஷு-துஷ்டாஸு-வார்ஷ்ணேய(2)-ஜாயதே-வர்ணஸங்கரஃ.

42. ஸங்கரஃ-நரகாய-ஏவ-குலக்நாநாம்-குலஸ்ய-ச
பதந்தி-பிதரஃ-ஹி-ஏஷாம்-லுப்தபிண்டோதக க்ரியாஃ.

43. தோஷைஃ-ஏதைஃ-குலக்நாநாம்-வர்ணஸங்கரகாரகைஃ,
உத்ஸாத்யந்தே-ஜாதியர்மாஃ-குலயர்மாஃ-ச-ஶாஶ்வதாஃ.

44. உத்ஸந்நகுலயர்மாணாம்-மநுஷ்யாணாம்-ஜநார்தந(3)
நரகே-நியதம்-வாஸஃ-ஹவதி-இதி அநுஶுஶ்ரும.

𑌕𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇	குலநாசமடைந்தால்
𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌾𑌃	அநாதியாயிருக்கிற
𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃	குலதர்மங்கள்
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿	முழுதும் நாசமடையும்
𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌨𑌷𑍍𑌟𑍇	(குல) தர்மம் நசித்தால்
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌉𑌤	(பாக்கி) குலமுழுமையையும் கூட
𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃	அதர்மமானது
𑌅𑌭𑌿𑌭𑌵𑌤𑌿	வியாபிக்கும்
𑌹𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 !	ஓ ! கிருஷ்ண !
𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍	அதர்மம் வியாபித்தால்
𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃	குலஸ்திரீகள்
𑌪𑍍𑌰𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿	கற்பழிந்துபோவார்கள்
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌷𑍁 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍁	பெண்கள் கற்பு அழிந்தால்

வர்ணஸங்கர: ஜாயதே	ஜாதிக்கலப்பானது உண்டாகும்
ஹே வார்ஷ்ணேய	ஓ! கிருஷ்ணா!
ஸங்கர:	ஜாதிக்கலப்பானது
குலக்நாநாம்	குலநாசஞ்செய்தவர்களுக்கும்
குலஸ்ய ச	குலத்திற்கும்
நரகாயைவ	நரகஹேதுவேயாகும்
ஏஷாம்	இவர்களுடைய
பிதர:	பிதிர்க்கள்
லுப்தபிண்டோ தகக்ரியா:	பிண்ட உதகக் கிரியைகளை இழந்து
பதந்தி	(நரகத்தில்) விழுவார்கள்
வர்ணஸங்கர காரகை:	ஜாதிச்சேர்க்கை யுண்டுபண்ணுகிறதுகளான
ஏதை:	இந்த
குலக்நாநாம்	குலத்தைக் கெடுத்தவர்களுடைய
தோஷை:	தோஷங்களினாலே
ஸாஸ்வதா:	அநாதியாகவிருக்கிற
ஜாதிதர்மா:	ஜாதி தர்மங்களும்
குலதர்மாஸ்ச	குலதர்மங்களும், ஆச்சிரமதர்மாதிகளும்
உத்ஸாத்யந்தே	அழிக்கப்படுகின்றன
ஹே ஜநார்தந	ஓ! ஜநார்த்தனா!
உத்ஸந்நகுலதர்மாணாம்	குலதர்மங்களையிழந்த
மநுஷ்யாணாம்	மனிதர்களுக்கு
நரகே	நரகத்தில்
நியதம்	எப்பவும்
வாஸ:	வாஸமானது
பவதீதி	உண்டாகுமென்று
அநுஸுஸ்ரும	கேட்டிருக்கிறோம்.

குலம் நாசமடைந்தால் அநாதியாயிருக்கிற குலதர்மங்கள் முழுதும் நாசமடையும். குலதர்மம் நசித்தால், பாக்கிகுல முழுமையையுங்கூட அதர்மமானது வியாபிக்கும். ஓ! கிருஷ்ணா! அதர்மம் வியாபித்தால்

குலஸ்திரீகள் கற்பழிவார்கள். பெண்கள் கற்பு அழிந்தால் ஜாதிக்கலப் புண்டாகும் ஓ! கிருஷ்ணா! ஜாதிக்கலப்பானது குலநாசஞ் செய்தவர்களுக் கும் குலத்திற்கும் நரகஹேதுவே ஆகும். இவர்களுடைய பிதிர்க்கள் பிண்டத்தினாலும் (அன்னத்தினாற் செய்யப்படுமுருண்டை) (உதக) ஜலத் தினாலும் செய்யப்படும் (சிரார்த்த தர்ப்பணாதி) கிரியைகளினா லுண்டாகும் பிரயோஜனத்தை இழந்து நரகத்தில் விழுவார்கள். ஜாதிக்கலப்பை யுண் டுபண்ணுகிறதுகளான இந்த குலத்தைக் கெடுத்தவர்களுடைய தோஷங் களினாலே, அநாதியாயிருக்கிற ஜாதிதர்மங்களும் குலதர்மங்களும் ஆச் சிரம தர்மாதிகளும் அழிக்கப்படுகின்றன. ஓ! ஜநார்த்தனா! குலதர்மங் களை யிழந்த மனிதர்களுக்கு நரகத்தி லெப்பவும் வாஸமான துண்டாகு மென்று கேட்டிருக்கிறோம்.

---

(1) க்ருஷ்ண—அதர்மத்தை ஸம்ஹரிக்கிறவர்; அதர்ம நிவர்த்திக்காக அவதரிக்கிற உமக்கு அதர்மம் வியாபிக்கும்படி செய்யும் காரியங்கள் ஸம் மதமாகுமாவென்பது தாத்பரியம்.

(2) வார்ஷ்ணேயா—வஸுதேவருடைய குலமாகிய விருஷ்ணீ குலத் தில் அவதரித்தவரானதால் வார்ஷ்ணேயர் என்று பெயர். இங்கு அர்ஜு னன் 'வார்ஷ்ணேய' என்று வஸுதேவர் குலத்தைக் குறித்துச் சொல் வது அக்குலத்து ஸ்திரீகளை குருகுலத்தார் விவாகம் செய்துகொண்டிருப் பதால் அக்குலத்து ஸ்திரீகளுக்குப் பழிப்புண்டானால் அவர்கள் பிறந்த குலமாகிய விருஷ்ணீ குலத்திற்கும், அக்குலத்திலுதித்த உமக்கும், பழிப் பிற்குக் காரணம் ஆகுமென்பதை சூசிப்பிக்கிறது.

(3) ஜநார்தனா—பகவானுடைய ஆக்ஞா ரூபமான சுருதி ஸ்மிருதிகளை உல்லங்கனம் செய்த பாபிகளை அதற்காக பீடிக்கிறவர்; அதாவது நரகத் தில் தள்ளுகிறவர்; அல்லது எல்லா ஜனங்களாலும், நரகத்திலிருந்து ரக்ஷிக் கப்படும் பொருட்டு யாசிக்கப்படுகிறவர். நரகத்திலிருந்து நிவர்த்தியை உம்மிடத்திலிருந்து எல்லோரும் யாசிப்பதாக விருக்க, நரகத்திற்கு ஹேது வான இந்தக் காரியத்தில் நாம் பிரவிர்த்திப்பது உசிதமாகாது என்பது தாத்பர்யம்.

(ஸ்வா) 40-வது சுலோகத்தில் குலம் நசிப்பதால் குலதர்மங்கள் நசித் துப்போமென்று சொல்வதின் காரணம் ஷை தர்மங்களை ஸ்திரீகள் செய்ய அதிகாரிகள் அல்லாததால் அவைகளை அனுஷ்டிக்க கர்த்தாக்கள் இல்லா மல் போவதினால் என்க. ஷை சுலோகம் 2-வது வரியில் அதர்மம் குலமுழுமையும் வியாபிக்குமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற குலம், அவசிஷ்ட

குலம்; அதாவது நசித்தவர்கள் போக அக்குலத்தில் பாக்கியுள்ளவர்கள். 41-வது சுலோகத்தில் சொல்லிய வர்ணஸாங்கர்யம் குலத்தைக் கெடுத்தவனுக்கு நரகஹேது எப்படியாகுமென்றால், குலநாசம் செய்த பாபத்திற்கு தண்டனையாக நரகத்தில் அவன் தள்ளப்படுவான் என்பதினால்தான். இந்த குலக்னனுடையவும் குலத்தினுடையவும் பிதிர்க்கள் பிண்டம் முதலிய கிரியைகளற்று நரகத்தில் வீழ்வார்களென்று ஷை சுலோகம் இரண்டாவது வரியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது க்ஷயமடைந்த குலத்தினுடைய பிதிர்க்கள் விஷயத்தில் சொல்வது பொருந்தும். ஏனென்றால் ஷை குலக்ஷயத்தால் ஜாதிக்கலப்புண்டாய் பிண்டம் முதலான கிரியைகளைச் செய்ய சாஸ்திரப்படி யோக்கியர்களான ஸந்ததி இல்லாமற் போவதினால் ஷை பிதிர்க்கள் ஷை கிரியைகளையாவது அவற்றின் பயனையாவது அடையாமல் நரகத்தில் வீழ்கிறார்கள். ஆனால் குலக்னனுடைய பிதிர்க்களும் அப்பிண்டம் முதலான கிரியைகள் இல்லாமல் நரகத்தில் விழக்காரணம் என்னவென்றால் ஷை பிண்டோதகக்கிரியைகள் ஷை வம்சத்தில் கிரமப்படி உதித்தவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட போதிலும், அவர்கள் அசுசிகளாகவும், பாபிகளாகவும் இப்போது ஆய்விட்டபடியால் அக்கிரியைகளை பிதிர்க்கள் கிரகித்துக்கொள்ளாமல் போவதினால்தான். (40-44)

---

௪௫. 𑌅𑌹𑍋 𑌬𑌤 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌯𑌂 ।
𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍁𑌖𑌲𑍋𑌭𑍇𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌃 ॥

45. அஹோ-பத-மஹத்-பாபம்-கர்தும்-வ்யவஸிதா:-வயம்.
யத்-ராஜ்யஸுகலோபேந-ஹந்தும் ஸ்வஜநம்-உத்யதா:.

𑌵𑌯𑌂	நாம்
𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍁𑌖 𑌲𑍋𑌭𑍇𑌨	இராஜ்ய சுக ஆசையினால்
𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌂	பந்துஜநத்தை
𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂	கொல்லுகிறதற்கு
𑌉𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌃 (𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍	துணிந்தோமென்கிறது எதுவோ
(𑌏𑌤𑌤𑍍)	(இந்த)
𑌮𑌹𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂	மஹத்தானபாபத்தை
𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂	செய்ய
𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌿𑌤𑌾𑌃	எத்தனப்பட்டோம்
𑌅𑌹𑍋 𑌬𑌤	மஹாகஷ்டம்.

நாம் ராஜ்ய சுக ஆசையினால் பந்துஜநத்தைக்கொல்லுகிறதற்கு துணிந்தோமென்கிறதாகிய இந்த மஹத்தான பாபத்தை செய்யவும் எத்தனப்பட்டோம். இது மஹாகஷ்டம் !

(ஸ்வ) இந்த சுலோகத்தின் கருத்து என்னவென்றால், முன்சொன்ன சுலோகங்களினால் சுவஜனங்களைக்கொல்வது நரகஹேது என்று ஏற்படுவதால், இராஜ்ய ஆசையினால் சுவஜனங்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று மனதினால் துணிவதே பாபம் அப்படி சுவஜனவதத்தால் குலக்ஷயமுண்டாகுமென்றும், அதனால் உண்டாகும் பாபம் இன்னதென்றும் தெரிந்தும் அதைச்செய்யவேண்டுமென்று மனதில் நிச்சையம் செய்வதே அதைவிட மஹத்தான பாபம். அத்தோடுநில்லாமல் அதைச்செய்யவும் எத்தனப்பட்டால் அது எவ்வளவு பாபமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா ? என்பது ;

அதாவது பாபகர்மங்களைச்செய்ய மனதில் அபேக்ஷிப்பதே பாபம். அக்கர்மங்கள் பாபம் என்று தெரிந்தும் அவைகளைச்செய்ய அச்சப்படாமல் அவைகளைச் செய்தேதீரவேண்டுமென்று நிச்சையம் செய்துகொள்வது மஹத்தானபாபம். அந்த நிச்சையத்தை கர்மேந்திரியங்களினால் (கைமுதலான அவயவங்களினால்) நிறைவேற்ற ஆரம்பித்தல் அதைவிட மஹா மஹத்தானபாபம் என்பது தாத்பர்யம்.

இந்த சுலோகத்திற்கு அடியில் கண்டபடியும் அன்வயம் செய்யப்படுகிறது:—யத்; எந்தக் காரணத்தினாலே; வயம், நாம்; ராஜ்யஸுகலோபேந, இராஜ்ஜிய சுக விருப்பத்தினால்; ஸ்வஜநம்ஹந்தும், பந்துஜநத்தை கொல்லுகிறதற்கு; உத்யதா:, துணிந்தோமோ; (தத்) அந்தக் காரணத்தினாலே; மஹத்பாபம், மஹாபாபத்தை; கர்தும் வ்யவஸிதா:, செய்ய நிச்சயித்தோம். அஹோ (இதென்ன) ஆச்சரியம்; பத, (மகா) கஷ்டம்.

இவ்விதமான குலக்ஷயகிருத பாபத்திற்கு காரணமாக உடன்பட்ட தன்னைதானே அர்ஜுனன் நொந்துகொள்ளுவதையும் பச்சாதாபப்படுவதையும் "அஹோ" "பத" என்கிற வசனங்கள் காட்டுகின்றன. (45)

சசு. யதிமாமப்ரதீகாரமஶஸ்த்ரம் ஶஸ்த்ரபாணய: ।
தார்தராஷ்ட்ரா ரணே ஹந்யுஸ்தந்மே க்ஷேமதரம் பவேத் ॥

46. யதி-மாம்-அப்ரதீகாரம்-அஶஸ்த்ரம்-ஶஸ்த்ரபாணய:,
தார்தராஷ்ட்ரா:-ரணே-ஹந்யு:-தத்-மே-க்ஷேமதரம்-பவேத்.

𑌅𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂	கையில் ஆயுதமில்லாமலும்
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑌾𑌰𑌂	எதிர்க்காமலுமிருக்கிற
𑌮𑌾𑌂	என்னை
𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑌾𑌣𑌯𑌃	கையில்ஆயுதங்களையுடைத்தாயிருக்கிற
𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌃	திருதராஷ்டரனுடைய புத்திரர்கள்
𑌰𑌣𑍇	யுத்தத்தில்
𑌹𑌨𑍍𑌯𑍁𑌃	கொல்லுவார்களானல்
𑌤𑌤𑍍	அதானது
𑌮𑍇	எனக்கு
𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌤𑌰𑌂	அதிகக்ஷேமமாக
𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍	ஆகும்.

கையில் ஆயுதமில்லாமலும் எதிர்க்காமலும் இருக்கிற என்னை ஆயுதங்களை யுடைத்தாயிருக்கிற திருதராஷ்ட்ர புத்திரர்கள் யுத்தத்தில் கொல்லுவார்களேயானல் அதானது எனக்கு அதிக க்ஷேமமாகும்.

(𑌸𑍍𑌮𑍃) "𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌾 𑌨𑌰𑌾𑌃 𑌅𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌪𑌿𑌨𑌃 𑌕𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑌾𑌰𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍" அதாவது "பாபங்களைச் செய்துகொண்டும், பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளாமலும், பச்சாத்தாபப் படாமலுமிருக்கிற ஜனங்கள் பயங்கரமாயும் கஷ்டமாயுமிருக்கிற நரகங்களை அடைகிருர்கள்" என்கிறபிரமாணப்படி முன் சொன்ன மஹாபாபத்திற்காக முதலில் ஷை ச்லோகத்தில் பச்சாதாபப்பட்டுவிட்டு, பிறகு அர்ஜுனன் இந்த ச்லோகத்தில் அந்த பாபத்திற்கு பிராயச்சித்தம் சொல்லுகிருன். அதாவது துர்யோதனுதிகளைக்கொன்று குலநாசம் செய்ய எத்தனித்த மஹாபாபத்திற்கு பிராயச்சித்தம் உயிரை பலி கொடுப்பதுதான்; அப்படி செய்வதினுல் ஷை பாபம் நிவர்த்தியாகி பரலோகத்தில் க்ஷேமம் உண்டாகும் என்பது அர்ஜுனன் தாத்பர்யம். (46)

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚.

௪௭. 𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌥𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌉𑌪𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍।
𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌶𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃॥

47. ஏவம்-உக்த்வா-அர்ஜுந:-ஸங்க்யே-ரதோபஸ்தே - உபாவிசத் விஸ்ருஜ்ய-ஸசரம்-சாபம்-சோகஸம்விக்நமாநஸ:.

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚	சஞ்ஜயன்சொன்னது
𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌃	அர்ஜுனனானவன்
𑌏𑌵𑌂	இந்தப்பிரகாரம்
𑌉𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾	சொல்லி
𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃	துக்கத்தினாலே துடிக்கிறமனதுடையவனாய்
𑌸𑌶𑌰𑌂	பாணத்தோடுகூடிய
𑌚𑌾𑌪𑌂	வில்லை
𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯	எறிந்து
𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇	யுத்தகளத்தில்
𑌰𑌥𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥𑍇	இரதத்தில் (தேர்த்தட்டில்)
𑌉𑌪𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍	உட்கார்ந்தான்.

சஞ்ஜயன் (திருதராஷ்ட்ரனை நோக்கிச்) சொன்னது :

அர்ஜுனன் இவ்விதமாய்ச் சொல்லி துக்கத்தினாலே துடிக்கிற மனதை யுடையவனாய் தன் கையிலிருந்த பாணத்தோடு கூடிய வில்லை யெறிந்து விட்டு யுத்தகளத்தில் இரதத்தில் தேர்த்தட்டில் உட்கார்ந்தான்.

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂

𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌵𑌿𑌷𑌾𑌦𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்மவித்யை யாக யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுன சம்வாதத்திலே அர்ஜுன விஷாதயோக மென்கிற முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து

த்விதீயோத்யாயாரம்ப:

இரண்டாவது அத்யாயம்.

ஸாங்க்யயோகம்.

ஸஞ்ஜய உவாச.

க. தம் ததா க்ருபயாவிஷ்டம் அஶ்ருபூர்ணாகுலேக்ஷணம் |
விஷீதந்தமிதம் வாக்யம் உவாச மதுஸூதந: ||

1. தம்-ததா க்ருபயா(1)-ஆவிஷ்டம்(2)-அஶ்ருபூர்ணாகுலேக்ஷணம்,
விஷீதந்தம்-இதம்-வாக்கியம்-உவாச மதுஸூதந:(3).

ஸஞ்ஜய உவாச	சஞ்ஜயன்சொன்னது
ததா க்ருபயா	(முன்சொன்ன) அந்தமாதிரியான கிருபையினுல் (மோகத்தினுல்)
ஆவிஷ்டம்	பிரவேசிக்கப்பட்டவனும்
அஶ்ருபூர்ண ஆகுலேக்ஷணம்	கண்ணீர்நிறைந்தும், கலங்கியுமுள்ள கண்களோடு கூடினவனும்
விஷீதந்தம்	துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறவனுமா
தம்	அவனை (அர்ஜுனனைநோக்கி) [ன
மதுஸூதந:	கிருஷ்ணஸ்வாமியானவர்
இதம் வாக்யம்	இந்த வார்த்தையை
உவாச	சொன்னார்.

(திருதராஷ்ட்ரனுக்குச்) சஞ்ஜயன் சொன்னது.

(முன் சொன்ன) அந்தமாதிரியான கிருபை, அதாவது மோகத்தினுல் பிடிபட்டவனும், கண்கள் கலங்கியும், கண்ணீர் ததும்பிக்கொண்டு மிருக்கிறவனும், துக்கப்பட்டுக்கொண்டு மிருக்கிறவனுமான அவனை (அர்ஜுனனை நோக்கி) கிருஷ்ணஸ்வாமியானவர் (இனிச் சொல்லப்போகிற) இந்த வார்த்தையைச் சொன்னார்.

(1) **தயாக்ருபயா**- 'அந்தமாதிரியான கிருபை,' என்பது முன் 1-வது அத்தியாயம் 27 சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட 'பரயா க்ருபயா' என்பதைக் குறிக்கிறது. இது வாஸ்தவமான கிருபையல்ல, மோகம், என்பதாக அச்சுலோகத்தின் கீழேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

'க்ருபை' என்பது, "பரது:கப்ரஹாணேச்சா" அதாவது 'மற்றவர்கள் துக்கத்தைப் போக்கவேண்டுமென்கிற இச்சை. அவ்வித லக்ஷணத்தோடு கூடியதல்ல, இது.

(2) **ஆவிஷ்டம்**- என்பதற்கு, பிரவேசித்தல், அல்லது பிடிப்பது, என்பது அர்த்தம்; சாதாரணமாய், பிசாசுபிடித்தவர்களுடைய லக்ஷணங்களாகிய கண்ணீர்விடுவது, துக்கப்படுவது முதலானவைகள் இப்போது, மோகப்பிசாசினால் பிடிபட்ட அர்ஜுனனிடத்திலும் காணப்படுவதால், 'ஆவிஷ்ட' பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(3) **மதுஸூதந:**-'மது' என்கிற அஸுரனை ஸம்ஹாரம் செய்தவர். அப்படிப்பட்டவருக்கு இந்த மோகப்பிசாசை ஓட்டுவது ஒருபொருட்டா? இந்த மதுசூதனனுடைய வார்த்தைகளாகிய மந்திரம் உச்சரிக்கப்பட்ட மாத்திரத்தில் அந்த மோகமெல்லாம் நீங்கிவிடும். நீ மனோராஜ்யம் பண்ணவேண்டாம், என்று திருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சூசிப்பிக்கிறான். அல்லது 'மது சூதனன்' என்றால், துஷ்ட நிக்கிரஹம் பண்ணுபவர், துஷ்ட நிக்கிரஹத்திற்காகவே, அவதாரம் செய்திருக்கிற இவர், துஷ்டர்களாகிய உன் புத்திரர்களை விடமாட்டார். அவர்களை, லோகானுக்கிரஹத்திற்காக கொல்லவேண்டியது அவசியமென்று சொல்லப்போகிறார் என்பதாக, சஞ்ஜயன் சூசிப்பிப்பதாயும் சொல்லலாம்.

(ஸ்வ) முதலாவது அத்தியாயத்தில், சோகமோகங்கள் உண்டாகும் விதமும் அவைகளின் லக்ஷணங்களும் சொல்லப்பட்டன. இந்த இரண்டாவது அத்தியாய வாரம்பத்தில் சோகமோகத்தினால் ஸ்வதர்மத்தை விட்டு பரதர்மானுஷ்டானப் பிரவிர்த்தியுண்டாவதும், 7வது சுலோகத்தில் சோக மோக நிவிர்த்திக்காக சத்குருவை நாடி சரணாகதி யடையவேண்டிய அவசியத்தையும், 11 முதல் 38-வது சுலோகம் வரையில் ஷை சோக மோகங்களை சாக்ஷாத்தாய் நிவிர்த்தி செய்கிற ஆத்மதத்துவத்தையும், அவ்வாத்மதத்வத்தை ஸ்திரமாயடைவதற்கு ஸாதனமான யோகத்தை 39 முதல் 53 சுலோகங்களிலும், 54 முதல் 72 சுலோகங்களில் ஞானம் நிலைத்த ஸ்திதப்ரஜ்ஞனுடைய லக்ஷணமும், அதை அடைவதற்கான சாதனமும் உபதேசிக்கப்படுகின்றன.

"தத்வமஸி" மஹாவாக்யத்தின் "**த்வம்**" பதலக்ஷணம், இந்த

கீதையின் முதல் 6 அத்தியாயங்களிலும், "தத்" பதலக்ஷணம், 6 முதல் 12 அத்தியாயங்களிலும், இவைகளின் ஐக்கியமாகிய "அஸி" பதலக்ஷணம் 12 முதல் 18 அத்தியாயங்களிலும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (1)

ஶ்ரீப⁴க³வாநுவாச. (1)

உ. குதஸ்த்வா கஶ்மலமித³ம் விஷமே ஸமுபஸ்தி²தம் |
அநார்யஜுஷ்டமஸ்வர்க்³யமகீர்த்திகரமர்ஜுந ||

2. குதஃ(2)-த்வா-கஶ்மலம்(3)-இதம்-விஷமே(4)-ஸமுபஸ்திதம்,
அநார்யஜுஷ்டம்(5)-அஸ்வர்க்யம்-அகீர்த்திகரம்-அர்ஜுந(6).

ஶ்ரீப⁴க³வாநுவாச	பகவானான கிருஷ்ணஸ்வாமி சொன்னது.
ஹே அர்ஜுந	ஓ! அர்ஜுனா!
அநார்யஜுஷ்டம்	முமுக்ஷுக்களால் ஸேவிக்கப்படாததும்
அஸ்வர்க்³யம்	சுவர்க்கசாதன மல்லாததும்
அகீர்த்திகரம்	கீர்த்தியை உண்டாக்கக்கூடிய தல்லாததுமான
இத³ம் கஶ்மலம்	இந்த மோகமானது
குதஃ	எந்தக் காரணத்தினாலே
விஷமே	(இந்த) அகாலத்தில்
த்வா	உன்னை
ஸமுபஸ்தி²தம்	அடைந்தது.

பகவானான கிருஷ்ணஸ்வாமியானவர் (அர்ஜுனனை நோக்கிச்) சொன்னது. ஓ! அர்ஜுனா! மோக்ஷ இச்சையுள்ளவர்களால் ஸேவிக்கப்படாததும், ஸ்வர்க்க ஸாதனமல்லாததும், கீர்த்தியையுண்டாக்கக் கூடியதல்லாததுமான, இந்த மோகமானது என்ன காரணத்தினாலிந்த அகாலத்தில் (இந்த யுத்தகாலத்தில்) உனக்குண்டாயிற்று.

---

(1) ப⁴க³வாந் - "ஐஶ்வர்யஸ்ய ஸமக்³ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஶஸ: ஶ்ரிய: | வைராக்³யஸ்யாத² மோக்ஷஸ்ய ஷண்ணாம் ப⁴க³ இதீரணா ||" ஸம்பூர்ணமான அணிமாதி அஷ்டைசுவரியம், வீர்யம், யசஸ், ஸம்பத்து, வைராக்யம், அதேமாதிரி மோக்ஷ ஸாதனமான ஞானம் என்கிற இந்த ஆறுக்கும் பக மென்று பெயர். இதுகள் எக்காலத்திலும் குறையாமல் எவரிடத்தில் இருக்கின்றனவோ அவர்தான் பகவான் என்று சொல்லத் தகுந்தவர். (விஷ்ணுபுரா, அம்ச-6, அத்-5, சுலோ-74. அக்னிபுரா, பிரம்ம

ஞானகண்ட, அத்-378, சுலோ-11 பார்க்க). அல்லது உத்பத்திம் ப்ரளயம் சைவ பூதாநாமாகதிம் கதிம் । வேத்தி வித்யாமவித்யாம்ச ஸ பவாச்யோ பகவாநிதி ॥" பூதங்களின் உற்பத்திகாரணம், பிரளயகாரணம், வரப்போகிற சம்பத்விபத்து, வித்தை, அவித்தை இவைகளை எல்லாம் எவர் அறிகிறாரோ அவர்தான் பகவான் என்று சொல்லத் தகுந்தவர். (விஷ்ணுபுரா, அம்-6, அத்-5, சுலோ-78 பார்க்க.) அப்படிப்பட்ட பகவான் ஸ்ரீ வாசுதேவர்.

(2) குத:-எந்தக்காரணத்தினால்? அதாவது மோக்ஷ இச்சையினாலா? அல்லது ஸ்வர்க்க இச்சையினாலா? அல்லது கீர்த்திஇச்சையினாலா? இந்த பந்து விஷயமான மோகம் உனக்கிப்போது உண்டாயிருக்கிறது என்பதாக பகவான் வினவுகிறார். மோக்ஷஸாதனமல்லவென்பதை இந்த அத்தியாயம் 11- 31 சுலோகங்களிலும் அஸ்வர்கியம் என்பதை 32-33 சுலோகங்களிலும், அகீர்த்திகரம் என்பதை 34-38-வது வரையிலுள்ள சுலோகங்களிலும் சொல்லி நிரூபிக்கிறார்.

(3) கஶ்மலம் - கஶதி நாஶயதி, இந்த்ரியவ்யாபாரமிதி, கஶ்மலம்= இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தை (சக்தியை) அல்பமாகச் செய்கிறது. மூர்ச்சா து கஶ்மலம்மோஹ:-என்கிற அமரகோசவாக்கியத்தைப் பார்க்க. அதாவது மூர்ச்சை, கச்மலம், மோஹம் இவைகள் ஒரே பொருளைக் குறிக்கிற பல பெயர்கள்.

(4) விஷமே - யுத்த சங்கடகாலம். யுத்தகளத்தில் இந்த யுத்தத் துவக்கசமயத்தில் அர்ஜுனனுக்கு பந்துக்களைக்கொல்லக் கூடாதென்று உண்டான எண்ணமானது, யுத்த நிச்சயத்திற்கு முந்தி உண்டாயிருந்தால் தகும். அதைவிட்டு ஆதிமுதல் யுத்தம் செய்யவேண்டுமென்றே நிச்சயம் செய்து சகல பிரயத்தினத்துடன் யுத்தகளம் வந்தபிறகு இப்படிப்பட்ட எண்ணம் சஸ்திரபிரயோக ஆரம்பகாலத்தில் உண்டானதினால் "அகாலமென்று" சொல்லப்பட்டது.

(5) அநார்யஜுஷ்டம்–பாபகர்மப்ய: தூராத் யாத:, ஆர்ய:= பாபகர்மங்களைக் காட்டிலும் தூரமாகப் போகிறவர்கள் ஆர்யர்கள். அதாவது மோக்ஷமார்கத்தையே நாடுகிறவர்கள். அல்லது ஶரணீய: ஸேவநீயோவா - ஆர்ய: = அடையத் தகுந்தவர், பூஜிக்கத் தகுந்தவர்; அநார்ய: என்றால் நீசர்கள்; அநார்யஜுஷ்டம், நீசர்களால் ஸேவிக்கப்படுவது என்றும், அஸ்வர்க்யம் நரகத்தை கொடுப்பது என்றும், அகீர்த்திகரம், அபகீர்த்தியை யுண்டாக்குவதென்றும் வியாக்யாதாக்கள் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(6) *அர்ஜுந*- அர்ஜுந பதத்திற்கு வெளுப்பு என்று அர்த்தம், அர்ஜுந! என்று பகவான் சொல்வதினால் "நீ அதிபரிசுத்தமான அந்தக் காணத்தையுடையவனல்லவா"? அப்படிப்பட்ட உன்னிடத்தில் இந்த கச்மலம் (மோகம்) எப்படிவந்து சேர்ந்ததென்று அவர் பரிதாபப்படுவதாகக் காட்டுகிறது. "நீ இந்த மோகத்தை இந்த அகாலத்தில் எப்படியடைந்தாய்" என்று பகவான் கேட்காமல் "இந்த மோகம் இந்த அகாலத்தில் உன்னை எப்படி யடைந்தது" என்று கர்த்ருத்வத்தை மோகத்தினிடத்தில் ஆரோபித்துக்கேட்பது, சுபாவமாக அர்ஜுனன் பரிசுத்தமான அந்தக்காணத்தையுடையவன் இந்த மோகமானது தாத்காலிகமாக அவனிடத்தில் வந்து அடைந்தது என்பதை விளக்குகிறது. அர்ஜுநபதத்திற்கு "𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵! 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣! ‘𑌅𑌹𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑌹𑌰𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌂 𑌚’ 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍" என்று பின்வருகிற 18-வது அத்தியாயம் 61 சுலோகத்தின் கீழ் சங்கரபாஷ்யம் செய்யப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க. (2)

---

௩. 𑌕𑍍𑌲𑍈𑌬𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌾 𑌸𑍍𑌮 𑌗𑌮𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ॥

3. க்லைப்யம்-மா-ஸ்ம-கம:-பார்த-ந-ஏதத்-த்வயி - உபபத்யதே,
க்ஷுத்ரம்-ஹ்ருதயதௌர்பல்யம்-த்யக்த்வா-உத்திஷ்ட-பரந்தப.

𑌹𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥	ஓ! அர்ஜுனா
𑌕𑍍𑌲𑍈𑌬𑍍𑌯𑌂	(நபும்ஸகத்வத்தை) அதைர்யத்தை
𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑌗𑌮𑌃	அடையாதே
𑌨𑍈𑌤𑌤𑍍	இதானது
𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿	உன்னிடத்தில்
𑌨𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇	தகுந்ததல்ல
𑌹𑍇 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪	ஓ! சத்துருவை தபிப்பிக்கிறவனே!
𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂	இழிவான
𑌹𑍃𑌦𑌯𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂	மனதிலுள்ள அதைரியத்தை
𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾	விட்டு
𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠	எழுந்திரு.

ஓ! அர்ஜுனா! அதைரியத்தை அடையாதே. இது உனக்குத் தகுந்ததல்ல. சத்துருவை தபிப்பிக்கிறவனே! இழிவான மனதிலுள்ள அதைரியத்தை விட்டு எழுந்திரு.

(ஸ்வ) இந்த சுலோகத்திலும் இதற்கு முந்திய சுலோகத்திலும் பகவான் அர்ஜுனனுக்கு உண்டாயிருக்கிற யுத்த நிவிர்த்தியின் வாஸ்தவமான காரணம் இன்னதென்பதை எடுத்துக்காட்டி அதன் நிவிர்த்திக்கு ஹேதுவையும் "பரந்தப=சத்துருவைதபிப்பிக்கிறவனே" என்று சொல்வதினால் தெரிவிக்கிறார். அதாவது பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் துர்யோதனாதிகள் செய்த தீங்குகளை அர்ஜுனன் நினைத்துப்பார்த்தால் அவர்கள் ஜன்ம பிரப்ருதியான சத்துருக்கள் என்கிற ஸ்மரணையுண்டாய், மோகம் நிவிர்த்தியாய்விடும் என்பது. நீ அஜ்ஞாதவாசகாலத்தில் நபும்ஸகனாகவிருந்ததுபோதும்; மறுபடியும் அதை அடையாதே என்றும் பரிஹஸிக்கிறார். (3)

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚.

௪. 𑌕𑌥𑌂𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌮𑌹𑌂𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌂𑌚 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 ।
𑌇𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌵𑌰𑌿𑌸𑍂𑌦𑌨 ॥

4. கதம்-பீஷ்மம்-அஹம் ஸங்க்யே-த்ரோணம்-ச-மதுஸூதந,
இஷுபி:-ப்ரதியோத்ஸ்யாமி-பூஜார்ஹௌ-அரிஸூதந.

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚	அர்ஜுனன் சொன்னது
𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨	ஓ! மதுசூதனா!
𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌂	பீஷ்மாசாரியரையும்
𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌂𑌚	துரோணாசாரியரையும்
𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇	யுத்தத்தில்
𑌅𑌹𑌂	நான்
𑌇𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃	பாணங்களால்
𑌕𑌥𑌂	எப்படி
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿	எதிர்த்துப் போர்செய்வேன்.
𑌅𑌰𑌿𑌸𑍂𑌦𑌨 !	ஓ! அரிசூதனா!
(𑌤𑍌)	(அந்த இரண்டுபெயர்களும்)
𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌹𑍌	(புஷ்பங்களால்) பூஜிக்கத்தகுந்தவர்களாக
(𑌭𑌵𑌤𑌃)	(இருக்கிறார்கள்.)

அர்ஜுனன் சொன்னது.

ஓ! மதுசூதனா! பீஷ்மாசாரியர் துரோணாசாரியர் இவர்களை நான் யுத்தத்திலெதிர்த்து பாணங்களாலெப்படிப் போர்செய்வேன்? ஓ! அரி

சூதனா! அவ்விரண்டு பெயர்களும், என்னால் புஷ்பங்களைக்கொண்டு பூஜிக்கத்தக்கவர்களாகவிருக்கிறார்கள். (அதாவது மஹானுபாவர்களாகிய என் பாட்டனார் பீஷ்மாசாரியர், எனக்கு வில்வித்தையை கற்பித்துக்கொடுத்த துரோணாசாரியர் இவர்களை நான் புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து பூஜை செய்யவேண்டியிருக்க, யுத்தத்தில் அவர்கள் பேரில் பாணங்களைப் பிரயோகித்து சண்டை செய்ய என் மனம் துணியவில்லையே! என்று அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்.)

(ஸ்வ) இந்த லோகத்தில், விவேகத்தோடு கூடிய ஜனங்களும்கூட சாதாரணமாய், அவர்களிடத்தில் சோகமோகங்களினால் உண்டாயிருக்கிற தோஷங்களை பெரியவர்கள் எடுத்துக்காட்டி, அதன் நிவிர்த்திக்கு ஹேதுவையும் உபதேசிப்பதனால், முடிவில் விவேகத்தை அடைகிறார்களானாலும், முன் அவர்களுக்குண்டாயிருந்த மோகம் நிச்சேஷமாய் உடனே நீங்காமல் மறுபடியும் மறுபடியும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வந்து மூடுவதால், தங்களுக்கு முன் தோன்றியதே ஞாயமென்கிற பிரமையோடு வியவகரிக்கமுயலுவது எப்படி ஸ்வாபாவிகமோ, அதேமாதிரி இப்போது பகவான் முன் இரண்டு சுலோகங்களில் அர்ஜுனனுக்கு செய்த ஹிதோப தேசத்தினால் அவனுடைய அகங்காரமானது ஒருவாறு அடங்கினபோதிலும், மோகத்தின் சேஷம் இன்னம் அவனிடமிருப்பதால், யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று தான் சொல்வது அதைரியத்தினாலாவது அல்லது மோகத்தினாலாவது அல்லவென்றும், யுத்தத்தினால் உண்டாகும் அனர்த்தத்தை உத்தேசித்து அவ்வித நிவிர்த்தி தனக்குண்டாயிருப்பதாக, இந்த 4, 5, 6 சுலோகங்களில் பிரதியுத்தரம் சொல்லுகிறான். ஆகிலும் அர்ஜுனன் அதிக விவேகத்தோடுகூடிய முமுக்ஷுவானபடியால், பிறகு வாஸ்தவமான பிரஞ்ஞையையடைந்து அடுத்த 7-வது சுலோகத்தில், தர்மம் இன்னது என்கிற விஷயம் தனக்குத்தெரியவில்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டு தனக்கு சிரேயஸ்கரமானதை உபதேசிக்கும்படி தன் குருவாகிய பகவானை சரணாகதியடைந்து பிரார்த்திக்கிறான்.

அர்ஜுனன் இந்த சுலோகத்தில் பகவானை முதலில் ஓ! மதுசூதனா! என்றும், மருபடி ஓ! அரிசூதனா! என்றும் சொல்வதின் தாத்பரியம் என்னவென்றால்:—நீர் "மது" என்கிற துஷ்டனை சத்துருவை யுத்தம் செய்து ஸம்ஹாரம் செய்தீர். அவ்விதமே நானும் துஷ்டர்களான சத்துருக்களை யுத்தம் செய்து கொல்வது நியாயம். ஆனால் என்னை பாலியம்முதல் எடுத்து வளர்த்து போஷித்து ரக்ஷித்து ஹிதோபதேசங்களைச் சொல்லி ஆதரித்த என் பிதாமஹர் பீஷ்மர், எனக்கு பாலியம்முதல் வில்வித்தை

யைக் கற்பித்து, அதிரகஸ்ஸியமான மந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொடுத்து புத்திரனைவிட அதிகமாக பாவித்திருக்கிற துரோணர், இவர்கள் ஏதோ காலகதியினால் எதிர்பக்ஷத்தில் வர நேரிட்டபோதிலும், அவர்கள் நம்முடைய க்ஷேமத்தையே எப்பொழுதும் கோரிக்கொண் டிருப்பவர்களாகையால் அவர்களை நான் எப்படி யுத்தம் செய்துகொல்வது” என்று மயங்குவதாகக்காட்டும் பொருட்டு ஓ! மதுசூதனா! என்றும், மேலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களான இவர்களை ராஜ்யபோகாதிகளை அடையவேண்டி, காமக்குரோதத்தினால் கொல்லநான் பிரயத்தனப்படுவது உமக்கு சம்மதமாகுமா? நீர் அரிசூதனனல்லவா? அதாவது பக்தாளுடைய காமக்குரோதாதிகளை நிச்சேஷமாய் போக்கடிக்கிறவரல்லவா? நானும் உம்முடைய பக்தன்தானே என்பதை வினயமாய் சூசிப்பிக்கும்பொருட்டு ஓ! அரிசூதனா! என்றும் சம்போதிப்பது. “அரிஸூத ந= அரீந், காமாதீந் பக்தாநாம் ஸூதயதீதி: பக்தாளுடைய காமாதி சத்துருக்களைப் போக்கடிக்கிறவர்” என்று **சங்கராநந்தர்** அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்: சில வியாக்கியாதாக்கள் “மதுசூதனா” என்று அர்ஜுனன் பகவானைப் பார்த்துச்சொல்வதினால் “நீர் மதுவைப்போலொத்த துஷ்டர்களைக் கொல்லும்படி சொல்வது நியாயம். இப்படிப்பட்ட பூஜ்யர்களான பீஷ்ம துரோணாதிகளை எப்படி கொல்லும்படி யேவலாம் என்பதாகவும், ஆனால் பூஜார்கனாகிய என் மாதுலன் கம்ஸனை நான் கொல்லவில்லையா என்பீரோ, கம்ஸன் ஜன்மப்ரப்ருதி உம்முடைய சத்துரு, நீர் “அரிசூதன்”! அதாவது சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவர். இவர்கள் அப்படிப்பட்ட சத்துருக்களல்லவே” என்று சொல்வதாகவும் தாத்பரியம் சொல்லுகிறார்கள்.

சில வியாக்யாதாக்கள் அர்ஜுனன் மதுசூதனா, அரிசூதனா என்ற ஓரே அர்த்தமுள்ள வார்த்தைகளை திருப்பிச்சொல்வது அவனுக்குண்டாயிருக்கிற சோகத்தினால் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். (4)

---

௫. 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑌮𑌪𑍀𑌹 𑌲𑍋𑌕𑍇 ।
𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌿𑌹𑍈𑌵
𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌯 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍 ॥

5. குரூந்(1)-அஹத்வா-ஹி-(2).மஹாநுபாவாந்(3)
ச்ரேய:-போக்தும்-பைக்ஷம்-அபி-இஹ-லோகே
ஹத்வா-அர்த்தகாமாந்(4)-து-குரூந்-இஹ-ஏவ
புஞ்ஜீய-போகாந்-ருதிரப்ரதிக்தாந்(5).

𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍	அதிக மகிமை பொருந்திய
𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑍍	ஆசார்யர்களை
𑌅𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾	கொல்லாமல்
𑌇𑌹𑌲𑍋𑌕𑍇	இந்த உலகத்தில்
𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿	(க்ஷத்திரியனுக்குத் தகாத) பிக்ஷான்னம்கூட
𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂	சாப்பிடுகிறதற்கு
𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌹𑌿	நல்லதல்லவா ?
𑌅𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍	தர்மாதிபுருஷார்த்தங்களை உபதேசிக்கிற
𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑍍	ஆசார்யர்களை
𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁	கொன்றால்
𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍	(அவர்களுடைய) ரக்தத்தினால் பூசப்பட்ட
𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍	போகங்களை (விஷயங்களை)
𑌇𑌹𑍈𑌵	இந்தலோகத்திலேயே
𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌯	அனுபவிப்பேன்.

அதிக மகிமை பொருந்திய ஆசார்யர்களைக் கொல்லாமல் இந்த உலகத்தில் க்ஷத்திரியனுக்கு நிஷித்தமான பிக்ஷை யெடுத்துச் சாப்பிடுவதும்கூட நல்லதல்லவா ? தர்மாதி புருஷார்த்தோபதேசிகளாகிய குருக்களைக் கொன்றால் அவர்களுடைய ரக்தமயமாகிய (என்றால் அவர்களுடைய ரக்தம் சிதறுதலால் அடையப்பெற்ற) நாரகீயமான போகங்களை, இவ்வுலகத்திலேயே அனுபவிப்பேன். (அதாவது யுத்தம் செய்து குருக்களைக்கொன்று நாரகீயமான அனுபவங்களை அனுபவிப்பதைவிட பிக்ஷையெடுத்துச் சாப்பிடுவது நல்லதென்று நினைக்கிறேன் என்பது அர்ஜுனன் தாத்பர்யம்).

---

(1) 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑍍- இது பஹுவசனம். அதாவது இரண்டுபெயர்களைவிட அதிகப்பட்டவர்களைக் குறிக்கும் வசனம். ஆனால் முன் சுலோகத்தில் பீஷ்மர் த்ரோணர் இவர்கள் இரண்டு பெயர்களைமட்டும் சொல்லியிருப்பதால் மரியாதையாக அவர்களுக்கு பஹுவசனம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதாகவாவது, அல்லது கிருபர் முதலானவர்களையும் பீஷ்மத் துரோணர்களுடன் சேர்த்து குறிக்கும்பொருட்டு பஹுவசனப் பிரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதாகவாவது கொள்ளலாம்.

(2) 𑌹𑌿-என்பது பிரஸித்தியைக் காட்டுவதாக சில வியாக்யாதாக்கள் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்த "ஹி" சப்தத்தை அதற்குப் பின்வருகிற மஹானுபாவான் என்கிற பதத்தோடு சேர்த்து "ஹிமஹானுபாவான்" என்று ஒரே பதமாக எடுத்துக்கொண்டு, ஹிஉംஜாஞ்உவஹஞீதி ஹிஉஹா சூஷிதெ்ரா ஹ்ரீவ-ுாதவெஸ் வா-ந-ஹாவঃ ஸாஉய-ுூ் யெஷாംதாநு" சீதளத்தைப் போக்கடிக்கிற சூரியன் அக்னி இவர்களைப்போல சாமர்த்தியமுள்ளவர்கள்; அதாவது அதி தேஜஸ்விகளாகிய அவர்களிடத்தில் தோஷங்கள் எப்படி ஒட்டுகிறதில்லையோ அப்படிப்போல பீஷ்மத் துரோணுதிகளிடத்திலும் தோஷங்கள் ஒட்டுகிறதில்லை என்று, **மதுசூதன ஸரஸ்வதி,** வியாக்கியானம் செய்திருக்கிருர்.

(3) **மஹாநுஹாவாந்-** எப்படி மஹானுபாவர்கள் என்ருல் சுவேச் சாமரணம், நைஷ்டிகப்பிர்மசர்யம், சர்வதர்ம பரிக்ஞானம், சர்வசாஸ்த்திரார்த்த சம்பத்து, சுருதாத்தியயனம், தபோநிஷ்டை இவைகளோடு கூடியிருப்பதால் என்க. ஆனுல், **இராகவேந்திர சுவாமிகள்,** இந்த பதத்திற்கு ஹரி பக்தி முதலிய குணங்களோடு கூடியவர்கள் என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிருர்.

(4) **அர்யகாமாந்-** இந்தப்பதத்திற்கு பின்வருகிறபடி மூன்றுவிதமான வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

1 "**காஶிஜ்ஞ-ுா-நாய-ுঃ அய-ுாநு யஉ-ுாஷி வ-ா-ஷாய-ுாநு ஶிஷெ்ஹ்ঃ காஉயஞி வொயயஞீதி அய-ுகாஉாঃ தாநு**" காமிதாதுவுக்கு ஞானம் என்பது அர்த்தம். தர்மாதி புருஷார்த்தங்களை சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கிற குருக்கள் என்பதாய் **சங்கரானந்தர்,** வியாக்கியானம் செய்திருக்கிருர்.

அய-ுாவணவ அய-ுகாঃ ஷாயெ-ுகவுஂத்யঃ அய-ுகாநு யஉ-ுாஷி வ-ா-ஷாய-ுாநு சூஉயஞிவொயயஞீ த்ய-ுகாஉாঃ முத்ய-ுகஸ் அஶெঃ ஜ்ஞா-நாய-ுககவ । இதிவா என்றும் சில பண்டிதர்கள் வித்பத்தி செய்கிருர்கள்,

2 இந்த, "அர்த்தகாமாந்" என்கிறபதத்தை பின்வருகிற போகபதத்திற்கு விசேஷணமாகவைத்து **ஹோமாঃ** = புருஷார்த்தங்கள் என்று அர்த்தம் செய்து கொண்டு "**அய-ுகாஉாநுஹொமாநு**" என்பதற்கு தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களாகிய நான்குவித புருஷார்த்தங்களில் அர்த்த காமரூபங்களாகமட்டு மிருக்கிற புருஷார்த்தங்களை இந்த உலகத்தில் தான், அனுபவிப்பேன், பரலோகத்தில் இல்லை, என்றும் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிருர்கள்.

3. அர்த்தகாமான் என்கிற பதத்தை குரூந் என்பதற்கே விசேஷணமாக வைத்துக்கொண்டு "அர்த்தகாமாந் குரூந்" என்றால் "தநத்தில் இச்சையுள்ள குருக்களை" அதாவது அர்த்த இச்சையினால் துர்யோதனாதிகளுக்கு, இந்த பீஷ்மத் துரோணாதிகள் கட்டுப்பட்டிருப்பதினால், அவனுடைய சகாயத்திற்கு அவர்கள் அவசியம் வந்தே தீருவார்கள் அதனால் அவர்களுடைய வதம் நிச்சயமாய் சம்பவிக்கும் என்கிற தாத்பரியம் கொண்டு அர்ஜுனன் இந்த சுலோகத்தில் அர்த்தகாமான் குரூன் என்று சொல்வதாக சிலர் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள்.

பீஷ்மத்துரோணாதிகளை முதலில் மஹானுபாவர்கள் என்று சொல்லிவிட்டு இப்போது அர்த்தகாமிகள் என்று சொல்லலாமா வென்றால், தாங்கள் அர்த்தத்தினால் துர்யோதனாதிகளுக்கு கட்டுப்பட்டிருப்பதாக யுதிஷ்டிரரிடத்தில் யுத்தத்திற்கு முன் "அர்த்தஸ்ய புருஷோ தாஸ: தாஸஸ்த்வர்தோ ந கஸ்யசித் இதி ஸத்யம் மஹாராஜ பத்தோஸ்ம்யர்தேந கௌரவை:" மனுஷ்யன் அர்த்தத்திற்கு தாஸன். அர்த்தம் ஒருவனுக்கும் அடிமைப்பட்டதல்ல, ஓ! ராஜாவே, பணத்தைக்கொண்டு கௌரவர்களால் கட்டப்பட்டவனாக இருக்கிறேன் என்பது ஸத்தியம்" என்று அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

(5) ருதிரப்ரதிக்தாந் - ரக்தத்தினால் பூசப்பட்டவைகள் என்பது பதத்தினுடைய அர்த்தம். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் அவைகள் ரக்தத்தினால் பூசப்பட்டவைகளல்ல. குருக்களைக் கொன்றபிறகு அடையும்படியான ராஜ்யபோகங்கள், அவர்களுடைய ரக்தப்பிரவாகமன்றி அடையக் கூடியதல்லவாதலால் அவைகள் ரக்தத்தால் பூசப்பட்ட பதார்த்தங்கள் எப்படி ஜுகுப்ஸிதங்களோ அப்படியே மேற்படி ராஜ்யபோகங்களும் அநுபவிப்பதற்கு ஜுகுப்ஸிதங்கள், யோக்கியமல்ல வென்பது கருத்து. இது அதிசயோக்தி அலங்காரம்.

இராகவேந்திர சுவாமிகள், இந்த சுலோகத்திற்கு, ஹரிபக்தி முதலிய குணங்களையுடையவர்களாகிய இப்படிப்பட்ட பெரியோர்கள், இராஜ்யம் தங்களுக்கு நிலைக்கவேண்டுமென்கிற ஆசைகொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள். நான் அவர்களென்ன கேட்டபோதிலும் கொடுத்து அவர்களைப் பூஜிக்க வேண்டியவனாயிருக்க அப்படிப்பட்டவர்களிச்சிக்கு மிந்த ராஜ்யத்தை அவர்களைக் கொன்றுவிட்டு நானனுபவிப்பது தர்மமல்லவென்று அர்ஜுனன் சொல்வதாக தாத்பர்யம் செய்திருக்கிறார்.

𑌶𑍍𑌲𑍋. 𑌨𑌚𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑌃𑌕𑌤𑌰𑌨𑍍𑌨𑍋𑌗𑌰𑍀𑌯𑍋
𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌯𑍇𑌮 𑌯𑌦𑌿𑌵𑌾𑌨𑍋𑌜𑌯𑍇𑌯𑍁𑌃 |
𑌯𑌾𑌨𑍇𑌵𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑌾𑌮𑌃
𑌤𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑍇𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌃 ||

6. ந-ச-ஏதத்-வித்₃மஃ-கதரத்-நஃ-க₃ரீயஃ-
யத்₃வா-ஜயெம-யதி₃-வா-நஃ-ஜயெயுஃ |
யாந்-ஏவ-ஹத்வா-ந-ஜிஜீவிஷாமஃ-
தெ-அவஸ்தி₂தாஃ-ப்ரமுகெ₂-தா₄ர்தராஷ்ட்ராஃ ||

(𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧 𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇)	(பிச்சை எடுப்பது யுத்தம்செய்வது இவைகளில்)
𑌕𑌤𑌰𑌤𑍍	எது
𑌨𑌃	எங்களுக்கு
𑌗𑌰𑍀𑌯𑌃	அதிக சிரேஷ்டமோ
𑌏𑌤𑌤𑍍	இதை
(𑌵𑌯𑌂)	(நாம்)
𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑌃	அறியோம்
(𑌵𑌯𑌂)	(நாம்)
(𑌤𑌾𑌨𑍍)	(அவர்களை)
𑌜𑌯𑍇𑌮𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾	ஜயிப்போமோ
𑌯𑌦𑌿𑌵𑌾	அல்லது
(𑌤𑍇)	(அவர்கள்)
𑌨𑌃	எங்களை
𑌜𑌯𑍇𑌯𑍁𑌃	ஜயிப்பார்களோ
𑌏𑌤𑌤𑍍	இதையும்
𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑌃	அறியோம்
(𑌵𑌯𑌂)	(நாம்)
𑌯𑌾𑌨𑍍	எவர்களை
𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾	கொன்று
𑌨𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑌾𑌮𑌃	உயிர்வாழ விரும்பமாட்டோமோ
𑌤𑍇	அந்த
𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌏𑌵	திருதராஷ்ட்ரனைச்சேர்ந்தவர்களே
𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑍇	எதிரில்
𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃	நிற்கிறார்கள்.

(பிச்சையெடுத்துப் பிழைப்பது, ஸ்வதர்மமென்று யுத்தம்செய்து ஜயித்து ராஜ்ய போகங்களை அனுபவிப்பது என்கிற இவ்விரண்டிற்குள்) எது எங்களுக்கு அதிக சிரேஷ்டமோ இதை நாம் அறியோம். (மேலும்) நாம் அவர்களை ஜயிப்போமோ அல்லது அவர்கள் எங்களை ஜயிப்பார்களோ அதுவும் நமக்குத் தெரியாது. நாம் எவர்களைக்கொன்று பிறகு உயிர்வாழ விரும்பமாட்டோமோ அந்த திருதராஷ்டிரனைச் சேர்ந்தவர்களே (இந்த யுத்தகளத்தில்) நமக்கு எதிரில் நிற்கிறார்கள்.

இந்த சுலோகத்திற்கு ஸ்ரீதரர் முதலான சில வியாக்கியாதாக்கள் அடியில் கண்டபடி வேறுவிதமாகவும் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள் :

“(வயம்)=(நாங்கள்); தாந் = அவர்களை; ஜயேம யதி வா = ஜயிப்போமோ; யதிவா= அல்லது; தே= அவர்கள்; நஃ= எங்களை; ஜயேயுஃ=ஜயிப்பார்களோ (ஏதயோஃ த்வயோஃ) = (இந்த இரண்டுகளுக்குள்); கதரத்= எது; நஃ=எங்களுக்கு; கரீயஃ = அதிகமாக; (பவிஷ்யதி)=(வருமோ); ஏதத்= இதை; நவித்மஃ= அறியோம்”.

(ஸ்வ) முன் 5-வது சுலோகத்தில் அர்ஜுனன் சொன்னது என்னவென்றால் “யுத்தம் ஸ்வதர்மமாயிருந்தாலும் அதில் குருக்களைக் கொன்று ராஜ்ய போகங்களை அடைவதைவிட க்ஷத்திரிய தர்மதல்லாத பிக்ஷையெடுத்து ஜீவிப்பது நல்லதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்பது. ஆனால் இந்த சுலோகத்தில் சொல்வது மேற்சொன்னபடி தனக்குத் தோன்றினபோதிலும் அவ்விரண்டில் எது தங்களுக்கு சிரேஷ்டமாக முடியுமென்பது நிச்சயிக்கக்கூடவில்லை; ஆனால் யுத்தம்செய்து போகங்களை அடைவதே சிரேஷ்டமென்று ஒருக்கால் வைத்துக்கொண்டபோதிலும் அந்த போகங்களை நாம் அடைகிறோமென்பதும் உறுதியல்ல; ஏனென்றால் முடிவில் ஜயம் அவர்களுக்கா, நமக்கா என்பது சந்தேகமாயிருப்பதால் என்றும், அல்லது ஜயம் நமக்கே உண்டாவதாக வைத்துக்கொண்டபோதிலும் அதனால் பிரயோஜனமுண்டாவதில்லை, ஏனென்றால் எவர்களன்றியில் நாம் உயிர்வாழ விரும்பமாட்டோமோ அவர்களைக் கொன்றால்தான் அந்த ஜயம் உண்டாகிறதாக விருக்கிறதென்பதும்தான். (6)

எ. கார்பண்யதோஷோபஹதஸ்வபாவஃ
ப்ருச்சாமி த்வாம் தர்மஸம்மூடசேதாஃ ।
யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந்நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே
சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் ॥

7. (1) கார்பண்யதோஷோ பஹதஸ்வபாவ:-
ப்ருச்சாமி- த்வாம்- தர்மஸம்மூடசேதா:(2) ।
யத்-ச்ரேய:-ஸ்யாத்-நிச்சிதம் (3)-ப்ரூஹி-தத்-மே-
சிஷ்ய:-தே-அஹம்-சாதி-மாம்-த்வாம்-ப்ரபந்நம்.

கார்பண்யதோஷோபஹதஸ்வபாவ: (அஹம்)	க்ருபணத்வம் என்கிற தோஷத்தினல் கெட்டுப்போன சுபாவத்தையுடைய (நான்)
தர்மஸம்மூடசேதா:	தர்மவிஷயத்தில் சந்தேகமுள்ள மனதை யுடையவனுய்
த்வாம்	உம்மை
ப்ருச்சாமி	கேட்கிறேன்
யத்	எதானது
நிச்சிதம்	நிச்சிதமான (உறுதியான)
ச்ரேய:	நன்மையாக
ஸ்யாத்	ஆகுமோ
தத்	அதை
மே	எனக்கு
ப்ரூஹி	சொல்லும்
தே	உமக்கு
அஹம்	நான்
சிஷ்ய:	சிஷ்யன்
த்வாம்	உம்மை
ப்ரபந்நம்	சரணமாகவடைந்த
மாம்	என்னை
சாதி	அனுக்கிரஹம்பண்ணும்.

க்ருபணத்வம் (ஆத்மஞானமின்மை) என்கிற தோஷத்தினல் கெட்டுப்போன சுவாபத்தையுடைய நான் தர்மவிஷயத்தில் மனே ஸந்தேகத்தை யுடையவனுய் உம்மை கேட்கிறேன். எதானது (ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிப் பிரமாணப்படி) நிச்சிதமான சிரேயஸோ அதை எனக்குச் சொல்லும். நான் உமக்கு சிஷ்யன் (அல்லவா ?) உம்மை சரணுகதியடைந்த என்னை சிக்ஷித்து அனுக்கிரஹம் பண்ணும்.

(1) **கார்பண்யம்**-அர்ஜுனன் தன் குரு முதலானவர்களைக் கொன்று எப்படி ஜீவிப்பேன் என்பதாக அவன் படும் வியஸனம்தான் கார்பண்யம் என்பதாக, **ஸ்ரீதரர்**, முதலான சில வியாக்கியாதாக்கள் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால், **ஆநந்தகிரி**, முதலானவர்கள், "யோவா ஏததக்ஷரம் கார்க்யவிதித்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ரைதி ஸக்ருபண இதிஶ்ருதேஃ" என்கிற வாக்கியத்தை அனுஸரித்து எவனொருவன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியாமல் போகிறானோ அவன் க்ருபணனென்றும், அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியாததன்மைதான் கார்பண்யம் என்றும் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள்.

சாதாரணமாய் லோகத்தில் எவனொருவன் தன் பணத்தை ஸ்வல்பம் கூட செலவுசெய்ய ஸஹிக்கமாட்டானோ அவன் க்ருபணன் என்பது பிரஸித்தி. அவ்விதமே எவன் தன்னுடைய அக்ஞான நாசத்தை ஸ்வல்பமும் ஸஹிக்கிறதில்லையோ அவனும் க்ருபணன். அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கிற அக்ஞானத்தை போக்கிக்கொண்டு ஆத்மாவை அறியாதவன் க்ருபணன் என்று சொல்லப்பட்டது.

தோஷம் . என்பதற்கு ஸ்வகுலக்ஷயக்ருதம் என்பதாக அர்த்தம் செய்து கார்பண்யத்தினாலும் தோஷத்தினாலும் உபஹதமான சேதஸ் என்று **ஸ்ரீதரர்** வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்.

ஸ்வபாவஃ-க்ஷத்திரியனுடைய சௌர்யாதி நிலைதான் ஸ்வபாவமென்பதாக **ஸ்ரீதரரும்**, **ஆனந்தகிரி** முதலானவர்கள் மேற்படி பதத்திற்கு அந்தக்கரணமென்றும், அர்த்தம் செய்கிறார்கள். **சங்கரானந்தர்** இந்த பதத்திற்கு "ஆத்மஸ்வரூபவமென்று அர்த்தம் செய்துகொண்டு "உபஹதஸ்வபாவஃ" மறைக்கப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை உடையவன் என்று வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்.

(2) **தர்மம்**. என்றால் அவித்தையினால் ஸம்ஸார சமுத்திரத்தில் தள்ளப்பட்டிருக்கிற புருஷன் எதனால் கரையேற்றப்படுகிறானோ, அதாவது ஸ்வரூபப் பிரகாசத்தையும் ஞானத்தையும் அடைகிறானோ அது தர்மம் என்று **சங்கரானந்தர்** வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்.

ஆனந்தகிரி "த்ரியதே அனேன இதி தர்மோ ப்ரஹ்ம" அதாவது எதனால் சகலமும் தரிக்கப்படுகிறதோ, அந்த பரப்ருஹ்மம் என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

சிலர் தர்மமென்றால் தான் செய்யவேண்டிய கடமை என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

(3) நிஸ்ஸிதம்- இந்த பதத்தையும் ஸ்ரேயஸ் என்கிற பதத்தையும் தனித்தனியாக எடுத்துக்கொண்டு, சங்கரானந்தர், சுருதி ஸ்மிருதிகளாலும் மஹர்ஷிகளாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டதாயும், சிரேயஸ் ஸாதனமாயும், எது இருக்கிறதோ அது என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

ஆனந்தகிரி முதலானவர்கள் "நிச்சிதமான சிரேயஸ்" அதாவது ஐகாந்திகமாயும், ஆத்யந்திகமாயும், அனபேக்ஷிகமாயும் உள்ள சிரேயஸ் எதோ அது என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஐகாந்திகம் என்றால் எந்த ஸாதனத்தினால் ஒன்றை அடையக்கூடுமோ அந்த ஸாதனம் ஏற்பட்டவுடன் நிச்சயமாய் எது உண்டாகிறதோ அது.

ஆத்யந்திகம்—என்றால் உண்டாய் மறுபடி அழியாமலிருத்தல்.

அநாபேக்ஷிகம்—என்றால் இதர ஸாதன அபேக்ஷையில்லாதது. (7)

அ. நஹி ப்ரபஸ்யாமி மமாபநுத்யாத்
யச்சோகமுச்சோஷணமிந்த்ரியாணாம் ।
அவாப்ய பூமாவஸபத்நம்ருத்தம்
ராஜ்யம் ஸுராணாமபி சாதிபத்யம் ॥

8. ந-ஹி-ப்ரபஸ்யாமி-மம-அபநுத்யாத்
யத்-சோகம்-உச்சோஷணம்-இந்த்ரியாணாம் ।
அவாப்ய-பூமௌ-அஸபத்நம் ருத்தம்-
ராஜ்யம்-ஸுராணாம்-அபி-ச-ஆதிபத்யம்.

பூமௌ	இந்த பூலோகத்தில்
அஸபத்நம்	சத்ரு வற்ற அல்லது எதிரியற்ற
ருத்தம்	விருத்தியடைந்திருக்கிற
ராஜ்யம்	இராஜ்யத்தையும்
ச	அல்லது
ஸுராணாம்	(பரலோகத்தில்) தேவர்களுக்கு
ஆதிபத்யம்	அதிபதியாய் யிருப்பதையும்
அவாப்ய	அடைந்து
ஸ்திதஸ்யாபி	இருந்தபோதிலும்
மம	என்னுடைய
இந்த்ரியாணாம்	இந்திரியங்களுக்கு
உச்சோஷணம்	வறக்ஷியை உண்டாக்குகிற

ஶோகம்	வ்யஸனத்தை
யத்	எதானது
அபநுத்யாத்	போக்கடிக்குமோ
தத்	அதை
ந ஹி ப்ரபஶ்யாமி	நான் காணவேயில்லை.

இந்த பூலோகத்தில் பகைவரற்ற ஸம்ருத்தியான (செல்வத்தில் நிறைந்த) இராஜ்யாதிபத்தியத்தையும் (பரலோகத்தில்) தேவேந்திர பதவியையுமடைந்திருந்தபோதிலும் இந்திரியங்களுக்கு வறக்ஷியை யுண்டாக்குகிற என்னுடைய வ்யஸனத்தை எதானது போக்கடிக்குமோ அது இன்னதென்று எனக்குத் தெரியவேயில்லை.

(ஸ்வ) முதலாவது அத்தியாயம் முதல் இந்த இரண்டாவது அத்தியாயம் 8 வது சுலோகமுள்பட சொல்லப்பட்ட சுலோகங்களின் தத்வார்த்தம் இன்னதென்று மதுஸூதனஸரஸ்வதி வ்யாக்கியானத்தில் சொல்லியிருப்பதை அடியில் சுருக்கமாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. "முன்சொன்ன கிரந்தத்தினுல் ஸம்ஸார தோஷத்தை நிரூபித்து ஞானுதிகாரி விசேஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன. அதில் "ந ச ஶ்ரேயோऽநுபஶ்யாமி" என்கிற சுலோகத்தினுல் நித்தியா நித்திய வஸ்துவிவேகமும்; "ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண" என்கிற சுலோகத்தினுல் இஹலோகபலவிராகமும்; "அபி த்ரைலோக்யராஜ்யஸ்ய ஹேதோ:" என்கிற சுலோகத்தினுல் பரலோகபலவிராகமும்; "ந சைதத்³வித்³ம:" என்கிற சுலோகத்தினுல் ஆத்மா ஸ்தூலசரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறு என்றும்; "கிம் நோ ராஜ்யேந" என்கிற சுலோகத்தினுல் ஶமமும்; "கிம் போ⁴கை³:" என்கிற சுலோகத்தினுல் தமமும்; "யத்³யப்யேதே ந பஶ்யந்தி" என்கிற சுலோகத்தினுல் லோப மில்லாமையும்; "தந்மே க்ஷேமதரம் ப⁴வேத்" என்கிற சுலோகத்தினுல் திதிக்ஷையும் காண்பிவிக்கப்பட்டன. இந்த இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் "ஶ்ரேயோ போ⁴க்தும் பை⁴க்ஷ்யமபி" என்கிற சுலோகத்தில் ஸந்யாஸமானது பிரதிபாதிக்கப்பட்டது. "கார்பண்யதோ³ஷோபஹதஸ்வபா⁴வ:...ஶாதி⁴ மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்; என்கிற சுலோகத்தினுல் ஸம்ஸாரதோஷங்களை நன்ருயறிந்து விசேஷ வைராக்யத்தை யடைந்தவனுய் 'ஆத்மஞானத்தைத் தேடுகிறவன்' விதிப்படி குருசரணுகதி யடையவேண்டியது அவசியமென்பது காட்டப்பட்டது. "ந ஹி ப்ரபஶ்யாமி" என்கிற சுலோகத்தினுல் இஹாமுத்ரபலபோகவிராகம் ஞானுதிகாரிக்கு அவசியமானதென்றும் காட்டப்பட்டது.

௯. ஏவமுக்த்வா ஹ்ருஷீகேஶம் கு³டா³கேஶ: பரந்தப: |
ந யோத்ஸ்ய இதி கோ³விந்த³முக்த்வா தூஷ்ணீம் ப³பூ⁴வ ஹ ||

9. ஏவம்-உக்த்வா ஹ்ருஷீகேஶம்-குடாகேஶ:-பரந்தப:
ந-யோத்ஸ்யே-இதி-கோவிந்தம் (1)-உக்த்வா-தூஷ்ணீம்-பபூவ-ஹ. (2)

ஸஞ்ஜய உவாச	ஸஞ்சயன் சொன்னது
பரந்தப:	சத்ருக்களைத் தபிப்பிக்கிற
கு³டா³கேஶ:	குடாகேசனான அர்ஜுனன்
ஹ்ருஷீகேஶம்	ஹ்ருஷீகேசனான கிருஷ்ணஸ்வாமியைப் பார்த்து
ஏவம்	இந்த (முன்சொன்ன) பிரகாரம்
உக்த்வா	சொல்லி
(பு⁴நரபி)	மறுபடியும்
(கோ³விந்த³ம் ப்ரதி)	கோவிந்தனை நோக்கி
ந யோத்ஸ்ய இதி	யுத்தஞ் செய்யமாட்டேனென்று
உக்த்வா	சொல்லிவிட்டு
தூஷ்ணீம்	மௌனமாய்
ப³பூ⁴வ ஹ	இருந்தான்.

ஸஞ்ஜயன் (திருதராஷ்ட்ர மகாராஜாவைப் பார்த்துச்) சொன்னது.

சத்துருக்களைத் தபிப்பிக்கிற தமஸை ஜயித்தவனான அர்ஜுனன் கிருஷ்ணஸ்வாமியைப் பார்த்து முன்சொன்னபிரகாரம் சொல்லி மறுபடியும் கோவிந்தனை நோக்கி 'யுத்தஞ்செய்யமாட்டேன்' என்று சொல்லிவிட்டு மௌனமா யிருந்தான்.

---

(1) கோவிந்தம் - கோ³பி⁴:, வேதா³ந்தவாக்யைரேவ, விந்த்³யதே, லப்⁴யதே, இதி கோ³விந்த³:—வேதாந்தவாக்கியங்களினாலேயே அடையத் தகுந்தவர்.

(2) ஹ-இதை சில வியாக்கியாதாக்கள் வாக்கியாலங்காரமாக எடுத்துக் கொண்டு அர்த்தம் செய்யாமல் விட்டிருக்கிறார்கள். சிலர் இந்த பதம் ஆச்சரியத்தைக் குறிப்பதாக அர்த்தம் செய்கிறார்கள்.

இந்த - ஹ, என்பதானது அதிக தைரியமும் பலமுமுள்ள அர்ஜுனனுக்குக்கூட அதைரியமுண்டானதைப்பற்றி ஸஞ்சயனுச்சரியப்பட்டானென்பதைக் குறிப்பதாக இராகவேந்திரஸ்வாமிகள் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

ஹ்ருஷீகேஶ பதத்திற்கு அர்த்தம் 25 வது பக்கமும், குடாகேஶ பதத்திற்கு 34 வது பக்கமும் பார்க்க.

(ஸ்வ) பகவான் இவ்வளவு ஹிதோபதேசம் செய்தும் அர்ஜுனன் சற்று விவேகத்தோடு கூடினவன்போல் முதலில் பேசிவிட்டு மறுபடி யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று சொல்வது என்ன ஆச்சரியம்! எப்படிப்பட்ட விவேகியையும் தன்வசப்படுத்தும்படியான மோகத்தின் சக்தி என்ன சக்தி என்பது ஸஞ்ஜயன் எண்ணம். இந்த மோகக்கடலிலிருந்து அர்ஜுனனை பகவான் வேதாந்த வாக்கியங்களை உபதேசித்துத்தான் கரையேற்றி தன்னை அடையும்படி செய்யப்போகிறார், வேறுவழியில்லை என்பதை சூசிப்பிக்கிறதற்காக கோவிந்தபதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்ளலாம். (9)

---

௧௦. தமுவாச ஹ்ருஷீகேஶ: ப்ரஹஸந்நிவ பாரத ।
ஸேநயோருபயோர்மத்யே விஷீதந்தமிதம் வச: ॥

10. தம்-உவாச-ஹ்ருஷீகேஶ:-(1) ப்ரஹஸந்-(2) இவ-பாரத,
(3) ஸேநயோ:-உபயோ:-மத்யே-விஷீதந்தம்-இதம்-வச:.

ஹ்ருஷீகேஶ:	ஹ்ருஷீகேசரான கிருஷ்ணஸ்வாமியானவர்
உபயோ: ஸேநயோ:	இரண்டு ஸேனைகளினுடைய
மத்யே	மத்தியில்
விஷீதந்தம்	துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற
தம்	அவனை (அர்ஜுனனை நோக்கி)
ப்ரஹஸந்நிவ	சிரிப்பவர்போல்
ஹே பாரத	ஓ! பரதவம்சத்திலுதித்த அர்ஜுனா! என்று கூப்பிட்டு
இதம் வச:	இந்த (பின் வருகிற) வாக்கியத்தை
உவாச	சொன்னார்.

ஹ்ருஷீகேசரான கிருஷ்ணஸ்வாமியானவர் இரண்டு ஸேனைகளினுடைய மத்தியில் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற அவனை (அர்ஜுனனை நோக்கி) சிரிக்கிறவர்போல், ஓ! பரதவம்சத்திலுதித்த அர்ஜுனா! என்று கூப்பிட்டு இந்த (பின் வருகிற) வாக்கியத்தைச் சொன்னார்.

---

(1) ஹ்ருஷீகேஶ:- என்கிற இந்த பதத்திற்கு, இந்திரியங்களைச்

சுவாதீனத்தில் வைத்து அவைகளை விஷயங்களில் ஏவுகிற பரமாத்மா என்கிற தாத்பர்யத்தை, பகவான் அர்ஜுனனுக்கு ரதசாரதியாக வீற்றிருப்பதானது சூசிப்பிக்கிறது. சகலப் பிராணிகளையும் பிரேரணை செய்கிற பகவானால் எதுதான் முடியாது என்பது கருத்து.

(2) ப்ரஹஸந்நிவ- பரிஹாஸத்திற்கு பலன் விரோதம் என்பது லோகப்பிரஸித்தம். இந்த பரிஹாஸத்திற்கோ ஞான உத்பத்தி பலன், என்கிற இந்த பேதத்தை "இவ" சப்தம் காட்டுகிறது. சில வியாக்கியாதாக்கள் இந்த "இவ" சப்தத்தை வாக்கிய அலங்காரமாக வைத்து ப்ரஹஸந்நிவ என்பதற்கு பிரஸந்நமுகராய் யிருந்துகொண்டு என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(3) ஸேநயோருபயோர்மத்யே—என்பதினால், அர்ஜுனன் இவ்வித அநுசிதமான காலத்தில் சோகத்தை அடைந்து யுத்தம் செய்யமாட்டேன் என்று சொன்னபோதிலும், அந்த யுத்தகளத்தில் சஸ்திரப்பிரயோக ஆரம்ப காலமாகிய (அதாவது தத்வோபதேசத்திற்கு சாதாரணமாய் யோக்கியமல்லாத காலமாகிய) அந்த சமயத்திலேயே பகவான் பின்வருகிற ஆத்மதத்துவத்தை உபதேசித்தார் என்று சொல்வது, பகவானுடைய அனுக்கிரஹத்திற்கு எவன் பாத்திரனாகிறானோ அவனுக்கு அவர் ஸன்னிதிமாத்திரத்தில் ஞானப்பிராப்தியை அவர் உண்டுபண்ணும்படியான கருணாநிதி என்பதைக் காட்டுகிறது.

ஸ்ரீ பகவாநுவாச.

கக. அஶோச்யாநந்வஶோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஶ்ச பாஷஸே ।
கதாஸூநகதாஸூம்ஶ்ச நாநுஶோசந்தி பண்டிதா: ॥

11. அஶோச்யாந்-அந்வஶோச:-1-த்வம்-ப்ரஜ்ஞாவாதாந் 2-ச-பாஷஸே கதாஸூந்(3)-அகதாஸூந் (4)-ச-ந-அநுஶோசந்தி பண்டிதா:. (5)

ஸ்ரீ பகவாநுவாச	பகவானான கிருஷ்ணசுவாமியானவர் (அர்ஜுனனை நோக்கி) சொன்னது
த்வம்	நீ
அஶோச்யாந்	துக்கப்படத்தகாதவர்களைக் குறித்து
அந்வஶோச:	துக்கப்படுகிறாய்
ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஶ்ச பாஷஸே	புத்திமான்களுடைய வார்த்தைகளையும் பேசுகிறாய்

பண்டிதா:	ஞானிகள்
கதாஸூந்	உயிர்போனவர்களைப்பற்றியும்
அகதாஸூம்ச	உயிருடனிருக்கிறவர்களைக் குறித்தும்
நாநுசோசந்தி	துக்கிக்கமாட்டார்கள்.

பகவானான கிருஷ்ணசுவாமியானவர் அர்ஜுனனை நோக்கிச் சொன்னது. ஓ! அர்ஜுனா! நீ துக்கப்படத்தகாதவர்களைக் குறித்து துக்கப்படுகிறாய். புத்திமான்களுடைய வார்த்தைகளையுஞ் சொல்லுகிறாய். ஆத்மஞானிகள் இறந்தவர்களைக் குறித்தும் உயிருடனிருக்கிறவர்களைக் குறித்தும் துக்கிக்கமாட்டார்கள்.

---

(1) அந்வசோசஃ-இந்த பதம் இறந்த காலத்தைக் காட்டுகிறது. அதாவது "துக்கப்பட்டாய்" என்று அர்த்தம். ஆனால் முன் 10 வது சுலோகத்தில் "விஷீதந்தம்" என்று சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு, அர்ஜுனன் இந்த உபதேசகாலத்திலும் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான் என்பதாக வாகிறபடியால், இதை, ஆர்ஷப்பிரயோகமாக வைத்துக் கொண்டு, "துக்கப்படுகிறாய்" என்கிறதாக நிகழ்கால அர்த்தம், வியாக்கியாதாக்கள் செய்திருக்கிறார்கள்.

(2) ப்ரஜ்ஞாவாதாந்-உன் புத்திக்குத் தோன்றின வார்த்தைகளை என்று மத்துவாசார், ப்ரஜ்ஞ—ஞானிகள், அவாதாஃ—சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளை என்று இராகவேந்திரர், தேகமே ஆத்மாவென்கிற புத்தியையுடையவன் பேசும் வார்த்தைகளை என்று ராமாநுஜர் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(3) கதாஸூந் - "தேகங்களைக் குறித்து" என்று ராமாநுஜர் அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறார்.

(4) அகதாஸூந் - ஆத்மாக்களைக் குறித்தும் என்று ராமாநுஜர் அர்த்தஞ் செய்கிறார். வேங்கடநாதர், இந்தப் பதத்திற்கு "ஆஸந்நமரணர்" அதாவது சமீபத்தில் மரணத்தை அடையப்போகிறவர்கள், என்று அர்த்தஞ் செய்கிறார்.

உயிருடனிருப்பவர்களைக் குறித்து ஸாதாரணமாய் லோகத்தில் துக்கப்படுவது எப்படி சுவாபாவிகமல்லவோ அப்படியே இறந்துபோனவர்களைக் குறித்து துக்கப்படுவது பண்டிதர்களுக்கு சுவாபாவிகமல்ல, துக்கப்படமாட்டார்கள் என்று சிலர் தாத்பர்யம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(5). பண்டிதாஃ=எவர்க்கு ஆத்மவிஷயமான ஞானம் உள்ளதோ

அவரே பண்டிதராவர். "பாண்டித்யம் நிர்வித்ய பால்யேந திஷ்டாஸேத்" என்கிற சுருதிவாக்கியத்தை, ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் அத். 5. ப்ராம்மணம்-5. மந்திரம் 1-ல் பார்க்க.

(சங்கரபாஷ்யம்). இந்த மாதிரி தான் செய்யவேண்டிய தர்மவிஷயத்தில் மயங்கின மனதை யுடையவனாய், மஹத்தான சோகக்கடலில் மூழ்கியிருக்கிற அர்ஜுனனை, ஆத்ம ஞானத்தினாலன்றி வேறுவிதத்தால் கரையேற்றுவதைக் காணாத பகவான் வாசுதேவர், அர்ஜுனனை நிமித்தமாக கொண்டு, சகல ப்ராணிகளும் கடைத்தேறும் பொருட்டு ஆத்மஞானத்தை இது முதல் உபதேசிக்கிறார்.

பீஷ்மத்ரோணாதியர் யாவராலும் துக்கப்படத்தகாதவர்; ஏனென்றால் நல்லொழுக்கமுடையவர்: பாரமார்த்திகமாகவும் நித்தியரானவர்: இவர்கள் சாகப்போகிறார்களே அதற்கு நானன்றோ காரணம் என்று துக்கப்படுவதும், ஞானிகளுடைய வார்த்தைகளைப் பேசுவதும், உன்மத்தன்போல் மாறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. ஏனென்றால் பண்டிதர், அதாவது எவர்க்கு ஆத்ம விஷயமான ஞானம் உள்ளதோ அவர், இறந்தவரையும் உயிரோடிருப்பவரையும் குறித்து துக்கப்படமாட்டார். (இரண்டும் அவர்களுக்கு ஸமம் என்பது கருத்து). ஆகையால் நீ மூடனாகிறாய் என்றபடி.

(ஸ்வ) இந்த ஸ்லோகம் பீஜமந்திரம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது எப்படி மரமானது விரையில் அடங்கியிருக்கின்றதோ அப்படியே கீதாசாஸ்திரம் முழுவதும் இந்த ஸ்லோகத்தில் அடங்கியிருக்கிறதென்க.

அர்ஜுனன் மஹத்தான சோகமோஹக்கடலில் மூழ்கியிருப்பதென்பதும், அதிலிருந்து கரையேற ஆத்மஞானத்தைத் தவிர வேறுவழி இல்லையென்பதும், எப்படி என்கிற விஷயத்தை தெளிவாகவும் விஸ்தாரமாகவும் தெரிந்துகொள்வதற்கு, இந்த பகவத்கீதை 18 அத்தியாயங்களையும், பாஷ்ய வியாக்கியானங்களுடன் நன்றாய் ஆராய்ச்சிசெய்துதான் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமானபோதிலும், அந்த விஷயத்தை சுருக்கமாக இங்கு எடுத்துக் காட்டுவது சற்றே உபயோகமாக விருக்கலாம்.

சோகமோஹமென்பது "நான் இவர்களைச் சேர்ந்தவன் இவர்கள் என்னைச் சேர்ந்தவர்கள்" என்கிற இவ்விதமான எண்ணத்தினால் உண்டாகும் அபிமானமும், அவ்விதமாய் அபிமானம் வைக்கப்பட்ட அவைகளை இழந்துவிடுவதால் உண்டாகும் துக்கமும், "நான் கர்த்தா, நான் போக்தா" என்கிற இவைபோன்ற மற்றும் அனேக விதங்களால் அடையும் ப்ரமையும் தான். இதை நிவர்த்திசெய்யும்படியான ஆத்மஞானமென்பது "தத்வமஸி"

மஹாவாக்கியத்தின் லக்ஷியார்த்தமாகிய ஜீவேச்வர ஐக்கிய ஸாக்ஷாத்காரம் தான்.

ஈசுவரன் யார் என்றால் இந்த ஜகத் முழுவதையும் வியாபித்து ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்சத்தையெல்லாம் தன்னுடைய தேகமாக தரித்திருக்கிற பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மம். இந்த ஈசுவரனுக்கு ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம தேகங்கள் எப்படியோ அப்படியே ஜீவர்களாகிய நமக்கும் இந்த ஸ்தூல தேகமும் ஸூக்ஷ்ம தேகமும் உள்ளது. ஸூக்ஷ்ம தேகமென்பது ஞானேந்திரியம், கர்மேந்திரியம், பஞ்சபிராணன், மனசு, புத்தி இவைகளெல்லாம் சேர்ந்தது. இப்படிப்பட்ட தேகங்களோடுகூடிய ஜீவர்களுக்கும் ஈசுவரனுக்குமுள்ள சம்பந்தம் என்னவென்றால், ஈசுவரனுடைய இந்த பிரபஞ்சமாகிய தேகத்தில் ஜீவகோடிகளெல்லாம் அவரவர்களுடைய ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம தேகங்களுடன் அணுக்கள்போல் அமைந்திருக்கிறார்கள். இதற்கு உபமானம், ஸ்தூலமாகிய நம்முடைய தேகமே. இதில் எப்படி அனேக கோடி அணுக்கள் தங்கியிருக்கின்றனவோ அப்படியேதான், இந்த அணுக்களுக்கு ஷை தேகத்தைத் தவிர அன்னியமான இருப்பாவது, நன்மை தீமை யாவது, எப்படி இல்லையோ அப்படியே இந்த ஜீவர்களாகிய நமக்கும் ஈசுவரனன்றியில் தனிமையான இருப்பு என்பதும், நன்மை தீமை என்பதும், கிடையாது. அவனுடைய பிராணன் தான் இந்த ஜீவர்களுக்கு பிராணன். அவனுடைய தேகமாகிய இந்த லோகத்தின் க்ஷேமமும் நன்மையும் தின்மையும் தான் ஜீவர்களாகிய நம்முடைய க்ஷேமமும் நன்மையும் தின்மையுமாயிருக்கின்றன. ஈசுவரன் சிருஷ்டிகாலத்தில் இந்த ஜனங்களைப் படைத்து அவர்கள் கடைத்தேரும்பொருட்டு வேதசாஸ்திராதிகளை வெளிப்படுத்தியபோது தர்மசாஸ்திரங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற வருணாச்ரமதர்மங்கள் இன்னதென்று ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அதில் இந்த லோகத்தின் பொதுநன்மையை உண்டாக்குவதுதான் சுவதர்மம் என்பது. அந்தப்படி அவனவனுடைய சுவதர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதுதான் பொதுவாக லோகத்திற்கும், அதனால் ஜீவர்களாகிய நமக்கும், நன்மையை உண்டாக்கும். அதைவிட்டு லோகத்தில் மற்றவர்கள் க்ஷேமம் வேறு தன்னுடைய க்ஷேமம் வேறு, என்று தனித்தபடுத்திக்கொண்டு பொது நன்மையைக் கோராமல் தன்னுடைய நன்மையையே கோருகிறவன், துன்பத்தையும் பந்தத்தையும் அடைகிறான். ஸ்வபிரயோஜனம் என்பது லோகப் பொதுப் பிரயோஜனத்தில் ஆழ்ந்துவிட வேண்டியது. இப்படிப்பட்ட எண்ணத்தோடு பலாபேக்ஷையை விட்டு லோக நன்மைக்காக அவனவனுடைய ஸ்வதர்மத்தை ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்துவரவேண்டியதுதான் ஜீவர்கள் கடமை. அப்படிச் செய்துவந்தால் சித்த சுத்தியும், சித்த சுத்தியினால் ஞானமும், ஞானத்தினால் மோக்ஷமும் அடைய வழியே ஒழிய வேறு வழியில்லை. இந்த விஷயம்

அர்ஜுனனுக்கு நன்றாய் விளங்கினபிறகுதான் "நஷ்டோ மோஹ꞉ ஸ்ம்ருதிர்லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந்மயாச்யுத | ஸ்திதோऽஸ்மி கதஸந்தேஹ꞉ கரிஷ்யே வசநம் தவ" ॥ "நான் உம்முடைய வார்த்தையை நிறைவேற்றுகிறேன்" என்று பகவானிடம் சொல்லி மறுபடி அவன் யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

இந்த சுலோகத்திலடங்கிய தாத்பர்யத்தை விரித்துரைக்கிற வராக புராணம் இரண்டாவது பாகம் அத்தியாயம் 187ல் உள்ள அடியிற்கண்ட சுலோகங்களைப் பார்க்க.

அஶோச்யாநநுஶோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஶ்ச பாஷஸே |
கதாஸூநகதாஸூம்ஶ்ச நாநுஶோசந்தி பண்டிதா꞉ ॥ ௫௨ ॥
ம்ருதம் வா யதி வா நஷ்டம் யோ யாஞ்சாநுஶோசதி |
அமித்ராஸ்தஸ்ய ஹ்ருஷ்யந்தி ஸ சாபி ந நிவர்த்ததே ॥ ௫௩ ॥
அமரஞ்ச ந பஶ்யாமி த்ரைலோக்யே ஸசராசரே |
தேவதாஸுரகந்தர்வா மாநுஷா ம்ருகபக்ஷிண꞉ ॥ ௫௪ ॥
ஸர்வே காலவஶம் யாந்தி ஸர்வ꞉ காலோ நிரீக்ஷதே |
ஜாதஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஹதஸ்ய காலே ம்ருத்யுர்வ்யவஸ்தித꞉ ॥
அவஶ்யமேவ மரணம் ப்ராணிநாம் விஹிதேந ச ॥ ௫௫ ॥
ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யுர்த்ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச |
மோக்ஷ꞉ கர்மவிஶேஷேண ப்ராயஶ்சித்தேந வா புந꞉ ॥ ௭௫ ॥
த்யஜ ஶோகம் மஹாபாஹோ ஶோக꞉ ஸர்வவிநாஶந꞉ |
ஶோகோ தஹதி காத்ராணி புத்திஶ்ஶோகேந நஶ்யதி ॥ ௮௩ ॥
ப்ரஜ்ஞா த்ருதிஶ்ச ஸர்வஶ்ச ஶ்ரீ꞉ கீர்த்திஶ்ச ஸ்ம்ருதிர்நய꞉ |
த்யஜந்தி ஸர்வதா ஸர்வம் ஶோகேநாபஹதம் நரம் ॥ ௮௪ ॥

நீ துக்கப்படக்கூடாத விஷயத்தைக் குறித்துத் துக்கப்படுகிறாய். விவேகியாயிருந்தும் அறிந்துகொள்ளவில்லை. இறந்தவர்களைக் குறித்தும், உயிருடனிருக்கிறவர்களைக் குறித்தும் ஞானிகள் துக்கிக்கமாட்டார்கள். (ஏனென்றால் ஞானிகளுக்கு ஸ்நேகிதன், விரோதி என்பவர்களில்லை. ஸ்நேகம்தான் இறந்தவனைக் குறித்து துக்கிக்கவும், விரோதம்தான் இருக்கிறவனைக் குறித்து துக்கிக்கவும் காரணம்.) ௫௨. அஜ்ஞானி இறந்தவர்களைக் குறித்து விசனப்படுகிறான், அதனால் இறந்தவன் திரும்பிவருகிறதில்லை. அநிஷ்டமடைந்தவனைப் பார்த்து அவன் விரோதி சந்தோஷப்படுகிறான் (௫௩) ஸ்தாவர ஜெங்கமங்களோடு கூடிய இம்மூன்று லோகத்திலும் மரணமில்லாததை (ஜந்துக்களை) நான் பார்க்கவில்லை. தேவதைகள், அசுரர்கள், கந்த

ர்வாள், மனுஷியர்கள், மிருகங்கள், பக்ஷிகள் முதலிய வெல்லாஜெந்துக்களும் காலத்திற் குள்ப்பட்டவர்களாய்க் காலத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் (ருச) பிறந்திருக்கிற சகல பூதங்களுக்கும் மரணமாகிய காலன் நெருங்கியிருக்கிறான். நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்குங்காலத்தி லவசிய மிறந்துபோக வேண்டியதாகவே யிருக்கிறது. (ருரு) பிறந்தவனுக்கிறப்புண்டென்பது நிச்சயம். இறந்தவனுக்குப் பிறப்புண்டென்பதும் நிச்சயம். கருமவிஷேத்தினாலேயும், பிராயச்சித்தத்தினாலேயும் மோக்ஷம் (பிறப்பிறப்பிலிருந்து விடுபடுவது) நிச்சயம். (எரு.) ஓ பாக்கியவானே! துக்கத்தை விட்டுவிடு துக்கமானது சகலத்தையும் நாசம்செய்யத்தக்கது. துக்கமானது தேகத்தை யெரித்து விடும். துக்கத்தினால் புத்தியானது நாசத்தையடையும். (அரு) துக்கத்தினாலடிபட்ட புருஷனை வெட்கம், தைரியம், தர்மம், ஐசுவரியம், புகழ்ச்சி, நினைப்பு, நன்னடக்கை மற்றயெல்லாதர்மம், இவைகள் தள்ளி விடுகின்றன (என்றால், அவனிடத்தி லக்குணங்க ளிருக்கமாட்டா தென்பது தாத்பரியம்) (அச.) (11)

---

௧௨. நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா: |
நசைவ நபவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் ||

12. ந-து-ஏவ-அஹம்-ஜாது-ந-ஆஸம்-ந-த்வம்-ந-இமே-ஜநாதிபா:
ந-ச-ஏவ-ந-பவிஷ்யாம: ஸர்வே-வயம்-அத:-பரம்.

அஹம்	நான்
ஜாது	ஒருகாலத்திலாவது
நாஸம் (இதி) துநைவ	இல்லாமலிருந்ததேயில்லை
த்வம்	நீ
(ஜாது)	(ஒருகாலத்திலாவது)
(நாஸீரிதி) ந	இல்லாமலிருந்ததேயில்லை
இமே ஜநாதிபா:	இந்த ராஜாக்கள்
(ஜாது)	(ஒரு காலத்திலாவது)
(நாஸந் இதி) ந	இல்லாதிருந்ததில்லை
வயம் ஸர்வே	நாமெல்லோரும்
அத: பரஞ்ச	தேகமழிந்தபின்னும்
நபவிஷ்யாம: இதிநைவ	இல்லாமல் போகிறதென்பதேயில்லை

நானும், நீயும், இந்த (யுத்தகளத்திலுள்ள) ராஜாக்களும், நாமெல்லோரும் ஒருகாலத்திலாவது இல்லாமலிருந்ததேயில்லை. தேகமழிந்த பின்பும் நாம் எல்லோரும் இல்லாமற் போவதென்பதே இல்லை (அதாவது இறந்த காலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்கிற முக்காலங்களிலும் நாம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தால் நித்தியர்கள் என்பது பொருள்).

(**ஸ்ரீதரர்**) இந்த சுலோகத்தில் பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறபஹு வசனபதங்கள் தேகத்தைப் பற்றியவைகளேயன்றி ஆத்மாவைப்பற்றிய வை யல்ல. பலதேகங்களிலுமுள்ள ஆத்மா வொன்றுதான்.

(**ராமானுஜர்**) **அஹம்**=சர்வேசுவரனாகிய நான், **ஜாது**=அனாதி கால முதலிதுவரை யொருகாலத்திலாவது, **நாஸம் ந**=இருக்க வில்லை யென்பதில்லை, **த்வம் இமே ஜநாதிபா:**=நீ முதலிய விந்தச் சகல ராஜாக்களும் (என்றால், என்னுக்னைக்குட்பட்டு நடக்கப்பட்ட ஜீவர்கள்) **நாஸந் ந**=இருக்கவில்லை யென்பதுமில்லை, **ஸர்வே வயம்**=நான் நீ இவர்களெல்லோரும், **அத:பரம்**=இனிமேலும், **நசைவ நபவிஷ்யா** **ம:**=இருப்பதில்லை யென்பதுமில்லை, (என்றால் எப்பவு மிருக்கிறோம்). இந்த சுலோகத்தின் தாத்பர்ய மென்னவென்றால், சர்வேசுவரனாகிய நான் எப்படி நித்திய னென்பதிற் சந்தேக மில்லையோ அப்படியே ஜீவாத்மாக்களாகிய நீங்களும் நித்தியமா யிருக்கிறவர்களென்றறிய வேண்டியது. இவ்விதமாய்ப் பரமாத்மாவாகிய சர்வேசுவர னிடத்தி லிருந்து ஜீவாத்மாக்களி லொவ்வொருவருக்கும் பரஸ்பரபேதமானது வாஸ்தவமென்று கிருஷ்ண ஸ்வாமியினாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிற தாகக் காண்கிறது. மோகமடைந்திருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு ஆத்ம சுவரூப நிச்சயமாகிய தத்துவத்தை யுபதேசிக்கிற இந்தச்சமயத்தில், நீ நான் இந்த ரர்ஜாக்களென்றும், நாமெல்லோரு மென்றும், பகவான் சொல்லியிருக்கிறதினாலேயே, இவ்வித பேதமானது வாஸ்தவமாகத்தா னிரு க்கவேண்டும். “இந்த ஆத்மபேதமானது பொய், உபாதியினாற் கற்பிக்கப்ப ட்டது” என்னும் பக்ஷத்தில் வாஸ்தவமாக ஆத்மதத்து வோபதேச காலத் தில், பகவானை கிருஷ்ண ஸ்வாமியானவர், பொய்யானதா யிருக்கிற பேத ஞானத்தை யுபதெசிப்பாரென்பது அசம்பாவிதமா யிருக்கிறது. மேலு மிப் படிப்பட்ட பேதமானது எப்பவு முள்ள தென்றே “ **நித்யோ நித்யாநாம்** **சேதநஸ்சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோவிதயாதி காமாந்**= நித்தி நித்தியனாயும் சேதனனாயும் ஒருவனாயுமிருக்கிற எந்த சுவாமியானவர் நித்தி

யாளாயு மனேகர்களாயுமிருக்கிற சேதனுளான ஜீவர்களுக்கு அவரவர்களுடைய இஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறுரோ" என்கிற இந்த சுருதிவாக்கியத்தினுலும் வெளியாகிறது. ஜீவேசுவர பேதமானது அக்ஞானத்திலே கற்பிதமானதென்னும்பக்ஷத்தில் சர்வேசுவரராகவும் சுத்தநித்ய சுவரூபராகவும், சுவரூபசாக்ஷாத்காரத்தினுலேயே, அக்ஞானம், அக்ஞானத்தினு லுண்டாகுங் காரியமிவைகளற்றவராகவுமிருக்கிற கிருஷ்ணபகவானுக்கு, நீ — நான் — அவன் என்கிற பேத ஞானம் இப்படிப்பட்ட தத்துவோபதேசகாலத்தி லிருக்கக்கூடாது. பகவானுன கிருஷ்ண ஸ்வாமிக்கு அக்ஞானமு மதன் காரியமுமில்லாவிட்டாலும் தீப்பட்டு வெந்துபோன துணி, பிறகு உபயோகத்திற்கு யோக்யமில்லாவிட்டாலும் பார்வைக்குத் துணிபோற் காணப்படுவதுபோல, அக்ஞானமதன்காரிய மிவைகளுடைய வாசனையினுல் பகவா னுபதேசித்தாரென்னும் பக்ஷத்தில் அதுவும் அசம்பாவிதமே. பரமாத்மாவாகிய கிருஷ்ண ஸ்வாமிக்கு அக்ஞானமாவது அதின்காரியமாவது, அவைகளின் வாசனையாவது எப்பவும் கிடையாது. ஆகையால் கிருஷ்ணஸ்வாமி யானவர், தன்னைத்தவிர வேறேவஸ்துக்கொன்றுமில்லை யென்பதும், இப்போது காணப்படுவதாயு, மிருக்கிறதாயும் சொல்வது, அக்ஞானத்தினுல் கற்பிதமான தென்பதும், வாஸ்தவமாகவிருக்கும்பக்ஷத்தில் தத்துவோபதேசகாலத்தில் அபேதத்தைச் சொல்லாமல் நீ—நான் அவனென்கிற பேதத்தைச் சொல்வாரென்பது பின்னு மசம்பாவிதமா யிருக்கிறது. அக்ஞானம் அதின்காரியங்களிவைக ளற்றிருக்கிற பகவானுக்கு அவைகளின் வாசனைமட்டும் வெந்துபோன துணிபோலிருக்குமென்பதும் சரியல்ல. பகவானுனவர் சர்வக்ஞரென்றும் ஞானத்தையே சுவரூபமாகவுடையவர், மாயாதீதரென்றும் சுருதிப் பிரமாணங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தாகையால், பகவானுன கிருஷ்ண ஸ்வாமிக்கு அக்ஞான மிருந்ததென்று சொல்லவிடமில்லை. தன்னைத் தவிர வேறேயாதொரு வஸ்துவுமில்லையென்றே யெண்ணியிருப்பாரானுல், தன்னுடைய பிரதிபிம்பத்தைப்போ லிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிப்பதெப்படி? கண்ணுடியிற் காணப்படும் தன்னுடைய ரூபமான பிரதிபிம்பமானது தன்னைவிட அன்னியமல்ல வென்கிற நிச்சயஞானமுடையவன், கண்ணுடியிலுள்ள தன்னுடைய அந்தப் பிரதிபிம்பத்திற்கு உபதேசஞ் செய்தானென்று சொல்லக்கூடுமோ? பகவானைத்தவிர அர்ஜுனன் வேறல்லவென்ருல், ஞானாநந்த சுவரூபியான பகவான்உபதேசஞ் செய்யக் காரணமேயில்லை. அர்ஜுனனைப்போல் பகவானு மக்ஞானியானுல், ஒரு அக்ஞானிக்கு மற்றொரு அக்ஞானி யுபதேசஞ்செய்தல் பிரயோஜனமற்ற தாகையால், உபதேசமு முபதேசம் பெறுவதும் வீணே! ஆகையி

ஞலே இந்த சுலோகத்தின் தாத்பரியமானது ஜீவேசுவர பேதத்தையே தெளிவாய் வெளிப்படுகிறது.

(இராகவேந்திரர்) அர்ஜுனன் மோகத்தினல் பந்துக்களை யெப்படிக் கொல்லுகிற தென்கிறதாய் துக்கப்படுகிருனல்லவா! அந்தத் துக்கத்தைப் போக்கடிக்க முந்திய சுலோகம் முதல் தத்துவோபதேசஞ் செய்யப் படுகிறது. நீ துக்கப்படுவது, எதைப்பற்றி? தேகத்தைப்பற்றியா? ஆத்மாவைப்பற்றியா? அல்லது தேகமே ஆத்மாவென்பதைப் பற்றியா? தேகம் போய் விடுகிறதேயென்று விசனமுண்டாயிருந்தால், 'தெஹிநோஸ்மிந் யதாதெஹெ'; 'வாஸாംஸி ஜீர்ணாநி யதாவிஹாய' என்கிற சுலோகங்களிற் சொல்லியபடி ஒரு தேகம்போகிறதும் மற்றொன்று வருகிறதுமாகவே யிருக்கிறபடியால், ஜடமாகிய தேகம் ஒருநாள் அழிவது நிச்சயம். நிச்சயமாய் அழியுஞ் சுபாவத்தையேயுடைய தேகமானது, நீ விசனப்படுவதினல் அழியாமலிருக்குமோ? ஆகையால் ஜடமான தேகத்தைக் குறித்து நீ விசனப்பட காரணமில்லை. ஆத்மா போய்விடுகிற தென்பதைப்பற்றி விசனப்படுவதானல், இந்த சுலோகத்தினும் பின் சொல்லப்படும் பல சுலோகங்களினும் "நித்யோ நித்யாநாം" என்கிற சுருதிவாக்யத்தினும் பரமாத்மா வெப்படி நித்தியனே அப்படியே ஜீவனும் நித்தியனென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அழிவற்ற சுபாவத்தையுடைய வாத்மாவைக் குறித்து விசனப்படக் காரணமேயில்லை. தேகமே ஆத்மாவென்பதைப் பற்றியதானல் "தெஹிநோஸ்மிந்|வாஸாംஸிஜீர்ணாநி" முதலிய சுலோகங்களினும் வேறேயுள்ள சுருதிப் பிரமாணங்களாலும் தேகத்தை அடைவதும் விடுவதும் ஜீவனுடைய காரியமே. தேகமுஞ் ஜீவனு மொன்றானல் தேகம் போனல் ஜீவனும் போய்விடவேண்டியதல்லவா? ஒரு தேகத்தை விடுவதும் வேறுதேகத்தை யடைவதும் ஜீவனுடைய காரியமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், தேகமே ஆத்மாவல்ல. ஆகையால் துக்கிப்பதற்குக் காரணமில்லையென்பது தாத்பரியம். இதினல் பகவானைப்போலவே ஜீவனும் அநாதி, நித்யனென்று ஏற்படுகிறது. (12)

---

௧௩. தெஹிநோஸ்மிந் யதாதெஹெ கௌமாரം யௌவநം ஜரா ।
தயாதெஹாந்தர ப்ராப்தி ர்தீரஸ்தத்ர நமுஹ்யதி ॥

13. தேஹிந:-(1) அஸ்மிந்-யதா-தேஹே-கௌமாரம் - யௌவநம்- ஜரா
ததா-தேஹாந்தரப்ராப்தி:-தீர:-தத்ர-(2) ந-முஹ்யதி.

தெஹிந: — தேஹிக்கு (உடலோடுகிற்கும் ஆத்மாவுக்கு)
அஸ்மிந் தெஹெ — இந்தத் தேகத்தில்

கௌமாரம்	பால்லியமும்
யௌவநம்	யௌவந பருவமும்
ஜரா	விருத்தாப்பியமும் (கிழத்தனமும்)
யதா	எப்படியோ
ததா	அப்படியே
தேஹாந்தரப்ராப்திஃ	வேறு தேகம் வருவதும்
தத்ர	அப்படி யிருக்கும்பொழுது
தீரஃ	ஞானவான்
ந முஹ்யதி	மோகத்தை யடைகிறதில்லை.

தேஹிக்கு (உடலோடு நிற்கும் ஆத்மாவுக்கு), பால்லியமும் யௌவநமும், கிழத்தனமும், எப்படியோ (என்றால், வேறுபாடுள்ள இந்தமூன்று அவஸ்தைகளும் ஆத்மா ஒருவனுக்கே, ஒன்றின் பின் ஒன்றாக, ஆத்மா மாறுபடாமலே, வந்து கொண்டிருக்கின்றனவோ) அப்படியே (தான்) இந்த தேகம் போய் மற்றொரு தேகம் வருவதும். அப்படி யிருப்பதினால் (தான்) ஞானிகள் மோஹத்தை அடைகிறதில்லை:

---

(1) தேஹிநஃ-தேஹாபிமானமுள்ள ஜீவன் என்று, **ஸ்ரீதரர்**, அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

(2) **தத்ர**-என்பதற்கு "இப்படியிருப்பதினால் அதாவது தேஹம் நசித்தபோதிலும் ஆத்மா மூன்று காலத்திலும் மாறாமல் நித்தியனாயிருப்பதினால்" என்று **சங்கரபாஷ்யம்**.

"தேஹ நசோத்பத்தியில்" என்று **ஸ்ரீதரர்**, **வேங்கடநாதர்** இவர்களும் தாத்பரியம் செய்திருக்கிறார்கள். **சங்கராநந்தர்**, "ஆத்மா நித்தியனென்கிறவிஷயத்தில்" என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

(**சங்கரபாஷ்யம்**) முன்சுலோகத்தில் ஆத்மா நித்தியனென்று சொன்னது எப்படி என்பதாக இந்த சுலோகத்தில் பகவான் திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார். உடம்போடு நிற்கும் ஆத்மாவுக்கு இப்பொழுதுள்ள தேகத்திலே, பால்லியாவஸ்தையும், யௌவனாவஸ்தையும், ஜராவஸ்தையும் ஆகிய இம் மூன்றுஅவஸ்தைகளும் ஒன்றற்கொன்று வேறுபட்டவையாம்; அதில் முதல் அவஸ்தை நாசமடையும்போது ஆத்மா நாசத்தை அடைகிறதில்லை. இரண்டாவது அவஸ்தை உண்டாகிறபோது ஆத்மா உண்டாகிறதில்லை. அப்பொழுது என்னவென்றால், பால்லியாவஸ்தை மாறினாலும் ஆத்மா மாறுபடாம

லே இரண்டாவது மூன்றாவது அவஸ்தைகளை அடையக்காண்கிறோம், அப்படிப்போலவே ஆத்மா விகாரத்தை அடையாமலே வேறு தேகத்தை அடைகின்றது: அதுயிப்படி இருப்பதனால் தான், ஞானவான் (அதாவது சுருதி, ஸ்ம்ருதி, யுக்திகளினால் ஆத்மாநித்தியன் என்று அறிந்தவன்) மோஹத்தை அடைவதில்லை.

(ஸ்வ) இந்த 11, 12, 13, வது சுலோகங்களில் நிரூபிக்கப்பட்ட விஷயமின்ன தென்பதை அடியில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது பூலோகத்திலுள்ள சகல ஜனங்களும் "நான்" "நான்" என்று வியவகரித்துக்கொண்டிருப்பதை, நாம் நிமிஷம் தோறும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோமல்லவா? அப்படி "நான்" "நான்" என்று வியவகரிப்பது ஸ்தூலமாகிய இந்த தேகம்தான் என்று பாலர்கள் ஒருவேளை நினைப்பார்களே ஒழிய லோகாநுபவமுள்ள ஜனங்கள் அம்மாதிரி நினைப்பார்கள் என்று சொல்ல இடமில்லை. ஏன் யென்றால லோகத்தில் சாதாரணமாய் ஜனங்கள் மரண மடையும் காலத்தில் இந்த தேகத்தை விட்டு பிராணன் போனதாகச்சொல்வதும், அப்படிப்பிராணன் போனதேகத்தை உபயோக மற்றதென்று எடுத்து எரித்து விடுவதும் வழக்கமல்லவா ? ஆகையால் உயிருடனிருக்கும்போது ஸ்தூலமாகிய இந்த தேகத்திற்கு ஆதாரமாய் அதைதறித்து நின்ற " நான்" என்பது எதுவோ அது இந்த தேகத்தைக்காட்டிலும் அன்னியமானதென்பதில் சந்தேகமில்லை. இதுதான் இந்த சுலோகத்தில் தேஹி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் இந்த தேகம் அழிந்த பிறகு தேஹி ஒன்று இருப்பதாக நமக்குப் புலப்படாததினால், தேகத்தோடு தேஹியும் நசித்துவிட்டதாக எண்ணி இறந்தவனைப்பற்றி நாம் துக்கிக்கிறோம். அவ்விதமாகவே அர்ஜுநனும் பீஷ்மாதிகளைக் குறித்து " இவர்கள் என்னால் கொல்லப்பட்டு இறந்து போவார்களே. அவர்களில்லாமல் நானிருந்து என்ன பயன்" என்று துக்கிப்பதின் காரணம், அவர்கள் தேகத்திற்கு நாசம் வந்தால் அத்தோடு அவர்கள் போய் விடுகிறார்கள் என்று எண்ணுவதினால்தான்.

எல்லோருக்கு முள்ள இப்படிப்பட்ட சோகத்தை நிவர்த்தி செய்வதற்காக, பகவான், இந்த சுலோகங்களினால் தேஹி நித்தியன், தேகம் நாசமடைந்தபோதிலும் தேஹி நாசமடைகிறதில்லை என்பதாக நிரூபிக்கிறார்: எப்படி என்றால் இறந்து போனவனைப் பற்றியும், உயிருடனிருப்பவனைப் பற்றியும் ஆத்ம ஞானமுள்ளவர்களுக்கு யாதொரு வித்தியாஸமும் தோன்றாது. ஏன் யென்றால், இந்த தேகம் போனபின் நாம் இல்லாமல் போய் விடுகிறோமென்பதில்லை. இதற்குமுன் நாம், இல்லாதிருந்தோ மென்பது மில்லை. ஆகவே

தேஹி திருகாலத்திலும் உள்ளவன், நித்தியன், தேகம் அழிந்த போதிலும் அவன் யாதொரு விகாரத்தையு மடைகிறதில்லை. ஆனால் தேகம் அழிந்த பின்பு தேஹி அழியாமலிருப்பதாக பிரத்யக்ஷமாகக் காணப்பட வில்லையே? என்றால் அதை அனுமானத்தினால் அறியும் பொருட்டு 13வது சுலோகத்தில் "இந்த தேஹி, இந்ததேகத்தோடு கூடியிருக்கும் போதே பால்யம், யௌவனம், விருத்தாப்யம் முதலான ஒன்றற் கொன்று மாறுபாடுள்ள அவஸ்தைகளை அடைந்து கொண்டிருந்தும்" நான்" என்கிற தேஹி மாறாமலிருப்பது போல இந்த தேகம் போனபின், தேஹிக்கு, வேறு தேகம் வருகிறதாக திருஷ்டாந்தம் கூறப்பட்டது. ஆகையால் இந்த திருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு தேஹி அதாவது ஆத்மா, நித்தியன் என்று அறிந்து சோகத்தினின்று நிவர்த்தி அடைய வழிகாட்டப்பட்டது. ஆனால் ஆத்மா இன்னவனென்று குறிக்கக் கூடியவனல்ல, இந்திரியங்களுக்கு எட்டக்கூடியவனல்ல; அநாதியான வேதம் கூட ஆத்மாவை "நேதி நேதி" "இதல்ல இதல்ல" என்று சொல்லிக் கூறாமல் காட்டுவது போல, இந்த மூன்று சுலோகங்களினாலும் ஆத்மா ஸ்தூலதேக விலக்ஷணன் என்று காட்டப்பட்டது. (13)

கச. மாத்ராஸ்பர்ஸாஸ்து கௌந்தேய ஶீதோஷ்ண ஸுகது:கதா:
ஆகமாபாயினோऽநித்யாஸ் தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ பாரத ॥

14. மாத்ராஸ்பர்ஸா:-து-கௌந்தேய-ஶீதோஷ்ண ஸுகது:கதா:
ஆகமாபாயிந:-அநித்யா:-தாந்-(।) திதிக்ஷஸ்வ-பாரத.

ஹே கௌந்தேய	ஓ! குந்திபுத்திரா!
மாத்ராஸ்பர்ஸா:	இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களோடு சம்பந்தங்கள்
ஶீதோஷ்ண ஸுகது:கதா:	சீதம், உஷ்ணம், சுகம், துக்க மிவைகளை கொடுக்கின்றனவாயும்
ஆகமாபாயிந:	தோன்றி மறையும் தன்மையனவாயும்
அநித்யா:	அநித்தியமாயுமிருக்கின்றன
(அத:)	ஆகையினாலே
தாந்	அவைகளை (அச் சீதோஷ்ணாதிகளை)
ஹே பாரத	ஓ! பரதவம்சத்தில் பிறந்தவனே!
திதிக்ஷஸ்வ	பொறுத்துக்கொள்.

ஓ! அர்ஜுனா! செவிமுதலிய இந்திரியங்கள் சப்தாதிவிஷயங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டால், அந்தச் சம்பந்தத்தால், சீதம், உஷ்ணம், சுகம், துக்கம், உண்டாகின்றன. தோன்றி மறையும் தன்மை யனவாய் அநித்தியமாயிருப்பதினாலே, அவைகளை (சீதோஷ்ணாதிகளை) ஓ! பாரதவம்சத்திலுதித்தவனே! பொருத்துக்கொள். அதாவது அவைகளின் விஷயமாக ஸந்தோஷத்தையாவது துக்கத்தையாவது கொள்ளவேண்டாம் என்பது கருத்து.

---

(1) *தாந்*-என்பது மாத்ராஸ்பர்சங்களைக் குறிப்பதாக, *ஸ்ரீதரர்*, முதலானவர்கள் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்

(*இராகவேந்திரர்*). இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களோடு சம்பந்தமானது சுவபாவமாய் சீதோஷ்ண சுகதுக்காதிகளையுண்டுபண்ணமாட்டாது. ஆனால் விஷயங்களில் அபிமானத்தோடுகூடிய சம்பந்தம்தான் சீதோஷ்ண சுகதுக்காதிகளையுண்டுபண்ணுகிறது. ஆகையினாலே *தாந்*= அப்படிப்பட்டவபிமானத்தோடுகூடிய விஷயேந்திரிய சம்பந்தங்களை *திதிக்ஷஸ்வ*, விட்டுவிடு.

(*ஸ்வ*) இந்த 14-15வது சுலோகங்களினால் ஆத்மா ஸூக்ஷ்மதேகவிலக்ஷணன் என்று எப்படி நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்பதைப் பற்றி அடுத்த சுலோகத்தின் கீழ்சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்க: அர்ஜுனனை முதலில் கௌந்தேயா! (குந்திபுத்திரா) என்றும், மறுபடி அதே சுலோகத்தில் *பாரத!* என்றும் சொல்வது, நீ உபயகுலசுத்தன், உபயகுல சுத்தனாய் யிருப்பவன்தான் ஞானத்திற்கு அதிகாரி, நீ அப்படிப்பட்டவனாய் யிருப்பதால் உனக்கு இந்த சோகம் தகாது. உன்முன்னோர்கள் போல் நீயும் ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்து; அவர்கள் மார்கத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாக வியாக்கியாதாக்கள் தாத்பர்யம் செய்கிறார்கள்.

---

௧௫. யம் ஹி ந வ்யதயந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷப ।
ஸமது:க ஸுகம் தீரம் ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே ॥

15 யம்-ஹி-ந-வ்யயயந்தி-ஏதே-(1) புருஷம் புருஷர்ஷப,
ஸமது:கஸுகம்-தீரம்-(2) ஸ:-அம்ருதத்வாய-கல்பதே.

ஹே புருஷர்ஷப ஓ! புருஷசிரேஷ்டனே!
ஏதே இவைகள் (சீதோஷ்ணாதிகள)

ஸமது:கஸுகம்	சுக துக்கங்களை ஸமமாகக்கொண்ட
தீரம்	தீரனான (விவேகியான)
யம் புருஷம்	எந்த புருஷனை
ந வ்யதயந்தி	சலிக்கச்செய்கிறதில்லையோ
ஸ:	அவன்
அம்ருதத்வாய	மோக்ஷத்திற்கு
கல்பதே	தகுந்தவனாகிறான்.

சுகதுக்கங்களை ஸமமாக எண்ணுகிற (அதாவது சுகம் வந்தபோது சந்தோஷமும் துக்கம்வந்தபோது வ்யஸநமும் அடையாமலிருக்கிற) எந்த தீரபுருஷனை (ஞானியை) இவைகள் (முன்சொன்ன சீதோஷ்ணாதிகள்) சலிக்கச் செய்கிறதில்லையோ (பாதிக்கிறதில்லையோ) அவன் மோக்ஷத்திற்குத் தகுந்தவனாகிறான்.

---

(1) ஏதே-என்பது மாத்ராஸ்பர்சங்களைக்குறிப்பதாக, ஸ்ரீதரர், முதலானவர்கள் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(2) தீரம்-நித்தியமான ஆத்மஞானமுள்ளவன். அவன் நித்தியமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை கண்டறிவதிலே உறுதியாக நிற்பதினால்தான், குளிர் வெப்பம் முதலிய த்வந்த்வங்கள் அவனை பாதிப்பதில்லை. முன் சுலோகத்தில் சொன்ன திதிக்ஷைமட்டும் மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு போதாது, விவேகமும், வைராக்கியமும்கூட வேண்டுமென்பதைக் காட்டுவதற்காக இந்த சுலோகத்தில் "ஸமது:க ஸுகம்தீரம்" என்று பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(ஸ்வ) ஆத்மா, ஸ்தூலதேக விலக்ஷணனென்று முன் சுலோகங்களினால் பகவான் நிரூபித்து பிறகு இந்த 14, 15 சுலோகங்களினால், ஆத்மா ஸூக்ஷ்ம தேகவிலக்ஷணனென்பதையும் நிரூபிக்கிறார்.

ஸூக்ஷ்மதேகமென்பது, ஸூக்ஷ்ம ஆகாசம் முதலான பஞ்சபூதங்களுடைய சேர்க்கையினாலான கண் முதலிய ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், கை முதலிய ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும் (ஸ்தூலமான இந்த கண், கைகளல்ல), அபானன் முதலான ஐந்து பிராணன்களும், மநஸ், புத்தி முதலான இவைகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்ததாகிய சரீரம்தான். இதில் பிராணமய மனோமய விக்ஞானமய கோசங்கள் உள்ளன. (இந்த விஷயத்தை விஸ்தாரமாக கைவல்லிய நவநீதம் முதலான தமிழ் கிரந்தங்களிலும் வாசித்தேல்

மனனம் * முதலான ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களிலும், சிருஷ்டிக்கிரமத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பாகத்தில் பார்க்கலாம்).

இந்த ஸூக்ஷ்ம தேகமானது, ஸ்தூலமாகிய இந்த கண் முதலானவைகளினால் அறியக்கூடியதல்லவாதலால் அதை அந்த தேகதர்மங்களைக்கொண்டு அறிவிப்பதற்காக "மாத்ராஸ்பர்சா:" என்று பகவான் ஆரம்பிக்கிறார்.

மாத்திரை என்றால் அளவு என்று அர்த்தம். படி முதலானதைப்போல் எதானது ஒரு அளவாக வைத்துக்கொள்ளப்பட்டு, மற்றவைகளை அளவிட சாதகமாக விருக்கின்றதோ அதுதான் மாத்திரை. அப்படியே இந்திரியங்களின் கூட்டமாகிய ஸூக்ஷ்மசரீரத்தைக்கொண்டு சூக்ஷ்மமாகிய பிரபஞ்சத்தை அளந்து அறியவும், அதன் மூலமாக ஆத்மஸ்வரூபக்ஞானத்தை அடையவும் ஸாதனமாக இந்த சரீரம் ஜீவனுக்கு அமைந்திருப்பதால், இந்திரியங்களை மாத்திரைகள் என்று சொல்லப்பட்டன. இந்த இந்திரியங்களுக்கு, அவைகளின் விஷயங்களாகிய சப்தாதிகளுடன் சம்பந்தம் (ஸ்பர்சம்) உண்டாகும்போது சீதம், உஷ்ணம், சுகம், துக்கம் இவைகளைத்தருகின்றன. குளிர் முதலானவை இந்த தேகத்திற்கு அனுகூலமாகவிருக்கும்போது சுகமாகவும், பிரதிகூலமாக விருக்கும்போது துக்கமாகவும் ஆகின்றன என்பது தாத்பர்யம். வருகிறதும் போகிறதுமாயிருக்கின்ற, அநித்தியங்களான, இந்த சுகதுக்கங்கள், நித்தியனென்று நிரூபிக்கப்பட்ட இந்த தேஹிக்கு எப்படி இருக்கக்கூடும்? அவைகள் அந்த சூக்ஷ்மதேக தர்மங்களேயொழிய ஆத்மதர்மமல்ல. இப்படியிருந்தும் அந்த சுகதுக்கங்களினால் சந்தோஷத்தையும், வ்யஸநத்தையும் தேஹி (ஆத்மா) அடைகிறான். என்ன காரணத்தினால் என்றால், சூக்ஷ்மசரீரமாகிய உபாதியை "தான் தன்னுடையது" என்று இந்த தேஹி அபிமானிப்பதால் அந்த தேக தர்மங்களும் தனக்குள்ளனவாக பிரமை யடைகிறான்; நிர்மலமான ஸ்படிகத்திற்கு சமீபத்தில் செம்பருத்திப் பூவை வைத்தால் ஸ்படிகம் சிகப்பாய் விட்டதாக ப்ரமையடைவதுபோல் தான். ஆகையால் ஆத்மா ஸூக்ஷ்ம தேஹ விலக்ஷணன் என்பதை அறிந்து, மேற்படி பிரமையிலிருந்து நிவர்த்தி அடைந்து, சுகதுக்காதிகள் ஆத்மாவுக்கில்லை, அதனால் ஆத்மாவாகிய நான் சந்தோஷத்தையாவது வ்யஸநத்தையாவது அடையக்கூடாதென்று நித்தியாத்ம ஸ்வரூபதர்சனத்தினால் உறுதியாக நிற்பவன்தான், மோக்ஷத்தை அடையவல்லவன் என்று பகவான் சொல்லிமுடிக்கிறார். (15)

* இது மூலத்துடன் தமிழில் இந்த கிரந்த கர்த்தாவால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

௧௬. 𑌨𑌾𑌸𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌤𑌃 ।
𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥

16. ந-அஸத:-வித்யதே-பாவ:-ந-அபாவ:-வித்யதே-ஸத:
உபயோ:-அபி-த்ருஷ்ட:-அந்த:-து-அநயோ:-தத்வதர்சிபி:.

𑌅𑌸𑌤𑌃	அஸத்திற்கு (இல்லாததற்கு, பொய்ப் பொருளுக்கு)
𑌭𑌾𑌵𑌃	(வாஸ்தவமான) இருப்பு
𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇	இல்லை
𑌸𑌤𑌃	ஸத்திற்கு (இருக்கிறதற்கு, மெய்ப்பொ ருளுக்கு)
𑌅𑌭𑌾𑌵𑌃	இல்லாமை
𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇	இல்லை
𑌅𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿	இவ்விரண்டினுடையவும்
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃	முடிவானது (நிச்சயமானது)
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌤𑍁	தத்வத்தை (ப்ரஹ்மத்தை) அறிந்த வர்களால்தான்
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃	தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

அஸத்திற்கு (இல்லாததற்கு, பொய்ப்பொருளுக்கு) வாஸ்தவமான இருப்பு என்பது இல்லை. ஸத்திற்கு (இருக்கிறதற்கு, மெய்ப்பொருளுக்கு) இல்லாமை என்பது இல்லை. இவ்விரண்டினுடைய நிச்சயமானது தத்வத்தை (ப்ரஹ்மத்தை) அறிந்தவர்களால்தான் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

(சங்கரபாஷ்யம்) சீதோஷ்ணாதிகளை சோக மோகமன்றியில் ஸஹித்துக்கொள்ளவேணுமென்பதற்கு மற்றொரு காரணம், அவை பொய்ப்பொருளாதலால் என்று இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. வ்யவஹார நிலையிலே ஸத்புத்தி, அஸத்புத்தி, என இருவகை புத்தி உண்டு. எதைப்பற்றி நிற்கும் புத்தியானது மாறுபடுகின்றதில்லையோ அது "ஸத்" (மெய்ப்பொருள்). எதைப்பற்றி நிற்கும் புத்தி மாறுபடுகின்றதோ அது "அஸத்" (பொய்ப்பொருள்). இப்படி "ஸத்" "அஸத்" என்கிற பேதம் புத்தியைப் பொருத்து நிற்கின்றது.

மேற்சொன்ன சீதோஷ்ணம் முதலான த்வந்தங்களும், அவற்றின் காரணமான நீர் நெருப்பு முதலியவைகளும் "அஸத்." ஏனென்றால் பிரமாணங்

கனைக்கொண்டு ஆராய்ந்தறியும்போது அவைகளுக்கு உண்மை(வாஸ்தவமான இருப்பு) என்பது இல்லை. அவைகள் மாறுதலை அடைந்துகொண்டே இருக்கின்றன. ஆனால் இவ்வித மாறுதலை ஆத்மா அடைகிறதில்லை. அதற்கு இல்லாமல்போவதென்பதே இல்லை. இவ்வாறு "ஸத்" "அஸத்" என்கிற "ஆத்மா" "அனாத்மா" இரண்டின் விஷயமாக "அஸத்" என்பது எப்பொழுதும் இல்லாததுதான் என்கிற முடிவான நிர்ணயத்தை தத்துவ தர்சிகள் அறிந்திருக்கிறார்கள். "தத்" என்பது சகலத்திற்கும் பெயர். ஸகலமும் ப்ரஹ்மம் எனவே அதன் பெயர் "தத்" என்பதாம். அதனது தன்மை தத்துவம். அதாவது ப்ரஹ்மம் உள்ளபடி யிருக்கும் தன்மை. அதனைக்காணும் இயல்பை உடையவர்களே தத்வ தர்சிகள். நீயும் தத்வ தர்சிகள் கொள்கையைப்பின்பற்றி சோகத்தையும் மோகத்தையும் விட்டு குளிர் வெப்பம் முதலிய த்வந்தங்கள், விகாரமுள்ள அஸத்துக்களாகவே இருந்து, கானல் ஜலம் போல் பொய்யாகத் தோன்றுகின்றன, என்று மனதில் நிச்சயித்து, தீரத்துவத்தோடு சாந்தனாய் பொருத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பது கருத்து.

(ஷ) "நாஸதோ வித்₃யதே பா₄வ:" என்பதற்கு சீதோஷ்ணாதிகள் ஆத்மாவை சார்ந்தன வல்ல வாகையால் அவைகளுக் கிருப்பில்லையென்று **ஸ்ரீதரரும்**, அசேதனங்களாகிய தேகாதிகளுக்கு அவினாசி சுவபாவம் (நாசமடையா திருத்தல்) இல்லையென்று, **இராமாநுஜரும்**, பிரகிருதிக்கு இல்லாமை யில்லை யென்று **மத்துவாசாரரும்**, துஷ்கருமத்தினால் சுகமுண்டாகமாட்டாதென்று **இராகவேந்திரரும்**, "நாபா₄வோ வித்₃யதே ஸத:" என்பதற்கு, ஆத்மாவுக்கு, இல்லாமை இல்லையென்று **ஸ்ரீதரரும்**, ஜீவேசுவரருக்கு நாசமடையும் சுவபாவ மில்லையென்று **இராமாநுஜரும்**, ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லாமை இல்லையென்று **மத்துவாசாரரும்**, சத்கருமத்தினால் துக்க முண்டாகமாட்டாதென்று **இராகவேந்திரரும்** சொல்லியிருக்கிறார்கள். (16)

ஶ்லோ. அவிநாஶி து தத்₃வித்₃தி₄ யேந ஸர்வமித₃ம் ததம்।
விநாஶமவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கஶ்சித்கர்துமர்ஹதி ॥

17 அவிநாஶி-து தத்-வித்₃தி₄-யேந(1)-ஸர்வம்-இத₃ம்-(2)ததம்
விநாஶம் அவ்யயஸ்ய-அஸ்ய ந-கஶ்சித்-கர்தும்-அர்ஹதி.

ஜதம்ஸவம்	இதெல்லாம் (இந்தஜெகத்தெல்லாம்)
யெந	எந்த ப்ரஹ்மத்தினால்
ததம்	வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ
தத்து	அதையே
அவிநாஶி	நாசமற்றதாக (ஸத்தாக)
வித்தி	தெரிந்துகொள்
அவ்யயஸ்ய	(தன்) நிலைமாறாத
அஸ்ய	இதற்கு
விநாஶம்	நாசத்தை (இல்லாமையை)
கர்த்தும்	செய்கிறதற்கு
கஶ்சித்	ஒருவனும்
நாஹர்தி	சக்தனல்ல.

இதெல்லாம் (இந்த ஜெகத்தெல்லாம்) எந்தப் ப்ரஹ்மத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதையே நாசமற்றதாகத் தெரிந்துகொள். தன் நிலை மாறாத இதற்கு நாசத்தை யுண்டுபண்ண வொருவராலும் முடியாது.

---

(1) **யேந**-என்பதற்கு எந்த சேதனத்தினால், அதாவது ஜீவேச்வரர்களால் என்று **இராமாநுஜரும்,** எந்த ஈசுவரனால் என்று **இராகவேந்திரரும்** அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(2) **இதம்**-என்பதற்கு 'ஜடமான சகலவஸ்துக்களும்' என்று **இராமாநுஜர்** அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

(**சங்கரபாஷ்யம்**) இந்த சுலோகத்தினால் எப்பொழுதும் ஸத்தாகவே இருப்பது எது என்று சொல்லப்படுகிறது. இதில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற "து" சப்தமானது அஸத்திலிருந்து ஸத்தை வேறுபடுத்திக்காட்டுகிற பிரிவினைப் பொருளையுடையது. குடம் முதலானது ஆகாசத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதுபோல், ஆகாச முள்பட இந்த ஜகத் முழுவதும், எந்த "ஸத்" என்னும் பெயரை யுடைய ப்ரஹ்மத்தினாலே வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ அதை அழிவற்றதாகத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட ஸத்தாகிய இந்த ப்ரஹ்மம், சரீராதிகளைப்போல், தன் நிலை மாறுகிறதில்லை. ஆகவே, தன் நிலை மாறாத இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒருவராலும் நாசத்தை உண்டாக்க முடியாது. ஆத்மாவுக்கு நாசத்தை உண்டாக்க ஈசுவரனாலுங்கூட முடியாது. ஏனெனில் ஆத்மா "ப்ரஹ்மம்." (17)

---

௧௮. 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌿𑌣𑌃 ।
𑌅𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑍋𑌽𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌭𑌾𑌰𑌤 ॥

18. அந்தவந்த꞉-இமே-தேஹா꞉(1)-நித்யஸ்ய-உக்தா꞉-ஶரீரிண꞉,
அநாஶிந꞉-அப்ரமேயஸ்ய(2)-தஸ்மாத்-யுய்யஸ்வ-ஹாரத.

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯	நித்தியனுயும்
𑌅𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑌃	நாசமற்றவனுயும்
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯	பிரமாணங்களைக்கொண்டு அறிய முடியாதவ[னுயுமுள்ள
𑌶𑌰𑍀𑌰𑌿𑌣𑌃	தேஹியின் (ஆத்மாவின்)
𑌇𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌃	இந்ததேகங்கள்
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃	முடிவை யுள்ளவைகளாக
𑌉𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃	சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன
𑌹𑍇 𑌭𑌾𑌰𑌤	ஓ! பரதவம்சத்திற் பிறந்த அர்ஜுனு!
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍	ஆகையினுலே
𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵	யுத்தஞ்செய்.

நித்யனுயும் நாசமற்றவனுயும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களைக் கொண்டு அறியமுடியாதவனுயுமுள்ள தேஹியின் (ஆத்மாவின்) இந்த தேஹங்கள் முடிவையுள்ளவைகளாக (ஞாநிகளால்) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஓ! பரதவம்சத்திற்பிறந்த அர்ஜுனு! ஆகையினுலே யுத்தஞ்செய்.

---

(1) **தேஹா꞉**-இந்தத் தேகமென்று குறித்துச் சொல்லப்பட்டதினுலே இந்தத்தேக மழிவுள்ளதென்றும், அழிவற்ற ஒருதேகம் ஜீவனுக்கு முக்தி தெசையி லுண்டென்றும் அர்த்தம் சேய்யவேண்டுமென்பது, **இராகவேந்திரர்,** தாத்பர்யம்.

(2) **அப்ரமேயஸ்ய**-பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், உபமானம், சப்தம் அருத்தாபத்தி, அநுபலப்தி, ஆகிய இந்த ஆறு பிரமாணங்களாலும் அறியத் தகாதவன் என்று **சங்கரரும்,** காலம், தேசம், ஸ்வரூப மிவைகளினுல் அளவிடக்கூடாதவன் என்று **ஸ்ரீதரரும்,** ஜீவனுனவன் அறிகிறவனேயன்றி தேகாதிகளைப்போல அறியப்படுகிறவனல்லவென்று **ராமாநுஜரும்,** சர்வ வியாபகனுன ஈசுவரனுக்குச் சமானமான ரூபம் முதலியவையுள்ளவன் என்று **இராகவேந்திரரும்** அர்த்தம் செய்திருக்கிறுர்கள்.

(**சங்கரபாஷ்யம்**) இந்த சுலோகத்தினால் " அஸத் " பதார்த்தம் எது என்று சொல்லப்படுகின்றது. நித்தியனான ஆத்மாவின் இந்த (ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம, காரண) சரீரங்கள், ஸ்வப்நத்திலும், இந்திர ஜாலத்திலும், காணப்பட்ட, சரீரங்கள் போல், அழிவையுடையன. அதாவது கானலில் ஜலமிருக்கிற தென்கிற புத்தியானது, தொடர்ச்சியாக விருந்தாலும், பிரத்தியக்ஷாதிப்பிரமாண ஆராய்ச்சியின் முடிவிலே, அந்த புத்தி விட்டுப் போய் கானல் ஜலம் இல்லாமல் போகிறதுபோல், (பொய்ப்பொருளாவது போல்,) இந்த சரீரங்கள் இருக்கின்ற என்கிற புத்தி, ஆராய்ச்சியினால் நீங்கும்போது, சரீரங்களும் அழிவை அடைகின்றன, பொய்ப்பொருளாகின்றன. ஏன் என்றால் இந்த சரீரங்கள் ஆத்மாவினிடத்தில் கானல் ஜலம் போல் தோற்றுகின்றனவே ஒழிய, அவைகளுக்கு வாஸ்தவத்தில் தனிமையான இருப்பு என்பது கிடையாது. ஆத்மா "நித்தியன், நாசமில்லாதவன்" என்று சொல்வது, லோகத்தில் காணப்படுகிற இரண்டுவித நாசமும் ஆத்மாவுக்குக் கிடையாது என்பதைக் காட்டுகிறது. அதாவது சரீரம் சாம்பலாய்ப் போய் மறைந்துபோவது போலொத்த நாசம் ஒன்று: சரீரம் உயிரோடிருக்கும்போதே வியாதி முதலியவற்றால் வேறுவகையாக மாறுவது, மற்றொன்று. ஆத்மா இந்த இரண்டுவித நாசமும் அற்றவன் என்று சொல்லாவிட்டால், பூமி முதலானதுபோல ஆத்மா நித்தியம் என்று தோன்றும்:

" ஆத்மா இவ்விதமாயிருப்பதால் நீ போர்செய் " என்று பகவான் விதிப்பதாகக் கொள்ளக்கூடாது. போர்செய்வதற்கென்றே வந்த அர்ஜுனன், சோக மோகஹங்களால் தடுக்கப்பட்டு நிற்பதால் அவைகளை நீக்குதல்தான் பகவானால் செய்யப்படுகின்றது: போர் செய்யவேண்டுமென்று தானாகவே கைக்கொண்ட சுவதர்மத்திலிருந்து ஒழிவு அடையவேண்டாம் என்பது கருத்து.

(ஸூ) தேகத்தையுடையவன் என்றதினால் அத்துவைத சித்தாந்தப் படிக்கு வ்யவகார தெசையில் ஜீவனாகவும், பாமார்த்த தெசையில் ப்ரஹ்மமாகவும் சொல்லத்தக்கது. (18)

௧௯. ய ஏநம் வேத்தி ஹந்தாரம் யஶ்சைநம் மந்யதே ஹதம் ।
உபௌ தௌ ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே ॥

19. யஃ-ஏநம்-வேத்தி ஹந்தாரம்-யஃ-ச-ஏநம்-மந்யதே-ஹதம்,
உபௌ-தௌ-ந-விஜாநீதஃ-ந-அயம்-ஹந்தி-ந-ஹந்யதே.

ய꞉	எவன்
ஏநம்	இவனை (தேஹியை)
ஹந்தாரம்	கொல்லுகிறவனாக
வேத்தி	அறிகிருனே
ய꞉	எவன்
ஏநம்	இவனை
ஹதம்	கொல்லப்பட்டவனாக
மந்யதே	அறிகிருனே
உபௌ தௌ	அவ்விருவரும்
ந விஜாநீத꞉	ஆத்மாவை அறிந்தவர்களல்ல
அயம்	இவன் (ஆத்மா)
ந ஹந்தி	கொல்லுகிறதுமில்லை
ந ஹந்யதே	கொல்லப்படுகிறதுமில்லை.

யாவனெருவன் தேஹியாகிய இவனை கொலைத் தொழிலைச் செய்கிறவனாக அறிகிருனே, எவன், இந்தசரீரம் கொல்லப்படுதலால் தேஹியாகிய இவனை கொலைப்பட்டவனாக அறிகிருனே, அவ்விருவரும் வாஸ்தவத்தை (ஆத்மாவை) அறிந்தவர்களல்ல. ஆத்மாவாகிய இவன் கொல்லுகிறதுமில்லை, கொல்லப்படுகிறதுமில்லை.

(சங்கரபாஷ்யம்) கீதாசாஸ்திரமானது ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான சோகமோகாதிகளின் நிவர்த்தியின் பொருட்டேயொழிய அதில் ப்ரவர்த்திக்கும்படி செய்வதற்கு அன்று என்கிற விஷயத்திற்கு சாக்ஷியாக "**அசோச்யாந்**" முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மதத்வத்தை ஆதரிக்கும்படியான இரண்டு சுருதிவாக்கியப் பிரமாணங்களை கடோபநிஷத், 2 வது வல்லி, 18, 19 ருக்குக்களிலிருந்து, எடுத்து **ஸ்வ**யான் இந்த 19, 20 ஸ்லோகங்களில் சொல்லுகிருர்.

அர்ஜுனன் 'பீஷ்மாதியர்கள் என்ருல் யுத்தத்தில் கொல்லப்படுகிருர்கள், நானே அவர்களைக் கொல்பவன்,' என்று நினைக்கிற இந்தபுத்தியானது எப்படி பிசகு என்பது இந்த ஸ்லோகத்தினுல் நிரூபிக்கப்படுகிறது. தேகத்தை கொல்லுதலால் "நான் கொல்லப்படுகிறவன் நான் கொல்பவன்" என்று இவ்விதமாக நினைத்து ஆத்மாவை 'நான்' என்னும் எண்ணத்திற்கு எட்டுவதாக அறிகிறவர்கள், ஆத்மா இன்னதென்று ஆராய்ந்து அறியாதவர்களே,

(ஸ்வ) இதுவரையில் சொல்லி வந்த ஆத்மதத்துவமானது 𑌭𑌗 வத்வாக்கிய மானதால் அவைகளே பிரமாணமாக இருந்தபோதிலும், மறுபடியும் அதற்கு சாக்ஷியாக சுருதிவாக்கியங்களை எடுத்துச் சொல்வதின்கருத்தென்னவென்றால், தான் ஸர்வேசுவரனாகவிருந்தாலும் தான்கூட சுருதியைப் பிரமாணமாகக் கொண்டிருப்பதை எடுத்துக் காட்டி, லோகத்தாரும் அவ்விதமே சுருதிதான் பிரமாணமென்று அறிந்து அதை அநுஷ்டித்துக் கடைத்தேறவேண்டுமென்கிற கருணையால் என்க. 𑌕𑍈 சுருதிவாக்கியங்களை அப்படியேசொல்லாமல் சற்றே மாற்றி 𑌭𑌗வானால் சொல்லப்பட்டதின் காரணம், இந்த கீதாசாஸ்திரம், சுருதியை ஸ்வரத்துடன் அத்தியயனம் செய்வதற்கு அதிகாரிகள் அல்லாதவர்களுக்கும், பயன்பட வேண்டுமென்கிற கருத்தினால் என்று தோற்றுகிறது.

இந்த சுலோகத்தின் கருத்து அவிவேகிகள் இவன் அவனைக் கொன்றானென்றும், அவனிவன் கொல்லப்பட்டானென்றும் நினைக்கிறார்கள். ஆத்மா நித்தியனும் அழிவற்றவனு மாகையால் அந்த ஆத்மா கொல்லுகிறவனுமல்ல ஒருவனாற் கொல்லப்படத் தக்கவனுமல்லவென்பது. (19)

---

௨௦. 𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇𑌵𑌾 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌨𑍍
𑌨𑌾𑌯𑌂𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌭𑍂𑌯𑌃 ।
𑌅𑌜𑍋𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌃
𑌨𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 ॥

20. ந-ஜாயதே-ம்ரியதே-வா-கதாசித்
ந-அயம்-பூத்வா-பவிதா-வா-ந-பூய:,
அஜ:-நித்ய:-ஶாஶ்வத:-அயம் புராண:,
ந-ஹந்யதே ஹந்யமாநே-ஶரீரே.

𑌅𑌯𑌂	இவன் (ஆத்மா)
𑌅𑌜𑌃	பிறப்பற்றவன்
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃	நாசமற்றவன்
𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃	சாச்வதமா யிருக்கிறவன்
𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌃	முன்னோன்
(𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍)	ஆகையினாலே
𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇	தேகமானது
𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇	கொல்லப்பட்டாலும்
𑌅𑌯𑌂	இவன் (ஆத்மா)

கதாசித்	ஒருபோதும்
நஹந்யதே	கொல்லப்படுகிறதில்லை
நஜாயதே	பிறக்கிறதுமில்லை
ந ம்ரியதேவா	இறக்கிறதுமில்லை
பூத்வா	உண்டாகி
பூய:	மறுபடி
பவிதாவா ந	இருக்கிறவனாகவுமில்லை.

ஆத்மா பிறப்பற்றவன், நாசமற்றவன், சாச்வதமா யிருக்கிறவன், முன்னோன், ஆகையினாலே தேகமானது கொல்லப்பட்டபோதிலும், ஆத்மா ஒருபோதுங் கொல்லப்படுவதில்லை, பிறக்கிறது மில்லை, இறக்கிறது மில்லை, உண்டாய் மறுபடி யிருக்ககிறவனாகவு மில்லை.

(சங்கரபாஷ்யம்) இந்த மந்திரத்தினால் லோகத்தில் வஸ்துக்களுக்குள்ள ஆறுவிகாரங்களும், ஆத்மாவுக் கில்லையென்பது சொல்லப்பட்டது. ஆறு விகாரங்களாவன: பிறப்பு, இருப்பு, வளர்தல், திரிதல் (மற்றொன்றாய் மாறுதல்) தேய்தல், நசித்தல்.

ஆத்மா ஒருகாலத்திலும் பிறப்பதில்லை. ஒருகால்த்திலும் இறப்பது மில்லை. ஒருகாலத்து பூத்வா= இருந்து பூய:=மறுபடி அபவிதாவா= இல்லாமற் போதலையடைவது ந=இல்லை, இதனால்தான் இறப்பதில்லை என்பது; ஒருகாலத்திலும் நபூத்வா=இல்லாதிருந்து, பூய:= மறுபடியும் பவிதாவா ந= இருக்கிறவனாகவும் இல்லை. இதனால்தான் பிறப்பதில்லை என்பது, ஆதலின் (ஆத்மா இவ்வாறிருத்தலின்) பிறவாதவன், நித்தியன் சாச்வதன் புராணமாய் யுள்ளவன், சரீரம் கொலையுண்ணும் பொழுதும் இவன் கொல்லப்படுவதில்லை. கொல்லப்படுதல் என்பதற்கு நிலைமாறுதல் என்றுகொள்க. பிறவாதவன் என்றதினால் ஆத்மாவுக்கு பிறப்பும், நித்தியன் என்றதினால் இறப்பும், சாச்வதன் என்றதினால் தேய்தலும், புராணன் என்றதினால் வளர்தலும், கொலைப்படுவதில்லை, என்பதினால் மாறுதலும் இந்த விகாரங்கள் ஆத்மாவுக்கில்லை என்றபடி. ஜனனமாகிய முதல்விகாரமும், மரணமாகிய கடைசி விகாரமும் மறுக்கப்படவே எல்லாவிகாரங்களும் மறுக்கப்பட்டனவாகவாகிறது. எவ்வித விகாரமும் ஆத்மாவுக்கில்லை என்பது பொருள். இவ்விதமாக யிருப்பதால் "அவ்விருவரும். அறிகிறதில்லை" என்று முன் சுலோகத்தோடு இந்த சுலோகத்தைச் சேர்த்திக்கொள்க.

(இராகவேந்திரர்) ஈசுவரனைப்போல ஜீவனும் பிறப்பிறப்பு முதலிய

வைகளற்றவன். ஈசுவர சுவரூபத்துக்கு சமமான ரூபமுள்ளவனுகச் சொல்லப்படுகிறான். ஆனால் பிறப்பிறப்புள்ளவனுகச் சொல்லப்படுகிறானே யென்றாலோ, தேகத்தை யடைக்கிறதும் விடுகிறதுமா யிருப்பதால் அக்ஞானிகள் பிறக்கிறா னிறக்கிறானென்று வ்யவகரிக்கிறார்கள். (20

உக. வேதாவிநாஶிநம் நித்யம் ய ஏநமஜமவ்யயம் |
கத²ம் ஸ புருஷ꞉ பார்த² கம் கா⁴தயதி ஹந்தி கம் ||

21. வேத-அவிநாஶிநம்-நித்யம்-யஃ ஏநம்-அஜம்-அவ்யயம்,
கதம்-ஸஃ-புருஷஃ-பார்த-கம்-காதயதி-ஹந்தி-கம்.

ஹே பார்த²	ஓ! அர்ஜுனு!
ய꞉ ஏநம்	எவன் இவனை (ஆத்மாவை)
அஜம்	பிறப்பற்றவனுகவும்
அவ்யயம்	குறைதலற்றவனுகவும்
அவிநாஶிநம்	நாசமற்றவனுகவும்
நித்யம்	மாறுதலற்றவனுகவும்
வேத	அறிகிறானே
ஸ꞉ புருஷ꞉	அந்தப்புருஷனுனவன்
கத²ம்	எப்படி
கம்	யாரை
கா⁴தயதி	கொல்லச்செய்கிறான்
கம்	யாரை
ஹந்தி	கொல்லுகிறான்.

ஓ! அர்ஜுனு! எவன் ஆத்மாவைப் பிறப்பற்றவன், குறைதலற்லவன் நாசமற்றவன், மாறுதலற்றவன், என்பதாக அறிகிறானே அந்தப் புருஷனுனவன் யாரையாவது கொல்லவாவது கொல்லச்செய்யவாவது எப்படிக்கூடும்?

(இராகவேந்திரர்). இந்த சுலோகத்திற்கு பரப்ப்ரஹ்மபரமாயும் ஒரு அர்த்தமுண்டு. அதாவது ஓ! அர்ஜுனு! ஏநம்=பரமாத்மாவை, அஜம்= பிறப்பற்றவன், அவ்யயம்=விகாரமற்றவன், அவிநாஶிநம்=தேகநாசமற்றவன், நித்யம்=சுவரூப நாசமற்றவன் என்று, யஃ=எவன், வேத= அறிகிறானே (மற்றவைகளுக்கு முன்சொல்லிய அர்த்தந்தான்.) இப்படி ப்ரஹ்மத்தை எவன் தெரிந்திருக்கிறானே, அவன், தான் கர்த்தாவல்ல, சர்வத்திற்

கும் கர்த்தா ஈசுவரன்தான் என்கிற ஞானமுடையவனு யிருப்பானுனதால் அவனொருவனைக் கொல்லவாவது கொல்லச்செய்யவாவது மாட்டானென்பது தாத்பரியம் (21)

---

௨௨. வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய
நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோऽபராணி ।
ததா ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணா
ந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ ॥

22\. வாஸாம்ஸி-ஜீர்ணாநி-யதா-விஹாய-
நவாநி-க்ருஹ்ணாதி-நர:-அபராணி,
ததா-ஶரீராணி-விஹாய-ஜீர்ணாநி-
அந்யாநி-ஸம்யாதி-நவாநி-தேஹீ.

நர:	மனிதன்
யதா	எப்படி
ஜீர்ணாநி	பழய (கந்தலாயிருக்கிற)
வாஸாம்ஸி	துணிகளை
விஹாய	விட்டுவிட்டு
நவாநி	புதிய
அபராணி	வேறு
(வாஸாம்ஸி)	துணிகளை
க்ருஹ்ணாதி	எடுத்துக்கொள்ளுகிறுனே
ததா	அப்படியே
தேஹீ	தேகத்தை யுடையவன் (ஆத்மா)
ஜீர்ணாநி	பழய (நோய்ந்துபோன)
ஶரீராணி	தேகங்களை
விஹாய	விட்டுவிட்டு
நவாநி	புதிய
அந்யாநி	வேறு
(ஶரீராணி)	தேகங்களை
ஸம்யாதி	அடைகிறுன்.

மனிதன் எப்படிப் பழயதுணிகளை விட்டு விட்டு வேறு புதிய துணிக எடுத்துக்கொள்ளுகிறுனே, அப்படியே தேகத்தை உடைய ஆத்மாவா

னவன் பழைய உடல்களை விட்டு விட்டு வேறு புதிய உடல்களை, தான்மாறுதலடையாமலே யடைகிறான். (22)

---

௨௩. 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌦𑌹𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌃 ।
𑌨 𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌷𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌃 ॥

23. ந-ஏநம்-ச்சிந்தந்தி-ஶஸ்த்ராணி-ந-ஏநம்-தஹதி-பாவக:,
ந-ச ஏநம்-க்லேதயந்தி-ஆப:-ந-ஶோஷயதி-மாருத:.

𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿	ஆயுதங்கள்
𑌏𑌨𑌂	இவனை (ஆத்மாவை)
𑌨 𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿	வெட்டுகிறதில்லை
𑌪𑌾𑌵𑌕𑌃	நெருப்பானது
𑌏𑌨𑌂	இவனை (ஆத்மாவை)
𑌨 𑌦𑌹𑌤𑌿	எரிக்கிறதில்லை
𑌆𑌪𑌃	ஜலங்கள்
𑌏𑌨𑌂	இவனை (ஆத்மாவை)
𑌨 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿	நனைக்கிறதில்லை
𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌃	வாயு
(𑌏𑌨𑌂)	இவனை (ஆத்மாவை)
𑌨 𑌶𑍋𑌷𑌯𑌤𑌿	உலர்த்துகிறதுமில்லை.

ஆத்மாவை ஆயுதங்கள் வெட்டுகிறதில்லை, நெருப்பு எரிக்கிறதில்லை, தண்ணீர் நனைக்கிறதில்லை, காற்று உலர்த்துகிறதுமில்லை. (23)

---

௨௪. 𑌅𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌦𑌾𑌹𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌶𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌚 ।
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑍁𑌰𑌚𑌲𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 ॥

24. அச்சேத்ய:-அயம்-அதாஹ்ய:(1) அயம் அக்லேத்ய:-அஶோஷ்
நித்ய:-ஸர்வகத:-ஸ்தாணு:-அசல:-அயம்-ஸநாதந:. [ய-ஏவ-ச

𑌅𑌯𑌂	இவன் (ஆத்மா)
𑌅𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌏𑌵	வெட்டவேமுடியாதவன்
𑌅𑌯𑌂	இவன் (ஆத்மா)
𑌅𑌦𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃 𑌏𑌵	எரிக்கவேமுடியாதவன்
𑌅𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌏𑌵	நனைக்கவேமுடியாதவன்

அசோஷ்ய ஏவச	உலர்த்தவுமேமுடியாதவன்
தஸ்மாத்	(ஆகையினாலே)
அயம் நித்ய:	இவன் (ஆத்மா) நித்தியமானவன்
ஸர்வகத:	எங்கும் நிறைந்தவன்
ஸ்தாணு:	ஸ்திரமானவன்
அசல:	சலனமில்லாதவன்
ஸநாதந:	எப்பொழுதுமுள்ளவன்.

(ஆத்மாவாகிய) இவனை வெட்டவேமுடியாது, எரிக்கவே முடியாது நனைக்கவேமுடியாது, உலர்த்தவுமே முடியாது. ஆகையினாலே இவ்வாத்மா நித்தியமானவன், (நித்தியனாதலால்) எங்குமுள்ளவன்; (எங்குமுள்ளவனாதலால்) ஸ்திரமானவன்; (ஸ்திரமானவனாதலால்) சலனமில்லாதவன்; (சலனமில்லாதவனாதலால்) எப்பொழுதுமுள்ளவன், (பழமையானவன்.)

---

(1) **ஸ்தாணு:**— எப்போது மெங்கும் வியாபித்திருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆதாரத்தின் பேரிலும் அணுவாயுமிருக்கிறவன்.

(ராமாநுஜர்) இந்த சுலோகத்திற்கும் முந்திய சுலோகத்திற்கும் பேதமென்னவென்றால், முந்தியசுலோகத்தில் ஆத்மாவை வெட்டுகிறது எரிக்கிறது முதலானவைகளைச் செய்யும் சக்தி ஆயுதம் முதலானவைகளுக்கு இல்லையென்பது சொல்லப்பட்டது. ஏன் ஆயுதம் முதலியவைகளுக்குச் சக்தியில்லையென்றாலோ, ஆத்மா ஸ்திரஸ்வபாவ முதலியவைகளை யுடையவனாதால் அவன் வெட்டப்படவாவது எரிக்கப்படவாவது தகுந்தவனல்ல வென்பதே ஹேது இதிற் சொல்லப்பட்டது. (24)

---

௨௫. அவ்யக்தோயமசிந்த்யோயமவிகார்யோயமுச்யதே ।
தஸ்மாதேவம் விதித்வைநம் நாநுசோசிதுமர்ஹஸி ॥

25. அவ்யக்த:-அயம்-அசிந்த்ய:-அயம்-அவிகார்ய:-அயம்-உச்யதே
தஸ்மாத்-ஏவம்-விதித்வா-ஏநம்-ந-அநுசோசிதும்-அர்ஹஸி.

அயம்	இவன் (ஆத்மா)
அவ்யக்த:	வ்யக்தமான (காணத்தக்க) வனன்று
அயம்	இவன் (ஆத்மா)
அசிந்த்ய:	சிந்திக்க (நினைக்க) முடியாதவன்

அயம்	இவன் (ஆத்மா)
அவிகார்ய:	எந்தவிகாரமும் இல்லாதவன்
(இதி)	என்பதாக
உச்யதே	(வேதங்களால்) சொல்லப்படுகிறான்
தஸ்மாத்	ஆகையினாலே
த்வம்	நீ
ஏநம்	இவனை (ஆத்மாவை)
ஏவம்	இவ்விதமாய்
விதித்வா	அறிந்து
அநுசோசிதும்	துக்கிக்கிறதற்கு
நார்ஹஸி	யோக்கியனல்ல.

(ஆத்மாவாகிய) இவன், வ்யக்தமானவனன்று (காணத்தக்கவனன்று,) சிந்திக்கக்கூடியவனன்று, (நினைவுக் கெட்டினவனன்று,) எவ்வித விவகாரமுளளவனன்று, (என்பதாக வேதங்களால்) சொல்லப்படுகிறான். ஆகையினாலே நீ (ஆத்மாவாகிய) இவனை இவ்வாறு அறிந்துகொண்டு (நான் இவர்களைக் கொல்பவன் இவர்கள் என்னால் கொல்லப்படப்போகிறார்கள் என்று) துக்கப்படவேண்டாம்.

(சங்கரபாஷ்யம்.) இந்த ஆத்மா சகல இந்திரியங்களுக்கும் எட்டாதாதலின் அவ்யக்தம் (புலப்படாதது). எது இந்திரியங்களுக்கு எட்டுகின்றதோ அது தான் சிந்திக்கக்கூடியது (நினைவிற்கு எட்டுவதாகும்.) இந்த ஆத்மாவோ இந்திரியங்களுக்கு எட்டாமையால் நினைக்க முடியாதது. இவ்வாத்மா எப்படி பாலானது மோர்ப் பிரை யிடுதல் முதலிவற்றால், வேறுபடுகின்றதோ அப்படி விகாரப்படுவதன்று. அவயவங்களற்றதாலும் அவிகாரியாம். அவயவமில்லாதது ஒன்றும் விகாரப்படும் தன்மையுள்ளதாய்க் காணப்படவில்லை அல்லவா? ஆகையினாலே ஆத்மாவை முன் சொன்ன பிரகாரம் அறிந்து கொண்டு "நான் இவர்களைக் கொல்பவன், இவர்கள் என்னால் கொல்லப்படப்போகிறார்கள்" என்று வருத்தப்படத்தகாது.

"நஜாயதே ம்ரியதே வா" என்று தொடங்குகிற முன் (20-வது) சுலோகத்திலேயே ஆத்மா நித்தியனென்பதும் நிர்விகாரியென்பதும் சொல்லப்பட்டிருந்தும் மறுபடி இந்த (21–25) சுலோகங்களில் அதையே திருப்பிச்சொல்வதின் காரணம் என்னவென்றால், ஆத்மவஸ்துவை அறிதல் அதிக துர்லபமாதலின் சிறிதும் தெளிவாய் விளங்காத உண்மையானது ஸம்ஸாரி

கள் புத்திக்கு எப்படியாவது எட்டி ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை அடையும்படி செய்யவேண்டும் என்கிற கருணையால் பகவான் வாசுதேவர் மறுபடியும், மறுபடியும் ஷடி விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதே பொருளை வேறு சொற்களால் உணர்த்துவ தற்காக என்க.

(இராகவேந்திரர்) இந்த சுலோகத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷங்களை யுடைய ஈசுவரன் ஸர்வஸ்வதந்திரன், நானவனுக்கு அதீனனாய் யுத்தஞ்செய்து அவனுக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டியவனென்பதாக நினைத்தால் உனக்குத் துக்கத்திற் கேதுவே யிருக்கமாட்டாதென்பது தாத்பரியம். (25)

---

௨௬. அத சைநம் நித்யஜாதம் நித்யம்வா மந்யஸே ம்ருதம் |
ததாபி த்வம் மஹாபாஹோ நைவம் சோசிதுமர்ஹஸி ||

26. அத(1)-ச-ஏநம்-நித்யஜாதம்-நித்யம்-வா. மந்யஸே-ம்ருதம்,
ததா-அபி-த்வம்-மஹாபாஹோ-ந-ஏநம்-சோசிதும் அர்ஹஸி.

அத	ஒருக்கால்
த்வம்	நீ
ஏநம்	இவனை (ஆத்மாவை)
நித்யஜாதம்	எப்போதும் பிறப்புள்ளவனாகவும்
நித்யம் ம்ருதம்வா	எப்போதும் இறப்புள்ளவனாகவும்
மந்யஸே ததாபி	எண்ணினபோதிலும்
மஹாபாஹோ	ஓ! தோள்வலிவுடையவனே!
த்வம்	நீ
ஏவம் சோசிதும்	இந்தமாதிரி துக்கிக்க
நார்ஹஸி	யோக்கியனல்ல

ஒருக்கால் நீ ஆத்மாவை யெப்போதும் பிறப்பிறப் புடையவனாக எண்ணினபோதிலும், ஓ! அர்ஜுனா இந்தமாதிரி துக்கிக்க நீ யோக்கியனல்ல.

(1) அத—என்பது, பிறர்மதத்தை அங்கீகரித்துச் சொல்லும் பொருளுடையது. அதாவது ஆத்மா பற்பல தேகங்கள் உண்டாகும் போது பிறக்கிறதென்றும் அந்தந்த 'உடல்கள் அழியும் போது இறந்து போகிறதென்றும் ஸாமாந்ய ஜனங்கள் எண்ணுகிறபடி வைத்துக்கொண்டாலும் என்பது தாத்பரியம். இதற்கு, ராமாநுஜர் 'தேகமே ஆத்மா வென்று ஒருக்கால் நினைத்தபோதிலும்' என்று தாத்பரியம் செய்திருக்கிறார். (26)

௨௭. ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யுர் த்ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச ।
தஸ்மாதபரிஹார்யேऽர்தே ந த்வம் சோசிதுமர்ஹஸி ॥

27. ஜாதஸ்ய-ஹி-த்ருவ:-ம்ருத்யு:-த்ருவம்-ஜந்ம-ம்ருதஸ்ய-ச,
தஸ்மாத்-அபரிஹார்யே-அர்தே-ந-த்வம்-சோசிதும்-அர்ஹஸி.

ஜாதஸ்ய ஹி	பிறந்தவனுக்கோ
ம்ருத்யு: த்ருவ:	மரணம் நிச்சயம்
ம்ருதஸ்ய ச	இறந்தவனுக்கும்
ஜந்ம த்ருவம்	பிறப்பு நிச்சயம்
தஸ்மாத்	ஆகையினாலே
அபரிஹார்யே அர்தே	பரிகரிக்க (தவிர்க்க) முடியாத இந்த விஷயத்தில்
த்வம் சோசிதும்	நீ துக்கப்படுவதற்கு
ந அர்ஹஸி	யோக்கியனல்ல.

பிறந்தவனுக்கு மரணமும், இறந்தவனுக்குப் பிறப்பும் நிச்சய மாகையால் விலக்கக்கூடாத இவ் விஷயத்தைக் குறித்து நீ துக்கப்படுவது யுக்தமல்ல. (27)

---

௨௮. அவ்யக்தாதீநி பூதாநி வ்யக்தமத்யாநி பாரத ।
அவ்யக்தநிதநாந்யேவ தத்ர கா பரிதேவநா ॥

28. அவ்யக்தாதீநி(1)-பூதாநி(2)-வ்யக்தமத்யாநி-பாரத,
அவ்யக்தநிதநாநி-ஏவ-தத்ர-கா-பரிதேவநா.

பூதாநி	பூதங்கள் (பிராணிகள்)
அவ்யக்தாதீநி	அவ்யக்தத்தை (காணப்படாமையை) ஆதியாகவும்
வ்யக்தமத்யாநி	காணப்படுதலை மத்தியாகவும்
அவ்யக்தநிதநாந்யேவ	அவ்யக்தத்தையே (காணப்படாமையையே) முடிவாக உடையன
ஹே பாரத	ஓ! அர்ஜுநா!
தத்ர	அவ் விஷயத்திலே
பரிதேவநா கா	புலம்புகை என்ன?

பூதங்கள் (பிராணிகள்) ஆதியில் (உற்பத்திக்கு முன்), காணப்படாம லிருந்து, மத்தியில் (உற்பத்திக்கும் மரணத்திற்கும் நடுவில்) சிறிது காலம் காணப்பட்டு, முடிவில் (மரணத்திற்கு பின்பு) மறுபடியும் காணப்படாமலே போகின்றன. ஓ! அர்ஜுநா! அந்த விஷயத்தில் புலம்புகை என்ன? (அதா

வது முதலில் காணப்படாமல், பின்பு காணப்பட்டு, மறுபடியும் மறைந்து போகின்ற ப்ராந்தியான அந்த பூதங்களைப்பற்றி என்ன புலம்புகை என்பது).

---

(1) அவ்யக்தம் - என்பதற்கு, ப்ரதாநம் (அதாவது ப்ரகிருதி) என்று, ஸ்ரீதரர் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

(1) பூதாநி – என்பதற்கு, நீர் நிலம் முதலிய கார்ய காரணங்களின் சேர்க்கையாலாகிய புத்திர மித்ராதிகள் என்று, சங்கரரும்; 'சரீரங்கள்' (தேகங்கள்) என்று ஸ்ரீதரரும்; 'ப்ருதிவீ' (பூமி) முதலான பூதமயமான சரீரங்கள் என்று மதுஸூதன ஸரஸ்வதியும் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(ஸ்வ) இந்த சுலோகத்தைப்போலொத்ததாகிய:—

"அதர்ஶநாதாபதித: புநஶ்சாதர்ஶநம் கத: |
நாஸௌ தவ ந தஸ்ய த்வம் வ்ருதா கா பரிதேவநா ||"

'காணுமையினின்று வந்தவன் மறுபடி காணுமைக்கே சென்றனன். அவன் உன்னைச் சேர்ந்தவனல்லன். நீ அவனைச் சேர்ந்தவனல்லன். வீணாய் என்ன புலம்புதல்' என்கிற புராண வாக்கியத்தை (மஹாபாரதத்தில் ஸ்திரீபர்வம் - 2 - 13 யில்) பார்க்க. (28)

உக. ஆஶ்சர்யவத்பஶ்யதி கஶ்சிதேநம்
ஆஶ்சர்யவத்வததி ததைவ சாந்ய: |
ஆஶ்சர்யவச்சைநமந்ய: ஶ்ருணோதி
ஶ்ருத்வாப்யேநம் வேத நசைவ கஶ்சித் ||

29. ஆஶ்சர்யவத்-பஶ்யதி-கஶ்சித்-ஏநம்-
ஆஶ்சர்யவத்-வததி-ததா-ஏவ-ச-அந்ய:,
ஆஶ்சர்யவத்-ச-ஏநம்-அந்ய:-ஶ்ருணோதி-
ஶ்ருத்வா-அபி-ஏநம்-வேத-ந-ச-ஏவ-கஶ்சித்.

கஶ்சித்	ஒருவன்
ஏநம்	இவனை (ஆத்மாவை)
ஆஶ்சர்யவத்	ஆச்சரியமானதுபோல
பஶ்யதி	பார்க்கிறான்
ததைவ	அப்படியே
அந்ய:	மற்றொருவனும்
(ஏநம்)	இவனை (ஆத்மாவை)
ஆஶ்சர்யவத்	ஆச்சரியமானதுபோல

வததி	பேசுகிறான்
ததா அந்ய:	மற்றொருவனும்
ஏநம்	இவனை (ஆத்மாவை)
ஆச்சர்யவத்	ஆச்சரியமானதுபோல
ச்ருணோதி	கேட்கிறான்
ச்ருத்வாபி	கேட்டும், பார்த்தும், சொல்லியும்
கச்சித் ச	(அவர்களில்) ஒருவனும்
ஏநம்	இவனை (ஆத்மாவை அறிகிறதேயில்லை
ந ஏவ வேத	(சாக்ஷாத்தாய் அனுபவித் தறிகிறதில்லை.)

ஆத்மாவை யொருவன் ஆச்சரிய வஸ்துவைப்போற் பார்க்கிறான. (அதாவது ஒருவராலும் முன் பார்க்கப்படாத ஒரு அத்புதமானது, தற்செயலாய்ப் பார்க்கப்படுவதுபோல பார்க்கிறான்) அப்படியே மற்றொருவன் ஆச்சரிய வஸ்துவைப்போற் சொல்லுகிறான் ; மற்றொருவன் ஆச்சரியவஸ்துவைப்போல் கேட்கிறான். கேட்டும், பார்த்தும், சொல்லியும் அவர்களில் ஒருவனும் ஆத்மாவை யுள்ளபடி யறிகிறதே யில்லை. (சாக்ஷாத்தாய் அனுபவிக்கிறதில்லை.)

(சங்கரபாஷ்யம்) இந்த சுலோகத்திற்கு வேறு ஒருவிதமாயும் அர்த்தம் செய்யலாம். அதாவது - ஆத்மாவைப் பார்ப்பவனும், சொல்பவனும், கேட்பவனும் உலகத்தில் ஆச்சரியம்போ லாகிறார். (பிறரால் ஆச்சரியப்படத்தக்கவ ராகிறார்). அப்படிப்பட்டவன் பல ஆயிரத்தில் ஒருவனேயாவன். ஆதலால் ஆத்மாவை அறிதல் மிக்க அருமையானது.

(ஸ்ரீதரர்) சாஸ்திரம் ஆசாரியோபதேசம் இவைகளினால் அடைந்த யோகத்தினாலே ஆத்மாவைப் பார்க்கிற ஒருவன், ஸர்வ வியாபகனாயும் ஞானாநந்த ஸ்வரூபனாயும், உலக விலக்ஷணனாயும் தன்னை லெப்பவும் பார்க்கப்பட் டிராதவனாயும் அவ்வாத்மா இருப்பதினாலே ஆச்சரியப்படுகிறான். மற்றொருவன் சாஸ்திராதிகளால் ஆத்மா மேற்சொன்ன விதமான ஸ்வரூபமுடையவனென்று தெரிந்துகொண்டதை யொருவனுக்குச் சொல்லுகிறான். அப்படிச் சொல்லும்போது தான் தெரிந்து சொல்லுகிற அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நினைத்து ஆச்சரியப்படுகிறான். இப்படிச் சொல்வதைக் கேட்டவன் இப்படிப்பட்ட வஸ்து வுண்டாவென்று கேட்டவுடனே ஆச்சரியப்படுகிறான். இப்படிப் பார்த்தவனாவது, சொன்னவனாவது, கேட்டவனாவது நித்தியாநந்த ஸ்வரூபனான ஆத்மாவைப் பூரணமா யறிந்தவ னல்ல வென்பது தாத்பர்யம்.

(ஸ்வ) கடோபநிஷத் இரண்டாவது வல்லி ஏழாவது மந்திரம் இந்த சுலோகத்திற் கொத்தது. "ஶ்ரவணாயாபி பஹுபிர்யோ ந லப்ய: ஶ்ருண்வந்தோபி பஹவோயம் ந வித்யு: । ஆஶ்சர்யோ வக்தா குஶலோஸ்ய லப்தா ஆஶ்சர்யோ ஜ்ஞாதா குஶலாநுஶிஷ்ட: ॥" அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அநேகர் கேட்கக் கிடையாதவர்களா யிருக்கிறார்கள். அநேகர் கேட்டாலும் அறிந்துகொள்ளும் திறமையற்றவர்களா யிருக்கிறார்கள். இந்த ஆத்மாவை யுபதேசிக்கிறவனும் ஆச்சரியப்படுகிறான். உபதேசம் பெற்றவனும் ஆச்சரியப்படுகிறான். ஆத்மாவை யறிகிறவனும் ஆச்சரியப்படுகிறான்.

பகவான் உபதேசிக்க ஆரம்பித்த ஆத்ம தத்துவ விஷயத்தை இந்த 29, 30 சுலோகங்களோடு சொல்லி முடிக்கிறார். பிரகிருதத்தில் பேசி வருகின்ற இந்த ஆத்மாவை அறிதல் மிக்க அருமையானது. அவன் 'அவ்யக்தனும் அப்பிரமேயனு' மிருப்பதால் அவனை அறிய முடியாததற்குக் காரணமாய் உள்ள மயக்கம் சகல ஜனங்களுக்கும் ஸமானம்தான். அநேக ஜந்மங்களில் செய்த புண்ணிய வசத்தாலன்றி ஆத்மவிசாரம் செய்ய பிரவ்ருத்தி உண்டாகமாட்டாது. அப்படிப்பட்ட பிரவ்ருத்தி யுண்டாவது அநேகமாயிரம் பெயர்களில் ஒருவனுக்குத் தான். அப்படிப் பிரவ்ருத்திப் பவரில் யாரேனும் ஒருவன் தான் இந்த ஆத்மாவை அத்புதமாகப் பார்க்கிறான், அல்லது சொல்லுகிறான், அல்லது கேட்கிறான். அப்படிப் பார்த்தும், சொல்லியும், கேட்டபோதிலும் இந்த ஆத்மாவை உள்ளபடி அவர்கள் ஸாக்ஷாத்தாய் அநுபவித் தறிகிறதில்லை. அதாவது அப்படி ஸாக்ஷாத்தாய் அறிகிறவர்கள் வெகு துர்லபம் என்பது கருத்து. "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித் யததி ஸித்தயே" என்று பகவான் பின் வருகிற 7 வது அத்தியாயம், 3 வது சுலோகத்தில் சொல்வதைப் பார்க்க. (29)

---

௩௦. தேஹீ நித்யமவத்யோயம் தேஹே ஸர்வஸ்ய பாரத ।
தஸ்மாத் ஸர்வாணி பூதாநி ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி ॥

30. தேஹீ-நித்யம்-அவத்ய:-அயம்-தேஹே-ஸர்வஸ்ய-பாரத,
தஸ்மாத்-ஸர்வாணி-பூதாநி-ந-த்வம்-சோசிதும்-அர்ஹஸி.

ஹே பாரத	ஓ! அர்ஜுநா!
ஸர்வஸ்ய தேஹே	எல்லாருடைய தேகமானது
(வத்யமாநேபி)	கொல்லப்பட்டபோதிலும்
அயம் தேஹீ	இந்தத் தேகத்தையுடைய ஆத்மாவானவன்
நித்யம்	ஒருபோதும்

𑌅𑌵𑌧𑍍𑌯𑌃	கொல்லப்படத்தக்கவனல்ல
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍	ஆகையினாலே
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿	ஸகல பிராணிகளைக் குறித்தும்
𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍	நீ துக்கப்படுகைக்கு
𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿	தகுந்தவனல்ல.

ஓ ! அர்ஜுனா ! எல்லாருடைய தேகமானது கொல்லப்பட்டபோதிலும் இந்த தேகத்தையுடைய ஆத்மாவானவன் ஒருபோதும் கொல்லப்படத்தக்கவனல்ல ; ஆகையினாலே (பீஷ்மர் முதலான) எந்தப் பிராணிகளைக் குறித்தும் துக்கப்படுவதற்கு நீ தகுந்தவனல்ல.

---

௩௧. 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌮𑍍𑌪𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 ।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

31. ஸ்வயர்மம்-அபி-வ-அவேக்ஷ்ய-ந-விகம்பிதும்-அர்ஹஸி,
யர்ம்யாத்-ஹி-யுத்யாத்-ஶ்ரேய:-அந்யத்-க்ஷத்ரியஸ்ய-ந-வித்யதே.

(𑌤𑍍𑌵𑌂)	நீ
𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂	ஸ்வ (உன்) தருமத்தை
𑌅𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌅𑌪𑌿 𑌚	நோக்கும்பொழுதும்
𑌵𑌿𑌕𑌮𑍍𑌪𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍	நடுங்க அல்லது தயங்க
𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿	யோக்கியனல்ல
𑌹𑌿	ஏனென்றால்
𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍	நியாயமான யுத்தத்தைக்காட்டிலும்
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃	வேறு நன்மையானது
𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯	க்ஷத்திரியனுக்கு
𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇	இல்லை.

நீ உன் வருணத்தாருக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிற (அதாவது க்ஷத்திரியனுக்கு யுத்தஞ் செய்வது ஸ்வதருமமானதால்) அந்த தருமத்தை நோக்கும் பொழுதும் யுத்தஞ் செய்யத் தயங்குவது உனக்குச் சரியல்ல. ஏனென்றால் க்ஷத்திரியனுக்கு நியாயமான யுத்தத்தைக் காட்டிலும் நன்மையானது வேறு இல்லை.

(ராமாநுஜர்) அக்கினிஷ்டோமாதி யாகங்களில் பசு ஹிம்ஸை எப்படித் தருமமானதோ, அப்படியே க்ஷத்திரியனாகிய உனக்கு நியாயமாய் நேரிட்டிருக்கிற இந்த யுத்தம் ஸ்வதருமமானதால் அதனால் தோஷம் உண்டாகாது.

(ஸ்வ) பரமார்த்த தத்வத்தை உத்தேசித்து சோகமோகமடைய நியாயமில்லை என்பது மாத்திரமல்ல. நீ, யுத்தம் க்ஷத்திரிய தருமம் என்பதையும் ஆலோசித்துப் பார்த்து, க்ஷத்திரியனுன உனக்கு இயற்கையாகவே அமைந்துள்ள தருமத்தினின்றும், பின்னிடுதல் தகாது. அந்த யுத்தம் பூமியை ஜயிப்பதன் மூலமாய் தருமத்திற்கும் குடிகளைக் காப்பதற்கும் பயன் படுவதால் நியாயத்தை விட்டு நீங்காத சிறந்த தருமமாம். அந்த நியாயமான யுத்தத்தைக் காட்டிலும் க்ஷத்திரியனுக்கு நன்மையானது வேறு இல்லை என்பது தாத்பர்யம். (31)

---

௩௨. 𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 𑌚𑍋𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌪𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂 |
𑌸𑍁𑌖𑌿𑌨𑌃𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍 ||

32. யத்ருச்சயா-ச-உபபந்நம்-ஸ்வர்கத்வாரம்-அபாவ்ருதம்,
ஸுகிந꞉-க்ஷத்திரியா꞉-பார்த-லபந்தே-யுத்தம்-ஈத்ருசம்.

𑌹𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥	ஓ! அர்ஜுனு!
𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾	தற்செயலாய்.
𑌉𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂	நேர்ந்திருக்கின்றதும்
𑌅𑌪𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂	திறந்துள்ள
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌂 𑌚	ஸ்வர்க்க வாசலுமான
𑌈𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂	இப்படிப்பட்ட யுத்தத்தை
(𑌯𑍇) 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃	எந்த க்ஷத்திரியர்கள்
𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇	அடைகிறுர்களோ
𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌖𑌿𑌨𑌃	அவர்கள் ஸுகிகள்.

ஓ! அர்ஜுனு! தற்செயலாகவே நேர்ந்திருக்கின்றதும், திறந்திருக்கிற ஸ்வர்க்க வாசலுமான இப்படிப்பட்ட யுத்தத்தைச் செய்கிற க்ஷத்திரியர்கள் ஸுகிகள் ; என்றுல், தரும யுத்தத்தி லிறந்தவர்களுக்கு ஸ்வர்க்க வாசல் திறந்திருக்கிறதென்பது தாத்பர்யம். (32)

---

௩௩. 𑌅𑌥 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 |
𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌪𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ||

33. அத-சேத்-த்வம்-தர்ம்யம்-இமம் ஸம்க்ராமம்-ந-கரிஷ்யஸி,
தத꞉-ஸ்வதர்மம்-கீர்திம்-ச-ஹித்வா-பாபம்-அவாப்ஸ்யஸி.

𑌅𑌥	அல்லாமலும்
𑌤𑍍𑌵𑌂	நீ
𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌇𑌮𑌂	நியாயமான இந்த

𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂	யுத்தத்தை
𑌨𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿𑌚𑍇𑌤𑍍	செய்யாமற் போவாயாகில்
𑌤𑌤𑌃	அதனால்
𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂	ஸ்வதர்மத்தையும்
𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂𑌚	புகழையும்
𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾	இழந்து
𑌪𑌾𑌪𑌂	பாபத்தையே
𑌅𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿	அடைவாய்.

ஸ்வர்க்கப் பிரயோஜனத்தை இழப்பதுமாத்திர மல்லாமல் நீ தருமத்தோடு கூடின இந்த யுத்தத்தைச் செய்யாமல் போவாயாகி லதனாலே உன்னுடைய (க்ஷத்திரிய தருமமாகிய) ஸ்வதர்மத்தையும் சிவபிரான் முதலானவர்களை எதிர்த்ததினால் அடைந்த புகழ்ச்சியையு மிழந்து பாபத்தையே அடைவாய். (33)

---

௩௪. 𑌅𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌂 ।
𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

34. அகீர்திம்-ச-அபி-பூதாநி-கதயிஷ்யந்தி-தே-அவ்யயாம்,
ஸம்பாவிதஸ்ய-ச-அகீர்திஃ மரணாத்-அதிரிச்யதே.

𑌅𑌪𑌿𑌚	மேலும்
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿	(பிராணிகள்) ஜனங்கள்
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌂	நீண்டகாலம்
𑌤𑍇	உன்னுடைய
𑌅𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂𑌚	அபகீர்த்தியையும்
𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿	சொல்லுவார்கள்
𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯	நன்குமதிக்கப்பட்டிருக்கிறவனுக்கு
𑌅𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃	அபகீர்த்தியானது
𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍	மரணத்தைவிட
𑌅𑌤𑌿𑌰𑌿𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇	அதிகமாகும்

மேலும், ஜனங்கள் நீண்டகாலம் உன்னுடைய அபகீர்த்தியையுஞ் சொல்லுவார்கள். நன்கு மதிக்கப்பட்டிருக்கிறவனுக்கு அபகீர்த்தியானது மரணத்தைவிட அதிகமாகும். (34)

---

௩௫. 𑌭𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌣𑌾𑌦𑍁𑌪𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌃 ।
𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂𑌚 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌲𑌾𑌘𑌵𑌂 ॥

35. ஹயாத்-ரணாத்-உபரதம்-மம்ஸ்யந்தே-த்வாம்-மஹாரதா:,
யேஷாம்-ச-த்வம்-பஹுமத:-பூத்வா-யாஸ்யஸி-லாகவம்.

உஹாரயா:	மஹா ரதிகர்கள்
ஃஃாம	உன்னை
ரணாக்	யுத்தத்தினின்றும்
ஹயாக் உவரதம	பயத்தினுலே பின்னடைந்தவனுக
ஃமஹ்ஸெ	நினைப்பார்கள்
ஃம	நீ
யெஷாம	எவர்களிடத்தில்
பஹுஉதஃ (சஹுஃ)	பெருமை பெற்றிருக்கிருயோ
தெ	அவர்களிடத்தில்
ஹூஃஃாவ	மறுபடியும்
ஸாவவம யாஸ்ஸஸி	சிறுமையைப் பெருவாய்.

மகா ரதர்கள் உன்னை யுத்தத்தினின்று பயத்தினுல் பின்னடைந்தவனுக நினைப்பவர்கள். நீ எவர்களிடத்தில் பெருமை பெற்றிருக்கிருயோ அவர்களிடத்தில்இப்பொழுது சிறுமையைப் பெருவாய். (35

---

௩௬. அவாச்யவாஉாம்ஸ் பஹூந்வஃஷ்யஜி தவாஹிதாஃ |
நிந்ஜஸவஸாஉயுடம தெதா உஃவதரநு கிடி ||

36. அவாச்யவாதாந்-ச-பஹூந்-வதிஷ்யந்தி-தவ-அஹிதா:,
நிந்தந்த:-தவ-ஸாமர்த்யம்-தத:-து:கதரம்-நு-கிம்.

தவ சஹிதாஃ	உன்னுடைய சத்ருருக்கள்
தவ ஸாஉயுடம	உன்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தை
நிநஜஃ	நிந்திக்கிறவர்களாக
பஹூநு	அநேகமான
சவாவ்வாஉாம்ஸ்	சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளையும்
வஃஷ்யஜி	சொல்லுவார்கள்
தகஃ	அதைப் பார்க்கிலும்
உஃவதரம	அதிக துக்கம்
கிநு	என்னவிருக்கிறது.

உன்னுடைய சத்ருக்கள் உன்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தை நிந்தித்து, சொல்லத்தகாத அநேக வார்த்தைகளையுஞ் சொல்லுவார்கள் ; அதைப் பார்க்கிலும் அதிக துக்க மென்ன விருக்கிறது ? (46)

௩௭. ஹதோ வா ப்ராப்ஸ்யஸி ஸ்வர்கம் ஜித்வா வா போக்ஷ்யஸே மஹீம் |
தஸ்மாதுத்திஷ்ட கௌந்தேய யுத்தாய க்ருதநிஶ்சய: ||

37. ஹதோ.வா.ப்ராப்ஸ்யஸே.ஸ்வர்கம்.ஜித்வா-வா-போக்ஷ்யஸே
தஸ்மாத்.உத்திஷ்ட-கௌந்தேய.யுத்தாய.க்ருதநிஶ்சய:.[மஹீம்

(த்வம்) ஹதோ வா	நீ கொல்லப்பட்டாலோ
ஸ்வர்கம் ப்ராப்ஸ்யஸி	ஸ்வர்க்கத்தை அடைவாய்
ஜித்வா வா	ஜயித்தாலோ
மஹீம் போக்ஷ்யஸே	இராஜ்யத்தை அநுபவிப்பாய்
தஸ்மாத்	ஆகையினாலே
ஹே கௌந்தேய	ஓ! அர்ஜுனா!
யுத்தாய க்ருதநிஶ்சய:	போர்செய்ய நிச்சயித்தவனாக
உத்திஷ்ட	எழுந்திரு

ஓ! அர்ஜுனா! நீ கொல்லப்பட்டாலோ ஸ்வர்க்கத்தை யடைவாய்; ஜயித்தாலோ இராஜ்யத்தை யனுபவிப்பாய்; ஆகையினாலே, யுத்தத்தின் பொருட்டு நிச்சயஞ் செய்துகொண் டெழுந்திரு. (37)

---

௩௮. ஸுகது:கே ஸமே க்ருத்வா லாபாலாபௌ ஜயாஜயௌ |
ததோ யுத்தாய யுஜ்யஸ்வ நைவம் பாபமவாப்ஸ்யஸி ||*

38. ஸுகது:கே ஸமே.க்ருத்வா(1)-லாபாலாபௌ-ஜயாஜயௌ,
தத:-யுத்தாய-யுஜ்யஸ்வ-ந-ஏவம்-பாபம்-அவாப்ஸ்யஸி.

ஸுகது:கே	சுகதுக்கங்களை
ஸமே க்ருத்வா	ஸமமாக செய்து (எண்ணி)
லாபாலாபௌ	லாபநஷ்டங்களையும்
ஜயாஜயௌ	ஜயாபஜயங்களையும்
(ஸமௌ க்ருத்வா)	ஸமமாக (வெண்ணி)
தத:	அதற்குப்பிறகு
யுத்தாய யுஜ்யஸ்வ	யுத்தத்திற்கு சித்தனாகக்கடவாய்
(த்வம்) ஏவம் (ஸதி)	நீ இவ்வித நிச்சய முடையவனானால்
பாபம் நவாப்ஸ்யஸி	பாபத்தை அடையமாட்டாய்.

---

* ப்ராப்ஸ்யஸி என்று ஒரு பாடமுமுண்டு.

சுகதுக்கங்களையும் லாப நஷ்டங்களையும், ஜயாபஜயங்களையும் ஸமமாக பாவித்து (நினைத்து) க்கொண்டு, பிறகு யுத்தத்திற்குச் சித்தனாகக் கடவாய். நீ இப்படிப்பட்ட நிச்சயமுள்ளவனாக (யுத்தம் செய்வாய்) ஆகில் பாபத்தை அடையமாட்டாய்.

---

(1) ஸமே க்ருத்வா-ஸமமாகச் செய்துகொண்டு என்றால், சுகதுக்கம் முதலானதுகளினால், ராகத்வேஷங்களை (விருப்பு வெறுப்புகளை) அடையாமல் அவைகளைச் ஸமமாக நினைப்பது என்பது பொருள்.

(ஸ்ரீதரர்) சுக துக்கம், இலாப நஷ்டம், ஜயாபஜய மென்கிற பதார்த்தங்கள் காரணகாரியங்களாக விருக்கின்றன. சுகதுக்கத்திற்குக் காரணம் இலாப நஷ்டம். இலாப நஷ்டத்திற்குக் காரணம் ஜயாபஜயங்கள்; ஆகையால், காரணங்காரிய மிரண்டையும் விட்டுவிட வேண்டுமென்பது தாத்பரியம். (38)

---

௩௯. 𑌏𑌷𑌾 𑌤𑍇𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 ।
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌯𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥

39. ஏஷா-தே-அபிஹிதா-ஸாம்க்யே-
புத்தி:-யோகே-து-இமாம்-ஶ்ருணு,
புத்த்யா யுக்த:-யயா-பார்த-
கர்மபந்தம்(1)-ப்ரஹாஸ்யஸி.

𑌹𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥	ஓ! அர்ஜுனா!
𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇	ஆத்மதத்துவத்தில்
𑌏𑌷𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃	இந்த புத்தியானது
𑌤𑍇	உனக்கு
𑌅𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾	சொல்லப்பட்டது
(𑌤𑍍𑌵𑌂) 𑌯𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾	நீ எப்படிப்பட்ட புத்தியோடு
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃	கூடினவனானால்
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂	கர்மமாகிய கட்டை
𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿	விடுவாயோ
(𑌤𑌾𑌂)	அப்படிப்பட்ட
𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌤𑍁	யோக விஷயத்தில்
𑌇𑌮𑌾𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁	இந்த (யோக) புத்தியைக் கேள்

ஓ! அர்ஜுனா! ஆத்மதத்துவ விஷயபுத்தி விந்தப்புத்தியானது உனக்கு (இதுவரையில்) சொல்லப்பட்டது. எப்படிப்பட்ட புத்தியோடு கூடினவனானால் கருமபந்தத்திலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ளுவாயோ அப்படிப்பட்ட ஆத்ம ஞானத்தை அடையவழியாகிய (கரும) யோகவிஷயமான புத்தியைச்சொல்லுகிறேன்—கேள்.

---

(1) கர்மபந்தம் ப்ரஹாஸ்யஸி - கர்மமேயாகிய தர்மம் அதர்மமென்று பெயரையுடைய பந்தத்தை நீக்கிக்கொள்வாய். அதாவது ஈச்வராநுக்கிரஹத்தால் வரும் ஞானத்தைப் பெருவதினாலேயே அந்த பந்தத்தை விலக்கிக்கொள்வாய் என்பது கருத்து.

(ஸ்வ) இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சாங்கிய புத்தி யோகபுத்தி என்பது இன்னதென்றும், அவ்விரண்டிற்குமுள்ள வித்தியாசமும், தெளிவாய்த்தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது அவசியம். ஸம்யக் க்யாயதே இதி ஸங்க்யா = நன்றாய்ப் பரமார்த்த தத்துவத்தை எதானது பிரதிபாதிக்கிறதோ (விளக்குகிறதோ) அது ஸங்க்யா, அதாவது உபநிஷத். அந்த உபநிஷத்துக்களால் எந்த பரமார்த்ததத்துவமானது நிரூபிக்கப்படுகிறதோ அது தான் சாங்கியமென்பது. இவ் ஆத்மதத்வமானது பகவானால் முன் சுலோகங்களில் உணர்த்தப்பட்டதைத்தான் இதில் சாங்கியமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆத்மாவுக்கு பிறப்பு முதலிய விகாரங்கள் இல்லாமையினால் ஆத்மா அகர்த்தா என்னும் பிரகரணத்தின் பொருளை ஆராய்ந்து அறிவதால் அவ்வாத்மதத்வ விஷயமாக யாதொரு நிச்சயபுத்தி உண்டாகின்றதோ அது சாங்கிய புத்தியாம்; அது எந்த ஞானிகளுக்கு உறியதோ அவர்கள் சாங்கியர்களாவர். இந்த சாங்கிய புத்தி உண்டாவதற்கு முன் ஆத்மாவை தேகம் முதலியவற்றினின்றும் வேறாகவும், கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் மற்றும் இத்தன்மையதாகவும் பாவித்துக்கொண்டு அதற்குத்தக்கபடி தர்மாதர்மங்களின் பகுத்தறிவோடு கூடி முக்திக்கு ஸாதனமான கர்மத்தை அநுஷ்டித்தல் யோகமென்பதாம், அது விஷயமான நிச்சய புத்தி தான் யோகபுத்தியென்பது; அது ஸ்வகர்மத்தைச் செய்யவேண்டிய அதிகாரிகளாகிய எவர்களுக்கு உறியதாயுள்ளதோ அவர்கள் தான் யோகிகளென்பவர். கர்தாவென்னும் உணர்வையும் அனேகம் என்னும் உணர்வையும் சார்ந்து நிற்பதான ஞானமானது, அகர்த்தா என்னும் உணர்வையும் ஏகம் என்னும் உணர்வையும் சார்ந்து நிற்பதான ஞானத்தோடு ஒன்று சேர்ந்து நிற்கக்கூடாமையைக்கண்டு பகவான் ஸாங்கியபுத்தி யோகபுத்தியென்று இருவகை

நிஷ்டைகளைத்தனித்தனியாகப் பிரித்துக்கூறுகிறார். ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான அக்ஞானத்தை நேராகப் போக்குகின்ற ஸாங்கியமாகிய இந்த ஆத்மஞானமானது பரம்பொருளை உள்ளபடி ஆராயுமாறு முன் சொல்லப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட ஞானத்தை அடைவதற்கு வழியாய் த்வந்தங்களை பாராட்டாமல் பற்றின்றி ஈசுவரனை ஆராதிக்கும் பொருட்டுசெய்யும் கர்மானுஷ்டானமான கர்மயோகமும் ஸமாதி யோகமுமாகிய யோகத்தைப்பற்றிய புத்தியானது இதுமுதல் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் 31-வது சுலோகம் முதல் 38-வது சுலோகம் வரையில் உலக நடையான நியாயமானது அர்ஜுனன் சோக மோகங்களைப் போக்குவதற்காக நடுவில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டதே யொழிய அவைகளினால் ஆத்மதத்வத்தை விளக்கினதாக கொள்ளக்கூடாது. ஆனால் பரம்பொருளைக்காட்டுவதே எடுத்துக்கொண்ட விஷயமாதலின் இந்த சுலோகத்தில் அதை, யோகத்தி நின்று பகுத்துக்காட்டி முடிக்கிறார். இவ்விதம்நூலின் விஷயத்தை பகுத்துக் காட்டினால்தான் கேட்பவருக்குதெரிந்து கொள்ள எளிதாக விருப்பதுமன்றியில் பின்வருகிற 3-வது அத் 3-வது சுலோகத்திற்கும் பொருந்தும்.

சுவேதாசுவதரோபநிஷத் 6-வது அத்தியாயம் 13-வது மந்திரத்தில் "நித்யோ, நித்யாநாம்......தத்காரணம் ஸாங்கியயோகாதி கம்யம்" என்று பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க. (39)

---

௪0. 𑌨𑍇𑌹𑌾𑌭𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑌾𑌶𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌮𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

40. ந-இஹ-அஹிக்ரமநாஶ:-அஸ்தி-ப்ரத்யவாயஹ:-ந-வித்யதே |
ஸ்வல்பம்-அபி-அஸ்ய-யர்மஸ்ய-த்ராயதே-மஹத:-ஹயாத்||

𑌇𑌹	இந்தமோக்ஷமார்க்கமாகிய கருமயோகத்தில்
𑌅𑌭𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑌾𑌶𑌃 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿	தொடங்குவது வீணாகாது
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑌃	தோஷமானது (குற்றமானது)
𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇	வராது
𑌅𑌸𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯	இந்த கருமயோகமாகிய தருமத்தினுடைய
𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌮𑌪𑌿	சுவல்ப பாகமுங்கூட
𑌮𑌹𑌤𑌃	மிகப்பெரிதான
𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍	ஜநநமரணமாகிய பயத்திலிருந்து
𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇	ரக்ஷிக்கின்றது.

முக்திக்கு வழியாயுள்ள இந்த கருமயோகத்தில் ஆரம்பம்செய்வது வீணாகாது (அதாவது இதில் செய்யும் பிரயத்தனத்திற்கு நிச்சயமாய் பலன் கிடைக்கும்). தோஷமானது உண்டாகாது (அதாவது வைத்தியம் செய்வதில் சிலவேளை அனர்த்தம் நேரிடுவதுபோல் நேரிடாது). இந்த கருமயோகமாகிய தருமத்தினுடைய சிறிய பாகமுங்கூட (அதாவது இந்த யோகத்தை சிறிது அனுஷ்டித்தலும்) மிகப்பெரிதான ஜநநமரண பயத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கும்.

(ஸ்ரீதரர்) வியவசாயம் முதலிய கருமங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்து நடுவில் விட்டுவிடுவதினால் அல்லது இடையூறு நேரிட்டு அதினால் நடத்தக்கூடாமை யாவதினால் எப்படி யந்தப்பயிர் பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்காமல் வீணாய்ப் போய்விடுமோ அப்படி நிஷ்காமகருமம் வீணாகாது. செய்தவரையில் மோக்ஷ ஸாதனமாகிய பெரிய பிரயோஜனத்தை யுண்டாக்குமென்பது தாத்பரியம்.

(இராகவேந்திரர்)40-வது சுலோகம் முதல் 44-வது சுலோகம் வரையில் காம்மிய (பலன் வேண்டுமென்கிற ஆசையுடன் கூடின) கருமம் நிந்திக்கப்படுகிறது. (40)

சக. வ்யவஸாயாத்மிகா பு3த்3தி4ரேகேஹ குருநந்த3ந ।
ப3ஹுஶாகா2 ஹ்யநந்தாஶ்ச பு3த்3த4யோऽவ்யவஸாயிநாம் ॥

41. வ்யவஸாயாத்மிகா(1)-புத்தி:-ஏகா(2)-இஹ(3)-குருநந்தந ।
பஹுசாகா:-ஹி-அநந்தா:ச-புத்தய:-அவ்யவஸாயிநாம் (4)

ஹே குருநந்த3ந	ஓ குருவம்சத்திற் பிறந்தவனே !
இஹ	இந்த சிரேயோமார்க்கத்தில்
வ்யவஸாயாத்மிகா	நிச்சயஸ்வரூபமான
பு3த்3தி4:	புத்தியானது
ஏகா ஹி	ஒன்றேதான்
அவ்யவஸாயிநாம்	நிச்சய புத்தியில்லாதவர்களுடைய
பு3த்3த4ய:	புத்திகள்
ப3ஹுஶாகா2:	பலபிரிவுள்ளவைகளாயும்
அநந்தாஶ்ச	அநேகங்களாயு மிருக்கின்றன

ஓ! அர்ஜுனா! இந்த சிரேயோமார்க்கத்தில் நிச்சய ஸ்வரூபமான புத்

தியானது ஒன்றேதான். நிச்சய புத்தியில்லாதவர்களுடைய புத்திகள் பல பிரிவுள்ள வைகளாயு மநேகங்களாயு மிருக்கின்றன.

---

(1) வ்யவஸாயபுத்தி-என்றால் (ஸ்ரீதரா) ஈசுவர பக்தியினாலே நான் சம்சாரமாகிய சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவேன் என்கிற நிச்சயமான புத்தி; (ரமாநுஜர்) பரமாத்மாவைத் தெரிந்து நான் செய்யப்பட்ட வேதோக்தமான சகல கருமங்களையும் அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு அர்பணஞ்செய்து அதினாலே யேநான் கடைத்தேறுகிறேனென்கிற நிச்சயமான புத்தி; (இராகவேந்திரர்) சாஸ்திரப் பிரமாணங்களினால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பரமார்த்தமானதும் ஈசுவர விஷமானதுமான புத்தி.

(2) ஏக- (ராமாநுஜர்) ஒன்றே, என்றால் மோக்ஷமாகிய பலனு மொன்றே, அதற்குச் ஸாதனமுமொன்றேயென்று தாத்பரியம்.

(3), இஹ-என்றால் (ரர்மர்நுஜர்) சாஸ்திரோக்தமான கருமத்தில்,

(4) அவ்யவஸாயிநாம்-(ஸ்ரீதரர்) பக்தியற்ற காம்மிய கருமிகள்.

(சங்கரபாஷ்யம்) ஸாங்கியத்தைப்பற்றியும் யோகத்தைப்பற்றியும் முன் கூறியுள்ள புத்தியின் லக்ஷணம் இதில் சொல்லப்படுகிறது. இந்த சிரே யோமார்க்கத்தில் நிச்சய சுவரூப புத்தி ஒன்றுதான். அது சரியான ப்ரமாணத்தினின்றும் உண்டானதால், மற்ற பல கிளைகளையுடைய விபரீத புத்திகளை வரவொட்டாமல் தடுக்கிறது. ஆனால் எந்த விபரீத புத்திகள் பல கிளைகளாகப் பிரிந்து செல்வதனால் ஸம்ஸாரம் முடிவில்லாமல் எப்பொழுதும் பரவிநிலை பெருகின்றதோ, சரியான ப்ரமாணத்தால் உண்டாகும் விவேக புத்தியினால் எந்த அளவிறந்த பேதபுத்திகள் ஒழிந்து ஸம்ஸாரமும் ஒழிந்திடுகின்றதோ அந்த விபரீத புத்திகள் அளவிறந்தனவே. எவர்களுக்கு இவை உள்ளனவெனில்; உறுதியற்றவர்களுக்கு சரியான ப்ரமாணத்தால் உண்டான விவேகஞானம் இல்லாதவர்களுக்கு என்றபடி.

(ஸ்வா) நிச்சயபுத்தி யொன்றே யென்றும், அநிச்சயபுத்தி பலவென்றும் இதிற் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. அநிச்சய புத்திஎன்பது காம்ய கரும விஷயத்திற்குச் சம்பந்தப்பட்டது. அதெப்படி யென்றால், ஸ்வர்க்கமடைய இச்சையுள்ளவன் ஜ்யோதிஷ்டோமமென்கிற யாகத்தையும், பசுக்கள் அதிகமாய் வேண்டுமென்கிற இச்சையுள்ளவன் சத்திரயாகத்தையும், செய்ய வேண்டியதென்றும், இப்படியே ஒவ்வொரு கருமத்திற்கு மொவ்வொரு பலன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பலன் றனக்குக்கிடைக்க வேண்டுமென்கிற விச்சையுடையவன், எந்தக்கருமத்திற்கு விசேஷ பலனும் கருமஞ் செய்

வதில் பிரயாசை சொற்பமுமுள்ள தென்பதைத் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு அதைச் செய்ய இடம், பொருள், ஏவல் இவைகளைத் தேட வேண்டும். இவைகளெல்லாமநுகூலமாய் யக்ஞாதி கருமங்களை யாரம்பித்தால் அதில் யாதொரு இடையூறில்லாமல் முடியவேண்டும். யாதொரு இடையூறு நேரிட்டால் செய்த காரியம் பிரயோஜன மற்றுப்போவது மாத்திரமல்ல, பாவமுமுண்டாகும்; காம்மியகருமமாகிய விதில் இவ்வளவு நிர்ப்பந்தமிருப்பதால், இதைச்செய்பவனுக்குப் பலபிரிவுள்ள அநேக புத்திகளென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வளவு பிரயாசைப்பட்டுச் செய்வதற்குப் பலன்கொடுக்குந் தேவதையானது ஒன்றேயென்றால், அப்படியுமில்லை. இந்திரன், அக்கினி, வாயு முதலான பல தேவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களாற் கொடுக்கப்படும் பலனோ, சுவர்க்கமு மதற்குத் தாழ்ந்தவைகளுமேயன்றி யதைவிடச் சிரேஷ்டமானதுமல்ல, பலனுமொன்றல்ல, சுவர்க்க முதலியவைகளை யனுபவிப்பவன் குறித்த காலம்வரையில் அவ்விடமிருந்து பிறகு ஜன்மமெடுக்க வேண்டியதேயாகிறது. ஜநநமரணங் களிவைகளைவிட்டு நீங்குவதேயில்லை. ஆகையாலொரு நிச்சயமில்லாத பல புத்திகளை யுடையவனுக்கு இப்படிப்பட்ட பலன்றான் கிடைக்கும். இதே கருமங்களை யவைகளுக்குள்ள பலன்களை யிச்சிக்காமல் ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்வானாகில், அவனுக்கெந்த கருமத்திற்கு என்னபலன் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுமில்லை. பிரயாசை யதிகமா, சுலபமா வென்பதை விசாரிக்க வேண்டியதுமில்லை. இடம், பொருள், யேவல், கிடைக்கவில்லையே யென்கிற விசாரமுமில்லை. தொடங்கின கருமம் முடிவு பெறாவிட்டால் பாவம் வருமென்ற பயமுமில்லை. யாதொரு விசாரமு மில்லாமல் தன்னா லியன்ற மாத்திரம் சற்கருமங்களைச்செய்து ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்து விட்டால் ஈசுவரனவர் சித்த சுத்தியையும் ஞானத்தையுமுண்டாக்கி ஜநநமரண துக்கத்தைப் போக்கடித்து நித்தியாநந்தமான மோக்ஷத்தையடைவிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட கருமயோகிக்கு, தான் செய்கிற கருமம் எப்படிப்பட்டது, அதை எப்படிச் செய்கிறது என்னென்ன வஸ்துக்கள்வேண்டியது என்பது முதலிய பல புத்திகளுக்கு இடமின்றி சத்கருமங்களைச்செய்து ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்து மோக்ஷமடையவேண்டியதென்கிற ஒரே புத்திதான். ஆகையாலிவன், ஒரே நிச்சயபுத்தி யுடையவனாகச் சொல்லப்பட்டான்.

ஒருவன் கருமத்தின் பலனை யபேக்ஷிக்கவுமில்லை, செய்கிற கருமத்தை ஈசுவரார்ப்பண புத்தியாய்ச்செய்யவுமில்லை. அப்படிப்பட்ட கருமத்திற்கு என்ன பலனென்கிற கேள்வி யிதிலிருந்துண்டாகிறது, தனக்காவது பிறருக்காவது பிறயோஜனமற்றதாகிய காரியஞ்செய்வது எப்படி வீணாகாதோ அப்

படி வீணனதென்று தானுத்தராஞ் சொல்ல வேண்டும். (41)

---

௪௨ 𑌯𑌾𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌃 ।
𑌵𑍇𑌦𑌵𑌾𑌦𑌰𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 ।
௪௩. 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌪𑌰𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌮𑍍 ।
𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌬𑌹𑍁𑌲𑌾𑌂 𑌭𑍋𑌗𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 ॥
௪௪. 𑌭𑍋𑌗𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌯𑌾𑌪𑌹𑍃𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾𑌮𑍍 ॥
𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌧𑍌 𑌨 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥

42. யாம்-இமாம்-புஷ்பிதாம்-வாசம்-ப்ரவந்தி- அவிபஶ்சிதஃ
வேதவாதரதாஃ-பார்த-ந-அந்யத்-அஸ்தி-இதி-வாதிநஃ.

43. காமாத்மாநஃ-ஸ்வர்கபராஃ ஜந்மகர்மபலப்ரதாம்
க்ரியாவிசேஷபஹுளாம்-போகைஸ்வர்யகதிம்-ப்ரதி.

44. போகைஸ்வர்யப்ரஸக்தாநாம்-தயா-அபஹ்ருதசேதஸாம்
வ்யவஸாயாத்மிகா-புத்திஃ-ஸமாதௌ ந-விதீயதே.

𑌹𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥	ஓ! அர்ஜுந!
𑌵𑍇𑌦𑌵𑌾𑌦𑌰𑌤𑌾𑌃	வேதத்திற் பலத்தைச் சொல்லுகிற வாக்கியங்களில் (அர்த்தவாதத்தில்) பிரீதியை யுடையவும்
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃	சுவர்க்காதி பலன்களுக்கு சாதநமான கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறு மோக்ஷமாவது ஈசுவரனாவது இல்லையென்று சொல்லுகிறவும்
𑌕𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃	காமஸ்வரூபமுடையவும் (ஆசையினால் நிறைந்த மனதையுடையவும்)
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌪𑌰𑌾𑌃	ஸ்வர்க்கத்தையே மேலான புருஷார்த்தமென்றெண்ணி யிருக்கிறவுமான
𑌅𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌃	அவிவேகிகள்
𑌭𑍋𑌗𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿	போகைசுவரியங்களை யடைவதற்கு ஸாதனமான
𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌬𑌹𑍁𑌲𑌾𑌂	கர்ம விசேஷங்கள் மிகுந்ததும்
𑌜𑌨𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌮𑍍	ஜநநத்தையும் கருமத்தையும் கருமபலன்களையுங் கொடுப்பதுமான

புஷ்பிதாம்	(பலமில்லாத) புஷ்பத்தையுடைய மரங்களைப்போல் விளங்குவதுமான
இமாம்	இப்படிப்பட்ட
யாம் வாசம்	எந்த வார்த்தையை
ப்ரவதந்தி	சொல்லுகிறார்களோ
தயா	அந்த வார்த்தையினால்
அபஹ்ருதசேதஸாம்	அபகரிக்கப்பட்ட மனதை யுடையவர்களாயும்
போகைச்வர்யப்ரஸக்தாநாம்	போகைசுவரியங்களில் ஆசையை யுடையவர்களாயு மிருக்கிறவர்களுக்கு
வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி:	ஸாங்கியத்திலாயினும் யோகத்திலாயினும் நிச்சயசுவரூபமான புத்தியானது
ஸமாதௌ	மனதில்
நவிதீயதே	உண்டாகவே மாட்டாது.

ஓ! அர்ஜுனா! வேதத்திற் பலனைச் சொல்லுகிற வாக்கியங்களாகிய அர்த்தவாதத்தில் பிரீதியை யுடையவர்களும், சுவர்க்காதி பலன்களை அடைவதற்கு சாதனமான கர்மங்களைக்காட்டிலும் வேறு மோக்ஷமாவது ஈசுவரனாவது இல்லையென்று சொல்லுகிறவர்களும், காமஸ்வபாவமுடையவர்களும் (அதாவது புத்திரமித்திர களத்திராதிகளிலாசையுடையவர்களும்) சுவர்க்கமே மேலான புருஷார்த்தமென்று எண்ணி யிருக்கிறவர்களுமாகிய அவிவேகிகள் போகைசுவரியங்களை அடைவதற்கு சாதனமான அநேக கர்ம பேதங்களைச் சொல்லுகிறவும், அதனால் ஜநநத்தையும் கருமத்தையும் கருமபலன்களையுங் கொடுக்கிறவுமான, பலமில்லாத புஷ்பத்தையுடைய மரங்களைப்போல் விளங்குகிற யாதொரு விப்படிப்பட்ட இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுகிறார்களோ அந்த வார்த்தையினாலே மயங்கிய மனதை யுடையவர்களாயும், போகை சுவரியங்களில் ஆசை யுடையவர்களாயு மிருக்கிறவர்களுடைய மனதிலே ஸாங்கியத்திலாவது யோகத்திலாவது நிச்சய சுவரூபமான புத்தியானதுண்டாகவே மாட்டாது.

---

(1) வேதவாதரதா:- என்பதற்கு வேதங்கள் முழுவதும் பகவானைப்பற்றியே சொல்லுகிறதென்று அறியாதவர்கள் என்று, **மத்துவாசாரியரும்,** ஈசுவரனாவது மோக்ஷமாவது இல்லையென்று வாதிப்பவர்கள் என்று, **இராகவேந்திரரும்** அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(2) ஸமாதௌ—என்றால், அந்தக்கரணத்தில் என்று சங்கரரும், ராமாநுஜரும், யோகஸமாதியில் என்று ஸ்ரீதரரும், ஈசுவரத்தியான விஷயத்தில் என்று, மத்துவாசாரரும், பகவானிடத்தில் என்று, இராகவேந்திரரும், அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(ஸா) யக்ஞம் முதலிய கருமங்களுக்குச் சிரேஷ்டமான பலன் ஸ்வர்க்காதிகளென்றும், புத்திரமித்திர களத்திர தனதான்னிய வஸ்துவாகனாதி பலன்களுமுண்டாகுமென்றும், வேதங்களிற் பலன்களைச் சொல்லுகிற அர்த்தவாதங்களைக் கேட்டுப் போகைசுவரியாதிகளில் ஆசைகொண்டு அவைகளாலிழுக்கப்பட்டிருக்கிற மனதையுடைய வனுக்கு ஆத்மஸ்வரூப ஞானத்தில் பிரவிர்த்தியே யுண்டாகமாட்டாதென்பது இந்தச் சுலோகங்களின் கருத்து. (42-43-44)

---

௪௫. 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥

45. த்ரைகுண்யவிஷயா:-வேதா:-நிஸ்த்ரைகுண்ய:-பவ-அர்ஜுன, நிர்த்வந்த்வ:-நித்யஸத்வஸ்த:-நிர்யோகக்ஷேம:-ஆத்மவான்.

𑌹𑍇 𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨	ஓ! அர்ஜுனா!
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃	வேதங்கள் (கர்ம காண்டம்)
𑌤𑍍𑌰𑍈𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃	முக்குணங்களாலாகிய ஸம்ஸாரத்தை விஷயமாக வுடையன
𑌤𑍍𑌵𑌂	நீ
𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌃	முக்குணங்களும் அற்றவனாகவும் அதாவது ஆசையற்றவனாகவும்
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌃	(சுக துக்கம் லாபநஷ்டம் முதலான) த்வந்த்வங்களற்றவனாகவும்
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌃	நித்திய சத்துவநிலையை யுடையவனாகவும்
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌃	யோகக்ஷேமங்களற்றவனாகவும்
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌾𑌨𑍍 (𑌚)	அப்பிரமத்தனாகவும் (ஆத்ம ஞானத்தில் ஜாக்கிரதை யுடையவனாகவும்)
𑌭𑌵	ஆகக்கடவாய்.

ஓ! அர்ஜுனா! வேதங்கள் (கர்மகாண்டம்) சத்துவாதி முக்குணங்களாலாகிய ஸம்ஸாரத்தை விஷயமாக வுடையன (என்றால், காம்மிய கருமிகளுக்

காக ஏற்பட்டன;) நீ ஆசையற்றவனாகவும், த்வந்த்வங்களற்றவனாகவும், நித்தியசத்துவ நிலையையுடையவனாகவும், யோகக்ஷேமங்க ளற்றவனாகவும், அப்பிரமத்தனாகவும் (ஆத்மஞானத்தில் ஜாக்கிரதையுடையவனாகவும்) இருக்க வேண்டும்.

(ஸ்வதர்மத்தை நீ அநுஷ்டிக்கும் பொழுது கைக்கொள்ளவேண்டிய உபதேசமிது).

---

(1) த்ரைகுண்யவிஷயா:- ஸ்வர்க்காதிகளைத் தெருவிக்கின்றன என்று, இராகவேந்திரர், அர்த்தம் செய்கிறார்.

(2) நிஸ்த்ரைகுண்ய:- முக்குணங்களை விட்டவனாகவும், என்றால், முக்குணங்களால் உண்டாகும் காரியங்களை விட்டவனென்பது, இராகவேந்திரர், தாத்பரியம்.

(3) நிர்த்வம்த்வ:-ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமான சீதம் உஷ்ணம், இலாபம் நஷ்டம், ஜயம் அபஜயம், நன்மை தீமை, இப்படிப்பட்ட வொன்றற்கொன்று விரோதமான இரண்டுபொருள்கள் த்வந்த்வங்களென்று சொல்லப்படும்.

(4) நித்யஸத்வஸ்த:-என்பதற்கு, எப்பொழுதுஞ் சுத்தஸத்வ குணத்தையே ஆசிரயித்தவனாகவும் என்று, சங்கரரும், ராமாநுஜரும்; எப்பொழுதும் தைரியத்தை யுடையவனாகவும் என்று ஸ்ரீதரரும்; எப்பொழுதும் ஹரித்தியானத்தையே யுடையவனாகவும் என்று இராகவேந்திரரும் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(5) நிர்யோகக்ஷேம:-'யோகம்' என்பது ஸம்பாதியாததைச் ஸம்பாதித்தல்; க்ஷேமம் என்பது தேடினதைக் காப்பாற்றுதல். யோகக்ஷேமங்களை முக்யமாய்க் கொண்டவன் முக்தியை நாடுவது அருமையாதலின் யோகக்ஷேமங்களற்றவனாயிரு என்று சொல்லப்பட்டது.

(6) ஆத்மவாந்-என்பதற்கு, ஆத்ம ஞானியாகவும் என்று, ராமாநுஜரும், ஹரியே சுவாமியென்கிற நம்பிக்கையை யுடையவனாகவும் என்று இராகவேந்திரரும், அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(ராமாநுஜர்) முக்குணங்களுடைய வதிகாரிகளுக்கு அவரவர்களுடைய கருமங்களினாலுண்டாகும் பலனிதிற் சொல்லப்பட்டது.

(இராகவேந்திரர்) இந்தச் சுலோகம் முதல் 6 வது அத்தியாயம் முடியும் வரையில் நிஷ்காம கருமயோக முபதேசிக்கப் படுகிறது. ஆனால் சில சுலோகங்களில் வேறேசங்கதிகள் சொல்லப்படுகின்றனவே யென்றால், அவை மத்தியிலுண்டான கேள்விக்கு உத்தரமாக விருக்கும்.

(ஸ்வ) முன் சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்ட காம ஸ்வபாவமுடைய, அவ்யவஸாயிகளுக்கு, அதாவது வேதப்பிரமாணங்களினால் உண்டாகிற விவேகபுத்தி யில்லாதவர்களுக்கு, ஜனனமரணமாகிய ஸம்ஸாரந்தான் பயன் என்பது இந்த சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது. (45)

---

௪௬. யாவாநர்த² உத³பாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோத³கே |
தாவாந் ஸர்வேஷு வேதே³ஷு ப்³ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத: ||

46. யாவந்-அர்த²:-உத³பானே-ஸர்வத:-ஸம்ப்லுதோத³கே,
தாவாந்-ஸர்வேஷு-வேதே³ஷு-ப்ராஹ்மணஸ்ய-விஜாநத:.

உத³பாநே	ஸ்நாநபாநாதிகளுக்கு சொற்பஜலமுள்ள கிணறுமுதலியவைகளில்
யாவாநர்த²:	எவ்வளவு பிரயோஜனமுள்ளதோ
தாவாநர்த²:	அவ்வளவு பிரயோஜனமும்
ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோத³கே	எங்கும் பெருகிய மஹத்தான நீர்ப்பிரவாகத்தில்
(ப⁴வதி யதா²).	(உள்ளடங்கி) இருப்பது போல
ஸர்வேஷு வேதே³ஷு	வேதங்கள் முழுவதிலும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களில்
(யாவாநர்த²:)	எவ்வளவு பிரயோஜன முள்ளதோ
(தாவாநர்த²:)	அவ்வளவு பிரயோஜனமும்
விஜாநத:	பரமார்த்ததத்வத்தை அறிகிற
ப்³ராஹ்மணஸ்ய	பிரம்மநிஷ்டனுக்கு
(ப⁴வதி)	(ப்ரஹ்மாநந்தத்தில் அடங்கி)உள்ளது

ஸ்நாநபானாதிகளுக்குச் சொற்பத் தண்ணீருள்ள கிணறு முதலியவைகளில் எவ்வளவுபிரயோஜனமுள்ளதோ அவ்வளவு பிரயோஜனமும் எங்கும் பெருகிய சமுத்திரம்போன்ற மஹத்தான நீர்ப்பிரவாகத்தில் உள்ளடங்கியிருப்பதுபோல் வேதங்களிலெல்லாம் சொல்லப்பட்ட சகல கருமங்களினாலேயும் எவ்வளவு பிரயோஜனமுள்ளதோ அவ்வளவு பிரயோஜனமும் பரமார்த்ததத்வத்தை அறிகிற ப்ரஹ்மநிஷ்டனுக்கு ப்ரஹ்மாநந்தத்தில் அடங்கியிருக்கிறது.

(சங்கரபாஷ்யம்) வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட ஸகல கர்மங்களினுடைய அளவற்ற பயன்கள் எல்லாம் விரும்பப்படாதனவானால், அந்தக்கர்

மங்கள் எதற்காக ஈச்வரனுக்கென்று நிஷ்காமமாக அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்பது இந்த சுலோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது.

உலகத்திலே கிணறு குளம் போன்ற பலவாயுள்ள சொற்பஜலமுடைய நீர் நிலைகளில் ஸ்நாநபாநம் முதலிய எவ்வளவுபிரயோஜனங்கள் உள்ளனவோ அவ்வெல்லாப் பிரயோஜனங்களும் எங்கும் பெருகிய மஹாப்பிரவாகத்திலும் உண்டாகின்றன. அப் பிரயோஜனங்கள் இதில் உள்ளடங்கி நிற்கின்றன என்பது பொருள். இவ்வாறே வேதங்கள் முழுவதிலும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களில் யாதொரு பிரயோஜநம் (கர்மபலன்) உள்ளதோ அந்தப் பிரயோஜநம் முழுவதும் பரமார்த்ததத்வத்தை கண்டறிந்த துறவியான ப்ராஹ்மணனுக்கு உண்டாவதாய் எங்கும் பெருகிய மஹாப்பிரவாகத்தை ஒத்ததான ஞானப் பயனிலே அதாவது ப்ரஹ்மாநந்தத்திலே ஆகின்றது. அதாவது அந்த ஆநந்தத்தினுள் அடங்குகின்றது.

“யதா க்ருதாய விஜிதாயா யரேயா: ஸம்யந்த்யேவ மேநம் ஸர்வம் தத்ஸமேதி யத்கிஞ்ச ப்ரஜா: ஸாது குர்வந்தி யஸ்தத்வேத யத்ஸ வேத” அதாவது சூதாட்டத்திலே வெல்லப்பட்ட கிருதனென்னும் வருமானத்திற்கு, அதற்கு கீழான த்ரேதா முதலான வருமானங்கள் வந்துசேர்வதுபோல, ஜனங்கள் செய்யும் நற்செய்கையெல்லாம் அவனை (ரைக்வனைச்) சேர்கின்றது. அவன் அறிந்ததை அறிபவன் எவனோ அவனும் அதனையே அடைகிறான் என்கிற சாந்தோக்யோபநிஷத், 4-வது ப்ரபாடகம், 1-வது கண்டம் 4-வது மந்திரமாகிய, சுருதியினால், இதை உணர்க. இதே விஷயத்தை பகவான் பின்வருகிற 4-வது அத்-33-வது சுலோகத்தில் “ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே” ஓ! பார்த்த! முக்திக்கு ஸாதனமான ஞானத்திலே ஸகல கர்மமும் முடியப் பெருகின்றன (அடங்கி நிற்கின்றன)’ என்று சொல்வதைப் பார்க்க. ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அடைவதற்கு நிஷ்காம கர்மம் பரம்பரையான காரணம் ஆதலால் கர்மமானது கிணற் குளம் முதலிய வற்றை ஒத்ததாயிருந்தாலும், ஞான நிஷ்டைக்கு அதிகாரத்தை அடைவதற்கு முன், கர்மத்தில் தான் அதிகாரமுள்ளவன் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

(ராமாநுஜபாஷ்யம்) பல திக்கிலிருந்தும் வருகிற வதிக ஜலமுள்ள ஏரி முதலியவைகளில் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் குடிக்கப்போனவன் தனக்கெவ்வளவு வேண்டியதோ அவ்வளவு உபயோகம் செய்வதுபோல் வேதங்கள் எவ்வளவு விரிவாகவிருந்தாலும் வேதோக்த கருமானுஷ்டானமுள்ள வேதார்த்தங்களை யறிந்தவன் றனக்கு வேதத்திலிருந் துபயோகஞ் செ

ய்துகொள்ள வேண்டிய தெவ்வளவோ அவ்வளவு மட்டுந்தானுபயோகஞ் செய்து கொள்ளுவானென்பது தாத்பரியம்.

இராகவேந்திரர் முதலில் அந்வயஞ்செய்து எழுதப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தையே சொல்லி மறுபடி யடியிற்கண்ட விதமாய் வேறொரு அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறார். எப்படி யென்றால் ஸவ-ுதஸ்ஸஂஸ்லு-ுதொஉகெ= பிரளய ஜலத்திலிருக்கிற, உஉவாநெ=உக=உத்தமனும், குவ= ஒருவராலு மிரக்ஷிக்கப்படாதவனும், குநெ= சகல பிரபஞ்சங்களையும்நடத்துகிறவனு மிருக்கிற பரமாத்மாவே (வு ஸநெஸதி) பிரசன்னனானால், ஸவெ-ுஷ-ுவெஷெ-யாவா-நய-ு= காம்மிய கருமங்களைச் செய்பவனுக்கு வேதங்களிற் சொல்லியிருக்கிற பலன்க ளெவ்வளவுண்டோ, தாவாநு= அவ்வளவும், விஜாநதஃ= சாஸ்திராசாரியோப தேசத்தினால் ப்ரஹ்மத்தையறிந்தவனும், ஸுாஹணஸு= ப்ரஹ்மத்தை நேராய்ப்பார்த்தவனு மிருக்கிறவனுக்கு, (ஸவதி) உண்டாகும்.

(ஸ்ரா)ஸ்வல்ப ஜலமிருக்கிற கிணறுகுட்டை முதலியதை யாசிரயம்பண்ணுகிறவனுக்குண்டாகும் பிரயோஜனம் மிகவுஞ் சொற்பமாகவே தானிருக்கும். பெரிய ஏரி நதி முதலியவைகளை ஆசிரயிக்கிறவனுக்குக் கிணறு குட்டை முதலியவைகளினு லுண்டாகும் பிரயோஜனத்தைவிட அநேகமடங் கதிகமாயிருக்கும். எப்படி யென்றால், கிணற்றின் தண்ணீர் சில வற்ப காரியங்களுக் காகுமேயன்றி நஞ்சை வயலுக்கும் பாச்சலாமா? எந்த வேலைக்கு முபயோகமாய் நிரந்தரமாயுபயோகிக்கத்தான் கூடுமோ? நதி யேரிகளோ, இப்படிப்பட்ட சகல காரியங்களுக்கு முபயோகமாகும். அந்த உபயோகத்தில் கிணறுகளினுபயோகங்கூட அடங்கியே யிருக்கிறது. அப்படிப்போல பிரம்மஞானிக்குப் பெரிதானதும் நித்திய சுகமானது மான மோக்ஷபலமானது, வேதங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்வர்க்காதி பலன்களைவிட எவ்வளவோ மேலான தாகையால் அதைவிட அற்பமாகிய காம்மிய கருமபலனை ப்ரஹ்மஞானி விரும்பமாட்டான். ப்ரஹ்மாநந்தமான மோக்ஷமானது அற்பமான ஸ்வர்க்காதிபலனை யடக்கிக்கொண்டிருக்கிற தென்பதுதான் கருத்து.

இந்த சுலோகத்திற்கு வேறு ஒரு விதமாயும் அர்த்தம் செய்கிறார்கள். அதாவது எல்லா வேதங்களிலும் அனேகமான கர்மங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்க, ஸ்வதர்ம மென்று அவனவனுக்கு யேற்பட்டிருக்கிற சுவல்ப கர்மங்களை மட்டும் அநுஷ்டிப்பது போதும் என்று சொல்வது சரியா? என்றால், தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள அபேக்ஷை உள்ளவன் ஒரு மஹா பெரிய சமுத்திரம் போன்ற நீர் பிரவாகத்தை அடைந்தால் அதிலுள்ள

ஜலம் எல்லாம் அவனுக்கு அவசியமற்றதாய் அவன்தாகத்தைத் தீர்க்கக் கூடிய சுவல்ப ஜலம்மட்டும் தான் எப்படி பிரயோஜனப்படுகின்றதோ அவ் விதமே ஆத்மஞானத்தை அடைய வேண்டுகிற ப்ராஹ்மணனுக்கு எல்லா வேதோக்த கர்மங்களுக்குள் அவனுக்கு ப்ரஹ்மஞானத்தைக் கொடுப்பதாகிய ஸ்வகர்மாநுஷ்டானத்திற்குரிய கர்மங்கள் மட்டும் போதுமானது, மற்ற வேதத்திலுள்ள கர்மங்களினால் ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை அவைகள் அவனுக்கு நிஷ் பிரயோஜனம் என்பது கருத்து. (46)

---

௪௭. 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾 𑌫𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ।
𑌮𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍇 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 ॥

47. கர்மணி-ஏவ-அயிகாரः-தே-மா-ஃபலேஷு-கதாசந,
மா-கர்மஃபலஹேதுः-பூः-மா-தே-ஸங்கः-அஸ்து-கர்மணி.

𑌤𑍇	உனக்கு
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵	கருமஞ் செய்வதிற்றானே
𑌅𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃	அதிகாரமிருக்கிறது
𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨	ஒருபோதும்
𑌫𑌲𑍇𑌷𑍁	பலன்களிலே
(𑌅𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃)	அதிகாரமானது
𑌮𑌾	இல்லை
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌮𑌾𑌭𑍂𑌃	கருமபலனுக்குப் பாத்திரனாகாதே
𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿	கருமஞ்செய்யாமலிருப்பதில்
𑌤𑍇	உனக்கு
𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃	ஆசையானது
𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁	கூடாது.

(அர்ஜுனா!) உனக்கு கருமஞ்செய்வதிற்றானே யதிகாரமிருக்கிறது. (ஆனால்) ஒருபோதும் (கரும) பலனி லதிகாரம் வேண்டாம். (ஜநந மரணத்திற்கு ஹேதுவாகிய) கருமபலத்தை வருவித்துக் கொள்பவனாகாதே. கருமஞ் செய்யாமலிருப்பதில் ஆசை வைக்காதே.

(சங்கரர்) கர்மத்திலேயே உனக்கு அதிகாரம், ஞானநிஷ்டையிலன்று. அப்படி கர்மம் செய்கின்ற உனக்கு அதன் பலனிலே ஆசையானது எந்த நிலையிலும் வேண்டாம். கர்மபலனில் ஆசைகொண்டு கர்மத்தைச் செய்கிற

வன் கர்மத்தின் பயனாகிய பிறப்புக்குக் காரணமாவான். கர்மத்தின் பயனை விரும்பாவிடில் துன்ப வடிவமான கர்மத்தால் என்ன? என்று நினைத்து கர்மத்தைச் செய்யாமலிருப்பதில் விருப்பங்கொள்ளக்கூடாது.

(ராமாநுஜர்) கருமத்தை ஈசுவராதீனமாக நீ செய்யவேண்டியவன். அதின் பலனை யபேக்ஷிக்காமலும், கர்த்துருத்துவாபிமான மில்லாமலும், கருமத்தைச் செய்வாயானால், அதின் பலனை யடையாமல் மோக்ஷபலனை யடைவாய். கருமத்தை விட்டுவிட உனக்கதிகாரமில்லை. ஏனென்றால், ஈசுவராதீனமாகச் செய்யவேண்டியவன் என்பது தாத்பரியம்.

(இராகவேந்திரர்) கருமஞ்செய்வதி லுனக்கு அதிகாரமென்று சொன்னதினால் கருமபலனை யடைவதிற்கூட வதிகாரமுண்டென்று நினைக்காதே. நீ செய்த கருமத்திற்குப் பலன் கொடுப்பது என்னுடைய விச்சையாக விருக்கிறது. நீ ஞானியாகிறவரையில் கருமங்களை விடாமலே செய்யவேண்டும். ஞானியுங்கூட பலாபேக்ஷையின்றி கருமஞ் செய்தால், அப்படிச் செய்த கருமம் சத்கருமமானால், மோக்ஷத்தி லதிக ஆனந்தமுண்டாகும். ஆகையால் ஞானிகூடச் செய்யவேண்டியதாயிருக்கிற கருமத்தை நீ செய்யாமல் விட்டுவிட யோக்கியனல்ல. ஆனால் பலனைமட்டு மபேக்ஷிக்காதே, பலனையடைய நீ சுவதந்திரனென்று மெண்ணாதே, ஈசுவரன் எஜமானனென்றும் நீ தாசனென்று மெண்ணி ஐக்கிய பாவத்தைவிட்டு ஈசுவராராதனை ரூபமாக கருமங்களைச் செய்யென்பது தாத்பரியம். (47)

---

௪௮. 𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌨𑌂𑌜𑌯 ।
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌮𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋𑌗 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

48. யோகஸ்ய:(1)-குரு-கர்மாணி-ஸங்கம்(2)-த்யக்த்வா-தநஞ்ஜய ஸித்த்யஸித்த்யயோ:3-ஸம:-பூத்வா-ஸமத்வம்-யோக:-உச்யதே||

𑌹𑍇 𑌧𑌨𑌂𑌜𑌯	ஓ! பொருளாசையற்ற அர்ஜுனா!
𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌃	நீ யோகத்திலிருந்துகொண்டு
𑌸𑌂𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾	அபிமானத்தைவிட்டு
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌃	பலனை யடைந்தாலு மடையாவிட்டாலும்
𑌸𑌮𑌃 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾	ஸமமாக இருந்துகொண்டு
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍁	கர்மங்களைச்செய்
𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂	ஸமமாக யிருத்தலே
𑌯𑍋𑌗 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇	யோகமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஓ! பொருளாசை யற்ற அர்ஜுனா! நீ யோகத்திலிருந்து கொண்டு அபிமானத்தைவிட்டு கருமபலனாகிய ஞானஸித்தியை யடைந்தாலு மடையாவிட்டாலு மதில் ஸமமாயிருந்துகொண்டு (என்றால், ஞானஸித்தியை யடைந்து விட்டோமென்று சந்தோஷத்தினால் கர்வப்படாமலும் ஸித்தியை யடையவில்லையேயென்று துக்கத்தினாலே மயங்கிப் போகாமலும்) கர்மங்களைச் செய்; ஸித்தி அஸித்தி இரண்டிலும் ஸமமாயிருப்பது யோகமென்று சொல்லப்படும்.

---

(1) யோகஸ்த²:-கர்மயோகம் அதாவது ஞானோபாயம் (இராகவேந்திரர்).

(2) ஸங்க³ம்-இராஜ்ஜியம், பந்துக்கள், புத்ரமித்ர களத்திராதிகளில் அபிமானம்விட்டு, (ராமாநுஜர்); பலாபேக்ஷையைவிட்டு (இராகவேந்திரர்)

(3) ஸித்³த்⁴யஸித்³த்⁴யோ:-யுத்தத்தில் ஜயம் வந்தாலும் அபஜயம் வந்தாலும் (ராமாநுஜர்).

(சங்கரபாஷ்யம்) கர்மத்தின் பலனிலே ஆசையினால் ஏவப்பட்டு கர்மத்தைச் செய்யவேண்டாமென்றால் அப்பொழுது எதை உத்தேசித்துக் கர்மம் செய்யவேண்டும் என்பது சொல்லப்படுகிறது. ஈசுவரன் பொருட்டே கர்மங்களை யோகத்திலே நிலைத்து நின்று செய்யவேண்டும். அதிலும் கூட "ஈசுவரன் எனக்கு ப்ரஸன்னராக வேணும்" என்கிற பற்றையும் விட்டுவிடவேண்டும். பலனிலே ஆசையில்லாதவன் கர்மத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது அவனுக்குண்டாகின்ற சித்த சுத்தியினால் ஞானத்தைப் பெறுவது ஸித்தியாம். அதற்கு எதிரிடையான மன அழுக்கினால் உண்டாவது அஸித்தியாம். அந்த ஸித்தி அஸித்திகள் இரண்டிலும் ஸமமாயிருத்தல் தான் யோக மென்னப்படுகின்றது.

---

௪௯. தூ³ரேண ஹ்யவரம் கர்ம பு³த்³தி⁴யோகா³த்³ த⁴நஞ்ஜய |
பு³த்³தௌ⁴ ஶரணமந்விச்ச² க்ருபணா: ப²லஹேதவ: ||

49. தூரேண-ஹி- அவரம்-கர்ம-புத்தியோகாத்-தநஞ்ஜய |
புத்தௌ(1)-ஶரணம்-அந்விச்ச-க்ருபணா: (2)-பலஹேதவ: ||

ஹே தநஞ்ஜய — ஓ! அர்ஜுனா!

புத்தியோகாத் — ஸமத்வ புத்தியோடுகூடிய புத்தியோகமாகிய கர்மத்தைக் காட்டிலும்

𑌕𑌰𑍍𑌮	பலாபேக்ஷையோடு செய்யப்படுங் காம்மிய கர்மமானது
𑌦𑍂𑌰𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌰𑌂	மிகவு மிழிவானது அல்லவா ?
(𑌅𑌤𑌃)	ஆகையினாலே
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌	(அந்த) புத்தியிலே
𑌶𑌰𑌣𑌂	அடைக்கலத்தை
𑌅𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛	தேடிக்கொள்.
𑌫𑌲𑌹𑍇𑌤𑌵𑌃	பலனை யிச்சிக்கிறவர்கள்
𑌕𑍃𑌪𑌣𑌾𑌃	தீனர்கள (கீழோர்)

ஓ! அர்ஜுநா! ஸமத்வபுத்தியோடு கூடிய புத்தியோகமாகிய கர்மத்தைப் பார்க்கிலும் பல இச்சையினாலே செய்யப்படுங் காம்மிய கருமமானது மிகவு மிழிவானது அல்லவா? ஆகையினாலே, (அந்த) புத்தியிலே உனக்கு அடைக்கலத்தைத் தேடிக்கொள். பலனை யிச்சிக்கிறவர்கள் தீனர்களாவார்கள் (துக்கத்தை யடைவார்கள்.)

---

(1) 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 - ஞானத்தின்பொருட்டு, 𑌶𑌰𑌣𑌂=காரணமாகிய கர்மயோகத்தை அல்லது இரக்ஷிக்கிற ஈசுவரனை. 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛—ஆசிரயிக்கக் கடவாய்என்று ஸ்ரீதரர்; காம்மிய கருமமானது ஜநநமரணத்திற் கேதுவானதென்றும் நிஷ்காம கருமமானது மோக்ஷத்திற் கேதுவானதென்கிற அறிவை யடையக்கடவாய் என்று ராமாநுஜர்; 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌=ஞானத்திற்குக் காரணமான நிஷ்காம கருமயோகத்தில், என்று இராகவேந்திரர், இவர்கள் அர்த்தம் செய்கிறார்கள்.

(2) க்ருபணா:— (மதுஸூதந ஸரஸ்வதி) ஜநநமரண துக்கத்தை யடைவார்கள். 𑌫𑌲𑌹𑍇𑌤𑌵𑌃𑌕𑍃𑌪𑌣𑌾𑌃 ஈசுவர ஐக்கிய ஞாநத்தை யிச்சிக்கிறவர்கள் அந்தகாரத்தை யடைவார்கள். (இராகவேந்திரர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) ஸித்தி அஸித்திகளில் ஸமத்வ புத்தியோடு கூடி ஈசுவராராதனையின் பொருட்டு செய்யும் புத்தியோகமாகிய நிஷ்காமகர்மத்தைவிட, பலாபேக்ஷையோடு செய்யப்படும் காம்யகர்மமானது மிகவும் தாழ்ந்தது. ஏனென்றால்,இக்காம்ய கர்மம் பிறப்பு இறப்பு முதலியவற்றிற்கு காரணமாவதால். இவ்வாறிருத்தலின், யோகத்தைப்பற்றிய புத்தியிலாயினும், அதன் பரிபாகத்தால் உண்டாகும் ஸாங்கிய புத்தியிலாயினும் பயமில்லாமைக்குக் காரணமான அடைக்கலத்தைத் தேடிக்கொள். பரமார்த்த ஞானத்தையே சரணமாக அடைந்தவனாக விரு என்பது பொருள். ஏனெ

னில் பலா பேக்ஷையினுல் தூண்டப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு தாழ்ந்த கர்மத்தைச் செய்கிறவர்கள் க்ருபணர்கள் (ஹீனர்கள்); இதை "யோவா ஏதத³க்ஷரம் கா³ர்க்³யவிதி³த்வாஸ்மால்லோகாத் ப்ரைதி ஸக்ருபண:" ஓ! கார்க்கி! எவன் இந்த அழிவில்லாப் பொருளை அறியாமலே இவ்வுலகத்தினின்றும் போகிறானோ அவன் க்ருபணன், என்னும், பிரஹதாரண்யகோபநிஷத் 5 வது அத்-8 வது ப்ராம்மணம்-10-வது சுருதிவாக்கியத்தினுல் அறிக. (49)

ப³ுத்³தி⁴யுக்தோ ஜஹாதீஹ உபே⁴ ஸுக்ருதது³ஷ்க்ருதே |
தஸ்மாத்³யோகா³ய யுஜ்யஸ்வ யோக³: கர்மஸு கௌஶலம் ||

50. பு³த்³தி⁴யுக்த:(1)-ஜஹாதி-இஹ (2)உபே⁴-ஸுக்ருதது³ஷ்க்ருதே,3
தஸ்மாத்-யோகா³ய(4)-யுஜ்யஸ்வ-யோக³:-கர்மஸு-கௌஶலம் (5) ||

பு³த்³தி⁴யுக்த:	ஸமத்வ புத்தியோடு கூடினவன்
இஹ	இந்த லோகத்திலேயே
உபே⁴	புண்ணியபாபங்கள்
ஸுக்ருதது³ஷ்க்ருதே	இரண்டையும்
ஜஹாதி	நீக்கிக்கொள்ளுகிறான்
தஸ்மாத்	ஆகையினாலே
யோகா³ய	(ஸமத்வபுத்தி) யோகத்தை
யுஜ்யஸ்வ	கூடுவாயாக
யோக³:	யோகமானது
கர்மஸு	கருமங்களிலேயுள்ள
கௌஶலம்	ஸாமர்த்தியமாம்

ஸமத்வபுத்தி யுடையவன் புண்ணியபாபங்க ளிரண்டையு மிந்த லோகத்திலேயே விலக்கிக்கொள்ளுகிறான். ஆகையினாலே, ஸமத்வபுத்தி யோகத்தின் பொருட்டு முயற்சி செய். யோகமானது கருமங்களிலுள்ள ஸாமர்த்தியமாம்.

---

(1) பு³த்³தி⁴யுக்த:-பகவத் ஞானத்துடன் கூடினவன் (இராகவேந்திரர்.)

(2) இஹ-இந்த ஜன்மத்திலே (ஸ்ரீதரர்).

(3) ஸுக்ருதம்-புண்ணியமுங்கூடப் பாபத்தைப்போலவே மறுபடி

ஜநநமரணத்தை யுண்டாக்கப்பட்டதாகையால் ஞானியானவன் பாபங்களின் பலனை எப்படி யபேக்ஷிக்கமாட்டானோ வப்படியே புண்ணியபலனையுமபேக்ஷிக்கமாட்டான். புண்ணியபலனை விடலாகாதென்று சொல்லுவார்கள், அப்படிச் சொல்லுகிறவர்க ளவிவேகிகள் (மத்வாசாரியர்); புண்ணிய கரும பலன்களுக்குள்ளே மறுபடி ஜநநத்தை யுண்டாக்கப்பட்ட புண்ணிய கருமங்களுடைய பலன்களை விட்டுவிடவேண்டும். மோக்ஷத்தி லாநந்தத்தை விருத்திசெய்கிற புண்ணிய கருமங்களுடைய பலன்களை விடக்கூடாது (இராகவேந்திரர்).

(4) யோகாய-ஞானோபாயமாகிறநிஷ்காமகருமயோகத்தின்பொருட்டு.

(5) கௌஶலம்-சமத்துவ புத்தியினாலே பந்த ஸ்வபாவமுள்ள கருமத்திலிருந்து நிவர்த்திக்கிற ஸாமர்த்தியம் (சங்கரர்); கருமங்களுக்குள் சிரேஷ்டமானது (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரபாஷ்யம்) ஸமத்வ புத்தியோடு கூடினவனுப் ஸ்வதருமத்தை அனுஷ்டிப்பவன் எந்தப்பலனை அடைகிறானோ அதை இதில் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுலகத்திலே கர்மங்களில் ஸமத்துவ விஷயமான புத்தியோடு கூடிய அவன் சித்த சுத்தியையும் ஞானத்தையும் பெற்று அதன் மூலமாக புண்ணிய பாபங்கள் இரண்டையும் தன்னைச்சாராதபடி நீக்கிக் கொள்ளுகிறான். ஆகையால் ஸமத்வ புத்தி யோகத்தைக் கூடவேண்டும். யோகமானது கர்மங்களில் ஸாமர்த்திய மல்லவா? அதாவது ஈசுவரனிடத்தில் மனஸை அர்ப்பித்திருப்பதால் ஸ்வதர்மமெனப் படுகின்ற கர்மங்களி லிருப்பவனுக்கு, பயன் கை கூடுவதிலும் கை கூடாமையிலும் உள்ள ஸமத்வபுத்தியாம். கர்மங்கள் பிராணிகளை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படுத்துகின்ற ஸ்வபாவமுடையனவாயினும், ஸமத்வபுத்தியோடு செய்யப்படும்பொழுது அப்படிக் கட்டுப்படுத்துகின்ற தம் ஸ்வபாவத்தினின்றும் நீங்கிவிடுகின்றன என்ற அதுவன்றோ ஸாமர்த்தியம். ஆகவே நீ ஸமத்வபுத்தியை யுடையவனாக இரு, என்பது பொருள்.

(ஸ்ரீதரர்) "கருமங்களிலுள்ள ஸாமர்த்தியமானது" என்றால், கருமங்களுடைய சுவபாவமானது பந்தத்தைக் கொடுக்கப்பட்ட தானபோதிலும் அந்தக்கருமத்தையே பலாபேக்ஷையின்றி ஈசுவரார்ப்பண புத்தியாய்ச் செய்து அதையே மோக்ஷத்திற்குச் ஸாதனமாய்ச் செய்துகொள்ளுவது தான்.

(ராமாநுஜர்) யோக: கர்மஸு கௌஶலம் = கருமஞ்செய்யும் விஷயத்தில் சமத்துவ புத்தியானது பிரயாசையினா லடையத்தகுந்ததென்று தாத்பர்யம். (50)

௫௧. கஉ-ஜஂ பு-ஜியு-க்தாஹி ஹஉுஂ த்௱க்ஷ்வா மநீஷிணஃ |
ஜந்-பஂய வி நிஉ-ு-க்தாஃ வஉஂ ஗ஹ்ஜு ஹ்௱நாஉயங் ||

51. கர்மஜம்-புத்தியுக்தா:-ஹி-பலம்-த்யக்த்வா-மநீஷிண: |
ஜந்மபந்தவிநிர்முக்தா:-பதம் கச்சந்தி-அநாமயம் ||

ஹி	ஏனென்றால்
புஜியுக்தாஃ	ஸமத்துவ புத்தியுடையவர்கள்
கஉஜஂ	கருமத்தினுலுண்டாகிற
ஹஉுஂ	பயனை
த்௱க்ஷ்வா	விட்டு (ஒழித்து)
மநீஷிணஃ (ஹூக்வா)	ஞாநிகளாய்
ஜந்பஂய வி நிஉ-ுக்தாஃ	{ பிறப்பாகிய கட்டினின்று முற்றும்விடுபட்டு
அநாஉயஂ	துன்பமற்ற
வஉஂ	பதவியை (ஸ்தானத்தை)
஗ஹ்ஜி	அடைகிறார்கள்

ஏனென்றால் ஸமத்துவ புத்தியுடையவர்கள் கருமத்தினுலுண்டாகிற பயனையொழித்து ஞாநமுடையவர்களாகிப் பிறவித் துன்பத்திலிருந்து முற்றும் விடுபட்டுத் துன்பமற்ற பதவியை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறார்கள்.

(சங்கரபாஷ்யம்)-கர்மத்தினுல் உண்டாகும் பயன், கர்மத்தினின்று வரும் நல்லன தீயனவான சரீரங்களை எடுத்தல். ஸமத்வ புத்தியுள்ள ஸாதுக்கள் அப்பயனை விரும்பாமல் ஒழித்துவிட்டு ஞானிகளாய் ஜனனமாகிய பந்தத்தினின்றும் உயிரோடிருக்கும்பொழுதே முற்றும் விடுபட்டவராய் ஸகல ஸங்கடமு மற்றதான மோக்ஷமெனப்படுகின்ற விஷ்ணுவின் பரமபதத்தைச் சேருகிறார்கள்.

அல்லது பின்வருகிறமாரும் உறைக்கலாம். எங்கும் பெருகிய (பெரிய) நீர்ப்பெருக்கை ஒத்ததாய்க் கர்மயோகத்தால் வரும் சித்தசுத்தியினுல் உண்டாவதாய்ப் பரம்பொருளைக் கண்டுணர்தலேயான புத்தியானது, "புத்தி யோகத்தைக்காட்டிலும்" என்பது முதல் இதுவரையிலும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது; (அது) புண்ய பாபங்களை நீக்கிக்கொள்ளுதல் முதலிய வற்றிற்கு நேரே காரணமானதென்று சுருதி கூறுதலால்.

(ஸூா) சுவர்க்காதிகளுக் கழிவுண்டு என்பதையும், மோக்ஷத்திற் கழி

வில்லை, அதை யடைந்தால் துக்கமில்லையென்பதையும் குறித்துக் காட்டும் பொருட்டு (அநாமயம்) என்கிற விந்தபதம் பிரயோகிக்கப்பட்டதாக விருக்கிறது. (51)

---

௫௨. யதா தே மோஹகலிலம் புத்திர்வ்யதிதரிஷ்யதி ।
தடா கந்தாஸி நிர்வேதம் ஶ்ரோதவ்யஸ்ய ஶ்ருதஸ்ய ச ॥

52. யதா-தே-மோஹகலிலம்-புத்தி:-வ்யதிதரிஷ்யதி ।
ததா கந்தாஸி-நிர்வேதம்-ஶ்ரோதவ்யஸ்ய-ஶ்ருதஸ்ய-ச ॥

யதா	எப்போது
தே புத்தி:	உன்னுடைய புத்தியானது
மோஹகலிலம்	மோஹஸ்வரூபமான அவிவேக மென்னும் கலக்கத்தை
வ்யதிதரிஷ்யதி	கடக்குமோ அல்லது தாண்டுமோ
ததா	அப்போது
ஶ்ரோதவ்யஸ்ய	கேட்கவேண்டிய வேதாந்தார்த்தத்திலும்
ஶ்ருதஸ்ய ச	கேட்ட வேதாந்தார்த்தத்திலும்
நிர்வேதம்	வைராக்கியத்தை அல்லது வெறுப்பை
கந்தாஸி	அடைவாய்.

எப்போ துன்னுடை புத்தியானது மோஹஸ்வரூபமான அவிவேக மென்னும் தோஷத்தைக் கடக்குமோ அப்போதிதுவரையிற்கேட்ட வேதாந்தார்த்தத்திலும் இனிக் கேட்கப்போகிற வேதாந்தார்த்தத்திலும் வெறுப்பை யடைவாய்.

(சங்கரபாஷ்யம்)-யோகத்தை அனுஷ்டிப்பதினாலே உண்டாவதான சித்த சுத்தியால் வரும் புத்தியைப்பெருவது எப்பொழுதென்று இந்த சுலோகத்தினால் சொல்லப்படுகின்றது. ஆத்மா அநாத்மாக்களைப் பகுத்தறியும் அறிவைக்கலக்கி மனதை விஷயங்களிற் செலுத்துகின்ற மோஹ ஸ்வரூபமாகிய அவிவேகமெனும் கலக்கத்தை எப்பொழுது உன்புத்தியானது கடந்துவிடுமோ, அதாவது பரிசுத்தமான தன்மையை அடையுமோ, அப்பொழுது நீ கேட்கவேண்டியதிலும் கேட்டதிலும் ஆசையின்மையை அடைவாய். அப்பொழுது உனக்கு கேட்கவேண்டியதும் கேட்டதும் நிஷ்ப்ரயோஜனமெனத்தோன்றும்.

(ராமாநுஜர்) எப்போதுன் புத்தியானது அக்ஞானத்தைக் கடக்குமோ அப்போது நானிதுவரையில் எதைவிடச் சொன்னேனோ இனியெதைச் சொல்லப் போகிறேனோ அவைகளில் வைராக்கியத்தை யடைவாய்.

(இராகவேந்திரர்) எப்போ துன்னுடைய புத்தியானது விபரீத ஞாநமாகிற தோஷத்தைத் தாண்டிநிற்குமோ வப்போது இதுவரையிற் பெரியோர்களாற் கேட்டதற்கும் கேட்கப்போகிறதற்கும் பலனை யடைவாய், நிஷ்காம கருமயோகத்தினு லுண்டாகிறவும் மோக்ஷ ஹேதுவுமான ஞானத்தையடைவாயென்பது தாத்பரியம்.

(ஸ்வா) இதுவரையில் செய்திருக்கிற வேதாந்த விசாரத்திலும் இனிச் செய்யவேண்டிய வேதாந்த சிரவணத்திலும் உனக்கு இப்போது வெறுப்புண்டாகக்கூடாது. ஏனென்றால், நீ அக்ஞாந நிலைமையி லிருக்கிறபடியால் வேதாந்தார்த்தங்களை யறிந்து அதின்படி நடக்கவேண்டியவனாக விருக்கிறாய். கருமத்தையு மதைச் செய்யவேண்டிய விவரத்தையும் சொல்வதாகிய வேதவாக்யங்களில் வெறுப்படைவது பிரம்மஞாநிக்குத் தகுமானாலும் நீ யப்படி வெறுப்படையத் தகுந்தவனாகமாட்டாய். உனக்கு ஞாநாதிகார மின்னும் வரவில்லையென்பது தாத்பரியம். (52).

---

௫௩. ஶ்ருதிவிப்ரதிபந்நா தே யதா ஸ்தா²ஸ்யதி நிஶ்சலா |
ஸமாதா⁴வசலா பு³த்³தி⁴ஸ்ததா³ யோக³மவாப்ஸ்யஸி ||

53. ஶ்ருதிவிப்ரதிபந்நா-தே-யதா-ஸ்தாஸ்யதி-நிஶ்சலா |
ஸமாதௌ-அசலா-புத்தி:- ததா-யோகம்-அவாப்ஸ்யஸி ||

ஶ்ருதிவிப்ரதிபந்நா	அநேக அர்த்தங்களைக் கேட்டதினால் கலங்கியிருக்கிற
தே	உன்னுடைய
பு³த்³தி⁴:	புத்தி அல்லது அந்தக்கரணமானது
யதா³	எப்போது
நிஶ்சலா	கலங்காத அல்லது சலிக்காததாய்
ஸமாதௌ⁴	ஆத்மாவினிடத்தில்
அசலா	நிலையாய்
ஸ்தா²ஸ்யதி	நிற்குமோ
ததா³	அப்போது
யோக³ம்	விவேகபுத்தியாகிய ஸமாதியோகத்தை
அவாப்ஸ்யஸி	அடைவாய்

அநேக சாஸ்திரார்த்தங்களைக் கேட்டதினால் பலவாறாய் கலங்கியிருக்கிற உன் புத்தி அல்லது அந்தக்காரணமானது ஆத்மாவினிடத்தில் ஸம்சய விபரீதமற்றதாய் எப்பொழுது நிலையாய் நிற்குமோ அப்பொழுது நீ ஸமாதி யோகத்தை அடைவாய்.

(சங்கர பாஷ்யம்) மோஹஸ்வரூபமாகிய கலக்கம் நீங்குவதனால் ஆத்ம விவேக புத்தியைப் பெற்று கர்மயோகத்தின் பயனாக உண்டாகும் பரமார்த்த யோகத்தை (ஞான யோகத்தை)ப் பெறுவது எப்பொழுது என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது.

அநேக பயன்களையும் அவற்றைப் பெறுதற்கான பல கருவிகளையும் அவ்விரண்டின் ஸம்பந்தங்களையும் பிரகாசப்படுத்தி, ப்ரவிருத்தி, நிவிருத்திகளை உணர்த்தும் சாஸ்திரங்களின் கேள்விகளால் பலவிதமாய் மயங்கிக் கலங்கிய உன் அந்தக்காரணமானது, சித்தத்தை தன்னிடத்தில் வைக்கப்பெறுவதாகிய ஆத்மாவினிடத்து ஸம்சய விபரீதமற்றதாய் எப்பொழுது ஸ்திரமாய் நிற்குமோ அப்பொழுது நீ யோகத்தை அதாவது விவேக புத்தியாகிய ஸமாதியைப் பெறுவாய்.

(ராமாநுஜர்) ஶ்ருதி= நாமிதுவரையிற் சொல்லிவந்த சாஸ்திரார்த்தத்தை நீ கேட்டதினால், வி=விசேஷமாய், ப்ரதிபந்நா=ஆத்மாவை, பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனென்றும் நித்தியனென்றும் நிரதிசயனென்றும் சூக்ஷ்மனென்றும் கிரகித்திருக்கிற, தெ=உன்னுடைய, பு³த்³தி⁴:=புத்தியானது, யதா³=எப்போது, ஸமாதௌ⁴=கருமானுஷ்டானததினாற் சுத்தியை யடைந்திருக்கிற மனசில், நிஶ்சலா=சலிக்காமல், அசலா=ஒரேவிதமாய், ஸ்தா²ஸ்யதி=நிற்குமோ, ததா³=அப்போது, யோக³ம்=ஞாநயோகமாகிற ஆத்ம தெரிசனத்தை, அவாப்ஸ்யஸி=அடைவாய். (53)

அர்ஜுந உவாச.

௫௪. ஸ்தி²தப்ரஜ்ஞஸ்ய கா பா⁴ஷா ஸமாதி⁴ஸ்த²ஸ்ய கேஶவ ।
ஸ்தி²ததீ⁴: கிம் ப்ரபா⁴ஷேத கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம் ॥

54. ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்ய-கா-பாஷா-ஸமாதிஸ்தஸ்ய-கேசவ, ஸ்திததீ:-கிம்-ப்ரபாஷேத-கிம்-ஆஸீத-வ்ரஜேத-கிம்.

அர்ஜுந உவாச=அர்ஜுனன் சொன்னது.

ஹே கேஶவ	ஓ! கேசவா!
ஸமாதி⁴ஸ்த²ஸ்ய	ஸமாதியிலிருக்கிற

ஸ்தி²தப்ரஜ்ஞஸ்ய	நிலைத்த ஞானமடைந்தவனுடைய
கா பா⁴ஷா	லக்ஷணம் சொல்வது எவ்வாறு
ஸ்தி²ததீ⁴꞉	நிலைத்த ஞானமுடையவன்
கிம் ப்ரபா⁴ஷேத	எவ்வாறு பேசுவான்?
கிம் ஆஸீத	எவ்வாறு இருப்பான்?
கிம் வ்ரஜேத	எவ்வாறு நடப்பான்?

அர்ஜுனன் சொன்னது.

ஓ! கேசவா! ஸமாதியிலிருக்கிற நிலைத்த ஞானமடைந்தவனைச் சொல்வது எவ்வாறு? அதாவது அவன் லக்ஷண மெப்படிப்பட்டது? நிலைத்த ஞானமுடையவ னெவ்வாறு பேசுவான்? எவ்வாறு யிருப்பான்? எவ்வாறு நடப்பான்?

(**சங்கரபாஷ்யம்**) கேள்வி கேட்க ஸமயம் வாய்த்தது கண்டு அர்ஜுனன், ஆத்மஞானத்தை அடைந்தவனுடைய லக்ஷணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் இந்த சுலோகத்தில் கண்டபடி கேட்கிறான்.

"நான் ப்ரஹ்மமாய் யிருக்கிறேன்" என்னும் ஞானம் நிலைத்து ஸமாதியில் நிற்பவனைச் சொல்லுதல் எவ்வாறு? அதாவது பிறரால் இவன் எவ்வாறு பேசப்படுகிறான்? இவனுடைய லக்ஷணம் என்ன?

(**ராமாநுஜர்**) நிலைத்த ஞானமுடையவன் வாசிகம் (வாயினால் பேசுவது முதலியன) எப்படி யிருக்கும்? மானஸிகம் (மனோவிருத்தி) எப்படி யிருக்கும்? காயிகம் (தேகத்தினால் செய்யும் செய்கை) எப்படிப்பட்டதாய் யிருக்கும்?

(**ஸ்வா**) இதில் நான்கு கேள்விகள் அடங்கியிருப்பதாகச் சொல்லலாம்; அல்லது இலக்ஷணமென்பதைப் பொதுவான கேள்வியாகவும் மற்ற மூன்றையு மதற்கு விவரமாயும் சொல்லலாம். நான்கு கேள்விகளாக பாஷியக்காரர்களும் வியாக்கியாதாக்களும் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறார்கள். (54)

ஸ்ரீப⁴க³வாநுவாச.

௫௫. ப்ரஜஹாதி யதா³ காமாந் ஸர்வாந் பார்த² மநோக³தாந் ।
ஆத்மந்யேவாத்மநா துஷ்ட꞉ ஸ்தி²தப்ரஜ்ஞஸ்ததோ³ச்யதே ॥

55. ப்ரஜஹாதி-யதா-காமாந்(1)-ஸர்வாந்-பார்த-மநோகதாந்,
ஆத்மநி(2)-ஏவ-ஆத்மநா(3)-துஷ்டஃ-ஸ்திதப்ரஜ்ஞஃ-ததா-உச்யதே.

ஶ்ரீபகவாநுவாச	ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொன்னது
பார்த	ஓ! அர்ஜுனா!
யதா	எப்போது
மநோகதாந்	மனதிலிருக்கிற
ஸர்வாந் காமாந்	சகலமானவிருப்பங்களை
ப்ரஜஹாதி	முழுதும் விட்டொழிக்கிறானோ
ஆத்மநி ஏவ	ஆத்மாவினிடத்திலேயே
ஆத்மநா	தன்னாலேயே
துஷ்டஃ	சந்துஷ்டியுள்ளவனாக
(பவதி)	ஆகிறானோ
ததா	அப்போது
ஸ்திதப்ரஜ்ஞஃ (இதி)	நிலைத்த ஞானியென்று
உச்யதே	சொல்லப்படுகிறான்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அர்ஜுனனை நோக்கிச் சொன்னது.

ஓ! பார்த்தா! எப்போது மனதிலிருக்கிற சகல விருப்பங்களையும் முழுதும் விட்டொழித்து, ஆத்மாவினிடத்திலேயே தானாகவே சந்துஷ்டியுள்ளவனாக வாகிறானோ வப்போது நிலைத்த ஞானியென்று சொல்லப்படுகிறான்.

---

(1) **காமாந்**-காமக்குரோதம் முதலியவைகளை (**இராகவேந்திரர்.**)

(2) **ஆத்மநி**-பிரத்தியகாத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே, என்று மூன்று பாஷ்யகாரர்களும் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்: தன் ஸ்வரூபானந்தத்திலேயே (**ஸ்ரீதரர்.**)

(3) **ஆத்மநா**-மனதிலே (**ராமாநுஜர்**) பரமாத்துமாவினுடைய பிரசாதத்தில் (**இராகவேந்திரர்.**)

(**சங்கரபாஷ்யம்**) எவனொருவன் முதலிலிருந்தே கர்மங்களைத் துறந்து ஞானயோக நிஷ்டையில் ப்ரவிருத்தித்திருக்கின்றானோ, மற்றுமெவன் கர்மங்களைத் துறவாது கர்மயோகத்தில் ப்ரவிருத்திக்கிறானோ அந்த இருவர்க்கும் ஞானம் நிலைத்தவனுடைய லக்ஷணமும் அவனுடைய நிலையைப்பெறுவதற்கான ஸாதநமும் இதுமுதல் இந்த அத்தியாயமுடிவுவரையிலும் உபதேசி

க்கப்படுகின்றன. ஏனெனில் முக்திகைகூடப் பெற்றவனுடைய லக்ஷணங்கள் எவைகளோ அவைகளே வேதாந்த நூல்களில் எங்கும் ஸாதனங்களாக உபதேசிக்கப்படுகின்றன. முயற்சினால் ஸாதிக்கக்கூடியவையாதலின், முயற்சியால் ஸாதிக்கக்கூடிய ஸாதநங்களும், ஞானத்தின் வல்லமையினால் வரக்கூடிய லக்ஷணங்களும் எவைகளோ அவைகளை ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்.

எப்பொழுது ஒருவன் தன் மனதில் புகுந்து கிடைக்கின்ற எல்லா ஆசைகளை முற்றிலும் விட்டொழிக்கின்றானோ உள்ளேயுள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே தானாகவே திருப்தனாய், வெளிலாபங்களை வேண்டாதவனாய் பரமார்த்த தர்சனத்தினாலாகிய அமிருதரஸம் கிடைக்கப் பெற்றமையால் மற்றப் பொருள்கள் வேண்டாம் என்ற எண்ணம் வந்தவனாய் இருக்கின்றானோ அப்பொழுது அவன் ஆத்மா அநாத்மாக்களின் ஆராய்ச்சியினாலான ஞானம் நிலைத்திருக்கப் பெற்றவன், வித்வான் எனப்படுகிறான். ஸகல ஆசைகளையும் ஒழித்திட்ட அளவிலே ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்க ஒன்றும் இல்லாமையாலும் தேகத்தோடு கூடிநிற்பதற்குக் காரணமான கர்மத்தின் மிச்சம் பின்னும் இருப்பதனாலும் ஞானம் நிலைத்தவனுடைய நடக்கையானது பித்தன் வெறியன் இவர்களுடைய நடக்கைபோல ஆகும் என்றதனால்தான் "தானாக ஆத்மாவினிடத்தே ஸந்தோஷித்திருப்பவனாய்" என அருளிச்செய்கிறார். மக்கள் பொருள் உலகம் என்பவற்றினிடத்துப் பற்றைவிட்டு முற்றும் துறந்தவனாய் ஆத்மாவினிடத்தே மகிழ்பவனாய் ஆத்மாவொடு விளையாடுபவன் ஞானம் நிலைத்தவன் என்பது தேர்ந்த பொருள்.

ஶ்லோ. 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌖𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃 ।
𑌵𑍀𑌤𑌰𑌾𑌗𑌭𑌯𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌧𑍀𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

56. து:கேஷு-அநுத்விக்நமநா:-ஸுகேஷு-விகதஸ்ப்ருஹ:,
வீதராகபயக்ரோத:-ஸ்திததீ:-முநி:(।)-உச்யதே॥

𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌷𑍁 — துக்கம்வந்தாலும்
𑌅𑌨𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌨𑌾𑌃 — துடிக்காத மனதையுடையவனாயும்
𑌸𑍁𑌖𑍇𑌷𑍁 — சுகம்வந்தாலும்
𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃 — பற்றற்றவனாயும்
𑌵𑍀𑌤𑌰𑌾𑌗𑌭𑌯𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃 — விருப்பம், பயம், கோபம் இதுகளற்றவனாகவுமிருக்கிற

𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃	மௌநி அல்லது சந்நியாசியானவன்
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌧𑍀𑌃	நிலைத்த ஞாநியாக
𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇	சொல்லப் படுகிறுன்.

துக்கம்வந்தாலும் துடிக்காத மனதை யுடையவனுயும், சுகம் வந்தாலு மதிற்பற்றற்றவனுயும், விருப்பம், பயம், கோப மிவைகளில்லாதவனுயு மிருக்கிற முனியானவன் நிலைத்த ஞானியாகச் சொல்லப்படுகிறுன்.

---

(1) முநி:- ஆத்மதியானமுள்ளவன் (ராமாநுஜர்).

(சங்கரபாஷ்யம்) ஆத்யாத்மிகம்முதலிய துன்பங்கள் வந்தபொழுது மனம் நிலைகுலைந்து நொந்து போகாமலும், அப்படியே ஸுகங்கள் வந்த பொழுது, விறகு முதலியவற்றை வைக்கும்பொழுது அக்கினி மென்மேலும் வளர்வதுபோல, ஆசையானது ஸுகங்களை ஒட்டி மென் மேலும் அதிகப்படாமலும், பய கோபங்கள் நீங்கப்பெற்றவன் எவனே அவன் முனி, ஸந்நியாஸி எனப்படுகிறுன்.

(ஸ்ரீதரர்) இந்த சுலோகத்தினுலு மிதற்கு முந்திய சுலோகத்தினுலும் முதலாவது கேள்வியான நிலைத்த ஞாநியின்லக்ஷணஞ் சொல்லப் பட்டது.

(ராமாநுஜர்) முந்திய சுலோகத்தி லெவனைக்குறித்துச் சொல்லப்பட்டதோ, அவன் முதல் அந்தஸ்துள்ளவன். பிரபஞ்சவாஸனை முற்றிலுமற்றவன். இதிற் சொல்லப்பட்டவனே இரண்டாவ தந்தஸ்துள்ளவன், பிரபஞ்சவாஸனை முற்றிலு மற்றுப்போகாமல் சில பற்றுதலுட னிருப்பவன். (56)

---

௫௭. 𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌭𑌿𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌮𑍍 ।
𑌨𑌾𑌭𑌿𑌨𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 ॥

ய:-ஸர்வத்ர(1)-அநபிஸ்நேஹ:-தத்-தத்-ப்ராப்ய-ஶுபாஶுபம் |
ந-அபிநந்ததி-நத்வேஷ்டி-தஸ்ய-ப்ரஜ்ஞா-ப்ரதிஷ்ட்டிதா.

𑌯𑌃	எவன்
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰	சகலத்திலும்
𑌅𑌨𑌭𑌿𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌃	அபிமானமற்றவனே
𑌤𑌤𑍍 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌮𑍍	அந்தந்த இஷ்டாநிஷ்டங்களை
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯	அடைந்தாலும்
𑌨𑌾𑌭𑌿𑌨𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿	சந்தோஷப்படுகிறதில்லையோ

ந த்வேஷ்டி	வெறுப்படைகிறதில்லையோ
தஸ்ய	அவனுடைய
ப்ரஜ்ஞா	ஞானமானது
ப்ரதிஷ்டிதா	நிலைத்தது.

எவன் சகலத்திலுமபிமானமற்றவனுயு மந்தந்த இஷ்டாநிஷ்டங்களை யடைந்தாலும் சந்தோஷப்படாதவனுயும், வெறுப்பு அல்லது த்வேஷ மற்றவனுயு மிருக்கிருனே அவனுடைய ஞானமானது நிலைத்ததென்று சொல்லப்படும்.

---

(1) ஸர்வத்ர-புத்ரமித்ராதிகள் (**ஸ்ரீதரர்;**) இஷ்டமான வஸ்துக்களில் (**ராமாநுஜர்**).

(**சங்கரபாஷ்யம்**) முனியென்பவன் சரீரஜீவனம் முதலியவற்றிலும் கூட பற்றில்லாதவனுய் நல்லதையும் கெட்டதையும் அடைந்தாலும் சந்தோஷிப்பதில்லை வெறுப்படைவதுமில்லை. இவ்வாறு ஸந்தோஷமும் வ்யஸநமு மில்லாதவனுக்கு விவேகத்தால் பிறந்த ஞானமானது நிலைபெற்று நிற்கின்றது.

(**ஸ்ரீதரர்**) இதிற் சொல்லப்பட்டவன் **உதாஸீநஃ**= அலக்ஷியமா யிருப்பவன்; எப்படியென்றால், துக்கமுண்டானால் துக்கப்படாமலிதில் எனக்கென்ன சம்பந்தமென்றும், சுகமுண்டானலதில் சந்தோஷப்படாமல் இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் சுகம் சுகமாகுமா? இது எனக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கமாட்டாதென்றும் சொல்லுவான். இதானது ௫௪-வது சுலோகத்திலுள்ள விரண்டாவது கேள்வியான 'எப்படிப்பேசுவான்' என்பதற்கு உத்தரஞ் சொல்லப்பட்டதா யிருக்கிறது.

(**ராமாநுஜர்**) இதிற் சொல்லப்பட்டவன் மூன்றாவது வகுப்பில் சேர்ந்தவன். பிரபஞ்சவிஷயத்தில் மனப்பிரவிர்த்தி யுள்ளவனுயும், ஆனல் அப்படிப்பட்ட பிரவிர்த்தியினு லுண்டாகும் சுகதுக்காதிகளில் தான் சம்பந்தமற்றவனென்று உதாஸீனனுயு மிருப்பவன். (57)

---

௫௮. யதா ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோங்காநீவ ஸர்வஶஃ |
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்யஸ் தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ||

58. **யதா-ஸம்ஹரதே-ச-அயம்-கூர்மஃ-அங்காநி-இவ-ஸர்வஶஃ |**
இந்த்ரியாணி-இந்த்ரியார்த்தேப்யஃ-தஸ்ய-ப்ரஜ்ஞா-ப்ரதிஷ்டிதா.

அயம்	இவன் (நிலைத்த ஞானமுடைய யோகியானவன்)
கூர்ம:	ஆமையானது
அங்கானீவ	அவயவங்களை (உள்ளுக் கிழுத்துக்கொள்வது) போல
ஸர்வச:	ஸகலமான
இந்த்ரியார்த்தேப்ய:	விஷயங்களிலிருந்து
இந்த்ரியாணி	இந்திரியங்களை
யதா	எப்பொழுது
ஸம்ஹரதே	இழுத்துக்கொள்ளுகிறானோ
(ததா)	அப்பொழுது
தஸ்ய	அவனுடைய
ப்ரஜ்ஞா	ஞானமானது
ப்ரதிஷ்டிதா	நிலைத்தது.

நிலைத்த ஞானமுடைய யோகியானவன் ஆமையானது (அச்சத்தினால் தன்னுடைய) அவயவங்களை யுள்ளுக்கிழுத்துக் கொள்வதுபோல ஸகல விஷயங்களிலிருந்தும் இந்திரியங்களை யெப்போதிழுத்துக் கொள்ளுகிறானோ வப்போ தவனுடைய ஞானமானது நிலைத்ததென்று சொல்லப்படும்.

(ஸ்ரீதரர்) ஆமை தன்னவயவங்களை வருத்தமின்றி யிழுத்துக்கொள்வதுபோல இவனும் விஷயங்களிற் பிரவிர்த்தித்திருக்கிற விந்திரியங்களை வருத்தமின்றிச் சுவாதீனஞ் செய்துகொள்ளுவா னென்பதைச் சுட்டிக் காட்ட ஆமையானது உதாரணமாய்ச் சொல்லப்பட்டது.

(ராமாநுஜர்) இவன் இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து இழுப்பதும் மறுபடி விடுவதுமாய் இந்திரியங்களைத் தன் சுவாதீனமாக வைத்துக் கொண்டு முயற்சி செய்துகொண்டிருப்பவன், ஆகையால் நான்காவது வகுப்பில் சேர்ந்தவன். (58)

---

௫௯. விஷயா விநிவர்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: ।
ரஸவர்ஜம் ரஸோऽப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்ததே ॥

59. விஷயா:(1)-விநிவர்தந்தே-நிராஹாரஸ்ய(2)-தேஹிந:(3) ।
ரஸவர்ஜம்-ரஸ:(4)-அபி-அஸ்ய பரம்(5)-த்ருஷ்ட்வா-நிவர்ததே ॥

നിരാഹാരസ്യ	ஆஹாரமில்லாமலிருக்கிற
ദേഹിനഃ	தேஹிக்கு
രസവൎജം	இச்சையைத்தவிர
വിഷയാഃ	விஷயானுபவங்கள்
വിനിവൎതന്തേ	நிவர்த்தியாய்விடும்
അസ്യ	இவனுக்கு
രസോഽപി	(விஷய) இச்சையுங்கூட
പരം	பரமாத்மாவை
ദൃഷ്ട്വാ	பார்த்து
നിവൎതതേ	நிவிர்த்தியாகிறது.

ஆஹார மில்லாமலிருக்கிற தேஹத்தோடு கூடி நிற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அதாவது மனிதனுக்கும் இந்திரியங்கள் விஷயங்களினின்று நிவர்த்தி அடைகின்றன. ஆனால் விஷயங்களிலுள்ள அவனுடைய ஆசைமட்டும் நீங்குவதில்லை. அந்த இவனுடைய ஆசையும் ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டுணர்ந்த பின்பு ஒழிந்துபோகின்றது.

---

(1) *விஷயா:*-என்றால் விஷயங்களால் உணர்த்தப்பட்ட இந்திரியங்கள்.

(2) *நிராஹாரஸ்ய*-என்பதற்கு பதப்பொருள் 'சாப்பாடில்லாத' என்பது. ஆனால் பாஷ்யக்காரர்களும் வியாக்கியாதாக்களும், 'இந்திரியங்களின் ஆஹாரமாகிய விஷயானுபவமற்ற' என்பதாக தாத்பரியம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(3) *தேஹிந:*-தேகத்தை யுடையவனென்று பொதுவான அர்த்தம். தேகத்தை யுடையவன் யாரென்றால், ஜீவனென்று துவைதிகளுடையவும் விசிஷ்டாத்துவைதிகளுடையவும் அர்த்தம், அத்துவைதிகளுக்கு அவித்தையுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறவரையில் ஜீவனென்று வியவகாரமேயன்றி வாஸ்தவத்தில் ஜீவன்வேறே பரமாத்மா வேறேயல்லவென் றர்த்தம் ஆத்மாவென்பது ஜீவாத்மா பரமாத்மா இருவருக்கும் பொதுவானபதம். சந்தர்ப்பத்திற்குத் தகுந்தபடி யர்த்தஞ் செய்யவேண்டும்.

(4) *ரஸ:*-ரஸம் என்ற சொல்லானது '*ராகம்*' அதாவது 'ஆசை' என்னும் பொருளில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(5) *பரம்*- தன்னையே பரமாத்மாவாக (*சங்கரர்*); (*ராமாநுஜர்*)

விஷயங்களைப் பார்க்கினும் அன்னியமாகவும் சுகஸ்வரூபமாகவு மிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தை.

(**சங்கரபாஷ்யம்**) விஷயங்களைக் கிரகிக்காத நோயாளிக்கும் இந்திரியங்கள் ஒடுங்குகின்றனவாயினும் விஷயங்களின்மீது உள்ள ஆசை ஒடுங்குவதில்லை. அது ஒடுங்கும்வகை எப்படி என்று இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இங்கே 'விஷயங்கள்' என்னும் சொல்லால் கூறுவது அந்த விஷயங்களால் உணர்த்தப்பட்ட இந்திரியங்கள். விஷயங்களை ஒழித்து கடும் தவம் புரிகின்ற மூடமனிதனுக்கும் இந்திரியங்கள் தம் தம் விஷயங்களினின்று ஒழிகின்றனவாயினும் விஷயங்களிலுள்ள ரஸத்தைத் தவிர மற்றது ஒழிகின்றது, அதாவது ஆசைமாத்திரம் நீங்குவதில்லை. 'ரஸம்' என்ற சொல்லானது 'ஆசை' என்னும் பொருளில் பயன்று வழங்குவது. 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌸𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌃, 𑌰𑌸𑌿𑌕𑌃, 𑌰𑌸𑌜𑍍𑌞𑌃' ஸ்வரஸமாகப் புகுந்தவன், ரஸிகன், ரஸஜ்ஞியன், என்பனவற்றால் காண்க. பரமார்த்த உண்மையாகிய ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டுணர்ந்து "நானே அது" என்றிருக்கின்ற இந்த யதிக்கு இன்பத்திலே ருசியாகிய அந்த ஆசையும் நீங்குகின்றது. விஷயங்களின் உணர்வு வேரோடு அற்றுப்போகின்றது என்பது பொருள். நல்லறிவு என்னும் ஞானத்தை நிலைத்திருக்கச் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து.

(𑌸𑍍𑌵ா) இந்திரியங்கள் வெளியிலுள்ள விஷயங்களாகிய வஸ்துக்களையே யெப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற படியால் இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்க ளாகாரமாயிருக்கின்றன. ஆகையால், முதலி லிந்திரியங்களை யடக்கவேண்டும். இந்திரியங்களை யடக்கினாலும் இச்சாஸ்வரூபமான மனதடங்காது. பரமாத்ம தெரிசனத்தினால் அந்த மனதினுடைய விச்சையும் அடங்கிவிடு மென்பதொரு அர்த்தம். மற்றொரு அர்த்தமாவது, ஆகாரமில்லாம லிருக்கிறவனுக்குப் பசியினால் வருத்தப்படும்போது தேகபலங்குறைந்து கண்,வாய் முதலிய விந்திரியங்கள் சோர்பு அடைந்து இந்திரியங்கள் விஷயங்களிற் பிரவிர்த்திக்காமல் விஷயங்களைவிட்டு இந்திரியங்கள் பிரிந்துவிடக் கூடுமானாலும், மனதிலுள்ள வாசையாகிய விச்சை போகிறதில்லை. இப்படி விந்திரியங்கள் அடங்குவதால் மனதிலுள்ள வாசையை நிவர்த்தியாகிறதாவது, பரமாத்ம தெரிசனத்திற்கு யோக்கியமாகவாகிறதாவது இல்லை. ஞாநியோ இந்திரியங்களை சுயேச்சையாய் அடக்கி மனதைப் பரமாத்மாவிடத்திற் செலுத்துகிறபடியால் பரமாத்ம தெரிசனத்திற்கு யோக்கியனாயிருக்கிறான். இந்த அர்த்தத்தையும் **ஸ்ரீதரர்** ஆதரிக்கிறார். (59)

௬௰. 𑌯𑌤𑌤𑍋𑌹𑍍𑌯𑌪𑌿𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌃 ।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌥𑍀𑌨𑌿 𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌭𑌂 𑌮𑌨𑌃 ॥

60. *யததஃ-ஹி-அபி-கௌந்தேய-புருஷஸ்ய-விபஶ்சிதஃ,*
இந்த்ரியாணி-ப்ரமாதீநி-ஹரந்தி-ப்ரஸபம்-மநஃ.

𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯	*ஓ! குந்திபுத்திரா!*
𑌹𑌿	*ஏனென்றால்*
𑌯𑌤𑌤𑌃	*(மோக்ஷமடைய) பிரயத்தினஞ்செய்கிற*
𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌃	*விவேகியான*
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯	*புருஷனுடைய*
𑌮𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿	*மனதையுங்கூட*
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌥𑍀𑌨𑌿	*கலங்கச்செய்கிற*
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿	*இந்திரியங்கள்*
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌭𑌂	*வலுமையாக (பலவந்தமாக)*
𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿	*இழுத்துக்கொண்டு போகின்றன.*

ஓ! குந்திபுத்திரா! ஏனென்றால் மோக்ஷமடையப் பிரயத்தினஞ் செய்கிற விவேகியான புருஷனுடைய மனதையுங்கூடக் கலங்கும்படிசெய்கிற இந்திரியங்கள் (அந்தமனதை) பலவந்தமாக யிழுத்துக்கொண்டு போகின்றன.

(***சங்கரபாஷ்யம்***) நல்லறிவு என்னும் புத்தியை ஸ்திரப்படுத்தக் கருதியவன் முதலில் இந்திரியங்களைத் தன் ஸ்வாதீனத்திலிருக்கும்படி செய்யவேண்டும். ஏனென்றால் இந்திரியங்களை அடக்காததினால் வரும் தீங்கு இன்னதென்று இதில் சொல்லப்படுகிறது. எதையும் கலங்கச் செய்யும் தன்மையை யுடைய இந்திரியங்கள் விஷயங்களிலே நோக்கமுள்ள புருஷனைக்கலக்கி, பின்னும் விஷயங்களின் கெடுதிகளை அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே விவேகபுத்தியோடு தெளிந்தே நிற்பதான் அந்த புத்திசாலியினுடைய மனதை பலவந்தமாய் அவை இழுத்துக் கொண்டு போகின்றன.

(***இராகவேந்திரர்***) இந்திரியங்களை வைராக்கியத்தின லடக்கினால் மனதும் சுவாதீனமாய் ப்ரஹ்மதெரிசனத்திற் கநுகூலமாகுமேயன்றி (முந்திய சுலோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி) ஆகாரஞ் செய்யாததினால் இந்திரியங்கள் அடங்கி யிருக்கிறவனுக்கு மனது சுவாதீனமாவதாவது பரமாத்ம தெரிசனமுண்டாவதாவது சாத்தியமானதே யல்லவென்பது தாத்பரியம்.

(வ்யா) விவேகிகளின் மனதையுங்கூட இந்திரியங்கள் பலவந்தமாயிழுத்துக்கொண்டு போகுமென்றதினால், அவிவேகிகளுடைய மனதை இழுத்துக்கொண்டு போகிறது ஆச்சரியமல்லவென்கிற அர்த்தம் த்வநிக்கிறது. (60)

ஶ்லோ. 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌆𑌸𑍀𑌤 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌃 |
𑌵𑌶𑍇 𑌹𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 ||

61. தாநி-ஸர்வாணி-ஸம்யம்ய-யுக்த:-ஆஸீத-( )-மத்பர:,
வஶே-ஹி-யஸ்ய-இந்த்ரியாணி-தஸ்ய-ப்ரஜ்ஞா-ப்ரதிஷ்ட்டிதா.

𑌹𑌿	ஆகையினாலே
𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿	அவைகளை (இந்திரியங்களை) எல்லாம்
𑌸𑌂𑌯𑌮𑍍𑌯	அடக்கிக்கொண்டு
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃	மனநிலையுள்ளவனாயும்
𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌃	என்னையே ஆச்ரயித்தவனாயும்
𑌆𑌸𑍀𑌤	இருக்கவேண்டியது
𑌯𑌸𑍍𑌯	எவனுடைய
𑌵𑌶𑍇	சுவாதீனத்திலே
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿	இந்திரியங்கள்
(𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇)	இருக்கின்றனவோ
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾	அவனுடைய ஞானமானது
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾	நிலையுள்ளதாயிருக்கிறது.

ஆகையினாலே அந்த (முன்சொன்ன) இந்திரியங்களையெல்லா மடக்கிக்கொண்டு மனநிலையுள்ளவனாயு மென்னையே உத்கிருஷ்டமாக[1] ஆச்ரயித்தவனாயு மிருக்கவேண்டியது. எவனுடைய சுவாதீனத்தி லிந்திரியங்களிருக்கின்றனவோ அவனுடைய ஞானமானது நிலையுள்ளதென்று சொல்லப்படும்.

---

(1) ஆஸீத-ஞானஸமாதியி லிருக்கவேண்டியது (இராகவேந்திரர்).

(**சங்கரபாஷ்யம்**)- அந்த இந்திரியங்க ளெல்லாவற்றையும் வசப்படுத்திக்கொண்டு அடக்கமுடையவனாய் ஸகலத்திற்கும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகிய வாஸுதேவனை என்னிடத்து ஈடுபட்டவனாய் நிற்கவேண்டும். "நான் அவனைவிட வேறு அல்லேன்" எனக்கொண்டு இருக்கவேண்டும் என்பது பொருள். இவ்வாறு இருக்கின்ற எந்த யதிக்குத்தன் இந்திரியங்கள் அப்பியாஸத்தினால் தன் வசத்திலிருக்கின்றனவோ அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது.

(ஸ்ரீதரர்) அர்ஜுனனுடைய மூன்றாவது கேள்வியான "கிமாஸீத=எப்படியிருப்பான்" என்பதற்கு உத்தரஞ் சொல்லப்பட்டது.

(ஸ்வா) இந்திரியங்களைச் சுலபமாய் சுவாதீனப்படும்படி செய்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதை முன் ருஅ-வது ச்லோகத்திலும், ஆனால் அந்த விந்திரியங்கள் விவேகியின் மனதைக்கூடக் கலங்கச்செய் திழுத்துக்கொண்டு போகும் சக்தியுள்ளன வென்பதை ருகூ-சுO-வது ச்லோகங்களிலும், அவ் விதமான விந்திரியங்களை யடக்குவதற்கு மன நிலையும் பரமாத்மாவினிடத்தில் நம்பிக்கையும் காரணமா யிருக்கின்றனவென்று இந்த ச்லோகத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டதாக விருக்கிறது. (61)

கூஉ. த்⁴யாயதோ விஷயாந் பும்ஸ꞉ ஸங்க³ஸ்தேஷூபஜாயதே |
ஸங்கா³த் ஸஞ்ஜாயதே காம꞉ காமாத் க்ரோதோ⁴பி⁴ஜாயதே ||
கூங. க்ரோதா⁴த்³ ப⁴வதி ஸம்மோஹ꞉ ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதிவிப்⁴ரம꞉
ஸ்ம்ருதிப்⁴ரம்ஶாத் பு³த்³தி⁴நாஶோ பு³த்³தி⁴நாஶாத் ப்ரணஶ்யதி

62. த்யாயதஃ-விஷயாந்-பும்ஸஃ-ஸங்கஃ-தேஷு-உபஜாயதே, ஸங்காத்-ஸஞ்ஜாயதே-காமஃ-காமாத்-(1)-க்ரோதஃ-அபிஜாயதே.

63. க்ரோதாத்-பவதி-ஸம்மோஹஃ-(2)
ஸம்மோஹாத்-ஸ்ம்ருதிவிப்ரமஃ,(3)
ஸ்ம்ருதிப்ரம்ஶாத்-புத்திநாஶஃ-(4)
புத்திநாஶாத்-ப்ரணஶ்யதி.(5)

விஷயாந்	விஷயங்களை
த்⁴யாயத꞉	சிந்திக்கிற
பும்ஸ꞉	புருஷனுக்கு
தேஷு	அவைகளில்
ஸங்க³꞉	பற்றுதல் (பிரியம்)
உபஜாயதே	உண்டாகிறது
ஸங்கா³த்	பற்றுதலிலிருந்து
காம꞉	ஆசையானது
ஸஞ்ஜாயதே	உண்டாகிறது
காமாத்	ஆசையிலிருந்து
க்ரோத⁴꞉	கோபமானது
அபி⁴ஜாயதே	உண்டாகிறது
க்ரோதா⁴த்	கோபத்திலிருந்து

ஸம்மோஹ:	மோஹமும் (கார்யாகார்ய விவேகமின்மையும்)
ஹவதி	உண்டாகிறது
ஸம்மோஹாத்	மோஹத்திலிருந்து
ஸ்ம்ருதிவிப்ரம:	நினைவின்மை
(ஹவதி)	உண்டாகிறது
ஸ்ம்ருதிப்ரம்ஶாத்	நினைவின்மையிலிருந்து
புத்திநாஶ:	புத்திக்கேடானது
(ஹவதி)	உண்டாகிறது
புத்திநாஶாத்	புத்திநாசத்தினால்
ப்ரணஶ்யதி	முழுதுங் கெட்டவனாவான், அதாவது, உபயோகமற்ற புருஷனாவான்.

விஷயங்களைச் சிந்திக்கிற (உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களி லெப்போதும் நினைப்புள்ள) புருஷனுக்கு அந்த வஸ்துக்களில் பற்றுதலுண்டாகிறது. பற்றுதலினாலாசையும், ஆசையினாற் கோபமும், கோபத்தினால் மோஹமும் (கார்யா கார்யவிவேகமின்மையும்), மோஹத்தால் நினைவின்மையும், நினைவின்மையினாற் புத்திநாசமு முண்டாகி, புத்திநாசத்தால் முழுதுங் கெட்டவனாகிறான்.

---

(1) **காமாத்**-ஆசைப்பட்ட வஸ்துவையடைவதில் தடையுண்டானலதிலிருந்து (**சங்கரர்**) (**இராகவேந்திரர்**).

(2)**ஸம்மோஹ:**-பாபகாரியத்தில் இச்சையானது (**இராகவேந்திரர்**)

(3) **ஸ்ம்ருதிவிப்ரம:**—சாஸ்திரம் ஆசாரியோபதேச மிவைகளினால் தெரிந்துக் கொண்ட அர்த்தத்தை மறந்து போகிறது.

(4) **புத்தியிநாஶ:**—காரியாகாரிய விவேகத்திற்கு யோக்கியமான அந்தக்கரணம் மலினமடைதல் (**சங்கரர்**)

(5) **ப்ரணஶ்யதி**-புருஷார்த்தத்திற்கு யோக்கியமற்றவனாகிறான் (**சங்கரர்**); ஸம்ஸாரத்தை யடைகிறான் (**ராமாநுஜர்**); நரகத்தை யடைகிறான் (**இராகவேந்திரர்**).

(**சங்கரபாஷ்யம்**) இனி கெட்டழிந்து போகின்றவனுடைய அநர்த்தத்திற்கெல்லாம் காரணம், விஷயங்களை சிந்திப்பது தான் என்பது கூறப்படுகிறது. ஓசை முதலிய விஷய விசேஷங்களில், அதாவது அவ்விஷயங்களின்மேல்தானாக பாவித்துக் கொண்ட அழகு முதலியவற்றிலே, கருத்தைச்செலுத்துகிற புருஷனுக்கு அந்தவிஷயங்களின்மேல் பிரியம்உண்டாகின்றது. எதா

வது ஒரு காரணத்தால் ஆசை தடைப்பட அதனின்று கோபம் உண்டாகின்றது. கோபத்தினின்று மோஹம் உண்டாகின்றது. செய்யத்தக்கனவற்றையும் செய்யத்தகாதனவற்றையும் பற்றிய ஆராய்ச்சியில்லாமை, மோஹம். கோபங்கொண்டவன் ஒன்றும் தெரியாமல் மயங்கினவனாய்க் குருவையும்பழித்திடுகின்றானன்றோ? இம்மயக்கத்தினின்று நினைவு தவறுதலுண்டாகின்றது. அதாவது சாஸ்திரம், ஆசாரியன் இவர்களின் உபதேசத்தால் புத்திக்குள் உண்டாகின்ற பயிற்சியாலாகும் தர்ம நியாயங்களின் நினைவு தவறிப் போகின்றது. அந்த நினைவு உண்டாவதற்குக் காரணமமைந்திருந்தும், தான் கேட்டுள்ள நல்ல உபதேசம் ஒருவனுடைய நினைவுக்கு வரக்கூடியதாயிருந்தும், கோபம் வந்தபோது அவன் மயக்கத்தால் மூடப்படுகின்றமையால், அவனுக்கு அந்த நினைவு உண்டாவதில்லை. அந்த நினைவுதவறுதலால் அறிவுக்குக் கேடுவருகின்றது. அந்தக்காரணத்திற்கு, கார்ய அகார்யங்களைப் பகுத்தறிய முடியாமை அறிவு கேடெனப் படுகின்றது. அறிவு கேட்டினால் முற்றும் அழிந்து விடுகிறான். எவ்வளவு காலம் அவனுடைய அந்தக்கரணம் காரியாகாரியங்களைப் பகுத்தறிய சக்தியுள்ளதோ அவ்வளவு காலமேயன்றோ புருஷனென்பது ? அப்படிப் பகுத்தறிவதற்குத் தகுதியற்றால் புருஷன் அழிந்தவனாகவே ஆகிறான். அதாவது அவனுடைய அந்தக்கரணத்தின் அறிவு கேட்டினால் அழிந்து விடுகிறான். புருஷார்த்தத்திற்குத் தகாதவனாகிறான் என்பது பொருள்.

(ஸ்வா) இந்த சுலோகங்களின் அர்த்தத்தைத் தாத்தக்க பிரகந்நாரதீயபுராணம் ருக-வது அத்தியாயத்திலுள்ள அடியில்கண்ட சுலோகங்களைப்பார்க்க. கர்மணா தேஹஸம்பந்தி தேஹீ காமேந யுஜ்யதே । காமாத்லோபாபிஸந்தப்தோ லோபாத்க்ரோதபராயண: ‖ ௪ ‖ க்ரோதாத்ப்ரணஶ்யதே தர்ம: தர்மநாஶாந்மதிப்ரம: । ப்ரணஷ்டபுத்திர்மநுஜ: பாபம் பூய: கரோதி ச ‖ ௫ ‖ தஸ்மாத்தேஹ: பாபமூலம் பாபகர்மரதஸ்ததா ‖ தேகிக்கு (ஜீவனுக்கு) கருமத்தினால் தேகமுண்டாகிறது. (ஜீவனுக்கு) காமம் (ஆசை) விருத்தியடைகிறது (என்றால்காமத்தினால் உலகவியாபாரங்களைச் செய்கிறான்). காமத்தினால் லோபம் உண்டாகிறது. லோபத்தினால் குரோதம் (கோபம்) உண்டாகிறது. குரோதத்தினால் தருமம் நசிக்கிறது. தருமநாசத்தினால் புத்திப்பிரமை உண்டாகிறது. புத்தி பிரமையடைந்த மனிதன் மறுபடிபாபத்தைச் செய்கிறான். ஆகையினால் தேகமானது பாபத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. அதனால் பாபத்தைச்செய்ய முயல்கிறான். (என்றால் பூர்வ கர்மத்தினால் தேகமுண்டாகிறதும் அந்ததேகத்தினால் பாபம்செய்கிறதுமா யிருக்கிறது. தேகமே

லது செய்கை யெப்படி யிருக்கும்" என்கிறதற்கு உத்தரமாக விருக்கிறது.
டுத்தவன் பாபம்செய்தா லதினால் பின்னும் பின்னும் பாபசுவரூபமான தேகத்தையடைவானென்பது தாத்பரியம்.) (62-63)

சுச. ராமஜெஷவியுக்தெஸ்து விஷயா நிஜி்ரயெஶ்சரநு ।
ஆத்மவஶ்யெவியேயாத்மா ப்ரஸாதமயிமச்சதி ॥

64. ராகத்வேஷவியுக்தை:-து-விஷயாந் இந்த்ரியை:-சரந்,
ஆத்மவஶ்யை: விதேயாத்மா-ப்ரஸாதம் அதிகச்சதி.

வியெயாத்மா	சுவாதீனமான மனதையுடையவனே
ராமஜெஷவியுக்தெ:	விருப்பு வெறுப்பற்றும்
ஆத்மவஶ்யெ:	தனக்கு ஸ்வாதீனங்களாயுமிருக்கிற
இந்த்ரியெ:	இந்திரியங்களினாலே
விஷயாநு	விஷயங்களை
சரநு	அநுபவித்துக்கொண்டு
ப்ரஸாதம்	மனச்சமாதானத்தை (தெளிவை)
அயிமச்சதி	அடைகிறான்.

ஸ்வாதீனமான மனதை யுடையவனே விருப்பு வெறுப்பற்று தனக்கு சுவாதீனமா யிருக்கிற விந்திரியங்களினாலே அன்னபானாதி விஷயங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு மனச்சமாதானத்தை யடைகிறான்.

(**சங்கரபாஷ்யம்**) விஷயங்களைத் தியானம்செய்வது எல்லா அநர்த்தங்களுக்கும் காரணம் என்று முன் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இனி மோக்ஷத்திற்கு எதுவழியோ அது இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இந்திரியங்களுடைய இயற்கையான போக்கானது விருப்பு வெருப்புகளை முன்னிட்டன்றோ இருப்பது? இனி ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்புகிறவன் எவனோ அவன் விருப்பு வெருப்பினின்றும் நீங்கினவனாய்த் தன் வசப்பட்ட செவி முதலிய இந்திரியங்களால் ஆஹாரம் முதலிய நீக்கமுடியாத விஷயங்களை நாடிக்கொள்பவனாய், தன் இஷ்டப்படி நடக்கக்கூடிய அந்தக்கரணத்தைப் பெற்றுத் தெளிவை அடைகிறான். தெளிவு என்பது கலங்காமை, நிலைபெற்ற தன்மை, அமைதியுடைமை.

(**ஸ்ரீதரர்**) முந்திய விரண்டு சுலோகங்களு மிந்தச் சுலோகத்திற்குச் சம்பந்தப்பட்டவைகள்தான். விஷயங்களை விடவேண்டுமென்று முன் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவசியமானவரையில் விஷயங்களை யநுபவிக்கிறதினால் பாதகமடையானென்பது இதிற் சொல்லப்பட்டது. இதாவது அர்ஜுனனுடைய நான்காவது கேள்வியான "வ்ரஜேத கிம்=எப்படி நடப்பான் அல்

(ஸா): ஞாநியானவன் இந்திரியங்களையும் மனதையும் விஷயங்களிற் பிரவேசிக்கவிடாமல் தடுக்கவேண்டுமென்று முன்னாலே சொல்லப்பட்டதல்லவா? அப்படியிருந்தாலு மிடைவிடாமல் ப்ரஹ்மத்தியானஞ் செய்பவனுங்கூடத் தேகத்தைக் காப்பாற்றாமல் போனால் ப்ரஹ்மத்தியானத்திற் கிடையூறுண்டாகும், ஆகையால், தேக சம்ரக்ஷணார்த்தமாக அவசிய மெவ்வளவு வேண்டியதோ அவ்வளவுவரையி லன்னாதிகளைச் சம்பாதிக்க விஷயங்களிற் பிரவிர்த்திக்கலாம். அப்படிப் பிரவிர்த்தித்திருப்பதினாலே இந்திரியங்கள் மனது இவைகளைச் சுவாதீனப்படுத்திக் கொண்டவனுக்கு அன்னபானாதிகளின் நிமித்தமுண்டான விஷயாநுபவமானது தியானத்திற்குத் தடையாகமாட்டாதென்பது தாத்பரியம். (64)

சுலோ. ப்ரஸாதே ஸர்வது:கானாம் ஹாநிரஸ்யோபஜாயதே।
ப்ரஸந்நசேதஸோ ஹ்யாஶு புத்தி: பர்யவதிஷ்டதே॥

65. ப்ரஸாதே-ஸர்வது:கானாம்-ஹாநி:-அஸ்ய-உபஜாயதே,
ப்ரஸந்நசேதஸ:(1)-ஹி-ஆஶு-புத்தி:-பர்யவதிஷ்ட்டதி(2)

ப்ரஸாதே (ஸதி)	மனச்சமாதான மானபின்பு
அஸ்ய	இவனுக்கு
ஸர்வது:கானாம்	சகல துக்கங்களுடைய
ஹாநி:	நாசமானது
உபஜாயதே	உண்டாகிறது
ஹி	ஏனெனில்
ப்ரஸந்நசேதஸ:	சமாதானமான மனதை யுடையவனுக்கு
ஆஶு	சீக்கிரம்
புத்தி:	புத்தியானது
பர்யவதிஷ்டதி	ஸ்திரமாய் நிற்கும்.

மனச்சமாதானம் (தெளிவு அல்லது அமரிக்கை) உண்டானவனுக் கெல்லாத் துக்கங்களும் நாசமடையும். ஏனெனில் ஸமாதானமான மனதை யுடையவனுடைய புத்தியானது சீக்கிரமாய் ஸ்திரத்தையடையும்.

(1) ப்ரஸந்நசேதஸ: - சுத்தாந்தக்கரண முடையவனுக்கு (சங்கரர்); ஆத்ம தெரிசனத்திற்கு விரோதமான தோஷங்களை நிவர்த்தித்த மனதை யுடையவனுக்கு (ராமாநுஜர்):

(2) பர்யவதிஷ்ட்டதி - புத்தியானது அகண்ட பிரம்மாகாரமாய் நிற்கும் அதாவது, ப்ரஹ்மந்தவிர வேறொன்றுந் தோன்றாது (சங்கரர்); பு

ஸி:=ஆத்ம தெரிசனமானது, வ்யதிஷ்டதி=உண்டாகும் (ராமானுஜர், இராகவேந்திரர்); வ்யதிஷ்டதே, யென்று மொருபாடம். இதுதான் சரியானபாடமென்று தோற்றுகிறது. (ஸ்ரீதரர்)

(சங்கரபாஷ்யம்) தெளிவுண்டானால் பிறகு என்ன உண்டாகும் என்பது சொல்லப்படுகிறது. தெளிவுண்டாகும்பொழுது இந்த யதியின் ஆத்யாத்மிகம்முதலான துன்பங்களெல்லாவற்றிற்கும் அழிவு உண்டாகின்றது. அன்றியும் சுத்தமான அந்தக்கரணமுள்ளவனுக்கு எதனால் புத்தியானது விரைவாக நிலைநிற்கின்றதோ, அதாவது ஆகாசம் போல எங்கும் நிலைபெருகின்றதோ, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாகவே அலையாது அமைந்து நிற்கின்றதோ அதனால் புத்தித் தெளிவுக்காக முயற்சி செய்யவேண்டும்.

இவ்வாறு மனம் தெளிந்து புத்திநிலைத்தவனுக்குப் புருஷார்த்தம் கைகூடுகின்றமையால் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபடவிரும்புகின்றவன் விருப்பு வெருப்புகள் நீங்கிய இந்திரியங்களால் சாஸ்திர விருத்தமல்லாத உணவு முதலிய தவிர்க்கமுடியாத விஷயங்களை அமைதியோடு நாடவேண்டும் என்பது இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்ட பொருளாம். (65)

சுசு. நாஸ்தி பு³த்³தி⁴ரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய பா⁴வநா।
நசாபா⁴வயத꞉ ஶாந்தி ரஶாந்தஸ்ய குத꞉ ஸுக²ம் ॥

66. ந-அஸ்தி-பு³த்³தி⁴꞉-அயுக்தஸ்ய-ந-ச-அயுக்தஸ்ய பா⁴வநா।
ந-ச-அபா⁴வயத꞉-ஶாந்தி꞉-அஶாந்தஸ்ய-குத꞉-ஸுக²ம் ॥

அயுக்தஸ்ய	மனம் ஒருநிலைப்படாதவனுக்கு
பு³த்³தி⁴꞉	ஆத்ம ஸ்வரூபஞானமானது
நாஸ்தி	இல்லை
அயுக்தஸ்ய	மனம் நிலைப்படாதவனுக்கு
பா⁴வநாச	ஆத்மத்தியானமும்
ந	இல்லை
அபா⁴வயத꞉	ஆத்மத்தியான மற்றவனுக்கு
ஶாந்தி꞉ நச	சாந்தியும் (ஸமாதானம்) இல்லை
அஶாந்தஸ்ய	ஸமாதானமற்றவனுக்கு
ஸுக²ம் குத꞉	சுகமேது.

மனம் நிலைப்படாதவனுக்கு ஆத்மஸ்வரூப ஞானமாவது ஆத்மத்தியானமாவது உண்டாகமாட்டாது. ஆத்மத்தியானமற்றவனுக்கு சாந்தி (மனஸ் ஸமாதானம்) இல்லை. மனஸ் ஸமாதானமற்றவனுக்கு சுகமேது?

---

(1) புத்தி:-பிரகிருதியிலிருந்து விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூப ஞானமானது. (ராமாநுஜர்).

(2) அயுக்தஸ்ய - மனச்சமாதானமற்றவனுக்கு (சங்கரர்); மனதை என்னிடம்வைக்காமலே இந்திரியசுவாதீனஞ் செய்பவனுக்கு(ராமாநுஜர்).

(3) பாவனா-ஆத்மஞானத்தில் முயற்சி அல்லது எண்ணம்(சங்கரர்). ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தறிதலானது (ராமாநுஜர்).

(4) சாந்தி:-விஷய ஆசைபற்றுப்போகுதல் (ராமாநுஜர்).

(5) குத: ஸுகம்-இந்திரிய நிக்கிரகசுகம் இல்லை. என்றால், இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் பிரவிர்த்திக்கும்படி விட்டிருக்கிறவரைபிற் சுகமேயிருக்கமாட்டா தென்பதே (சங்கரர்); மோக்ஷாநந்தமேது. (ராமாநுஜர்).

(சங்கரபாஷ்யம்) இந்த மனத்தெளிவை இதில் ஸ்ரீபகவான் புகழ்ந்து சொல்லுகிறார். மனம் ஒருநிலைப்படாதவனுக்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய அறிவு உண்டாகாது; ஒரு நிலைப்படாதவனுக்கு ஆத்மாவை அறிதலிலே மிக்க ஊக்கம் உண்டாகாது அவ்வாறே ஆத்மாவை அறிதலிலே மிக்க ஊக்கம் கொள்ளாதவனுக்கு ஒழிபு உண்டாவதில்லை. ஒழிபற்றவனுக்கு ஸுகம் ஏது ? இந்திரியங்கள் விஷயானுபவ ஆசையினின்றும் நீங்குதலன்றோ ஸுகம், விஷயங்களைப்பற்றிய ஆசை துன்பமேயன்றோ ? ஆசையுள்ளவிடத்து ஸுகத்தின் வாஸனையும் கூட உண்டாகாது என்பது பொருள்.

இராகவேந்திரர், இந்த சுலோகத்திற்கு செய்திருக்கும் அர்த்தம்:—

அயுக்தஸ்ய=மனோநிக்ரகமில்லாதவனுக்கு, பாவனா நாஸ்தி= தியானமில்லை, அபாவயத: புத்தி: ந=தியானமற்றவனுக்கு அபரோக்ஷஞானமில்லை; அபுத்தே: சாந்தி: ந = அபரோக்ஷ ஞானமில்லாதவனுக்கு மோக்ஷமில்லை, அசாந்தஸ்ய ஸுகம் குத:=மோக்ஷமடையாதவனுக்குச் சுகமேது. (66)

சுலோ. இந்த்ரியாணாம் ஹி சரதாம் யந்மனோ(அ)நுவிதீயதே ।
தத³ஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர்நாவமிவாம்பஸி ॥

67. இந்த்ரியாணாம்-ஹி-சரதாம்-யத்-மந:-அநுவிதீயதே
தத்-அஸ்ய-ஹரதி-ப்ரஜ்ஞாம்-வாயு:-நாவம்-இவ-அம்பஸி ॥

ஹி	ஏனெனில்
சரதாம் இந்த்ரியாணாம்	(விஷயங்களில்) திரிகின்ற இந்திரியங்களை
யத் மந:	யாதொரு மனதானது
அநுவிதீயதே	அநுசரித்துப்போகிறதோ
தத்	அந்த மனதானது

தஸ்ய ப்ரஜ்ஞாம்	இவனுடைய விவேகத்தை
அம்பஸி நாவம்	ஜலத்தில் கப்பலை
வாயுரிவ	காற்றுப்போல
ஹரதி	இழுத்துக்கொண்டு போகிறது.

விஷயங்களில் பிரவிருத்தித்திருக்கிற இந்திரியங்களை யாதொரு மனதானது அநுஸரித்துப்போகிறதோ அந்த மனதானது புருஷனுடைய விவேகத்தை ஸமுத்திரத்திற் கப்பலைக் காற்றுளப்படி இழுத்துக்கொண்டு போகுமோ அப்படி இழுத்துக்கொண்டு போகிறது.

(சங்கரபாஷ்யம்) மனம் ஒரு நிலைப்படாதவனுக்கு ஏன் ஞானம் உண்டாவதில்லை என்பது இதில் சொல்லப்படுகின்றது. ஏனெனில் தம் தம் விஷயங்களிற் செல்லுகின்ற இந்திரியங்களை எந்த மனம் பின்பற்றுகின்றதோ, அதாவது இந்திரிய விஷயங்களை ஆராய்ந்துகொண்டு செல்லுகிற மனமானது ஆத்மா அநாத்மாக்களின் ஆராய்ச்சியால் வருவதானஇந்த யதியின் அறிவை அழிக்கின்றது. எப்படி காற்றானது ஜெலத்திலே சொல்லப்புகுந்த கப்பற்காரர்களுடைய வழியினின்றும் கப்பலை விலக்கி தப்புவழியிலே செலுத்துகின்றதோ அப்படியே மனமானது ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவைக் கவர்ந்து விஷயங்களை நோக்கும்படி செய்கின்றது.

ஸ்ரீதரர் முதலான சில வியாக்கியாதாக்கள் செய்யும் அர்த்தம்:—

சரதாம்= விஷயங்களிற் பிரவேசிக்கிற, இந்த்ரியாணாம்= இந்திரியங்களுடைய மத்தியில் (என்று விந்திரியங்களுக்குள்ளே), யத்= எந்த இந்திரியத்தை, மந:= மனதானது, அநுவிதீயதே= அநுசரித்துப்போகிறதோ, தத்= அந்த ஒரே இந்திரியமானது, அஸ்ய= இப்புருஷனுடைய ப்ரஜ்ஞாம்= விவேகத்தை, அம்பஸி= சமுத்திரத்தில், நாவம்= கப்பலை, வாயுரிவ= காற்றுப்போல, ஹரதிஹி= அபகரிக்கிறது.

(ஸ்வ) ஒரு இந்திரியமே இவ்வளவு அநர்த்தத்தை விளைவிக்கக் கூடியதானால் எல்லா இந்திரியங்களும் சேர்ந்த விடத்து உண்டாகக் கூடிய அநர்த்தத்தைச் செல்லவும் வேண்டுமா என்பது கருத்து.

மேடி அர்த்தத்தை அனுசரித்து இதிலுள்ள உபமான உபமேயங்களை அடியில் கண்டபடி சொல்லலாம்:—ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிக் கரையேற உத்தேசித்து, ப்ரஜ்ஞையாகிய கப்பலை ஆதாரமாகக்கொண்டு திடபந்தனம் செய்து, சாஸ்திரோக்தமான நேர்வழியில், மனஸாகிய நாவிகனால் (கப்பலோட்டுபவனால்) அக்கப்பலை நடத்திக் கொண்டுபோகும் கால், அம்மனசாகிய நாவிகன் இந்திரியங்களாகிய பிரதிகூல வாயுவின் வசமாய் அதைப்

பின் தொடருவானுனல் அந்த இந்திரியங்களாகிய பிரதிகூல வாயு பிரஜ்ஞை யாகிய கப்பலை வழிதப்பி இழுத்துக்கொண்டு போய் அங்கும் இங்கும் தள்ளி நாசப்படுத்துகின்றது. ஆனால் ப்ரஜ்ஞையை, மனம் இழுத்துக் கொண்டு போவதாக **சங்கரர்,** சொல்லுகிறபடி வைத்துக்கொண்டால் இந்திரியங்களை அனுசரித்துப்போகிற மனசு, பிரதிகூல வாய்வுக்கும், இந்திரியங்களினின்றும் இழுக்கப்பட்ட மனது அனுகூலவாய்வுக்கும் ஸமானம்.

மதுசூதன ஸரஸ்வதி வியாக்கியானப்படி, இந்திரிய விஷயங்களில் போகிற சஞ்சல மனசு ஸமுத்திர ஜலத்திற்கும் ஆத்மாவை நாடுகிற திருட மனசு பூமிக்கும் ஸமானம். இந்திரியங்களாகிய காற்று, ப்ரஜ்ஞையாகிய கப்பலை பூமியிலிருக்கும்போது அசைக்க முடியாது. சஞ்சலமனஸாகிய ஜலத்தில் அந்தக் கப்பல் அகப்பட்டால் அதை இழுத்துக் கொண்டு போவதற்கு ஸாமர்த்தியம் இந்திரியமாகிய வாய்வுக்கு உண்டாகிறது. (67)

சு-அ. தஸ்மாத்யஸ்ய மஹாபாஹோ நிக்ருஹீதாநி ஸர்வஶ: ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥

68. **தஸ்மாத்-யஸ்ய-மஹாபாஹோ-நிக்ருஹீதாநி-ஸர்வஶ:**
இந்த்ரியாணி-இந்த்ரியார்த்தேப்ய:-தஸ்ய-ப்ரஜ்ஞா-ப்ரதிஷ்டிதா ॥

மஹாபாஹோ	ஓ! தோள்வலிமையுடைய அர்ஜுன!
தஸ்மாத்	ஆகையினாலே
யஸ்ய இந்த்ரியாணி	எவனுடைய இந்திரியங்கள்
ஸர்வஶ:	ஸகலமான
இந்த்ரியார்தேப்ய:	விஷயங்களிலிருந்து
நிக்ருஹீதாநி	அடக்கப்படுகின்றனவோ
தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா	அவனுடைய ஞானமானது
ப்ரதிஷ்டிதா	நிலைத்திருக்கிறது.

ஓ! அர்ஜுன! (இந்திரியங்கள் இப்படி இழுத்துக்கொண்டுபோகுஞ் சக்தியை யுடைத்தா யிருக்கின்றன) ஆகையினாலே, எவனுடைய இந்திரியங்கள் ஸகலமான விஷயங்களிலிருந்தும் அடக்கப் படுகின்றனவோ அவனுடைய ஞானமானது நிலைத்திருக்கிறதென்று சொல்லப்படும்.

(**சங்கரபாஷ்யம்**) “யததோஹ்யபி” என்று முன் 60-வது சுலோகத்தில் கூறிய விஷயத்திற்குப் பலவாறுகப் பொருத்தத்தைக்கூறி பின்பு அதே விஷயத்தை பகவான் நிரூபித்து முடிக்கிருர். எதனுல் இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் செல்வதனுல் வரும் தீங்கு உணர்த்தப்பட்டதோ அதனுல்

மனஸ் முதலிய பலவகையாலும் (மனஸ், வாக்கு, காயங்களாலும்.) எந்த யதியினுடைய இந்திரியங்கள் ஓசை முதலிய விஷயங்களிலிருந்து அடக்கப் பட்டனவோ அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது. (68)

---

௬௯. யா நிஶா ஸர்வபூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்யமீ।
யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதாநி ஸா நிஶா பஶ்யதோ முநே:॥

69. யா-நிஶா-ஸர்வபூதாநாம் தஸ்யாம்-ஜாகர்தி-ஸம்யமீ।
யஸ்யாம்-ஜாக்ரதி-பூதாநி-ஸா-நிஶா-பஶ்யத:-முநே:॥

ஸர்வபூதாநாம்	பிராணிகளுக்கெல்லாம்
யா	எது (எந்த பரமார்த்த உண்மை)
நிஶா	இராத்திரியோ (இரவுபோலிருக்கிறதே)
தஸ்யாம்	அதில் (அந்த பரமார்த்த உண்மையில்)
ஸம்யமீ	இந்திரியங்களை யடக்கிய யோகியானவன்
ஜாகர்தி	விழித்துக்கொண்டிருக்கிருன்
யஸ்யாம்	எதில் (எந்த உலகத்தோற்றமாகிய பேத புத்தி ரூபமான அஜ்ஞானத்தில்)
பூதாநி ஜாக்ரதி	பிராணிகள்விழித்திருக்கின்றனவோ
ஸா	அது (அந்த அஜ்ஞாநாவஸ்தையானது)
பஶ்யத:	பரமார்த்த உண்மையைக் காண்கிறவனுன
முநே: நிஶா	முனிக்கு இரவு (இராத்திரிபோல.)

எந்த பரமார்த்த உண்மையானது பிராணிகளுக்கெல்லாம் இரவுபோலிருக்கின்றதோ, அதாவது இரவில் வஸ்து விளங்காததுபோல் விளங்குகிறதில்லையோ, அந்த பரமார்த்த உண்மையில், இந்திரியங்களை ஜயித்த யோகியானவன் அஜ்ஞானநித்திரை தெளிந்து,விழித்துக்கொண்டிருக்கிருன். (அதாவது அந்த பரமார்த்த உண்மை இவனுக்கு விளங்குகின்றது என்பது பொருள்). எந்த் பேத ரூப உலகத்தோற்றமான அஜ்ஞானத்தில்,பிராணிகள் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றதுகளோ அந்த அஜ்ஞாநாவஸ்தையானது, பரமார்த்த உண்மையைக் காண்கிறவனுன முனிக்கு இரவுபோலொத்தது.

(**சங்கரபாஷ்யம்**) லௌகிகமாகவும் வைதிகமாகவுமுள்ள இந்த வ்யவஹாரம் எதுவோ அது, அஜ்ஞானத்தின் கார்யமாதலால் விவேகபுத்தி பிறந்து ஞானம் நிலைத்தவனுக்கு அஜ்ஞானம் நீங்கினவுடனே நீங்கிவிடுகின்றது. அஜ்ஞானம் ஞானத்திற்கு விரோதமானதாலும் அதன் முன் நிற்காததாலும் நீங்குகின்றது, என்கிற விஷயத்தைத் தெளிவாக்குவதற்காக பகதாதலாலும் நீங்குகின்றது,

வான் இந்த சுலோகத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஞானம் நிலைத்தவனுக்கு எட்டுவதான பரமார்த்த உண்மையானது ஸகலப் பிராணிகளுக்கும், ஒவ்வொரு பொருளையும் வெவ்வேறாகப் பகுத்தறிய முடியாமையைச் செய்வதான தமஸ்ஸ்வபாவத்தையுடைய இரவாகவிருக்கிறது. அதாவது எப்படி இரவில் திரிவனவாகிய கோட்டான்முதலியவற்றிற்குப்பகலாகவேயிருப்பது மற்ற காக்கை முதலியவற்றிற்கு இரவாகவே எப்படி ஆகின்றதோ அப்படியே பரம் பொருளின் உண்மையானது இரவில் திரிவனவற்றை ஒத்த அஜ்ஞானிகளான ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் இரவு போன்றுள்ளமையால் இரவாகவே இருக்கின்றது. அது அறிவில்லாதவர்க்கு எட்டாததலின் என்க. அந்த பரமார்த்த உண்மையிலே அடக்க முடையவனாய் இந்திரியங்களை ஜயித்த ஞானயோகியானவன் அஜ்ஞான உறக்கம் தெளிந்து, விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான். உணரப்படுவதும் உணர்வதுமான பேதலக்ஷணமாகிய எந்த அஜ்ஞான இரவிலே தூங்கிக்கொண்டேயிருக்கும் பிராணிகள் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகின்றனவோ, எந்த அஜ்ஞான இரவிலே அவை உறங்கினவை போலக் கணவு காண்கின்றனவோ, அது அஜ்ஞானவடிவமாதலால் பரமார்த்த உண்மையைக் காணும் முனிவனுக்கு இரவென்பதாம். (ஜீவன்முக்தனுக்கு இந்தப்ரபஞ்சவியவஹாரம் ஸ்வப்னம்போலொத்தது என்பது கருத்து.) ஆகவே இந்த பேதக்கூட்டமாகிய உலகத் தோற்றமெல்லாம் இரவுபோல அஜ்ஞானமேதான் என்று எண்ணும் ஆத்மஞானிக்கு ஸகல கர்மங்களையும் விடுவதிலேதான் அதிகாரம்; கர்மத்தைச் செய்வதிலன்று.(69)

எ௦. ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம் ஸமுத்ரமாப: ப்ரவிஶந்தி யத்வத்
தத்வத்காமா யம் ப்ரவிஶந்தி ஸர்வே ஸ ஶாந்திமாப்னோதி ந காமகாமீ॥

70. ஆபூர்யமாணம்-அசலப்ரதிஷ்டம்-
ஸமுத்ரம்-ஆப:-ப்ரவிஶந்தி-யத்வத்,
தத்வத்-காமா:-யம்-ப்ரவிஶந்தி-ஸர்வே-
ஸ:-ஶாந்திம்-ஆப்னோதி-ந-காமகாமீ॥

ஆபூர்யமாணம்	ஜலங்களினாலே பூர்ணமாய் நிறைந்தவும்
அசலப்ரதிஷ்டம்	நிலைமாறாத இருப்பை யுடையவுமான
ஸமுத்ரம்	ஸமுத்திரத்தை
ஆப:	(நதிமுதலியவைகளின்) ஜலங்கள்
யத்வத் ப்ரவிஶந்தி	எப்படி பிரவேசிக்கின்றனவோ
தத்வத் ஸர்வே காமா:	அவ்விதமே ஸமஸ்த ஆசைகளும்
யம் ப்ரவிஶந்தி	எந்த முனிவனை பிரவேசிக்கின்றனவோ

ஸ꞉ ஶாந்திமாப்நோதி அவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்
காமகாமீ ந விஷய ஆசையுள்ளவனடைகிறதில்லை.

ஜலங்களினால் பூர்ணமாய் நிறைந்து ஸ்திரமான இருப்பையுடைய ஸமுத்திரத்தை நதி முதலிய ஜலங்கள் எப்படிப்போயடையுமோ (நதிகள்போய் அடைவதினால் ஸமுத்திரம் கரை கடக்கவாவது யாதொரு விகாரத்தை யடையவாவது எப்படி மாட்டாதோ) அப்படியே ஸகல ஆசைகளும் பிரம்ம நிஷ்டனைப்போயடைந்தபோதிலும் அவன் (அதினால் விகாரமடையாமல்) மோக்ஷமடைவான். விஷய இச்சையுள்ளவன் மோக்ஷமடைகிறதில்லை.

(**சங்கரபாஷ்யம்**) ஆசையை விட்ட ஸ்திதப்ரஜ்ஞனை யதிக்குத்தான் முக்தி கைகூடும், கர்மத்தைத் துறக்காமல் கர்மத்தை விரும்பியுள்ளவனுக்கு அன்று, என்கிற விஷயத்தை திருஷ்டாந்தத்தால் உணர்த்த ஸ்ரீபகவான் மறுபடியும் அருளிச் செய்கிறார். ஜலங்களால் எல்லாப் பக்கங்களும் நிரம்பியதாய், மாறுத நிலையுள்ளதாய், வேறுபாடில்லாமலே ஒரே தன்மையாகத் தன் நிலையிலே நிற்பதான ஸமுத்திரத்தை, எங்குமுள்ள நதி முதலிய ஜலங்கள் எவ்வாறு பிரவேசிக்கின்றனவோ, அதாவது அந்த ஜலங்கள் பிரவேசிப்பதினால் ஸமுத்திரத்திற்கு எவ்விதமாறுதலும் உண்டாக்க முடியாமல் அந்தர்கதமாய் விடுகின்றனவோ, அவ்விதமாகவே பலவகைப்பட்ட ஆசைகளெல்லாம் எந்த முனிவனை விஷயங்களின் முன்னிலையிலும் விகாரப்படுத்தாமல் புகுகின்றனவோ, அதாவது எந்த முனியைத் தம்வசமாகச் செய்ய முடியாமல் ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஒடுங்குகின்றனவோ, அவன் சாந்தியை (முக்தியைப்) பெறுகிறான். விஷயங்களை விரும்பும் தன்மையன் மோக்ஷத்தைப் பெறுவதில்லை என்பது பொருள்.

(**ஸ்வ**) இந்தசுலோகம்அவதூதோப நிஷத்திற் காணப்படுகின்றது.(70)

---

௭௧. விஹாய காமாந் ய꞉ ஸர்வாந் புமாம்ஶ்சரதி நி꞉ஸ்ப்ருஹ꞉ ।
நிர்மமோ நிரஹங்கார꞉ ஸ ஶாந்திமதிகச்சதி ॥

71. விஹாய-காமாந்-ய꞉-ஸர்வாந்-புமாந்-சரதி(1)-நிஸ்ப்ருஹ꞉
(2)நிர்மம꞉-நிரஹம்கார꞉-ஸ꞉-ஶாந்திம்-அதிகச்சதி ॥

ய꞉ புமாந்	எந்த (பிரம்மநிஷ்டனான) புருஷன்
ஸர்வாந் காமாந் விஹாய	ஸமஸ்தவிஷயங்களையும் விட்டு
நி꞉ஸ்ப்ருஹ꞉	ஸகலத்திலுமாசையற்றும்
நிர்மம꞉	(தன்னுடையதென்கிற) மமதையற்றும்
நிரஹங்கார꞉	(தானென்கிற) அகங்காரமற்றும்

சரதி	(எவ்விடத்திலும்) சஞ்சரிக்கிறானோ

ஸ꞉ ஶாந்திமதி⁴க³ச்ச²தி அவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

எந்தப்பிரம்மநிஷ்டனான புருஷன் ஸமஸ்த விஷயங்களையும் விட்டு ஸகலத்திலும் ஆசை, மமதை, அகங்காரங்களற்று சஞ்சரிக்கிறானோ அவன் ஸகல துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு மோக்ஷத்தையடைகிறான்.

---

(1) சரதி-பிராரப்தத்தினால் வந்ததை அனுபவிப்பவன் (ஸ்ரீதரர்)

(2) நிர்மம꞉- தேகமே ஆத்மாவென்று எண்ணாதவன் (ராமாநுஜர்)

(சங்கரபாஷ்யம்) எந்தத் துறவியான புருஷன் கர்மங்களைச் சிறிதும் மிச்சமில்லாமல் முழுதும் ஒழித்துத்திரிகின்றானோ, அதாவது ஜீவித்திருப்பதற்கு வேண்டிய செய்கைகளை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டவனாகத் திரிகின்றானோ, பற்றற்றவனாய் அதாவது கேவலம் சரீரம் ஜீவித்திருப்பதிலும் கூட பற்று நீங்கினவனாய், மமகாரமற்றவனாய் அதாவது சரீரம் ஜீவித்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய உடைமையிலும் கூட 'இது' எனது என்னும் பிடிப்பபற்றவனாய், அகங்காரமில்லாதவனாய் அதாவது கல்வியுடைமை முதலியவற்றாலுண்டாகும் 'நான்' எனத்தன்னையே தான் மதித்தலில்லாதவனாய் இருக்கின்றானோ, அவன் இவ்வாறிருப்பவனாய், ஞானம் நிலைத்தவனாய், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனாய் ஸம்ஸார துன்பமெல்லாம் ஒழிந்திடுதலாகிய நிர்வாணமென்னும் பெயருடைய சாந்தியை, மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான்; ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்.

(இராகவேந்திரர்) எந்த பிரம்ம நிஷ்டையுள்ள புருஷன் நிஷித்தமான கருமத்திலாசையற்றும், மமதையற்றும், அகங்காரமற்றும் ஸகல விஷயங்களிலும் பற்றற்றும் சஞ்சரிக்கிறானோ அவன் சாந்தியை அடைவான். (71)

---

௭௨. ஏஷா ப்³ராஹ்மீ ஸ்தி²தி꞉ பார்த² நைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி ।
ஸ்தி²த்வாஸ்யாமந்தகாலே(அ)பி ப்³ரஹ்மநிர்வாணம்ருச்ச²தி ॥

72 ஏஷா-ப்ராஹ்மீ-ஸ்திதி꞉-பார்த²-ந-ஏநாம்-ப்ராப்ய-விமுஹ்யதி ஸ்தித்வா-அஸ்யாம்-அந்தகாலே-அபி-ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்சதி

ஹே பார்த²	ஓ! குந்திபுத்திரா!
ப்³ராஹ்மீ ஸ்தி²தி꞉	பிரம்மஞான நிஷ்டையானது
ஏஷா	இதுவரை சொல்லிவந்ததாக விருக்கிறது
ஏநாம் ப்ராப்ய	இந்த (பிரம்மஞான நிஷ்டையை) அடைந்து
ந விமுஹ்யதி	ஸம்ஸாரமோஹத்தை யடைகிறதில்லை
அஸ்யாம்	இந்தபிரம்மஞானநிஷ்டையில்
அந்தகாலே(அ)பி	மரணகாலத்தில் இருந்தபோதிலும்

ப்ரஹ்மநிர்வாணம்ருச்சதி பிரம்மத்தில் லயத்தை அடைகிறான்.

ஓ! குந்திபுத்திரா! பிரம்மஞான நிஷ்டையானது இதுவரை சொல்லி வந்ததாக விருக்கிறது. இந்த பிரம்மஞான நிஷ்டையை அடைந்து (பிறகு) ஸம்ஸாரமோஹத்தை அடைகிறதில்லை. இந்த பிரம்மஞான நிஷ்டையில் மரண காலத்தி விருந்தபோதிலும் பிரம்மத்தில் லயத்தை அடைகிறான்.

---

(1) ப்ராஹ்மீ-ஸ்திதி:=ஆத்ம சுவரூபநிச்சயத்தோடு கூடின கர்மயோக ஸ்திதியானது-ப்ராஹ்மீ-பிரம்மத்தையடைவிக்கும் (**ராமாநுஜர்**)

(2) ப்ரஹ்மநிர்வாணம்-ஆநந்தரூபமான பிரம்மத்தை (**ராமாநுஜர்**) பிராகிருத சரீரமற்ற பிரம்மத்தை (**இராகவேந்திரர்**)

(**சங்கரபாஷ்யம்**) முன் சொன்னது ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய நிலை, ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே இருத்தல் என்பது. ஓ! பார்த்த! இந்த நிலையைப் பெற்று ஒருவனும் மோஹத்தை அடையமாட்டான். ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய இந்த நிலையில் ஒருவன் கடைசிவயதில் இருந்தாலும் ப்ரஹ்மாநந்தமாகிய மோக்ஷத்தை அடைகிறான். எவன் ப்ரஹ்மசர்யத்திலிருந்தே ஸந்நியாஸத்தை அடைந்து ஜன்மமுழுவதும் ப்ரஹ்மத்திலேயே நிற்கிறானோ அவன் ப்ரஹ்மாநந்தத்தைப் பெறுவதைச்சொல்லவும் வேண்டுமோ?

(ஸ்வ) ஜனனமுதல் மரணம் வரையில் ப்ரஹ்மஞான நிஷ்டையிலிருந்தால்தான் மோக்ஷமென்பது **இராகவேந்திரர்**, அபிப்பிராயம். மரணகாலத்திலாவது ப்ரஹ்மநிஷ்டையிலிருந்தால் மோக்ஷம் கிடைக்குமென்பது மற்றவர்கள் அபிப்பிராயம்.

இதி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே
ஸாங்க்யயோகோ நாம
த்விதீயோऽத்யாய:.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துகளாக, ப்ரஹ்ம
வித்தையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற
ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதத்திலே
ஸாங்க்யயோகம் என்னும்
இரண்டாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁.

𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

கர்மயோகம்.

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚.

௧. 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍀 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌤𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌤𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌘𑍋𑌰𑍇 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑌯𑌸𑌿 𑌕𑍇𑌶𑌵 ॥

1. ஜ்யாயஸீ-சேத்-கர்மணஸ்-தே-மதா-புத்திர்-ஜநார்தந (1)
தத்-கிம்-கர்மணி-கோரே-மாம்-நியோஜயஸி-கேசவ (2)

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚	அர்ஜுனன் சொன்னது
𑌹𑍇 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨	ஓ ஜனார்த்தன!
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃	(நிஷ்காம) கர்மத்தைப்பார்க்கிலும்
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃	ஞானமானது
𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍀	சிரேஷ்டமென்பது
𑌤𑍇 𑌮𑌤𑌾 𑌚𑍇𑌤𑍍	உமக்கு சம்மதமானால்
𑌤𑌤𑍍	அப்போது
𑌹𑍇 𑌕𑍇𑌶𑌵	ஓ! கேசவா!
𑌕𑌿𑌂	என்னகாரணத்தினால்
𑌘𑍋𑌰𑍇	பயங்கரமான (பிராணி ஹிம்ஸாகரமான)
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿	கர்மத்தில்
𑌮𑌾𑌂	என்னை
𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑌯𑌸𑌿	பிரவிருத்திக்கும்படி ஏவுகிறீர்.

அர்ஜுனன் (ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமியை நோக்கிச்) சொன்னது.

ஓ! ஜனார்த்தன! ஞானம் நிஷ்காம கர்மத்தைப்பார்க்கிலும் சிரேஷ்டமென்பது உம்முடைய அபிப்பிராயமானால், அப்போது, ஓ! கேசவா! என்ன காரணத்தினால் பிராணி ஹிம்ஸாகரமான கொடிய கர்மத்தில் என்னை பிரவிருத்திக்கும்படி ஏவுகிறீர்?

---

(1) ஜநார்தந—ஜநம் = ஜநநம், தத் காரணம் அஜ்ஞானம்ச, ஸ்வ ஸாக்ஷாத்காரேண, அர்தயதி = ஹிநஸ்தீதி ஜநார்தந:, அதாவது ஜனனத்தை

யும் அதற்குக் காரணமான அஜ்ஞானத்தையும் தன் சாக்ஷாத்காரத்தினல் நாசம் செய்கிறவர் என்று, சங்கரானந்தர், அர்த்தம் செய்திருக்கிருர். அதாவது அஜ்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கிற நீர் ஏன் என்னை அஜ்ஞான மாகிய கர்மத்தில் ஏவுகிறீர் ?

(2) கேஶவ—கேசவ: க்லேசநாசயா, என்பது புராணப்பிரசித்தம். எல்லாருடைய கிலேசத்தையும் போக்கடிக்கிற நீர் என்னுடைய இந்த கிலே சத்தையும் நிவிர்த்தி செய்யும் என்பது தாத்பரியம்.

(சங்கரபாஷ்யம்) சாஸ்திரப்படி பிரவிருத்திபுத்தி, அதாவது யோக புத்தி, நிவிருத்திபுத்தி, அதாவது ஸாங்க்யபுத்தி, என இரண்டு மார்க்கங் கள் உள்ளன. “ப்ரஜஹாதி யதா காமாந்” என்பது முதல் “ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்திதி: பார்த” என்பது வரையில் ஸாங்கியமாகிய நிவிருத்தி புத்தி, அதாவது, கர்ம ஸந்நியாஸத்தினலே கிருதார்த்தனகலாமென்று இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது. “கர்மண்யேவாதி காரஸ்தே—மா தே ஸங்கோ ஸ்த்வகர்மணி” என்பதில் யோக புத்தியை ஆஶ்ரயித்து கர்மத்தையே (நீ) செய்யவேண்டு மென்று (பிரவிருத்தி புத்தியை) பகவான் அர்ஜுனனுக்குச் சொன்னர். ஆனல் அதினலேயே சிரேயஸ் பிராப்தியைச் சொல்லவில்லை. அதையும் இதையும் ஆலோசித்து புத்தி கலங்கிய அர்ஜுனன் ‘எது சிரேயஸை அடைவதற்கு நேரான ஸாதநமோ அந்த ஸாங்க்ய புத்தி நிஷ்டையை சிரேயஸை நாடும் பக்த னுக்கு உபதேசித்து, பிரத்தியக்ஷமாய் பல அநர்த்தங்களோடு கூடியதும், பரம்பரையாகவாயினும் சிரேயஸ் பிராப்தி பலன் நிச்சிதமில்லாததுமான கர்மத்தில் எப்படி என்னை ஏவக்கூடும்’? என்று மனக் கலக்கம் அடைந்தது ஏற்கும். அதை அனுசரித்தே ‘நீர் கர்மத்தைக்காட்டிலும் ஞானம் நன்மை செய்வதாகச் சொன்னீர். கர்மத்தைத்தான் நீ செய்யக்கடவாய் என்றும், உபதேசித்தீர். ஓ! கேசவா! என்ன காரணத்தால் ஹிம்ஸாலக்ஷணமான கொடிய கர்மத்தில் ஏவுகிறீர்’ என்று பகவானைப் பழிக்கிறவன் போல் அர்ஜுனன் கேட்கிருன்.

சிலர், மோக்ஷமடைவதற்கு ஞானம், கர்மம், (இரண்டும்) இரண்டும் வேண்டியதாகச்சொல்லுகிருர்கள். இதுதான் கிருதார்த்தம் யென்கிருர் கள். இந்த அபிப்பிராயம் தப்பானது. சுருதி ஸ்மிருதிகளிலே சகல ஆச்ரமிகளுக்கும் (ஸந்யாஸி, வாநப்ரஸ்தன், பிரம்மசாரி கிரகஸ்தன் இவர்களுக்கு) கர்மஸந்நியாஸம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அஸந்நியா ஸிக்குமட்டுந்தான் கர்மம் செய்யவேண்டியதாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மோக்ஷ இச்சையுள்ள ஞான நிஷ்டனுக்கு கர்மம் அவசியமில்லை யென்ப

தற்கு அநேகப்பிரமாணங்களுண்டு. ஆகையால், ஞானம் கர்மம், இரண்டும் ஒருவனே செய்யவேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டதாக நினைக்கக் கூடாது. ஒவ்வொரு அதிகாரிக்கு ஒவ்வொன்று சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ள வேண்டியது. இரண்டுமொருவனுக்குச் சொல்லப்பட்டதல்லவாகையால் மோக்ஷமடைய ஞானம் காரணமேயன்றி, ஞானம் கர்மமிரண்டுங் காரணமல்ல, என்பது தாத்பரியம். (அத். கஅ-சுலோ. சுசு-ல் இந்த தாத்பரியம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.)

(ராமாநுஜர்) இந்திரியங்களை யடக்கிக்கொண்டு செய்வதாகிய ஆத்மஞான நிஷ்டையும் சொன்னீர், இந்திரியங்களை விஷயங்களில் பிரவிருத்தி செய்துக்கொண்டு செய்யப்படுவதாகிய நிஷ்காம கர்மமானது ஞானத்திற்குக் காரணமானதென்றுஞ் சொன்னீர். ஞான நிஷ்டைக்கு விரோதமானதும் இந்திரியங்களை விஷயங்களில் பிரவிருத்திக்கச்செய்வதுமாகிய பயங்கரமான கர்மத்தை ஏன் என்னைச் செய்யச் சொல்லுகிறீர் என்பது, அர்ஜுனன் தாத்பரியம்.

(இராகவேந்திரர்) கர்மத்தைப் பார்க்கிலும் புத்தியோகமாகிய ஞானம் விசேஷமானதென்று (உ-அத். சக. சுலோ.) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வர்க்காதிப் பிராப்தியை அடைவிக்கும்படியான காம்மிய கர்மத்தைச் செய்யும்படியும் (ஷை அத். சுஎ - சுலோ.) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கடைத்தேற வேண்டுமென்று கேட்ட வெனக்கு காம்மிய கர்மத்தைச் செய்யச்சொல்லியது, என்னை ஸம்ஸாரத்தில் கொண்டுவந்து விடுகிறதாக விருக்கிறது. ஷை அத். சுக-சுலோகத்தில் நிஷ்காமகர்மயோகமே சகல பந்தங்களை நிவர்த்தித்து மோக்ஷத்தை அடைய ஹேதுவென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பலவிதமாய்ச் சொன்னதினால் கலக்கமுற்றிருக்கிறேன். நிஷ்காம கர்மம் மோக்ஷ ஹேதுவா? ஆத்மஞான நிஷ்டை மோக்ஷ ஹேதுவா? என்று ஸந்தேகப்பட்டு அர்ஜுனன் கேட்கிறான்.

(ஸ்வ) முன் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் பகவான் முதலில் ஆத்மஞானத்தையும், பிறகு கர்மயோகத்தையும் சுருக்கமாகச் சொன்னார். ஆனால் அவை இரண்டையும் ஒருவனே அநுஷ்டிப்பதா அல்லது ஒவ்வொன்றும் வேறு வேறு அதிகாரிகள் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதா என்று அதிகாரி பேதம் முதலான பிரிவு விஸ்தரிக்கப்படவில்லை. சுருக்கமாய்ச்சொல்லியதைக் கொண்டு ஞானம் சிரேஷ்டமென்று அர்ஜுனன் தாத்பரியங் கொண்டான். ஆகிலும் "நீ கர்மயோகத்திற்குத்தான் அதிகாரி" என்று பகவான் அவனுக்கு கண்டோக்த்தமாகச் சொல்லியு மிருக்கிறார். இவைகளை யோசித்து மனம் கலங்கி, பகவான் சுலபமானதும் சிரேஷ்டதரமானதுமான நிவிருத்தி

மார்க்கமாகிய ஞானமார்க்கத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி என்னைச் சொல்லாமல் அதிக துக்கத்தோடு கூடிய ஹிம்ஸாரூபமான கோர கர்மத்தில் பிரவிருத்திக்கும்படி ஏன் சொன்னார், நான் ஏன் ஞானயோகமாகிய நிவிருத்திமார்க்கத்தை அனுஷ்டிக்கக் கூடாது என்று வியாகூல புத்தியை அடைந்து இந்த சுலோகத்தில் கேட்பதாகத் தோற்றுகிறது. (1)

---

௨. 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌣𑍇𑌵𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂𑌮𑍋𑌹𑌯𑌸𑍀𑌵𑌮𑍇 | *
𑌤𑌦𑍇𑌕𑌂𑌵𑌦 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌯𑍇𑌨𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌽𑌹𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌮𑍍 ||

2. வ்யாமிஶ்ரேண-இவ-வாக்யேந-புத்திம்-மோஹயஸீ-இவ-மே,
தத்-ஏகம்-வத-நிஶ்சித்ய-யேந-ஶ்ரேய:-அஹம்-ஆப்நுயாம் ||

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌣𑍇𑌵	ஸம்சயத்தை யுண்டாக்குகிறதுபோலுள்ள
𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨	வாக்யத்தினாலே
𑌮𑍇 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂	என்னுடைய புத்தியை
𑌮𑍋𑌹𑌯𑌸𑍀𑌵	மோகிக்கச்செய்கிறவர்போல் காண்கிறீர்
𑌯𑍇𑌨	எதனாலே
𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃	சிரேயஸை
𑌅𑌹𑌂 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌮𑍍	நான் அடைவேனோ
𑌤𑌦𑍇𑌕𑌂	அவ்வொன்றையே
𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌦	நிச்சயித்து சொல்லும்.

ஸம்சயத்தை யுண்டாக்குகிறதுபோலுள்ள வாக்கியத்தினாலே என்னுடைய புத்தியை மோகிக்கச் செய்கிறவர்போல் காண்கிறீர். எதனாலே மோக்ஷத்தை நான் அடைவேனோ அவ்வொன்றையே நிச்சயித்துச் சொல்லும்.

(சங்கரபாஷ்யம்) பகவான் தெளிவாகச் சொல்லுபவராயினும் மந்த புத்தியான் எனக்கு பகவான் வார்த்தையானது சந்தேகிக்கச்செய்வதுபோலத் தோற்றுகின்றது. அதனால் 'என் புத்தியை மோகிக்கச்செய்கிறவர் போல் காண்கிறீர்: மந்த புத்தியாகிய என்னுடைய மோகத்தைப் போக்கடிப்பதற்காகவே பிரவிருத்தித்த நீர் எப்படி மோகிக்கச்செய்வீர் அதாவது செய்யமாட்டீர், ஆதலால்தான் என்புத்தியை மோகிக்கச்செய்கிறவர் போல் தோன்றுகிறீர்' என்று சொன்னேன். ஆனால் ஞானத்தை அநுஷ்டிப்ப

---

* '𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵' என்று ஒரு பாடம்; (ராமாநுஜர்). ஸம்சயத்தையே உண்டாக்குகிறீர் என்பது அர்த்தம்.

வன் வேறு, கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவன் வேறு, ஒருவனே ஒரே காலத்தில் இரண்டையும் ஒருமித் தனுஷ்டித்தல் முடியாது என நீங்கள் நினைத்தால் அப்போது அவற்றில் ஏதாவது ஒன்றை 'இதுதான் அர்ஜுனனுக்குத் தக்கது அவனுடைய புத்திவல்லமைக்கும் நிலைமைக்கும் ஏற்றது' என்று நிச்சயித்து அருளிச்செய்யவேண்டும். ஞானத்தினலாயினும் கர்மத்தினலாயினும் எந்த ஏதாவது ஒன்றினல் நான் நன்மையைப் பெறுவேனே அதைச் சொல்லும் என்பது பொருள். (2)

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚.

௩. 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌯𑌾𑌨𑌘 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 ॥

3. லோகே-அஸ்மி-த்விவிதா-நிஷ்டா-புரா(1)-ப்ரோக்தா-மயா-அநகு,
ஜ்ஞாநயோகேந-ஸாங்க்யாநாம்-கர்மயோகேந-யோகிநாம்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚	ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது
𑌹𑍇 𑌅𑌨𑌘	ஓ! பாபமற்றவனே!
𑌪𑍁𑌰𑌾	முன்பு
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌲𑍋𑌕𑍇	இந்த உலகத்திலே
𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂	ஸாங்க்யர்களுக்கு
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨	ஞானயோகத்தினலேயும்
𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂	யோகிகளுக்கு
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨	(நிஷ்காம) கர்மயோகத்தினலேயும்
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾	இரண்டுவிதமான நிஷ்டையானது
𑌮𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾	என்னாலே சொல்லப்பட்டது.

பகவானான ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமியானவர் அர்ஜுனனை நோக்கிச் சொன்னது.

ஓ! பாபமற்றவனே! முன்பு (சிருஷ்டிகாலத்தில்) இந்த உலகத்திலே ஞானயோகமானது ஸாங்க்யர்களுக்கும், கர்மயோகமானது யோகிகளுக்கு மாக இரண்டுவிதமான நிஷ்டை என்னுற் சொல்லப்பட்டது.

---

(1) புரா - முன்பு நான் சிருஷ்டிசெய்தகாலத்தில் (சங்கரர்); முன் சொன்ன அத்தியாயத்தில் என்று ஸ்ரீதரர் அர்த்தம் செய்கிறார்-

(சங்கரபாஷ்யம்) ஸர்வஜ்ஞியனை ஈசுவரனாகிய நான் சிருஷ்டித் துவக்கத்தில் ஜனங்களைப் படைத்து அவர்களுக்கு செல்வமும், முக்தியும் கிடைப்பதற்கு ஸாதநமான, வேதப்பொருளின் ஸம்பிரதாயத்தை வெளிப் படுத்தியபொழுது இவ்வுலகத்திலே சாஸ்திரார்த்தத்தை அனுஷ்டிக்க அதி

காரம் பெற்ற மூன்று வருணத்தாருக்கும் இரண்டு விதமான நிஷ்டையை அதாவது அனுஷ்டிக்கவேண்டிய நிலைமையைச் சொன்னேன். அந்த இரு வகையான நிஷ்டை யாதென்று கூறுகிறார்:— அவற்றுள் ஆத்மா அநாத் மாக்களைப் பகுத்தறியும் ஞானமுடையவராய் ப்ரஹ்மசர்ய ஆஶ்ரமத்தி லிருந்தே ஸந்நியாஸத்தை அடைந்தவராய், வேதாந்த ஞானத்தால், நன்றாய் வஸ்து நிர்ணயித்தவராய், பரமஹம்ஸரென்னும் ஸந்நியாஸிகளாய், ப்ரஹ் மத்திலேயே நிற்கின்ற ஸாங்க்யர்களுக்கு, ஞானமாகிய யோகத்தால், ஞான நிஷ்டையைச் சொன்னேன். கர்மமாகிய யோகத்தால் யோகிகளா கிய கர்மிகளுக்கு கர்மநிஷ்டையைக் கூறினேன் என்பது பொருள்.

ஒரே புருஷனாலே ஒரே புருஷார்த்தத்தின்பொருட்டு ஞானமும் கர்ம மும் ஒன்றுசேர்த்து அநுஷ்டிக்கவேண்டியதென்பது கீதையிலே பகவா னாலே தமது கருத்தாகச் சொல்லப்பட்டதாகவும், வேதங்களிலும் ஓதப் பட்டதுமாகவிருந்தால், பகவான் தன்னைச் சரணாகதி அடைந்த அன்பனான அர்ஜுநனுக்கு, ஞானநிஷ்டையை அநுஷ்டிப்பதற்கு உரிய புருஷன் வேறு கர்மநிஷ்டையை அனுஷ்டிப்பதற்கு உரிய புருஷன்வேறு என்று இங்கு எப்படிக் கூறுவார்? ஆகையால் எவ்விதத்திலும் ஞான கர்மங்கள் ஒன்று சேர்தல் அமையாதென்க. (3)

---

௪. 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑌨𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌨𑍍𑌨𑍈𑌷𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 ।
𑌨 𑌚 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌸𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥

4 ந-கர்மணாம்-அநாரம்பாத்-நைஷ்கர்ம்யம்-புருஷ:-அஶ்நுதே,
ந-ச-ஸந்ந்யஸநாத்-ஏவ-ஸித்திம்-ஸமதிகச்சதி.

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 — புருஷனானவன்
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 — கர்மங்களுடைய
𑌅𑌨𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍 — அநுஷ்டானமில்லாமையால்
𑌨𑍈𑌷𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 — கர்மம் நீங்கிய நிலைமை
𑌨𑌾𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 — அடைகிறதில்லை
𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 — ஞானமற்ற வெறும் கர்ம பரித்தியாகத்தினாலே (விட்டுவிடுவதினாலே) யே
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌚 𑌨 𑌸𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ஸித்தியையும் அடைகிறதில்லை.

புருஷன் (ஒருவன்) கர்மங்களைச் செய்யாமையினால், நைஷ்கர்ம்யத்தை அதாவது கர்மமற்ற நிலைமை (ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையை) அடைகிற தில்லை. ஞானமற்ற வெறும் கர்மபரித்தியாகத்தினாலேயே (கர்மத்தை விட்டுவிடுவதினாலேயே) மோக்ஷத்தையும் அடைகிறதில்லை.

(சங்கரபாஷ்யம்) ஞானம் கர்மத்தைவிட மேலானதென்று அர்ஜுனன் சொன்னது நிலைத்தது. ஏன் என்றால் பகவான் அதை மறுக்காமையால். பின்னும், ஞான கர்மங்கள் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அனுஷ்டிக்கத் தக்கவை என்று சொல்லும் பகவானுடைய வாக்கியத்தினால், அந்த ஞான நிஷ்டையானது ஸந்நியாஸியினாலேயே அநுஷ்டிக்கத் தக்கதென்பதும் நிலைத்தது. இவ்விதமே பகவான் கருத்தென்று தெரிகின்றது. இனி 'ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக்காரணமான கர்மத்திலே என்னை ஏன் ஏவுகிறீர்' என்று மனம் வருந்திய அர்ஜுனன் 'கர்மத்தைச் செய்யமாட்டேன்' என நினைத்திருப்பதாகக் கண்டு பகவான் "நகர்மணாமநாரம்பாத்' என்கிற இந்த சுலோகத்தை அருளிச்செய்கிறார். அல்லது பின் வருமாறு தாத்பரியம் கொண்டாலும் அமையும் :—ஞான கர்ம, நிஷ்டைகள் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டிருப்பதால் ஒரே புருஷன் அவற்றை ஒரே ஸமயத்தில் அநுஷ்டிக்கக் கூடாமையின் அவை ஒன்றை யொன்று சார்ந்து நிற்காமலே புருஷார்த்தத்தைத் தருவன என்பதாயிற்று. ஆகவே கர்ம நிஷ்டையானது ஞான நிஷ்டையைப் பெறக் காரணமாவதால் புருஷார்த்தத்தைத் தருவதென்பது ; ஸ்வதந்திரமாகவே (தானாகவே) அது புருஷார்த்தத்தைத் தருவது அன்று. ஞான நிஷ்டையோ கர்ம நிஷ்டையாகிய உபாயத்தால் அடையத் தகுந்ததாய் பிற உதவி இல்லாமல் நேராகவே புருஷார்த்தத்தைத் தருவது என்கிற இந்த விஷயத்தைத் தெளிவாக விளக்கும்பொருட்டு பகவான் இந்த சுலோகத்தைக் கூறுவதாகச் சொல்லலாம்.

இப்பிறப்பிலாயினும் முன் பிறப்பிலாயினும் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் முன் செய்த பாபத்தைப் போகப்பண்ணுவதால் சித்த சுத்தியை உண்டாக்குகின்றன, அதனால் ஞானமுண்டாதல் மூலமாக ஞான நிஷ்டைக்குக் காரணமாகின்றன ; அவை அவ்வாறு ஞானத்திற்குக் காரணமாகிறதென்பதை 'ஜ்ஞாநமுத்பத்யதே பும்ஸாம் க்ஷயாத் பாபஸ்ய கர்மண: | யதாதர்ஶதலப்ரக்யே பஶ்யத்யாத்மாநமாத்மநி ||' 'பாப கர்மம் தேய்வதினாலே மனிதர்க்கு ஞானம் உண்டாகின்றது ; அப்பொழுது ஒருவன் துலக்கமான கண்ணாடியிற்போலத் தன்னில் தன்னைக் காண்கிறான்' என்கிற ஸ்ரீமஹாபாரதம், சாந்திபர்வம், 204 வது அத்தியாயம், 8 வது சுலோகமாகிய ஸ்மிருதி வசநங்களால் காண்க.

கர்மங்களைச் செய்யாமையினால் நைஷ்கர்ம்யத்தை, அதாவது கர்மம் நீங்கியதன்மையை, பிரவிருத்தி அற்ற நிலையை, ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையை, அகர்த்தாவாகிய ஆத்மஸ்வரூபமாகவே நிற்றலை ஒருவன் அடைய மாட்டான் என்பது பொருள். "நகர்மணாமநாரம்பாத் நைஷ்

நைஷ்கர்ம்யம் புருஷோऽஶ்நுதே" என்னும் வசநத்தினாலே அதன் பருகலையால் அதாவது 'கர்மத்தை அனுஷ்டித்தலால் கர்மம் நீங்கிய நிலையைப்பெறுவான்' என்று தோன்றுகிறது; மற்று என்னகாரணத்தால் கர்மங்களைச் செய்யாமையினால் கர்மங்களினின்றும் நீங்கிய நிலையைப் பெறமாட்டானென்றால் கர்மத்தைச்செய்தலே கர்மமற்ற நிலையைப்பெறுவதற்கு உபாயமாதலினால் என்க. உபாயமின்றி ஒருபயனையும் பெறுவதில்லையன்றோ? நைஷ்கர்ம்ய நிலைமையாகிய ஞானயோகத்திற்குக் கர்மயோகம் உபாயமாகும். அவ்வாறே ச்ருதியிலும் இங்கு கீதையிலும் உணர்த்தப்படுகின்றன. ச்ருதியிலோ இங்கு பேசிவருகின்றதும் அறியவேண்டியதுமான ஆத்மாவாகிய உலகத்தை அறிவதற்கு உபாயமாக "தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந" என்கிற ச்ருதியினால் கர்மயோகம் ஞானயோகத்திற்கு உபாயமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கீதையிலும் 5-வது அத்தியாயம் 6-வது ச்லோகத்தில் "ஸந்ந்யாஸஸ்து மஹாபாஹோ து:கமாப்துமயோகத:" ஸந்நியாஸமோ கர்மயோகமின்றிப் பெறுவது கஷ்டமே. 'யோகிந: கர்ம குர்வந்தி ஸங்கம் த்யக்த்வாத்மஶுத்தயே', யோகிகள் பற்றைவிட்டு சித்த சுத்திக்காக கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள் என்று ஷை அத்தியாயம் 11 வது ச்லோகத்திலும், 'யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி மநீஷிணாம்' 'யஜ்ஞமும், தானமும், தபசும், பயனை எதிர்பார்க்காதவர்களுக்கு பரிசுத்தத்தைச் செய்வனவாம்' என்று 18 - வது அத்தியாயம் 5 - வது ச்லோகத்திலும் பின் சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால் இனி வேறொரு சந்தேகம் உண்டாகக்கூடும். அதாவது 'ஸர்வபூதேப்யோऽபயம் தத்வா நைஷ்கர்ம்யமாசரேத்', 'சகலப் பிராணிகளுக்கும் அபயமளித்த பின்பு நைஷ்கர்ம்யத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்' என்பது முதலானவற்றிலே ஒருவன் தான் செய்யவேண்டிய கர்மங்களை விடுதலாலும் நைஷ்கர்ம்யத்தைப் பெறலாமென்று காட்டப்படுகின்றது. உலகத்திலும் கர்மங்களைச் செய்யாமையினால் கர்மம் நீங்கிய தன்மை என்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம், ஆகவே நைஷ்கர்ம்யத்தைத் தேடுகிறவனுக்கு கர்மத்தைச் செய்வதினால் ஆவதென்ன வென்றாலோ, அதற்காகத்தான் ஸ்ரீ பகவான் 'ந ச ஸந்ந்யஸநாதேவ' துறவினாலேயே இல்லையென்று கூறுகிறார். அதாவது கர்மத்தை விட்டிடுதல் மாத்திரமேயாகிய ஞானமில்லாத வெறுந் துறவினாலேயே ஸித்தியை, ஞானயோக நிஷ்டையை அடையமாட்டான், அத். 18-ச்லோ. 49. பாஷ்யம் பார்க்க.

(ஸ்வ) அர்ஜுனன், கர்மங்களைச் செய்யாமல் விடுவதுதான் ஞானத்தின் லக்ஷணமென்று தப்பாகக்கொண்ட எண்ணத்தை பகவான் பரிகரிக்கிறார். (4)

ரு. 𑌨 𑌹𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍 ।
𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌶𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌜𑍈𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃 ॥

5. *ந_ஹி_கஶ்சித்-க்ஷணம்-அபி_ஜாது-திஷ்ட்டதி-அகர்மக்ருத் |*
கார்யதே-ஹி_அவஶ:-கர்ம-ஸர்வ:_ப்ரக்ருதிஜைஜ:-(1)குணை: ||

𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍	ஒருவனும்
𑌜𑌾𑌤𑍁	ஒருகாலத்திலும்
𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌪𑌿	க்ஷணப்பொழுதாவது
𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍	கர்மம் செய்யாதவனாக
𑌨 𑌹𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿	இருக்கிறதில்லை
𑌹𑌿	ஏனென்றால்
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃	ஸகலப்பிராணியும்
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌜𑍈𑌃	ப்ரகிருதியிலிருந்துண்டான
𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃	(ஸத்வ ரஜஸ்தமோ) குணங்களால்
𑌅𑌵𑌶𑌃	ஸ்வாதீனமற்று
𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇	கர்மத்தைச் செய்விக்கப்படுகிறது.

ஒருவனும் எக்காலத்திலும் க்ஷணப்பொழுதாவது கர்மம் செய்யாமலிருக்கிறதில்லை. ஏனென்றால் ஸகலப் பிராணியும் ப்ரகிருதியிலிருந்துண்டான ஸத்வரஜத்தமோ குணங்களால் அவசமாய் அதாவது ஸ்வாதீனமற்று கர்மத்தைச் செய்யும்படி செய்யப்படுகிறது.

---

(1) 𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃-ப்ராசீன கர்மாநுஸாரமாய் விருத்தியடைந்திருக்கிற ஸத்வாதி குணங்களினாலே (ராமாநுஜர்); ஆசை துவேஷம் முதலிய குணங்களினாலே (ஸ்ரீதரர்).

(சங்கரபாஷ்யம்)-மற்று என்ன காரணத்தினால் ஒருவனும், ஞானமில்லாமல் கேவலம் கர்மத்தை விடுவதினாலே மாத்திரம் நைஷ்கர்ம லக்ஷணமாகிய ஸித்தியை பெறுவதில்லை என்பதின் காரணம் சொல்லப்படுகிறது.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃=ஒவ்வொரு பிராணியும் என்பதற்குமுன், "அஜ்ஞானியான" என்னும் பதம் தொக்கி நிற்பதாய்க் கொள்ளவும். ஏனெனில் "𑌗𑍁𑌣𑍈𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑍍𑌯𑌤𑍇" 'எவன் குணங்களால் அசைக்கப்படுகிறதில்லையோ' என்று ஞானியைப்பற்றி, பின்வருகிற 14-வது அத்தியாயம் 23-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஞானியை

ஸத்வாதி குணங்கள் அசைக்கிறதில்லே. ஆகையால் இந்த சுலோகம் அஜ்ஞானிகளேக் குறித்தே சொல்லப்பட்டது. அஜ்ஞானிகளுக்கே கர்ம யோகமல்லது ஞானிகளுக்கன்று. குணங்களால் அசைக்கப்படாத ஞானிகளுக்கு தங்களிடத்தில் அசைவு அதாவது யாதொரு விகாரமு மில்லாமையால், கர்மயோகம் பொருந்தாது. இவ்விதமே ,,வெஓாவிநா ஶிநு'' என்கிற, 2-வது அத். 21-வது சுலோகத்தின்கீழ் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது.

(இராகவேந்திரர்)-ஜாத்ு=ஜாக்கிர சுவப்ந சுஷுப்தி அவஸ்தைகளிலும், கஶ்சித்=ஞானியானுலும் அக்ஞானியானுலும் க்ஷணமபி= ஒருக்ஷணங்கூட அகர்மக்ருத்=கர்மம் செய்யாமல் நஹி திஷ்டதி= சும்மாயிருக்கிறதில்லே. அவஶ:=விஷ்ணுவின் அதீனமான ஸர்வ:= (ஸர்வோ ஜன:) சகல ஜனங்களால், ப்ரக்ருதிஜைர்குணை:= பிரகிருதியிலிருந்துண்டான சத்துவாதி குணங்களிஞலே கர்ம=கர்ம மானது காரயதே=செய்யப்படுகிறது. (5)

ஸ்ரீ. கர்மேந்த்ரியாணி ஸம்யம்ய ய ஆஸ்தே மநஸா ஸ்மரந் ।
இந்த்ரியார்தாந் விமூடாத்மா மித்யாசார ஸ உச்யதே ॥

6. கர்மேந்த்ரியாணி-(1)ஸம்யம்ய-ய:-ஆஸ்தே-மநஸா-ஸ்மரந்,
இந்த்ரியார்தாந்-விமூடாத்மா-மித்யாசார:-(2)ஸ:-உச்யதே.

ய: விமூடாத்மா	எந்த அஜ்ஞானியானவன்
கர்மேந்த்ரியாணி	கர்மேந்திரியங்களே
ஸம்யம்ய	அடக்கி
இந்த்ரியார்தாந்	இந்திரிய விஷயங்களே
மநஸா	மனதிஞல்
ஸ்மரந் ஆஸ்தே	நினேத்துக்கொண்டிருக்கின்றுனே
ஸ:	அவன்
மித்யாசார: உச்யதே	பொய்யாசாரமுள்ளவஞகச் சொல்லப்படுகி[றுன்.

எவன் கர்மேந்திரியங்களே அடக்கிக்கொண்டு இந்திரியங்களின் விஷயங்களே மனதில் நினேத்துக்கொண்டிருக்கின்றுனே மோகமடைந்த அந்தக்கரணத்தையுடைய (மூடஞன) அவன் பொய்யாசாரமுள்ளவ ஞகச் சொல்லப்படுகிறுன்.

(1) *கர்மேந்த்ரியாணி*-ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களை (*இராகவேந்திரர்*).

(2) *மித்யாசார꞉*-டம்பாசாரி (*ஸ்ரீதரர்*); கர்மபிரஷ்டன் (*ராமாநுஜர்*).

(*சங்கரபாஷ்யம்*) ஆத்மாவை அறியாதவன் தனக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மத்தைச் செய்யாதிருப்பது சரியன்று, அப்படிச் செய்யாதிருப்பதினால் தன்னையேதான் கெடுத்துக் கொள்ளுகிறவனாகிறான், என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது. கை முதலிய கர்மேந்திரியங்களை அடக்கி, இந்திரிய (கர்மேந்திரிய ஞானேந்திரிய) விஷயங்களை மனதில் கருதிக் கொண்டு அந்தக்கரணம் மயங்கி நிற்பவன் ஆசாரக்கள்ளன் பொய்யாசாரமுடையவன், பாபமான ஆசாரமுடையவன் என்று சொல்லப்படுகிறான். (6)

---

௭. யஸ்த்விந்த்ரியாணி மனஸா நியம்யாரபதேऽர்ஜுன ।
கர்மேந்த்ரியை꞉ கர்மயோகமஸக்த꞉ ஸ விஶிஷ்யதே ॥

7. *ய꞉-து இந்த்ரியாணி(1)-மநஸா(2)-நியம்ய(3)-ஆரபதே-அர்ஜுந, கர்மேந்த்ரியை꞉-கர்மயோகம்(4)-அஸக்த꞉-ஸ꞉-(5)விஶிஷ்யதே.*

ஹே அர்ஜுந	*ஓ! அர்ஜுந!*
யஸ்து	*மற்று எவன்*
இந்த்ரியாணி	*(ஞான) இந்திரியங்களை*
மநஸா	*மனதினால்*
நியம்ய	*நியமித்துக்கொண்டு*
அஸக்த꞉	*பலாபேக்ஷை யற்று*
கர்மேந்த்ரியை꞉	*கர்மேந்திரியங்களினால்*
கர்மயோகம்	*கர்மயோகத்தை*
ஆரபதே	*ஆரம்பிக்கின்றானோ*
ஸ꞉ விஶிஷ்யதே	*அவன் சிரேஷ்டனாகிறான்.*

ஓ! அர்ஜுனா! மற்று எவனொருவன் ஞான இந்திரியங்களை மனதினால் (சாஸ்திரோக்தப்படி) நியமித்துக் கொண்டு பலாபேக்ஷை அற்றவனாய் கர்மேந்திரியங்களினால் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்கின்றானோ அவன் சிரேஷ்டனாகிறான்.

---

(1) *இந்த்ரியாணி*-இது பொதுவாக எல்லா இந்திரியங்களை யும் குறிக்குமானாலும் இங்கு ஞானேந்திரியத்தை மட்டும்தான் குறிப்ப தாகக்கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால் கர்மேந்திரியங்களால் கர்ம யோகம் செய்வதாக அடுத்தவரியில் சொல்லப்படுகிறது.

(2) *மனஸா*-ஆத்மாவை அறிய பிரவிருத்தித்த மனதினால் (*ராமா நுஜர்*)

(3) *நியம்ய*-ஈச்வர விஷயமாகச் செய்து (*ஸ்ரீதரர்*).

(4) *கர்மயோகம்*-வருணாசிரமயுக்தமானதும் ஞானஸாதனமானது மான கர்மத்தை (*இராகவேந்திரர்*).

(5) *விஶிஷ்யதே*-பொய்யா சாரமுடையவனைவிட சிரேஷ்டன் (*சங்கரர்*); ஞானவானாகிறான் (*ஸ்ரீதரர்*).

(*சங்கரபாஷ்யம்*). ஆனால் கர்மத்திற்கு உரியவனாகிய அஜ்ஞானி யானவன் மனதினால் ஞானேந்திரியங்களை நியமனம் செய்துகொண்டு பயனை எதிர்பாராதவனாய் வாய் கை முதலிய கர்மேந்திரியங்களால் கர்ம யோகத்தை அநுஷ்டிக்கின்றானோ அவன் முன் சுலோகத்தில் சொன்ன பொய்யாசாரமுடையவனைவிட சிறந்தவனாகிறான்.

(*ஸ்வ*) இந்த சுலோகத்திலும் இதற்கு முன் சுலோகத்திலும் இந் திரியங்கள், அவைகளின் விஷயங்கள், குறிக்கப்பட்டன. அவையாவன:—

கர்மேந்திரியங்கள்.	அதின்விஷயங்கள்.	ஞானேந்திரியங்கள்	அதின்விஷயங்கள்.
வாய்	பேசுதல்	கண்	பார்த்தல்.
கை	எடுத்தல்	காது	கேட்குதல்
கால்	நடத்தல்	மூக்கு	வாசனையறிதல்
பாயு	மலம்விடுதல்	நாக்கு	உருசியறிதல்.
உபஸ்தம்	ஜலம்விடுதல்	த்வக்கு	உணருதல்.

முன் 6வது சுலோகத்தில், கர்மேந்திரியங்களை மட்டும் அவைகளின் விஷயங்களில் பிரவிருத்திக்காமல் அடக்கிக் கொண்டு, மனதினால் இந்தி ரியங்களின் அதாவது கர்மேந்திரிய ஞானேந்திரியங்களின், விஷ யங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டேயிருப்பவன் பொய்யாசாரம், பாபா சாரமுடையவன் என்று சொல்லப்பட்டான். கர்மேந்திரிய வியாபாரங் களில்லாமலிருப்பதினால் மற்றவர்கள் இவனை கர்ம மற்றவனாக நினைக்க இடமுண்டானாலும், இவனுக்கு ஆத்மஞானமில்லாவிடில் மனஸானது ஒரு நிலைப்படாமல் அலைந்து கொண்டே விஷயங்களைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும். இதைக் கர்மமற்றநிலை என்று எப்படிச் சொல்லக்

கூடும்? ஆகையால் ஆத்மஞானத்தை இனி அடையவேண்டினவன் ஞானேந்திரியங்களை சாஸ்திரோக்தமாக நியமனம் செய்துகொண்டு பயனை எதிர்பாராமல் வாய் முதலிய கர்மேந்திரியங்களால் கர்மயோகத்தைச் செய்துவருவனேயாகில் அதனுல் சித்த சுத்தியை அடைந்து பிறகு ஆத்ம ஞானத்தை அடைவான். இப்படியிருப்பதினுல்தான் இவன் முன் சொன்ன மித்தியாசாரனைவிட சிரேஷ்டன் என்று சொல்லப் பட்டான். (7)

அ. நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண: ।
ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்த்யேதகர்மண: ॥

8. நியதம்-(1)குரு-கர்ம-த்வம்-கர்ம-ஜ்யாய:-ஹி-அகர்மண:,
ஶரீரயாத்ரா-அபி-ச-தே-ந-ப்ரஸித்த்யேத்-அகர்மண:.

த்வம்	நீ
நியதம்கர்ம	நித்தியகர்மத்தை
குரு	செய்
ஹி	ஏனென்றுல்
கர்ம	கர்மம் செய்வது
அகர்மண:	கர்மம் செய்யாததைவிட
ஜ்யாய:	சிரேஷ்டமானது
அகர்மண:	கர்மம் செய்யாதிருப்பதினுல்
ஶரீரயாத்ராபிச	சரீரத்தை நடத்துவது (ரக்ஷிப்பது) கூட
தே	உனக்கு
நப்ரஸித்த்யேத்	சித்திக்கமாட்டாது (முடியாது).

நீ நித்தியகர்மத்தைச் செய். ஏனென்றுல் கர்மம் செய்வது கர்மம் செய்யாதிருப்பதைவிட சிரேஷ்டமானது. கர்மம் செய்யாதிருப்பதினுல் சரீரத்தை நடத்துவது அதாவது ரக்ஷிப்பதுங்கூட உனக்கு சித்தியாது, அதாவது ஸாத்தியப்படாது.

---

(1) நியதம்-வருணுசிரமங்களுக்கு யேர்ப்பட்ட கர்மங்கள் (இராக வேந்திரர்)

(சங்கரபாஷ்யம்) எவன் எந்த கர்மத்திற்கு அதிகாரியோ, உரியவனே, வேதத்தில் எவனுக்கு எந்த கர்மமானது, யாதொரு பயனைப் பெரும்பொருட்டன்று என்று, செய்யவேண்டியதாய்க் கூறப்பட்டுள்

ளதோ அவனுடைய அந்த நித்தியகர்மமானது அவனுக்கு அவசியமான கர்மமென்று சொல்வது. அதனை அதற்கு அதிகாரி செய்யவேண்டும். ஏனெனில் கர்மம் செய்தல் செய்யாமையைக்காட்டிலும் பயன் விஷயத்திலே மிக்க அதிகமானது. கர்மம் செய்யாமையினுல் வரும் பயனைக் காட்டிலும் கர்மம் செய்வதிலுள்ள பயன் அதிகம் என்பது எப்படியென்றால், எவ்வித கர்மமும் ஒருவன் செய்யாதிருப்பானுனல், சரீரம் நிற்பதும்கூட அமையாது. ஆகவே உலகத்தில் செய்தற்கும், செய்யாமைக்கும் இவ்வாறு வேறுபாடு கண்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது.

(சங்கரானந்தர்)-முமுக்ஷுவானவன் நித்தியகர்மம் முதலியவைகளை, நைஷ்கர்ம சித்தியின்பொருட்டும், மித்தியாசார தோஷ நிவிருத்தியின்பொருட்டும் செய்யவேண்டுமென்பது சொல்லப்படுகிறது.

புருஷனுக்கு கர்மபந்தம் எதனுல் யேற்படாதோ, அதுதான் அகர்மம் அல்லது கர்மசந்நியாசமென்பது. "நான் கர்மம் செய்கிறதில்லை" என்கிற அபிமானங்கொண்ட மூடன் சொல்லுகிற, கர்ம சந்நியாஸத்தைக் காட்டிலும், ஈசுவரார்ப்பணமாய் கர்மங்களை அபிமானமற்று செய்கிற முமுக்ஷுவின் கர்மமானது சிரேஷ்டமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆனுல் ஸந்நியாஸமே எல்லாவற்றிலும் மேலானது, சர்வோத்கிருஷ்டமானது என்று சுருதியே சொல்லுகிறதே, என்றாலோ, எந்தெந்த காரியத்திற்கு எந்தெந்த புருஷன் அதிகாரியோ அதாவது யோக்கியதையுள்ளவனே, அந்தப்படி அவன் தனக்கு யோக்கியமான ஸாதனத்தை உபயோகித்தால்தான், அது கர்மஸித்தியைக் கொடுக்கும். ஆகையால் ஆத்மதத்வத்தை அறியாத அவிவிதிஷுவான புருஷன் கர்ம சந்நியாஸம் செய்தால் அதனுல் முதலில் ப்ரத்தியவாயம் என்கிற அநர்த்தமும், இரண்டாவது நரகஹேதுவும், மூன்றாவது நீசயோனிப் பிராப்தியும், நான்காவது மோக்ஷஹானியும் ஏற்படுகிறது. முமுக்ஷு நித்திய நைமித்திக கர்மங்களை கிரமப்படி செய்துவந்தால் மேல் சொன்ன அநர்த்தங்களில்லாமற் போவதுமன்றியில் ஈசுவரப் பிரஸாதமும் சித்த சுத்தியும், ஞானமும், மோக்ஷமும ஸித்திக்கும். ஆகவே கர்மம் செய்வதில் பலன் அதிகமென்பது யேற்பட்டது:

மேலும் கர்மம் செய்வதினுல் பரலோக சுகமன்றியில் இஹலோக சுகமுமுண்டென்று சொல்லப்படுகிறது. பெரிய கல்லைப்போல் சரீரம் அசையாமல் ஒரு புருஷன் யிருப்பானேயானுல் சரீர சம்ரக்ஷணை கூட முடியாது. அதற்காகவாவது கர்மம்செய்தே ஆகவேண்டும். அப்படியானுல் தேக சம்ரக்ஷணைக்கு எவ்வளவு கர்மம் அவசியமோ

அதைச் செய்தால் போதுமே என்றாலோ, அப்போது நீ மூடன், சந்நியாஸத்திற்கு அநர்கன் என்பதைக் காட்டுகிறது. ஏனென்றால் அனாத்மாவாகிய தேகத்தைமட்டும் ரக்ஷிக்க வழிதேடிக்கொண்டு, ஜனன மரணப் பிரவாகத்திலிருந்து உன் ஆத்மாவை ரக்ஷிக்க வழிதேடாதவனாகிறாய். ஆகையால் கர்மத்தினால் சரீர ரக்ஷணையை அதிக ஆஸ்தையுடன் எப்படி செய்கிறாயோ அப்படியே விஹிதமான கர்மங்களைச் செய்து சித்த சுத்தியையும் அதனால் ஞானத்தையும், அந்த ஞானத்தால் மோக்ஷத்தையும் அடைய முயலவேண்டும். சரீரத்தை ரக்ஷிப்பது இதற்காகத்தான்.

(ராமாநுஜர்)-ஒவ்வொருவனும் தான் நியாயமான விஷயமாய் ஸம்பாதித்த திரவியாதிகளைச் செலவுசெய்து யஜ்ஞம் முதலிய சத்கர்மங்களை நடத்தி யஜ்ஞசேஷத்தை புஜிப்பதினால் சித்தசுத்தியும் சித்த சுத்தியினால் ஞானமுமடையவேண்டியது. இந்த ஞானமானது கர்மத்தினா லுண்டாகிறபடியால் கர்மம் சிரேஷ்டமென்று சொல்லப்பட்டது. ஞானமானது கர்மத்திலும் சிரேஷ்டமென்ற வாக்கியமானது ஞானாதிகாரி விஷயத்தில் சொல்லப்பட்டதே யன்றி ஞானமடையாதவன் விஷயமாய்ச் சொல்லப்பட்டதல்ல. அப்படி ஞானநிஷ்டையை யுடைய ஞானாதிகாரியுங்கூட ஞானநிஷ்டைக் கனுகூலமான 'தேகம் நிலைத்திருப்பதின் பொருட்டு' அவசியமான கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியவனாக விருக்கிறான்; ஆகையால், கர்மமானது ஞானநிஷ்டைக்கு முந்திய ஸாதனமாயிருப்பதால் கர்மம் சிரேஷ்டமென்று சொல்லப்பட்டது.

(ஸ்வா) உண்பது, உடுப்பது, உறங்குவது முதலியவைகளும் கர்மமல்லவா? அவைகளைச் செய்யாமலிருந்தால் தேகம் நிலைக்குமோ? தேகம் நிலைக்காவிட்டால் எந்தகாரியமு மில்லை. ஆகையால் கர்மங்களைச் செய்யாமலிருக்க ஒருவனாலுங் கூடாது. இதற்காகத்தான் நித்திய கர்மமானது விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, உண்பதற்கு முந்தி ஸ்நானம், சந்தியாவந்தனம் முதலிய ஆந்நீகங்களும் தேவ, பிதுரு, அதிதி, பூஜை, சுவாமி நைவேத்தியம், அக்கினிஹோத்திரம், பலிகரணம் முதலியவைகளுமே. இவைகளை விதித்த உத்தேசமென்னவென்றால், தினமும் இப்படிப்பட்ட நித்திய கர்மங்களைச் செய்து அவைகளின் பலனை இச்சிக்காமல் ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்துவிடுவானாகில் சித்தம் சுத்தியாய் ஞானமடைந்து அதிசீக்கிரத்தில் மோக்ஷமடைவானென்பதே. ஆகாராதி அவசியமான கர்மங்களைத்தவிர மற்றவைகளை விட்டுவிடுவது, ஞானிக்குத் தகுமானாலும் முமுக்ஷுவுக்குத் தகுதியல்ல. அக்ஞானிவிஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமோ? (8)

௯. 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌲𑍋𑌕𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌃 |
𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰 ||

9. யஜ்ஞார்தாத்(1). கர்மண:-அந்யத்ர. லோக:-அயம்-கர்மபந்தந:
ததர்தம்-கர்ம-கௌந்தேய-முக்தஸங்க:-ஸமாசர(2).

𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍	யஜ்ஞத்திற்கான
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃	கர்மத்தினின்று
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰	மற்றகர்மத்தினால்
𑌅𑌯𑌂𑌲𑍋𑌕𑌃	இந்த லோகம்
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌃	கர்மபந்தத்தை அடைகிறது
𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂𑌕𑌰𑍍𑌮	அந்த யஜ்ஞார்த்தமானகர்மத்தை
𑌹𑍇 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯	ஓ! குந்தி புத்திரா!
𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃	பலாபேக்ஷையைவிட்டு
𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰	செவ்வையாகச்செய்.

யஜ்ஞத்திற்கான அதாவது ஈசுவர ஆராதனை ரூபமான கர்மத்தைத் தவிர மற்ற கர்மத்தினால்தான் இந்த உலகம் கர்மபந்தத்தை (கட்டை) அடைகிறது. (ஆகையினாலே) ஓ! குந்திபுத்திரா! அந்த ஈசுவரார்ப்பணமான கர்மத்தை பலா பேக்ஷையை விட்டு செவ்வையாகச் செய்.

(*சங்கரபாஷ்யம்*) மேலும் கர்மமானது பந்தத்திற்குக் காரணமாதலால் அதைச் செய்யக்கூடாதென்று நினைப்பது சரியன்று. "𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑍈 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑌃"—'யஜ்ஞமேவிஷ்ணு' என்னும் சுருதியினால், யஜ்ஞம் என்பதற்கு ஈசுவரன் என்று பொருள். எது ஈசுவரன்பொருட்டு செய்யப்படுகின்றதோ அது யஜ்ஞத்திற்கான கர்மம். கர்மத்திற்கு அதிகாரியானவன் அவனுக்கு விதித்த கர்மம் தவிற மற்ற கர்மத்தினாலே பந்தத்தை அடைகிறான். ஈசுவரனுக்கான கர்மத்தினாலோ இவ்வித பந்தத்தை அடைகிறதில்லை. ஆகவே கர்மபலனில் பற்றில்லாதவனாய் ஈசுவரார்ப்பணமாகக் கர்மத்தைச் செய்து வரவேண்டும்.

(*ஸ்ரீதரர்*) கர்மமானது புநர் ஜனனத்தையும் சமுசாரத்தையுமுண்டாக்கத்தக்க தாகையால் கர்மஞ்செய்யக் கூடாதென்று சிலர் சொல்லும் ஆக்ஷேபணையை நிவிர்த்திக்க பகவானனவர், யஜ்ஞமென்பது விஷ்ணுவாகையாலும் யஜ்ஞம்செய்வது விஷ்ணு ஆராதனையாகிறதாகை

யாலும் யஜ்ஞாதி கர்மங்களைச்செய்து பலனை ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்வதினால்பந்த ஹேதுவாகாதென்பதை இதில் விவரித்ததாக தாத்பரியம்.

(ராமாநுஜர்) 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃=யஜ்ஞம் செய்யும்பொருட்டு திரவியம் சம்பாதிப்பது முதலிய கர்மங்களைக்காட்டிலும் அந்நியமான தாகியதேகசம்ரக்ஷணை முதலியவைகளுக்காக திரவியம் சம்பாதிப்பது முதலிய கர்மங்கள் பந்த ஹேதுவாகையால்-𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃=தனக்கு வேண்டுமென்கிற அபிமானங்களை விட்டுக் கர்மம்செய்யவேண்டிய தென்பது தாத்பரியம். (9)

கo. 𑌸𑌹𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 ।
𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌧𑍍𑌵𑌮𑍇𑌷 𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌮𑌧𑍁𑌕𑍍 ॥

10. ஸஹயஜ்ஞா:-ப்ரஜா:-ஸ்ருஷ்ட்வா-புரா-உவாச-ப்ரஜாபதி:,
அநேந-ப்ரஸவிஷ்யத்வம்-ஏஷ:-வ:-அஸ்து-இஷ்டகாமதுக். (1)

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃	ப்ரஜாபதியானவர்
𑌸𑌹𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃	யஜ்ஞத்தோடுகூட
𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃	ஜனங்களை
𑌪𑍁𑌰𑌾	ஆதிகாலத்தில்
𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾	சிருஷ்டித்து
𑌅𑌨𑍇𑌨	இந்த யஜ்ஞத்தினாலே
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌧𑍍𑌵𑌂	விருத்தியடையுங்கள்
𑌏𑌷𑌃	இந்த யஜ்ஞமானது
𑌵𑌃	உங்களுக்கு
𑌇𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌮𑌧𑍁𑌕𑍍	ஹிதமானபோகத்தைத் தரப்பட்டதாக
𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁	ஆகட்டும்
(𑌇𑌤𑌿)	என்று
𑌉𑌵𑌾𑌚	சொன்னார்.

ப்ரஜாபதியானவர், யஜ்ஞத்தோடுகூடவே ஜனங்களை ஆதிகாலத்தில், அதாவது சிருஷ்டித்தொடக்கத்தில் சிருஷ்டித்து, "இந்த யஜ்ஞத்தினாலே விருத்தியடையுங்கள், இந்த யஜ்ஞமானது உங்களுக்கு ஹிதமான போகத்தைத் தரப்பட்ட தாகவாகட்டும்" என்று சொன்னார்.

---

(1) இஷ்டகாமதுக்-மோக்ஷப் பிரயோஜனத்தையும் அதற்கு அனுகுணமான மற்ற பிரயோஜனத்தையும் கொடுக்கப்பட்டதாக (ராமாநுஜர்).

(மதுசூதன ஸரஸ்வதி)-இந்த சுலோகத்தில் "யஜ்ஞம்" என்பது அவசியமான கர்மங்களைக் குறிக்கின்றது. ஏனென்றால் இவைகளைச் செய்யாவிட்டால், பிரத்தியவாயம் யேர்ப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "இஷ்டகாமயக்" என்றதினால் காம்மிய கர்மங்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளக்கூடாது. "மாகமஃபலஹேதுர்பூ:" என்று முன் இரண்டாவது அத். சுலோ. 47-யில் சொல்லியிருப்பதால் காம்யகர்மப் பிரஸ்தாபத்திற்குக் காரணமில்லை ; ஆனால் நித்தியகர்மங்களுக்கும் 'ஆநுஷங்கிகமான' பலனிருப்பதால் "இஷ்டகாமய்க்" என்று சொன்னது உசிதம்தான். அவ்விதமே, ஆபஸ்தம்பர், தர்மப்பிரச்னத்தில் "எப்படி பலத்திற்காக மாமரத்தை நட்டால் அதன் நிழலும், மணமும் கூடவே தானாகவே உண்டாகின்றனவோ, அப்படியே தர்மத்தை அனுஷ்டானம் செய்தால், அர்த்தங்களும் கூடவே உண்டாகின்றன. அப்படி உண்டாகாமல் போனாலும், கர்மத்திற்கு ஹானியில்லை" என்று சொல்லியிருக்கிறார். காம்மியத்திற்கும், நித்தியத்திற்கும் பலன் ஒன்றுதான் ; பலனை அபேக்ஷிப்பதும் அபேக்ஷியாமலிருப்பதும்தான் இரண்டிற்கும் வித்தியாஸம். வஸ்துதத்வத்தினாலேயே, அபேக்ஷித்தாலும் அபேக்ஷிக்காமல் போனாலும் பலன் உண்டாவதில் வித்தியாஸமில்லை.

(ஸ்வா) இந்த சுலோகத்தில் "இஷ்டகாமாந்" என்பதற்கு "ஹிதமான அதாவது மோக்ஷதிற்கு அனுகூலமான பலன்களை" என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் "இஷ்டகாமாந்" என்பதற்கு அபேக்ஷிக்கிற, வேண்டுகிற, பலன்கள் என்று வைத்துக்கொண்டால், காம்மிய கர்மங்களையுங்கூடச் செய்யவேண்டியதற்காகவே யஜ்ஞங்களை சிருஷ்டித்ததாக அர்த்தமாகிறது. ஏனென்றால் "விருத்தியடையுங்கள்" "இஷ்டமான போகங்களைத் தரத்தக்கதாக வாகட்டும்" என்கிற வாக்கியங்கள் காம்மியபலனைக் குறிக்கின்றன வாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கிறது. முந்திய சுலோகத்தில் காம்மிய கர்மங்கள் பந்தத்தை யுண்டுபண்ணுமாகையால் நிஷ்காம கர்மம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. இவைகள் பரஸ்பர விரோதமாகத் தோற்றப்பட்டாலும் விரோதமல்ல. எப்படியென்றால், யஜ்ஞாதி கர்மங்கள் அவைகளுக்குள்ள பலனை அபேக்ஷித்துச் செய்தால் பந்தஹேதுவான போகத்தைக்கொடுக்கும். பலாபேக்ஷையன்றி ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்தால் மோக்ஷஹேதுவான ஞானத்தைக்கொடுக்கும். ஒரே கர்மமானது ஒருவிதமாய்ச் செய்தால் பந்தஹேதுவாகவும்

மற்றொருவிதமாய்ச் செய்தால் மோக்ஷஹேதுவாகவும் ஆகிறபடியால் செய்கிறவனுடைய எண்ணப்படி பலன் ஸித்தியாகட்டுமென்கிற உத்தேசத்துடன் யஜ்ஞம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அந்த யஜ்ஞமானது போகத்தைக் கொடாமல் ஞானத்தைமட்டும் கொடுக்கும்படி ஏன் பிரம்மாவானவர் விதிக்கக்கூடாதென்றாலோ, ஞானம் மாத்திரம் அதற்குப் பலனாகவிருந்தால் அந்தப்பலனையடைய இச்சிக்கும் ஜனங்கள் வெகுசிலராய்த்தானிருப்பார்கள். ஞானத்திலிச்சையில்லாதவும் சுவர்க்காதி போகங்களை யனுபவிக்க விச்சிக்கிறவுமான மற்றவர்கள் யஜ்ஞத்தினாலுண்டாகும் பிரயோஜனமடைய ஹேதுவிராது. சுவர்க்காதிபோகம் பந்தஹேதுவாயிருக்க அதையேன் அடைய முயலவேண்டுமென்றாலோ, அது கிரமக்கிரமமாய் மோக்ஷஹேதுவாகும். எப்படி என்றால், சுவர்க்காதி போகத்தை யனுபவிப்பவன் அப்படி அநுபவிக்கும் காலத்தில் அந்த சுவர்க்காதி லோகத்திலுள்ளவர்கள், அந்த சுவர்க்காதிகளே முடிவான சுகமென்றெண்ணி யிருக்கிறார்களா? அல்லது அதைவிட விசேஷ சுகமிருப்பதாக எண்ணி அதை யடைய முயலுகிறார்களா? என்பதை உணருவான். அப்போது இந்த சுவர்க்காதிகளைவிட சிரேஷ்டமான சுகமிருப்பதாகத் தெரிந்தால் அந்த சிரேஷ்டமான சுகத்தை அடையவேண்டுமென்கிற எண்ணமுண்டாகும். மேலும் தன்னுடைய புண்ணிய பலனுக்குக் குறித்தகாலம் முடிந்தவுடனே "க்ஷீணே புண்யே மர்த்ய லோகம் விசந்தி" என்கிற வாக்கியப்படிக்குப் புண்ணியம் நசித்தவுடன் பூலோகத்திற்குத் தள்ளப்படுவதை யறிகிறான். அப்போது அவன் என்ன நினைக்கிறானென்றால், நான் காம்மியமாய் யஜ்ஞம் செய்ததினால் அற்ப பலமான சுவர்க்காதிகளை அடைந்து மறுபடி பூலோகத்தில் ஜனனமெடுக்கவேண்டியதாயிற்று. நிஷ்காமமாய் யஜ்ஞம் செய்வோமாகில் மோக்ஷமடையலாமென்றெண்ணி பலாபேக்ஷையற்ற நிஷ்காம கர்மம் செய்யத்தொடங்குவான். இப்படிச் சில ஜன்மங்களுக்குப்பிறகு அவனுக்கு அது மோக்ஷஹேதுவாகும். ஆகையால் ஜனங்களிடத்தில் கருணையுள்ள பிரம்மாவானவர் யஜ்ஞத்தை ஜனங்கள் நற்கதியடையும்பொருட்டே சிருஷ்டித்தாரென்பதில் சந்தேகமில்லை. (10)

கக. தேவாந் பாவயதாநேந தே தேவா பாவயந்து வ: ।
பரஸ்பரம் பாவயந்த: ஶ்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத ॥

11. தேவாந்-பாவயத-அநேந-தே-தேவா: பாவயந்து-வ:, பரஸ்பரம் (1)-பாவயந்த:-ஶ்ரேய: (2)-பரம்-அவாப்ஸ்யத.

அநேந	இந்த யஜ்ஞத்தினாலே
தேவாந்	தேவதைகளை
பாவயத	ஆராதியுங்கள், அல்லது, அவிர்பாகாதிகளினால் விருத்தியடையச் செய்யுங்கள்.
தே தேவா:	அந்தத் தேவதைகள்
வ:	உங்களை
பாவயந்து	இரக்ஷிக்கட்டும். அல்லது, ஹிதங்களைக் கொடுத்து விருத்தியடையச் செய்யட்டும்
பரஸ்பரம் பாவயந்த:	ஒருவரை யொருவர் அபிவிருத்தி செய்துகொண்டு
பரம்	உத்கிருஷ்டமான
ஸ்ரேய:	சிரேயஸை
அவாப்ஸ்யத	அடைகிறவர்களாவீர்கள்.

இந்த (முன்சொன்ன) யஜ்ஞத்தினால் தேவதைகளை ஆராதியுங்கள் அல்லது அவிர் பாகாதிகளினால் விருத்தி யடையச் செய்யுங்கள்; அந்தத் தேவதைகள் உங்களை இரக்ஷிக்கட்டும். இப்படி (நீங்கள் தேவதைகளையும், தேவதைகள் உங்களையும்) ஒருவரை யொருவர் அபிவிருத்தி செய்துகொண்டு உத்கிருஷ்டமான சிரேயஸை அடைகிறவர்களாவீர்கள்.

---

(1) **பரஸ்பரம்**-என்பது பாவதிற்கு விசேஷணமே ஒழிய ஸ்ரேயஸுக்கு அல்ல என்பது, **சங்கராநந்தர் தாத்பரியம்.**

(2) **ஶ்ரேய:**—படிப்படியாக ப்ரஹ்மஞானத்தை அல்லது ஸ்வர்கத்தைப் பெறுதல். ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடவிரும்புவோனுக்கு படிப்படியாக ப்ரஹ்மஞானத்தைப் பெறுதல் மேலான நன்மை. ஸம்ஸார விஷயங்களை அனுபவிக்க விரும்புவோனுக்கு ஸ்வர்கமே மேலான நன்மை.

(ஸ்வா) இதில் தேவதைகள், மனுஷியாள், இருவகையாருக்கும் அபிவிருத்தியும் சிரேயஸும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தேவதைகள் தங்களை அவிர்ப்பாகம் முதலியவைகளினால் திருப்திசெய்த மனிதர்களுக்கு அவர்கள் அபேக்ஷிக்கிற போகாதிகளைக் கொடுப்பதினால் அந்த மனிதர்களுக்கு சிரேயஸாக சொல்லலாம்; மனிதர்களால் கொடுக்கப்படும் அவிர்பாகாதிகளினால் தேவதைகளுக்கு சிரேயஸ் உண்டாகிறதென்

பது எப்படி என்கிற சங்கையை அடியில் கண்டவிதமாய்ப் பரிகரிக்க லாம். யஜ்ஞாதிகர்மங்களைச் செய்பவர்களுக்கு அந்த அந்த கர்மங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிற பலன்களைக் கொடுக்கவும், மனிதர்களுக்கு வேண் டிய மழை வெய்யில் காற்று முதலியவைகளைக் காலங்களில் உதவவும், தேவதைகள் பரமாத்மாவினால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பரமாத் மாவினுடைய ஆக்ஞையை சரியாய் நிறைவேற்றுவதே தேவதைக ளுக்கு சிரேயஸ்; அதாவது அவரவர்களுக்கு யேர்ப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற கர்மங்களைச் செய்துவருவதுதான் மோக்ஷத்திற்கு வழி என்பது கருத்து. அல்லது தேவதைகள் அமிருதபானம் செய்தவர்களா யிருக்கும் அதனால் தேவதைகளுக்கு மரணமில்லையே அன்றி பசிதாக மில்லையென்று சொல்லக்கூடாதாகையால் மனிதர்களால் செய்யப்படு கிற யஜ்ஞாதி கிரதுக்களின் மூலமாய்க் கொடுக்கப்படும் அவிர்ப் பாகத்தி னால் தேவதைகள் திருப்தி அடைகிறார்களென்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரணியகசிபு, பலிசக்ரவர்த்தி, சூரபத்மா முதலிய அசுரர்கள் தேவதைகளுக்கு, மனிதர்கள் அவிர்ப்பாகம் கொடுப் பதைத் தடுத்துவிட்டகாலத்தில் தேவதைகள் பசியால் வருந்தினதாக புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தேவதைகள் யஜ் ஞாதி கிரதுக்களில் கொடுக்கப்படும் அவிர்பாகத்தை ஆகாரமாயடைந்து அதினால் தேகபுஷ்டி யுண்டாய், போகங்களை யனுபவிக்கிறார்கள். இவை கள்தான் அந்தத்தேவதைகளுக்கு சிரேயஸென்றும் சொல்லலாம். (11)

இஷ்டாந்போகாந்ஹி வோ தேவா தாஸ்யந்தே யஜ்ஞபாவிதா:
௧௨. தைர்தத்தாநப்ரதாயைப்யோ யோ புங்க்தே ஸ்தேந ஏவ ஸ:॥

தை:-தத்தாந்-போகாந்-ஹி-வ:-தேவா:-தாஸ்யந்தே-யஜ்ஞபாவிதா:
12. இஷ்டாந்-அப்ரதாய-ஏப்ய:-ய:-புங்க்தே-ஸ்தேந:-ஏவ-ஸ:

யஜ்ஞபாவிதா:	யஜ்ஞங்களினாலே ஆராதிக்கப்பட்ட
தேவா:	தேவதைகள்
வ:	உங்களுக்கு
இஷ்டாந்	ஹிதமான
போகாந்	போகங்களை
தாஸ்யந்தே ஹி	கொடுப்பார்களன்றோ
தை:	அந்தத் தேவதைகளினாலே
தத்தாந்	கொடுக்கப்படும் (அன்னாதி) அவைகளை
ஏப்ய:	இந்தத்தேவதைகளின் பொருட்டு

அப்ரதாய	கொடுக்காமல் (அர்ப்பணம் செய்யாமல்)
ய:	எவன்
பு⁴ங்க்தே	(தான்) அநுபவிக்கிறனோ
ஸ:	அவன்
ஸ்தேந ஏவ	திருடனே.

(ப்ரஹ்மாவானவர் பின்னும் ஜனங்களைப்பார்த்துச் சொல்வதாவது) யஜ்ஞங்களினாலே ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் உங்களுக்குஹிதமான போகங்களைக் கொடுப்பார்களன்றோ? அப்படி தேவதைகளால் கொடுக்கப்பட்டவைகளை அந்தத் தேவதைகளுக்கு கொடாமல், அதாவது அக்கடனைத் தீர்க்காமல் எவன்தானே யனுபவிக்கிறனோ அவன்திருடனே.

(ஸூ) ஒருவன் யஜ்ஞாதி கிரதுக்கள் மூலமாய்த் தேவதைகளுக்கு கொடுத்த அவிர்ப்பாகத்திற்கு பிரதியாய்த் தேவதைகள் அவனுக்குக் கொடுத்ததை அவன் மறுபடி தேவதைகளுக்கு அர்ப்பணம் செய்யாமல் அனுபவித்ததினால் இவனைத் திருடனாக எப்படிச் சொல்லலாமென்றுலோ, இவன் கொடுக்கும் அவிர்ப்பாகத்திற்கு அநேகமடங்கு அதிகமான போகங்களைத் தேவதைகள் இவனுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அப்படி அதிகமாய்க் கொடுக்கக் காரணமென்னவென்றால், இவனால் பின்னும் செவ்வையாய் யஜ்ஞாதிகளினால் ஆராதிக்கப் படுவோமென்பதே. இதனால் தான் சாஸ்திரங்களில் ஒருவன் அனுபவிக்கும் போகங்களில் இவ்வளவு பாகம் தேவதைகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தேவதைகளுக்குள்ள ரணத்தைக் கொடாமல் தானே அனுபவிப்பவன் திருடனென்று சொல்லப்பட்டான். (12)

கங. யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந꞉ ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பி³ஷை꞉ ।
பு⁴ஞ்ஜதே தே த்வக⁴ம் பாபா யே பசந்த்யாத்மகாரணாத் ॥

13. யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந꞉-ஸந்த꞉-முச்யந்தே-ஸர்வகில்பிஷை꞉ ।
தே-து-அகம்-புஞ்ஜதே-பாபா꞉-யே-பசந்தி-ஆத்ம காரணாத் ॥

யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந꞉ ஸந்த꞉	பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள் செய்து மிச்சமான அமிருதம் என்கிற அன்னத்தை புஜிக்கிற சத்புருஷர்கள்
ஸர்வ கில்பி³ஷை꞉	(பஞ்சசூநாமுதலிய) ஸகல பாபங்களிலிருந்தும்
முச்யந்தே	விடுபடுகிறார்கள்

யே து	மற்று எவர்
ஆத்மகாரணாத்	தங்களுக்காகவே
பசந்தி	பாகம்செய் (சமயல் செய்து புஜிக்) கிருர்க[ளோ
தே பாபா:	அந்தபாபிகள்
அக⁴ம் து	பாபத்தையே
பு⁴ஞ்ஜதே	புஜிக்கிருர்கள்.

பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களைச்செய்து மிச்சமான அமிருதமெனப்பட்ட அன்னத்தை புஜிக்கிற சத்புருஷர்கள் பஞ்சசூனாமுதலிய சகலபாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிருர்கள். மற்று எவர் (ஈசுவரார்ப்பணம் செய்யாமல்) தங்களுக்காகவே பாகம் செய்து புஜிக்கிருர்களோ அந்த பாபிகள் பாபத்தையே புஜிக்கிருர்கள்.

(ஸ்வா) இந்த சுலோகத்தில் யஜ்ஞத்தில் மிச்சமான அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவன் சகல பாபத்திலிருந்தும் விடுபடுகிருன் என்கிற வாக்கியங்கள் மிகுந்த வியாக்கியானத்தை வேண்டுகின்றன. "யஜ்ஞத்தில் மிச்சமான அன்னம்" என்கிற பொதுவான வாக்கியம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வித யஜ்ஞமென்பது தெளிவாய்ச் சொல்லப்படவில்லை. (சங்கரர்,) தேவயஜ்ஞ மிச்சான்னமென்றும், (ஸ்ரீதரர்) வைசுவதேவமுதலிய யஜ்ஞ மிச்சான்னமென்றும் (ராமாநுஜர்) பகவந் நிவேதனமான பிரசாதமென்றும் (இராகவேந்திரர்,) விஷ்ணுவுக்கும் இதர தேவதைகளுக்கும் நிவேதனம் செய்த அன்னமென்றும், அர்த்தஞ் செய்திருக்கிருர்கள். இதிஞல் ஜோதிஷ்டோமதி யக்ஞங்கள் மாத்திரமல்ல மனிதன் தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய, ஸம்வயஜ்ஞம்,கூடமுக்கியமென்பதையும் சொன்னதாகக் காண்கிறது. ஏனென்ருல், ,,ஸர்வகில்பிஷை:" என்கிற பதத்திற்கு பஞ்சசூனா என்கிற பாபங்கள் என்று அர்த்தஞ் செய்ததுமல்லாமல் அந்த பாபங்களின் விவரமும் டீகாகாரர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதிஞல் பஞ்சயஜ்ஞத்தில் மிச்சமான அன்னமென்றும் நினைக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. பஞ்சயஜ்ஞங்கள் எவையென்ருல், ,,அத்⁴யாபநம் ப்³ரஹ்மயஜ்ஞ: பித்ருயஜ்ஞஸ்து தர்ப்பணம் । ,,ஹோமோ தை³வோ ப³லிர்பௌ⁴தோ ந்ருயஜ்ஞோ(அ)திதி²பூ- ,,ஜநம் । ஸம்வேதாநு யோ மஹாயஜ்ஞாந் ந ஹாபயதி ஶக்தித:। ஸ க்³ரு- ,,ஹே(அ)பி வஸந்நித்யம் ஸூநாதோ³ஷைர் ந லிப்யதே ॥= வேதமோதலாகிய பிரம்மயஜ்ஞம், ஜல தர்ப்பணத்திஞல் பிதுருக்களைத்திருப்தி செய்வதாகிய பிதுருயஜ்ஞம், தேவதைகளைக்குறித்து அக்கினியிலோமம்

செய்வதாகிய தேவயஜ்ஞம், வாயஸபலி முதலியவை வைப்பதாகிய பூத "யஜ்ஞம், அதிதிகளுக்குச் சாப்பாடு போடுவதாகிய மாநுடயஜ்ஞம் இந்த "ஐந்து மகாயஜ்ஞங்களையும் தன் சக்திக்குத் தக்கபடி எவன் செய்கிறானோ "அவன் கிரகஸ்தாசிரமத்தி லிருந்தபோதிலும் பஞ்சசூநா என்கிற ஐந்து பிராணிஹிம்ஸையாகிய தோஷத்திலிருந்து விடப்படுகிறான்" (மனுஸ்மிருதி மூன்றாவது அத்தியாயம், 70-71-வது சுலோகங்களைப் பார்க்க.) பஞ்சசூநா தோஷமென்பது தெதுவென்றால், "பஞ்சஸூநா "க்ருஹஸ்தஸ்ய சுல்லீ பேஷண்யுபஸ்கர: | கண்டநீ சோதகும்பஶ்ச "பத்யதே யாஸ்து வாஹயந் | தாஸாம் க்ரமேண ஸர்வாஸாம் "நிஷ்க்ருத்யர்த்தம் மஹர்ஷிபி: | பஞ்ச க்லுப்தா மஹாயஜ்ஞா: ப்ரத்யஹம் "க்ருஹமேதிநாம்=கிரகஸ்தனுக்கு விறகு முதலியவைகளை எறிக்கிறதி "லும், அம்மி, எந்திரமுதலியவைகளில் அறைக்கிறதிலும், உலக்கை "முதலியவைகளினால் குத்துகிற அல்லது இடிக்கிறதிலும், குடத்தில் "தண்ணீர் கொண்டுவந்து அந்தத் தண்ணீரை உபயோகிப்பதிலும், "பெருக்குவது அல்லது மெழுகுவதிலும் ஜந்துக்கள் கொல்லப்படுகிற "தோஷம் வருகிறபடியால் இந்த ஐந்துவித பாபங்களையும் போக்குவதற் "காக மகரிஷிகளால் கிரகஸ்தாசிரமத்தி லிருப்பவனுக்குக் கிரமமாக "ஐந்து மகாயஜ்ஞங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன" (மநுஸ்மிருதி, 3-வது அத்தியாயம் 68, 69-வது சுலோகங்களையும் ஸ்கந்தபுராணம் காசீகண்டம் முதல்பாகம் 38-வது அத்தியாயம் 23, 24-சுலோகங்களையும் பார்க்க.) "கண்டநீ பேஷணீ சுல்லீ உதகும்பீ ச மார்ஜநீ | "பஞ்சஸூநா க்ருஹஸ்தஸ்ய தாபி: ஸ்வர்க்கம் ந கச்சதி ||=குத்துகிறது, "அறைக்கிறது, எறிக்கிறது, தண்ணீர் கொண்டுவருகிறது, பெருக்கிறது "இந்த ஐந்துவிதங்களினால் உண்டாகும் ஜீவஹிம்சைகளால், கிரஹஸ் "தன் சுவர்க்கத்தை யடையமாட்டான்." ஆகையால் கிரகஸ்தன் தினந் தோறு முண்டாகுமிந்த பாபங்களை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள மேற் சொன்ன யஜ்ஞங்களைச்செய்து ஈசுவரரார்ப்பணஞ்செய்துவிட்டு மிச்சமான அன்னத்தைப்புஜியாமல் தன்வயிறுநிறையும்பொருட்டே சமயல்செய்து புஜிப்பானானால் பாபத்தைப் புஜிக்கிறான். அதாவது பாப சுவரூபமான அன்னத்தைப் புஜிக்கிறானென்பது தாத்பரியம். ஆனால் தங்களுக்காகவே பாகம்செய்து புஜிக்கிறவரகள் பாபியாகிறதற்கு (ராமாநுஜர்) சொல்லுகிற காரண மென்னவென்றால், ஈசுவரன் தன்னை ஆராதிப்பதற்காக் மனிதர்களுக்குக் கொடுத்த ஆகாராதி வஸ்துக்களை அந்த ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யாமல் தனக்காகவே பாகம் செய்து புஜிப்

பவர்கள் பாபத்தைப் புஜிப்பவர்க ளென்பதே (4-வது அத்தியாயம் 31-வது சுலோகத்தைப் பார்க்க.) இந்த அத்தியாயம் 10-வது சுலோகம் முதல் இந்த சுலோகம் உள்பட, ப்ரஜாபதியின் வார்த்தைகள். (13)

---

௧௪. 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 ।
𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃 ॥
௧௫. 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 ॥
௧௬. 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌤𑍀𑌹 𑌯𑌃 ।
𑌅𑌘𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌮𑍋𑌘𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 ॥

14. *அந்நாத்-ஹவந்தி-ஹூதாநி-பர்ஜந்யாத்-அந்நஸம்ஹவ: |*
யஜ்ஞாத்-ஹவதி-பர்ஜந்ய:-யஜ்ஞ:-கர்மஸமுத்ஹவ: ||
15 *கர்ம-ப்ரஹ்மோத்ஹவம்-வித்தி-ப்ரஹ்ம அக்ஷரஸமுத்ஹவம் |*
தஸ்மாத்-ஸர்வகதம்-ப்ரஹ்ம-நித்யம்-யஜ்ஞே-ப்ரதிஷ்டிதம் ||
16. *ஏவம்-ப்ரவர்திதம்-சக்ரம்-ந-அநுவர்தயதி-இஹ-ய: |*
அகாயு:-இந்த்ரியாராம:-மோகம்-பார்த-ஸ:-ஜீவதி ||

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍	அன்னத்திலிருந்து
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿	பிராணிகள் (சரீரங்கள்)
𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿	உண்டாகின்றன
𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍	மேகத்திலிருந்து (மழையிலிருந்து)
𑌅𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 (𑌭𑌵𑌤𑌿)	அன்னமுண்டாகிறது
𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍	யஜ்ஞத்திலிருந்து
𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃	மேகமானது (மழையானது)
𑌭𑌵𑌤𑌿	உண்டாகிறது
𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃	யஜ்ஞமானது
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃	கர்மத்திலிருந்துண்டாகிறது
𑌕𑌰𑍍𑌮	கர்மம்
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂	ப்ரஹ்மத்தில் (வேதத்தில்) இருந்துண்டான [தாகவும்
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮	ப்ரஹ்மம் (வேதம்)
𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂	அழிவில்லாப்பொருளில் (பரமாத்மாவில்) இருந்துண்டானதாகவும்
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿	தெரிந்துகொள்
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍	ஆதலால்
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌂	சகலத்தையும் பற்றிய

ப்ரஹ்ம	ப்ரஹ்மமானது (வேதமானது)
நித்யம்	எப்பொழுதும்
யஜ்ஞே	யஜ்ஞத்தில்
ப்ரதிஷ்டிதம்	நிலை பெற்றிருக்கிறது
ஏவம்	இவ்விதமாய்
ப்ரவர்த்திதம்	ப்ரவிர்த்திக்கச் செய்யப்பட்ட
சக்ரம்	(ஜகத்) சக்கிரத்தை
இஹ	இங்கு (இந்த லோகத்தில்)
ய: நாநுவர்த்தயதி	எவன் அநுஸரிக்கிறதில்லையோ
ஸ:	அவன்
அகாயு:	பாபஜீவனம் (வாழ்க்கை) உள்ளவனும்
இந்த்ரியாராம:	இந்திரியங்களினால் (விஷயங்களிலே) ரமித்துக்கொண்டுள்ளவனும்
ஹே பார்த்த	ஓ! பார்த்தா!
மோகம்	விருதாவாய்
ஜீவதி	ஜீவிக்கிறான்

அன்னத்திலிருந்து பிராணிகள் உண்டாகின்றன, (அதாவது உட்கொள்ளும் அன்னம், ரக்தமாகவும் பிறகு ரேதஸ் ஆகவும் திரிந்து அதிலிருந்து பிராணிகள் சரீரங்களுடன் உண்டாகின்றன.) அன்னம் மழையிலிருந்து உண்டாகிறது. மழை, யஜ்ஞத்திலிருந்து உண்டாகிறது. யஜ்ஞம், கர்மத்தினின்று உண்டாகிறது.

கர்மம், ப்ரஹ்மத்திலிருந்து, அதாவது வேதத்திலிருந்துண்டானதாகவும், ப்ரஹ்மம், (அதாவது வேதம்,) அழிவில்லாத பரமாத்மாவினின்றுண்டானதாகவும் (நீ) தெரிந்துகொள். ஆதலால் ஸகலத்தையும் பற்றிய, (அதாவது வெளிப்படுத்துகிற அந்த) ப்ரஹ்மமானது, (அதாவது வேதமானது) யஜ்ஞத்திலே நிலை பெற்றிருக்கின்றது, (அதாவது யஜ்ஞவிதிகளையே பிரதானமாகவுடையது என்பது பொருள்).

இவ்விதமாய் ப்ரவிர்த்திக்கச்செய்யப்பட்ட, ஜகத் சக்கிரத்தை இந்த லோகத்தில் எவன் அநுஸரிக்கிறதில்லையோ, (என்றால், யஜ்ஞாதி கர்மங்களால் ஜகத் நடப்பதற்கு அநுகூலத்தை செய்கிறதில்லையே,) அவன் பாபஜீவனமுள்ளவனும் இந்திரியங்களினால் விஷயங்களிலே, ரமித்துக்கொண்டு அதாவது விளையாடிக்கொண்டுள்ளவனும் ஓ! பார்த்தா! விருதாவாய் ஜீவிக்கிறான்.

(**சங்கரபாஷ்யம்**) கர்மமானது ஜகத்சக்கிரத்தைச் செல்லும்படி செய்கிறது என்கிற இந்தக் காரணத்தினாலும் கர்மத்திற்கு உரியவன் கர்மம் செய்யவேண்டுமென்பதும், அது எப்படி என்பதும் சொல்லப்படுகிறது.

உட்கொண்ட உணவு, ரக்தமாகவும், ரேதஸ் (வீர்யம்) ஆகவும் திரிந்து அதினின்று ஸகலருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாகப் பிராணிகள் உண்டாகின்றன. அந்த அன்னம் மழையிலிருந்து உண்டாகின்றது அந்த மழை யஜ்ஞத்தினின்று உண்டாகின்றது. அந்த யஜ்ஞம் கர்மத்தினின்று உண்டாகின்றது.

அக்நௌ ப்ராஸ்தாஹுதி: ஸம்யகாதித்யமுபதிஷ்டதே ।
ஆதித்யாஜ்ஜாயதே வ்ருஷ்டி: வ்ருஷ்டேரந்நம் தத: ப்ரஜா: ॥

“ அக்கினியிலே இட்ட ஆஹுதியானது நேரே சூரியனைச்சேர, சூரியனிடத்தினின்று மழை உண்டாகின்றது. மழையினின்று அன்னமும், அன்னத்தினின்று பிராணிகளும் உண்டாகின்றன ” என்னும் மநுஸ்மிருதி வாக்கியத்தையும் பார்க்க.

இந்த சுலோகத்தில் ‘ யஜ்ஞம் ’ என்பதற்கு ‘ அபூர்வம் ’ என்று பொருள். (அதாவது ஒன்று செய்யப்படுகின்ற காலத்திற்கும், பயனைக் கொடுக்கின்ற காலத்திற்கும், மத்தியகாலத்திலே ஒருவராலும் தான் காணப்படாமல் நிற்கின்ற நிலமை; கர்மத்தின் கார்யமாகிய பயனை, முன் தோன்றுமலே கொடுக்கக்கூடிய ஓர்வகைத் தன்மை). ‘ கர்மம் ’ என்பது ரித்விக்குகளும் (அதாவது யஜ்ஞம் செய்யும்பொழுது தேவதைகளுக்கு பிரதிநிதிகளாக யேர்ப்படுத்தப்பட்டு நடத்தவேண்டிய கார்யங்களை நடத்துவோரும்), யஜமானனும், (அதாவது யஜ்ஞத்தைச் செய்பவனும்) ஆகிய இவர்களின் வியாபாரம், (அதாவது ஹோமம், மந்திரம்,தந்திராதிக்கிரியைகள்). இந்த கர்மத்தினின்று யஜ்ஞமுண்டாகிறது என்றால் மேல்சொன்ன ரித்விக்குகளுடன் கூடி யஜமானன் செய்யும் வியாபாரமாகிய கர்மத்தினால், முன்தோன்றுமலே பின்பு பயனை விளைவிக்கும் தன்மையாகிய, அபூர்வம், அதிருஷ்டம் உண்டாகிறது என்பது பொருள். எப்படி மழையிலிருந்து அன்னமும், அன்னத்திலிருந்து பிராணிகளும், பிரத்தியக்ஷமாக உண்டாகின்றனவோ, அப்படி இது பிரத்தியக்ஷம் அல்லவென்று அறிக. (14)

அந்தக் கர்மமும் ப்ரஹ்மத்தினின்று (வேதத்தினின்று) வெளிப்படுவது. வேதம் என்னும் பெயருடைய, ப்ரஹ்மமோ, அழிவில்லாத பரமாத்மாவினின்று வெளிப்படுகிறது. ப்ரஹ்மம் என்பதற்கு, வேதம் என்று பொருள். மனுஷ்யனிடத்தினின்று, சுவாஸம் வெளிப்படுவது

போல, பரமாத்மா என்னும் அழிவில்லாப் பொருளினின்றும் வேதம் நேரே உண்டானது. அந்த வேதம் ஸகல விஷயத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாதலால், ஸகலத்தையும் பற்றியதாம். ஆனால் அது யஜ்ஞாதிகளைப் பிரதானமாகவுடையதாதலால், எப்பொழுதும் யஜ்ஞத்திலே நிலைபெற்றதென்க. (15)

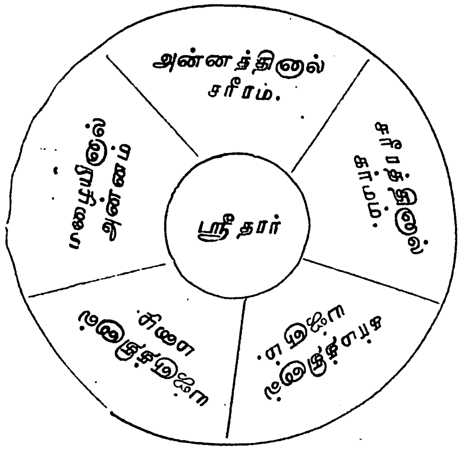
இவ்விதமாய் ஈசுவரனால் வேதங்களையும், யஜ்ஞங்களையும் முன்னிட்டுச் செலுத்தப்பட்டுள்ள, ஜெகத் சக்கிரத்தை அநுஸரியாமல், பாப ஆயுஸையும் (வாழ்க்கையையும்,) இந்திரியங்களினால் விஷயங்களிலே, விளையாடுதலையும், உடையவனாய் எவன் இருக்கின்றானோ அவன் வீணாக ஜீவிக்கிறான்; (கர்மத்தால்,யஜ்ஞமும், யஜ்ஞத்தால் மழையும், மழையினால் அன்னமும், அன்னத்தினால் பிராணிகளும், மறுபடி அவ்வாறே பிராணிகளால், கர்மமும்; கர்மத்தால் யஜ்ஞமும் இப்படி சக்கிரம்போல் சுற்றிவருவதால் ஜகத் சக்கிரம் என்று சொல்லப்பட்டது).

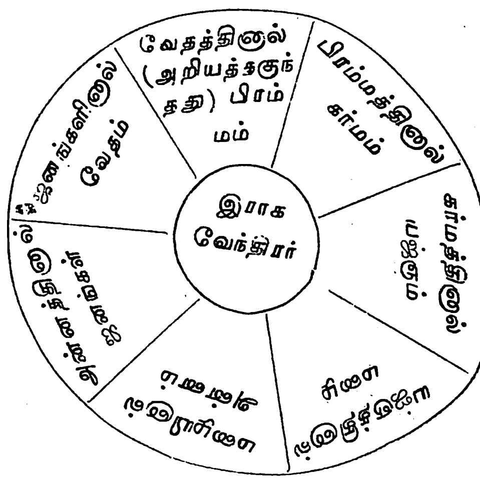
ஆகவே, கர்மத்திற்கு உரிய அஜ்ஞானியானவன் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்பது இந்த ஸந்தர்பத்தின் கருத்து. கர்மத்திலேயே அதிகாரியான அர்ஜுனன், ஆத்மநிஷ்டைக்கேற்ற யோக்கியதையை அடைவதற்கு முந்தி, அது கைகூடும் பொருட்டு, கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்தல் வேண்டுமென்பது “நகர்மணாமநாரம்பாத்” என்பது முதல் “ஶ்ரேயாந்ஸ்வதர்மோ விகுணः” என்பது வரையில் சொல்லப்பட்டது. “யஜ்ஞார்தாத்கர்மணோऽந்யத்ர” என்பது முதல், “மோகம் பார்த ஸ ஜீவதி” என்பது வரையிலும், கர்மாதிகாரியாய், ஆத்மாவை அறியாதிருப்பவன், கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டிய விஷயத்திலே பல காரணங்கள் நடுவே நேர்ந்த ப்ரஸ்தாபத்தால் சொல்லப்பட்டன. அதைச் செய்யாமலிருப்பதனால் விளையும் தீமைகளும் கூறப்பட்டன. (16)

(ராமாநுஜர்) கர்ம ப்ரஹ்மோத்பவம்=கர்மமானது பிரகிருதி விகாரமான தேகத்திலிருந் துண்டாகிறது. ப்ரஹ்ம=தேகமானது, அக்ஷரஸமுத்பவம்=ஜீவனாலே யுண்டாகின்றது, எப்படி என்றால், ஜீவன் புஜித்த அன்னாதிகளினால் விருத்தி யடைந்தபடியால் ஜீவனாலே தேகமுண்டாச்சுதென்பது தாத்பரியம். ஸர்வகதம்=சகல ஜீவன்களையும் அடைந்திருக்கிற, ப்ரஹ்ம=தேகமானது, நித்யம்=எப்பவும், யஜ்ஞே ப்ரதிஷ்டிதம்=யஜ்ஞத்திற்கு மூலமா யிருக்கிறது. அகாயு:=பாபத்தினாலுண்டான ஆயுசு, அல்லது பாபத்திற்கு ஹேதுவான ஆயுஸையுடையவன். (இதுதான் பேதப்பட்ட பாகம்).

(இராகவேந்திரர்) கர்ம ப்ரஹ்மோத்பவம்=கர்மமானது பரப்பிரம்மத்திலிருந்துண்டானது, ப்ரஹ்ம=பரபிரம்மமானது, அக்ஷரஸமுத்பவம்=வேதத்தினு லறியப்படத்தகுந்தது. ஸர்வகதம்=சர்வவியாபகமான ப்ரஹ்ம=பரப்பிரம்மமானது, நித்யம்=எப்போதும், யஜ்ஞே=யஜ்ஞத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம்=இருக்கிறது. யஜ்ஞம் விஷ்ணுவென்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதினுலும், யஜ்ஞமானது விஷ்ணுவுக்கு அதிப்பிரியமானதாலும் யஜ்ஞத்தில் பரப்பிரம்மமானது எப்போது மிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது.

(ஸ்வா) இந்த சுலோகங்களில் தேகாதிகளை ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுண்டாவதாகச் சொல்லி கடைசியில் "ஏவம்ப்ரவர்த்திதம்சக்ரம்=இவ்விதமா யுண்டாயிருக்கிற சக்கிரத்தை" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதினுல் அந்தச்சக்கிர மின்னவிதமான தென்பது, ஸ்ரீதரர், இராகவேந்திரர் இவர்கள் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியங்களை அனுசரித்துச் சக்கிரங்களாக வரைந்து இதனடியில் காட்டப்படுகின்றன :—

ராமாநுஜர் தாத்பரியம் ஸ்ரீதரரைய்யருடையது போலவே. ஆனுல் 'அன்னத்தினுல் சரீரம்' என்பதற்கு பதிலாக 'சரீரம் அன்னத்தினுல்' என்பதுபோல வாசகத்தில் மட்டும் தான் பேதம். மேலே வரைந்திருக்கிற சக்கிரத்தில், ஒன்றிலிருந்து மற்றென்றுண்டாய்க்கொண்டு ஒரு முடிவையடையாமல் சுத்திக்கொண்டே வருகிறபடியாலும், சுத்திவருகிற சக்கிரம் போலிருக்கிறதாலுஞ் சக்கிரமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சக்கிரத்தைப் பார்த்தால் அதில் கண்டவைகளில் எது முதலிலுண்டானதென்று அறியக்கூடுகிறதில்லை, பீஜாங்குர ந்யாயம் போலிருக்கிறது. அதாவது, விரை முதலிலுண்டாச்சுதா ? மரம் முதலிலுண்டாச்சுதா ? என்று கேட்கும்பக்ஷத்தில், விரையின்றி மரமுமில்லை, மரமின்றி விரையு

மில்லை, ஆகையால் முந்தியுண்டான தெனுவென்று சொல்லக் கூடாதது போலொத்தது. இராகவேந்திரர் மற்ருெரு அபிப்பிராயமும் சொல்லியிருக்கிறுர். அதாவது, இந்தச்சக்கிரத்தை அனுசரிக்கவேண்டியது கிரகஸ்தாசிரமிக்கு மட்டுமென்று நினைக்கக் கூடுமாஞலும், சந்நியாசி, வானப்பிரஸ்தன், பிரம்மசாரி, இந்த ஆசிரமிகள் விலக்கப்பட்டிருப்பதாக நினைக்கக்கூடாது. ஏனென்ருல், அவர்களுக்கும் மனேவாக்கு காயங்களிஞல் செய்யத்தக்க பல கர்மங்களுண்டு. ஆகையால் அவர்களும் இந்தச் சக்கிரத்தை அநுசரிக்கவேண்டியதே. (14-16)

---

௧௭. 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌰𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 |
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 ||

17. யஃ-து-ஆத்மரதிஃ-ஏவ-ஸ்யாத்-ஆத்மத்ருப் தஃ-ச-மாநவஃ |
ஆத்மநி-ஏவ-ச-ஸந்துஷ்டஃ தஸ்ய கார்யம்-ந விஒ்யதே ||

𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃	மற்று எந்த மனிதன்
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌰𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵	ஆத்மாவினிடத்தேயே ரமிக்கிறவனும்
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚	ஆத்மாவினிடத்தே திருப்தியடைந்தவனும்
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌚	ஆத்மாவினிடத்தேயே
𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌃	சந்தோஷமடைந்தவனும்
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍	ஆகிருனே
𑌤𑌸𑍍𑌯	அவனுக்கு
𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂	செய்யவேண்டியது
𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇	இல்லை.

மற்று எந்த மனிதன் ஆத்மாவினிடத்தேயே, ரமிக்கிரவனும், ஆத்மாவினிடத்தே திருப்தியடைந்தவனும், ஆத்மாவினிடத்தேயே சந்தோஷமடைந்தவனும் ஆகிருனே அவனுக்கு செய்யவேண்டியதாக ஒன்றும் இல்லை. (ஆத்மாவை அறிபவனுக்கு கர்மயோகம் அன்று என்பது பொருள்).

(**சங்கரபாஷ்யம்**) இவ்வாறு செலுத்தப்பட்ட சக்கிரத்தை யாவரும் அனுசரிக்க வேண்டியதா? அல்லது ஆத்மாவை அறியாதவன் கர்மயோக நிஷ்டா உபாயத்தால் அடையக்கூடியதும், ஆத்மாவை அறியும் ஸாங்கியர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதுமான, ஞானயோக நிஷ்டையைப் பெருதவன் மாத்திரமே அநுஷ்டிக்க வேண்டியதா? என்கிற விஷயத்தை ஸ்ரீபகவான் தாமே அர்ஜுனன் வினுவாக சங்கித்து (முன் ஞான

யோகத்தால் ஸாங்கியர்களுக்கு என்று 3-வது சுலோகத்தில் சொன்ன) நூற்பொருள் தெளிவாய்த் தெரியும் பொருட்டு "ஏதம் வை தமாத்மானம் விதித்வா நிவ்ருத்தமித்யாஜ்ஞாநா: ஸந்த: ப்ராஹ்மணா: மித்யாஜ்ஞாநவத்பி: அவச்யம் கர்த்தவ்யேப்ய: புத்ரைஷணாதிப்யோ வ்யுத்தாய பிக்ஷாசர்யம் சரீரஸ்திதிமாத்ர ப்ரயோஜனம் சரந்தி ந தேஷாம் ஆத்மஜ்ஞான நிஷ்டாவ்யதிரேகேண அந்யத்கார்யம் அஸ்தி" 'பிராமணர்கள் பிரஸித்தமான இந்த ஆத்மாவை அறிந்து பொய்யறிவு நீங்கப்பெற்று பொய்யறிவுள்ளவரால் அவசியம் பாராட்டப்படுவன வாகிய மக்களாசை முதலியவற்றை விட்டு பின்பு தேகம் நிலைப்ப தற்குமாத்திரம் வேண்டிய பிக்ஷை எடுத்தலைச்செய்து திரிகின்றார் கள். அவர்களுக்கு ஆத்மஞான நிஷ்டையைத்தவிர வேறு கார் யம் இல்லை' என்கிற, பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்வாக்கியமாகிய வேதப் பொருளை இங்கு கீதாசாஸ்திரத்திலே உணர்த்தக்கருதிய தென்பது வெளியாகும்பொருட்டு இதைக்கூறுகிறார். ('து' சப்தம் பிரி நிலைப்பொருளை யுடையது.) மற்று எந்த ஸாங்க்யன் ஆத்மாவை அறிதலிலே உறுதியாக நின்று ஆத்மாவினிடத்தேயன்றி விஷயங் களிலே ரமிக்காதவனாகவும், ஆத்மாவினாலேயே அன்றி, உணவு, ருசி முதலியவற்றால் திருப்தி பெறாதவனாகவும் இருக்கின்றானோ, அந்த ஸந்நியாஸியான மனிதன் ஆத்மாவிடத்திலேயே ஸந்தோஷித்தி ருக்கிறான். பணம் முதலிய வெளிப்பொருள்களைப் பெறுதலாலன்றோ எல்லோருக்கும் ஸந்தோஷமுண்டாகின்றது? இவனோ அந்தப் பணம் முதலியவற்றைப் பெறுவதை வேண்டாது ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந் தோஷமடைந்தவன். எல்லாவற்றிலும் ஆசை நீங்கினவன் என்பதாம். எவன் இவ்வித ஆத்ம ஞானியாக இருக்கின்றானோ அவன் செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்பது பொருள்.

(**ஸ்ரீதரர்**) இந்த அத்தியாயத்தின் 4-வது சுலோகம் முதல் 16-வது சுலோகம் வரையில் அஜ்ஞானி, அந்தக்கரண சுத்தியின்பொருட்டு கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோ கத்தினாலும், அடுத்த சுலோகத்தினாலும், பிரம்மஞானிக்கு கர்மத்தி னால் பிரயோஜனமில்லை என்பது சொல்லப்படுகிறது.

(**ராமானுஜர்**) (17, 18, 19 இம்மூன்று சுலோகங்களுக்கு ஒரே அந் வயமாகையால் அந்த சுலோகங்களின் தாத்பரியமும் சுருக்கி இவ்விடத் திலேயே எழுதப்படுகிறது). யாதொரு ஸாதனமின்றி பிரம்மதெரி சன மடைந்திருப்பவர்களாயும், நித்தியமுக்தர்களாயு மிருக்கிற (நித்திய

ஸூரிகள்) வர்களுக்குக் கர்மம் வேண்டியதில்லை. ஸாதனங்களால் முக்தி யடையும் பிரம்மஞானிகளுக்குச் சொற்ப கர்மமாவதுண்டாகையால் அவர்களுக்குக் கர்மம் கிடையாதென்று சொல்லக்கூடாது. ஆகையால், அர்ஜுனா! நீ பலாபேக்ஷையன்றி கர்மம்செய் என்பது கருத்து.

(ஹா) இந்த சுலோகத்தில் "ஆத்மாவிடத்திலேயே" என்கிற வாக்கியத்திற்கு அத்துவைத பக்ஷத்தில் தனக்குள்ளேயே என்றும் துவைத பக்ஷத்தில் பரப்பிரம்மத்தி னிடத்திலேயே என்றும் அர்த்தம் (17)

கஅ. நைவ தஸ்ய க்ருதேநார்தோ நாக்ருதேநேஹ கஶ்சந |
ந சாஸ்ய ஸர்வபூதேஷு கஶ்சிதர்தவ்யபாஶ்ரய: ||

18. ந-ஏவ-தஸ்ய-க்ருதேந-அர்த:-ந-க்ருதேந-இஹ-கஶ்சந |
ந-ச-அஸ்ய-ஸர்வபூதேஷு-கஶ்சித்-அர்தவ்யபாஶ்ரய: ||

தஸ்ய	அவனுக்கு (முன்சொன்ன ஆத்மஞானிக்கு)
இஹ	இந்த லோகத்தில்
க்ருதேந	கர்மம் செய்வதினாலே
கஶ்சந அர்த:	ஒரு பிரயோஜனம்
நைவ	இல்லையே இல்லை
அக்ருதேந	கர்மம் செய்யாததினாலே
கஶ்சந (தோஷ:)	யாதொரு தோஷமும்
ந	இல்லை
அஸ்ய	இவனுக்கு
ஸர்வபூதேஷு	ஸகல பூதங்களினிடத்தும்
கஶ்சித் அர்தவ்யபாஶ்ரய: ந ச	பிரயோஜனத்திற்காக ஆச்ரயிக்கவேண்டிய தொன்றுமில்லை

ஆத்மாவிடத்திலேயே திருப்தி முதலியவைகளை அடைந்த ஆத்மஞானியாகிய அவனுக்கு இந்த லோகத்தில் கர்மம் செய்வதினால் யாதொரு பிரயோஜனமும் இல்லையே இல்லை. கர்மம் செய்யாததினால் யாதொரு தோஷமும் இல்லை. இவனுக்கு (இந்த ஆத்ம நிஷ்டனுக்கு) ஸகல பூதங்களினிடத்தும் யாதொரு பிரயோஜனத்திற்காக ஆச்ரயிக்க வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை.

(இராகவேந்திரர்) பிரம்மத்தைத்தவிர வேறே யாதொன்றையும் நினைக்காதவனாகிய அஸம்பிரக்ஞாத ஸமாதியிலிருக்கிறவன் தேவதைகள் குரு முதலியவர்களுக்கு வணங்கவேண்டிய காலங்களில் வணங்கா

விட்டாலும் அவனுக்கு யாதொரு பாதக மில்லை. அவனுக்கு ஒருவரா லும் ஆகவேண்டிய பிரயோஜனம் ஒன்று மில்லை. (18)

---

௧௯. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌸𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰 ।
𑌅𑌸𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌃 ॥

19. தஸ்மாத்-அஸக்தஃ-ஸததம்-கார்யம்-கர்ம-ஸமாசர |
அஸக்தஃ-ஹி-ஆசரந்-கர்ம-பரம்-ஆப்நோதி-பூருஷஃ ||

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍	ஆகையினாலே
(𑌤𑍍𑌵𑌂)	நீ
𑌸𑌤𑌤𑌂	எப்பொழுதும்
𑌅𑌸𑌕𑍍𑌤𑌃	பலாபேக்ஷை யற்றவனாக
𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂	செய்யவேண்டிய
𑌕𑌰𑍍𑌮	நித்திய கர்மத்தை
𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰	நன்றாகச் செய்;
𑌹𑌿	ஏனென்றால்,
𑌅𑌸𑌕𑍍𑌤𑌃	பலாபேக்ஷையை விட்டு
𑌕𑌰𑍍𑌮	கர்மத்தை
𑌆𑌚𑌰𑌨𑍍	அநுஷ்டித்துவருகிற
𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌃	புருஷனானவன்
𑌪𑌰𑌂	உத்தமமானதை (மோக்ஷத்தை)
𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿	அடைகிறான்.

நீ, (கர்மத்திற்கு அதிகாரியா யிருக்கிறாய்); ஆகையினாலே எப்பொழுதும் கர்மபலனில் ஆசையை விட்டுச் செய்யவேண்டிய நித்ய கர்மத்தை நன்றாகச் செய். ஏனென்றால், பற்றற்றவனாய்க் கர்மஞ் செய்கிற புருஷனானவன் உத்தமமானதை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறான்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍀𑌯𑌂" எங்கும் பெருகிய பெரிய ஸமுத்திரம் போன்ற நீர்ப்பெருக்கை ஒத்ததான ஆத்மஜ்ஞானத்தில் நீ இல்லை, என்கிற இந்தக் காரணத்தினால், என்றைக்கும் செய்ய வேண்டிய நித்திய கர்மத்தை, பலாபேக்ஷையை விட்டு நன்றாகச் செய். ஏனெனில், பற்றில்லாதவனாய் ஈசுவரார்ப்பணமாகக் கர்மத்தைச் செய்பவன் சித்த சுத்தியைப் பெற்று அதன் மூலமாக ஞானத்தை அடைந்து, மேலான மோக்ஷத்தை அடைகிறான். (இந்தக் கர்மயோகமாகிய ஸாதனத்தால் மோக்ஷத்தை நிச்சயமாய் அடையலாமாதலால் கர்மயோகமே அபாயமற்ற சுலபமான வழி என்க)."

(இராகவேந்திரர்) "அஸம்பிரஜ்ஞாத ஸமாதியில்லாதவும் (மோக்ஷ இச்சை யுடையவனுகிய) முமுக்ஷுவுமான நீ கர்மம் செய்தே தீர வேண்டும்" என்பது கருத்து. (19)

உ०. கஊ்ணெவஹிஸஂஸிஜி ஊஷிதாஜநகாஒயஃ ।
ஞொகஸஂமஹஜெவாவி ஸஂவஸ்நுகத்ஜஹஸி ॥

20. கர்மணைவ-ஹி-ஸம்ஸித்திம்-ஆஸ்திதா:-ஜநகாதய:। (1)
லோகஸங்க்ரஹம் (2) ஏவ அபி ஸம்பஶ்யந்-கர்தும்-அர்ஹஸி ॥

ஹி	ஏனென்றால்,
ஜநகாஒயஃ	ஜனகர்முதலானவர்கள்
கஊ்ணெவ	(நிஷ்காம) கர்மத்தினுலேயே
ஸஂஸிஜிஂ	ஸித்தியை (முக்தியை)ப் பெற
ஆஸிதாஃ	பிரவிருத்தித்தார்கள் (முயன்றார்கள்);
தூ	நீ
ஞொகஸஂமஹ ஜெவாவி ஸஂவஸ்நு	லோகத்தை நல்வழியில் நடக்கச்செய்தலை மாத்திரமாவது நன்கு உத்தேசித்து
கதஂ	(கர்மத்தைச்) செய்வதற்கு
அஹஸி	தகுந்தவனுக ஆகிருய்.

நீ இன்னும் எந்தக் காரணத்தினுல் கர்மத்தையே செய்யவேண்டும் என்ருல், முன்னோர்களான ஜநகர்முதலானவர்கள் (நிஷ்காம) கர்மத்தினு லேயே ஸித்தியை அதாவது முக்தியைப் பெறப் பிரவிருத்தித்தார்கள், அதாவது, முயற்சி செய்தார்கள் (என்பதனுல்). நீ உலகத்தை நல்ல வழியில் நடக்கச் செய்து கெட்ட வழியில் செல்லுதலைத் தடுத்தலாகிய இந்தப் பயனை மாத்திரம் நன்ருய் ஆலோசித்தாவதும் கர்மத்தைச் செய்வதற்கு உரியவனுக ஆகிருய்.

---

(1) ஜநகாதய: - ஜநகர் உன்னைப்போல் க்ஷத்திரியனுகவும் ராஜாவாகவு மிருந்ததோடு விசேஷ ஞானி என்கிற பிரஸித்தி பெற்றவராயிருந்தும், அவரும் கர்மத்தினுலேயே ஸித்தியைப் பெற முயன்ருர் என்ருல், நீ கர்மம் செய்யவேண்டியவன்தான் என்பது ஸித்தம். அல்லாமலும், ஜநகர்முதலானவர்கள் உண்மையான ஞானிகளாக இருந்தும் ப்ராரப்த கர்மத்தால் க்ஷத்திரிய ஜன்மத்தை எடுத்த காரணத்தைக்

கொண்டு க்ஷத்திரிய தர்மம் அல்லாத ஸந்நியாஸத்தை, ஞானயோக நிஷ்டையைக் கைக்கொள்ளக் கூடாதென்பதைத் தெரிந்து தங்களுடைய ப்ராரப்த கர்மத்திற் கிணங்கி, கர்மத்தை விடாமல் செய்துவந்து ஸித்தியை அடைந்தார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாக வியாக்கியாதாக்கள் தாத்பர்யம். ஜநகர்முதலானவர்கள் என்றதனால் அஸ்வபதி, அம்பரீஷன், பகீரதன், பிரியவிருதன், அஜாதசத்துரு ஆகிய இவர்களையும் குறித்ததாகக் கொள்க.

(2) லோகஸங்க்ரஹம்—என்றால் உலகத்தார் உந்மார்க்கத்தில், அதாவது தப்புவழியில் செல்லாமல் அவர்களைத் திருப்பிச் சுவதர்மத்தில் ப்ரவிருத்திக்கும்படி செய்வது; அதாவது, தான் நல்ல வழியில், தர்ம மார்க்கத்தில் நடந்து காட்டி மற்றவர்களும் தன்னைப் பார்த்துத் தப்பு வழியில் ப்ரவிருத்திக்காமல் திருப்பி ஸந்மார்க்கத்தில் நடக்கும்படி செய்வது. இதை எப்படிச் செய்வது என்பது பின் வருகிற சுலோகங்களினால் வெளிப்படுகிறது.

(சங்கர பாஷ்யம்) "இன்னும் எந்தக் காரணத்தினால் நீ கர்மத்தையே அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றால், முன்னோர்களான க்ஷத்தியர்களாகிய ஜநகர் அஸ்வபதிமுதலான ஞானிகள் கர்மத்தினாலேயே மோக்ஷத்தை அடையப் பிரவிருத்தித்தார்கள் என்கிறதினால்தான். அவர்கள் ஆத்ம தரிசனத்தைப் பெற்றவர்களாயின் அப்பொழுது ப்ராரப்த கர்மமிருந்ததால், கர்மஸந்நியாஸம், அதாவது கர்மத்தை விட்டுவிடுதல் இல்லாமலே, கர்மத்தோடுகூடவே மோக்ஷத்தை அடைய முயன்றார்கள். ஜநகர்முதலானவர்கள் ஆத்மதரிசனத்தைப் பெறாதவர்களானாலோ அப்பொழுது சித்தசுத்திக்கு ஸாதனமான கர்மத்தைக்கொண்டு மோக்ஷத்தைப் பெறப் படிப்படியாக முயன்றார்கள் என்று இந்த சுலோகம் வியாக்கியானம் செய்யத்தக்கது. இனி, 'ஜநகாதியரான முன்னோர்கள் அஜ்ஞானிகளாக இருக்கும்பொழுதுதான் நித்திய கர்மத்தைச் செய்தார்கள்; அதனால், ஆத்மதரிசனத்தை உடையவனாய், புருஷார்த்தம் கைகூடப்பெற்ற வேறொருவன் கர்மத்தை அவசியம் செய்யவேண்டியது என்பது அமையாது,' என்று நீ நினைத்தாலும், க்ஷத்திரிய ஜந்மத்தை இப்பொழுது உனக்குத் தந்துள்ள ப்ராரப்த கர்மத்திற்கு உட்பட்டிருக்கின்ற நீ, உலகம் உந்மார்க்கத்தில் அதாவது கெட்ட வழியில் செல்லுதலைத் தடுத்தலாகிய இப் பயனை மாத்திரமாவது நன்றாக ஆலோசித்துக் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும்."

(ஸ்ரீதரர்) "நீ, 'எனக்கு ஞான முண்டாய்விட்டது; கர்மம் செய்ய வேண்டியதில்லை,' என்று எண்ணினாலுங்கூட ஞானத்தில் பிரவிருத்தி

யற்றவும், கர்மத்திலேயே அதிகார முள்ளவும், அஞ்ஞானத்தி லிருக்கிறவு மாகிய ஜனங்கள் ஸத்கர்மங்களைச் செய்ய இச்சையை அடையவும், துஷ் கர்மங்களில் பிரவிருத்திக்காம லிருக்கவும் வேண்டியதின் பொருட்டு பெரியவர்களாயிருக்கிறவர்கள் தங்களுக்குக் கர்மம் செய்து ஆகவேண் டியது ஒன்று மில்லாவிட்டாலும் லோக ஜனங்களுக்காக ஸத்கர்மங்களைச் செய்து காட்டவேண்டியது.”

(இராகவேந்திரர்) “முக்தியில் ஆநந்தம் அதிகமா யுண்டாகும் பொருட்டுப் பிரஹ்மஞானிகள்கூட நிஷ்காம கர்மஞ் செய்கிறார்கள்.”

(ஸூர) ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்பவனிடத்தில் ஈசுவரப்பிரீதி யுண்டாகிறது என்பது தாத்பரியம். ஜனகராஜனைத் திருஷ்டாந்தமாகச் சொன்ன உத்தேச மென்னவென்றால், “அர்ஜுனா! உன்னைப்போல் இராஜாவா யிருந்தது மாத்திரமல்ல; மஹா ஞானியாயுமிருந்த ஜனகமஹா ராஜனே கர்மம் செய்திருக்க உனக்குக் கர்மம் வேண்டியதில்லையென்று நீ எண்ணுவதானால் அது பிசகு” என்பதைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு என்க. (20)

உக. யத்3யதா3சரதி ஶ்ரேஷ்ட2ஸ்தத்ததே3வேதரோ ஜந: ।
ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்தத3நுவர்ததே ॥

21. யத்3-யத்-ஆசரதி-ஶ்ரேஷ்ட2:-தத்-தத்-ஏவ-இதர:-ஜந: ।
ஸ:-யத்-ப்ரமாணம்-குருதே-லோக:-தத்-அநுவர்ததே ॥

ஶ்ரேஷ்ட2:	ப்ரதானமானவன்
யத்3யத்	எதெதை
ஆசரதி	ஆசரிக்கின்றானோ
தத்ததே3வ	அதனையே
இதர: ஜந:	மற்ற ஜனங்கள்
(ஆசரதி)	செய்கிறார்கள்;
ஸ:	அவன்
யத் ப்ரமாணம் குருதே	எதனைப் பிரமாணமாகக் கொள்கின்றானோ
தத்	அதனை
லோக:	உலகம்
அநுவர்ததே	அநுசரிக்கின்றது.

(வயது, யோக்கியதை, ஆசாரம் முதலியவைகளில்) பிரதானமான வன் எந்தெந்தக் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கின்றானோ (செய்கின்றானோ)

அதனையே மற்ற ஜனங்கள் செய்கிறார்கள். அந்தப் பெரியவன் எந்த சாஸ்திராதிகளைப் பிரமாணமாகக் கொண்டு (அதன்படி) செய்கிறானோ, அதனையே உலகம் (உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள்) பின்பற்றுகின்றது, அதாவது, பிரமாணமாகக் கொள்ளுகின்றது.

(சங்கர பாஷ்யம்) "லோகஸங்கிரஹத்தை (உலக நன்மையை)யார் செய்யவேண்டும்? எப்படிச் செய்யவேண்டும்? என்பதுசொல்லப்படுகிறது. முதன்மையானவனாகச் சிறந்தவன் எந்தெந்தக் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கின்றானோ அந்தந்தக் கர்மத்தையே அவனைப் பின்தொடர்ந்த மற்ற ஜனங்கள் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். அன்றியும், மனிதரிற் சிறந்தவனை அவன் லௌகிகவிஷயத்திலாயினும் வைதிகவிஷயத்திலாயினும் எதனைப் பிரமாணமாகக் கொள்கின்றானோ அதனை உலகம் பின்பற்றுகின்றது, அதாவது, பிரமாணமாகக் கொள்கின்றது." (21)

உஉ. நமெவாயூ-ராஹீகத-்வ்யூ° த்ரிஷு-லொகெஷு-கிஂசந ।
நாநவாவ்தஂவாவ்தவ்யூ° வத-்வ ஏவ ச கஂ-ணி ॥

22. ந-மே (1)-பார்த-அஸ்தி-கர்தவ்யம்-த்ரிஷு-லோகேஷு-கிம்சந।
ந-அநவாப்தம்-அவாப்தவ்யம்-வர்தே-ஏவ-ச கர்மணி ॥

ஹெ வாயூ	ஓ! குந்திபுத்திரா!
த்ரிஷு லொகெஷு	மூன்று லோகங்களிலும்
மெ	எனக்கு
கத-்வ்யூ°	செய்யவேண்டியது
நாஹீ	ஒன்றும் கிடையாது;
அநவாவ்தஂ	(இப்பொழுது) அடையாததாய்
அவாவ்தவ்யூ°	(இனி) அடையவேண்டியது
கிஂசந	யாதொன்றும்
நாஹீ	கிடையாது;
(தயாவி) ச	அப்படியிருந்தபோதிலும்
அஹூ°	நான்
கஂ-ணி	கர்மத்தில்
வத-் ஏவ	பிரவிருத்தித்தே யிருக்கின்றேன்.

ஓ! குந்திபுத்திரா! மூன்று லோகங்களிலேயும் எனக்குச் செய்யவேண்டியது (ஒன்றும்) கிடையாது. இப்பொழுது நான் அடையாதது இனி அடையவேண்டியதாய் யாதொன்றும் கிடையாது. அப்படியிருந்

தும் கர்மத்தில் பிரவிருத்திக்தே யிருக்கிறேன், அதாவது, கர்மத்தைச் செய்துகொண்டே வருகிறேன்.

---

(1) "மே—ஸர்வேசுவரனுயும், ஸர்வஜ்ஞனுயும்,மூன்று லோகங்களில் தேவ மனுஷ்ய ரூபங்களாய் அவதாரஞ் செய்பவனுயும் என்னிடத்தில் இல்லாதது ஒன்று மில்லை யாகையால் அடையவேண்டியது ஒன்று மில்லாதவனுயு முள்ள எனக்கு." *(ராமாநுஜர்.)*

"ஓ! பார்த்த! லோகசங்கிரகத்தை, அதாவது, உலக நன்மையைச் செய்யவேண்டியதான இந்த விஷயத்திலும் எனக்கு ஸம்சய மிருந்தால் அப்பொழுது நீ ஏன் என்னைத் திருஷ்டாந்தமாகப் பார்க்கவில்லை என்று பகவான் சொல்லுகிருர்." *(சங்கரர்).* **(22)**

---

௨௩. யதி ஹ்யஹம் ந வர்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித: ।
மம வர்த்மாநுவர்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த ஸர்வஶ: ॥

23. *யதி-ஹி-அஹம்-ந-வர்தேயம் ஜாது-கர்மணி அதந்த்ரித: ।
மம-வர்த்ம-அநுவர்தந்தே-மநுஷ்யா:-பார்த-ஸர்வஶ: ॥*

ஹே பார்த	ஓ! குந்திபுத்திரா!
ஹி	ஏனென்றுல்,
அஹம்	நான்
ஜாது	எப்பொழுதாயினும்
அதந்த்ரித:	சோம்ப லில்லாதவனுய்
கர்மணி	கர்மத்தில்
ந வர்தேயம் யதி	பிரவிருத்திக்காமற் போனேனேயானுல
மநுஷ்யா:	மனிதர்கள்
ஸர்வஶ:	எல்லாவிதத்திலும்
மம	என்னுடைய
வர்த்ம	மார்க்கத்தையே (வழியையே)
அநுவர்தந்தே	அனுஸரிப்பார்கள்.

ஓ! குந்திபுத்திரா! நான் ஒரு காலத்திலாவது சோம்ப லில்லாமல் ஜாக்கிரதையாய் (சாஸ்திர விதியை விட்டுப் பிசகாமல்) கர்மத்தில் பிரவிருத்திக்காமற்போனேனேயாகில் மனிதர்கள் எல்லா விதத்திலும் பிராணிகளுக்கெல்லாம் மேலாக இருக்கின்ற என்னுடைய மார்க்கத்தை (நான் எப்படி நடக்கிறேனே அவ்விதமாய்) அனுஸரிப்பார்கள்.

---

(1) வர்தேயம்-என்கிற பரஸ்மை பதப் பிரயோகத்தை ஆர்ஷமாக வைத்துக்கொள்ளலாம். அல்லது, வர்தே+அயம் என்று இரண்டு பதமாகப் பிரித்து, அயம் என்பதை, அஹம் என்பதோடு சேர்த்து 'அயம் அஹம்' 'இந்த நான்' என்று அர்த்தம் செய்தாலும் செய்யலாம் என்று, வேங்கடநாதர் தாத்பரியம்.

(ஸூ) நான் கர்மத்தில் பிரவிருத்திக்காவிட்டால் மனிதர்கள் என் என்னுடைய மார்க்கத்தை அனுஸரிப்பார்களென்றால், நான் பரமபுருஷனென்று அறியாதவும், அஞ்ஞானிகளுமான ஜனங்கள்: உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவனும், சக்தி-சாமர்த்தியம்-கீர்த்தி முதலியவைகளினால் பெரியவனென்று எண்ணப்படுகிறவனுமான நானே கர்மஞ் செய்யாமலிருப்பேனேயானால் அதைப் பார்த்து, 'கிருஷ்ணனே கர்மம் செய்யாததனால் நாம் ஏன் செய்யவேண்டும்?' என்று கர்மத்தை விட்டுவிடுவார்களென்பது தாத்பரியம். (23)

உச. உத்ஸீதெயுரிமெ லோகா ந குயா௺ம் கம௯ செவஹம் ।
ஸங்கரஸ்ய ச கதா௯ ஸ்யாமுவஹந்யாமிமாஃ ப்ரஜாஃ ॥

24. உத்ஸீதேயுஃ-இமே-லோகாஃ-ந குர்யாம்-கர்ம-சேத்-அஹம் ।
ஸங்கரஸ்ய (1) ச கர்தா-ஸ்யாம்-உபஹந்யாம்-இமாஃ-ப்ரஜாஃ ॥

அஹம்	நான்
கம௯	கர்மத்தை
ந குயா௺ம் செவ	செய்யாமற்போனால்
இமெ லோகாஃ	இந்த லோகங்கள்
உத்ஸீதெயுஃ	(கர்ம லோபத்தினால்) அழிந்துபோகும்;
ஸங்கரஸ்ய	(ஜாதிக்) கலப்புக்கும்
கதா௯	கர்த்தாவாய்
ஸ்யாம்	ஆவேன்;
இமாஃ ப்ரஜாஃ	இந்த ஜனங்களை
உவஹந்யாம்	கெடுத்தவன் ஆவேன்.

நான் கர்மத்தைச் செய்யாமற்போவேனேயானால் இந்த லோகத்து ஜனங்கள் கெட்டுப்போவார்கள்; ஜாதியின் கலப்புக்குக் காரணம் ஆவேன்; அந்தக் காரணத்தினால் இந்த ஜனங்களைக் கெடுத்தவனாகவும் ஆவேன்.

---

(1) "ஸங்கரஸ்ய—கர்மத்தினுல் வருணுசிரம தர்மங்கள் நிலைத்திருக்கிறபடியால் கர்மம் செய்யாவிட்டால் வருணுசிரம தர்மம் கெட்டு அதனுல் ஜாதிக் கலப்பு உண்டாகும்" (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரர்) "அவ்வாறு நான் கர்மத்தை அனுஷ்டிக்காமற் போனுல் வரும் கெடுதி என்ன?' என்ருல், நான் கர்மத்தைக் கிரமமாய் அநுஷ்டிக்காமல் விட்டுவிடுவதால் அந்தப்படி மற்றவர்களும் விட்டுவிடுவார்கள்; அப்பொழுது உலகம் நிலைபெறுவதற்குக் காரணமான கர்மம் இல்லாமையால் இந்த உலகங்கள் எல்லாம் கெட்டுவிடும்; அல்லாமலும், ஜாதிக் கலப்புக்கும் காரணம் (செய்பவனும்) ஆவேன்; அந்தக் காரணத்தினுல் இந்தப் பிராணிகளைக் கெடுத்தவன் ஆவேன். 'பிராணிகளை அநுக்கிரகிக்கப் பிரவிருத்தித்த நான் அவைகளுக்குக் கெடுதி செய்வேன்' என்பது ஈசுவரனுன எனக்குத் தகாததாகும்."

(ராமானுஜர்) "பிரஜைகளை அநுக்கிரகிக்கப் பிரவிருத்தித்திருக்கிற எனக்கு ஜனங்கள் கெட்டுப்போகும்படியான இப்படிப்பட்ட காரியம் செய்வது தகுந்ததல்ல" என்பது கருத்து.

(பூா) அர்ஜுனன் இதன் முதல் அத்தியாயத்தில் 'குல ஸ்திரீகள் கெட்டுப்போனுல் ஜாதிச் சேர்க்கை யுண்டாகும்,' என்று சொன்னுன். அதனுல்மாத்திரம் ஜாதிச் சேர்க்கை யுண்டாகிறதாக நினைக்கவேண்டாம்; வருணுசிரம தர்மம் இல்லாமற் போவதனுலும் ஜாதிச் சேர்க்கை யுண்டாகு மென்று சொன்னதாகவும் கொள்ளலாம். (24)

---

௨௫. 𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤 𑌶𑍍𑌚𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 ॥

25. ஸக்தா꞉-கர்மணி-அவித்³வாம்ஸ꞉ யதா²-குர்வந்தி-பா⁴ரத |
குர்யாத்-வித்³வாந்-ததா²-அஸக்த꞉ சிகீர்ஷு꞉ லோகஸங்க்³ரஹம் ||

𑌹𑍇 𑌭𑌾𑌰𑌤	ஓ! பரதவம்சத்திற் பிறந்தவனே!
𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑌃	அஞ்ஞானிகள்
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿	கர்மத்தில்
𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃	பலவிருப்ப முள்ளவர்களாய்
𑌯𑌥𑌾	எப்படி
(𑌕𑌰𑍍𑌮) 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿	கர்மத்தைச் செய்கிருர்களோ
𑌤𑌥𑌾	அப்படியே
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍	ஆத்மஞானமுள்ள ஞானியானவன்
𑌅𑌸𑌕𑍍𑌤𑌃	பலனை யிச்சிக்காதவனுய்

லோகஸங்க்ரஹம்	லோக ஸங்கிரகத்தை (நன்மையை)
சிகீர்ஷு:	செய்ய இச்சித்தவனாய்
குர்யாத்	கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ஓ! பாரதா! ஆத்மஞான மில்லாத அஞ்ஞானிகள் கர்மத்தைப் பல விருப்ப முள்ளவர்களாய் எப்படிச் செய்கிறார்களோ, அப்படியே ஆத்ம ஞானமுள்ள ஞானியும் பலனை யிச்சிக்காதவனாய் உலகத்தை நல்வழிப் படுத்த விரும்பிக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "நீயாவது, அல்லது வேறொருவனாவது என்னைப் போல ஆத்மாவை அறிந்தவனாகவும், தனக்குப் புருஷார்த்தம் கைகூடி விட்டதென்னும் புத்தியையுடையவனாகவும் இருந்தால், அப்படிப்பட்டவனுக்குச் செய்யவேண்டியது ஒன்றும் இல்லாமலிருந்தாலும் அவனும் பிறருக்கு அனுக்கிரகத்தையே செய்யவேண்டும் என்பது சொல்லப்படுகிறது. 'நான் செய்கின்ற இந்தக் கர்மத்தின் பலன் எனக்கு உண்டாகும்' என்கிற இவ்வித பற்றுள்ளவர்கள், கர்மங்களின் பயனை எதிர்பார்ப்பவர்களான அஞ்ஞானிகள். அவர்கள் எவ்வாறு கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ அவ்வாறே ஆத்மஞானி பற்றில்லாதவனாய் அவற்றைச் செய்யவேண்டும். அவன் அஞ்ஞானி செய்கிறதுபோல எதற்காகச் செய்கிறான்? உலக நன்மைக்காக. அஞ்ஞானி பலனை உத்தேசித்துக் கர்மங்களை எவ்வளவு சிரத்தையுடன் செய்கிறானோ அவ்வளவு சிரத்தையுடன் ஞானி லோக சங்கிரஹத்தை உத்தேசித்துச் செய்வான்" என்பது கருத்து.

(ராமாநுஜர்) (இந்தச் சுலோகமும் அடுத்த சுலோகமும் சேர்த்து ஒரே அந்வயமாய்ச் செய்திருக்கிறதினால் அந்த இரண்டு சுலோகங்களின் அர்த்தமும் இங்கேயே விவரிக்கப்படுகிறது.)

"ஆத்மாவலோகன மில்லாதவர்களாயும், மோக்ஷ அபேக்ஷை யுள்ளவர்களாயும், கர்மத்தில் சிரத்தை யுள்ளவர்களாயும், கர்மத்தைச் செய்து கொண்டே யிருக்கிறவர்களாயு முள்ள ஜனங்களுக்குக் கர்மத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மாவலோகனத்திற்கு வேறே ஸாதன மிருப்பதாகத் தோற்றுவித்துப் புத்தி பேதத்தை யுண்டாக்குதல் கூடாது. புத்திபேத முண்டாகக் காரண மென்னவென்றால், ஆத்மாவலோகன சக்தனானவனுக்குக் கர்மஞ் செய்வதனால் பிரயோஜனம் ஒன்று மில்லை. ஆதலால், இவன் கர்மஞ் செய்கிறதில்லை. அஞ்ஞானியானவன், ஆத்மாவலோகன முள்ளவன் கர்மத்தை விட்ட காரணம் இன்னதென்று தெரியாமல் தானும் கர்மத்தை விட்டுவிடுகிறான். ஆத்மாவலோகன முண்டாகவு

மில்லை; கர்மஞ் செய்வதனு லுண்டாகும் பிரயோஜனமு மில்லை; இரண்டுங் கெட்டவனுக ஆய்விடுவான். ஆகையால், ஞானிகள், இப்படிப்பட்ட அவிவேகிகள் கெட்டுப்போகாம விருத்தற்பொருட்டுக் கர்மத்தில் பற்றுள்ள அவர்கள் கர்மத்தையாவது கிரமமாய்ச் செய்துவருவதற்காகத் தாங்கள் செய்தும், செய்வித்தும் காட்டவேண்டும்'' என்பது தாத்பரியம்.(25)

---

௨௬. 𑌨 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌜𑌨𑌯𑍇𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 ।
𑌜𑍋𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍 ॥ (1)

26. ந-புத்₃தி₄பே₄த₃ம் (2)-ஜநயேத்-அஜ்ஞாநாம்-கர்மஸங்கி₃நாம் |
ஜோஷயேத்-ஸர்வகர்மாணி-வித்₃வாந்-யுக்த:(3)-ஸமாசரந் ||

𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍	ஞானியானவன்
𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂	அஞ்ஞானிகளான
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂	கர்மத்திற் பற்றுள்ளவர்களுக்கு
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌂	புத்தி பேதத்தை (கலக்கத்தை)
𑌨 𑌜𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍	உண்டாக்குதல் கூடாது;
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿	ஸகல கர்மங்களையும்
(𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂) 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍	தானே யோகயுக்தனுய் நன்றுய் அநுஷ்டித்துக்கொண்டு
𑌜𑍋𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍	(அவர்களைக்கொண்டும்) செய்வித்தல் வேண்டும்.

ஞானியானவன், அஞ்ஞானிகளான கர்மத்தில் பற்றுள்ளவர்களுக்குப் புத்தி பேதத்தை உண்டாக்குதல் கூடாது (என்றுல், அவர்களுக்குக் கர்மத்தைச் செய்து பலனை அனுபவிக்கவேண்டுமென் றிருக்கிற நிச்சய புத்தியைக் கலங்கும்படி செய்தல் கூடாது). மற்று என்ன செய்ய வேண்டு மென்றுல், ஸகல கர்மங்களையும் தான் யோகயுக்தனுக இருந்து நன்றுய் அநுஷ்டித்துக்கொண்டு, (அதே கர்மங்களை) அவர்களையும் அநுஷ்டிக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

---

(1) இந்தச் சுலோகத்தை, கர்க ஸம்ஹிதை, மாதுரிய கண்டம், அத். 1, சுலோ. 47-ல் காண்க.

(2) 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌭𑍇𑌦𑌮𑍍:—'ஆத்மா கர்த்தா அல்ல, போக்தா அல்ல, எல்லாம் ப்ரஹ்மம்' என்கிற இவை போன்ற உபதேசங்களால், "நான் இந்தக் கர்மத்தைச் செய்தல் வேண்டும்; இந்தக் கர்மத்தின் பலனை அனுபவித்தல் வேண்டும்'' என்று சாதாரண ஜனங்களுக்கு இருக்கிற நிச்சய புத்திக்குச் சலனத்தை (கலக்கத்தை) உண்டாக்குவது.

(3) "யுக்தஃ—தேகாதிகளில் அபிமானமற்ற அறிவுள்ளவனாய், அதாவது, யோக நிஷ்டனாய்," என்று (சங்கரானந்தர்.)

(சங்கர பாஷ்யம்) "இவ்வாறு லோகஸங்கிரஹத்தைச் செய்யக் கருதியவனும் ஆத்மாவை அறிந்திருப்பவனுமான எனக்காவது, அப்படிப்பட்ட வேறொருவனுக்காவது உலகத்தை நல்வழிப்படுத்துவதற்காகத் தான் நடந்து காட்டுவதைத் தவிர்த்து ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை. ஆகவே, ஆத்மாவை அறிந்த அவனுக்கு இந்தச் சுலோகத்தில் கண்டபடி உபதேசிக்கப்படுகிறது. கர்மத்தில் பற்றுள்ள அஞ்ஞானி: "நான் இந்தக் கர்மத்தைச் செய்து அதன் பயனை அநுபவிக்கவேண்டும்" என்கிற நிச்சய புத்தி உடையவனாக இருக்கிறான். இவனுடைய இந்த உறுதியான நம்பிக்கையை ஞானியானவன், போக்கடித்தல் கூடாது. மற்று அவன் செய்யவேண்டிய தென்னவென்றால் அஞ்ஞானிகளுடைய அதே கர்மத்தைத் தானும் ஊக்கத்துடன் நன்றாக அநுஷ்டித்துக்கொண்டு அவர்களையும் அக் கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும்படி செய்யவேண்டும்." (26)

---

௨௭. 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ।
𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

27. ப்ரக்ருதேஃ(1)-க்ரியமாணானி-குணைஃ-கர்மாணி-ஸர்வஶஃ ।
அஹங்காரவிமூடாத்மா-கர்தா-அஹம்-இதி-மன்யதே ॥

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌃	பிரகிருதியின்
𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃	குணங்களால்
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃	எல்லா விதங்களிலும்
𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿	செய்யப்படுகின்ற
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿	கர்மங்களை
𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾	அஹங்காரத்தால் மோஹமடைந்த அந்தக்கரணமுடையவன்
𑌅𑌹𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿	நான் செய்கிறவன் என்று
𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇	நினைக்கிறான்.

பிரகிருதியின் குணங்களால் எல்லா விதங்களிலும் செய்யப்படுகின்ற கர்மங்களை, அஹங்காரத்தால் மயங்கியுள்ள மனதை (அந்தக்கரணத்தை) உடையவன் "நான் கர்த்தா" அதாவது, "நான் செய்கிறவன்" என்று நினைக்கிறான்.

---

(1) "ப்ரக்ருதே:—பரமேச்வர சக்தியைப் 'பிரகிருதி' என்றும், 'மாயை' என்றும் சொல்வது" (வேங்கடநாதர்.)

(சங்கர பாஷ்யம்) ஞானி அஞ்ஞானி ஆகிய இருவரும் கர்மம் செய்தாலும் ஆத்மாவை அறியாத அஞ்ஞானியானவன் கர்மத்தில் எப்படிப் பற்றுக்கொள்ளுகிறுன் என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது.

'ப்ரகிருதி' அல்லது பிரதானம் என்பது, ஸத்வம்-ரஜஸ்-தமஸ் என்கிற குணங்களுடைய, ஸமநிலை; அதாவது, ஏற்றத்தாழ்வின்றிச் சேர்ந்திருக்கும் அவஸ்தை. அந்தப் பிரகிருதியின் குணங்கள் என்ருல், விகாரங்கள்; அதாவது, சரீரமாகவும், இந்திரியங்களாகவும் தோன்றுதல். இவைகளாலே லௌகிகமாகவும், வைதிகமாகவு முள்ள எவ்வித கர்மங்களும் செய்யப்படுகின்றன.

'சரீர இந்திரியங்களின் சேர்க்கையே ஆத்மா' என்னும் எண்ணம், அஹங்காரம்; இந்த அஹங்காரத்தால் பல வகையாக மயங்கியுள்ள அந்தக்கரண முடையவன்; அதாவது, சரீர இந்திரியங்களுடைய தன்மையை யுடையவனும், தன்னை அத் தன்மையனுகவே நினைப்பவனும், சரீர இந்திரியங்களே தான் என்று எண்ணுகிற இவன் (என்ருல், தேகேந்திரியங்கள் தன்னிடத்தி லிருப்பனவாகவும் அவற்றிற்கும் தனக்கு முள்ள வித்யாஸத்தை உணராது அவைகளே தான் என்று நினைப்பவன்), அஞ்ஞானத்தினுல் ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மங்களை ஏற்றிக்கொண்டு, அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குக் 'கர்த்தா நான்' என்று நினைக்கிருன்." (18-வது அத். 14-15-வது சுலோகங்களில் கர்மத்தின் ஐந்து காரணங்கள் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்க.)

(இராகவேந்திரர்) "ப்ரக்ருதே:=மாயையினுடைய, கு³ணை:=சத்வாதிகுணங்களைக் கொண்டு, ப்ரக்ருதே: =ஜீவ சுபாவத்தினுடைய, கு³ணை: =குணங்களினுலே, எனருல் தத்துவஞானம், மித்தியா ஞானம், மிசிரஞானம் ஆகிய இவைகளினுலே, ப்ரக்ருதே: = பரமாத்மாவினுடைய, கு³ணை: = இச்சா சக்திமுதலிய குணங்களினுலே," என்று இப்படி மூன்று விதமாய் அர்த்தம் செய்திருக்கிருர். கர்மங்களென்ருல் சாது கர்மம், மிசிர கர்மம், அசாது கர்மம். (27)

உஅ. தத்த்வவித்து மஹாபா³ஹோ கு³ணகர்மவிபா⁴க³யோ: ।
கு³ணா கு³ணேஷு வர்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே ॥

28. தத்வவித்-து-மஹாபாஹோ-குணகர்மவிபாகயோ: ।
குணா:-குணேஷு-வர்தந்தே-இதி-மத்வா-ந-ஸஜ்ஜதே ॥

ஹே மஹா பாஹோ　ஓ! பெரிய கைகளையுடையவனே!
குணகர்மவிபாகயோ:　குணங்களுடையவும் கர்மங்களுடையவும் பிரிவுகளின்
தத்வவித்　யதார்த்தத்தைத் தெரிந்தவனே:
குணா:　'இந்திரியங்களாகிய குணங்கள்
குணேஷு　(சப்தாதி) விஷயங்களாகிய குணங்களில்
வர்த்தந்தே　பிரவர்த்திக்கின்றன'
இதி　என்று
மத்வா　தெரிந்துகொண்டு
ந ஸஜ்ஜதே　பற்றுக் கொள்வதில்லை.

ஓ! பெரிய கைகளையுடைய அர்ஜுனா! குணங்களையுடைய பிரிவும், அவைகளின் தொழில்களாகிய கர்மங்களினுடைய பிரிவும் ஆகிய இவற்றின் உண்மையை அறிந்தவனே, அதாவது ஞானியோ,'இந்திரிய ரூபங்களாகிய குணங்கள் அவைகளின் விஷயங்களாகிய சப்தாதிரூபமான குணங்களில் பிரவிர்த்திக்கின்றன. ஆத்மா அன்று,' எனத் தெரிந்துகொண்டு,(கர்மங்களில்) பற்று இல்லாதவனாக இருக்கிறான்.

(ஸ்ரீதரர்) "குணகர்மங்களுடைய விபாகத்தின் வாஸ்தவத்தை யறிந்தவனென்றால், 'சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற குணங்கள் தன்னுடையவையல்ல; ஆத்மாவாகிய தான் அந்தக் குணங்களு மல்ல; கர்மம் தன்னுடையது மல்ல; தான் கர்மங்களைச் செய்கிறவனு மல்ல; குணங்கள், கர்மங்கள் இவைகளுக்குத் தான் வேறானவன் என்பதைத் தெரிந்தவன்தான் குணகர்ம விபாகங்களைத் தெரிந்தவன்," என்பது தாத்பர்யம்.

(இராகவேந்திரர்) 'குணகர்மவிபாகயோ:-குணாநாம் = பகவானுடைய இச்சைமுதலிய குணங்களுக்கும், பிரகிருதியின் சத்வாதி குணங்களுக்கும், பிரகிருதி விகாரமான தேகேந்திரிய மனதுகளுக்கும் பரஸ்பர பேதத்தையும், கர்மணாம் = பகவத்சிருஷ்டிமுதலிய கர்மங்களுக்கும், பகவத் அதீனனாகிய ஜீவனால் செய்யப்படும் கர்மங்களுக்கும் பரஸ்பர பேதத்தையும், தத்வவித் = யதார்த்தமா யறிந்தவன், குணா: = பகவத் இச்சாதி குணங்கள், குணேஷு = ஜீவசுவபாவ கர்மாதிகளிலும், குணா: = இந்திரியங்கள் பகவத் இச்சாநுசாரமாய், குணேஷு = சப்தாதி விஷயங்களிலேயும், வர்த்தந்தே = பிரவிர்த்திக்கின்றன" என்பது தாத்பர்யம். (28)

---

௨௯. 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃 𑌸𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 ।
𑌤𑌾𑌨𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥

29. ப்ரக்ருதே:-குணஸம்மூடா:-ஸஜ்ஜந்தே-குணகர்மஸு |
தாந்-அக்ருத்ஸ்நவித:-மந்தாந்-க்ருத்ஸ்நவித்-ந-விசாலயேத் ||

(𑌯𑍇)	(எவர்கள்)
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌃	பிரகிருதியினுடைய
𑌗𑍁𑌣𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃 (𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃)	குணங்களினால் நன்ருய் மோஹமடைந்தவர்களாய்க்கொண்டு
𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁	குணங்களின் கர்மங்களிலே
𑌸𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇	பற்று வைக்கிருர்களோ
𑌤𑌾𑌨𑍍	அந்த
𑌅𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑌃	முற்றும் உணராத
𑌮𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍	மந்த புத்தியோரை
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌤𑍍	எல்லாம் உணர்ந்த ஆத்மஞானி
𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍	கலங்கும்படி செய்தல் கூடாது.

எவர்கள் பிரகிருதியினுடைய குணங்களால் நன்ருக மதி மயங்கினவர்களாய்க் குணங்களுடைய கர்மங்களிலே பற்று வைக்கிருர்களோ அந்த மந்த புத்தியோரை (அஞ்ஞானிகளை) எல்லாம் உணர்ந்த ஆத்மஞானியானவன் கலங்கும்படி செய்யக்கூடாது. (அதாவது, அஞ்ஞானத்தினல், "கர்மத்தைச் செய்கிருேம், அதனுடைய பயனைப் பெறுவதற்காக" என்று கர்மத்தின் பலனிலே திருஷ்டியுள்ள கர்மப் பற்றுள்ளவர்களுக்குக் கர்மம் செய்வதிலுள்ள நிச்சய புத்தியை மாற்றக்கூடாது என்பது பொருள்.)

(ராமாநுஜர்) "𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌤𑍍=ஸகல கர்மமும், பிரகிருதிகாரியமென்று அறிந்த ஞானியானவன்: ஆத்ம அநாத்ம ஞான மில்லாத மூடர்களுக்குக் கர்மத்தை விட்டு ஞானமார்க்கத்தில் பிரவிருத்திக்கும்படிபோதிக்கக் கூடாது. ஏனென்ருல், மூடனும், அவிவேகியுமான அவனுக்கு ஞானமார்க்கம் ஸித்திக்கவேமாட்டாது. இந்த ஞானியானவன் 'கர்மத்தினல் பிரயோஜன மில்லை' என்று சொன்ன வாக்கியத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு மூடன் கர்மத்தைமட்டும் விட்டுவிடுவான். அதனுல் கர்மபலன் உண்டாக ஹேதுவு மில்லை; ஞானஸித்திக்கு யோக்கியனுமன்று; இரண்டுங் கெட்டவன் ஆவான். ஆகையால், ஞானியானவன், "கர்மமானது ஆத்மதரிசனத்திற்குச் சாதனமானது" என்றும், "அதை விட்டால் உனக்கு வேறே

பிரயோஜனங் கிடைக்கமாட்டாது" என்றும் சொல்லித் தான் கர்மத்தைச் செய்தும், செய்வித்தும் காட்டவேண்டும்," என்பது தாத்பரியம்.

(மத்வாசாரியர்) "இந்திரியங்கள், சப்தாதி விஷயங்கள், சத்வ ரஜஸ் தமஸ்கள், முக்கியம் அல்லாதவைக ளெவையோ அவைகள் முதலிய இவைகளுக்கெல்லாம் குணங்கள் என்று பெயர்,"

(ஸூ) மாயையினுடைய குணங்களினாலே மூடர்களாயிருக்கிற எவர்கள், இந்திரியங்களினுடைய வியாபாரங்களில் அபிமானம் வைக்கிறார்களோ, ஒன்றுந் தெரியாத அறிவினர்களாகிய அவர்களை ஆத்மஞானியானவன் (கர்மத்தை விட்டு) மாறி நடக்கும்படி செய்யக்கூடாது. (29)

---

௩௦. 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 ।
𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍀𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌜𑍍𑌵𑌰𑌃 ॥

30. மயி(1)ஸர்வாணி-கர்மாணி-ஸந்ந்யஸ்ய(2)-அத்யாத்மசேதஸா(3)।
நிராசீ:-நிர்மம:-பூத்வா-யுத்யஸ்வ-விகதஜ்வர: ॥

(𑌪𑌦𑌂)	(ஞீ)
𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾	ஆத்மாவைப்பற்றிய மனதோடு
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿	சகல கர்மங்களையும்
𑌮𑌯𑌿	என்னிடத்தில்
𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯	அர்ப்பித்து,
𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍀𑌃	ஆசை அற்றவனாய்
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑌃	மமகாரம் அற்றவனாய்
𑌵𑌿𑌗𑌤𑌜𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾	துயரத்தை விட்டவனாய் இருந்துகொண்டு
𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵	யுத்தத்தைச் செய்.

"(ஓ! அர்ஜுனா!) நீ, ஸகல கர்மங்களையும் என்னிடத்தில் ஒப்பிவைத்து, கர்மங்களின் பலன்களை எனக்கு அர்ப்பணஞ் செய்து, அதாவது, 'நான் பரமாத்மாவினுடைய ஏவற்காரனாக ஸகல கர்மங்களையுஞ் செய்து பரமாத்மாவுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்பவேண்டியவன்,' என்கிற இவ் விவேக புத்தியுடன் பலாபேக்ஷ யின்றியும், 'இது எனது' என்கிற மமகாரத்தை விட்டும், வியஸனத்தை விட்டவனாயிருந்துகொண்டும் யுத்தத்தைச் செய்."

---

(1) "மயி-எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாகவும், ஸர்வஜ்ஞனாகவும், பரமேச்வரனாகவு முள்ள கடவுளாகிய வாஸுதேவனான என்னிடத்து" (சங்கரர்). "பரமாத்மாவாகிய என்னிடத்தில்" (ராமாநுஜர்).

(2) "ஸந்ந்யஸ்ய-நிக்ஷிப்ய ஒப்பிவைத்து, அதாவது அர்ப்பணம் செய்து" (சங்கரர்). "பகவானே என்னுடைய இருதயத்திலிருந்து செய்கிறார் என்கிற எண்ணத்துடன் செய்து அவருக்கு ஒப்பிவைத்து" (இராகவேந்திரர்).

(3) "அத்யாத்மசேதஸா-'நான் செய்பவன்; ஈசுவரனுக்காகத் தொண்டன்போலக் கர்மத்தைச் செய்கிறேன்' என்று விவேக புத்தியோடு" (சங்கரர்). "கிருஷ்ணசுவாமியானவர் சர்வோத்தமனுயிருக்கிற பரமாத்மாவென்கிற புத்தியினுலே," (இராகவேந்திரர்).

(ஸூ) ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டு மோக்ஷத்தை அடைய விரும்புகிற அஞ்ஞானியாகிய கர்மத்திற்கு உரியவன், கர்மத்தை எப்படிச் செய்யவேண்டு மென்பது இந்தச் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. சுருதிகளினுல் உண்டாகிய ஆத்மஸ்வரூப விஷயமான ஞானத்தோடு, அதாவது, தான் பகவானுக்குச் சரீர மென்றும், பகவானுல் பிரவிர்த்திக்கச் செய்யப்படுகிறவ னென்றும் நினைத்து, 'எல்லோருக்கும் ஈசுவரனும், நியமிப்பவனும், சேஷியும் அதாவது ஆள்பவனும் ஆகிய பரம புருஷனே தம்மவனுகிய ஆத்மாவினுல் தனது உபகரணம் (சாதன சாமக்கிரியை)களினுல் தன்னுடைய ஆராதனைக்காகத் தானுகவே தனது கர்மங்களைச் செய்வித்துக் கொள்ளுகிருர்' என்று நம்பி, மமகாரம் முதலியன அற்று, 'பரம புருஷனே கர்மங்களினுல் ஆராதிக்கப்பட்டு ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று விடுவிப்பார்,' என்று எண்ணிக் கர்மம் செய்யப்படவேண்டும்,' என்பது, விசிஷ்டாத்வைதபரமான தாத்பரியம். (30)

---

௩௧. 𑌯𑍇 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌾𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌨𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 ॥

31. யே-மே-மதம்-இதம்-நித்யம்-அநுதிஷ்டந்தி-மாநவா: ।
ஶ்ரத்தாவந்த:-அநஸூயந்த:-முச்யந்தே-தே-அபி-கர்மபி: ॥

𑌯𑍇 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌾𑌃	எந்த மனிதர்கள்
𑌮𑍇	என்னுடைய
𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌤𑌂	இந்த மதத்தை (அபிப்பிராயத்தை)
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃	சிரத்தையுள்ளவர்களாயும்
𑌅𑌨𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃	அசூயை யில்லாதவர்களாயும்
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂	எப்பொழுதும்
𑌅𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿	அநுசரித்து நடக்கிருர்களோ
𑌤𑍇 𑌅𑌪𑌿	அவர்களுங்கூட

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 — கர்மங்களால்
𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 — விடப்படுகிறார்கள்.

எந்த மனிதர்கள் என்னுடைய இந்த மதத்தை (அபிப்பிராயத்தை, கொள்கையை) சிரத்தை விசுவாசத்தோடும் (நம்பிக்கையோடும்) தூஷிக்காமலும், எப்பொழுதும் அநுஸரித்தும் நடக்கிறார்களோ அவர்களும் கூடத் தர்மாதர்மங்கள் என்னும் பெயருடைய கர்மங்களினால் (கர்ம பந்தத்திலிருந்து) விடப்படுகிறார்கள்.

(சங்கரர்) "'அஞ்ஞானி கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்று நான் நியாயத்தோடு சொல்லிய என்னுடைய இந்தக் கொள்கையை அவ்வாறு அநுஷ்டிப்பவர்கள் படிப்படியாக முக்தி பெறுகிறார்கள் என்பது சொலலப்படுகிறது. ஸகலப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில் வஸிப்பவரும், பரம குருவுமாகிய வாஸுதேவனை என்னைப்பற்றி, அறிவின்மையினாலாவது, அஸூயையினாலாவது 'என்னையே அடைக்கலமாகக் கொள் என்று பகவான் தற்புகழ்ச்சி செய்கின்றார்' என்று தூஷிக்காமல், நம்பிக்கையோடு என்னுடைய மேற்சொன்ன மதத்தை அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, இவர்களும் தர்மாதர்மம் என்னும் பெயரையுடைய கர்மங்களால் விடப்படுகிறார்கள்." ('அஸூயை' என்பது குணமாய் உள்ளதினிடத்துத் தோஷத்தை ஆரோபித்தல். 'சிரத்தை' என்பது குருவினாலும், சாஸ்திரங்களினாலும் இஹபர விஷயமாகச் சொல்லப்பட்ட உபதேசத்தில் பூர்ணமான நம்பிக்கை வைத்து நடப்பது).

(ராமாநுஜர்) "𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿—அவர்களுங்கூட" என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள, 'அபி' சப்தமானது பின்னுஞ் சிலரைச் சேர்ப்பதற்காக உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் யாரென்றால், சாஸ்திராதிகாரிகளாகிய எந்த மனிதர்கள், 'இந்தக் கீதாசாஸ்திரம்தான் சாஸ்திரார்த்தம்' என்று தெரிந்து அதின்படி அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்களும், அல்லது அநுஷ்டிக்காவிட்டாலும் இந்த சாஸ்திரார்த்தத்தைத் தெரிந்து அதில் பக்தி சிரத்தை வைக்கிறார்களோ அவர்களும்,பக்தி சிரத்தையில்லாவிட்டாலும் இந்த சாஸ்திரத்தை நிந்திக்காமலிருக்கிறார்களோ அவர்களும், அநாதியாய் வந்திருக்கிற ஸகல கர்மங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள்."

(ஸ்வா) "𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌤𑌂='இந்த அபிப்பிராயம்' என்பது இதற்கு முந்திய சுலோகத்தில் சொன்ன அபிப்பிராயமென்று தோற்றுகிறது. அதாவது, கர்மங்களை ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்து பலனை ஈசுவரனுக்கு ஒப்புவித்து விட்டுப் பலனைக் கோராமலும், அபிமான மில்லாமலு மிருப்பதே. (31)

---

௩௨. 𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ॥

32. யே-து-ஏதத்-அப்யஸூயந்த:-ந-அநுதிஷ்டந்தி-மே-மதம்(1)।
ஸர்வஜ்ஞாநவிமூடா:-தாந் வித்₃தி₄-நஷ்டாந்-அசேதஸ:॥

𑌯𑍇 𑌤𑍁	மற்று எவர்கள்
𑌮𑍇	என்னுடைய
𑌏𑌤𑌤𑍍 𑌮𑌤𑌮𑍍	இந்த (மேற்சொன்ன) அபிப்பிராயத்தை
𑌅𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃	துவேஷிக்கிறவர்களாய்
𑌨𑌾𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿	அநுஸரித்து நடக்கிறதில்லையோ
𑌅𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃	அவிவேகிகளாயும்
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌨𑍍	ப்ரஹ்மவிஷயமாயும் ஸகலகர்மவிஷயமாயுமுள்ள ஞானத்தில் மூடர்களாயுமிருக்கிற
𑌤𑌾𑌨𑍍	அவர்களை
𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍	கெட்டுப்போனவர்களாக
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿	அறி.

மற்று எவர்கள் என்னுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தைத் துவேஷிக்கிறவர்களாய்க் கொண்டு அநுஸரிக்கிறதில்லையோ, அவிவேகிகளாயும்-ப்ரஹ்மவிஷயமாயும்-ஸகல கர்மவிஷயமாயுமுள்ள ஞானமில்லாத மூடர்களாயு மிருக்கிற அவர்களைக் கெட்டுப்போனவர்களாக அறி. (இவர்கள் முந்திய சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டவர்களுக்கு விபரீதமானவர்கள்.)

---

(1) "மதம்-ஸகல வஸ்துக்களும் என்னுடைய சரீரமானபடியால் என்னையே ஆதாரமா யுடையன என்றும், என்னுடைய சேஷபூதங்களென்றும், என்னாலேயே ஏவப்படுகிறவை யென்றுமுள்ள என் மதத்தை" (ராமாநுஜர்). (32)

---

௩௩. 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿 ।
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

33. ஸத்ருஶம்-சேஷ்டதே-ஸ்வஸ்யா:-ப்ரக்ருதே:-ஜ்ஞாநவாந்-அபி।
ப்ரக்ருதிம்-யாந்தி-பூ₄தாநி-நிக்₃ரஹ:-கிம்-கரிஷ்யதி ॥

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌅𑌪𑌿	ஞானமுள்ளவனுங்கூட
𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃	தன்னுடைய
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌃	பிரக்ருதிக்கு (ஸ்வபாவத்திற்கு)
𑌸𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍	தக்கபடியே

வெஷ்டெத	நடக்கிறான்;
ஹூதானி	பிராணிகள்
ப்ரக்ருதிம்	ஸ்வபாவத்தை (இயற்கையை)
யாந்தி	அநுஸரிக்கின்றன
நிக்ரஹ:	(அதைத்) தடுப்பது
கிம் கரிஷ்யதி	(இவர்களுக்கு) என்ன செய்யும்?

ஞானியுங்கூடத் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு, அதாவது, பூர்வ ஜன்ம வாசனைக்குத் தக்கபடியே அநுஸரித்து நடக்கிறான். இவ்வாறு எல்லாப் பிராணிகளும் தத்தம் ஸ்வபாவத்தை அநுஸரித்துச் செல்லு கின்றமையால, அதை சாஸ்திரமாவது நானாவது தடுப்பது என்ன பிர யோஜனத்தை உண்டாக்கும்?

(1) "நிக்ரஹ:-சாஸ்திர நிஷேதமானது." (சங்கரர்). "மனோ நிக்கிரகமானது, அல்லது தண்டிப்பதானது" (இராகவேந்திரர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "மேற்சொன்ன அவர்கள் எந்தக் காரணத்தினால் உம்முடைய மதத்தை அநுஷ்டியாமல் பரதர்மங்களை அநுஷ்டிக்கிறார் கள்? ஸ்வதர்மத்தையும் அநுஸரிப்பதில்லை? உமக்குப் பிரதிகூலமாக நடப்பவர்கள் உங்களுடைய கட்டளையை மீறுதலாகிய குற்றத்திற்கு ஏன் அஞ்சுவதில்லை?' என்பதற்குக் காரணம் சொல்லப்படுகிறது. ஞானவா னுங்கூடத் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்பச் செய்கையைச் செய் கிறான். ஸ்வபாவ மென்பது இந்த ஜன்மத்தின் தொடக்கத்தில் வெளிப்பட் டதாய், முன் ஜன்மங்களிலே செய்யப்பட்ட, தர்ம அதர்மங்களின் ஸம்ஸ் காரம், அதாவது வாஸனை. அதுதான் இந்தச் சுலோகத்தில் 'அவரவர்கள் ப்ரகிருதி' என்று சொல்லப்பட்டது. அதற்கு ஏற்பவே, ஒவ்வொரு பிராணி யும், ஞானமுள்ளவனுங்கூட நடக்கிறான். மூடனைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகவே, பிராணிகள் தத்தம் பிரகிருதியைப் பின்பற்று கின்றன. நானாவது, வேறொருவனாவது அதனைத் தடுத்து ஒடுக்குதல் என்ன செய்யும்? அறிவுள்ளவனுங்கூடப் பூர்வஜன்ம வாஸனைக்கு வசப் பட்டுப் பாவங்களான தீவினைகளை எண்ணாது செய்கிறான் என்க."

(ஆ) 'ப்ரக்ருதே:'—என்கிற பதத்திற்கு: சங்கரர்: இராகவே ந்திரர்: "பூர்வகர்ம ஸம்ஸ்காரம்" என்றும், ராமானுஜர்: "பூர்வகர்ம வாச னை" என்றும், ஸ்ரீதரர்: "பூர்வ கர்ம ஸம்ஸ்காரத்திற்கு உட்பட்ட ஸ்வபா வம்" என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்வயார்த்தத்தில் ஸ்வபாவமென்று போட்டிருக்கிறது. இவைகளெல்லாம் ஒன்றையேதான் குறிக்கின்றன.

அவைகளில் ஒன்றிற்குச் சொல்லும் அர்த்தந்தான் எல்லாவற்றிற்கும் சொன்னதாகும். பூர்வ ஜன்மத்தில் ஒருவன் செய்த புண்ணிய கர்மங்களுக்காகச் சுவர்க்காதி லோகங்களில் சுகபலனையும், பாபங்களுக்காக நரகாதி லோகங்களில் துக்கபலனையும் அடைகிறான். அப்படிச் சுவர்க்க நரகாதி லோகங்களை யடைந்தவன் அந்த லோகங்களில் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்து மிச்சமுள்ள கர்மமானது, பாபமோ, புண்யமோ, அதற்குத் தகுந்தபடி இந்த மனுஷ்யலோகத்திலாவது, அல்லது, அதைவிட உயர்ந்த, அல்லது தாழ்ந்தலோகத்திலாவது ஜன்மத்தை எடுக்கிறான். அந்த மிச்சம்தான் 'கர்மசேஷம், கர்மவாசனை, ஸம்ஸ்காரம்,' என்று சொல்லப்படுகிறது. 'அந்த மிச்சமென்பது எப்படிப்பட்டதென்றால், கஸ்தூரி, புனுகு முதலிய வாசனையுள்ள வஸ்துக்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த பெட்டி முதலானவைகளில் அந்த வஸ்துக்கள் முழுதும் செலவழிந்துவிட்டாலும், பெட்டி முதலானவைகளில் வாசனைமட்டும் எப்படிப் போகாமலிருக்குமோ, எண்ணெய் வைத்திருந்த பாத்திரத்தில் எண்ணெய் செலவழிந்தபிறகும் எண்ணெயின் வாஸனை எப்படியிருக்குமோ, அப்படியே புண்ணிய, பாப கர்மங்களுக்குப் பலன் அநுபவித்த பின்னுங்கூட அந்தக் கர்மங்களின் வாஸனை அவனைத் தொடர்ந்தே அதற்குத் தக்கபடி ஜன்மங்களையும் பிரவிருத்தியையு முண்டாக்குகிறதென்பது சிலர் பக்ஷம்; சங்கரர்: ப்ரஹ்ம ஸூத்திரம்: ௩-க-அ-க்குச் செய்திருக்கிற பாஷ்யத்தில் 'கர்மசேஷம் என்பது அனுபவிக்காமல் மிச்ச மிருக்கிற ஸஞ்சிதமேயன்றி அனுபவித்த கர்மத்தின் வாசனை யல்ல,'' என்று சொல்லியிருக்கிறார். (33)

---

௩௪. இந்த்ரியஸ்யேந்த்ரியஸ்யார்தே ராகத்வேஷௌ வ்யவஸ்திதௌ ।
தயோர்ந வஶமாகச்சேத் தௌ ஹ்யஸ்ய பரிபந்திநௌ ॥

[தௌ

34. இந்த்ரியஸ்ய இந்த்ரியஸ்ய-அர்த்தே-ராகத்வேஷௌ-வ்யவஸ்திதௌ ।
தயோ:-வஶம்-ந-ஆகச்சேத்-தௌ-ஹி-அஸ்ய-பரிபந்திநௌ ॥

இந்த்ரியஸ்ய இந்த்ரியஸ்ய	அந்தந்த இந்திரியத்தினுடைய
அர்தே	சப்தாதி விஷயங்களில்
ராகத்வேஷௌ	விருப்பு வெறுப்புக்கள்
வ்யவஸ்திதௌ	அமைந்திருக்கின்றன;
தயோ:	அவைகளுடைய
வஶம்	வசத்தை
நாகச்சேத்	அடைதல் கூடாது;
ஹி	ஏனென்றால்,

தௌ	அவைகள்
ஹ்யஸ்ய	இவனுக்கு
பரிபந்திநௌ	சத்துருக்களாக இருக்கின்றன.

விருப்பு வெறுப்புக்கள் அந்தந்த இந்திரியத்தினுடைய விஷயத்திலேயும் அமைந்திருக்கின்றன. அந்த ராகத்வேஷாதிகளின் வசமாக ஒருவனும் ஆதல் கூடாது; அதாவது, அவைகளுக்கு உட்படுதல் கூடாது. ஏனென்றால், அந்த ராகத்வேஷாதிகள் இவனுக்கு (புருஷனுக்கு) விரோதிகளாக இருக்கின்றன.

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஸகலப் பிராணிகளும் தத்தம் பிரகிருதிக்கு (ஸ்வபாவத்திற்கு) ஏற்பவே நடப்பனவாகவும், பிரகிருதியற்றதாக ஒன்றும் இல்லை என்பனவாகவும் இருந்தால், அப்பொழுது புருஷப் பிரயத்தினத்திற்கு இட மில்லாமற்போவதால், சாஸ்திரம் வீண் என்று அதனைத் தூஷணமாகச் சொல்லவேண்டிவருமே' என்றாலோ, அதற்கு மறுமொழி இந்தச் சுலோகத்தில் பகவானால் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் விஷயங்களாகிய சப்தாதிகளில், ஒருவனுக்கு இஷ்டமானதிலே விருப்பும், இஷ்ட மில்லாததிலே வெறுப்பும், இவ்வாறாக இந்திரிய விஷயந்தோறும் விருப்பு வெறுப்புகள் அவசியம் உண்டாகின்றன. இங்கேதான் புருஷப்பிரயத்தினத்திற்கும், சாஸ்திர விஷயத்திற்கும் இடமுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சாஸ்திர விஷயத்தை மேற்கொண்டு நடப்பவன் முதலிலிருந்தே விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு உட்படக்கூடாது. ஏனெனில், புருஷனுடைய பிரகிருதி (ஸ்வபாவம்) என்பது ராகத்வேஷங்களின் வழியாகவே, அதாவது, அந்த விருப்பு வெறுப்புக்களை முன்னிட்டே, அப் புருஷனைத் தனது வழிக்கு இழுக்கின்றது.

அப்பொழுது ஸ்வதர்மத்தைக் கைவிடுவதும், பிறர் தர்மத்தைக் கைக்கொள்ளுவதும் உண்டாகின்றன. ஆனால், எப்பொழுது ஒருவன் விருப்பு வெறுப்புக்களை அவற்றின் விரோதியான விவேக புத்தியைக் கொண்டு தடுத்து அடக்குகின்றானோ, அப்பொழுது அப் புருஷன்: சாஸ்திரத்தில் கருத்துள்ளவனாகவே ஆகிறானேயன்றிப் பிரகிருதி வசமாவ தில்லை. ஆகையால், யாவரும் இந்த விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு வசமாகக் கூடாது. ஏனெனில், அவைகள், 'வழியில் திருடர்கள்போல' இப் புருஷனுக்கு நல்வழிக்கு இடையூறு செய்யும் சத்துருக்கள். ஆகவே, சிரேயோமார்க்கத்தை இச்சிப்பவன் சாஸ்திரீயமான விவேக புத்தியினால் நல்லவற்றைத்

தெரிந்து செய்தலும், தீயனவற்றை அறிந்து தவிர்த்தலும்தான் புருஷப் பிரயத்தனத்தினுல் ஆகக்கூடியது என்பது கருத்து.''

(ஸ்ரீதரர்) ''ஆசை துவேஷங்களுக்குச் சுவாதீன மாகாமலிருக்க வேண்டுமானுல் சாஸ்திரார்த்தங்களை அறிந்து, அநுஷ்டித்து ஈசுவர பஜனை செய்து வரவேண்டியது முக்கியமானது.''

(மத்வர்) ''கர்மவாசனையினுல் இழுக்கப்படுகிறவனுக்கு இந்திரிய நிக்கிரகத்தினுல் பிரயோஜன மில்லையென்று முன்னமே சொல்லப்பட்டது. காமக்குரோதங்களுக்குச் சுவாதீனமாதல் கூடாதென்று இதில் சொல்லப்படுகிறது. இதனுல் கிரமக்கிரமமாய் இந்திரிய நிக்கிரகஞ் செய்து, வந்தால் (பிறகு காமக்குரோதங்களையும் அடக்கிக்) காலாந்தரத்தில் பிரயோஜன மடையலாமென்பது கருத்து.''

(ஸூா) ஸ்ரீதரசுவாமிகளுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொற்பம் விவரித்து அடியிற் கண்டபடி சொல்லலாம்; இந்திரியங்கள் உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைப் பார்ப்பது, கேட்பது முதலியவைகளினுல்; ஆசை கோபம், அல்லது த்வேஷம் இவை யுண்டாகின்றன. எப்படியென்முல், இன்ப முண்டாக்கத் தக்கதான ஒரு வஸ்துவைக் கண் பார்த்தவுடன் அந்த வஸ்துவினிடத்தில் ஆசை யுண்டாகிறது. ஆசைப் பட்ட வஸ்து கிடைப்பதில் யாதொரு தடை செய்யப்பட்டால் அந்தத் தடை யாராலுண்டாயிற்ருே அவனிடத்தில் கோபம்; அல்லது த்வேஷ முண்டாகிறது. ஆகையால்தான் ஆசையும் துவேஷமும விஷயங்களாகியவஸ்துக்களிலிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டன. ஞானியானவன் வஸ்துக்களில் விருப்பம் வைப்பானுகில் அதிலிருந்து ஆசையும், கோபமு முண்டாய் ஞானப் பிரவிருத்தியைக் கெடுத்துவிடும்; ஆகையால், ஞானிக்குச் சத்துருவென்று சொல்லப்பட்டன. சாஸ்திரார்த்த விசாரமானது பரமேசுவர பஜனையை யுண்டாக்குகிறது. பரமேசுவர பஜனையானது, ராகத்வேஷங்களுக்கு உட்படாமல் காக்கிறது. (34)

---

௩௫. 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌵𑌹𑌃 ॥

35. ஶ்ரேயாந்(1)-ஸ்வதர்ம:(2)-விகுண:(3)-பரதர்மாத்(4)-ஸ்வநு|
ஸ்வதர்மே-நிதநம்-ஶ்ரேய:-பரதர்ம:-பயாவஹ:॥[ஷ்டிதாத் ॥

𑌸𑍍𑌵𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍	செவ்வையா யனுஷ்டிக்கப்பட்ட
𑌪𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍	பிறருடைய தர்மத்தைக்காட்டிலும்
𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌃	குண மில்லாத

ஸ்வதர்ம: — தன்னுடைய தர்மமானது
ச்ரேயான் — சிரேஷ்டமாகும்;
ஸ்வதர்மே — தன்னுடைய தர்மத்தில்
(ஸ்திதஸ்ய) — இருந்தவனுக்கு
நிதநம் — மரணமாயினும்
ச்ரேய: — சிரேஷ்டமாகும்;
பரதர்ம: — பிறருடைய தர்மமானது
பயாவஹ: — (நரக) பயத்தையுண்டாக்கும்.

பிறர் தர்மம் நன்றாய் அநுஷ்டிக்கப்பட்டபோதிலும் அதைக் காட்டினும் தன்னுடைய சொந்தத் தர்மமானது குணமில்லாததாயினும் சிரேஷ்டமாகும். பிறர் தர்மத்தை ஆச்ரயித்துக்கொண்டு வாழ்வதைவிட சொந்தத் தர்மத்திலிருந்து மரணமடைந்தாலும் நன்மையாக ஆகும். ஏனென்றால், பிறருடைய தர்மமானது நரகம் முதலான பயத்தை (அபாயத்தை) விளைவிக்கும்.

---

(1) "ஶ்ரேயாந் — சுவர்க்காதிப் பிராப்தியைக் கொடுக்கும்" (ஸ்ரீதரர்).

(2) "ஸ்வதர்ம: — தன்னுடைய வர்ணாசிரமத்திற்கு உரிய தர்மம்" (இராகவேந்திரர்). கர்மயோகமானது" (ராமாநுஜர்).

(3) "விகுண: - குணஹீநம் என்றால், பரிபூர்ணமாகாத கர்மம்" (ஸ்ரீதரர், இராகவேந்திரர்).

(4) "பரதர்மாத் — ஞானயோகத்தைக்காட்டினும்: (ராமாநுஜர்); பிறருடைய வர்ணாசிரமத்திற்கு உரிய தர்மத்தைக்காட்டினும் (இராகவேந்திரர்).

(ராமாநுஜர்) "அர்ஜுனா! கர்மத்திற்குமாத்திரம் அதிகாரியான நீ, சிரேஷ்டமான ஞானாதிகாரிக்குரிய ஞானநிஷ்டையை அநுஷ்டிக்கலாமென்று எண்ணி யுத்தஞ் செய்வதை விட்டுவிடுவாயாகில் நாசமடைவாய்,' என்று பகவான் சொல்வது."

(ஸ்வ) ராகத்வேஷாதிகளால், அதாவது விருப்பு வெறுப்புக்களால் தூண்டப்பட்டவன்: 'பிறருடைய தர்மமும், தர்மந்தான்; அதுவும் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதுதான்' என்று சாஸ்திர விஷயத்தைத் தப்பாகக் கிரகித்துக் கொள்கிறான். அது சரியன்று. ஒவ்வொருவனும் அவனவனுடைய பூர்வஜன்ம பரிபாகத்திற்குத் தக்க இயற்கை, அதற்கு அநுகூலமான ஜாதி குலம் தேசம் முதலானவைகளில் இப்போது ஜனிக்கிறான். அந்த ஜாதிவகையறாவுக்கு ஏற்ற தர்மங்கள் இவை என்பதை, லோகசங்கிரகத்தை

உத்தேசித்துச் சர்வஜ்ஞனை ஈசுவரன், வேத சாஸ்திராதிகளின் மூலமாய் வெளிப்படுத்தியிருப்பதைத்தான் அவனவன் ஸ்வதர்மமென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ஈசுவரன் அவனவனுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்க ஜனனத்தையும் ஸ்வதர்மத்தையும் கொடுத்திருந்தும், அதற்கு விரோதமாகத் தற்காலத்தில், ஜனங்கள் தங்கள் அற்பபுத்தியினால், பரதர்மங்கள் தங்களுக்குச் சிரேஷ்டமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு, அந்தப் பரதர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். அற்பபுத்தியைக் கொண்டு இவன் தனக்குச் சிரேயஸ் என்று நிச்சயித்துக்கொள்ளும் பரதர்மம், முடிவில் கெடுதியைத்தான் உண்டாக்குமாதலால், இந்தச் சுலோகத்தில் ஒவ்வொருவனும் அவனவனுக்கு எந்த (கர்மம்) தர்மம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதை யநுஷ்டிக்கிறது சிரேஷ்டமே யல்லாது, தன்னுடைய தர்மத்தைவிடப் பிறருடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறவன் நரகமடைவானென்று சொல்லப்பட்டது. உதாரணம்: வைசியன்: தன்னுடைய கர்மங்களாகிய பயிரிடுதல், பசு ஸம்ரக்ஷணை, வியாபாரம் இவைகளை விட்டு க்ஷத்திரிய தர்மமாகிய யுத்தம், அரசாட்சி முதலானவைகளைச் செய்யவும்; அப்படியே க்ஷத்திரியன்: தன் ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்காத வியாபாரம், பயிரிடுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யவும் தலைப்பட்டால் உலகம் சீராக நடபெறாமல் கெட்டுப்போம். அந்தக் காரணத்தினால், அது நரகத்தைக் கொடுக்கிறது. ஆனால், தன்னுடைய ஸ்வதர்மம் குறையுள்ளதாகத் தோன்றினபோதிலும் அதையே அநுஷ்டித்தால் ஈசுவரன் அதன் மூலமாக நற்கதியை இவன் அடையும்படி செய்கிறான். பின் வருகிற 18-வது அத்தியாயத்தில் நான்கு வருணத்தாருடைய ஸ்வபாவமான கர்மங்கள் இன்னவையென்று சொல்லி, அதில் 47-வது சுலோகத்திலும், "ஶ்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுணः" என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதையும் பார்க்க.

மேலும், 'ஸ்வயம்ஆசரணம் ஶக்த்யா விதர்மாந் நிவர்த்தனம் । தைவாத் லப்தேந ஸந்தோஷ ஆத்மவிச்சரணார்ச்சனம் ॥" — "தன்னால் கூடியவரையில் சுவதர்மத்தை ஆசரிக்கவேண்டியது; பிறர் தர்மத்தை யனுஷ்டிக்காமல் நிவிர்த்தித்தல் வேண்டும்; தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்த வஸ்துக்களில் சந்தோஷ மடைந்தவனும், ஞானிகளுடைய பாதஸேவை பண்ணுகிறவனுமா யிருத்தல் வேண்டியது." என்று ஸ்ரீ பாகவதம்: ௲-௨௨-அ-ல் சொல்லியிருப்பதையும் பார்க்க.

[அர்ஜுன உவாச]

௩௬. அத கேந ப்ரயுக்தோऽயம் பாபம் சரதி பூருஷ꞉ ।
அநிச்சந்நபி வார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜித꞉ ॥

36. அத-கேந-ப்ரயுக்தஃ-அயம்-பாபம்-சரதி-பூருஷஃ ।
அநிச்ஹந்(1)அபி வார்ஷ்ணேய பலாத்-இவ நியோஜிதஃ ॥

அர்ஜுந உவாச	அர்ஜுனன் சொன்னது:
ஹே வார்ஷ்ணேய	"ஓ! விருஷ்ணி வம்சத்தில் ஜநித்தவரே!
அத	அப்படியானால்
அயம் பூருஷ꞉	இந்தப் புருஷனானவன்
அநிச்சந்நபி	(பாபஞ் செய்ய)இச்சை யில்லாதிருந்தாலும்
பலாத்	பலவந்தமாய்
நியோஜித இவ	ஏவப்பட்டவனைப்போல
கேந	எதனால்
ப்ரயுக்த꞉	தூண்டப்பட்டவனாக
பாபம்	பாபத்தை
சரதி	செய்கிறான்

[அர்ஜுனன் சொன்னது]

"ஓ! விருஷ்ணி வம்சத்தில் ஜநித்த கிருஷ்ணா! அப்படியானால், இந்தப் புருஷனானவன் பாபஞ் செய்ய இச்சை இல்லாதிருந்தாலும் எதனால் தூண்டப்பட்டவனாய்ப் பலவந்தம் செய்யப்பட்டவனைப்போல் பாபத்தைச் செய்கிறான்?"

(1). அநிச்ஹந்நபி—"விஷயாநுபவத்தி லிச்சை யில்லாதிருந்தாலும் விஷயாநுபவரூபமான பாபத்தைச் செய்கிறான்." (ராமாநுஜர்).

(ஸ்வ) மனிதனிடத்துள்ள காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாச்சரியமாகிய இந்த (அரிஷட்வர்கம்) ஆறுகளில் பிரதானமானவை காமம் குரோதங்கள். இந்த இரண்டினுடைய சுவாதீனத்தை யடையக்கூடாதென்று முந்தி (34-வது சுலோகத்தில்) சொல்லப்பட்டது. 'அந்த இரண்டில் பாபத்தில் ஏவுவது எது?' என்று அர்ஜுனன் கேட்பதாக மத்துவாசாரியர் தாத்பரியம். ஆனால், சங்கராசாரியர் தமது பாஷ்யத்தில் இந்தச் சுலோகத்திற்கு அவதாரிகை பின் வருகிறபடி எழுதியிருக்கிறார்:—

"த்யாயதோ விஷயாந் பும்ஸ꞉" என்கிற இரண்டாவது அத். 62-வது சுலோகத்திலும், இதன் மூன்றாவது அத்யாயம், 34-வது சுலோ.

கத்திலும், கெடுதிக்கு மூலம் கூறப்பட்டுள்ளபோதிலும், பல இடங்களில் சிதறிக் கிடப்பதும், நன்றாகத் தெரியாமலிருப்பதுமான முற் கூறிய விஷயத்தைத் தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும் அறியக் கருதி அக் கெடுதியின் சரியான மூலம் இன்னதென்று தெரிந்தால் அதனை நீக்குவதற்கு முயற்சி செய்யலாமென்று அர்ஜுனன் இந்தப்படி பகவானைக் கேட்கிறான்.”

---

(1) [𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚.]

௩௭. 𑌕𑌾𑌮 𑌏𑌷 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧 𑌏𑌷 𑌰𑌜𑍋𑌗𑍁𑌣𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃 ।
𑌮𑌹𑌾𑌶𑌨𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌨𑌮𑌿𑌹 𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌂 ॥

37. காமஃ-ஏஷஃ க்ரோதஃ-ஏஷஃ-ரஜோகுணஸமுத்பவஃ |
மஹாஶநஃ-மஹாபாப்மா-வித்த்யி-ஏநம்-இஹ (2) வைரிணம்||

𑌏𑌷𑌃	இது (நீ கேட்ட காரணமானது)
𑌕𑌾𑌮𑌃	காமம்;
𑌏𑌷𑌃	இதுவே
𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃	கோபம்;
𑌰𑌜𑍋𑌗𑍁𑌣𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃	(இதுவே) ரஜோகுணத்தினின்று உண்டாவது;
𑌮𑌹𑌾𑌶𑌨𑌃	(இது) பெருந்தீனி யுடையது;
𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾	(இது) மஹா பாபம்;
𑌏𑌨𑌂	இதனை (காமத்தை)
𑌇𑌹	இங்கே
𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌂	சத்துருவாக
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿	தெரிந்துகொள்.

[ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது]

பிராணிகள் எந்தக் காரணத்தினால் பாபத்தைச் செய்கிறார்கள் என்றால், ஸகல அனர்த்தங்களுக்கும் காரணமான காமத்தினால்தான். இந்தக் காமமே கோபமாக ஆகிறது; அதாவது, ஏதேனும் ஒரு காரணத்தினால் இந்தக் காமம் தடுக்கப்பட்டால் அது கோபமாக மாறுகின்றது. இந்தக் காமம் ரஜோகுணத்திலிருந்து உண்டாவது. இது பெரும் தீனியுடையது; என்றால் காமத்திற்கு வேண்டிய ஆஹாரங்களாகிய விஷயானுபவங்களை அனுபவிக்க அனுபவிக்கத் திருப்தி அடையாமல் மேன்மேலும் விஷயானுபவங்களைக் கோருகின்றது. இந்தக் காமத்தினால் தூண்டப்பட்டுப் பிராணிகள் மஹா பாபத்தைச் செய்கின்றன. ஆகவே,

இங்கே, அதாவது, இந்த லோகங்களிலே, அல்லது, இந்த ஸம்ஸாரத்திலே, இக் காமத்தைச் சத்துருவாகத் தெரிந்துகொள்.

(1) 'ஹமவாநு'—என்கிற சப்தத்தின் தாத்பர்யம் இன்னதென்று 2-வது அத். 2-வது ஸ்லோகத்தின் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப்பார்க்க.

(2) 'இஹ-இங்கே,' என்றால், 'இந்த ஸம்ஸாரத்தில்' என்று சங்கரரும், 'ஞானயோகத்தில்' என்று ராமாநுஜரும், 'இஹபர புருஷார்த்த விஷயத்தில்' என்று இராகவேந்திரரும் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(ஸ்வ) இரண்டாவது அத்தியாயம் 62-63-வது ஸ்லோகங்களில் விஷய சிந்தனையால் காமமும் காமத்தினால் க்ரோதம் முதலானவை உண்டாவதாகவும், அச் ஸ்லோகங்களின் கீழ் சங்கரபாஷ்யத்தில் அதை எடுத்துச் சொல்லியிருப்பதையும் பார்க்க.

இந்தச் ஸ்லோகத்தில், பிராணிகளின் ஸகல துன்பங்களுக்கும் மூலகாரணம் காமம் (ஆசை) என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஆசை நிறைவேறுவது வேறொன்றினால் தடுக்கப்பட்டால் அப்போது கோபம் உண்டாகின்றது. ஆகையால், இந்தக் காமம் 'சர்வலோக சத்துரு' என்று சொல்லப்பட்டது. 'ரஜோகுணஸமுத்பவ:' என்பதற்குச் சங்கரர் வேறு ஒரு விதமாயும் தாத்பரியம் செய்கிறார். அதாவது, 'இந்தக் காமம்' ரஜோகுண முண்டாவதற்குக் காரணம்; அதாவது, இந்தக் காமத்தினாலேயே ரஜோகுண முண்டாகிறது. அது எப்படியெனில், காமம் (ஆசை) உண்டானவுடன் அது ரஜோகுணத்தை தலை எடுக்கச்செய்து ஒருவனைக் கார்யத்தில் செலுத்துகின்றது. ரஜோகுணத்தின் கார்யமான அடிமைத்தனம் முதலியவற்றில் அமைந்து வருந்தும் தௌர்ப்பாக்கியர்கள், "ஆசையாலன்றோ நான் அடிமைத்தொழிலைச் செய்யும்படி பண்ணப்படுகிறேன்" என்று புலம்புதலைக் கேட்கிறோமல்லவா? 'மஹாஶந:' என்றால், 'இந்தக் காமத்திற்கு அநுபவிக்கப்படத் தகுந்த விஷயங்கள் அநேகம்' என்றும் தாத்பர்யம் செய்யலாம். (37)

௩அ. தூமேநாவ்ரியதே வஹ்நிர் யதாதர்ஶோ மலேந ச।
யதோல்பேநாவ்ருதோ கர்பஸ் ததா தேநேதமாவ்ருதம்॥

38. தூமேந-ஆவ்ரியதே-வஹ்நி:-யதா-ஆதர்ஶ:-மலேந-ச। [ம்‖
யதா-உல்பேந-ஆவ்ருத:-கர்ப:-ததா-தேந-இதம் (1)-ஆவ்ருத

வஹ்நி:　　　நெருப்பானது
தூமேந　　　புகையினாலேயும்

𑌆𑌦𑌰𑍍𑌶𑌃	கண்ணாடியானது
𑌮𑌲𑍇𑌨	அழுக்கினாலேயும்
𑌯𑌥𑌾	எப்படி
𑌆𑌵𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇	மூடப்பட்டிருக்கிறதோ, அல்லது சூழப் பட்டிருக்கிறதோ,
𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃	கர்ப்பத்திலிருக்கிற சிசுவானது
𑌉𑌲𑍍𑌬𑍇𑌨	கருப்பையினாலே
𑌯𑌥𑌾	எப்படி
𑌆𑌵𑍃𑌤𑌃	மூடப்பட்டிருக்கிறதோ
𑌤𑌥𑌾	அப்படியே
𑌇𑌦𑌂	இது (ஞானமானது)
𑌤𑍇𑌨	அதனாலே (அந்த ஆசையினாலே)
𑌆𑌵𑍃𑌤𑌂	மூடப்பட்டிருக்கிறது.

அக்கினி புகையினாலேயும், கண்ணாடி அழுக்கினாலேயும், வயிற்றி லிருக்கிற சிசு (குழந்தை) ஆனது கருப்பையினாலேயும் எப்படி மூடப் பட்டிருக்கிறதோ, அப்படியே இந்த ஞானமானது அந்த ஆசையினாலே மூடப்பட்டிருக்கிறது.

(1) 'இதம்'-என்பதற்குப் 'பிராணிகள்' என்று ராமாநுஜரும்; 'ஈசுவரன், ஜீவன், அந்தக்கரணம்' என்று இராகவேந்திரரும் அர்த்தம் செய்கிறார்கள்.

(இராகவேந்திரர்) "ஸ்வயம் பிரகாசமுள்ள அக்கினியானது இருளாகிய உடன் பிறந்த புகையினால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதுபோல, சர்வஜ்ஞனான ஈசுவரன் ஜீவனுக்குக் காமத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறான். அதனால், ஈசுவரன் ஜீவனால் அறியப்படுகிறதில்லை. கண்ணாடியானது அழுக்கினால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதுபோல், அந்தக்கரணமானது காமத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியென்றால், அந்தக்கரணம் காமத்தினால் மூடப்பட்டதாய்க்கொண்டு ஈசுவரன், ஜீவன் இவர்களைக் காண்பிக்கிறதில்லை. சிசுவானது கருப்பையி லிருக்கையில் எப்படி ஒரு காரியமும் செய்யச் சக்தியற்றிருக்கிறதோ, அதுபோன்று காமத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிற ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தையாவது, ஞானமுதலியவற்றையாவது அடையக்கூடாதவனா யிருக்கிறான்."

(ஸ்வ) இந்தச் சுலோகத்தில் ஸ்ரீபகவான், முன் சொன்ன அந்தக் காமமானது ஞானத்திற்கு எவ்வாறு சத்துருவென்பதை மூன்று திருஷ்டாந்தங்களினால் கூறுகிறார்.

காமமானது ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற இந்த மூன்று குணாம்ச பேதங்களை அநுஸரித்து மூன்றுவித ஸ்வரூபத்தினுல் ஞானத்தை மூடுகின்றது. பின் வருகிற 14-வது அத்தியாயம், 6-வது, 7-வது சுலோகங்களில் ஸத்வ ரஜஸ்தமோ குணங்களின் சொரூபம் இன்னதென்றும்; ஷை அத். 17-வது சுலோகத்தில் ஸத்துவத்தினின்று அறிவும், ரஜஸ்ஸினின்று லோபமும், தமஸ்ஸிலிருந்து மோஹமும், அஞ்ஞானமும் உண்டாகின்றன என்றும்; 18-வது அத்தியாயம் 30,31,32-வது சுலோகங்களில் ஸாத்விக, ராஜஸ, தாமச புத்திகளின் சொரூபம் இன்னவைகள் என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதையும், அவற்றின் வியாக்கியானங்களையும் பார்க்க.

ஞானமானது, சத்துவாம்சம் உள்ள ஆசைகளினுல் மூடப்படும் பொழுது, அக்கினியானது எப்படிப்புகையினுல் மூடப்பட்டு, அக்கினியின் தேஜஸானது அதன் கீழ்ப்பாகத்தில் பிரகாசிக்கின்றதோ, அப்படியே அந்த ஞானமும் அதன் ஸ்வரூபாம்சத்தோடு பிரகாசிக்கின்றது. ஞானமானது, ரஜோகுணாம்சம் உள்ள காமத்தால் மூடப்படும்பொழுது, அழுக்கினுல் மூடப்பட்ட கண்ணுடியின் பிரகாசம் தோன்ருமற் போனபோதிலும் அதன் ஸ்வரூபம் முற்றிலும் மறையாததுபோல, ஞானத்தின் பிரகாசம் மட்டும் தடைப்பட்டு அதன் ஸ்வரூபம் மறையாமலேயிருக்கின்றது. ஆனுல், தமோகுணாம்சம் உள்ள ஆசையினுல் ஞானமானது மூடப்பட்டாலோ கர்பப் பையினுல் மூடப்பட்ட சிசுவின் தேஜஸ் மறைபட்டிருப்பதுதோடுகூட அதன் ஸ்வரூபம் முற்றிலும் மறைபட்டிருப்பதுபோல, ஞானத்தின் பிரகாசம் மறைபட்டுப்போவது மன்றியில் ஞானத்தின் ஸ்வரூபங்கூட விளங்காமற் போய்விடுகின்றது என்று சொல்லலாம். அல்லது, காமமானது ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களைப்பற்றி நிற்கும்போது திருஷ்டாந்தத்தில் கூறியபடி மூன்று வித ஸ்வரூபத்தோடு கூடி ஞானத்தை மறைப்பதாகவும் சொல்லலாம். அல்லது, (ஹூ) இந்தச் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட மூன்று திருஷ்டாந்தங்களால் ஆசையினுல் சூழப்பட்ட அந்தக்கரணத்தையுடைய மூன்று வகை ஜனங்களைக் குறிப்பிட்டதாகக் கொள்ளலாம். அதாவது, ஆசையாகிய புகையினுல் ஆத்மஞானமாகிய அக்கினி மூடப்பட்டிருப்பதென்பது ஒருவகை ஜனங்கள். இவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களென்ருல், ஆத்மஞான முள்ளவர்களே; ஆனுல், நிஷ்களங்கமாய், ஆத்மஞானத்திலேயே நிலையாயில்லாமலும் விஷயப்பற்றுதலை முழுதும் விடாமலுமிருப்பவர்கள். இவர்கள் அதி சீக்கிரத்தில் ஆத்மஞான மடைவார்கள். அஃது எதுபோலென்ருல், அக்கினியைச் சூழ்ந்திருக்கிற புகையானது

எவ்வளவு வியாபகமானாலும் அக்கினியின் அடிப்பாகமும், காற்றுமுதலானவைகளினால் புகை விலக்கப்பட்டபோது வேறு சில பாகமும் காணக்கூடியதாகவே யிருக்கும். மேலும், அக்கினி செவ்வையாய்ப் பிரகாசிக்கத் தொடங்கினவுடன் புகை இருந்தவிடந் தெரியாமற் போய்விடும். அது போன்று, இவன் கூடிய சீக்கிரத்தில் அப்பியாசத்தினாலே ஆத்மஞானமடைவான். ஆகையால், இவன் முதல் வகுப்பிற் சேர்ந்தவன்.

அழுக்கினால் மூடப்பட்ட கண்ணாடியில் பார்ப்பவனுக்குத் தன் முகமானது பிரகாசமாயும், சுத்தமாயும் தெரியாவிட்டாலும் ஏகதேசம் தெரியும். ஆனால், முகம் பிரகாசமாய்த் தெரியவேண்டுமென்கிற எண்ணம் மட்டு மிருக்கிறது. 'அழுக்கை நீக்கிவிட்டால் கண்ணாடி பிரகாசிக்கும்' என்கிற ஞானமட்டு மில்லை. அதுபோன்று, 'ஆத்மஞானம் ஸம்பாதிக்க வேண்டும்,' என்கிற அபேக்ஷை யிருக்கிறது; ஆனால், 'ஆசையை ஒழித்தாற்றான் ஆத்மஞான மடையலாம்' என்கிற நிச்சயத்தை யடையாமல் கலங்கி நிற்கிறான். இவன் இரண்டாவது வகுப்பிற் சேர்ந்தவன்.

கருப்பைக்குள் இருக்கும் சிசுவானது எப்படித் தானாக அந்தப் பையை விட்டு வெளிப்படச் சக்தியற்றிருக்கிறதோ, அதுபோன்று ஆத்மஞான மில்லாதவன் ஆத்மா இன்னதென்பதையே அறியாமலும் ஆசையாகிற வலையினால் கட்டப்பட்டு மிருப்பதனாலும் ஆசையை நிவிர்த்திக்கச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிற இவன் மூன்றாவது வகுப்பிற் சேர்ந்தவன். இம் மூன்று வகுப்பாருக்குமுள்ள தாரதம்மியத்தை விளக்கும் பொருட்டு மூன்று திருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லப்பட்டன என்று தோன்றுகிறது. (38)

---

௩௯. ஆவ்ருதம் ஜ்ஞாநமேதேந ஜ்ஞாநிநோ நித்யவைரிணா ।
காமரூபேண கௌந்தேய து³ஷ்பூரேணாநலேந ச ॥

39. ஆவ்ருதம்-ஜ்ஞாநம்-ஏதேந-ஜ்ஞாநிந:-நித்யவைரிணா ।
காமரூபேண(1)கௌந்தேய-துஷ்பூரேண-அநலேந(2)ச-॥

கௌந்தேய	ஓ! குந்திபுத்திரா!
ஜ்ஞாநிந: நித்யவைரிணா	ஞானிக்கு எப்பொழுதும் சத்துருவானதும்
காமரூபேண	ஆசாஸ்வருபமானதும்;
துஷ்பூரேண	நிரம்பாததும்,
அநலேந	திருப்தியற்றதுமாகிய
ஏதேந	இந்தக் (காமம்) ஆசையினாலே

ஜ்ஞாநம்　　ஞானமானது
ஆவ்ருதம்　　மூடப்பட்டிருக்கிறது.

ஓ, குந்தி புத்திரா! ஞானிக்கு எப்பொழுதும் சத்துருவானதும், விஷயானுபவங்களினால் பூர்த்தி செய்ய முடியாததும், திருப்தி அடையாததுமான ஆசையையே ஸ்வரூபமாகவுடைய இந்தக் காமத்தினால் ஞானமானது (அறிவானது) மூடப்பட்டிருக்கிறது.

---

(1) காமரூபேண-'காமமென்கிற பெயரை யுடையது' (இராகவேந்திரர்); ஆனால் (ராமாநுஜர்) காமரூபேண='மோகத்தை யுண்டாக்குகிறது' என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

(2) அநலேந - 'அக்கினியைப் போலொத்தது' (என்றால்) "இவ்வளவு விறகு போடுகிறவரையிற்றான் நான் அவைகளை எரிப்பேன்; பின்னும் விறகு போட்டால் நான் எரிக்கமாட்டேன்" என்று எப்படி அக்கினி திருப்தி யடைகிறதில்லையோ, அதுபோன்று திருப்தி யடையாததென்பது தாத்பரியம்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "முன் சுலோகத்தில் 'ஏநம்' 'இது' என்கிற சொல்லால் சொல்லப்பட்டதும், காமத்தினால் மூடப்பட்டிருப்பதும் எது? என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது.

ஞானியானவன் "நான் இதனால் அநர்த்தங்களிலே தூண்டப்பட்டிருக்கின்றேன்" என்று அக் கெடுதிகள் வருவதற்கு முந்தியே அறிகிறான்; ஆதலால், எப்பொழுதுமே வருத்தப்படுகிறவனாகிறான். ஆகவே, காமம் எப்பொழுதும் சத்துருவென்பது ஞானிக்கேயன்றி மூடனுக்கு அன்று. ஏனெனில், மூடன் ஒரு விஷயத்தை ஆசைப்பட்டு அனுபவிக்கும் சமயத்திலே காமத்தைத் தோழன்போல் பார்ப்பவனாய், அதனால் துன்பம் வரும்பொழுது "நான் ஆசையினால் இப்படித் துன்பப்படும்படி செய்யப்பட்டேன்" என்று பின்னால் அறிகிறானே யன்றி முன்னமே அறிகிறதில்லை. ஆகையால், காமம் ஞானிக்கே எப்பொழுதும் சத்துரு என்க:—'எந்த ரூபத்தினால் சத்துரு?' விஷயானுபவங்களால் பூர்ணமாகாததும், விஷயானுபவங்கள் 'இவ்வளவு' போதும் என்பது இல்லாததுமான விருப்பம் என்னும் வடிவுள்ள காமரூபத்தால் என்க.

(ஸூ) காமமானது ஞானிக்கு எப்போதுஞ் சத்துருவென்பதனால் அஞ்ஞானிக்கு ஏதோவொரு காலத்தில்மட்டும் சத்துருவென்று நினைக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. அஞ்ஞானிக்கு ஒரு காலத்தில் சத்துருவாயிருக்கிற காமமானது ஞானிக்கு எப்போதும் சத்துருவாக இருப்பதெப்

படி யென்றால், அஞ்ஞானி ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குகையில் அதனா லுண்டாகும் விரோதம் அல்லது விபரீதத்தைத் தெரியாமல் அந்தக் காரியத்தைச் செய்கிறான். அதனால் துன்பத்தை யடைந்தபின் இந்தக் காரியம் தனக்குச் சத்துருவென்று நினைக்கிறான். ஞானியோ என்றால், பூர்வ கர்மவசத்தினால் தன்னிச்சையன்றியிலேயே ஒரு காரியத்தைச் செய்யப் பலவந்தமாய் இச்சைகொள்ளும்படி செய்யப்படுகிறான். அஃது எப்படியென்றால், ஜடபரதர் என்று மறு பெயரை யடைந்த பரதர் என்பவர் மஹா தபசியாய்ப் பிரஹ்ம நிஷ்டையி லிருந்துவிட்டு நதியில் ஸ்நானத்திற்குப் போனபோது, பூரண கர்ப்பமாயிருந்த ஒரு மானானது, சிங்கநாதத்தினால் பயந்து அதன் கர்ப்பத்திலிருந்து குட்டி நதிக்கரையில் விழுந்தவுடன் (அந்தத் தாய் மான்) நதியில் விழுந்து இறந்துபோனதைப் பார்த்தார். "இந்தக் குட்டியை யார் காப்பாற்றுவார்? இவ்விடத்தில் ஒருவரு மில்லையே! நாம் காப்பாற்றாமற் போனால் இந்தக் குட்டியு மிறக்குமே" என்கிற பரிதாப முண்டாயிற்று. அந்தக் குட்டியைத் தானிருக்கு மிடத்திற்குக் கொண்டுவந்து வளர்க்கத் தொடங்கினார். அப்படிச் சில காலம் சம்ரக்ஷணை செய்து வருகையில் அவருக்கு மரணகாலம் சமீபித்தது. அந்தக் காலத்தில் 'இந்த மானை யார் இனி சம்ரக்ஷணை செய்யப்போகிறார்கள்' என்று மனவருத்தத்துடன் இறந்தார். மரணகாலத்தில் மானை ஸ்மரித்தபடியால் மானாக அடுத்த ஜன்ம மடைந்தார். (பாகவதம் 5-வது ஸ்கந்தம், 8-வது அத்தியாயத்தைப் பார்க்க). இவருக்கு மான் குட்டியை முதலி லெடுக்கும்போதும், தன்னிருப்பிடத்திற்குக் கொண்டு வந்தபோதும், அதை சம்ரக்ஷிக்கும்போதும் இதனா லுண்டாகும் துன்ப மின்னதென்று தெரிந்திருந்தும், இது தம்முடைய ஞான நிஷ்டைக்குச் சத்துருவென்று தெரிந்திருந்தும் பூர்வகர்ம சேஷமானது அவருடைய நிஷ்டையைக் கெடுத்தது. ஆகையால், ஞானிக்கு எப்போதும் சத்துருவென்று சொல்லப்பட்டது. (39)

ச:. 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌏𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌮𑍋𑌹𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌮𑍍 ॥

40. இந்த்ரியாணி-மந:-புத்தி:-அஸ்ய-அதிஷ்ட்டாநம்-உச்யதே |
ஏதை:-விமோஹயதி-ஏஷ:-ஜ்ஞாநம்-ஆவ்ருத்ய-தேஹிநம் ||

𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿	இந்திரியங்கள்
𑌮𑌨𑌃	மனது
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃	புத்தி

அஸ்ய	இந்தக் காமத்திற்கு (ஆசைக்கு)
அதிஷ்டானம்	இருப்பிடமாக
உச்யதே	சொல்லப்படுகிறது;
ஏஷ:	இந்தக் காமமானது
ஏதை:	இவைகளினால் (இந்திரியாதிகளினால்)
ஜ்ஞானம்	ஆத்மஞானத்தை
ஆவ்ருத்ய	மறைத்து
தேஹினம்	தேஹியை
விமோஹயதி	மோஹிக்கச் செய்கிறது (மயக்குகிறது.)

இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி ஆகிய இவைகள் காமத்திற்கு இருப்பிடமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இந்தக்காமமானது இந்திரியங்கள், மனம் புத்தி இவைகளின் வழியாக ஞானத்தை மூடிக்கொண்டு தேஹியை (சரீரியை) மோஹிக்கச் செய்கின்றது (மயக்குகின்றது).

(ஸூ) ஞானத்தை மறைப்பதனால் ஸகலலோகத்திற்கும் சத்துருவாய் ஏற்படுகின்ற காமத்தின் இருப்பிடம் யாது? என்று ஆராயுமிடத்து, அது இங்குச் சொல்லப்படுகின்றது. ஏனெனில், சத்துருவின் இருப்பிடம் தெரிந்தால் அவனைக் கொல்வது எளிதல்லவா? ஆகையால், காமத்திற்கு இருப்பிடம் இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவைகள்தான் என்று சொல்லப்பட்டன. ஏனென்றால், சப்தாதி விஷயங்களை இந்திரியங்கள் கிரகித்து மனதில் சேர்ப்பிக்கின்றன. மனம், தான் விஷயங்களைக் கிரகித்தவுடனே புத்தியினிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறது. புத்தி, ஆத்மாவினிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறது. நிஷ்களங்கமான ஆத்மாவினிடத்தில் விஷயங்களாகிற அழுக்குகளைச் (அதாவது காமத்தைச்) சேர்ப்பித்தவை, இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவைகளாகையால் இவைகள் காமத்திற்கு இருப்பிடமென்று சொல்லப்பட்டன; அதாவது, இந்திரியங்கள் முதலான இருப்பிடத்தின் வழியாக ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் விளங்காமல் மறைக்கிறது. அப்பொழுது நிஷ்களங்கமான தன்னுடைய ஸ்வரூபம் (ஆத்மஸ்வரூபம்) மறைபட்டு தேஹி மயங்கி நிற்கிறான். ஸ்ரீதரர், இந்தத் தாத்பரியத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார். (40)

---

௪௧. தஸ்மாத்த்வமிந்த்ரியாண்யாதௌ நியம்ய பரதர்ஷப ।
பாப்மானம் ப்ரஜஹி ஹ்யேனம் ஜ்ஞானவிஜ்ஞானநாசனம் ॥

41. தஸ்மாத்-த்வம்-இந்த்ரியாணி-ஆதௌ(1) நியம்ய-பரதர்ஷப।
பாப்மாநம்-ப்ரஜஹிஹி-ஏநம்-ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந நாசநம் (2) ||

ஹே பரதர்ஷப	ஓ! பரதவம்ச சிரேஷ்டனே!
தஸ்மாத்	ஆகையினாலே
த்வம்	நீ
ஆதௌ	முதலில்
இந்த்ரியாணி	இந்திரியங்களை
நியம்ய	அடக்கி
ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநநாசநம்	ஞானவிஜ்ஞானம் (சாஸ்திர அறிவு, அநுபவ அறிவு) இவைகளை அழிக்கின்ற
பாப்மாநம்	பாபஸ்வரூபமான
ஏநம்	இந்தக் காமத்தை (ஆசையை)
ப்ரஜஹிஹி	தள்ளிவிடு.

ஓ! பரத சிரேஷ்டனே! (காமம் இவ்வளவு அநர்த்தத்தை யுண்டாக்குகின்றது.) ஆகையால், நீ முதலில் இந்திரியங்கள், மனம் புத்தி ஆகிய இவைகளையடக்கி ஞான விஜ்ஞானங்களைப் போக்கடிக்கிற, அதாவது சாஸ்திர அறிவையும் அநுபவ அறிவையும் அழிக்கின்ற, பாபஸ்வரூபமான இந்தக் காமத்தை உதறித் தள்ளிவிடு.

---

(1) 'ஆதௌ' என்பதற்கு "மோக்ஷ உபாயத்தைத் தேட ஆரம்பிக்கும் பொழுது முதலில், (ஞானத்திற்குக் காரணமான கர்மயோக ஆரம்பத்தில் முதலில்)" என்று (ராமாநுஜரும்), "ஆசைகளைத் தடுப்பதற்கு முந்தி" என்று சில வியாக்கியாதாக்களும் அர்த்தம் செய்கிறார்கள்.

(2) 'ஜ்ஞாந விஜ்ஞாநம் - ஞாநம் என்பது சாஸ்திரங்களினின்றும் ஆசார்யனிடத்தினின்றும் ஆத்மாமுதலான விஷயங்களைப்பற்றிய ஆத்மஞானம்" என்று சங்கரரும், "ஆத்மஸ்வரூபஞானம்" என்று ராமாநுஜரும், 'விஜ்ஞாநம்' என்பது "அவ்விதம் கற்ற பொருள்களைச் சொந்த அநுபவத்தால் அநுபவித்து அறிந்த ஞானம்" என்று சங்கரரும்; ஆத்மஸ்வரூப விவேக ஜ்ஞானம்" என்று ராமாநுஜரும் அர்த்தம் செய்கிறார்கள். இந்த ஞானமும், விஜ்ஞானமும் மோக்ஷமடைவதற்கு ஸாதனங்கள்.

---

௪௨. இந்த்ரியாணி பராண்யாஹு: இந்த்ரியேப்ய: பரம் மந: ।
மநஸஸ்து பரா புத்தி: யோ புத்தே: பரதஸ்து ஸ: ||

42 இந்த்ரியாணி-பராணி-ஆஹு:-இந்த்ரியேப்ய:-பரம்-மந: ।
மநஸ:-து-பரா-புத்தி:-ய:-புத்தே:-பரத:-து-ஸ:(1) ॥

𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿	(ஸ்தூல தேகத்தைவிட) இந்திரியங்கள்
𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿	மேலானதாக
𑌆𑌹𑍁𑌃	(ஞானிகள்) சொல்லுகிறார்கள்;
𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃	இந்திரியங்களைக்காட்டிலும்
𑌮𑌨𑌃	மனஸ்
𑌪𑌰𑌂	சிரேஷ்டமானது;
𑌮𑌨𑌸𑌃	மனஸைக்காட்டிலும்
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃	புத்தியானது
𑌪𑌰𑌾	சிரேஷ்டமானது;
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃	புத்தியைக்காட்டிலும்
𑌪𑌰𑌤𑌃	மேலானவன்
𑌯𑌃	எவனோ
𑌸𑌃	அவன் (முன் சொன்ன தேஹி, பரமாத்மா.)

"ஸ்தூல தேகத்தைக்காட்டிலும் இந்திரியங்கள் மேலானவைகள்" என்று ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள். இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மனஸ் மேலானது. மனஸைக்காட்டிலும் புத்தி சிரேஷ்டமானது. எவன் புத்தியைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டனாயும் சாக்ஷியாயு மிருக்கிறானோ அவனே முன் சொன்ன தேஹி, பரமாத்மா.

---

(1) 'ஸ:'-என்பதற்கு, "பரமாத்மா" என்று சங்கரரும், இராகவேந்திரரும்; "புத்திக்கு சாக்ஷியாகவும் தேகத்தை உடையவனாகவும்இருக்கிற ஆத்மா" என்று ஸ்ரீதரரும், "காமம்" என்று ராமானுஜரும் அர்த்தம் செய்கிறார்கள்.

(சங்கர பாஷ்யம்)"முதலில் இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டு உனது சத்துருவாகிய காமத்தைக் கொல்லு என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படிக் காமத்தை எங்கே நின்றுகொண்டு அதாவது யாரை ஆச்சிரயித்து (அண்டிக்) கொல்லலாமென்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது.

செவி முதலிய இந்திரியங்கள் ஐந்து வெளிப்படையாய்த் தோற்றுவதும், அளவுக்கு உட்பட்டதுமான ஸ்தூல தேகத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது, இந்த இந்திரியங்கள் சூக்ஷ்மமாகவும், உள்ளே வியாபித்ததாகவும், அதிக சக்தியை உடையனவாகவும், மற்றும் இவைபோன்றனவாகவும் இருப்பதை உத்தேசித்து ஞானிகள் இந்திரியங்களை அந்த

ஸ்தூல்மான தேகத்தைவிட மேலானதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவ்வண்ணமே ஸங்கல்ப விகல்பாத்மகமான, அதாவது எண்ணம் வேற்றுமை முதலிய இவைகளைத் தன் வடிவமாக உடைய மனது என்பது இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் மேலானது. நிர்ணய வடிவமுள்ள புத்தியோ மனதைக் காட்டிலும் மேலானது. அவ்வாறே புத்தியுள்பட காணப்படுகின்ற ஸகலத்திற்கும் உள்ளும் அப்பாலுமாய் எவன் உள்ளவனோ, காமமானது இந்திரியங்கள் முதலியவற்றை இருப்பிடமாகக் கொண்டு ஞானத்தை மறைத்து எந்தத் தேஹியை மோஹமடையச் செய்வதாகச் சொல்லப்பட்டதோ, அவன் புத்தியைக்காட்டிலும் கூட மேலானவன்; அவன் புத்தியைப் பார்க்கின்ற ஆத்மா; அவனே தெரிந்து கொள்ளும் பரமாத்மா.''

(ராமானுஜ பாஷ்யம்) ''இந்திரியங்கள் மேலானது என்றால் ஞானத்திற்கு விரோதமாயிருப்பதில் பிரபலமுள்ளதென்பது கருத்து. இந்திரியங்கள் விஷய வியாபாரத்தில் அமைந்திருந்தால் ஆத்மஞானப் பிரவிர்த்தி உண்டாகாது. இந்திரியங்கள் ஒடுங்கினும், மனது விஷயங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தால் ஆத்மஞானத்திற்கு விரோதம் உண்டாவதால் மனது இந்திரியத்தைவிட அதில் மேலானது. மனது அடங்கினபோதிலும் புத்தி விரோதமான நிச்சயத்தைக் கொண்டால் ஸாதகங்களைத் தெரிவிக்காமல் ஞானத்திற்கு தடையுண்டாவதால் மனதைவிட புத்தி அதில் மேலானது. இவையெல்லாம் பொருந்தியும், விருப்பமென்பது இருந்தால், அது புத்தியுள்பட ஷை எல்லாவற்றையும் தன் விஷயத்தில் நடப்பிவித்து ஆத்மஞானத்தை நாசம் செய்யும் ஆகையால், ஞானத்திற்கு விரோதம் செய்வதில் புத்தியைவிட அந்தக் காமம் மேலானது என்பது தாத்பரியம்.''

(இராகவேந்திரர்) ''இந்திரியங்கள் எதைக்காட்டிலும் பெரியவை என்றால், 'தேகத்தைக்காட்டிலும்' என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்திரியங்களுக்கு அபிமானி தேவதைகளான சந்திரன், குபேரன், சூரியன், வருணன், அசுவினி தேவதைகள், அக்கினி, இந்திரன், ஜயந்தன், யமன், தக்ஷன் இவர்களைக்காட்டிலும் விஷயாபிமானி தேவதைகளான ஸௌவணீடு, வாருணி, வாவடுதி இவர்கள் சிரேஷ்டமானவர்கள். இவர்களைக்காட்டிலும் மனோபிமானி தேவதைகளான கருடன், சேஷன், ருத்திரன் இவர்கள் சிரேஷ்டமானவர்கள். இவர்களைக்காட்டிலும் புத்தி அபிமானிதேவதையான ஸரஸ்வதி சிரேஷ்டமானவள். இவளைக்காட்டிலும் மகத்தத்துவாபிமானியாகிய பிரம்ம

சிரேஷ்டர். அந்தப் பிரம்மாவைக் காட்டிலும் பிரகிருதி அபிமானி தேவதையான லக்ஷ்மி சிரேஷ்டமானவள். லக்ஷ்மியைகாட்டிலும் ஸகல குண பரிபூர்ணரான விஷ்ணு சிரேஷ்டமானவர். இவருக்குப் பெரியவர் ஒருவருமில்லை; அவர்தான் அடையத்தகுந்தவர்.''

(ஸ்வா) இந்த வியாக்கியானத்திற் காதாரமாய்க் கடோபநிஷத் வாக்கியத்தையும், அதன் பாஷ்யத்தையும் குறிப்பிடுகிறார். கடோபநிஷத், 3-வது வல்லி, 10-11-வது வாக்கியங்களாவன:—

𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌅𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌃।
𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑌃॥
𑌮𑌹𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌃।
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌰𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌸𑌾 𑌪𑌰𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌃॥ (42)

---

௪௩. 𑌏𑌵𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾।
𑌜𑌹𑌿 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌸𑌦𑌮𑍍॥

43. ஏவம்-புத்தே꞉-பரம்-புத்த்வா-ஸம்ஸ்தப்ய-ஆத்மாநம் (1)
ஜஹி-ஶத்ரும்-மஹாபாஹோ-காமரூபம்-துராஸதம்॥ [ஆத்மநா |-

𑌹𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋	ஓ! பெரிதான கைகளையுடையவனே!
𑌏𑌵𑌂	இவ்விதமாய்
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃	புத்தியைக்காட்டிலும்
𑌪𑌰𑌂 (𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂)	மேலான ஆத்மாவை
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾	அறிந்து
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾	ஆத்மாவினால்
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂	ஆத்மாவை
𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌭𑍍𑌯	அடக்கி
𑌦𑍁𑌰𑌾𑌸𑌦𑌂	வெல்லுதற்கு அரிதான
𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌂	காமரூபமான சத்துருவை
𑌜𑌹𑌿	நசிக்கச் செய்.

ஓ! அர்ஜுனா! புத்தியைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமான ஆத்மாவை இவ்விதமாய் அறிந்து ஆத்மாவினால் (தன்னால்) ஆத்மாவை அடக்கி, வெல்லுதற்கு அரிதான காமமே ரூபமான ஆசையாகிய சத்துருவை நசிக்கச் செய்.

(ஸ்ரீதரர்) ''விஷயேந்திரியங்களினா லுண்டாகிற காமாதி விகாரங்கள், புத்திவரையிலுள்ள தத்துவங்களைச் சேர்ந்தன. ஆத்மாவைச் சேர்ந்தனவல்லவென்பது தாத்பரியம்.

(ஸ்வ) சத்துருவைக் கொல்வதற்கு ஆயுதத்தைப் போன்றதாக யிருப்பது ஞானம். எந்த ஞானம் என்றால், புத்தியைவிட உத்கிருஷ்டமான ஆத்மாவைப்பற்றிய ஞானம். இந்த ஞானம் நிலையாய் நிற்பதற்கு மனம் அலையாது நிற்பது, அதாவது மனஸ் ஸமாதானம் வேண்டும். இந்த மனஸ் ஸமாதானத்திற்குப் பரிசுத்தமாகத் தெளிந்த மனம் காரணம். 'ஆத்மாநம் ஆத்மநா' என்பதற்கு "மனதை உன் மனதாலேயே அலையாது நன்கு நிறுத்தி, அதாவது சுத்தமாகத் தெளிந்த மனதால் ஸமாதானப் படுத்தி" என்று சங்கரர் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார். சில வியாக்கியாதாக்கள் "மனதைப் புத்தியால் ஸமாதானப்படுத்தி" என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்தக் காமமானது தெரிந்துகொள்வதற்கு அஸாத்தியமான அநேக விசேஷங்களை, அதாவது, பற்பல ஸ்வபாவத்தை உடையதாதலால் வெல்லுவதற்கு அரியது. 'பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்ததே' என்று 2-வது அத். 59-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க. (43)

இதி ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யோகசாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதே
கர்மயோகோ நாம
த்ருதீயோऽத்யாய:.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துகளாக, ப்ரஹ்ம
வித்தையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற
ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதத்திலே
கர்மயோகம் என்னும்
மூன்றாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்
மயிலையூர்
ஸ்ரீ. ப. அப்பைய தீக்ஷிதர்

ஸ்ரீ:

அத² சதுர்தோ²(அ)த்⁴யாய:

ஜ்ஞானயோக:

நான்காம் அத்தியாயம்.

ஞான யோகம்.

[ஸ்ரீ ப⁴க³வானுவாச]

க. இமம் விவஸ்வதே யோக³ம் ப்ரோக்தவானஹமவ்யயம்।
விவஸ்வான்மனவே ப்ராஹ மனுரிக்ஷ்வாகவே(அ)ப்³ரவீத் ॥

1. இமம்-விவஸ்வதே-யோஹம்-(1)-ப்ரோக்தவாந்-அஹம்-அவ்யயம்।
விஸ்வவாந்-மநவே-ப்ராஹ-மநு:-இக்ஷ்வாகவே-அப்ரவீத் ॥

ஸ்ரீ ப⁴க³வானுவாச	ஸ்ரீ பகவான் அருளியது:
அவ்யயம்	அழிவில்லாத (பயனை யுடைய)
இமம் யோக³ம்	இந்த யோகத்தை
அஹம்	நான்
(புரா)	(ஆதிகாலத்தில்)
விவஸ்வதே	சூரியனுக்கு
ப்ரோக்தவான்	சொன்னேன்;
விவஸ்வான்	சூரியன்
மனவே	மநுவுக்கு
ப்ராஹ	சொன்னார்;
மனு:	மநுவானவர்
இக்ஷ்வாகவே	(தன் குமாரனான) இக்ஷ்வாகுவுக்கு
அப்³ரவீத்	சொன்னார்.

[ஸ்ரீ பகவான் அர்ஜுனனுக்குக் கூறியருளியது.]

அழிவிலாப் பயனை, அதாவது மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய (முன் இரண்டு மூன்று அத்தியாயங்களில் கூறிய) இந்த யோகத்தை நான் சிருஷ்டிகாலத்தில் ஸூர்யனுக்குச் சொன்னேன்; ஸூர்யன் மநுவுக்குச் சொன்னார்; மநுவானவர் தன் குமாரனான இக்ஷ்வாகுவுக்குச் சொன்னார்.

(1) "யோகம்-இந்தக் கர்மயோகத்தை." (இராகவேந்திரர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "கர்மயோகத்தை ஸாதனமாகக் கொண்டு ஸந்யாஸத்தோடுகூடி நிற்கும் ஞானநிஷ்டையாகிய எந்த யாதொரு யோகமானது முந்தின இரண்டு அத்தியாயங்களிற் சொல்லப்பட்டதோ, பிரவிருத்தி லக்ஷணத்தோடுகூடிய கர்மயோகம், நிவிருத்தி லக்ஷணத்தோடு கூடிய ஞானயோகம் ஆகிய வேதப்பொருளானது எதில் முடிந்திருக்கின்றதோ, அந்த இதே யோகந்தான் கீதை முழுவதிலும், ஸ்ரீ பகவான் உபதேசிக்கக் கருதியது. ஆகவே, வேதத்திற் கூறிய பொருளை அந்த ஞானயோகத்திலே முடியப்பெற்றதாகக் கொண்டு ஸ்ரீ பகவான் அதனுடைய ஸம்பிரதாய வரலாற்றைக் கூறி அதனை இங்குப் புகழ்கின்றார்.

"உலகத்தைப் பாதுகாத்து ரக்ஷிக்கும் க்ஷத்திரியர்களுக்குப் பலம் உண்டாக்கும்பொருட்டு முந்திய இரண்டு அத்தியாயங்களால் கூறிய இந்த யோகத்தை, நான் சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில் ஸூர்யனுக்குச் சொன்னேன். அந்த யோக வலிமையை யுடைய க்ஷத்திரியரன்றோ, ப்ராஹ்மணரைப் பாதுகாக்க வல்லவராகின்றார். ப்ராஹ்மணரும், க்ஷத்திரியரும் பாதுகாக்கப்பட்டால்தான் ஜகத்தைப் பரிபாலிக்க முடியும். இந்த யோகம் நாசமற்றதென்பது அது அழிவில்லாத பயனை உடையதாதலின் என்க. (ஏனெனில், இந்த யோகம் நஷ்டமா யிருப்பதாக அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.) உள்ளதை உள்ளபடி பார்ப்பதிலே நிலைத்து நிற்றலாகிய இந்த யோகத்தினுடைய மோக்ஷமென்னும் பயன், எப்பொழுதும் அழிவில்லாதது. அந்த விவஸ்வான் (ஸூர்யன்) அதை மநுவுக்கும், மநு தன் புத்திரன் இக்ஷ்வாகுவாகிய ஸூர்யவம்சத்து முதல் அரசனுக்கும் சொன்னார்."

(ராமாநுஜர்) "நீ யுத்தஞ் செய்யவேண்டியதின்பொருட்டு இந்தக் கர்மயோகத்தை உனக்குச் சொன்னதாக நினைக்கவேண்டாம். மநுவந்தர ஆதியிலேயே நான் இதைச் சூரியனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். (1)

உ. 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌰𑍍𑌷𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 ।
𑌸 𑌕𑌾𑌲𑍇𑌨𑍇𑌹 𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪 ॥

2. ஏவம்-பரம்பராப்ராப்தம்-இமம்-ராஜர்ஷய:(1)-விது:।
ஸ:-காலேந- இஹ-மஹதா-யோக:-நஷ்ட:(2)-பரந்தப ॥

𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪	ஓ! சத்துருவைத் தவிக்கச் செய்கிறவனே!
𑌏𑌵𑌂	இவ்விதமாய்
𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂	பரம்பரையாக வந்த

இமம்	இந்த யோகத்தை
ராஜர்ஷய:	இராஜரிஷிகள்
விது: (ஸ:)	அறிந்திருந்தார்கள்;
மஹதா காலேந	வெகுகாலமாய்விட்டதினாலே
ஸ: யோக:	அந்த யோகமானது
இஹ	இந்த லோகத்தில், அல்லது இப்பொழுது
நஷ்ட:	நஷ்டமாய்விட்டது.

ஓ! பரந்தப! இவ்விதமாய்ப் பரம்பரையாய் (சொல்லப்பட்டு) வந்த இந்த யோகத்தை இராஜரிஷிகள் அறிந்திருந்தார்கள். வெகு காலமாய் விட்டதினாலே அந்த யோகமானது இப்பொழுது நஷ்டமாய்விட்டது; அதாவது, பரம்பரையாய் வரும் கிரமம் தப்பிப்போய்விட்டது.

---

(1) "ராஜர்ஷய:-ராஜாக்களும், ரிஷிகளும்; அல்லது ராஜ ரிஷிகள்." (இராகவேந்திரர்).

(2) "நஷ்ட: - நஷ்டமாய்விட்டதென்றால், காலம் செல்லச் செல்ல ஸம்பிரதாயப்படி உபதேசிக்கிறவர்களும், உபதேசத்தைக் கேட்டு அறிந்துகொள்ளுகிற புத்திமான்களும் இல்லாமற்போனதால், பரம்பரையாய் வராமல் விட்டுப்போய்விட்டது என்பது; அல்லது, நஷ்டமானது போலாயிற்று." (ராமாநுஜர்.)

(சங்கர பாஷ்யம்)-"இவ்வாறு க்ஷத்திரிய பரம்பரையாக வந்த இந்த யோகத்தை ராஜரிஷிகள் அறிந்திருந்தார்கள். ராஜரிஷிகள் என்பவர்கள்: ஜநகர்முதலானவர்களைப்போல் ராஜாக்களாயும், ரிஷிகளாயுமிருப்பவர்கள். நீடித்த காலமானமையால் அந்த யோக ஸம்பிரதாயம் இடையில் விட்டுப்போயிற்று. தனக்கு எதிரியாய் யுள்ளவர்கள் 'பரர்கள்'. அவர்களைத் தன் பல பராக்கிரமத்தின் தேஜஸால், ஸூர்யனைப்போல் எரிக்கிறவன் 'பரந்தபன்'. பகைவர்களைத் தவிக்கும்படி செய்கிற அர்ஜுனா!" (2)

---

௩. ஸ ஏவாயம் மயா தேऽத்ய யோக: ப்ரோக்த: புராதந: |
பக்தோऽஸி மே ஸகா சேதி ரஹஸ்யம் ஹ்யேததுத்தமம் ||

3. ஸ:-ஏவ- அயம்-மயா-தே-அத்ய-யோக:-ப்ரோக்த: புராதந: |
பக்த:-அஸி-மே-ஸகா-ச-இதி-ரஹஸ்யம்-ஹி-(1)-ஏதத்(2)-உத்தமம் ||

(த்வம்)	நீ
மே பக்த:	என்னுடைய பக்தனாகவும்
ஸகா ச	தோழனாகவும்

அஸி இதி	இருக்கிறாய் என
அயம் புராதந:	இந்தப் பழமையான
ஸ ஏவ யோக:	அதே யோகமானது
தே	உனக்கு
மயா அத்ய	என்னாலே இப்போது
ப்ரோக்த:	சொல்லப்பட்டது;
ஹி	ஏனென்றால்,
ஏதத்	இதானது
ரஹஸ்யம் உத்தமம்	பரம ரஹஸ்யமும் சிரேஷ்டமுமானது.

நீ என்னுடைய பக்தனும், தோழனுமு மிருக்கிறாய் என்பதனால் இந்தப் பழமையான அதே (சூரியனுக்குச் சொன்ன) யோகமானது என்னாலே இப்போது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஏனென்றால், இந்த யோகம் பரம ரஹஸ்யமும், சிரேஷ்டமுமானது.

---

(1) ஹி - ஏனென்றால், இந்த யோகத்தை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லாமல் உனக்கு மட்டும் சொன்னதன் காரணம், இது பரம ரஹஸ்யமானதால் மஹா துர்லபமானது. உன்னைப்போன்ற பக்தனும் பக்குவ முள்ளவனுமு மிருப்பவர்கள் தவிர மற்றவர்களுக்குச் சொல்லக் கூடியதல்ல என்பது.

(2) "ஏதத்-இது, முன் அத்தியாயங்களில் சொன்ன யோகம்; அதாவது, ஞானம்." (சங்கரர்).

(ஸ்வ) இந்த யோகமானது, மனோதிட மில்லாதவரால் இந்திரியங்களை அடக்கச் சக்தி யற்றிருந்தவர்களிடம் அகப்பட்டுச் சிதைந்திருந்ததையும், உலகத்தில் ஜனங்கள் புருஷார்த்தத்தை அடையாதிருப்பதையும் கண்டு, ஸ்ரீ பகவான் இந்த ரஹஸ்யத்தைத் தகுதியுள்ள தன் பக்தனுக்குச் சொன்னதாக இந்தச் சுலோகத்திற்குச் சங்கரர் அவதாரிகை செய்திருக்கிறார். இந்த யோகம் ஆதியற்ற வேதத்தின் பொருளானதால், 'புராதநம்' என்று சொல்லப்பட்டது. (3)

[அர்ஜுந உவாச]

௪. அபரம் ப⁴வதோ ஜந்ம பரம் ஜந்ம விவஸ்வத: |
கத²மேதத்³விஜாநீயாம் த்வமாதௌ³ ப்ரோக்தவாநிதி ||

4. அபரம்-பவத:-ஜந்ம-பரம்-ஜந்ம-விவஸ்வத: |
கதம்-ஏதத்-விஜாநீயாம்-த்வம்-ஆதௌ-ப்ரோக்தவாந்-இதி ||

அர்ஜுந உவாச — அர்ஜுனன் சொன்னது:
பவதஃ ஜந்ம — "உம்முடைய பிறவியானது
அவரம்* — பிந்தினது;
விவஸ்வதஃ ஜந்ம — சூரியனுடைய பிறப்பு
பரம் — முந்தியது;
த்வம் — நீர்
ஆதௌ — 'ஆதிகாலத்தில்
ப்ரோக்தவாநிதி ஏதத் — சொன்னீர்' என்று இதனை
கதம் விஜாநீயாம் — எப்படி அறிவேன்?"

[அர்ஜுனன் சொன்னது.]

"ஸூர்யனுடைய உற்பத்தியானது முந்தி சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில் உண்டானது; உங்களுடைய பிறப்புப் பிந்தி உண்டானது, (அதாவது, வஸுதேவருடைய வீட்டில் பிறந்த காலத்தில் உண்டானது). இப்படியிருக்க, நீங்கள் இந்த யோகத்தை ஸூர்யனுக்கு ஆதிகாலத்தில் சொன்னீர்கள் என்பதை நான் எப்படித் தெரிந்துகொள்வது?"

---

* அவரம்-அபரம் என்றும் பாடம். அர்த்தம் ஒன்றே.

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஸ்ரீ பகவான் சொல்வது ஒன்றற்கொன்று விரோதமாய் இருக்கிறது என்கிற எண்ணம் ஒருவர்க்கும் உண்டாகக் கூடாது' என்று கருதி, அவர் திருவாக்கினாலேயே அவ்வித விரோதத்தைப் பரிகரிக்கும்பொருட்டு அர்ஜுனன் ஆக்ஷேபம் செய்கிறவன்போல் கேட்கிறான். "கிருஷ்ணா! நீர் வஸுதேவருடைய வீட்டில் பிறந்தது இப்போது உண்டானது. ஸூர்யன் உண்டானது சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில்; அதாவது, உங்களுடைய பிறப்பிற்கு வெகு காலத்திற்கு முந்தி. அப்படியிருக்க, நீங்கள் இந்த யோகத்தை ஆதிகாலத்தில் அருளிச்செய்தீர்கள்; அப்பொழுது அருளிச்செய்தவரேயான நீங்கள்தான் இப்பொழுது எனக்கு அதை மறுபடியும் அருளிச்செய்தவராக இருக்கிறீர்கள் என்கிற இதை ஒன்றோடொன்று மாறுபடாத விஷயமாக நான் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய விதம் எப்படி? அதாவது, இவ் விரண்டையும் நான் எப்படி ஸமரஸப்படுத்திக்கொள்வேன்?" என்பது. 'கிருஷ்ணஸ்வாமியானவர் ஸர்வேஸ்வரன், அவதார புருஷர்,' என்று அர்ஜுனனுக்குத் தெரிந்திருந்தபோதிலும் 'அதைப் பகவான் வாக்கினாலேயே வெளிப்படும்படி செய்வதனால் ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாய் அவர்கள் கடைத்தேற வேண்டும்' என்பது அர்ஜுனன் கருத்து."

(ராமாநுஜர்)"இருபத்தெட்டு சதுர்யுகத்திற்கு முந்தி உண்டான சூரியனுக்கு இப்போது சொற்பகாலத்திற்கு முந்திப் பிறந்த நீர் எப்படிச் சொல்லியிருக்கக்கூடும்? என்பது அர்ஜுனன் கேள்வி." (4)

[𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚]

௫. 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌵 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ।
𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ॥

5. பஹூநி-மே-வ்யதீதாநி-ஜந்மாநி-தவ-ச-அர்ஜுந ।
தாநி-அஹம்-வேத-ஸர்வாணி-ந-த்வம்-வேத்த-பரந்தப ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚	ஸ்ரீபகவான் சொன்னது:
𑌹𑍇 𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨	ஓ! அர்ஜுந!
𑌮𑍇	என்னுடையவும்
𑌤𑌵 𑌚	உன்னுடையவும்
𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿	அநேகங்களான
𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿	ஜன்மங்கள்
𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿	சென்றுபோயின;
𑌤𑌾𑌨𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿	அவை யெல்லாவற்றையும்
𑌅𑌹𑌂 𑌵𑍇𑌦	நான் அறிவேன்;
𑌹𑍇 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪	சத்துருக்களைத் தபிக்கச் செய்பவனே!
𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥	நீ அறியமாட்டாய்.

ஸ்ரீ பகவானான கிருஷ்ணசுவாமி அர்ஜுனனை நோக்கிச் சொன்னது: ஓ அர்ஜுனா! உனக்கும் எனக்கும் அனேக ஜென்மங்கள் சென்று போயின. அவற்றை யெல்லாம் நான் அறிவேன். நீ அறியமாட்டாய், பரந்தப!

(சங்கர பாஷ்யம்)"வாஸுதேவர் ஈசுவரன் அல்ல, ஸர்வஜ்ஞன் அல்ல,' என்று மூடர்களுக்கு உண்டாகும் சங்கையைப் போக்குவதற்காக அர்ஜுனன் எண்ணி முன் கேள்வி கேட்டதாதலால் அதை அனுசரித்து ஸ்ரீ பகவான் மறுமொழி கூறுகிறார்: அர்ஜுனா! நீ தர்ம அதர்மங்கள் முதலியவற்றால் மறைக்கப்பட்ட ஞானசக்தி யுள்ளவன். ஆகையால், நீ அவை எல்லாவற்றையும் அறியமாட்டாய். நானோ இயல்பாகவே நித்தியனும், சுத்தனும், முக்தனும், ஸத்திய ஸ்வபாவ முள்ளவனுமிருப்பதனால் மறைக்கப்படாத ஞான சக்தியுள்ளவன்; ஆகவே, எல்லா ஜன்மங்களும் எனக்குத் தெரியும் என்பது."

(ராமானுஜர்) "உனக்கும், எனக்கும் அநேக ஜன்மங்களாயின என்று சொன்னதினலே இந்த ஜன்மங்களெல்லாம் வாஸ்தவமென்று சொன்னதாக ஆகிறது."

(இராகவேந்திரர்) "சுவாமியானவர் தம்முடைய ஜன்மத்தைக் குறித்துமட்டும் பதில் சொல்லவேண்டியதாயிருக்க, அர்ஜுனனுடைய ஜன்மத்தையும் சொல்லி, 'நான் அறிவேன், நீ அறியமாட்டாய்' என்று சொன்னதின் உத்தேச மென்னவென்றால், நான் பரப்ரஹ்மம், நீ ஜீவன்; பரப்ரஹ்மம் சகலத்தையும் அறியும், ஜீவன் சகலத்தையும் அறிய மாட்டான்; ஆகையால், ஜீவன் வேறே, பரப்ரஹ்மம் வேறே யென்கிற பேதத்தைக் காட்டும்பொருட்டுப் பகவானனவர் அர்ஜுனனையும்சேர்த்து உத்தரஞ் சொன்னது."

(ஸா) பகவானுக்கு ஜன்மங்க ளென்பவை அவதாரங்கள். (5)

ஸூ. 𑌅𑌜𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌨𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 ॥

6- அஜ:-அபி-ஸந்-அவ்யயாத்மா-பூதாநாம்-ஈஶ்வர:-அபி-ஸந் ।
ப்ரக்ருதிம்-ஸ்வாம்-அதிஷ்டாய-ஸம்பவாமி-ஆத்மமாயயா ॥

𑌅𑌹𑌂	நான்
𑌅𑌜𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌨𑍍	பிறப்பற்றவனாலும்,
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 (𑌅𑌪𑌿 𑌸𑌨𑍍)	நாசமற்ற ஞானசக்தியையுடையவனானாலும்,
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂	பிராணிகளுக்கு
𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌨𑍍	ஈசுவரனாயிருந்தாலும்
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂	என் சொந்தமான மாயையை
𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯	வசப்படுத்திக்கொண்டு
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾	என் மாயையினல்
𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿	பிறக்கிறேன் (அவதாரஞ் செய்கிறேன்).

நான் பிறப்பற்றவனானாலும், நாசமற்ற ஞான சக்தியையுடையவனானாலும், பிராணிகளுக்கு ஈச்வரனானாலும், என் சொந்தமான மாயையை வசப்படுத்திக்கொண்டு, என் மாயையினலேயே அவதாரம் செய்கிறேன்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "நித்யராய் ஈச்வரராய் இருக்கின்ற உங்களுக்குத் தர்மம் அதர்மங்கள் இல்லாதிருந்தும், பிறப்பென்பது எப்படி?" என்றால், பிறப்பில்லாதவனாயினும், இன்னும் இயல்பாகவே குறைவிலா ஞான சக்தி யுடையவனாயினும், மற்றும் ப்ரஹ்மாமுதல் புல்வரையிலுமுள்ள

பூதங்களை யெல்லாம் ஆளுந்தன்மையனாயினும், இந்த உலக மெல்லாம் எதற்கு உட்பட்டிருக்கின்றதோ, பின்னும் அது எதனால் மயக்கப்பட்டு வாஸுதேவனான என்னைத் தன் ஆத்மாவாக அறியவில்லையோ, அந்தப் பிரகிருதியை, அதாவது விஷ்ணுவுக்கு உரியதும், முக்குண வடிவமுமான என் மாயையை வசப்படுத்திக்கொண்டு, என்னுடைய மாயையினாலே உடம்போடு நிற்பவன்போல, பிறந்தவன்போல, நான் இருக்கின்றேன். ஆனால், உலகத்தாரைப்போல உண்மையாகவே பிறக்கிறதில்லை.”

(ராமானுஜர்) “𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯=என்னுடைய ஸ்வகீயமான ஸ்வபாவத்தோடு கூடி, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾=என்னுடைய ஆத்மஞானமாகிற சங்கற்பத்தினாலே, 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿=தேவ மனுஷ்யாதி ரூபங்களாய் அப்ராகிருத சரீரத்துடன் அவதரிக்கிறேன். ‘அப்ராகிருதம்’ என்றால், உலகத்தில் காணப்படுகிறதுபோலல்லாத, உலக விலக்ஷணமான.”

(இராகவேந்திரர்) “𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾=நாசமற்ற ஸ்வபாவத்தையுந் தேகத்தையு முடையவனானாலும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂=சொந்தமான, என்னா லுண்டாக்கப்பட்ட, 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂=வாஸுதேவாதி தேகங்களை, 𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯=பிரவேசித்து, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾=சுயேச்சையினாலே அல்லது, சுவஞானத்தினாலே, 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿=உண்டானவன்போ லாகிறேன்.” (6)

---

௭. 𑌯𑌦𑌾𑌯𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥

7. யதாயதா-ஹி-தர்மஸ்ய(1)க்லாநி:-பவதி-பாரத |
அப்யுத்தாநம்-அதர்மஸ்ய-ததா-ஆத்மாநம்-ஸ்ருஜாமி-அஹம்||

𑌹𑍇 𑌭𑌾𑌰𑌤	ஓ! பாரதவம்சத்திற் பிறந்தவனே ‖
𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾	எந்தெந்தக் காலங்களில்
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯	தர்மத்திற்கு
𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿𑌃	குறைவும்
𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯	அதர்மத்திற்கு
𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂	அபிவிருத்தியும்
𑌭𑌵𑌤𑌿	உண்டாகிறதோ
𑌤𑌦𑌾 𑌹𑌿	அப்போதுதான்
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂	என்னை
𑌅𑌹𑌂	நான்
𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑌿	சிருஷ்டித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ஓ! அர்ஜுனா! எந்தெந்தக் காலங்களில் (வருணாசிரமாதி) தர்மத்திற்குக் கெடுதியும், அதர்மத்திற்கு அபிவிருத்தியு முண்டாகிறதோ, அப்பொழுது, என்னை நான் சிருஷ்டித்துக்கொள்ளுகிறேன், (நான் ஒரு ரூபத்துடன் வெளிப்படுகிறேன், அல்லது அவதாரஞ் செய்கிறேன்.)

---

(1)" யர்மஸ்ய-என்னையே ஆசிரயித்துக்கொண்டும், என் தரிசனத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டும், தன்னுடைய தேக சம்ரக்ஷணையிலாசையை விட்டும், என்னைப் பாராத க்ஷணகாலத்தை அநேக கல்பங்களாக எண்ணியும், தேகேந்திரியங்களை யடக்கியு மிருக்கிற வைஷ்ணவ சிரேஷ்டர்களுக்கு." (ராமாநுஜர்).

(சங்கர பாஷ்யம்)-"இனி, 'அப்படிப் பிறப்பது எக்காலத்தில் எதற்காக?' என்பது சொல்லுவோம். வருணத்தாலும், ஆச்சிரமத்தாலும், மற்றும் இத்தன்மையவற்றாலும் அறியப்படுவதாய், பிராணிகளின் செல்வத்திற்கும், உறுதியான நன்மையாகிய முக்திக்கும் ஸாதநமாயிருக்கின்ற தர்மத்திற்குக் குறைவும், அதர்மத்திற்கு ஏற்றமும் வரும்போதெல்லாம் நான் என்னை மாயையினால் படைத்துக்கொள்கிறேன்; ஜனங்களுக்குப் புலப்படுகின்றேன். (7)

---

௮. 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌚 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 ।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿 𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌯𑍁𑌗𑍇 ॥

8. பரித்ராணாய (1)-ஸாதூநாம்-விநாசாய-ச-துஷ்க்ருதாம்(2)।
தர்மஸம்ஸ்தாபநார்தாய(3)-ஸம்பவாமி-யுகேயுகே(4) ॥

𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑌾𑌂	ஸாதுக்களுடைய
𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯	இரக்ஷணைக்காகவும்,
𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂	துஷ்டர்களுடைய
𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌚	நாசத்திற்காகவும்,
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯	தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டும்,
𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌯𑍁𑌗𑍇	யுகம்தோறும்
𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿	அவதாரஞ் செய்கிறேன்.

ஸாதுக்களுடைய ரக்ஷணைக்காகவும், துஷ்டர்களுடைய நாசத்திற்காக (என்றால், அவர்களை சிக்ஷித்து நல்ல மார்க்கத்தில் கொண்டுவருகிறதற்காக)வும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டும் யுகம்தோறும் அவதாரஞ் செய்கிறேன்.

---

(1)"பரித்ராணாய-என்னுடைய ஸ்வரூபதரிசனம், லீலாவிசேஷங்களைக் காண்பிப்பதனாலேயும், என்னுடைய ஸம்பாஷணையை அடையும்படி செய்வதனாலேயும் ஸம்ரக்ஷிக்கிறதற்காகவும்." (ராமாநுஜர்).

(2)"துஷ்க்ருதாம் - மேற்சொன்ன ஸாதுக்க ளல்லாதவர்களுடைய." (ராமாநுஜர்).

(3)"தர்மஸம்ஸ்தாபநார்தாய - வேதோக்தமாயும், என்னுடைய ஆராதனரூபமாயுமுள்ள தர்மத்தை ரக்ஷிக்க." (ராமாநுஜர்).

(4)"யுகே யுகே-அந்தந்தக் காலத்தில்."(ஸ்ரீதரர்.)

(ஸ்வ) முன் சுலோகத்தில் பகவான் 'என்னை நான் சிருஷ்டித்துக் கொள்ளுகிறேன்,' என்றது எதற்காக என்பது இந்தச் லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸாதுக்கள் என்பவர்கள் ஸன்மார்க்கத்தி லிருப்பவர்கள். துஷ்கிருதாள் என்பவர்கள் பாபங்களாயினவற்றைச் செய்பவர்கள். பகவான் அவதரித்துத்தான் ரக்ஷணை செய்யவேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தனை இல்லை. அவருக்கு இஷ்டமான வேறு விதத்திலும் ரக்ஷணை செய்யக்கூடும். (8)

---

௯. ஜந்மகம் ச மெ திவ்யமெவம் யொ வெத்தி தத்த்வதஃ ।
த்யக்த்வா தெஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமெதி ஸொ(அ)ர்ஜுந ॥

9. ஜந்ம-கர்ம-ச-மே-திவ்யம்(1)-ஏவம்-யஃ-வேத்தி-தத்வதஃ।
த்யக்த்வா-தேஹம்-(2)-புநஃ-ஜந்ம(3)-ந-ஏதி-மாம்-ஏதி-ஸஃ-அர்ஜுந ॥

ஹெ அஜுந	ஓ அர்ஜுனா!
திவ்யம்	திவ்யமான
மெ ஜந்ம	என்னுடைய அவதாரத்தையும்
கம ச	செய்கையையும்
யஃ ஏவம்	எவன் இவ்விதமாய்
தத்த்வதஃ வெத்தி	உண்மையாக அறிகிறானோ
ஸஃ	அவன்
தெஹம் த்யக்த்வா	தேகத்தை விட்டு
புநஃ ஜந்ம	மறுபடியும் பிறப்பை
ந ஏதி	அடைகிறதில்லை;
மாம்	என்னை
ஏதி	அடைகிறான்.

ஓ! அர்ஜுனா! திவ்யமான என்னுடைய அவதாரத்தையும், செய்கையையும் எவன் இவ்விதமாய் உண்மையாய் அறிகிறானோ, அவன் தன்

தேகத்தை விட்டபின்பு மறுபடியும் பிறப்பை யடைகிறதில்லை. என்னை யடைகிறான்.

---

(1) "திவ்யம்"-என்பதற்கு "அப்ராகிருதம்(ப்ரகிருதி ஸம்மந்த மில்லாத)," "ஐச்வரம்-(ஈசுவர சம்பந்தமானது)" என்று சங்கரர் அர்த்தம் செய்கிறார். "தெய்வ ஸம்பந்தமானது" என்று (ஸ்ரீதரரும்), "அப்ராகிருதமான" என்று (ராமாநுஜரும்) அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள். "வேறு அபேக்ஷை இல்லாமல் ஸ்வயமாகவே பிரகாசிப்பதான" என்று (சங்கரானந்தர்).

(2) "தேஹம்-தேஹாபிமானத்தை" (ஸ்ரீதரர்).

(3) "ஜந்ம" என்பதற்கு, 'ஸம்ஸாரத்தை" என்று (ஸ்ரீதரர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) மனிதர் சரீரம்போல் ப்ரகிருதியினாலாகிய தல்லாததாய் ஈசுவரனுக்கு என்று விசேஷமாய் அமைவதான என்னுடையு அவதாரமானது மாயையினால் ஆகியது எனவும், என்னுடைய செய்கைகளானவை நல்லோரைப் பாதுகாத்தல் முதலியன எனவும், இப்படி முன் சொன்னவாறு உள்ளது உள்ளபடி எவன் அறிகிறானோ, அவன் இந்தத் தேகத்தை விட்டவுடன் மறுபடியும் பிறப்பை அடையமாட்டான்; அவன் என்னை அடைகிறான்; ஸம்ஸாரத்தினின்று முற்றும் விடுபடுகிறான்."

(ராமாநுஜர்) "கர்ம=முக்குணங்களோடு கூடிய ப்ரகிருதி ஸம்பந்தமான ஜநநமற்றவனாயும், ஸர்வேசுவரத்துவ - ஸர்வக்ஞத்துவ- ஸத்திய ஸங்கல்பத்துவாதி அநந்த கல்யாண குணங்களுடன் கூடினவனாயுமிருக்கிற என்னுடைய, ஜந்ம=அவதாரத்தையும், கர்ம=ஸாதுக்களுடைய ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும், என்னை யாசிரயித்து ஜனங்கள் கடைத்தேறுவதற்காகவும் நான் செய்த அவதார சரித்திரத்தையும், திவ்யம்= அப்ராகிருத மென்பதாக உண்மையாய் எவன் அறிகிறானோ."

(இராகவேந்திரர்) "பகவானுடைய அவதார மஹிமை, சரித்திர மஹிமை இவைகளின் தத்துவத்தை யறிந்து, அதனால் முக்தி யடையத் தகுந்த ஜீவன் எவனோ அப்படிப்பட்ட ஜீவன் முக்தியடையும் விஷயத்தை நிரூபித்துக் காட்ட இந்தச் சுலோக முண்டானதாக அறியத்தக்கது."

(ஷ்லா) இந்தச் சுலோகத்தில் "ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய ஜந்ம= அவதாரம், கர்ம=செய்கை ஆகிய இவற்றை யறிந்தவனுக்கு மறுபிறப்பு இல்லை" என்று சொல்லியிருக்கிறது. இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களையும், இராவண சிசுபாலாதி வதம் முதலிய செய்கைகளையும் சாதாரண ஜனங்கள்கூட அறிவார்களே? அவர்களுக்கெல்லாம் மறுபிறப்பு இல்லையோ? என்றால்—

இதில் சொன்ன அறிவு மேற்கண்ட சாமானியமான அறிவல்ல. ஏதெனில், "தத்வத:=உண்மையாய்" என்கிற பதம் இந்தச் சுலோகத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'அதனால் அவதார புருஷன் யார்? அவன் செய்கை எப்படிப்பட்டது?"என்பவைகளை அறியவேண்டியது அவசியமாகிறது. முந்திய சுலோகங்களில் "உலகத்தில் தர்மம் குறைந்து அதர்மம் தலையெடுக்கும் காலத்திலும், துஷ்டர்கள் அதிகரித்து ஸத்துக்களுக்குத் துன்ப முண்டாக்கும் காலத்திலும் அவதாரங்கள் செய்யப்படுகின்றனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. எந்த உத்தேசமாய் அவதாரம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த அவதாரத்தில் அந்தக் காரியம் தடையின்றி நிறைவேற்றவும் படுகிறது. இவைகளைச் சாமானியமான தேவதையாவது மனுஷ்யனாவது செய்யத் தகுமோ? ஆகையால், 'ஸாக்ஷாத் பரமேசுவரனே லோகத்தை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு அவதாரம் செய்து துஷ்டர்களை யடக்கி ஸத்துக்களை ரக்ஷிக்கிறார்' என்றும், 'அவர் அநந்த கல்யாணகுண கெண நிதி,' என்றும், 'ஸகல உலகத்தையும் படைத்துக் காத்து அதில் தான் லீலாவதாரம் செய்கிறார்,' என்றும், 'அவர் அன்றி அணுவும் அசையாது,' என்றும்,'அவரை ஸ்மரித்தவனின் பாபம் நாசமடையும்,' என்றும்உண்மையா யறிந்து,(அடுத்த சுலோகப்படி) உலகப் பற்றுக்களை நீக்கி மனதை அந்தப் பரமேசுவரனிடத்தில் நிறுத்துகிறவன், மறுபிறப்பற்றதாகிய வைகுண்ட பதவிவை யடைவா னென்பதில் சந்தேகமே யில்லை. அப்படியன்றி 'இராமகிருஷ்ணாதி யவதாரங்கள் செய்கிற புருஷனைச் 'சாதாரண இராஜ குமாரர்கள்,' என்றும், 'ஆனால் விசேஷ பலமும் ஸாமர்த்தியமும் உள்ளவர்கள்', என்றும் நினைத்து, உண்மையை யறியாமற்போவார்களாகில், அவர்கள் பிறவியாகிய கடலிலிருந்து கரையேற மாட்டார்கள் என்பது இந்தச் சுலோகத்தின் கருத்து. (9)

கo. வீதராகமஹயக்ரோயா: உநயாஉாஉவாஸ்ரிதா: ।
ஙஹவொஜ்ஞாநதவஸா வூதா உஹாவஉாமதா: ॥

10. வீதராகமஹயக்ரோயா:(1)-மந்மயா:(2)-மாம்-உபாஸ்ரிதா:(3) ।
பஹவ:-ஜ்ஞாநதபஸா(4)-பூதா:-மத்ஹாவம்(5)-ஆகதா: ॥

வீதராகமஹயக்ரோயா: ஆசை, பயம், கோபம் நீங்கினவர்களாய்

உநயா:	என் மயமானவர்களாய்
உாஂ உவாஸ்ரிதா:	என்னையே ஆசிரயித்தவர்களாய்
ஙஹவ:	அநேகர்
ஜ்ஞாநதவஸா	ஞானமாகிற தபஸினாலே

வீதராக: பரிசுத்தர்களாய்,
மத்பாவம் என் பாவத்தை (மோக்ஷத்தை)
ஆகதா: அடைந்தார்கள்.

ஆசை, பயம், கோபம் ஆகிய அவைகள் நீங்கியவர்களாய், என் மய மானவர்களாய் (அதாவது தன் ஆத்மாவுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் பேதமில்லை யென்று காண்பவராய்), என்னை ஆசிரயித்தவர்களாய், அதாவது, பரமேசு வரனை என்னையே அடைக்கலமாகக் கொண்டவர்களாய், அநேகர் ஞானமா கிற தபசினாலே பரிசுத்தர்களாய், என்னுடைய ஸாயுச்சியத்தை யடைந்தார் கள்; (என்றால், ஐக்கிய முக்தியை யடைந்தார்க ளென்பது தாத்பரியம்.)

---

(1) "ராகம்"-என்றால் "பலனில் ஆசை" என்று (மதுசூதன சரஸ்வதியும்), "போகங்களிலும் உபகாரம் செய்கிறவர்களிடத்திலும் உள்ள ஆசை" என்று (சங்கரானந்தரும்), "விஷயங்களிலே ரஞ்சன ரூபமான மனோ விருத்தி" என்று (பாஷ்யோத்கர்ஷ தீபிகைக்காரரும்) அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

(2) "மன்மயா:-தானே ஈசுவரனென்று அறிந்தவர்களா யிருக்கிற" (சங்கரர்). "என்னைத்தவிர மற்ற வஸ்துக்களில் திருஷ்டி யில்லாத" (மத்வர்), "நானே சர்வோத்தம னென்றும், சகல ஜகத்திற்கும் முக் கிய காரணனென்று மறிந்திருக்கிற" (இராகவேந்திரர்).

(3) "உபாச்ரிதா:-ஞானநிஷ்டையினை யுறிகிற" (சங்கரர்); "என் னையே சரணாகதி யடைந்திருக்கிற" (இராகவேந்திரர்).

(4) "ஜ்ஞாந தபஸா-ஞானத்தினாலும், தபசினாலும்," (ஸ்ரீதரர்). "என்னுடைய ஜன்ம கர்மத்தினுடைய தத்துவத்தை யறிகிற ஞான மாகிய தபசினாலே" (ராமாநுஜர்). "ஞானமாகிற தபசினாலே அல்லது ஞானத்தினாலேயும் தபசினாலேயும்" (இராகவேந்திரர்).

(5) "மத்பாவம்-மோக்ஷத்தை," (சங்கரர்). "ஸாயுச்சியத்தை, ஸ்ரீநாராயணனுடைய சமீபத்தி லிருப்பதானது ஸாயுச்சியமென்று சொல்லப்படும்." (இராகவேந்திரர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "இந்த மோக்ஷமார்க்கமானது இக்காலத்தில் ஏற் பட்டதன்று; அது ஆதிகாலத்திலும் கூட உள்ளது என்பதைப் பக வான் சொல்லுகிறார். 'மன்மயா' என்றால் ப்ரஹ்மவித்தாய், அதாவது ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவராய், ஈசுவரனுக்கும் தனக்கும் பேதமில்லையெனக் காண்பவர். மாமுபாச்ரிதா:- என்றால் பரமேசுவரனை என்னையே அடைக்கலமாக அடைந்தவர், அதாவது ஞானம் ஒன்றிலேயே உறுதி

யாக நிற்பவர். இப்படி அநேகர் பரமாத்மாவைப்பற்றிய ஞானமென்னும் தபசினால் சிறந்த பரிசுத்தத்தைப் பெற்று என் ஸாவத்தை, அதாவது ஈசுவரன் நிலையை, மோக்ஷத்தை நன்றாய் அடைந்தார்கள். ஞான நிஷ்டையானது மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் விஷயத்தில் தனக்கு உதவியாக இதர தபஸ்களை அபேக்ஷியாது நிற்பதைக் குறிப்பிடுவதற்காக 'ஞானமாகிய தபசினால்' என்னும் விசேஷணம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.''

(ஸூ) '𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌂' இதற்கு ராமாநுஜர் அர்த்தஞ் சொல்லவில்லை. ஆனால் 8-அத். சுலோ. 5-ல் இந்தப் பதத்திற்கு, ''என்னை எந்த ரூபமாய் ஸ்மரிக்கிறானோ அந்த ஸ்வரூபம்'' என்றும், 14-அத். 19-20 சுலோகங்களில் ''ஆத்மாநுபவத்தை'' என்றும் அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறதனால் அதிலொன்றை இவ்விடத்தில் சொன்னதாகக் கொள்ளத்தக்கது. (10)

---

௧௧. 𑌯𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌭𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ।
𑌮𑌮 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ॥

11. யே-யதா-மாம்-ப்ரபத்யந்தே-தாந்-தயா-ஏவ-ஸஜாமி-அஹம் ।
மம-வர்த்ம-அநுவர்தந்தே-மநுஷ்யா:-பார்த-ஸர்வஶ: ॥

𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥	ஓ! அர்ஜுனா!
𑌯𑍇	எவர்கள்
𑌯𑌥𑌾	எவ்விதமாய்
𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇	என்னை உபாஸிக்கிறார்களோ
𑌤𑌾𑌨𑍍	அவர்களை
𑌤𑌥𑍈𑌵	அவ்விதமாகவே
𑌅𑌹𑌂 𑌭𑌜𑌾𑌮𑌿	நான் அநுக்கிரகிக்கிறேன்;
𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃	மனிதர்கள்
𑌮𑌮 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮	என்னுடைய மார்க்கத்தை
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃	ஸகலவிதத்திலேயும்
𑌅𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇	அநுஸரிக்கிறார்கள்.

ஓ! அர்ஜுனா! எவர்கள் எவ்விதமா யென்னை யுபாஸிக்கிறார்களோ அவர்களை யவ்விதமாகவே நான் அநுக்கிரகிக்கிறேன். மனிதர்கள், என்னுடைய மார்க்கத்தை ஸகலவிதத்திலேயும் அநுஸரிக்கிறார்கள்.

---

(1) '𑌯𑌥𑌾 - பலனைக்கோரியாவது, பலனைக்கோராமலாவது'' (சங்கரர்).

(2) '𑌭𑌜𑌾𑌮𑌿' இந்தப் பதத்திற்கு 'பஜிக்கிறேன், உபாஸிக்கிறேன்,' என்னும் அர்த்தந்தான் சாதாரணமாய்ச் சொல்லக்கூடுமானாலும், இதுபா

மாத்மாவாகிய கிருஷ்ணஸ்வாமி வாக்கியமாகையால் பாஷ்யக்காரர்கள் 'அநுக்கிரகிக்கிறேன்,' என்று அர்த்தஞ் செய்தார்கள்.

(3) "வர்த்ம - பூஜாரூபமான மார்க்கத்தை" (சங்கரர்). "பஜனை மார்க்கத்தை." (ஸ்ரீதரர்). "ஸ்வபாவத்தை" (ராமாநுஜர்).

(4) "ஸர்வஶ:-ஸத்கர்மத்தினாலாவது, ஞானத்தினாலாவது, கீர்த்தனாதிகளினாலாவது, மற்றெப்படியாவது." (ஹா).

(சங்கர பாஷ்யம்) "அப்படியானால் உங்களுக்கு ஒன்றினிடத்து விருப்பும் மற்றொன்றினிடத்து வெறுப்பும் உண்டு என்று ஆகும். ஏனெனில், நீங்கள் ஆத்மநிலையை, அதாவது மோக்ஷத்தைச் சிலர்க்கு மாத்திரமேயன்றி எல்லோருக்கும் தந்தருளுவதில்லையே? என்றால், அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

எவர்கள் எவ்விதமாக எப் பிரயோஜனத்தோடு, அதாவது, எப் பயனை வேண்டி என்னை அடைகிறார்களோ, அவ்விதமாகவே அப் பயனை அளிப்பதனால் அவர்களை அநுக்கிரகிக்கிறேன். எவர்களுக்கு மோக்ஷத்திலே விருப்ப மில்லையோ அவர்கள் அதைக் கோராததனால் அடைவதில்லை. ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விருப்பமுடைமையும், இம்மை மறுமைப் பயன்களிலே விருப்பமுடைமையும் ஒருவனுக்கு ஒரே காலத்தில் நிகழாதன்றோ? ஆதலால், ஸ்வப்பிரயோஜனத்தை நாடுகிறவர்களுக்கு, அவர்கள் இஷ்டபூர்த்தி செய்கிறேன். ஆனால், எவர்கள் சாஸ்திரங்களிற் கூறியபடி ஸகலத்தையும் செய்பவராய், இம்மை மறுமைப் பயன்களை வேண்டாதவராய், ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்புபவராய் இருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்து அருளுகின்றேன். ஞானிகளாயும், ஸந்யாஸிகளாயும், முமுக்ஷுக்களாயும் இருப்பவர்கள் எவர்களோ, அவர்களை மோக்ஷமளிப்பதனால் அருளுகின்றேன். அவ்வண்ணமே, துயருற்றவர்களை அவர்கள் துயரத்தைப் போக்குவதனால் அநுக்கிரகிக்கின்றேன். எவர்கள் என்னை எவ்வாறு அடைகிறார்களோ, அவர்களை அவ்வாறே யான் அநுக்கிரகிக்கின்றேன் என்பது பொருள். மற்று, விருப்பினாலாவது, வெறுப்பினாலாவது, மோஹத்தினாலாவது நான் ஒருவனையும் அநுக்கிரகிப்பதில்லை. எல்லா நிலையையும் உடையவனாய் எங்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவேயுள்ள ஈசுவரனாகிய என்னால் கூறப்பட்டுள்ள ஞான கர்மமார்க்கத்தை மனிதர்கள் எவ்வகையாலும் அநுஸரிக்கிறார்கள். எப்பயனை வேண்டி அதற்கு ஏற்ப எக்கர்மத்தைச் செய்ய உரியவராகி, எவர்கள் முயற்சி செய்கின்றார்களோ, அப் பயனைப் பெறுதற்கு அத் தொழிலைச் செய்யும் அவர்கள்

'மனிதர்கள்' எனப்படுகிறார்கள். இங்கே 'மனிதர்கள்' என்பதற்கு 'மநுஷ்யர்களும், ராக்ஷஸன்-குரங்கு-யானை முதலிய மற்றப் பிராணிகளும் உள்பட' என்பது பொருள். (இங்கு 'மார்க்கம்' என்றது ஞான கர்மரூப மானது)."

(ஸ்ரீதரர்) "என்னையே உபாசிப்பவர்களுக்கு ஸாயுச்சியபதவியைக் கொடுக்கிறேன்' என்பதாக முன் சொல்லப்பட்டதனால், 'மற்ற இந்திராதி தேவதைகளை யுபாசிப்பவர்களுக்குப் பலனைக் கொடுப்பதில்லை' என்றாகிறது. இதனால் ஈசுவரனிடத்தில் பக்ஷபாத மிருப்பதாகக் காணப்படுகிறதே' என்றாலோ, அப்படிப் பக்ஷபாத மில்லையென்பதை இந்தச் சுலோகத்தினால் பகவான் வெளிப்படுத்துகிறார். எப்படியென்றால் 'யதா - எவ்விதமாய்' என்கிற பதத்தினாலே, பலனை இச்சித்தாவது, இச்சிக்காமலாவது, என்னை நேராயாவது, இந்திராதி தேவதாசொரூபமான என்னை அந்தத் தேவதைகளாகவாவது உபாசிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு அவரவர்கள் கோரிக்கையை யநுசரித்து நானே பலனைக் கொடுக்கிறேன் என்றாகிறது."

(ஷூ) "யஜ்ஞத்தினா லாராதிக்கிற இந்திராதி தேவதாநாமங்கள் என்னுடைய நாமங்களே யாகையால் அந்த நாமங்களினா லாராதிக்கப்படுகிறவனும் நானே ஆகிறேன்" என்பது தவிர மற்றப் பாகங்களுக்கு மேற்சொன்னபடியே மத்வர் தாத்பரியம் செய்கிறார். "என்னை ஆச்ரயிக்கிறவனைமட்டும் அநுக்கிரகிக்கிறே னென்பதல்ல; என்னை ஆச்ரயிக்க மனமுள்ளவனாய் எப்பலனைக் கோரியாவது உபாஸிப்பவனையுங்கூட அநுக்கிரகித்துத் தரிசனமும் கொடுக்கிறேன்" என்பது (ராமாநுஜர்) தாத்பரியம். (11)

க௨. காங்க்ஷந்த: கர்மணாம் ஸித்திம் யஜந்தே இஹ தேவதா: ।
க்ஷிப்ரம் ஹி மாநுஷே லோகே ஸித்திர்பவதி கர்மஜா ॥

12. காங்க்ஷந்த:-கர்மணும்-ஸித்³யிம்-யஜந்தே-இஹ-தே³வதா: ।
க்ஷிப்ரம்-ஹி-மாநுஷே-லோகே-ஸித்³யி:-ஹவதி-கர்மஜா ॥

இஹ — இந்த லோகத்தில்
கர்மணாம் ஸித்திம் — கர்மங்களுடைய பலனை
காங்க்ஷந்த: — அபேக்ஷிக்கிறவர்கள்
தேவதா: — இந்திராதி தேவதைகளை
யஜந்தே — ஆராதிக்கிறார்கள்;

ஹி	ஏனென்றால்,
கர்மஜா ஸித்தி:	கர்மத்தினால் உண்டாகிற பலனானது
மானுஷே லோகே	மநுஷ்யலோகத்தில்
க்ஷிப்ரம் ஹவதி	சீக்கிரமாக உண்டாகிறது.

இந்த லோகத்தில் கர்மங்களுடைய பலனை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் இந்திராதி தேவதைகளை ஆராதிக்கிறார்கள். ஏனென்றால், கர்மபலனானது மனுஷ்யலோகத்தில் சீக்கிரமாக உண்டாகிறது.

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஈசுவரனாகிய உங்களுக்குஆசைமுதலிய குற்றங்கள் இல்லாமையால் பிராணிகளை ஈடேற்றவேண்டுமென்னும் விருப்பம் ஸகலப்பிராணிகள்மேலும் ஸமமாயுள்ளது. தாங்களோ எப்பயனையும் தந்தருள வல்லவர். இவ்வாறுள்ள அளவிலே, ஸகலரும் "எல்லாம் வாஸுதேவனே" என்னும் ஞானத்தினாலேயே ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்பிபவராய் உங்களையே ஏன் அடைகிறதில்லை? என்றால், அதற்குக் காரணங் கூறுகிறேன் கேள்.

இவ் வுலகத்திலே தாம் செய்யும் கர்மங்களின் பயன் தமக்குக் கை கூடுதலை வேண்டுகிறவர்கள், இந்திரன் அக்நி முதலான தேவதைகளைத் தொழுகிறார்கள். இதை, அத யோ(அ)ந்யாம் தேவதாமுபாஸ்தே அந்யோ(அ)ஸாவந்யோ(அ)ஹமஸ்மீதி ந ஸ வேத யதா பசு: ஏவம் ஸ தேவாநாம்"— "இனி எவன், 'அவன் வேறு நான் வேறு' எனக் கொண்டு வேறு தேவதையை உபாசிக்கிறானோ அவன் மனிதர்கட்கு ஆடு மாடு முதலியன எப்படியோ அப்படியே தேவதைகட்கு அவன் ஆவன்" என்னும் ப்ரஹதாரண்யக உபநிஷத் (1-4-10) சுருதி வாக்கியத்தினால் காண்க. பயனை விரும்பி வேறு தேவதைகளைப் பூஜிப்பவராய், வருணத்திற்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் உரித்தானவராய், அவ் வருணாசிரமங்கட்கு ஏற்பத் தத்தம் கர்மத்தைச் செய்கின்ற அவர்கட்கு அக் கர்மத்தால் வரும் பயன் விரைவாகக் கை கூடுகின்றது. சாஸ்திரத்தின் அதிகாரம் மநுஷ்யலோகத்தில்தான்; அதாவது, மனுஷ்யலோகத்திற்காகவே ஏற்பட்டது என்பது பொருள். "மநுஷ்யலோகத்திலே விரைவாக" என்னும் விசேஷணத்தால், மற்றைய லோகங்களிலும் கர்மத்தின் பயன் உண்டாகும் என்பதைப் பகவான் எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஆனால், வருணம் ஆச்ரமம் முதலானவற்றிற் கேற்கக் கர்மத்திலே அதிகாரம் இந்த மனுஷ்ய லோகத்திலேயன்றி மற்ற உலகங்களிலில்லை என்பதுதான், இவ் வுலகத்திற்கும் மற்றைய உலகத்திற்கு முள்ள வேறுபாடு.

(ராமாநுஜர்) "கர்மஜா = கர்மத்தினா லுண்டாகிற, ஸித்தி: = பலனானது, இஹ மானுஷே லோகே = இந்த மனுஷ்ய லோகத்திலேயும், சுவர்க்கலோகத்திலேயும், ஹி = யாதொரு காரணத்தினாலே, க்ஷிப்ரம் = சீக்கிரமாக, பவதி = உண்டாகிறதோ, (அத:) - அந்தக் காரணத்தினாலே, கர்மணாம் ஸித்திம் = கர்மத்தினா லுண்டாகிற பசு - புத்திர - சுவர்க்காதி பலனை, காங்க்ஷந்த: = அபேக்ஷிக்கிறவர்கள், தேவதா: = தேவதைகளை, யஜந்தே = ஆராதிக்கிறார்கள். இதன் தாத்பரிய மென்னவென்றால், 'தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்களுக்குச் சீக்கிரமாய்ப் பலன் கிடைக்கிறது' என்று சொன்னதனாலேயே, 'என்னை யாராதிப்பவர்களுக்குச் சீக்கிரம் பலன் கிடைக்கமாட்டாது' என்று சொன்னதாக ஆகிறதாகையால், 'நித்திய சுகமான மோக்ஷபலன் சீக்கிரம் கிடைக்கமாட்டாது' என்பதும், 'இந்த மோக்ஷ பலனை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் வெகு சிலர்' என்பதுமே."

(இராகவேந்திரர்) "எந்தத் தேவதைகளை ஆராதித்தாலும் அந்தத் தேவதாந்தர்யாமியாயிருக்கிற நானே பலனைக் கொடுக்கிறேன். (12)

---

௧௩. சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குணகர்மவிபாகஶ: ।
தஸ்ய கர்த்தாரமபி மாம் வித்த்யகர்த்தாரமவ்யயம் ॥

13. சாதுர்வர்ண்யம்-மயா-ஸ்ருஷ்டம்-குணகர்மவிபாகஶ: ।
தஸ்ய-கர்த்தாரம்-அபி-மாம்-வித்தி-அகர்த்தாரம்-அவ்யயம் ॥

சாதுர்வர்ண்யம்	நாலு வருணங்களும்
மயா	என்னாலே
குணகர்மவிபாகஶ:	குணகர்மங்களின் பிரிவினால்
ஸ்ருஷ்டம்	சிருஷ்டிக்கப்பட்டன;
தஸ்ய	அதற்கு
கர்த்தாரமபி	கர்த்தாவானபோதிலும்
மாம்	என்னை
அகர்த்தாரம்	கர்த்தாவல்ல என்றும்
அவ்யயம்	நிர்விகாரியாகவும்
வித்தி	அறி.

(பிரம்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர) நான்கு வருணங்களு மென்னால் குணங்கள், கர்மங்கள், இவைகளின் பிரிவுகளுக்குத் தக்கபடி சிருஷ்டிக்கப்பட்டன. அந்தக் குணகர்ம விபாகமாகிய சிருஷ்டிகளுக்கு நானே கர்த்தாவானாலும் என்னை வாஸ்தவத்தில் கர்த்தா அல்ல என்றும், நிர்விகாரி என்றும், அறி.

(1) "சாதுர்வர்ண்யம் - நாலு வருணங்களை முக்கியமாயுடைய பிரம்மா முதல் ஸ்தம்பம்வரையிலுள்ள ஜகத்." (ராமாநுஜர்).

(2) "ஸ்ருஷ்டம் என்பதில் ஸ்திதியும் சங்காரமும் அடங்கியிருக்கின்றன." (ராமாநுஜர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "மநுஷ்ய லோகத்திலேதான் வருணம் ஆச்ரமம் முதலானவற்றிற்கு ஏற்பக் கர்மத்திலே அதிகாரம்; இதர லோகங்களில் இவ்வாறு இல்லை' என்னும் நியமம் எதனாலாகியது என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது. அல்லது, ,'வருணம் ஆச்ரமம் முதலிய வேறுபாட்டையுடைய மனிதர்கள் எவ்வகையாலும் என் வழியை அநுஸரிக்கிறார்கள் என்று முன் கூறப்பட்டதே; அவர்கள் எக்காரணத்தால் உம்முடைய வழியையேயன்றி வேறு வழியை அநுஸரிப்பதில்லை' என்பது சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

நான்கேயான ஜாதியானது குணத்தின் பலவிதமான ஏற்றத்தாழ்ச்சியான அளவிற்குத் தக்கபடியும், அவ்வாறே கர்மத்தின் பலவிதமான அளவிற்குத் தக்கபடியும் ஈசுவரனாகிய என்னால் அமைக்கப்பட்டது. இதனை, "ப்ராஹ்மணன் இதனுடைய முகமானான்" (ருக்வேதம்: 10-99) என்பது முதலான சுருதியினால் அறிக. குணங்கள்: ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்பன. அந்த நான்கு வருணங்களுள் ஸத்வகுணத்தை முதன்மையாகவுடைய ப்ராஹ்மணனுக்கு: சாந்தம், அடக்கம், தபஸ் முதலானவை உரிய கர்மங்கள். ஸத்வகுணத்தைத் துணையாகவும், ரஜோகுணத்தை முதன்மையாகவுமுடைய க்ஷத்திரியனுக்கு: பராக்கிரமம் முதலியன உரிய கர்மங்கள். தமோகுணத்தைத் துணையாகப் பெற்றுள்ள ரஜோகுணத்தை முதன்மையாகவுடைய வைசியனுக்கு: வேளாண்மை முதலியவை உரிய கர்மங்கள். ரஜோகுணத்தைத் துணையாகப் பெற்றுள்ள தமோகுணத்தை முதன்மையாகவுடைய சூத்திரனுக்கு உரியது ஊழியம் என்னும் ஒரே கர்மந்தான். 18-ம் அத் - 42, 43, 44 சுலோகங்களைப் பார்க்க.) இவ்வாறு குணம் கர்மம் என்றவற்றின் பலவிதமான அளவிற்கு ஏற்ப நான்கு வருணமும் என்னால் படைக்கப்பட்டன என்பது பொருள். பிரஸித்தமான இந்த நான்கு ஜாதியும் மற்ற உலகங்களில் இல்லை; ஆதலால்தான் 'மனுஷ்ய லோகத்திலே' என்னும் விசேஷம் முன 12-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது,

அப்பொழுது இந்த நான்கு வருணத்தையும் சிருஷ்டித்ததற்கு நீர் கர்த்தாவாதலால் அதன் பயனுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றீர்; ஆகவே, நீங்கள் ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபட்டவராகவும், என்றும் ஈசுவரராக

வும் ஆகமாட்டீர்களே என்றால் அப்படியல்ல. மாயையின் வியவகாரத்தால் நான் அத் தொழிலுக்குக் கர்த்தாவாக வியவகரிக்கப்பட்டாலும் உண்மையாக அகர்த்தாவாதலால் நான் ஸம்ஸாரத்திற்கு உட்படாதவனென்று தெரிந்துகொள்.''

(ஷூா) இந்தச் சுலோகத்தில் முதலில் சிருஷ்டிக்குக் கர்த்தா தான் என்றும், பிறகு சிருஷ்டிக்குத் தான் கர்த்தா அல்லவென்றும் சொல்லப்பட்டது. இஃது ஒன்றுக்கொன்று விரோதம்போல் காணப்பட்டாலும் விரோதமல்லவென்பதை அடியிற் கண்ட பாஷ்யக்காரர்களும் வியாக்கியாதாக்களும் நிரூபித்திருக்கின்றார்கள். எப்படியென்றால்,''மாயையைஸ்வீகரித்துச் சிருஷ்டிகளைச் செய்கிறபடியால் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்டபோதிலும் பாரமார்த்திகத்தில் கர்த்தாவல்ல'' என்று சங்கரரும். ''சிருஷ்டி விஷயத்தில் நான் கர்த்தாவானாலும், பலாபேக்ஷயாவது பற்றுதலாவது எனக்கு இல்லாததினால் அந்தச் சிருஷ்டி கர்மபலன் என்னை ஒட்டுகிறதில்லை யாகையால் நான் கர்த்தாவல்ல'' என்று ஸ்ரீதரரும்; ''எனக்கு ஒன்றைச் சிருஷ்டி செய்வதில் யாதொரு பிரயாசையுமில்லை; மற்றவர்கள் ஒன்றை யுண்டாக்கவேண்டுமானால் அதிகப் பிரயாசைப் படவேண்டும்; நான் நினைத்தமாத்திரத்தில் சிருஷ்டியாய்விடு மாகையால் நான் கர்த்தாவல்ல'' என்று மத்வரும், ஸகல சிருஷ்டிக்கும் நான் கர்த்தாவானாலும் எனக்குக் கர்த்தாவில்லை யாகையால், நான் (அகர்த்தா) கர்த்தாவுடையவனல்ல; ஏன் அகர்த்தா வென்பதற்குக் காரணம் அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது'' என்பதாக இராகவேந்திரரும் சொல்லுகிறார்கள்,

இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வருணங்கள் என்பது ப்ராஹ்மணாதி நான்கு ஜாதிகள். குணங்கள் மூன்று வகைப்படும், அவையாவன:—உத்தமமான சத்துவ குணம், மத்தியமான ரஜோ குணம், அதமமான தமோ குணம். கர்மமென்பது ப்ராஹ்ம-க்ஷத்திரிய - வைசிய - சூத்திரர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருப்பதும், 18-ம் அத். 42, 43, 44-ம் சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறவைகளுந்தான்,குணவிபாகம்மட்டும் பாஷ்யக்காரர்களும் வியாக்கியாதாக்களும் சொல்லியிருக்கிறபடி அடியில் விவரிக்கப்படுகிறது.

(1) ''ப்ராஹ்மணனுக்கு - சத்துவகுணம் அதிகம், ரஜோகுணம் குறைவு'' (சங்கரர், ஸ்ரீதரர், இராகவேந்திரர்). ''சத்துவகுணமுடையவன் ப்ராஹ்மணன்'' (மத்வர்).

(2) ''க்ஷத்திரியனுக்கு - சத்துவகுணம் குறைவு, ரஜோகுணம் அதிகம்.'' (சங்கரர் இராகவேந்திரர்). ''சத்துவ ரஜோகுணங்கள்

அதிகம்'' (ஸ்ரீதரர்). ''சத்துவ ரஜோகுணங்களை யுடையவன் க்ஷத்திரியன்.'' (மத்வர்).

(3) ''வைசியனுக்கு - ரஜஸ் தமோகுணங்களிரண்டும் அதிகம்.'' (சங்கரர்). ''ரஜஸ் அதிகம், அதைவிட சத்துவம் குறைவு, அதைவிட தமஸ் குறைவு.'' (இராகவேந்திரர்). ''ரஜோகுண தமோகுணமுள்ளவன் வைசியன்.'' (மத்வர்).

(4) ''சூத்திரனுக்கு-ரஜஸ் சொற்பம், தமஸ் அதிகம்,'' (சங்கரர்). ''தமஸ் அதிகம்'' (ஸ்ரீதரர், மத்வர்). ''தமஸ் அதிகம், அதைவிட ரஜஸ் சத்துவம், குறைவு'' (இராகவேந்திரர்).

இந்தத் தாத்பரியங்களைச் சேர்த்துப் பார்ப்போமாகில் ஒவ்வொரு வருணத்தாரும் முக்குணங்கள் உள்ளவர்களென்றும், சிலகுணம் சிலரிடத்தில் அதிகமாயும், சிலரிடத்தில் குறைவாயும் இருக்குமென்றும் குறித்துக் காட்டியதாக இருக்கிறது. அந்த வருணங்கள் சிருஷ்டிக்குங்காலத்தில் அவனவனுடைய பூர்வஜன்ம கர்மானுஸாரமாய்ச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டன. எப்படியென்றால், ஸத்துவகுணப் பிரதானமான சமம் தமம் முதலிய தர்மங்களையுடையவனைப் பிராஹ்மணனாகவும், ரஜோகுணப் பிரதானமான சௌரியம் முதலிய தர்மங்களை யுடையவனை க்ஷத்திரியனாகவும், மற்று மிப்படியே மற்ற வருணங்களும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனவாகத் தாத்பரியம். இராகவேந்திரர் ''ஸாத்துவிகத்தில் ஸாத்துவிகம், ராஜஸத்தில் ஸாத்துவிகம், தாமஸத்தில் ஸாத்துவிகம்'', என்று பாகித்து மத்தியிலிருப்பதாகிய ராஜஸ ஸாத்துவிகத்தைமட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மேற்கண்டவிதமாய்ப் பாகிக்கவேண்டியதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். (13)

கச. ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா ।
இதி மாம் யோऽபிஜாநாதி கர்மபிர் ந ஸ பத்யதே ॥

14. ந-மாம்-கர்மாணி-லிம்பந்தி-ந-மே-கர்மபலே-ஸ்ப்ருஹா ।
இதி-மாம்-ய:-அபிஜாநாதி-கர்மபி:-ந-ஸ:-பத்யதே ॥

கர்மாணி	கர்மங்கள்
மாம்-நலிம்பந்தி	என்னை ஒட்டுகிறதில்லை;
மே	எனக்கு
கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா	கர்மபலத்தில் ஆசையானது
ந	இல்லை;
இதி	இவ்விதமாய்
ய: மாம்	எவன் என்னை

அபிஜாநாதி	தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ
ஸ:	அவன்
கர்மபி: ந பத்யதே:	கர்மங்களினாலே கட்டப்படுகிறதில்லை.

கர்மங்கள் என்னை ஒட்டுகிறதில்லை; எனக்குக் கர்மபலனில் ஆசையில்லை, என்று இவ்விதமாக என்னை எவன் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ, அவன், கர்மங்களினாலே கட்டப்படுகிறதில்லை. (ஏனென்றால், கர்மங்களுக்குக் காரணமான அகங்காரம் நீங்கிவிடுவதினாலேதான்.)

(சங்கர பாஷ்யம்) "நீ என்னை எந்தக் கர்மங்களுக்குக் கர்த்தாவாக நினைக்கின்றாயோ அவற்றிற்கு நான் உண்மையில் கர்த்தா அல்ல. ஏனெனில், எனக்கு அஹங்காரம் இல்லாமையால் அந்தக் கர்மங்கள் என்னைப் பற்றுவதில்லை; அதாவது, எனக்குத் தேகாதிகளை, ஜன்மத்தை உண்டாக்குவதில்லை. அக் கர்மங்களின் பலன்களிலே எனக்கு ஆசையுமில்லை. ஆனால், ஸம்ஸாரிகளான உலகவாழ்க்கையில் பற்றுள்ளவர்கட்குக் கர்மங்களிலே 'நான் கர்த்தா' என்ற எண்ணமும், அவற்றின் பலன்களிலே ஆசையும் உள்ளனவோ அவர்களைக் கர்மங்கள் பற்றுகின்றன என்பது ஏற்கும். அவ்வை எனக்கு இல்லாததினால் கர்மங்கள் என்னைப் பற்றமாட்டா. 'நான் கர்த்தா அல்ல, எனக்குக் கர்மத்தின் பலனிலே ஆசை யில்லை' என இவ்வாறாக அறிகிறவன் வேறு எவனானபோதிலும், அவனும் கர்மங்களால் கட்டப்படுவதில்லை. அவனுக்குங்கூட மறுபிறப்பை (சரீரம் முதலானவற்றை) உண்டாக்கும் கர்மங்கள் இல்லை என்பது பொருள்."

(ராமாநுஜர்) "என்னைக் கர்மபலன் ஏன் ஒட்டுகிறதில்லையென்றால், அந்தந்தப் பிராணிகளுடைய பிராசீன கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி, தேவ மனுஷ்ய பசு பக்ஷியாதி தேகங்களாய்ச் சிருஷ்டிக்கிறேனேயன்றி யாதொரு வைஷம்மியத்தினால் நான் அப்படிச் சிருஷ்டி செய்கிறதில்லை. அந்தந்தப் பிராணிகளுடைய தேகத்திற்குக் காரணம் அவரவர்களுடைய பிராசீனகர்மமாகையால் நான் யாதொரு பக்ஷபாதஞ் செய்தவனாகிறது, மில்லை. யாதொரு தோஷம் என்னை ஒட்டவுமாட்டாது. அப்படியே பிராசீனகர்மத்திற்குத் தக்கபடி அவர்களுக்குப் புசிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களையும் சிருஷ்டிக்கிறேன். அந்தப் பலனில் எனக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமு மில்லை. ஆகையால், பலனும் என்னை ஒட்டுகிறதில்லை. சிருஷ்டிக்குக் காரணம் அவரவர்களுடைய பிராசீனகர்மமே. நான் நிமித்தகாரணமாய்மட்டும் இருக்கிறேன். இப்படி என்னை எவன் அறிகிறானோ அவன், தன்னுடைய கர்மயோகத்திற்கு விரோதியான பிராசீன கர்மத்தினால் கட்டப்படுகிறதில்லை.

(மத்வர்) “பக்ஷபாதம் (வைஷம்மியம்) இல்லாததினால் கர்மம் ஒட்டுகிறதில்லை. ஆசை யில்லாததினால் பலன் ஒட்டுகிறதில்லை.”

(இராகவேந்திரர்) “ஜீவனைப்போல் நான் பலனை அபேக்ஷித்துக் கர்மங்களைச் செய்கிறதில்லை. ஆகையால், கர்மங்களேனும் பலனேனும் என்னைக் கட்டுப்படுத்துகிறதில்லை. அந்தந்தப் பிராணியின் பிராசீன கர்மத்தை யநுசரித்துச் சிருஷ்டி செய்வதினால் பல விசித்திர சிருஷ்டி செய்த பக்ஷபாத தோஷம் என்னை யடைகிறதில்லை. இப்படி என்னை யறிந்தவனுக்குப் பந்த மில்லை. அவனுக்கே பந்த மில்லாதபோது எனக்குப் பந்தம் எப்படி யுண்டாகும்? ‘இப்படி என்னை யறிந்தவன்’ என்கிற வாக்கியத்தினால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பரமாத்மா என்பதும், அறிகிறவன் ஜீவன், அறியப்படுகிறவன் அந்த பரமாத்மா என்பதும், வியக்தமாகிறபடியால் ஜீவேசுவரபேதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.”

(ஸ்வ) கர்மங்களாவது அவைகளின் பலனாவது பகவானை ஒட்டு கிறதில்லையென்றுமட்டும் தெரிந்துகொண்டவன் கர்மங்களினால் கட்டுப் படுகிறதில்லையென்று சொல்வதானால், ஞானநிஷ்டை முதலியவைகள் அநாவசியமாகும். ஆகையால், முன் சுலோகத்தில் சொல்லியபடி, பகவா னைச் சிருஷ்டியாதி கர்மங்களுக்குக் கர்த்தாவாக எண்ணுவது, மாயை யின் வியவகாரத்தால் அஜ்ஞானதசையில் கற்பிக்கப்படுகிறது; உண்மை யில் ஆத்மா அகர்த்தா என்று ஆத்மதத்துவத்தை அறியவும் வேண் டும். அந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடையவேண்டி, கர்மயோகத் தை அநுஷ்டித்துவருபவன் ‘கர்மங்களுக்கு நான் கர்த்தா அல்ல’ என்று அகங்காரம் நீங்கி, ‘எனக்குக் கர்மத்தின் பலனிலே ஆசை யில்லை’ என்று அவன் செய்யும் கர்மங்கள் அவனைப் பந்தப்படுத்தமாட்டா என் பது நிச்சயம்.

---

௧௫. 𑌏𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃 ।
𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌤𑌰𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥

15. ஏவம்-ஜ்ஞாத்வா-க்ருதம்-கர்ம-பூர்வைஃ-அபி-முமுக்ஷுபிஃ ।
குரு-கர்ம-ஏவ-தஸ்மாத்-த்வம்-பூர்வைஃ-பூர்வதரம்-க்ருதம் ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾	இவ்விதமாய் அறிந்து
𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃	மோக்ஷ இச்சையுள்ள
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌅𑌪𑌿	முன்னோர்களாலுங்கூட
𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍃𑌤𑌂	கர்மமானது செய்யப்பட்டது;
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍	ஆகையினாலே

த்வம்	நீ
பூர்வை: க்ருதம்	முன்னோர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதும்
பூர்வதரம்	வெகு புராதனமுமான
கர்ம ஏவ குரு	கர்மத்தையே செய்.

("நான் கர்த்தா அல்ல; எனக்குக் கர்மத்தின் பலனிலே ஆசையில்லை" என) இவ்விதமாய்த் தெரிந்து முன்னோர்களும், மோக்ஷ இச்சையுள்ளவர்களுமான ஜனகாதிகளினுலேயுங்கூடக் கர்மம் செய்யப்பட்டதாகையினுலே முன்னோர்களாலே செய்யப்பட்டதும் நீடித்து வந்ததுமான கர்மத்தையே நீ செய். (மஹா ஞானிகளான ஜனகன் முதலானவர்கள்கூடக் கர்மஞ் செய்துவந்தார்கள். ஆகையால், நீ, கர்மஞ் செய்யமாட்டேனென்று சொல்ல யோக்கியனல்லவென்பதும், கர்மத்தைச் செய்து பலனை ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்தால், அதனுல் சித்தசுத்தியும் ஞானமுமடைந்து ஞானத்தினுல் மோக்ஷமடையலாமென்பதும் கருத்து.)

(சங்கர பாஷ்யம்) "நான் கர்த்தாவல்ல, எனக்குக் கர்மத்தின் பலனிலே ஆசையில்லை" என இவ்விதமாகத் தெரிந்துகொண்டு ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபட விரும்பிய முன்னோர்களாலும் கர்மம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டமையால் நீ கர்மத்தையே செய்யவேண்டுமேயன்றி மௌனமாக உட்கார்ந்திருக்கவாவது, கர்மங்களை விட்டுவிடவாவது கூடாது.

நீ ஆத்மஞான மில்லாதவனுயின் அப்பொழுது சித்தசுத்திக்காகக் கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். நீ ஆத்மஞான முள்ளவனுயின் லோகஸங்க்ரஹத்திற்காக, அதாவது, உலகத்திற்கு நல்வழி காட்டுவதற்காகிலும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும் அன்றியும், அக் கர்மமானது முற்காலத்திலே ஜனகாதியர்களான முன்னோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்ததேயன்றி இப்பொழுது புதிதாக ஏற்பட்டதன்று."

(ஸ்வ) 'இவ்விதமாய்' அறிந்து என்றால், முன் சுலோகங்களில் சொல்லியபடி என்பது; ஷை சுலோகங்களின் கீழ் (ஸ்வ) அபிப்பிராயத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க. (15)

---

௧௬. கிம் கர்ம கிமகர்மேதி கவயோऽப்யத்ர மோஹிதா: ।
தத்தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுபாத் ॥

16. கிம்-கர்ம-கிம்-அகர்ம-இதி-கவய:-அபி-அத்ர-மோஹிதா: ।
தத்-தே-கர்ம-ப்ரவக்ஷ்யாமி-யத்-ஜ்ஞாத்வா-மோக்ஷ்யஸே-
[அஶுபாத் ॥

𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌿𑌂	கர்மமென்பது எது?
𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌿𑌂	அகர்மமென்பது எது?
𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰	என்கிற இந்த விஷயத்தில்
𑌕𑌵𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿	பண்டிதர்களுங்கூட
𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃	மோஹத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள்;
𑌯𑌤𑍍 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾	எதை அறிந்து
𑌅𑌶𑍁𑌭𑌾𑌤𑍍	ஸம்ஸாரபந்தமான பாபத்திலிருந்து
𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇	விடுபடுவாயோ
𑌤𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮 (𑌤𑌦𑌕𑌰𑍍𑌮)	அந்தக் கர்ம அகர்மங்களை
𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿	உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன்.

கர்மமென்பது எது? அகர்மமென்பது எது? என்கிற விஷயத்தில் பண்டிதர்களுங்கூட மோஹத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். எதைத் தெரிந்து, அல்லது அநுஷ்டித்து ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுபடுவாயோ, அந்தக் கர்மாகர்மங்களை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "இம் மனுஷ்ய லோகத்தில் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்றால் அதற்கு நீங்கள் சொல்வதையே பிரமாணமாகக் கொண்டு நான் கர்மத்தைச் செய்வேன். அப்படியிருக்க முன்னோர்களாலே பழைய காலத்திலே கர்மம் செய்யப்பட்டது என்று சிறப்பித்துச் சொல்வதினால் என்ன விசேஷம் என்றால், கர்மம் இன்னதென்று தெரிந்துகொள்வதில் அதிக கஷ்டம் இருக்கின்றது. ஏனெனில், கர்மம் இன்னது, அகர்மம் இன்னது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும் விஷயத்திலே பண்டிதர்களும் கூட மோஹத்தை அடைகின்றார்கள்; அதாவது, தவறிப் போகிறார்கள். ஆகையால், கர்மம் அகர்மம் ஆகிய இவ் விரண்டினுடைய தத்வம் (உண்மை) இன்னதென்று நான் உனக்கு விவரித்துச் சொல்லுகிறேன். இதைத் தெரிந்துகொள்வதினால் ஸம்ஸாரமாகிய துக்கத்தினின்று நீ விடுவிக்கப்படுவாய்.

(ஸ்ரீ) இந்தச் ஶ்லோகத்தின் இரண்டாவது பாகத்தில், 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 என்கிற வாக்கியம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பதங்களை இராகவேந்திரர்:- 𑌤𑌤𑍍-𑌤𑍇-𑌕𑌰𑍍𑌮 என்று முதலில் பிரித்தார்; அப்படியானால், 𑌤𑌤𑍍=அந்த, 𑌕𑌰𑍍𑌮=கர்மத்தை, 𑌤𑍇=உனக்கு என்று அர்த்தமாகிறது. கர்மத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேனென்றால், அகர்மத்தைச் சொல்லவில்லை யென்றாகிறது. அகர்மம் எப்படிப்பட்டதென்று மேலாகக் கேள்வி போடப்பட்டிருக்கையிலும், பிந்திய ஶ்லோகத்திலுத்தரஞ் சொல்

லப்பட்டிருக்கையிலும் அகர்மத்தையுங்கூடச் சொல்லுகிறே னென்பது இந்தச் சுலோகத்தினால் விளங்கவேண்டும். ஆகையால், 𑌤𑌤𑍍-𑌤𑍇-𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍍-𑌤𑍇-𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮-என்று பிரித்து அந்தக் கர்மா கர்மங்களை உனக்குச் சொல்லுகிறேனென்று பின்னும் ஓர் அர்த்தஞ் செய்தார். சங்கரரும், ஸ்ரீதரரும் 𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮த்தையும் சேர்த்தார்கள். ராமானுஜர்: 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌿𑌂 முமுக்ஷுக்கள் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய கர்ம மெப்படிப்பட்டது, 𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮 கிம்=அந்தக் கர்மத்திற்குள் அடங்கியிருப்பதாகிய கர்த்தாவினுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபஞானமாகிற அகர்ம மெப்படிப்பட்டது என்கிற விஷயத்தில், வித்வான்கள்கூட மோகித்திருக்கிறார்க ளென்பதாக அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறார். (அகர்மமென்பது, கர்மஞ் செய்கிறவனுடைய ஆத்ம ஸ்வரூப மிப்படிப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிற ஞானமெதுவோ அந்தஞான மென்றும், அந்த ஞானம் கர்மத்தி லடங்கியிருப்பதாகவும், ராமானுஜர் தாத்பர்யம்)

---

௧௭. 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 ।
𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌹𑌨𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌗𑌤𑌿𑌃 ॥

17. கர்மண꞉-ஹி-அபி-போத்தவ்யம்-போத்தவ்யம்-ச-விகர்மண꞉ ॥
அகர்மண꞉-ச-போத்தவ்யம்-கஹநா-கர்மண꞉-கதி꞉ ॥

𑌹𑌿	ஏனென்றால்,
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌅𑌪𑌿	கர்மத்தைப்பற்றியும்
𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂	தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது
(𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿)	இருக்கின்றது;
𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌚	விகர்மத்தைப்பற்றியும்
𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿)	தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதுஇருக்கின்றது;
𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃	அகர்மத்தைப்பற்றியும்
𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿)	தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதுஇருக்கின்றது;
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌗𑌤𑌿𑌃	கர்ம, (அகர்ம,விகர்ம)த்தின் போக்கானது
𑌗𑌹𑌨𑌾	அறிதற்குக் கஷ்டமானது.

ஏனென்றால், கர்மத்தைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது இருக்கின்றது; விகர்மத்தைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது உண்டு; அகர்மத்தைப்பற்றியும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது உண்டு. கர்ம (அகர்ம, விகர்ம)த்தின் போக்கானது, அதாவது அவற்றின் உண்மையானது அறிவதற்கு அரிதானது.

(1) "கர்மணঃ=சாஸ்திர விஹிதமான கர்மம்." (சங்கரர்); "வேதோக்தமான ஸத் கர்மம்." (ஸ்ரீதரர், இராகவேந்திரர்); "மோக்ஷஸாதன கர்மம்." (ராமாநுஜர்).

(2) "விகர்மணঃ= செய்யக்கூடாதென்று வேதத்திலை நிஷேதிக்கப்பட்ட நிஷித்த கர்மம்." (சங்கரர், ஸ்ரீதரர், இராகவேந்திரர்); "நித்திய நைமித்திக காமிய கர்மங்களும், அவைகளுக்குக் காரணமான திரவிய ஸம்பாதனை முதலிய பலவித கர்மங்களும்." (ராமாநுஜர்).

(3) "அகர்மணঃ=கர்மத்தைச் செய்யாமை." (சங்கரர், ஸ்ரீதரர், இராகவேந்திரர்); "கர்மத்தி லடங்கியிருக்கிற அகர்த்தாவாகிய தன்னுடைய ஆத்ம சொரூபஞானம்." (ராமாநுஜர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "கர்மமென்பது உடம்புமுதலியவற்றின் அசைவு என்றும், அகர்மமென்பது அவற்றின் தொழிலின்மை என்றும் உலகத்திலே யாவர்க்கும் தெரிந்ததே. ஆகவே, அதில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதென்ன? ஒன்றும் இல்லை, என்று நீ இவ்வாறு கொள்ளவும் கூடாது. ஏனெனில், சாஸ்திரத்தில விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது இருக்கின்றது; விலக்கப்பட்ட விகர்மத்தைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது இருக்கவே இருக்கின்றது; அவ்வாறே, மௌனமாயிருத்தலாகிய அகர்மத்தைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது இருக்கின்றது. 'கர்மம், விகர்மம், அகர்மம்' என்றவற்றின் போக்கானது, உள்ளபடியான தன்மையானது; அதாவது, அவற்றின் உண்மை கஷ்டமானது; அதாவது, அறிதற்கு அரிதானது. 'இருக்கின்றது' என்பதை மூன்றிடங்களிலும் வருவித்துக்கொள்க. 'கர்மத்தின்' என்பது உபலக்ஷணத்தினால், விகர்மம் முதலானவற்றையும் குறித்துநிற்கின்றது. உபலக்ஷணம்-ஒருசொல் தன்னோடு தன் இனங்களையும் கொள்ளுதற்கு உரியதாய் நிற்றல். 'சோற்றை உண்டான்' என்றால், 'அதனோடு கறிமுதலியவற்றையும் தின்றான்,' என்பது கூறாமலே அமைதலால், 'சோறு' என்னும் சொல் மற்றைக் கறிமுதலிய தன் இனங்களையும் கொள்ளுதற்கு உரியதாய் நிற்றல்போல் காண்க."

(ஸ்வ) ஸ்ரீதரர் முதலான வியாக்யாதாக்கள் கர்மணঃ=கர்மத்தினுடைய" என்று எடுத்துக்கொண்டு "கர்மணோ கதிঃ= கர்மத்தினுடைய தத்வம்" என்று அர்த்தம் செய்கிறார்கள். "விகர்மத்தில் அறிய வேண்டியதாவது - நித்திய, நைமித்திய, காமிய, திரவியார்ஜனாதி கர்மங்களில் பல பேதத்தை விட்டு மோக்ஷமே பலமென்றும், கர்மங்களுடைய சுவபாவம் ஒன்றென்றும் அநுஸந்தானம்" என்பது ராமாநுஜர்

அபிப்பிராயம். இராகவேந்திரர், "𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿-𑌨𑌃 = நமக்கு, 𑌕𑌰𑍍𑌮 = கர்மமானது, உத்தமமானது. 𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿-𑌨𑌃 = நமக்கு, 𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮 = விகர்மமானது, நிஷித்தமானது. 𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 - 𑌨𑌃 = நமக்கு, 𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮 = ஸகலகர்மமும் ஈசுவராதீனமாயுள்ளது, என்று அறிவது" என்கிறார். (17)

---

௧௮. 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌯𑌃 ।
𑌸 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍 ॥

18. க்ர்மணி-அகர்ம-யः-பச்யேத்-அகர்மணி-ச-கர்ம-யः ।
ஸः-புத்திமாந்-மநுஷ்யேஷு-ஸः-யுக்தः-க்ருத்ஸ்ந கர்மக்ருத் ॥

𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿	எவன் கர்மத்தில்
𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍	அகர்மத்தைப் பார்க்கிறானோ,
𑌯𑌃	எவன்
𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌚	அகர்மத்திலும்
𑌕𑌰𑍍𑌮 (𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍)	கர்மத்தைப் பார்க்கிறானோ
𑌸𑌃	அவன்
𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁	மனிதர்களுக்குள்
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍	புத்திமான்;
𑌸𑌃 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃	அவன் யோகி;
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍	ஸகலமான கர்மங்களையுஞ் செய்தவன்.

எவன், கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் பார்க்கிறானோ அவன் மனிதர்களில் விவேகமுள்ளவனும், மனஸ் ஸமாதானமுள்ள யோகியாயும், ஸகலமான கர்மங்களையும் செய்தவனுமாகிறான்.

---

(1) அகர்மணிச - என்பதிலுள்ள ச சப்தத்தினால் விகர்மமும் குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளலாம்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஆனால் கர்ம அகர்மங்களைப்பற்றி விசேஷமாய்த் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதும், எனக்குச் சொல்லவேண்டியதாக நீங்கள் நினைப்பதுமான கர்மாகர்மங்களின் உண்மை எது? என்று கேட்பாயாகில அதைக் கேள். கர்மம் என்பது செய்கை, உலகத்தவர் செய்யும் ஸகலமான தொழில், (சொல்லுதல், நிற்றல், நடத்தல், நினைத்தல் முதலிய எல்லாத் தொழிலுமாம்).

"பிரவிருத்தியும் நிவிருத்தியும், செய்பவனாகிய கர்த்தாவைச் சார்ந்து நிற்பதால், கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காணக்

கூடும். ('பிரவிருத்தி' என்பது 'தான் கர்மம் செய்தலாகிய முயற்சி'. 'நிவிருத்தி' என்பது 'அதற்கு எதிரிடையான, அகர்மம், ஓய்தலென்னும் முயற்சி'). செய்கை செய்பவன் என்னும் வியவஹாரமும், மற்றுமிவை போன்ற வியவஹாரமுமாகிய ஸகலமுமே அஞ்ஞான நிலையிலேயே, அதாவது, மெய்ப்பொருளை அடையாதவிடத்தன்றோ உள்ளது. கர்மத்திலே கர்மமின்மையும், கர்மமின்மையிலே கர்மத்தையும் எவன் பார்க்கிறானோ அவன் புத்திமான்; அவன் யோகி; அவன் எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்தவன் என இவ்வாறு கொண்டாடப்படுகிறான்."

(ஆக்ஷேபனை) "கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் பார்க்கிறவன்" என்பது, என்ன ஒவ்வாத விரோதமாக இருக்கின்றது? நிச்சயமாகக் கர்மம் ஒருபொழுதும் அகர்மமாகாது, அகர்மமும் கர்மமாகாது; ஒன்றைக் காண்பவன் அதில் அதற்கு விரோதமானதை எப்படிக் காண்பான்?"

(ஸமாதானம்) "அப்படி அன்று. உண்மையிலே அகர்மமாகவே இருப்பது, விவேகபுத்தி மயங்கிய ஜனங்களுக்குக் கர்மம்போலத் தோற்றுகின்றது; அவ்வாறே கர்மமாகவே இருப்பது அகர்மம்போலத் தோற்றுகின்றது. பகவான் அவற்றை உள்ளபடி உணர்த்தும் பொருட்டு 'எவன், கர்மத்தில் அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ' என்று தொடங்குகிற சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறார். மூடதிருஷ்டியினால் ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றிய கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காணுதல் என்பது, 'பிராந்தியினால தோன்றியதாகிய வெள்ளியிலே இப்பியைக் காண்பதுபோல.' பின்னும் அம் மயக்க உணர்வினால் ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றிய அகர்மத்திலே கர்மத்தைக் காணுதல் என்பதும் அப்படித்தான். எப்படியெனில், ஒரு பொருளின் உணர்ச்சி இருந்தாலன்றி அப்பொருள் இல்லை என்னும் உணர்ச்சி வாராது. இப்பியைப் பார்த்து வெள்ளி என்றவிடத்து, இப்பியிலே வெள்ளி கற்பிக்கப்பட்டது. அவ்விதமே, அதைப் பார்த்து, "இங்கே முன் தோன்றிய வெள்ளி இல்லை," என்றவிடத்து, 'இல்லை' என்னும் உணர்ச்சியானது, கற்பிக்கப்பட்ட வெள்ளியின் உணர்ச்சியைத் தழுவி நிற்பதால், 'இப்பியிலே வெள்ளி இல்லை' என்பதும் கற்பனைதான். இதை நுட்பமாக ஆராய்ந்து அறியவேண்டும். இவ்வாறே, ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மமும், கர்மமில்லை என்பதும் கற்பனை என்று கண்டு கொள்க. (ஆநந்தகிரி). ஆதலால், பகவான் சொல்வதில் விரோதம் ஒன்றுமில்லை. அறிவுடைமை முதலியவை மற்ற ஞானத்தால் அல்லாமல் ஆத்மஞானம் ஒன்றினால் மாத்திரம் அமையுமாதலாலும், கர்ம

கர்மங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது உண்டு என்று முன் கூறி இருப்பதனாலும், பகவான் உள்ளதை உள்ளபடி உணர்த்துவதற்காக இந்தச் சுலோகத்தைச் சொல்லுகிறார். அன்றியும், தீமையினின்று நீங்குதலும் மயக்க உணர்வினால் அமையாது. ஏனெனில், 'எதனை அறிந்து நீ தீமையினின்றும் நீங்குவாயோ' என்று இந்த 16-வது சுலோகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், பிராணிகளெல்லாம் கர்ம அகர்மங்களை இரண்டினையும் விபரீதமாகக் கொண்டிருக்கின்றன என்று, அதை நீக்குவதற்காக இந்தச் சுலோகத்தைப் பகவான் கூறுகிறார் என்க. கர்மம் அகர்மம் இரண்டும் ஸாமான்ய ஜனங்களால், 'கானலில் ஜலம்போல' ஆவது, 'இப்பியில் வெள்ளிபோல' ஆவது விபரீதமாகவே கிரகிக்கப்பட்டு இருக்கின்றனவென்பது விதிதம். அப்படியானால், 'கர்மம் எல்லார்க்கும் கர்மமாகவேதானிருக்கின்றது. அது ஒரு இடத்திலாயினும் வேறொன்றாக மாறுவதில்லையே?' என்றால் அது சரியல்ல. கப்பலில் இருப்பவனுக்குக் கப்பல் விரைவாகச் செல்லுகையில்,கரையில் நிற்கும் மரங்கள் வாஸ்தவத்தில் நிலை பெயர்ந்து செல்லுதல் இல்லாதனவாயினும், அவனுக்கு அவை அவ்வாறு எதிராகச் செல்லுதல் தோற்றுவதுபோலும், சமீபத்தில் இல்லாது வெகு தூரத்தில் நடக்கின்றவனிடத்து அவ்வாறு செல்லுதலில்லாமல் நிற்றல் கண்ணுக்குத் தோற்றுதல்போலும், ஆத்மாவினிடத்து அகர்மத்திலே கர்மம் தோற்றுதலும், கர்மத்திலே அகர்மம் தோற்றுதலும் விபரீதமான தோற்றமாம் என்க. ஆனால், அவ் விபரீதமான தோற்றம் வாஸ்தவம்போல் இருத்தலால் அதை நீக்கும்பொருட்டுப் பகவான் 'கர்மத்தில் அகர்மத்தை' என்று அருளிச்செய்கிறார்.

இவ்வித ஸந்தேக நிவிர்த்திக்காக, அடிக்கடி பலவிடங்களில் மறுமொழி கூறப்பட்டிருந்தும், மிக்க விபரீதமான உணர்வினால், பொய்ப் பொருளின் வாஸனையே உலகத்தவர் மனதில் ஆழ்ந்திருப்பதால், அடுத்தடுத்து மயக்கமுறும் உலகமானது ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாகக் கேட்கப்பட்டிருக்கிற உண்மையை மறந்து மறந்து, ஏதோ ஒரு பொய்யான மோகத்தில் புகுந்து புகுந்து ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மம் உண்டென்று ஆக்ஷேபிக்கின்றதையும், மெய்ப்பொருளையறிதல் மிக்க அருமை என்பதையும் உத்தேசித்துப் பகவான் மறுபடியும் மறுபடியும் அவ்விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டு உபதேசித்தருளுகிறார்.

ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மம் இல்லை என்பது சுருதியினாலும், ஸ்மிருதியினாலும், யுக்தியினாலும் நன்கு விளங்கும். பகவானும் முன் இரண்டாவது அத்தியாயத்திலும், பின் அத்தியாயங்களிலும் அதைக் கூறியிருக்

கிறார். ஆயினும், ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மமின்மையாகிய அகர்மத்தில் கர்மமாகிய விபரீதத்தைக் காணுதலானது பிராணிகளுடைய மனத்தினுள் அளவுகடந்து வேரூன்றி இருப்பதனால்தான், 'எது கர்மம் எது அகர்மம் என்ற இவ் விஷயத்தில் ஞானிகளும் மோகமடைந்திருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டது. "நான் செய்பவன், இது என்னுடைய தொழில், இத் தொழிலின் பயனை நான் அனுபவிக்கவேண்டும்" என உடம்பு முதலியவற்றைச் சார்ந்து நிற்கும் தொழிலை, ஆத்மாவினிடத்து ஏற்றி, அவ்வண்ணமே, "நான் தொல்லையில்லாது தொழிலில்லாது ஸுகியாயிருக்குமாறு மௌனமாயிருக்கின்றேன்" எனத் தேகம் மனம் இந்திரியங்களென்றவற்றைச் சார்ந்து நிற்கும் ஓய்வையும், அதாவது தொழில் ஓய்ந்து இருத்தலையும், அதனால் உண்டான சௌக்கியத்தையும் (ஸுகமாயிருத்தலையும்), ஆத்மாவினிடத்து ஏற்றி "நான் ஒன்றுஞ் செய்வதில்லை; மௌனமாக ஸுகமாய் இருக்கின்றேன்." என்று உலகம் அபிமானித்து நிற்கின்ற காரணம், நான் என்னும் அஹங்காரம் மேலிட்டிருப்பதனால்தான். இப்படியிருப்பதனால், ஜனங்களுடைய மயக்க உணர்வைப் போக்குவதற்காகப் பகவான் இதனைக் கூறுகின்றார்.

ஆகவே, தேகம் மனம் இந்திரியங்கள் என்றவற்றைச் சார்ந்து நிற்கும் கர்மம், கர்மமாகவே இருந்துகொண்டு, விவகாரநிலையிலே, எல்லாராலும் கர்மமில்லாத நிர்விகாரியான ஆத்மாவினிடத்து ஏற்றப்பட்டிருக்கின்றது. ஏனெனில், பண்டிதனும் கூட "நான் செய்கிறேன்" என நினைக்கிறான். அப்பொழுது இச் சுலோகத்தின் கருத்து என்னவென்றால், தெப்பத்தி லிருப்பவன், எதிரே செல்லுதலால் விறைந்து நடப்பனபோலத் தோற்றுகின்றனவாய் நதிக்கரையில் நிற்கும் மரங்களினிடத்து, உண்மையில் நடத்தலின்மையைக் காண்பதுபோல, எவன், ஆத்மாவோடு ஸமவேதமாயிருப்பதாக ஸகல ஜனங்களும் விபரீதமாய்த் தெரிந்துள்ள கர்மத்திலே கர்மமின்மையை உள்ளபடி காண்கிறானோ, அவன் அறிவுள்ளவன். (ஸமவேதமாயிருப்பது நூலொடு வெண்மை நிறம்போல ஒற்றித்திருப்பது) தேகம் மனம் இந்திரியங்கள் என்றவற்றினுடைய தொழிலின் ஓய்வாகிய அகர்மமானது "நான் மௌனமாய் ஒன்றும் செய்யாமல் ஸுகமாயிருக்கிறேன்" என்னும் அஹங்காரத்தோடு கூடியதாகிய தொழிலுக்குக் காரணமாவதால், ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மம்போலவே பொய்மையாக ஏற்பட்ட அகர்மத்திலும், எவன், கர்மத்தை, அதாவது "நான் ஒன்றும் செய்யாமல் ஸுகமாய் இருக்

கின்றேன்'' என்று அங்கரித்தல் போன்ற தொழிலைக் காண்கின்றானோ, அதாவது, எவன் இவ்வாருகக் கர்ம அகர்மங்களின் வேறுபாட்டைப் பகுத்தறிகின்றானோ, அவன் மனிதரில் அறிவுடையவன்; அவன் யோகி; அவன் தீமையினின்றும்விடுபட்டவனாய், செய்யவேண்டியதைச் செய்திருப்பவனாய், முக்தி கைகூடப் பெற்றவனாய் இருக்கிறான் என்பது தேர்ந்த பொருள்.

(இனி இந்தச் சுலோகத்தில் 'கர்மம்' என்பது 'நித்திய கர்மம்' என்றும், 'அதைச் செய்யாது இருப்பது அகர்மம்' என்றும், வேறு சிலர் செய்யும் அர்த்தம் பொருந்தாது என்பது இந்தப் பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க). மேலே சொல்லப்பட்டதைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுமிடத்து.—தேகம், மனம் இந்திரியங்கள் இவைகளினுடைய வியாபாரம் அல்லது செய்கை கர்மமென்றும், தேகாதிகளால் எந்தச் செய்கை அல்லது வியாபாரம் செய்யப்படுவதில்லையோ, அந்தச் செய்யாமை அகர்மமென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆத்மாவுக்குச் செய்வதும், செய்யாமலிருப்பதுமாகிய கர்மாகர்மங்களிரண்டு மில்லை, அவிவேகிகள் கர்மாகர்மங்களை ஆத்மாவினிடத்தில் ஆரோபித்து, அகங்கார மமகாரங்களினால் நான் செய்கிறேன், 'நான் செய்யாமலிருக்கிறேன்' என்று வியவஹரிக்கிறார்கள். அதனால் 'ஆத்மா கர்மஞ் செய்வதுபோல் தோற்றப்பட்டாலும், கர்மம் செய்வது தேகாதிகள்' என்றும், 'ஆத்மா கர்மஞ் செய்வதில்லை' என்றும் எவன் அறிகிறானோ அவன் கர்மத்தில் அகர்மத்தைப் பார்க்கிறான். அதெப்படியென்றால், நதியில் ஓடத்தில் வேகமாய் ஒருவன் போகிறான்; அந்நதிக்கரையிலுள்ள மரங்கள் வேகமாய்ப் போவதுபோல அவனுக்குக் காணப்படுகின்றன. வேகமாய்ப் போகிறதாகிய செய்கை ஓரிடத்திலிருக்கிற தன்னிடத்திலிருக்க, செய்கையற்றனவா யிருக்கிற மரங்களில் செய்கையைப் பார்க்கிறான். அதுபோல, தேகாதிகள் செய்யும் கர்மத்தை ஆத்மா செய்வதாகப் பார்க்கிறான். மரங்களில் கர்மம் (செய்கை) இல்லாததுபோல ஆத்மாவிலும் கர்ம மில்லையென்று பார்க்கிறவன் கர்மத்தில் அகர்மத்தைப் பார்க்கிறான். மனம், தேகம், இந்திரியங்கள் இவைகளின் வியாபார ஒழிவானது, அதாவது ஒன்றும் செய்யாமலிருத்தல் அகர்மமாகவிருக்க அதைத் தான் (ஆத்மா) செய்யவில்லையென்று மூடன் அகங்காரத்தினால் வியவகரிக்கிறான். எப்படியென்றால், "நான் அதைச் செய்யவில்லை; அதனால் சுகியாயிருக்கிறேன்" என்கிறான். அந்தச் செய்யாமலிருப்பதாகிய அகர்மத்தில் "அதை நான் செய்யவில்லை; அதனால் சுகமாயிருக்கிறேன்" என்பதாகிய அகங்காரத்தினுடைய கர்மமிருக்கிறது. இதில்தான் விவேகி அகர்மத்தில் கர்மத்தைப் பார்க்கிறான்.

அதாவது, செய்யாமலிருப்பதிலுங்கூடத் தான் கர்த்தா என்கிற எண்ண மிருக்கிறதென்று விவேகியானவன் அறிகிறானென்பது கருத்து.

(ராமாநுஜர்) "தன் ஆத்மசொரூபானுசந்தானத்தோடு கூடிச் செய்யப்படும் கர்மத்தில் ஆத்மசொரூபஞானம் அடங்கியிருப்பதாக அறிகிறவன், கர்மத்தில் ஞானமாகிற அகர்மத்தைப் பார்க்கிறான். அகர்மமாகிற தன்னுடைய ஆத்மசொரூபஞானத்தோடு செய்யப்படும் கர்மமானது ஞானத்துடன் கலந்தபடியால் ஞானமாகிற அகர்மத்தில் கர்மத்தைப் பார்க்கிறான். இவ்விதமாய் ஞானம்,கர்மம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றுடனொன்று சேர்ந்திருப்பதால் ஞானம் கர்மாகாரமாயும், கர்மம் ஞானாகாரமாயு மாகிறதென்பதை அறிந்தவன் விவேகியென்பது தாத்பரியம்,

(மத்வர்) "கஉ௶=செய்கை, கிரியை, சுகஉ௵: சு=விஷ்ணு, கஉ௵=செய்கை, விஷ்ணுவினுடைய செய்கை, அல்லது விஷ்ணுவைச் சேர்ந்த செய்கை. தான் கர்மம் செய்தாலும் அந்தக் கர்மத்திற்குக் கர்த்தாவும் கர்மத்தைச் செய்விப்பவரும் விஷ்ணுவாகையால், தான் கர்த்தாவல்ல என்றும், கர்மம் விஷ்ணுவைச் சேர்ந்ததென்றும் எவன் அறிகிறானோ அவன் கர்மத்தில் அகர்மத்தைப் பார்க்கிறான். ஜீவன் கர்மம் செய்யாதகாலமாகிய நித்திரைகாலத்தி லுண்டாகும் சொப்பனாவஸ்தையில் அநேக கர்மங்களைத் தான் செய்ததுபோல் காண்கிறான். சொப்பனாவஸ்தையில் காணும் சகல காரியங்களும் ஈசுவர சிருஷ்டியாயிருந்தாலும் தான் செய்ததுபோல் சொப்பனத்தில் காண்கிறான். சொப்பனாவஸ்தையில் தான் யாதொரு கர்மமும் செய்யாத அகர்மாவாக இருக்கையில் காணப்படும் செய்கையெல்லாம் ஈசுவர சிருஷ்டியென்று எவன் அறிகிறானோ, அவன் அகர்மத்தில் கர்மத்தைப் பார்க்கிறான்."

(இராகவேந்திரர்) [இவர் வாக்கியங்கள் வித்தியாஸமானாலும், மத்வர், தாத்பரியத்தை அனுசரித்தே முதலில் ஒருவித அர்த்தம் சொல்லிவிட்டுப் பின்னும் ஒரு அர்த்தஞ் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது] "கர்மம் பந்தமானதாகையாலும், ஜீவன் பந்தத்தி லகப்பட்டிருக்கிறானகையாலும் கர்மம் என்றால் ஜீவன்; அவனிடத்தில் கர்த்திருத்துவமில்லை என்று அறிகிறவன் கர்மத்தில் அகர்மத்தைப் பார்க்கிறான். கர்மபத்தன் அல்லவாகையால் அகர்மா ஈசுவரன். அவனிடத்தில் பிரபஞ்ச சிருஷ்டி முதலிய கர்ம மிருக்கிறதாக எவன் அறிகிறானோ அவன் அகர்மத்தில் கர்மத்தைப் பார்க்கிறான்.

(ஸ்ரீதரர்) "(கஉ௶ணாவயூ௵தஜஞ௵:=பிராணியானவன் கர்மத்தால் கட்டப்படுகிறான்,என்கிற பிரமாணத்தினால்) கர்மத்தின் சுபாவமே

பந்தத்தைக் கொடுக்கிறதாக இருக்கிறது. அப்படிப் பந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய கர்மமே, பலாபேக்ஷையன்றியில், மமகார அகங்காரங்களை விட்டு, ஈசுவரார்ப்பண புத்தியால் செய்பவனுக்குத் தன் ஸ்வபாவமான பந்தத்தைக் கொடாமல் பிராசீன கர்மபந்தத்தையுங்கூட நிவிர்த்தித்து மோக்ஷப்பிரயோஜனத்தை யுண்டாக்குகிறது. ஆகையால், பந்தரூபமான கர்மத்தில் பந்த நிவிர்த்தியான அகர்மத்தைப் பார்க்கிறான். அதாவது, செய்கிற கர்மமே அகர்மமாய்விடுகிறது.

சோம்பலினாலாவது, தோஷபுத்தியினாலாவது ஸத்கர்மங்களை விட்டுவிடுகிறான். சத்கர்மங்களைச் செய்யாமல் விடுவதே தோஷத்தையும், பந்தத்தையு முண்டுபண்ணுவதாக விருக்கிறது. ஆனதால், கர்மத்தை விடுகிறதாகிய அகர்மத்தில் தோஷமாகிய பந்தத்தைக் கொடுக்கிற கர்மம் அடங்கியிருப்பதாகவும், கர்மத்தை விட்டுவிடாமல் செய்யவேண்டியதென்றும் தெரிகிறவன் அகர்மத்தில் கர்மத்தைப் பார்க்கிறான்.”

(ஹ்நா) கர்மமென்பது பிரபஞ்ச சிருஷ்டி. அகர்மமென்பது பரப்ப்ரஹ்மம். சிருஷ்டி கர்மத்தில் சிருஷ்டிக்குக் கர்த்தா பரப்ரஹ்ம மல்ல. அவருடைய ஸந்நிதி மாத்திரத்தில் ஸகல பிரபஞ்ச சிருஷ்டிக ளாகின்றன. ஆகையால், சிருஷ்டி காரியத்தில் பரப்ரஹ்மம், அகர்த்தாவாகிய அகர்மம், என்று பார்க்கிறவனும், அப்படிப்பட்ட அகர்மமாகிய ப்ரஹ்மத்தையன்றிப் பிரபஞ்ச சிருஷ்டிகாரியஞ் செய்யச் சக்தியுள்ள வேறே யொருவருமில்லை; ஆகையால், அகர்மமாகிய ப்ரஹ்மத்தில் சிருஷ்டியாகிய கர்மத்தைப் பார்க்கிறவனும் மனிதர்களுக்குள்ளே விவேகியாயும் யோகியாயும் ஸகலகர்மங்களையும் செய்தவனுயு மாகிறான். இதன் தாத்பர்ய மென்னவென்றால், ப்ரஹ்மத்தில் சக்தியன்றி சிருஷ்டி யாகவில்லை. ஆனால், அந்தப் பிரஹ்மமானது, குசவன் பானை செய்ததுபோல், பிரபஞ்சங்களைச் சிருஷ்டிக்கவில்லை. அவர் இச்சித்த மாத்திரத்திலும், அவர் சந்நிதிமாத்திரத்திலும் ஸகல சிருஷ்டியு மாய்விடுகிற தென்பதே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான் பகவானன கிருஷ்ணசுவாமியானவர் இந்த அத். 13-ல்: “சிருஷ்டிக்கு நான் கர்த்தாவானாலும் நான் கர்த்தாவல்லவென்று அறி” என்பதாக அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறதாகத் தோற்றுகிறது.

இப்படிப் பிரஹ்மத்தை யறிவதினால் என்ன பிரயோஜன மென்றால், ப்ரஹ்மசொரூபம், சக்தி, மகிமை இவைகளைத் தெரிவதே மோக்ஷ ஸாதனமாயும், அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை ஆசிரயித்து பக்தி செய்தால் பந்த நிவிர்த்தி அடையலாமென்கிற திடமுண்டாக ஹேதுவாகவு மிருக்கிறது.

௧௯. 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌦𑌗𑍍𑌧𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌾𑌃 ॥*

19. யஸ்ய-ஸர்வே-ஸமாரம்பா:-காமஸங்கல்பவர்ஜிதா: ।
ஜ்ஞாநாக்நிதக்தகர்மாணம்-தம்-ஆஹு:-பண்டிதம்-புதா: ॥

𑌯𑌸𑍍𑌯	எவனுடைய
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇	ஸகல
𑌸𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌃	கர்மங்களும்
𑌕𑌾𑌮𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌃	ஆசை, ஸங்கல்பம் இவைக ளற்றிருக்குமோ
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌦𑌗𑍍𑌧𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂	ஞானமாகிற அக்கினியால் எரிக்கப்பட்ட கர்மத்தையுடைய
𑌤𑌂	அவனை
𑌬𑍁𑌧𑌾𑌃	ஞானிகள்
𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌂	விவேகியாக
𑌆𑌹𑍁𑌃	சொல்லுகிறார்கள்.

எவனுடைய ஸகல கர்மங்களும் ஆசையும், (இன்னதை அடைய வேண்டுமென்கிற இச்சையாகிற) ஸங்கல்பமு மில்லாமலிருக்கின்றனவோ, ஞானமாகிற அக்கினி (நெருப்பு) யினால் எரிக்கப்பட்ட கர்மத்தையுடைய அவனை, ஞானிகள் விவேகியாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

---

* இந்தச் சுலோகத்தை கர்க்கஸம்ஹிதை, மாதுரியகண்டம், அத். 1, 6, 48-ல் காண்க.

(1) "காமஸங்கல்பவர்ஜிதா:-பலவிச்சை, கர்மத்தினால் சுவர்க்கத்தை யடைவே னென்கிற உத்தேசம் இவைகளற்றிருக்குமோ. (இராகவேந்திரர்). "பல இச்சை யற்றதாயிருக்கிறதோ". (ஸ்ரீதரர்). "பலவிச்சை யில்லாதவர்களும், பிரகிருதி விமுக்த ஆத்ம சொரூபாநுசந்தானமுள்ளவர்களுமாயிருக்கிற.. (ராமாநுஜர்).

(2) 'ஜ்ஞாநாக்நிதக்தகர்மாணம்-கர்மத்தி லடங்கியிருக்கிற தன்னுடைய சொரூபஞானமாகிற அக்கினியினா லெரிக்கப்பட்ட பூர்வகர்மத்தையுடைய.'' (ராமாநுஜர்). "தான் கர்த்தாவல்ல; சகலத்திற்கும் கர்த்தா விஷ்ணுவென்று தெரிந்த ஞானியாகிற. (இராகவேந்திரர்). "கர்மம், அகர்மமாகிறதென்பது தாத்பரியம்." (ஸ்ரீதரர்).

(சங்கர ஹாஷ்யம்) 'ஆதலால், கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பதனை பகவான் இந்தச் சுலோகத்தில் புகழ்ந்து சொல்லுகிறார். அவ்விதமாக உண்மையைக் காண்பவனால் செய்யப்

படும் கர்மங்களெல்லாம், ஆசைகளும் அவற்றிற்குக் காரணமான ஸங்கல்பங்களும் (அபிமானங்களும்) அற்ற வெறும் செய்கைகளாகச் சும்மா அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. அவன் பிரவிர்த்தி மார்க்கத்தில் இருப்பவனுயின், லோகசங்கரஹத்திற்காகவும், அல்லது அவன் நிவிர்த்திமார்க்கத்தில் இருப்பவனுயின் ஜீவிப்பதற்கு மாத்திரமாகவும், அக் கர்மங்களைச் செய்கிறுன். எவனுடைய நல்வினை தீவினைகளெல்லாம் கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பதான ஞானமென்னும் தீயினுல் எரிக்கப்பட்டு உள்ளனவோ, அவனை ஞானிகளான ப்ரஹ்மவித்துக்கள், அதாவது ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் உண்மையான பண்டிதன் என்கிறுர்கள்.”

(ஸூ) ஆசையும், ஸங்கல்பமு மில்லாமல் ஈசுவரார்ப்பண புத்தியாய்க் கர்மம் செய்துவந்தால், சித்தசுத்தியும் பிறகு ஞானேதயமு முண்டாகும். அப்படி உதயமான ஞானமானது, அக்கினியானது குப்பை முதலியவைகளை எவ்விதம் எரித்துவிடுமோ, அவ்விதம் ஸஞ்சிதம் முதலிய கர்மபந்தங்களை யெரித்துவிடுமென்பது கருத்து.

ஸஞ்சிதம் முதலிய கர்மங்களின் விவரம் சிவபுராணம், வாயுஸம்ஹிதை, அத். 29-ல் காணலாம். அவை வருமாறு:—

“கர்மத்ரிவிதம் ப்ரோக்தம் கிந்த்வாச்ரயதாம் வதந: ।
ஸஞ்சிதம் க்ரியமாணஞ்ச ப்ராரப்³த⁴ஞ்ச த்ரிதோ⁴தி³தம் ॥
பூர்வஜந்மஸமுத்³பூ⁴தம் ஸஞ்சிதம் ஸமுதா³ஹ்ருதம் ।
தேந ஜந்மாந்தரம் யத்து க்ரியதே கர்மஸம்வ்ருதம் ॥
ஶாஹாஶாஹஸ்யபேச்சைவ க்ரியமாணம் விதூ³ர்பு³தா⁴: ।
ஸாம்ப்ரதம் தேவ ஶரீரேண ப்ராரப்³த⁴ம் பரிகீர்த்திதம் ॥
ப்ராரப்³த⁴கர்மணோ போ⁴கா³த் க்ஷயஶ்சைவ ந சாந்யதா ।
பாபம் விநா ஶரீரஸ்ய து:க²ம் நாஸ்தி வை வை ॥
யச்ச கிஞ்சிச்சரீரஸ்ய து:க²ம் ஸர்வம் பாபஸம்ப⁴வம் ।
ஸுக²ஞ்சைவ ஸமஸ்தஞ்ச து:க²ம் பாபஸம்ப⁴வம் ॥
ஸ்வாவஶ்யகாஸ்யாசை ஶரீரம் ஸாவஹாஜநம் ।
போ⁴க³ம் விநா ந ப்ராரப்³த⁴ம் க³ச்ச²தீதி ஸுநிஶ்சிதம் ॥”

கர்மம் மூன்று விதமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளெவையென்பது கேட்கத்தக்கது. ஸஞ்சிதம், கிரியமாணம் (ஆகாமி), பிராரப்தம், என மூன்று விதம். முன் ஜன்மங்களி லுண்டாயிருக்கிற (முன் ஜன்மங்களில் செய்து அனுபவிக்கப்படாம லாக்கியிருக்கிற) தானது ஸஞ்சிதம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸஞ்சித கர்மத்தின் லடைந்த ஜன்

மத்தி லிப்போது சுபாசுபங்களான எந்தக் கர்மங்கள் செய்யப்படுகின் றனவோ அதையே 'கிரியமாணம்' (ஆகாமி) என்று வித்வான்களறி கிறூர்கள். இந்தத் தேகத்தினு லநுபவிக்கப்படுகிறது எதுவோ அது பிரார ப்தம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. பிராரப்த கர்மமானது அநுபவித்தா லன்றி நசிக்கிறதில்லை. பாபமின்றிச் சரீரத்திற்குத் துக்கமென்ப தில்லை. துக்கம் எப்படிப்பட்டதாறுலும் அதெல்லாம் பாபத்தினு லுண்டானதே; துக்கமானது பெரியதாறுலும், சிறியதாறுலும் அது பாபத்தினு லுண் டானதே. எப்போது சரீரமானது பாபமற்றதாகிறதோ அப்போது அதுசுகத்திற்கு இருப்பிடமாகிறது. அநுபவித்தாலன்றிப் பிராப்தமானது நாசமடைகிறதில்லை யென்பது நிச்சயம்.''

''𑌆 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾𑌤𑍍𑌷𑍋𑌡𑌶𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍁 ।
𑌦𑌶𑌾𑌵𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 ।
𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌥𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥''

''தேகத்தை யுடையவ (ஜீவன்) னுடைய பதினுன்காவது வயது முதல் செய்த கர்மங்கள் ஒவ்வொன்றும் பத்து (10) ஜன்மங்களைக் கொடுத்து அப்படிக் கொடுக்கும் ஜன்மங்களில் அதின் பலனை யனுப விக்கச் செய்வதாயு மிருக்கிறது. இவ்விதமாய்ப் பல ஜன்மங்களில் செய்த பல கர்மங்களின் பலனை யனுபவித்து முடிவுண்டாவதும், மோக்ஷமடைவது மேது?'' இதை மத்வபாஷ்யத்தில் காண்க.

𑌆 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾𑌤𑍍𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌂 ॥
𑌪𑌰𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌦𑍋𑌷 𑌏𑌵 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

இதற்கும் முந்திய அர்த்தமே. மஹாபாரதம் 1, 108, 23-ல் காண்க (19)

---

௨௦. 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌾𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃 ।
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑍈𑌵 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌃 ॥

20. த்யக்த்வா-கர்மஃபலாஸங்க³ம்-நித்ய த்ருப்த:(1)-நிராஶ்ரய:(2) |
கர்மணி-அபி⁴ப்ரவ்ருத்த:-அபி-ந-ஏவ-கிஞ்சித்-கரோதி(3)-ஸ: ||

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌾𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂	கர்மத்தில் அபிமானத்தையும் பலனில் ஆசை [யையும்
𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾	விட்டு
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌃	எப்பொழுதும் திருப்தியடைந்தவனும்
𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃	ஆஶ்ரயமில்லாதவனும்
𑌯𑌃	எவன் இருக்கிறூனே
𑌸𑌃	அவன்
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿	கர்மத்தில்

ப்ரவ்ருத்தோऽபி — பிரவிருத்தித்திருந்தபோதிலும்
கிஞ்சித் — ஒரு கர்மத்தையும்
நைவ கரோதி ஸ: — செய்யவேயில்லை.

கர்மத்தில் அபிமானமும், பலனில் ஆசையும் விட்டு எப்போதும் ஆத்மாநந்தத்தில் திருப்தியடைந்தவனும், ஒருவரையும் ஆசிரயிக்காதவனும் எவனிருக்கிறானோ அவன் கர்மத்தில் பிரவிருத்தித்திருந்தபோதிலும் அவன் ஒரு கர்மத்தையும் செய்யவேயில்லை.

---

(1) "நித்யத்ருப்த:-தன்னுடைய ஆத்ம சுவரூபத்திலேயே திருப்தியுள்ளவனும்." (ராமாநுஜர்).

(2) "நிராச்ரய:-ஸ்திரமற்ற பிரகிருதியிடத்தி லாசிரயபுத்தியில்லாதவனும்." (ராமாநுஜர்).

(3) "நைவ கரோதி- கர்மஞ் செய்தாலும் ஞானாப்பியாசத்தையே செய்கிறான்; கர்மஞ் செய்யாதவனுமாவான்." (ராமாநுஜர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பவன் எவனோ, அவன் ஆத்மா அநாத்மாக்களைப் பகுத்தறிவதற்குமுன் கர்மத்தில் பிரவிர்த்தியுள்ளவனாயினும், அவற்றைப் பகுத்தறிந்தபின் கர்மம் முதலானவற்றிலே அகர்மம் முதலானவற்றைக் காண்பதினாலேயே, கர்மம் நீங்கினவனாய், சந்நியாசியாய், ஜீவிப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய செய்கையை யுடையவனாயிருப்பதினால் கர்மத்தில் பிரவிர்த்திக்கிறதில்லை. ஆனால், எவன், கர்மத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்து அதன்பிறகு ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியும் ஞானியாவனோ அவன் எக்கர்மத்திலும் பயனைக் காணாதவனாய், கர்மத்தையும் அதற்கான கருவிகளையும் துறந்துவிடுகிறான். அவன் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் கர்மத்தைத் துறக்கக்கூடாமலிருக்கும்போது, கர்மத்திலும் அதன் பயனிலும் பற்றில்லாமையினால், உலகத்தவருக்கு நல்வழி காட்டும்பொருட்டு, சுவப்பிரயோஜனத்தை நாடாமல் முன்போலவே கர்மத்தை அநுஷ்டித்து வந்தாலும், அவன் உண்மையில் ஒன்றும் செய்கிறவனேயல்லன். ஞானமென்னும் தீயினால் கர்மமெல்லாம் எரிக்கப் பட்டதினால் அவனுடைய கர்மமானது அகர்மமாகவே ஆகின்றது, என்கிற இந்த விஷயத்தை உணர்த்தும்பொருட்டுப் பகவான் இந்தச் சுலோகத்தைச் சொல்லுகின்றார். மேற்சொன்ன ஆத்மஞானத்தினால் ஞானியானவன் கர்மங்களிலே அபிமானத்தையும், பயனிலே பற்றையும் விட்டு எப்பொழுது திருப்தியும், விஷயங்களிலே வெறுப்பும் உள்ளவன் என்பது பொருள். ஆசிரயம்

என்றால் ஒருவன் எதனைச் சார்ந்து நின்று (நாடி) தனக்கு வேண்டியதைச் சாதித்துக்கொள்ளக் கருதுகின்றானோ அது. இம்மை மறுமைப் பயன்களுக்கான சாதனங்களைத் தேடாதவன் நிராச்ரயன் என்றபடி. இவ்வாறுள்ள அந்த ஞானியானவன் தனக்கு ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லையாதலின் கர்மத்தையும் அதற்கான சாதனங்களையும் விட்டு ஒழியவே வேண்டும் என்பது பொருந்தும். அப்படிக் கர்மம் செய்வதினின்றும் நீங்க முடியாதது, நேருமாயின் அவன் லோகசங்கிரஹார்த்தமாயாவது, நல்லோர் பழிப்பை வாராமல் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தினலாவது; முன்போலவே கர்மத்தை அநுஷ்டித்துவந்தபோதிலும் கர்மமற்ற ஆத்மாவின் காக்ஷியைப் பெற்றிருத்தலால் அவன் உண்மையாகவே ஒன்றும் செய்தவனல்ல.''

(ஸூ) இந்தச் சுலோகத்தின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாய் விரித்துரைக்கும் வராகோபநிஷத்து அத். 2-ல் உள்ள அடியிற் கண்ட சுலோகத்தைப் பார்க்க. ஸர்வாந்ஸர்வவிஷயே க்ஷணதஸ்ஸ்வபாவி ப்ரஹ்மாவலோகதியம் நஜஹாதி யோகீ । ஸங்கீததாலலயவாத்யவஶங்கதாபி மௌலிஸ்தகும்பபரிரக்ஷணதீர்நடீவ ॥ = ''சங்கீத தாளாலய வாத்தியங்களுக்குச் சுவாதீனமாயிருந்தாலும் ஆட்டக்காரியானவள் தன் தலைமேலிருக்கிற குடத்தைச் சம்ரக்ஷணை செய்கிற விஷயத்தில் புத்தியுடையவள்போல், கூட்டம் கூட்டமாயிருக்கிற விஷயங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு அதற்குச் சுவாதீனமாயிருந்தாலும் யோகியானவன் பிரஹ்மத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற புத்தியை விடுகிறதில்லை.'' (20)

உக. நிராஶீர்யதசித்தாத்மா த்யக்தஸர்வபரிக்ரஹ: ।
ஶாரீரங்கேவலங்கர்ம குர்வந்நாப்நோதி கில்பிஷம் ॥

21. நிராசீ:-யதசித்தாத்மா(1)-த்யக்தஸர்வபரிக்ரஹ: (2) ।
சரீரம்-கேவலம்-கர்ம-குர்வந்-ந-ஆப்நோதி-கில்விஷம் (3). ॥

நிராஶீ:	ஆசையற்றவனாய்,
யதசித்தாத்மா	அந்தக்கரணம் இந்திரியங்கள் இவைகளை அடக்கினவனாய்,
த்யக்தஸர்வபரிக்ரஹ:	பணம் வீடு முதலிய ஸகலத்தையும் விட்டவனாய்,
ஶாரீரங்கேவலங்கர்ம	சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குள்ள (ஆதாராதி நிமித்தமான) கர்மத்தைமட்டும்

குர்வந்று செய்கிறவன்
கில்பிஷம் நாப்நோதி பாபத்தை யடைகிறதில்லை.

ஆசை யற்றும், மனம் இந்திரியங்களை யடக்கியும், சகலவித சம்பாத்தியத்தை விட்டும், சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குள்ள ஆகார நிமித்தமாய்ச் செய்யவேண்டிய கர்மமெவ்வளவோ அவ்வளவுமட்டுஞ் செய்கிறவன் பாபத்தை யடைகிறதில்லை,

---

(1) "யதசித்தாத்மா-சித்தம், மனம் இவைகளைச் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டிருப்பவன்." (ராமாநுஜர்), (இராகவேந்திரர்).

(2) "த்யக்தஸர்வபரிக்ரஹ-ஆத்மாவையே முக்கியப் பிரயோஜனமாய் எண்ணி; பிரகிருதி, பிரகிருதியினு லுண்டான வஸ்துக்கள் ஆகிய இவைகளில் மமதை யற்றவன்." (ராமாநுஜர்). தேகேந்திரியாதிகளில் அபிமானத்தை விட்டவன்." (இராகவேந்திரர்).

(3) "கில்பிஷம்-பாப புண்ணியங்களின் பலனை சமுசாரத்தை அடைகிறதில்லை." (சங்கரர்). "கர்மயோகத்தினாலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கிறா னென்பது." (ராமாநுஜர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "மற்று எவன் முன் சொல்லப்பட்டவனைப்போலல்லாது, கர்மம் செய்யத் தொடங்குவதற்கு முன்னமேயே, எல்லாவற்றிலும் உள்ளே இருக்கின்ற ஆத்மாவான ப்ரஹ்மமே ப்ரத்யகாத்மாவாகிய தான் என்று அறிந்து அநுபவிக்கின்றானோ, அவன் இஹபர விஷயங்களிலே ஆசை யொழிந்தவனாதலால் அவ் விஷயங்களுக்கேற்ற கர்மங்களில் எப் பயன்களையும் காணாது கர்மத்தையும் அதற்கான சாதனத்தையும் துறந்து தேகம் நிற்பதற்குமாத்திரம் வேண்டிய செய்கைகளை உடையவனாய், ஞானத்திலே உறுதியாக நிற்கும் யதியாய், ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடுகிறான் என்கிற இவ் விஷயத்தை உணர்த்தும்பொருட்டுப் பகவான் இச் சுலோகத்தை அருளிச்செய்கிறார். எவனிடத்திலிருந்து ஆசைகள் போய்விட்டனவோ, எவனாலே அந்தக்கரணமும் வெளியில் தோற்றுவதான தேஹேந்திரியங்களில் சேர்க்கையுமாகிய இரண்டும் அடக்கப்பட்டனவோ, இன்னும் எவனாலே தனது பொருள் வீடு முதலிய உடைமைகளெல்லாம் துறக்கப்பட்டனவோ, அவன் தனது சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம், அபிமானமற்றுச் செய்பவனாய், தீமையாகிய பாபத்தையும் புண்ணியத்தையும் அடைவதில்லை. ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபட விரும்புவோனுக்குப் புண்ணியமும் பாபமேதான். ஏனெனில், பிறப்பு இறப்பு முதலிய ஸம்ஸார பந்தத்தை அது

விஷேவிக்கின்றது. ஆதலால் அவன் ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபட்டவனாகி றான் என்பது பொருள்.'' (ஶாரீரம்கேவலம்கர்ம என்பது சரீரத்தால் செய்யத்தக்க கர்மம் அல்ல; சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய கர்மம் என்று கொள்ளவேண்டியதற்கு உள்ள ஆக்ஷேப சமாதானங்கள் பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன).

(ஸூ) முந்திய சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டவன் கர்மயோக நிஷ்டன்; இவன் ஆருருக்ஷு என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறான். இந்தச் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டவனோ அவனைவிட மேலந்தஸ்திலிருக்கிற பரஹ்மஞானநிஷ்டன்; இவன் ஆருடனென்றுசொல்லப்படுகிறான். மேற்கண்ட 20, 21-ம்சுலோகங்களைக் கூர்மபுராணம், உத்தரபாகம், அத். 11, பக்கம் 59-லும்; 21-ம் சுலோகத்தை கர்கஸம்ஹிதை, மாதுரியகண்டம், அத். 1, 6, 46-லும் காண்க.

உஉ. யத்ருச்சாலாபஸந்துஷ்டோ த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸர: ।
ஸம: ஸித்தாவஸித்தௌ ச க்ருத்வாபி ந நிபத்யதே ॥

22. யத்ருச்சாலாபஸந்துஷ்ட:(1)-த்வந்த்வாதீத:-விமத்ஸர: ।
ஸம:-ஸித்தௌ(2)அஸித்தௌ-ச-க்ருத்வா(3)-அபி-ந-நிபத்யதே ॥

யத்ருச்சாலாபஸந்துஷ்ட:	விரும்பாமல் கிடைத்த லாபத்தினால் திருப்தி யடைந்தவனாயும்,
த்வந்த்வாதீத:	சீதோஷ்ண சுகதுக்காதிகளில் விருப்பு வெறுப்பு அற்றவனாயும்,
விமத்ஸர:	பொறாமை யில்லாதவனாயும்,
ஸித்தௌ அஸித்தௌ ச	(ஆகாராதிகள்) கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும்
ஸம:	சந்தோஷமாவது, விசனமாவது இல்லாமல் ஸமமாயு மிருக்கிறவன்
க்ருத்வா அபி	(கர்மங்களைச்) செய்தபோதிலும்
ந நிபத்யதே	(கர்மங்களினால்) கட்டப்படுகிறதில்லை.

விரும்பாமல் கிடைத்த லாபத்தினால் திருப்தி யடைந்தவனாயும் சீதோஷ்ண சுகதுக்காதிகளில் விருப்பு வெறுப்பற்றவனாயும், மாச்சரியம் அதாவது பொறாமை யற்றவனாயும், ஆகாராதிகள் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் சந்தோஷம் விசன மில்லாமல் ஸமமாயுமிருக்கிறவன் கர்மங்களை அதாவது சரீர சம்ரக்ஷணைக்கு மாத்திரமுள்ள பிக்ஷாடனாதிகளைச் செய்தபோதிலும் அக் கர்மங்களினால் பந்தத்தை யடைகிறதில்லை.

(1) "யத்ருச்சாலாபஸந்துஷ்ட:-விரும்பாமல் சரீர ஸம்ரக்ஷணைக் காகக் கிடைத்தவரையில் திருப்தி யடைந்தவன்." (ராமாநுஜர்).

(2) "ஸித்தௌ - யுத்தம் முதலிய கர்மங்களில் ஜயம்முதலியன கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும்." (ராமாநுஜர்).

(3) "க்ருத்வா-ஞானநிஷ்டை யில்லாமல் கர்மத்தையே செய்த போதிலும்." (ராமாநுஜர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "தன்னுடைய உடைமைகள் எல்லாவற்றையும் கைவிட்ட யதிக்குச் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணமான உணவு முதலியன இல்லாமையின் அவன் பிக்ஷாடனம் முதலியவற்றால் சரீரத்தை நிலைத்திருக்கச்செய்யவேண்டும் என்று அமைந்தது. ஆகவே, யதிக்குச் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணமான உணவு முதலியவை,

" அயாசிதம் அஸங்க்லுப்தம் உபபந்நம் யத்ருச்சயா "

" பிக்ஷை பிறரிடம் இரக்கப்படாததாக, முன்னமே அமர்த்தி வைக்கப்படாததாகத் தற்செயலாய்த் தன் பிரயத்தனமின்றிக் கொண்டுவரப் பட்டதாக இருக்கவேண்டும்" (போதாயன தர்ம ஸூத்ரம்: 2, 8, 12) என்பது முதலான வசனங்களால் அநுமதி பெற்றதென்பதை வெளிப் படுத்திக் கூறுகிறார்.

தானாகக் கிடைப்பதென்பது (தான் பிறரிடம்) வேண்டாது வருவது. அதனால் (இது) போதுமென்ற எண்ணம் வந்தவன் (ஞானியாவன்). குளிர் வெப்பம் முதலியவற்றால் தாக்கப்பட்டபோதிலும், மனம் கலங்காதவன் த்வந்தங்களைக் கடந்தவன் எனப்படுகிறான். பொறாமை நீங்கினவன் - வைரமில்லாப் புத்தியுடையோன். தற்செயலாய்க் கிடைப்பது (தனக்கு) அமைந்தாலும் அமையாவிட்டாலும்; (அவன்) ஸமமானவன். இவ்வாறான எந்த யோகியானவன் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணமான உணவு முதலியவை கிடைத்தாலும் கிடையாவிடினும் ஸமமாயிருந்து, ஸந்தோஷமும் வருத்தமு மில்லாது, கர்மம் முதலானவற்றிலே அகர்மம் முதலானவற்றைக் கண்டு, ஆத்மாவை உள்ளபடி உணர்தலிலே உறுதியாக நின்று, சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டியனவும், சரீரம் முதலியனவற்றால் செய்யப்படுவனவுமாகிய, பிக்ஷைக்குச் செல்லுதல் முதலான கர்மங்களும், "நான் ஒன்றும் செய்கிறேனில்லை, இந்திரியங்கள் விஷயங்களிற் செல்லுகின்றன" என்று இவ்வாறாக எப்பொழுதும் நன்குணர்ந்து, ஆத்மா கர்த்தா இல்லை என்பதைக் காண்பவனாய் இருக்கின்றானே அவன், பிக்ஷைக்குச் செல்லுதல் முதலிய எந்தக் கர்மத்தையும் செய்வதேயில்லை. ஆனால், (அஞ்ஞானி

யிடத்துப்போல, அவனிடத்தும் ஸ்நாநபாநம் முதலிய) உலக வியவஹாரத்தைச் சமமாகக் காணப்படுகிறபடியால், சாமான்ய ஜனங்கள், "அவனும் நம்மைப்போலக் கர்மத்தைச் செய்யும் கர்த்தாதான்" என ஆரோபிப்பதனுல், அவன் பிக்ஷைக்குச் செல்லுதல் முதலான கர்மத்தில் கர்த்தாவாகிறுன். மற்று, சாஸ்திரப் பிரமாணம் முதலியவற்றுல் உண்டான தன் அநுபவத்தால் (அவன்) அகர்த்தாதான் என்க. அவன் கர்த்தா என்பதை இவ்வாறு பிறரால் ஏற்றப்பட்டுச் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டியனவாகிய பிக்ஷைக்குச் செல்லுதல் முதலான கர்மங்களைச் செய்தாலும் (அவன் அவற்றுல்) கட்டப்படுவதில்லை; கட்டுக்குக் காரணமான கர்மமும், அதன் காரணமும் ஞானமென்னும் தீயினுல் எரிக்கப்பட்டமையின் என்க. இங் (4, 19, 21-ஆம் சுலோகங்களில்) கூறியுள்ளதின் அநுவாதமே இது. (22)

உ௩. மதஸம்மஸ்ய ஊக்தஸ்ய ஜ்ஞாநாவஸ்திதசேதஸ꞉ ।
யஜ்ஞாயாசரத꞉ கர்ம ஸமக்ரம் ப்ரவிலீயதே ॥

23. ம தஸங்ஸஸ்ய(1) முக்தஸ்ய(2)-ஜ்ஞாநாவஸ்யிதவேதஸ꞉ ।
யஜ்ஞாய(3)-ஆவரத꞉-கர்ம-ஸமக்ரம்-ப்ரவிலீயதே ॥

மதஸம்மஸ்ய	பற்றில்லாதவனுய்
ஊக்தஸ்ய	(தர்மம் அதர்மம் என்கிற கட்டினுல்) விடுபட்டவனுய்
ஜ்ஞாநாவஸ்திதசேதஸ꞉	ஞானத்திலேயே ஸ்திரமான மனதுடையவனுய்
யஜ்ஞாய	பகவத் ப்ரீதிக்காக
ஆசரத꞉	செய்கிறவனுடைய
கர்ம ஸமக்ரம்	கர்மம் முழுவதும் அதாவது பலனுடன் கூட
ப்ரவிலீயதே	கரைந்துபோகின்றது.

எல்லாவற்றினின்றும் பற்று ஒழிந்தவனுய், தர்மம் அதர்மம் என்கிற கட்டிலிருந்து தான் நீங்கினவனுய், ஞானத்திலே ஸ்திரமான மனதையுடையவனுய்ப் பகவானுடைய பிரீதிக்காகச் செய்கிறவனுடைய கர்மம் முழுவதும் பலனேடு நசித்துப்போகின்றது. அதாவது, அவனுக்கு அக் கர்மமும், அதன் பலனும் இல்லாமற் போகின்றது என்பது பொருள்.

---

(1) "மதஸங்மஸ்ய=பலாபேக்ஷை யற்றவும்." (இராகவேந்திரர்).

(2) "முக்தஸ்ய=சரீராதிகளில் அபிமானம் விட்டவன்." (இராகவேந்திரர்).

(3) "யஜ்ஞாய = ஜனங்களின் பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து ஞானிகள் செய்கிற யாகங்கள்." என்று ஸ்ரீதரர், பின்னுமொரு அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறார்.

(4) "ஸமக்ரம்=பிராசீன கர்மம் முழுவதும்." (ராமாநுஜர்)

(ஸ்வ) எவன், கர்மத்தைச் செய்து வருகையில் நிஷ்கிரீயமான ப்ரஹ்மமே தான் என்பதைக் காண்கிறானே அப்பொழுது அவன் செய்கை என்பதும், செய்பவன் என்பதும், பலன் என்பதும் இல்லாதிருத்தலைக் காண்பதால், அவனுக்குக் கர்மபரித்தியாக நிலைமை வந்திருந்தும் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் அவன் முன்போலக் கர்மத்தை அநுஷ்டித்துக்கொண்டிருந்தாலும், அவன் உண்மையாகவே ஒன்றும் செய்வதில்லை என்று முன் 20-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. எவனுக்கு இவ்வாறு கர்மமின்மையானது சொல்லப்பட்டதோ அவனுக்குத்தான் பந்த மில்லை என்பது இந்தச் சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (23)

---

௨௪. 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌹𑍁𑌤𑌮𑍍 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌤𑍇𑌨 𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 ॥ *

24. ப்ரஹ்மா-அர்ப்பணம்-ப்ரஹ்ம-ஹவி:-ப்ரஹ்மாக்நௌ [ப்ரஹ்மணு-ஹுதம் |
ப்ரஹ்ம-ஏவ-தேந-கந்தவ்யம்-ப்ரஹ்மகர்மஸமாதிநா ||

𑌅𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂	ஹவிஸை அக்கினியில் போடுவதற்குச்சாதனமான கருவி
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮	ப்ரஹ்மமே;
𑌹𑌵𑌿𑌃	ஹவிஸும் (அன்னம், நெய்முதலியவையும்)
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮	ப்ரஹ்மமே;
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌	ப்ரஹ்மரூபமான அக்கினியில்
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾	யஜ்ஞகர்த்தவாகிற ப்ரஹ்மத்தினாலே
𑌹𑍁𑌤𑌮𑍍	செய்யப்படுகிற ஹோமமும்
(𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮)	ப்ரஹ்மமே;
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾	ப்ரஹ்மமாகிற (இந்த யஜ்ஞ) கர்மத்தில் நிலையுள்ள மனதையுடைய
𑌤𑍇𑌨	அவனால்
𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂	அடையப்படுவதும்
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵	ப்ரஹ்மமே.

(ப்ரஹ்மவித்தானவன்) யஜ்ஞத்தில் நெய்முதலிய ஹவிஸை அக்கினியில் ஹோமம் செய்வதற்குச் சாதானமாக எக் கருவியை உபயோகிக்கிருனே அது ப்ரஹ்மமேதான் எனக் காண்கிருன். அவனுக்கு அந்த ஹவிஸ் ப்ரஹ்மமே; அக்கினியும் ப்ரஹ்மமே; யஜ்ஞ கர்த்தாவும் ப்ரஹ்மமே; செய்யப்படுகிற ஹோமமும் ப்ரஹ்மமே; அந்த ப்ரஹ்மமாகிய இந்த யஜ்ஞகர்மத்தில் நிலையுள்ள மனதையுடைய அவனல் அடையப் படுவதும் ப்ரஹ்மமே.

---

* இந்தச் சுலோகத்தைச் சர்வோபநிஷத்தில் காண்க.

(1) அர்ப்பணம்=ஸ்ருக், ஸ்ருவம், (ஸ்ருக்) 'சுருக்' என்றால், யஜ்ஞத்தில் ஹோமம் செய்யவேண்டிய அன்னாதிகள் எதினை லெடுத்து ஹோமம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த மாத்திரைற் செய்யப்பட்டிருக்கிற பாத்திரம். (ஸ்ருவம்) சுருவம் என்றால், மேற்கண்டபடி ஹோமம் செய்ய நெய் முதலியவற்றை எடுக்கும் பாத்திரம். (நாம் அன்னம், நெய் இவற்றை ஹோமம் செய்ய பிலாசவிலை உபயோகிப்பதுபோல்.)

(சங்கர பாஷ்யம்) " மற்றும் எந்தக் காரணத்தினல் ஞானி செய்யும் கர்மமானது தன் பயனை விளைவிக்காமல் முழுவதும் அற்றுப் போகின்றது என்பதற்குக் காரணம் இந்தச் சுலோகத்தில் சொல்லப் படுகின்றது.

"ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் எக் கருவியினுல் ஹவிஸை அக்கினியில் இடுகின்றுனே அது ப்ரஹ்மம்தான் எனக் காண்கிருன். இப்பியிலே வெள்ளியின்மையை, (இப்பியன்றி வெள்ளி இல்லை யெனக்) காண்பது போல, ஆத்மாவின்றி அஃதில்லை யெனக் காண்கிருன். ஆதலால், ஹவிஸை அர்ப்பிக்கும் கருவி ப்ரஹ்மமே எனப்படுகின்றது. உதாரணமாக, வெள்ளியாகத் தோற்றுவது இப்பியாகவே இருப்பதுதான் என்க. ப்ரஹ்ம அர்ப்பணம் என்பன தொகாநிலைச் சொற்கள். உலகத்தில் (ஜனங்கள்) எதனை, ஹவிஸை அர்ப்பிக்கும் கருவியெனக் கொள்கிருர்களோ, அது இந்த ஆத்மஞானிக்கு ப்ரஹ்மமே என்பது பொருள். அவ்வாறே (அவர்கள்) எதனை ஹவிஸ் எனக் கொள்கிருர்களோ அது அவனுக்கு ப்ரஹ்மமேதான். அவ்வண்ணமே (முன்போல் அல்லாது) ப்ரஹ்மாக்நௌ என்பது தொகைநிலைப்பதம். (யஜமானனுகிய) செய்பவனென்னும் ப்ரஹ்மமானது எதிலே (ஹவிஸை) ஹோமம் செய்கின்றதோ, அந்த அக்கினியும் ப்ரஹ்மமேதான். செய்பவன் ப்ரஹ்மமே என்பது (இங்கே சொல்லுவான்) குறிப்பு. அவன் ஹோமம் செய்தலென்னும்

தொழில் ப்ரஹ்மம்தான். அதனல் அடையவேண்டிய பயன் எதுவோ, அதுவும் ப்ரஹ்மம்தான். ப்ரஹ்மமாகிய கர்மத்திலே ஸமாதியுடையவனல், ப்ரஹ்மத்தைக் காண்பதாகிய கர்மத்திலே தலைப்பட்டு அந்த ப்ரஹ்மத்தையே எங்கும் காண்பவனல் அடையப்படுவதும் ப்ரஹ்மமேதான்.

"இவ்வாறு உலகத்தை நல்வழிப்படுத்த விரும்புவோனும் செய்கின்ற கர்மமானது உண்மையாகவே அகர்மமாம்; ஸகலமும் ப்ரஹ்மமென்ற புத்தியினலே கர்மமென்னும் புத்தியானது தன்ஞண்டு போனமையின். 'இவ்வாறுள்ளதனல் ஒருவன் கர்மத்தினின்றும் ஒழிந்தவனுலும் சகல கர்மங்களையும் துறந்த அவனுடைய மெய்யறிவைப் புகழ்தற்பொருட்டு ஞானத்திலே யஜ்ஞத்தை ஏற்றிக் கூறுதல் நன்ருகப் பொருந்துகின்றது. வாஸ்தவமான யாகத்திலே வழங்கப்படுவனவாகிய ஹவிஸை அர்ப்பிக்கும் கருவிமுதலியன எவைகளோ அவைகள் பரம்பொருளைக் காண்கின்ற இவனுக்குத் தன் ஆத்மாவான ப்ரஹ்மமேதான் என்பது. அவ்வாறில்லாவிட்டால் சகலஞும் ப்ரஹ்மமாயிருக்க ஹவிஸை அர்ப்பிக்கும் கருவிமுதலியவற்றை மாத்திரம் ப்ரஹ்மமாகச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் பயனில்லாததாகும். ஆகவே, இதெல்லாம் ப்ரஹ்மமேதான் என்று அறிகிறவனுக்குக் கர்ம மில்லை. அன்றியும், காரகத்தைப்பற்றிய எண்ணமே இல்லை யாதலாலும் அவனுக்குக் கர்ம மில்லை."

(ராமானுஜர்) "கர்மமானது, அதற்குச் சாதனமான சகல வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மமென்கிற அநுசந்தானத்துடன் செய்யப்படுகிறபடியால், ஞானகாரமாக ஆகிறது. இந்தக் கர்மத்தில் பரப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக வுடைத்தானவன் ஆத்மசொருபத்தை யடைகிருனென்பது தாத்பர்யம்."

(ராகவேந்திரர்) "யஜ்ஞசாதனமான சகலமும் பரப்ரஹ்மத்தின் அதீனமாகையால், அவைகளும் ப்ரஹ்மமென்றே சொல்லப்பட்டன. அல்லது, சகலத்திற்கும் ப்ரஹ்மம் சுவாமியாகையால், எல்லாம் ப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்பட்டது. இதனல் அபிமானத்தியாகம் சொல்லப்பட்டதாகிறது."

(ஹூா) முந்திய சுலோகத்தில், யஜ்ஞாய=என்கிற பதத்திற்கு ஞானிகள் ஜனங்களின் பிரயோஜனத்தை யுத்தேசித்து அல்லது யஜ்ஞ ஸம்ரக்ஷணர்த்தம் யஜ்ஞம் செய்கிருர்களென்று ஸ்ரீதரர் அர்த்தஞ் செய்திருக்கிருர். அந்த அர்த்தத்தை யனுசரித்தே அவர் இந்தச் சுலோகத்திற்கும் அப்படிப்பட்ட ஞானிகள் செய்யும் யஜ்ஞத்தில் உபயோகிக்கப்படும் சகல வஸ்துக்களும், யஜ்ஞத்தைச் செய்விக்கிற ரித்துவிக்குகள் முதலா

யுள்ள சகலமும் பரப்ரஹ்மமென்ற அநுசந்தானத்தோடு செய்கிறபடியால் அவர்கள் ப்ரஹ்மமாய்விடுகிறார்களென்று அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறார். "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம—எல்லாம் ப்ரஹ்ம சொரூபமே" என்றிருக்கிறதாகையால், தான் செய்கிற ஒவ்வொரு கர்மத்திலும், காணப்படும் சகலமான வஸ்துக்களிலும் ப்ரஹ்மம் நிறைந்திருப்பதாக அநுசந்தானம் செய்துகொண்டு எவன் தான் செய்யுமொவ்வொரு கர்மத்தையும், அதன் சாதனங்களையும், ப்ரஹ்மமென்றே அறிகிறானோ, அவன் ப்ரஹ்மமாவானென்பது இச் சுலோகத்தின் கருத்தாகக் காணப்படுகிறது. (24)

---

௨௫. தைவமேவாபரே யஜ்ஞம் யோகிநஃ பர்யுபாஸதே ।
ப்ரஹ்மாக்நாவபரே யஜ்ஞம் யஜ்ஞேநைவோபஜுஹ்வதி ॥

25. தைவம்-ஏவ-அபரே-யஜ்ஞம்-யோகிநஃ-பர்யுபாஸதே ।
ப்ரஹ்மாக்நௌ-அபரே-யஜ்ஞம்-யஜ்ஞேந-ஏவ-உபஜுஹ்வதி ॥

அபரே யோகிநஃ	சில கர்மயோகிகள்
தைவம் ஏவ	தேவதைகளை உத்தேசித்ததாகவேயிருக்கிற
யஜ்ஞம்	யஜ்ஞத்தையே
பர்யுபாஸதே	செய்கிறார்கள்;
அபரே	மற்றவர்கள் (ப்ரஹ்மவித்துக்கள்)
ப்ரஹ்மாக்நௌ	ப்ரஹ்மமாகிற அக்கினியில்
யஜ்ஞேநைவ	ஆத்மாவினாலேயே
யஜ்ஞம்	ஆத்மாவை
உபஜுஹ்வதி	ஹோமம் செய்கிறார்கள்.

மற்ற கர்மயோகிகள் (இந்திராதி) தேவதைகளை உத்தேசித்ததாகவே யிருக்கிற யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறார்கள். ப்ரஹ்மவித்துக்களாகிய மற்றவர்கள் இந்த ப்ரஹ்மமாகிய அக்கினியில் ஆத்மாவை ஆத்மாவினாலேயே ஹோமம் செய்கிறார்கள்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஞான யஜ்ஞத்தைச் சொன்னபின் இப்பொழுது அதைப் புகழும்பொருட்டு மற்ற வேறுவித யஜ்ஞங்களும் இது முதல் சொல்லப்படுகின்றன.

"எந்த யாகத்தால் இந்திரன்முதலிய தேவதைகள் உபாஸிக்கப்படுகிறார்களோ அது தேவ யஜ்ஞம். அதே யஜ்ஞத்தைச் சில கர்மயோகிகள் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" "விஜ்ஞாநமாந

நம் ப்ரஹ்ம" "யத்ஸாக்ஷாத் அபரோக்ஷாத் ப்ரஹ்ம ய ஆத்மா ஸர்வாந்தர:" "ப்ரஹ்மம் மெய்ப்பொருளாயும் அறிவாயும் முடிவில்லாததாயு முள்ளது." "ப்ரஹ்மம் அறிவும், ஆநந்தமுமாய் இருப்பது." "எது ஸமீபத்திலும் தூரத்திலு முள்ளதோ, எது எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாக இருக்கின்றதோ அது ப்ரஹ்மம்." என்கிற சுருதி வாக்கியங்களால் கூறப்பட்டுப் பசி, தாகம் முதலிய ஸம்ஸாரத்தன்மையு மின்றி (நேதி நேதி) 'இதன்று, இதன்று' என எவ்வித விசேஷணமு மில்லாதது ப்ரஹ்மம் என்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்றது. ஹோமத்திற்கு இடமாகக் கொண்டதனால் ப்ரஹ்மம் அக்கினியென்க. ப்ரஹ்மத்தை அறிபவரான சிலர் ப்ரஹ்மமாகிய அக்கினியிலே உண்மையாக ப்ரஹ்மமாகவே யுள்ளதாய், புத்திமுதலிய உபாதிகளோடு கூடி அதனால் தன்னிடத்து அவ் வுபாதிகளின் தர்மமெல்லாம் ஏற்றப்பட்டு நிற்கும் ஆத்மாவாகிய ஆஹுதியை, கீழ்க் கூறிய லக்ஷணமுள்ள, அதாவது பசிதாகமுதலிய எவ்வகை ஸம்ஸாரத்தன்மை முதலிய லக்ஷணத்தோடு கூடியதல்லாத ஆத்மாவினாலேயே அர்ப்பிக்கிறார்கள். உபாதியுடைய ஆத்மாவை உபாதியில்லாத ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகவே கண்டு தெளிதல் எதுவோ, அது அதிலே (ப்ரஹ்மத்திலே) ஹோமம் செய்த லென்பது; ப்ரஹ்மமும் தானும் ஒன்றெனக் காண்பதிலே உறுதியாக நிற்கும் துறவிகள் அதனைச் செய்கிறார்கள் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (யாஸ்கர்) ஆத்மாவின் பெயர்களுள் யஜ்ஞமென்னும் சொல்லை எடுத்துச் சொல்வதனால் யஜ்ஞமென்னும் சொல்லுக்கு (இங்கு) ஆத்மா என்று பொருள். (எது தன் தன்மையை வேறொன்றனிடத்து இருப்பதாகத் தோற்றுவிக்கின்றதோ அது உபாதி யெனப்படும். ஒரு ஸ்படிகத்தின் அருகிலேயுள்ள செம்பருத்திப் பூவானது தன் தன்மையாகிய சிவப்பு நிறத்தை அந்த ஸ்படிகத்திலே இருப்பதாகத் தோற்றுவிக்கின்றது. அதாவது, அது ஸ்படிகமாகத் தோன்றாது சிவப்புக் கல்லாகவே தோற்றுகின்றது. ஆகவே, ஸ்படிகத்திற்குச் செம்பருத்திப்பூ உபாதியாம். அதுபோல, இங்கும் கண்டு கொள்க)."

(ராமாநுஜர்) "இந்தச் சுலோகம்முதல் கர்மயோகம் பலவித மென்பது சொல்லப்படுகிறது."

அபரே = பின்னும் சில கர்மயோகிகள், ப்ரஹ்மாக்நௌ = அக்கினியையே பிரம்மமாக எண்ணி, யஜ்ஞேநைவ = சுருக், சுருவம் முதலியவைகளினாலே, யஜ்ஞம் = ஹவிஸை, உபஜுஹ்வதி = ஹோமம் செய்கிறார்கள், தைவம் = தேவதார்ச்சனை ரூபமான யஜ்ஞம்.

(மத்துவர்) "அபரே யோகிந: = சில ஞானிகள், தைவமேவ = பகவானையே, யஜ்ஞம் = ஆராதித்து, பர்யுபாஸதே = உபாசனை செய்கிறார்கள்; அபரே = சில ஞானிகள், யஜ்ஞேநைவ = யஜ்ஞமாகிய பசுவினாலே, யஜ்ஞம் = விஷ்ணுவைக்குறித்து, ப்ரஹ்மாக்நௌ = ப்ரஹ்மத்தை அக்கினியாகப் பாவித்து அந்த அக்கினியில், உபஜுஹ்வதி = ஹோமம் செய்கிறார்கள். "விஷ்ணுர்யஜ்ஞேந பசுநா ப்ரஹ்மாக்நௌ ஜுஹ்வதே ஸநாதநா | அயஜந் நாநயேஜ்ஞ விதா: ப்ரவிதா ஜஹு:" (மேற்கண்ட தாத்பரியத்திற்கு ஆதாரமாய் இந்த வாக்கியங்களைக் குறிக்கிறார்.) இந்தச் சுலோகத்தின் பிந்திய பாகமானது மானஸ யஜ்ஞமென்று அறியத்தக்கது."

(இராகவேந்திரர்) "தைவம் = விஷ்ணு, ஆகையால் விஷ்ணு உபாசனையாகிய யஜ்ஞம் செய்கிறார்கள். யஜ்ஞேநைவ = பகவானை நிமித்தமாகக் கொண்டு, ப்ரஹ்மாக்நௌ = சுவாநந்தமான அவிஸைப் புஜிக்கிறபடியால் அக்கினியாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில், உபஜுஹ்வதி = சமர்ப்பிக்கிறார்கள்."

(ஸ்வா) இதன் தாத்பர்ய மென்னவென்றால், 'நெய்யானது அக்கினியில் எப்படிச் சேர்க்கப்படுகிறதோ அப்படிப்போல, உபாதியுடைய ஆத்மாவை நிருபாதிகனை பரமாத்மாவிடத்தில் ஐக்கியம் செய்விப்பதென்பதே. இந்த அத்தியாயத்தின், 25 முதல் 29 வரையிலுமுள்ள சுலோகங்களில் சொல்லிய விஷயங்களை மனு ஸ்மிருதி, 4-வது அத். 22, 23, 24-வது சுலோகங்களில் காண்க. (25)

---

௨௬. ஶ்ரோத்ராதீநீந்த்ரியாண்யந்யே ஸம்யமாக்நிஷு ஜுஹ்வதி |
ஶப்தாதீந்விஷயாநந்ய இந்த்ரியாக்நிஷு ஜுஹ்வதி ||

26. ஶ்ரோத்ராதீநி-இந்த்ரியாணி-அந்யே-ஸம்யமாக்நிஷு-ஜுஹ்வதி
ஶப்தாதீந்-விஷயாந்-அந்யே இந்த்ரியாக்நிஷு-ஜுஹ்வதி || [தி|

அந்யே	மற்றவர்கள்
ஶ்ரோத்ராதீநி	செவிமுதலிய
இந்த்ரியாணி	இந்திரியங்களை
ஸம்யமாக்நிஷு	அடக்குதல் என்னும் அக்கினியில்
ஜுஹ்வதி	ஹோமம் செய்கிறார்கள்;
அந்யே	மற்றும் சிலர்
ஶப்தாதீந்	சப்தம் முதலிய
விஷயாந்	விஷயங்களை

ஸம்ஹ்ரியாக்நிஷு	இந்திரியங்கள் என்கிற அக்கினிகளில்
ஜுஹ்வதி	ஹோமம் செய்கிறார்கள்.

மற்றும் சில யோகிகள் செவிமுதலிய இந்திரியங்களை அவைகளை யடக்குதலாகிய அக்கினியில் அதாவது அவைகளின் விஷயங்களிலிருந்து இழுத்துக்கொள்வதாகிய அக்கினியில் ஹோமம் செய்கிறார்கள். சிலர் சப்தம்முதலிய விஷயங்களை இந்திரியங்கள் என்கிற அக்கினிகளில் ஹோமம் செய்கிறார்கள்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "ப்ரஹ்மார்ப்பணம் என்று தொடங்கும் முன் 24-வது சுலோகத்திலே சொல்லப்பட்ட மெய்யறிவென்னும் அவ்வித இந்த யஜ்ஞத்தைத் 'திரவியங்களால் ஆகும் யஜ்ஞத்தைக்காட்டிலும் ஞானயஜ்ஞம் மேலானது' என்று பின் 33-வது சுலோகத்தில் சிலாகிக்கும்பொருட்டுத் தைவயஜ்ஞம்முதலிய யஜ்ஞங்களின் நடுவே அந்த ஞான யஜ்ஞத்தைப் பகவான் வைத்தருளுகிறார். அடக்குதல் என்பது பலவாயுள்ள ஒவ்வொரு இந்திரியத்திற்கும் வெவ்வேறாயுள்ளதாகையால் அக்கினிகளில் என்று பன்மையாகவே சொல்லப்பட்டது. சில யோகிகள், செவிமுதலிய அவ்வவ் விந்திரியங்களை அடக்குதல் என்கிற அக்கினியிலே ஹோமம் செய்கிறார்கள் என்றால், இந்திரியங்களின் அடக்கத்தையே செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். சிலர், ஓசைமுதலிய விஷயங்களை இந்திரியங்கள் என்னும் அக்கினியில் ஹோமம் செய்கிறார்கள் என்றால், சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமில்லாத விஷயங்களைக் காதுமுதலிய இந்திரியங்களால் கிரஹிப்பதையே ஹோமமாகக் கொள்ளுகிறார்கள். தங்களுக்குக் கிடைத்தவைகளில் விலக்கப்பட்ட விஷயங்களைத் தவிர்த்து மற்றவைகளை அந்தந்த இந்திரியங்களால் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் அநுபவிக்கிறார்கள் என்பது கருத்து."

(ஸ்ரீதரர்) "நைஷ்டிக பிரம்மசாரிக்கு, இந்திரியங்களை யடக்குவதே யஜ்ஞமாகிறது. எப்படியென்றால், யஜ்ஞத்தில் பல வஸ்துக்கள் அக்கினியில் ஆகுதி செய்யப்படுகின்றன. அக்கினியில் போடப்பட்ட அந்த வஸ்துக்கள் நசித்து (வஸ்துக்களின் ரூபந் தெரியாமல்) போகின்றன. அது போல, இந்திரியங்களுடைய வியாபாரத்தை அவைகள் போகிற வழிகளைத் தடுத்து நிறுத்துவதே அக்கினி; அந்த அக்கினியில் இந்திரியங்களுடைய வியாபாரத்தை ஹோமம் செய்துவிட்டால், அந்த வியாபாரம் நசித்துப்போகிறது.

கிருகஸ்தாச்சிரமத்தி லிருப்பவனுக்கு விஷயங்களில் பற்றுதலை விடுவதே யஜ்ஞமாகிறது. எப்படியென்றால், அவன், சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாலும், அந்த விஷயங்களிலுள்ள பற்றுதலை ஹவிஸாகவும், இந்திரியங்களை அக்நியாகவும் பாவித்து, அந்த விஷயப்பற்றுதலாகிய ஹவிஸை இந்திரியங்களாகிற அக்நியில் ஹோமம் செய்கிறான். அந்தந்த இந்திரியங்கள் எந்த வஸ்துவைக் கிரகித்தபோதிலும் அந்த வஸ்துவினிடத்தி லுண்டாகிற பற்றுதலை நசிக்கச்செய்கிறதுதான் ஹோமம்.

(இராகவேந்திரர்) "விஷயபோகங்களை அனுபவித்தாலும் அப்படி அனுபவிக்கிற விஷயங்களை ஈசுவராராதனமாக எண்ணுவதே ஹோமம்." (இந்தப் பேதம் தவிர மற்றவைகள் மேற்கண்ட அர்த்தத்தோடு ஒத்திருக்கின்றன).

(ஸ்வ) இந்தச் சுலோகத்தின் முற்பாகம் ப்ரஹ்மசாரியைக் குறித்தது; பிற்பாகம் கிருஹஸ்தனைக் குறித்தது. (26)

உஎ. ஸவ௱ணீந்த்ரியகம௱ணி ப்ராணகம௱ணிசாபரே ।
ஆத்மஸம்யமயோகாக்நௌ ஜுஹ்வதி ஜ்ஞாநதீபிதே ॥

27. ஸர்வாணி-இந்த்ரியகர்மாணி-ப்ராணகர்மாணி-ச-அபரே ।
ஆத்மஸம்யமயோகாக்நௌ-ஜுஹ்வதி-ஜ்ஞாநதீபிதே ॥

அபரே	வேறு சிலர் (ஞானநிஷ்டர்கள்)
ஸர்வாணி இந்த்ரிய கர்மாணி	எல்லாவிதமான இந்திரியங்களின் வியாபாரங்களையும்,
ப்ராண கர்மாணி ச	பிராணன்களின் வியாபாரங்களையும்
ஜ்ஞாநதீபிதே	ஞானத்தினால் பிரகாசிக்கப்பட்ட
ஆத்மஸம்யமயோகாக்நௌ	ஆத்மாவினிடத்தில் மனஸை நிறுத்துதலாகிய யோகமென்கிற அக்நியில்
ஜுஹ்வதி	ஹோமம் செய்கிறார்கள்.

ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களுடையவும், பிராணவாயுமுதலிய பத்து வாயுக்களுடையவும் வியாபாரங்களைப் பிரஹ்மஞானத்தினால் பிரகாசிக்கிற ப்ரஹ்மஞான நிஷ்டையில் மனஸை நிறுத்துதலாகிய யோகமென்கிற அக்நியில் ஹோமம் செய்கிறார்கள். ("இந்திரியங்களுடைய வியாபாரத்திலாவது, பிராணன்முதலிய வாயுக்களுடைய வியாபாரத்திலாவது மனதைச் செல்லவொட்டாமல் தடுப்பதுதான் ஹோமம்" என்பது ராமாநுஜர் தாத்பரியம்).

(ஸ்வ) 'ஆத்ம ஸம்யமம்' என்றால் 'ஆத்மாவினிடத்து மனதை அலையாது நிறுத்தல்.' அதுவே யோகமென்னும் அக்நி.

எண்ணெயினால் விளக்குப் பிரகாசிக்கப்பெறுவதுபோல, விவேக அறிவினால் பிரகாசத்தன்மையை அடைவிக்கப் பெற்ற அந்த அக்நியிலே இந்திரியங்கள் பிராணன் இவற்றின் தொழில்களை யெல்லாம் சிலர் அர்ப்பிக்கிறார்கள். அதாவது, ஸகல தொழில்களையும்தடுத்து ஆத்மாவினிடத்து மனம் சேர்தலைச் செய்கிறார்கள் என்பது தாத்பரியம். இந்தச் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது ஸந்யாஸிகளின் விஷயம். தீபத்திற்கு எண்ணெய் போன்று ஆத்ம ஸம்யமத்திற்கு ஞானம் ஆகிறது. பிராணன் என்பது ஒவ்வொரு சரீரத்திலுமுள்ள வாயு. அதன் தொழில்: வளைதல், நிமிர்தல் முதலியன. தேகத்திலுள்ள பத்து வாயுக்களையும், அவற்றின் செய்கைகளையும் அடியிற் கண்டபடி ஸ்ரீதரர் சொல்லியிருக்கிறார்.

1. **பிராணன்**—தேகத்திற்குள் இருந்துகொண்டு ஞானேந்திரியங்கள் மூலமாய்ச் சில பாகம் வெளியிற் போவதும் வருவதுமா யிருப்பது.
2. **அபானன்**—அபானத்தின் வழியாய்ச் சில பாகம் வெளியிற்போவதும் வருவதுமா யிருப்பது.
3. **வியானன்**—தேகம் முழுதும் சுற்றிக்கொண்டே யிருப்பது. (இந்த வாயு சுற்றுகிறதினால்தான், இரத்தத்தைத் தேகம் முழுவதும் ஓடும்படி செய்கிறது).
4. **உதானன்**—தேகத்திற்குள் நாபியிலிருந்து தலையுச்சிவரையில் போய் வருகிறதாக இருப்பது.
5. **சமானன்**—ஆகாராதிகளை ஜீரணஞ் செய்வித்து ஆகாரத்தின் சத்துக்களை அவை போய்ச் சேரவேண்டிய இடத்தில் சேர்த்து அசத்தை மலஜலரூபமாய் வெளிப்படும்படி செய்கிறது.
6. **நாகன்**—வாந்தியை யுண்டுபண்ணுகிறது.
7. **கூர்மன்**—கண்களை மலரச் செய்கிறது.
8. **கிருகரன்**—தும்மலை யுண்டாக்குகிறது.
9. **தேவதத்தன்**—கொட்டாவியை யுண்டாக்குகிறது.
10. **தநஞ்சயன்**—தேகத்தில் பிராண னிருக்கையிலும், பிராணன் போன பிறகும், தேகத்தி லிருக்கிறது.

இந்தப் பத்து வாயுக்களின் பெயர்களையும் செய்கைகளையும் **யோக சூடாமணி** உபநிஷத்திலும், லிங்கபுராணம்: அத். 8: 6 முதல் 66 வரையிலுமுள்ள சுலோகங்களிலும், சிவபுராணம்: வாயுஸம்ஹிதை அத். 29: 39 முதல் 41 வரையிலுள்ள சுலோகங்களிலும் காண்க. (27)

௨௮. 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌤𑌪𑍋𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌪𑌰𑍇 ।
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌤𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌶𑌿𑌤𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃 ॥ [அபரே

28. த்ரவ்யயஜ்ஞா꞉(1)-தபோயஜ்ஞா꞉(2)-யோகயஜ்ஞா꞉(3)-ததா-
ஸ்வாத்யாயஜ்ஞாநயஜ்ஞா꞉(4)-ச-யதய꞉(5)-ஸம்ஶிதவ்ரதா꞉(6)॥

𑌅𑌪𑌰𑍇	சிலர்
𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃	திரவிய தானத்தை யஜ்ஞமாக உடையவர்கள்;
(𑌅𑌪𑌰𑍇)	சிலர்
𑌤𑌪𑍋𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃	தபஸை யஜ்ஞமாக உடையவர்கள்;
(𑌅𑌪𑌰𑍇)	சிலர்
𑌯𑍋𑌗𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃	யோகத்தையே யஜ்ஞமாக உடையவர்கள்;
𑌤𑌥𑌾	அப்படியே
(𑌅𑌪𑌰𑍇)	வேறு சிலர்
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌶𑍍𑌚	வேதாத்தியயனத்தையே யஜ்ஞமாக உடையவர்கள்; சிலர், சாஸ்திரத்தின் அர்த்த ஞானத்தையே யஜ்ஞமாக உடையவர்கள்;
(𑌅𑌪𑌰𑍇)	இன்னும் சிலர்
𑌯𑌤𑌯𑌃	நல்ல பிரயத்தனமுள்ளவர்களாய்
𑌸𑌂𑌶𑌿𑌤𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃	அதிக கடுமையான விரதத்தை உடையவர்கள்.

சிலர் திரவியதானத்தையும், சிலர் தபஸையும், சிலர் யோகத்தையும், சிலர் வேதம் ஓதல் - சிலர் வேதார்த்த விசாரம் செய்தல் இவைகளை யஜ்ஞங்களாக உடையவர்கள். இன்னும் சிலர், நல்ல பிரயத்தின முள்ளவர்களாய் அதிக கடுமையான விரதங்களை உடையவர்கள்.

---

(1) "த்ரவ்ய யஜ்ஞா꞉—திரவியங்களைப் (பொருள்களை) நல்ல க்ஷேத்திரம், தீர்த்தமுள்ள விடங்களில் ஸத்பாத்திரத்தில் தானஞ் செய்வதையே யஜ்ஞமாக எண்ணுகிறார்கள்." (சங்கரர்). "ஞாயமாய் ஸம்பாதித்த பொருளைச் சுவாமி பூஜை, யாகங்கள், நியமமாய்ச் செய்கிற ஹோமம், தானம் முதலிய விஷயங்களுக்காகச் செலவிடுவதையே யக்ஞமாக எண்ணுகிறார்கள்." (ராமாநுஜர்). ஆத்மஸம்யம யோகாக்கினியில் ஹவிஸ்முதலிய திரவியங்களை ஹோமம் செய்கிறது; அல்லது பொருளை யோக்கியர்களுக்குத் தானஞ் செய்வது." (மத்துவர்). "பகவதர்ப்பணமாகத் திரவியத்தைச் செலவிடுவது." (இராகவேந்திரர்).

(2) "தபோயஞ்ஞா: =தபசு செய்வதையே யக்ஞமாக எண்ணு கிறார்கள்." (சங்கரர்). "கிருச்சிர சாந்திராயண விரதம், உபவாசாதி." (ஸ்ரீதரர்) (ராமாநுஜர்) (இராகவேந்திரர்). "தான் செய்யும் தபஸைப் பிரமார்ப்பணஞ் செய்வது." (மத்வர்). இந்த அர்த்தத்தையும் (இராக வேந்திரர்) ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்.

(3) "யோகயஞ்ஞா: =பிராணயாமப் பிரத்தியாஹாராதி அஷ்டாங்க யோகம்." (சங்கரர்). "மனதைச் சமாதானமாக ஒரேயிடத்தில் நிறுத்துவது." (ஸ்ரீதரர்). "புண்ணிய க்ஷேத்திரம், புண்ணிய தீர்த்தமுள்ள இடத்தில் வாசம் செய்வது." (ராமாநுஜர்)."பகவத்தியானமாகிற யஜ்ஞம்." (இராகவேந்திரர்.)

(4) "ஸ்வாத்யாயஜ்ஞாநயஜ்ஞா:—ஸ்வாத்யாயயஜ்ஞ:= வேதாதி பாராயணம், ஜ்ஞாநயஜ்ஞ=வேதார்த்த விசாரம் செய்தறியும்ஜ்ஞாநம்." (சங்கரர்) (ஸ்ரீதரர்) (ராமாநுஜர்) (இராகவேந்திரர்). அல்லது, "வேதார்த்த விசாரத்தினால் சம்பாதிக்கிற ஞானமே யஜ்ஞம்." (ஸ்ரீதரர்).

(5) "யதய: =யத்நசீலா:" (சங்கரர்) (ராமாநுஜர்) (இராக வேந்திரர்.)"ப்ரயத்நசீலா:" (ஸ்ரீதரர்). (இந்த இரண்டு வாக்கியங்களுடைய அர்த்தம் ஒன்றுதான். அதாவது, 'பிரயத்னம் அல்லது முயற்சி செய்கிறவர்கள்'.)

(6) "ஸம்ஸித வ்ரதா:= திடமான நிச்சயமுள்ளவர்கள்" (ராமாநுஜர்).(ஸ்வா) "தினம் ஆயிரம் சிவலிங்கம் செய்து பூஜை செய்தாலன்றிச் சாப்பிடுகிறதில்லை. திரவியம் சம்பாதித்து இந்தக் கோவிலைக் கட்டுகிற வரையில் அரிகண்டம் போட்டுக்கொள்ளுகிறேன். திருப்பதிக்கு அங்கப் பிரதக்ஷணஞ் செய்துகொண்டு போகிறேன்," என்பவைகளைப்போன்ற கடின விரதங்கள் செய்துகொண்டு அவ்விதமாய் நடக்கிறவர்கள்.

(ஸ்வ) இந்தச் சுலோகத்தில் ஆறு யஜ்ஞங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன:—அதாவது, புண்ணிய தீர்த்தம் க்ஷேத்திரம் முதலிய இடங்களில் யோக்கியர்களுக்குப் பொருள் கொடுத்தலை யஜ்ஞம் என்கிற புத்தியோடு செய்வது (1). தவம் புரிகிற சிலர்: தபஸ் என்னும் யஜ்ஞத்தைச் செய்வது (2). சிலர், ப்ராணயாமம் அதாவது ப்ராண வாயுக்களை அடக்குதல், ப்ரத்யாஹாரம் அதாவது மனதை வெளி விஷயங்களினின்று இழுத்து உள்ளே செலுத்துதல் முதலியவற்றைச் செய்வதாகிய யோகத்தையே யஜ்ஞமாகக் கொண்டு செய்வது (3). சிலர், ரிக்வேதமுதலிய வேதங்களை விதிப்படி அப்யஸித்தலை யஞ்ஜமாகச் செய்வது (4). சிலர், சாஸ்திரார்த்தங்களை நன்றாய் விசாரித்து ஆராய்ந்தறிவதையே யஜ்ஞ

மாகச் செய்வது (5). மற்றும் சிலர், ஊக்கமுள்ள தன்மையோடு கூடிக் கடுமையான விரதங்களை அனுஷ்டிப்பது (6). ஆனால், சில வியாக்கியாதாக்கள் இதில் ஐந்து யஜ்ஞம்தான் சொன்னதாக வைத்துக்கொண்டு '𑌯𑌤𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌶𑌿𑌤𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃' என்பதற்கு "முன்சொன்ன ஐந்து யஜ்ஞமும் அதிக பிரயத்தனமும் கடினமுமான விருத்தத்தோடும் கூடியது" என்று தாத்பரியம் செய்கிறார்கள். (மதுசூதன சரஸ்வதி) "அக்கினியில் நெய்முதலிய திரவியங்களை விட்டு ஹோமம் செய்வதுதான் த்ரவ்ய யஜ்ஞம்" என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார். தபோயஜ்ஞம்—என்பது கிருச்சிரம், சாந்திராயணம் முதலிய உபவாஸத்தைக் குறிப்பதாகத் துவைதபரமான தாத்பரியம். (28)

---

௨௯. 𑌅𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌽𑌪𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌰𑍇 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑌗𑌤𑍀 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 ॥

29. அபானே-ஜுஹ்வதி-ப்ராணம்-ப்ராணே-அபானம்-ததா-அபரே|
ப்ராணாபானகதீ-ருத்த்வா-ப்ராணாயாம பராயணா:||

𑌅𑌪𑌰𑍇	பின்னும் சிலர்:
𑌅𑌪𑌾𑌨𑍇	அபானவாயுவில்
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂	பிராணவாயுவை
𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿	ஹோமம் செய்கிறார்கள்;
𑌤𑌥𑌾	அப்படியே
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇	பிராண வாயுவில்
𑌅𑌪𑌾𑌨𑌂	அபானவாயுவை
𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿	ஹோமம் செய்கிறார்கள்;
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑌗𑌤𑍀 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾	பிராணாபான வாயுக்களுடைய போக்கைத் தடுத்து
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃	பிராணாயாமம் செய்வதிலேயே ஆஸக்தியுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

பின்னும் சிலர், அபானவாயுவில் பிராணவாயுவை ஹோமம் செய்கிறார்கள்; அவ்வாறே பிராணவாயுவில் அபானவாயுவை ஹோமம் செய்கிறார்கள். பிராண அபானன்களுடைய போக்குகளைத் தடுத்துப் பிராணாயாமம் செய்வதிலேயே கருத்துள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "மேலும் சிலர், அபானத்தின் செய்கையிலேயே பிராணன் செய்கையை அர்ப்பிக்கிறார்கள். அதாவது, பூரகம் என்னும்

பிராணுயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். அவ்வாறே சிலர், பிராணனிலே அபானனை அர்ப்பிக்கிறார்கள்; அதாவது, ரேசகமென்னும் பிராணுயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். வாய் மூக்கு இவற்றின் வழியாகக் காற்று வெளியே செல்லுதல் பிராணனுடைய போக்கு என்பது. அதற்கு விபரீதமாக உள்ளே செல்லுதல் அபானனுடைய போக்கு. சிலர் பிராண அபானன்களுடைய அந்தப் போக்குகளைத் தடுத்துப் பிராணுயாமத்திலேயே கருத்துள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். அதாவது, கும்பகம் என்னும் பிராணுயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள்.

(ஸ்ரீதரர்) 'பூரகம்' என்றால், 'மூக்கினால் சுவாசத்தை உள்ளுக்கு இழுப்பது'. 'கும்பகம்' என்றால், 'மூக்கினால் உள்ளுக்கு இழுத்த சுவாசத்தை உள்ளே நிறுத்துவது'. 'ரேசகம்' என்றால், 'நிறுத்தப்பட்ட சுவாசத்தில் சொற்ப பாகம் வெளியில் விடுவது.' பூரககாலத்தில் ஒரு மூக்கினால் சுவாசம் இழுக்கப்படுகிறது. ரேசககாலத்தில மற்றொரு மூக்கினால் சுவாசம் விடப்படுகிறது. இப்படிச் சுவாசத்தை இழுக்கையிலும், விடுகையிலும் ஹம்ஸ: ஸோஹம் என்று நேராகவும் தலைகீழாகவும் பிரகாசிக்கிற, (அஜபாமந்த்ரம்) அஜபாமந்திரத்தினால், "தத்வமஸி" என்கிற இடத்தில் சொல்லப்படுகிற ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்கியத்தை மறுபடியும் மறுபடியும் சிந்திக்கிறவர்களாயிருக்கிறார்கள். (இதற்கு ஆதாரமாக யோகசாஸ்திரத்திலிருந்து ஒரு சுலோகம் குறிக்கிறார்). "ஸகாரேண பஹிர்யாதி ஹகாரேண விசேத்புந: ப்ராணஸூத்ரஸநவா ஹம்ஸஹம்ஸாப்ஜாவிஞேயச:" இந்தச் சுலோகத்தின் அர்த்தத்தையும் இதன் வியாக்யாந அர்த்தத்தையும் விளக்குகிற ஸ்காந்தபுராணம்-காசிகாண்டம் - முதல் பாகம்-அத். 41-ல் உள்ள அடியிற் கண்ட வாக்கியங்களைப் பார்க்க:—

அபாந: கர்ஷதி ப்ராணம் ப்ராணோபாநம் ச கர்ஷதி ।
ஊர்த்வாதஸ்ஸ்திதாவேதௌ ஸம்யோஜயதி யோ பவித் ॥
ஹகாரேண பஹிர்யாதி ஸகாரேண விசேத்புந: ।
ஹம்ஸஹம்ஸேத்யமும் மந்த்ரம் ஜீவோ ஜபதி ஸர்வதா ॥
ஷட்சதாநி திவாராத்ரௌ ஸஹஸ்ராண்யேகவிம்சதி: ।
ஏதத்ஸங்க்யாந்விதம் மந்த்ரம் ஜீவோ ஜபதி ஸர்வதா ॥
அஜபா நாம காயத்ரீ யோகிநாம் மோக்ஷதாயிநீ ।
அஸ்யா: ஸங்கல்பமாத்ரேண ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே ॥

அபான வாயுவானது பிராணவாயுவை இழுக்கிறது; பிரணவாயுவானது அபானவாயுவை இழுக்கிறது. மேலும் கீழுமாயிருக்கிற இந்த (இரண்டு)

வாயுக்களையும் யோகமறிந்தவன் சேர்க்கிறான், (என்றால், அசையவொட்டாமற் செய்கிறான்). ஹகாரரூபமாய் வெளிப்படுத்துகிறதும், ஸகாரரூபமாய் உள்ளுக்கு இழுக்கிறதுமாயிருக்கிறான். இதனால் ஹம்ஸ ஹம்ஸ என்ற மந்திரத்தை ஜீவன் எப்போதும் ஜபம் செய்கிறவனாகிறான். இந்த மந்திரத்தை ஜீவனானவன் இராப்பகல் சேர்ந்த ஒருநாளில் எப்போதும் ஜபிப்பானாகில் 21,600 மந்திரமாகிறது; (என்றால், அவ்வளவு சுவாஸம் விடுகிறானென்பது தாத்பரியம்). இந்த அஜபா (ஜபிக்காத) மந்திரமாகிய காயத்திரியானது யோகிகளுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. இந்த காயத்திரியைச் செய்ய யெண்ணின் மாத்திரத்தில் மனிதனானவன் பாபங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான்.

(ஹூா) இந்தச் சுலோகத்தின் அர்த்தத்திற்கு ஒத்ததான அடியிற் கண்ட சுலோகத்தை யோகசூடாமணி யுபநிஷத்திலும், யோகசிகோபநிஷத்: 1, 6 - அத்தியாயங்களிலும், தியானபிந்தூபநிஷத்திலும் காண்க.

“ஹகாரேண வஹிர்யாதி ஸகாரேண விஶேத்புந: ।
ஹம்ஸஹம்ஸேத்யமும் மந்த்ரம் ஜீவோ ஜபதி ஸர்வதா ॥”

மற்றொரு பாடம்:

“ஹம்ஸஹம்ஸேதி மந்த்ரோऽயம் ஸர்வைர்ஜீவைஶ்ச ஜப்யதே॥”

(ஸ்வ) இந்த 29-வது சுலோகத்திற்குச் சங்கராநந்தர் அடியிற் கண்டபடியும் அந்வயம் செய்திருக்கிறார். ப்ராணாயாமபராயணா:= பிராணாயாமம் செய்கிறவர்களாயிருக்கிற, அபரே=பின்னும் சிலர், ப்ராணாபானகதீ ருத்த்வா=பிராண அபான வாயுக்களுடைய நடைகளைத் தடுத்து, அபானே ப்ராணம்=அபானவாயுவில் பிராணவாயுவையும், ததா=அப்படியே, ப்ராணே அபானம்=பிராண வாயுவில் அபான வாயுவையும், ஜுஹ்வதி=ஹோமம் செய்கிறார்கள்.

மதுஸூதன சரஸ்வதி முதலான சிலர், பின் வருகிற சுலோகத்தின் முதல் பாதமாகிய “அபரே நியதாஹாரா: ப்ராணாந் ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதி” என்பதை இந்தச் சுலோகத்தோடு சேர்த்து அந்வயப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். (29)

---

௩௦. அபரே நியதாஹாரா: ப்ராணாந் ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதி।
ஸர்வேऽப்யேதே யஜ்ஞவிதோ யஜ்ஞக்ஷபிதகல்மஷா: ॥

30. அபரே-நியதாஹாரா:-ப்ராணாந்-ப்ராணேஷு-ஜுஹ்வதி ।
ஸர்வே-அபி-ஏதே-யஜ்ஞவித:-யஜ்ஞக்ஷபிதகல்மஷா: ॥

அபரே	சிலர்,
நியதாஹாரா:	மிதமான ஆகாரமுள்ளவர்களாய்
ப்ராணாந்	பிராணன்முதலிய வாயுக்களை
ப்ராணேஷு	பிராணன்முதலிய வாயுக்களில்
ஜுஹ்வதி	ஹோமம் செய்கிறார்கள்;
யஜ்ஞவித:	யஜ்ஞத்தை அறிந்த அல்லது அநுஷ்டித்த
ஸர்வே அபி ஏதே	இந்த (முற்சொன்ன) எல்லோரும்
யஜ்ஞக்ஷபித கல்மஷா:	கீழ்க் கூறிய யஜ்ஞங்களினால் பாபம் நசிக்கப்பெற்றவர்கள்.

சிலர், மிதமான ஆகாரமுள்ளவர்களாய்ப் பிராணன்முதலிய வாயுக்களை அப் பிராணன்முதலிய வாயுக்களிலேயே ஹோமம் செய்கிறார்கள். (அதாவது, பலவாயுள்ள வாயுக்களிலே எந்தெந்த வாயுவானது ஜயிக்கப் படுகின்றதோ அந்தந்த வாயுவிலே மற்றைய வாயு விசேஷங்களை அர்ப்பிக்கிறார்கள். அவை அவற்றுள் பிரவேசித்து ஒடுங்கிவிட்டனபோல் ஆகின்றது என்பது கருத்து). மேற் சொல்லப்பட்ட இவர்கள் எல்லோரும் யஜ்ஞ கர்மத்தைத் தெரிந்தவர்கள். இவர்கள் மேற்சொன்ன யஜ்ஞங்களால் தங்கள் பாபங்களைப் போக்கடித்துக்கொண்டவர்கள்.

---

(1) 'ப்ராணாந்' என்பதற்கு 'இந்திரிய வியாபாரங்கள்' என்றும், 'ப்ராணேஷு' என்பதற்கு, 'வசமான இந்திரியங்களிலே' என்றும் ஸ்ரீதரர் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

(ஸ்ரீதரர்) "மிதமான ஆகார மென்பது, ஒருவன் தன் வயிற்றை முழுவதும் நிரப்ப எவ்வளவு ஆகாரம் வேண்டியதோ, அந்த அளவை நாலு பங்கு ஆக்கி, இரண்டு பங்கை அன்னாதிகளாலும் ஒரு பங்கை ஜலத்தினாலும் நிரப்பி, மற்றொரு பாகத்தை நிரப்பாமல் விட்டுவிடுவது. (ஏனென்றால், வாயுக்கள் சஞ்சாரஞ் செய்யவேண்டியதற்காகத்தான்). இப்படிப் புசிப்பதுதான் மிதமான ஆகாரம்."

(ஸூ) "இந்திரிய வியாபாரங்களை இந்திரியங்களிலே அடக்குவது" என்று ஸ்ரீதரரும், "பிராணன்முதலிய வாயுக்களை பிராணன்முதலிய வாயுக்களிலே யடக்குவது" என்று சங்கரரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்திரியங்கள், அல்லது வாயுக்கள் இவைகளை ஒன்றையொன்றில் அடக்குவது எப்படியென்றாலோ, யோகாப்பியாசஞ் செய்கிறவர்கள் இந்திரியங்கள்,வாயுக்கள் இவைகளை அவைகளின் விஷயங்களில்பிரவேசிக்காம லடக்கவேண்டியது அவசியம். எல்லா இந்திரியங்களையாவது, அல்லது வாயுக்

களையாவது ஒரேகாலத்தி லடக்கிவிடுவது, ஆரம்பத்தில் சாத்தியமல்லவாகையால், ஒவ்வொன்றாய் அடக்கவேண்டும்; முதலில் எது அடக்கப்படுகிறதோ அதோடு அடக்கப்படாம லிருப்பவைகளை ஒவ்வொன்றாகச் சேர்ப்பதுதான் ஒன்றில் மற்றொன்றைச் சேர்ப்பது, அல்லது ஹோமம் செய்வது. இப்படியடக்கிக்கொண்டேவந்து கடைசியில் எல்லாம் அடங்கினால், அதாவது சர்வப் பிராணன்களையும் ஏகீபவிக்கும்படி செய்தால், பிறகு மனம் சலிக்காமல் ஒரே நிலையில் நிற்கும். இந்த அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிற சுலோகத்தை 9-வது அத்தியாயம் 6-வது சுலோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் காண்க. (30)

---

௩௧. 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌮𑍃𑌤𑌭𑍁𑌜𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌮𑍍 ।
𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮 ॥

31. யஜ்ஞசிஷ்டாம்ருதபுஜ:-யாந்தி-ப்ரஹ்ம-ஸநாதநம் |
ந-அயம்-லோக:-அஸ்தி-அயஜ்ஞஸ்ய-குத:-அந்ய:-குருஸத்தம ||

𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌮𑍃𑌤𑌭𑍁𑌜𑌃 — (முன் சொன்ன) யஜ்ஞத்தின் சேஷமான (மிச்சமான) அமிர்தத்தைப் புசிக்கிறவர்கள்
𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 — சாசுவதமான ப்ரஹ்மத்தை
𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 — அடைகிறார்கள்;
𑌹𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮 — ஓ! குருவம்ச சிரேஷ்டனே!
𑌅𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 — யஜ்ஞம் இல்லாதவனுக்கு
𑌅𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌃 — (அற்பசுகமாகிய தர்மார்த்த காமானுபவமுள்ள) இந்த லோகம்
𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 — கிடையாது;
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 — (சுவர்க்காதி) மற்றது
𑌕𑍁𑌤𑌃 — ஏது?

(முன் சொன்ன) யஜ்ஞத்தின் சேஷமான (மிச்சமான) அமிர்தத்தைப் புசிக்கிறவர்கள், அதாவது அந்த யஜ்ஞங்களைச் செய்தவர்கள், சாசுவதமான ப்ரஹ்மத்தை யடைகிறார்கள். ஓ! அர்ஜுனா! மேற் சொன்ன யஜ்ஞங்களில் ஒன்றும் இல்லாதவனுக்கு இந்த லோக மில்லை. மற்றது ஏது? என்றால், எவனுக்கு இவ் யஜ்ஞங்களில் ஒன்றாவது இல்லையோ அவனுக்கு இந்த லோகசுகமே யில்லையெனின், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய அருமையான சாதனங்களால் சாதிக்கத்தக்க மற்ற சுவர்க்காதி லோக சுகம் எப்படி உண்டாகும் என்பது பொருள்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "இவ்வாறு கீழ்க் கூறிய யஜ்ஞங்களைச் செய்த காலம் போக மிகுதியுள்ள காலத்திலே, தனக்கு விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம் செய்த பிறகு உள்ள அமிர்தமென்னும் அன்னத்தை எவர்கள் விதிப்படி புசிக்கிறார்களோ அவர்கள், சம்ஸாரத்தினின்று விடுபடவிரும்புபவரானால் நித்தியமான ப்ரஹ்மத்தைக் காலக்கிரமத்தில் அடைகிறார்கள். காலக்கிரமப்படி யென்பது யுக்தியினால் வருவித்துக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. கீழ்க்கூறிய யஜ்ஞங்களுள் எவனுக்கு ஒரு யஜ்ஞமேனு மில்லையோ, அவனுக்கு, எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பொதுவான இவ் வுலகமே இல்லையென்றால், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய விசேஷ சாதனங்களால் அடையத்தக்க மற்ற சுவர்க்காதி உலகம் ஏது? அதாவது, இல்லவே இல்லை என்பது கருத்து."

(ஸ்ரீதரர்) "திரவிய யஜ்ஞம், தபோ யஜ்ஞம் முதலிய யஜ்ஞங்கள் முந்திச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வல்லவா? அந்த யஜ்ஞங்களில் அன்னம் ஏது? மிச்சந்தான் ஏது? என்றாலோ, எங்கெந்த யஜ்ஞத்தில் அன்னமிச்ச முண்டோ, அவைகளின் விஷயத்தில் அன்னமிச்சம் என்றும், அன்ன சம்பந்த மில்லாத யஜ்ஞவிஷயத்தில், யஜ்ஞம் செய்தகாலம் போக மிச்சமான காலத்தில் விதிப்படி புசிக்கத்தக்க சுத்தமான யாதொரு அன்னமென்றும் தாத்பர்யம்."

(ராமானுஜர்) "அயஜ்ஞஸ்ய = மஹா யஜ்ஞத்துடன் நித்திய நைமித்திக யஜ்ஞம் செய்யாதவனுக்கு, அயம் லோக: = சுவர்க்காதி லோகங்களில் தர்மார்த்த காமங்களுடைய அநுபவமாவது, அந்ய: = மோக்ஷமாவது, குத: = ஏது? நாஸ்தி = கிடைக்கமாட்டாது."

(ஸ்வ) முன், மூன்றாவது அத்தியாயம், 9—13 வரை சுலோகங்களை இந்தப் பிரகிருதத்தில் சேர்த்துப் பார்த்தால் இதன் கருத்துத் தெளிவாய் விளங்கும். அங்கு யஜ்ஞமென்றால் ஈசுவரன் என்றும், அந்த ஈசுவரன் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதே யஜ்ஞத்திற்கான கர்மமென்றும், அவ்விதமான யஜ்ஞ கர்மங்கள் தவிர மற்றக் கர்மங்களினாற் பந்தத்திற்குக் காரணமாகின்றன என்றும், தேவயஜ்ஞம் முதலிய பஞ்சமஹா யஜ்ஞம் செய்து பின்பு அவற்றின் சேஷமான அமிர்தமெனப்படுகின்ற அன்னத்தைப் புசிக்கும் சாதுக்கள், சகல பாபத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள் என்றும், இதே தாத்பர்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும், இங்கு யஜ்ஞ சேஷமான அமிர்தத்தைப் புசிப்பதென்பது மேற் சொன்ன அநேகவித யஜ்ஞங்களைச் செய்து முடித்தபிறகு அவர்களால் அநுபவிக்கப்படும் அதன் பலனை, அல்லது

அவர்கள் மனதில் உண்டாகும் திருப்தியைக் குறிப்பதாகவும் சொல்லலா மென்று தோற்றுகிறது.

---

௩௨. ஏவம் ப3ஹுவிதா4 யஜ்ஞா விததா ப்3ரஹ்மணோ முகே2 ।
கர்மஜாந் வித்3தி4 தாந் ஸர்வாநேவம் ஜ்ஞாத்வா விமோக்ஷ்யஸே ॥

32. ஏவம்-பஹு-விதா:-யஜ்ஞா:-விததா:-ப்ரஹ்மண:-முகே ।
கர்மஜாந்-வித்தி-தாந்-ஸர்வாந்-ஏவம்-ஜ்ஞாத்வா-விமோக்ஷ்யஸே ॥

ஏவம்	இப்படிப்பட்ட
ப3ஹுவிதா4:	அநேக விதங்களான
யஜ்ஞா:	யஜ்ஞங்கள்
ப்3ரஹ்மண: முகே2	வேதத்தினுடைய முகத்தில் (வேதத்தில்)
விததா:	விவரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன ;
ஸர்வாந் தாந்	அந்த ஸமஸ்த யஜ்ஞங்களையும்
கர்மஜாந்	(மனம், வாக்கு, தேகங்களின் செய்கையாகிய (கர்மத்தினு லுண்டானவையாக)
வித்3தி4	அறி ;
த்வம்	நீ
ஏவம் ஜ்ஞாத்வா	இவ்விதமாய் அறிந்து (ஞானநிஷ்டனாகி)
விமோக்ஷ்யஸே	கர்மபந்தத்திலிருந்து விடுபடுவாய்.

(மேலே விவரித்த) இப்படிப்பட்ட அநேகவிதமான யஜ்ஞங்கள் வேதத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஸமஸ்த யஜ்ஞங்களையும், மனம் - வாக்கு - தேகம் இவைகளின் செய்கையாகிய கர்மத்தினு லுண்டானவையாக அறி. இவ்விதமா யறிந்து (ஞான நிஷ்டையை யடைந்தால்) கர்மபந்தத்திலிருந்து விடுபடுவாய்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "கீழ்க்கூறிய பலவிதமான யஜ்ஞங்கள் வேதத்தின் முகத்திலே விஸ்தாரமா யுள்ளவை ; வேதத்தின் வழியாக வேதத்தினின்று அறியப்படுகின்றவை யாதலால் வேதத்தின் முகத்திலே விரிந்துள்ளவை எனப்படுகின்றன. அது, வாசி ப்ராணம் ஜுஹ்வ: ." "வாக்கிலேயன்றோ பிராணனைஹோமம் செய்கின்றோம்" என்பது முதலான வேதவாக்கியங்களால் காண்க. அவை எல்லாவற்றையும் (அநேகவித கர்மமார்க்கங்களாக), மன மொழி மெய்களின் வியாபாரங்களால் உண்டாவனவாக (அதாவது) ஆத்மா அல்லாதவற்றினின்றும் தோன்றுவனவாக அறிந்துகொள். ஏனெனில், ஆத்மா தொழிலில்லா

தது. ஆதலால், ஆத்மாவினுல் உண்டானவை அல்ல. ஆகவே, நீ இவ் வாறு அறிந்து கெடுதியினின்றும் நீங்குவாய். "இவை எனது செய்கை கள் அல்ல; நான் தொழி லில்லாதவன்; உதாஸீனன்" என நீ இவ்வாறு தெளிந்தவுடன், இந்த மெய்யறிவினுலே, தீமையாகிய சம்சாரக் கட்டி னின்றும் விடுபடுவாய் என்பது தேர்ந்த பொருள். (உதாஸீனன்- உபேக்ஷை யுள்ளவன்; அதாவது, விவாதம் செய்கின்ற இருவருடைய வெற்றி தோல்விகளோடு சம்பந்தப்படாது, அவற்ருல் வரும் மகிழ்ச்சி வருத்தங்களையும் அடையாது, யாதொரு விகாரமுமின்றி இருப்பவன்)."

(ராமாநுஜர்) "ஏவம் பஹுவிதா꞉ = இப்படிப்பட்ட அநேக விதமான, யஜ்ஞா꞉ = கர்மயோகங்கள், ப்ரஹ்மணோ முகே விததா꞉ = ஆத்ம சொரூப நிச்சய மடைவதற்குக் காரணங்களா யிருக்கின்றன; ஸர்வான் தான் கர்மஜான் = மேற்சொன்ன சகல கர்மயோகங்களும், பிரதிதினம், தான் அநுஷ்டிக்கிற நித்திய நைமித்திக கர்மங்களா லுண் டாயினவென்று, வித்தி = அறி. ஏவம் = இவ்விதமாய், ஜ்ஞாத்வா = தெரிந்தும், அநுஷ்டித்தும் வந்தால், விமோக்ஷ்யஸே = மோக்ஷமடை வாய்."

(இராகவேந்திரர்) "ப்ரஹ்மணோ முகே விததா꞉ = யஜ்ஞபோக்தா ப்ரஹ்ம மானதினுல், ப்ரஹ்மத்தின் முகத்தில் யஜ்ஞங்கள் விசாலமா யிருக்கின்றன. ஸர்வான் தான் கர்மஜான் வித்தி = இந்த யஜ்ஞங்களெல் லாம் மனே வாக்குக் காயங்களுடைய கர்மங்களா லுண்டாயினவென்று அறி. (மற்றவை வித்தியாச மில்லை.)" (32)

---

௩௩. ஶ்ரேயாந் த்ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாஜ் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ꞉ பரந்தப ।
ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே ॥

33. ஶ்ரேயாந்-த்ரவ்யமயாத்-யஜ்ஞாத்-ஜ்ஞாநயஜ்ஞ꞉-பரந்தப ।
ஸர்வம்-கர்ம-அகிலம்-பார்த-ஜ்ஞாநே-பரிஸமாப்யதே ॥

ஹே பரந்தப	ஓ! சத்துருவைத் தபிப்பிக்கிறவனே!
ஜ்ஞாநயஜ்ஞ꞉	ஞான யஜ்ஞமானது
த்ரவ்யமயாத்	திரவியங்களினுலாகும்
யஜ்ஞாத்	யஜ்ஞத்தைப்பார்க்கிலும்
ஶ்ரேயாந்	சிரேஷ்டமாகும்;
ஹே பார்த்த	ஓ! குந்தி புத்திரா!
ஸர்வம் கர்ம	சகல கர்மமும்
அகிலம்	மிச்ச மில்லாமல்

ஜ்ஞாநே (மோக்ஷ சாதனமான) ஞானத்திலே [து.)
பரிஸமாப்யதே அந்தர்பாவ மாகின்றது (அடங்கி நிற்கின்ற

ஓ! அர்ஜுனா! திரவியங்களால் (பணம், அல்லது யஜ்ஞத்தி லுப யோகிக்கவேண்டிய வஸ்துக்களால்) செய்யக்கூடிய யஜ்ஞத்தைப் பார்க்கி லும், ஞானமாகிற யஜ்ஞமானது சிரேஷ்டமாகும். ஓ! குந்தி புத்திரா! ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்யப்படும் சகல கர்மங்களும், அதின் பலனுடன் ப்ரஹ்மஞானத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. (ஞானத்தைவிட கர்மபலன் மிகவும் அற்பமானதென்பது கருத்து).

(சங்கர பாஷ்யம்) "ப்ரஹ்மார்ப்பணம்" என்று தொடங்கும் சுலோ கத்தினால், ப்ரஹ்மஞானம், ஸம்யக்தர்சனம் என்பதே ஒரு யஜ்ஞமாகக் கூறப்பட்டது. அதன்பின் பல யஜ்ஞங்களும் உபதேசிக்கப்பட்டன. ஒரு வன் விரும்பிய புருஷார்த்தங்களைப் பெறுதற்குச் சாதனமான அந்த மற் றைய யஜ்ஞங்களைவிட, ஞானம் சிரேஷ்டமானதென்று பகவான் புகழ் கிறார். திரவியங்களாகிய சாதனங்களால் சாதிக்கப்படும் யஜ்ஞந்தான் பயனை விளைவிப்பது. ஞானமென்னும் யஜ்ஞம் அப்படிப் பயனை விளைவியா தது. ஆதலால், இது மேலானதாம். எப்படியெனில்,—முக்திக்குச் சாதனமான ஞானத்திலே சகல கர்மங்களும் அந்தர்பாவ மாகின்றன, (அடங்கி நிற்கின்றன) என்பது பொருள். ஆகவே, ஞானயஜ்ஞம் உயர்ந் தது. இதனை, "யதா க்ருதாயவிஜிதாயாதரேயா:" என்கிற சுருதியி னால் உணர்க. (இந்த சாந்தோக்யோபநிஷத் வாக்கியமும் அதன் தாத்பரியமும், முன் இரண்டாவது அத்தியாயம் 46-வது சுலோகத்தின் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க)."

(ராமானுஜர்) "திரவியம் முதலியவைகளால் செய்யப்படுகிற (கர்ம மாகிய) யஜ்ஞத்தில் ஞானம் அடங்கியிருக்கிறது. எப்படியென்றால், யஜ்ஞ ரூபமான ஒவ்வொரு கர்மத்திலும், ஒரு பாகம் கர்மமாயும், மற்றொரு பாகம் ஞானமாயு மிருக்கிறது. கர்மபாகத்தைக் காட்டிலும் ஞானபாகம் சிரேஷ்டமானது. ஓ! அர்ஜுனா! சகல கர்மங்களும், அகிலம் = அந்தக் கர் மங்களுக்கு உபயோகமான சகல வஸ்துக்களும், ஞானத்தில் முடிவடையும்; என்றால். இப்படிக் கர்மம் செய்துவந்தால், அந்தக் கர்மமே ஞானாகாரமாய் விடுமென்பது கருத்து."

(இராகவேந்திரர்) "அகிலம் ஸர்வம் கர்ம=பூர்ணமாய் (குறைவி ன்றி) செய்யப்படும் கர்மம், ஞானத்தைப் பலனாகவுடையதாகவாகிறது."

௩௪. தத்³வித்³தி⁴ ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா ।
உபதே³க்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வத³ர்ஶிந: ॥

34. தத்-வித்³தி⁴-ப்ரணிபாதேந-பரிப்ரஶ்நேந-ஸேவயா ।
உபதேக்ஷயந்தி-தே-ஜ்ஞாநம்-ஜ்ஞாநிந:-தத்வதர்ஶிந: ॥

தத்	அதை (அந்த ஞானத்தை)
ப்ரணிபாதேந	சாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்தினலேயும்,
பரிப்ரஶ்நேந	செவ்வையாய்க் கேட்பதினலேயும்,
ஸேவயா	(குருவுக்குப்) பணிவிடை செய்வதினலேயும்
வித்தி	அறிந்துகொள்!
தத்வதர்ஶிந:	தத்துவத்தை யறிந்த
ஜ்ஞாநிந:	ப்ரஹ்மஞானிகள்
தே	உனக்கு
ஜ்ஞாநம்	ஞானத்தை
உபதேக்ஷ்யந்தி	உபதேசிப்பார்கள்.

முன் சொன்ன அந்த ஞானத்தைச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்வதினலும், (பந்தம் மோக்ஷம் முதலியவைகளைப்பற்றி) நன்ருய் ஆராய்ந்து கேட்பதினலும், ஆசாரியருக்குப் பணிவிடை செய்வதினலும் நீ தெரிந்துகொள். தத்துவத்தை யறிந்த, அதாவது, உண்மையைக் கண்டுணர்ந்த ஞானிகள் அச் சிறந்த ஞானத்தை உனக்கு உபதேசிப்பார்கள்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "முன் சொன்ன இந்தச் சிரேஷ்டமான ஞானமானது எப்படிக் கிடைக்குமோ அந்த வழியைப் பகவான் உபதேசிக்கிருர். ஞானத்தை எப்படிச் சம்பாதிப்பதென்பதைத் தெரிந்துகொள். ஆசாரியரிடம் சென்று நன்ருகக் கீழே விழுந்து வணங்குதல் என்னும் தீர்க்கமான நமஸ்காரம் செய்வதினலும், "இந்த ஸம்ஸாரபந்தம் வந்தது எவ்வாறு? இதிலிருந்து விடுபடுதல் எப்படி? வித்தை யாது? அவித்தை யாது?" என்று இவ்விதமாய் அவர்களிடம் கேட்பதினலும், ஆசாரியருக்குப் பணிவிடை செய்தலினலும், மற்றும் இவைபோன்றவற்ருலும், நீ ஞானத்தைப் பெறுவாய்.

"பக்தி சிரத்தையோடு அமைந்த ஒடுக்க வணக்கமென்னும் சேவையினல் உள்ளத்தில் அருள் பெறுகப்பெற்ற ஞானிகளான அவ் ஆசாரியர்கள், முன்னமே சிறப்பித்துக் கூறிய ஞானத்தை உனக்கு உபதேசித்து அருள்வார்கள். ஞானவான்களாயினும் தத்துவத்தை உள்ளபடி கண்டு அநுபவிப்பவர்கள் வெகு சொற்பம். மற்றையோர் அப்படிப்பட்டவர்க

ளல்லர். ஆதலால்தான் "தத்வதர்ஸிநஃ" உண்மையைக் கண்டுணர்ந்த ஞானிகள் என்கிற விசேஷம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. எவர்கள் தத்துவத்தை யறிந்து ஸ்வாநுபவத்தோடு கூடிய ஞானிகளோ அவர்கள் உபதேசிக்கும் ஞானம்தான் மோக்ஷ சித்தியைக் கொடுக்கும் சாதனமாகும், மற்றது அல்ல என்பது கருத்து."

(ராமாநுஜர்) "அவிநாஸி து தத்வித்தி" (அத்-2. சு-17) முதல், "ஏஷா தேऽபிஹிதா ஸாங்க்யே" (அத்-2. சு-39) வரையிலுள்ள சுலோகங்களினால் ஆத்மவிஷயத்தை உனக்கு நான் சொல்லியிருக்கிறேன்; இப்போது நான் சொல்லிவந்த விதமாய்க் கர்மயோகத்தை நீ அநுஷ்டித்துவந்தால் கர்மயோகத்தினுடைய சித்தி யுண்டாகும். அப்படிக் கர்மயோக சித்தி யுனக்கு உண்டாகுங்காலத்தில், பெரியோர்களை யடைந்து சேவை செய்வாயாகில் அவர்கள் உனக்கு ஞானத்தை யுபதேசிப்பார்க ளென்பது கருத்து."

(இராகவேந்திரர்) "நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம்" அத்-2. சு-12 முதலுள்ள சுலோகங்களினால் ஆத்மஞானம் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. "ஜ்ஞாநம் தேऽஹம் ஸவிஜ்ஞாநம்" (அத்-7. சு-2) முதலுள்ள சுலோகங்களினால் அந்த ஆத்மஞானம் இனி உபதேசஞ் செய்யவும்படுகிறது. அர்ஜுனனுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யும்பொருட்டே இந்தக் கீதை ஆரம்பிக்கப்பட்ட தாகையால், உபதேக்ஷ்யந்தி=உபதேசஞ் செய்வார்கள் என்றால், நாம் (பகவான்) உபதேசிக்கிறோ மென்பது தாத்பர்யம்."

(ஸூ) ப்ரஹ்மஞானமானது குரு உபதேசத்தினால் அடையவேண்டிய தென்பதையும், ஞானோபதேசம் பெற்றுக்கொள்ள இச்சிக்கிறவன் உபதேசிக்கும் குருவுக்குப் பணிவிடை, வந்தனம் முதலியவை செய்யவேண்டிய தென்பதையும், ப்ரஹ்ம ஞானோபதேசம் செய்ய ப்ரஹ்ம ஞானிகளே தகுந்தவர்க ளென்பதையும், பகவானவர் வெளிப்படுத்தினதாகவும் சொல்லலாம். (34)

---

௩௫. யஜ்ஜ்ஞாத்வா ந புநர்மோஹமேவம் யாஸ்யஸி பாண்டவ ।
யேந பூதாந்யஶேஷேண த்ரக்ஷ்யஸ்யாத்மந்யதோ மயி ॥

35. யத்-ஜ்ஞாத்வா-ந-புநஃ-மோஹம்-ஏவம்-யாஸ்யஸி-பாண்டவ ।
யேந-பூதாநி-அஶேஷேண-ரஷ்யஸி-ஆத்மநி-அதோ-மயி ॥

ஹே பாண்டவ	ஓ! பாண்டவா!
த்வம்	நீ

யத்	எதை (எந்த ஞானத்தை)
ஜ்ஞாத்வா	தெரிந்துகொண்டால்
புந:	மறுபடியும்
ஏவம் மோஹம்	இவ்வித மோஹத்தை
ந யாஸ்யஸி	அடையமாட்டாயோ,
யேந	எதனால் (எந்த ஞானத்தினால்)
பூதாநி அசேஷேண	ஸகலப் பிராணிகளையும்
ஆத்மநி	உன்னிடத்திலும்
அதோ	அப்படியே
மயி	என்னிடத்திலும்
த்ரக்ஷ்யஸி	பார்ப்பாயோ,
தத்	அதை (அந்த ஞானத்தை)
உபதேக்ஷ்யந்தி	உபதேசம் செய்வார்கள்.

ஓ! பாண்டவா! தத்துவதர்சிகள் உபதேசிக்கும் ஞானத்தை அடைவதனால் நீ மறுபடியும் இவ்வித மோஹத்தை அடையமாட்டாய். சகலப் பிராணிகளையும் உன்னிடத்தும், அப்படியே பரமேசுவரனாகிய வாஸுதேவனான என்னிடத்தும், அந்த ஞானத்தினால் நேரே காண்பாய்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "ததா ச ஸதி இதமபி ஸமர்த்தம் வசநம்" அவ்வாறு உள்ள அளவிலேதான் இந்தச் சுலோகத்தில் சொல்லும் வசனமும் பொருத்த முடையதாகும் (அடையக் கூடியதாகும்).

"தத்துவதர்சிகள் உபதேசித்த ஞானத்தை யடைந்தால் நீ இப்பொழுது மோஹ மடைந்திருப்பதுபோல் மறுபடி மோஹமடையமாட்டாய். (உனது மோஹம் நீங்கும்.) அன்றியும், ப்ரஹ்மாமுதல் புல்வரையிலுள்ள சகலப் பிராணிகளையும் "மத்ஸம்ஸ்தாநி இமாநி" இவை என்னிடத்திருக்கின்றன என உன்னிடத்திலும், "பரமேச்வரே ச இமாநி" இவை பரமேசுவரரிடத்தும் இருக்கின்றன என்று வாஸுதேவனான என்னிடத்தும் அந்த ஞானத்தினால் ஸாக்ஷாத்தாய் (நேராய்) காண்பாய். உபநிஷத்துக்களிலெல்லாம் மிகத் தெளிவாய் உணர்த்தப்பட்ட ஜீவேச்வர ஐக்யத்தை (ஜீவனும் ஈசுவரனும் ஒன்றென்பதைக்) கண்டு உணர்வாய் என்பது பொருள்."

(ஸ்ரீதரர்) "சகல பூதங்களையும் உன்னிடத்தில் அபேதமாய்ப் பார்த்து, பிறகு உன்னையும் என்னிடத்தில் அபேதமாய்ப் பார்ப்பாய் என்பது தாத்பர்யம்."

(ராமாநுஜர்) "எந்த ஞானத்தை யடைந்தால் தேகாதிகளில் ஆத்மாபிமானமும், அதிலுண்டான மமதை முதலியவைகளுமாகிய மோஹத்தை யடையமாட்டாயோ, எந்த ஞானத்தை யடைந்தால் தேவ மனுஷ்ய மிருகாதி ரூபத்தோடிருக்கிற சகல பூதங்களையும் உன்னிடத்தில் பார்ப்பாயோ, என்னுல் பிரகிருதியிலிருந்து விடுபட்ட ஜீவாத்ம சொரூபமெல்லாம் ஒரேமாதிரியாய் உன் ஆத்மசொரூபம்போலவே ஞானகார சொரூபமென்று பார்ப்பாயோ, என்பது தாத்பர்யம். இந்த அர்த்தமானது "நிர்தோஷம்ஹி ஸமம்ப்ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தேஸ்திதா:" (அத். 5, சு. 19) என்கிற இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே என்னிடத்தில் சகலப் பிராணிகளையும் பார்ப்பாயோ, என்னுல் பிரகிருதி விமுக்தமான சகல ஜீவசொரூபத்தையும் என்னுடைய சொரூபத்திற்குச் சமமென்று பார்ப்பாயோ, என்பது தாத்பரியம். இந்த அர்த்தமானது "இதம்ஜ்ஞாநமுபாஸ்ரித்ய மமஸாதர்ம்யமாகதா:" (அத். 14, சு. 2) என்கிறவிடத்திலும் "ததாவித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம்ஸாம்யமுபைதி" என்கிற சுருதிவாக்கியத்திலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களினுலே சகல ஜீவாத்ம சொரூபமும் ஒன்றோடொன்று சமமானதென்றும், அப்படியே சகல ஜீவாத்மசொரூபமும் பரமாத்ம சொரூபத்திற்குச் சமமானதென்றும் பார்ப்பாய் என்பது தாத்பரியம்."

(மத்துவர்) "நீ ஞானமடைந்தால், சகல பூதங்களையும் என்னிடத்திலும், உன்னிடத்தில் என்னையும் பார்ப்பாய் என்பது தாத்பர்யம்."

(இராகவேந்திரர்) "நீ ஞானமடைந்தால், ஆத்மநி = அந்தர்யாமியா யிருக்கிற, மயி= என்னிடத்தில், அல்லது ஆத்மநி= சர்வ வியாபகமான, மயி=என்னிடத்தில், சகல பிரபஞ்சமு மிருப்பதாகப் பார்ப்பாய் என்பது தாத்பர்யம்."

(ஸ்வ) இந்தச் சுலோகத்தையும், முன் 34-வது சுலோகத்தையும் சேர்த்து அடியிற் கண்டபடி சிலர் அந்வயமும் செய்திருக்கிறார்கள்:—

ஹே பாண்டவ = ஓ! பாண்டவா!, தத்வதர்சிந:=(ஆத்ம)தத்துவத்தை யறிந்த, ஜ்ஞாநிந:=ப்ரஹ்மஞானிகள், யத் ஜ்ஞாநம்=எந்த ப்ரஹ்மஞானத்தை, தே=உனக்கு, உபதேக்ஷ்யந்தி = உபதேசஞ் செய்வார்களோ, (யத்) ஜ்ஞாத்வா = எந்த ஞானத்தை யடைந்து, புந:=மறுபடியும், ஏவம் மோஹம்=இவ்விதமாய் மோஹத்தை, நயாஸ்யஸி=அடையமாட்டாயோ, யேந=எதினுலே (எந்த ஞானத்தினுலே), பூதாநி அசேஷேண = சகலப் பிராணிகளையும்,

ஆத்மனி=உன்னிடத்திலும், அதோ=அப்படியே, மயி(ச)=என்னிடத்திலும், த்ரக்ஷ்யஸி=பார்ப்பாயோ, தத்=அந்த ஞானத்தை, ப்ரணிபாதேந=சாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்தினாலேயும், பரிப்ரச்னேந=செவ்வையாய்க் கேட்பதினாலேயும், ஸேவயா=குருவணக்கத்தினாலேயும், வித்தி=அறிந்துகொள்.

ஆனால் 33-வது சுலோகத்தில் "சகல கர்மங்களும் ஞானத்தில் அடங்கியிருக்கின்றது" என, ஞானத்தின் சிரேஷ்டத்துவத்தைப் பகவான் சொல்லி, 34-வது சுலோகத்தில் அந்தச் சிரேஷ்டமான ஞானத்தை அடையும் வழியையும், 35-வது சுலோகத்தில் அந்த ஞானத்தைத் தத்வதரிசிகளால் உபதேசிக்கப்பெற்றால் அதனால் அடையும் பலன் ஜீவேஶ்வர ஐக்கிய ஸாக்ஷாத்காரம் என்றும், உபதேசிப்பதாகத் தாத்பர்யமாகும்படி அந்வயம் செய்வது சிலாக்கியமாகவும், பொருத்தமுள்ளதாகவும் தோற்றுகிறது. ஆதலால்தான் 'யஜ்ஜ்ஞாத்வா' என்று தொடங்குகிற இந்த 35-வது சுலோகத்தைத் தனியாய் அந்வயப்படுத்தி 'தத் உபதேக்ஷ்யந்தி' என்று சேர்த்து முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (35)

---

௩௬. அபி சேதஸி பாபேப்ய: ஸர்வேப்ய: பாபக்ருத்தம: ।
ஸர்வம் ஜ்ஞாநப்லவேநைவ வ்ருஜிநம் ஸந்தரிஷ்யஸி ॥

36. அபி-சேத்-அஸி-பாபேப்ய:-ஸர்வேப்ய: பாபக்ருத்தம: ।
ஸர்வம்-ஜ்ஞாநப்லவேந-ஏவ-வ்ருஜிநம்-ஸந்தரிஷ்யஸி ॥

த்வம்	நீ
ஸர்வேப்ய: பாபேப்ய:	சகலமான பாபிகளைப்பார்க்கிலும்
பாபக்ருத்தம: அபி சேத் அஸி	அதிக பாபம் செய்தவனாக இருந்தபோதிலும்
ஜ்ஞாநப்லவேந ஏவ	ஞானமாகிற தெப்பத்தினாலேயே
ஸர்வம் வ்ருஜிநம்	சகல பாபங்களையும் (ஸகல பாபங்களாகிற ஸமுத்திரத்தை)
ஸந்தரிஷ்யஸி	தாண்டிவிடுவாய்.

(முன் சொல்லியபடி ஞானமடைந்தாயாகில்) சகலமான பாபங்களைச் செய்திருக்கிற பாபிகளைப் பார்க்கிலும், நீ அதிக பாபஞ் செய்திருந்தபோதிலும், அந்தப் பாபங்களாகிற சமுத்திரத்தை ஞானமாகிற தெப்பத்தினாலேயே தாண்டிவிடுவாய்.

(ஷூ) முன் சொன்ன ஞானத்தின் மாஹாத்மியத்தை இந்தச் சுலோகத்தில் பகவான் அருளிச்செய்கிறார். சகல பாபங்களையும் என்பதினால், புண்ணியமுங்கூட அதில் சேர்ந்ததாகக் கொள்ளல்வேண்டும். ஏனெனில், ஜனன மரணமாகிய சம்ஸாரத்தினின்று விடுபட விரும்புவோனுக்குப் புண்ணியமும் பாபத்தை யொத்ததே; க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி। என்று பின் வருகிற 9-வது அத்தியாயம், 21-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி, புண்ணியம் செய்தவனும் தன் புண்ணியம் நசிக்கும் வரையில் சுவர்க்கலோகாநுபவங்களை அநுபவித்து விட்டு மறுபடி மநுஷ்ய லோகத்தை அடைகிறான். "ஜ்ஞாநாக்நிதக்த கர்மாணம்=கர்மபந்தமானது ஞானமாகிற அக்கினியினால் எரிக்கப்படுகிறது." என்று (அத்-4, சு-19-ல்) சொல்லப்பட்டிருப்பதை இந்தச் சுலோகத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க. இந்த அர்த்தம் அடுத்த சுலோகத்திலேயும் சொல்லப்படுகிறது. (36)

௩௭. யதைதாம்ஸி ஸமித்தோऽக்நிர் பஸ்மஸாத் குருதேऽர்ஜுந।
ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே ததா॥

37. யதா-ஏதாம்ஸி-ஸமித்த:-அக்நி:-பஸ்மஸாத்-குருதே-அர்ஜுந।
ஜ்ஞாநாக்நி:-ஸர்வகர்மாணி-பஸ்மஸாத்-குருதே-ததா॥

ஹே அர்ஜுந	ஓ! அர்ஜுனா!
ஸமித்த: அக்நி:	நன்றாய் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்கினியானது
ஏதாம்ஸி	விறகுகளை
யதா	எப்படி
பஸ்மஸாத் குருதே	சாம்பலாகச் செய்கிறதோ,
ததா	அப்படியே
ஜ்ஞாநாக்நி:	ஞானமாகிற அக்கினியானது
ஸர்வ கர்மாணி	சகல கர்மங்களையும்
பஸ்மஸாத் குருதே	சாம்பலாகச் செய்கிறது (நசிக்கச்செய்கிறது).

ஓ! அர்ஜுனா! நன்றாய் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்கினியானது (அதை யடுத்திருக்கிற) விறகுகளை எப்படி யெரித்துச் சாம்பலாகச் செய்கின்றதோ (என்றால், விறகின் ரூபந் தெரியாமல் நசிக்கச் செய்யுமோ) அப்படியே ஞானமாகிற அக்கினியானது சகல கர்மங்களையும் (அவைகளின் பலனுடன்) நசிக்கச் செய்துவிடும்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஞானமானது பாபத்தை எவ்வாறு போக்குகின்றது என்பதற்கு இந்தச் சுலோகத்தில் திருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகின்றது. நன்ருய் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியானது விறகுகளைச் சாம்பலாக்குவது போல, ஞானமென்னும் தீயானது சகல கர்மங்களையும் சாம்பலாக்குகின்றது. அதாவது, வித்தாகாதபடி, முளைக்கும் சக்தி யற்றுப் போகும்படி செய்கின்றது; பலனற்றவைகளாகச் செய்கின்றது என்பது பொருள். விறகுகளை அக்கினியானது நேரே சாம்பலாக்குவதுபோல், ஞானமென்னும் தீயானது கர்மங்களை உண்மையில் நேரே சாம்பலாக்க முடியாதல்லவா?

"ஆகவே, சகல கர்மங்களும் பயனைக் கொடுக்காமல், வித்தாகாமல் போவதற்கு மெய்யறிவு காரணம் என்பது கருத்து. எந்தக் கர்மத்தினால் இந்த உடல் வந்ததோ அந்தப் பிராரப்த மென்னும் கர்மமானது தன் பலனைக் கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டபடியால் அது அநுபவித்தேதான் முடிகின்றது என்பதை யுக்தியினால் காண்க. ஆயினும், தத்தம் பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்படாத கர்மங்கள் எவைகளோ அவைகள் எல்லாவற்றையும் தான் ஞானமென்னும் தீயானது சாம்ப லாக்குகின்றது. ஞான முண்டாவதற்கு முன் செய்யப்பட்டவையும், ஞானத்தோடுகூட உண்டானவையும், சென்ற அநேக ஜன்மங்களிலே சம்பாதிக்கப் பெற்றவையுமான கர்மங்களை மாத்திரம் ஞானம் பஸ்மம் செய்யுமே யொழிய பிராரப்தத்தை அன்று. பிராரப்தம் அநுபவித்தே தீரவேண்டு மென்பது கருத்து."

(ஸ்வ) 'ஸர்வ கர்மாணி' என்பதற்கு சங்கரர், ஸ்ரீதரர், இராகவேந்திரர் இவர்கள் "பிராரப்த கர்மம் தவிர மற்ற ஸகல கர்மங்களையும்" என்றும்; ராமாநுஜர், "அநாதியாய்த் தொடர்ந்து வந்திருக்கிற கர்மங்களுடைய அநேக கூட்டத்தை" என்றும் அர்த்தம் செய்திருக்கிருர்கள். ஏனெனில், பிராரப்தம் அநுபவத்தினால் நசிக்கவேண்டுமே அன்றி ஞானத்தினால் நசிக்கமாட்டாது.

௩அ. நஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஶம் பவித்ரமிஹ வித்யதே ।
தத்ஸ்வயம் யோகஸம்ஸித்த: காலேநாத்மநி விந்ததி ॥

38. நஹி-ஜ்ஞாநேந-ஸத்ருஶம்-பவித்ரம்-இஹ-வித்யதே ।
தத்-ஸ்வயம்-யோகஸம்ஸித்த:-காலேந-ஆத்மநி-விந்ததி ॥

இஹ — இந்த உலகத்தில்

ஜ்ஞாநேந — ஞானத்தோடு

ஸத்ருசம்	சமானமாய்
பவித்ரம்	பரிசுத்தஞ் செய்யக்கூடியது
நஹிவித்யதே	இல்லவே இல்லை;
தத்	அந்த ஞானத்தை
யோகஸம்ஸித்த:	யோகஸித்தியை அடைந்தவன்
காலேந	காலக்கிரமத்தில்
ஸ்வயம்	தானாகவே
ஆத்மநி	தன்னிடத்தில்
விந்ததி	அடைகிறான்.

இந்த உலகத்தில் ஞானத்திற்குச் சமானமாய்ப் பரிசுத்தஞ் செய்யக் கூடியது வேறு ஒன்று மில்லை. யோக சித்தியை அடைந்தவன் காலக் கிரமத்தில் அந்த ஞானத்தைத் தானாகவே தன்னிடத்து அடைகிறான்; அதாவது, அந்த ஞானத்தைத் தன் ஆத்மாவிடத்துக் காண்கிறான்.

(ஸ்வ) ஸ்ரீதரர் "ஆத்மநி தத்" "ஆத்ம ஸ்வரூப ஞானத்தை" என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார். ஒருவனைப் பரிசுத்தப் படுத்தும் விஷயத்திலே ஞானத்திற்குச் சமமாக வியவகார நிலையிலே வேறொன்று மில்லை. சம்ஸாரத்தினின்று விடுபட விரும்புவோன் கர்மயோகத்தினாலும் சமாதி யோகத்தினாலும் ஞான மடைவதற்கு ஏற்ற தகுதியானவனாய் வெகு காலத்திற்குப் பின் ஞானத்தைத் தானாகவே தன்னிடத்துப் பெறுகின்றான். ஞானம் அவனுக்குத் தனக்குத்தானே உதிக்கும் என்பது பொருள். (38)

---

௩௯. ஸ்ரத்தாவாந் லபதே ஜ்ஞாநம் தத்பர: ஸம்யதேந்த்ரிய: ।
ஜ்ஞாநம் லப்த்வா பராம் ஸாந்திம் அசிரேணாதிகச்சதி ॥

39. ஸ்ரத்தாவாந்-லபதே-ஜ்ஞாநம் தத்பர:-ஸம்யதேந்த்ரிய: ।
ஜ்ஞாநம்-லப்த்வா-பராம்-ஸாந்திம்-அசிரேண-அதிகச்சதி॥

ஸ்ரத்தாவாந்	சிரத்தையுள்ளவனாயும்,
தத்பர:	ஞானம் சம்பாதிப்பதிலேயே வேண்டிய சாதனங்களில் முயற்சியுள்ளவனாயும்,
ஸம்யதேந்த்ரிய:	இந்திரியங்களை யடக்கினவனாயு மிருக்கிறவன்
ஜ்ஞாநம்	ப்ரஹ்மஞானத்தை
லபதே	அடைகிறான்;
ஜ்ஞாநம்	ஞானத்தை

லப்த்வா	அடைந்த பிறகு
பராம் ஶாந்திம்	உத்தமமான சாந்தியை
அசிரேண	சீக்கிரமாக
அதிகச்சதி	அடைகிறான்.

குருவாக்கியம் சாஸ்திரம் இவைகளில் நம்பிக்கையும், ஞானம் சம்பாதிப்பதிலேயே முயற்சியு முள்ளவனாய், இந்திரியங்களை யடக்கியு மிருக்கிறவன், ஞானத்தை யடைந்து, பிறகு சீக்கிரமாகச் சாந்தியை, மோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஞானத்தைப் பெறுவது எதனால் நிச்சயமாகக் கைகூடுமோ அந்த அந்தரங்கமான வழியைப் பகவான் இதில் உபதேசிக்கிறார். வேதம் முதலியவற்றிலே சிரத்தை, அதாவது நம்பிக்கை மிருந்தவன், ஞானத்தை அடைகிறான். நம்பிக்கையுடைமை யிருந்தாலும், ஒருவன் ஞான சாதனத்திலே செல்ல மந்தனாய் (நோக்க மில்லாதவனாய்) இருக்கிறான். ஆதலால், 'ஞான மடைதற்குச் சாதனமாயிருப்பவையான, குருவை வழிபடுதல் முதலானவற்றிலே ஊக்கமுள்ளவனாய் இருக்கவேண்டும்' என்கிறார். அவற்றிலே ஊக்கமுடையோனாயினும் (அவன் தன்) இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனாக இருக்கலாமென, 'விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை உள்ளே அடக்கினவனாக இருக்கவேண்டும்' என்கிறார். குருவினுடைய உபதேசத்திலே நம்பிக்கையும், அவரை வழிபடுதல் முதலானவற்றிலே ஊக்கமும் உடையவனாய், இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கி இவ்வாறு நிற்பவன் எவனோ, அவன் அவசியம் ஞானத்தைப் பெறுகிறான். பகிரங்க சாதனமான சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் முதலியவையோ, பயனைக் கொடுக்கத் தவறினாலும் தவரக்கூடும். ஏனெனில், மனதிலொன்றும் வெளியிலொன்றுமாகக் காட்டுபவர்களும் உண்டு. ஆகையால், அவ்வித மாயத்தன்மை முதலியவற்றால் பலன் சித்திக்காமல் போகும். ஆனால், அவ்வித மோசம், நம்பிக்கையுடைமை முதலானவற்றிலே நிகழமாட்டா. ஆகவே, இந்த நம்பிக்கையுடைமை முதலியவை ஞானத்தைப் பெறுதற்குத் தவறாத நிச்சயமான வழியாம். 'இந்த ஞானத்தைப் பெறுதலால் ஆவதென்ன?' என்றாலோ, அவ்வாறு ஞானத்தை யடைந்த பின்னர், மோக்ஷமெனப்படும் உயர்ந்த ஒழிவைத் தாமதமின்றி வெகு சீக்கிரமாகவே அடைகிறான். மெய்யறிவினால் விரைவாகவே, மோக்ஷம் அடைகிறது என்பது எல்லா சாஸ்திரங்களாலும், யுக்தியினாலும் நிரூபித்து நன்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டதான விஷயம்.

(இராகவேந்திரர்) “சிரத்தாவான்’ என்றால், ‘ஆஸ்திக புத்தியுடை யவன்’; ‘தத்பரஃ’ என்றால் ‘பகவானிடத்தில் நிஷ்டை யுடையவன்.”

(ஸ்வ) இந்தச் சுலோகத்தை, கர்கஸம்ஹிதை, மாதுரியகண்டம், முதலாவது அத். 50-வது சுலோகத்தில் காண்க.

இந்தச் சுலோகத்தினுடையவும், இதற்கு முந்திய இரண்டு சுலோகங்களினுடையவும் அர்த்தத்தை விவரிக்கிற சிவபுராணம் - வாயுஸம்ஹிதை- அத். 29-ல் உள்ள அடியிற் கண்ட சுலோகங்களைப் பார்க்க.

“𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 ।
𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌭𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌃 ॥
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌮𑍇𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌮𑌶𑍇𑌷𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 ।
𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌶𑍇𑌷𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇 𑌭𑌵𑍇𑌨𑍍𑌮𑌤𑌿𑌃 ।
𑌪𑌾𑌪𑍋𑌪𑌹𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌾 ॥
𑌯𑌥𑌾𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌮𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌞𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌹𑍇𑌤𑍍 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌹𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥
𑌅𑌤𑍍𑌯𑌲𑍍𑌪𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌦𑍀𑌪𑌃 𑌸𑍁𑌮𑌹𑌨𑍍𑌨𑌾𑌶𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ।
𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌲𑍍𑌪𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥
𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 ।
𑌯𑌦𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸𑍁𑌮𑌹𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌨𑍈𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑌮𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑌮𑌂 𑌤𑌪𑌃 ।
𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑌮𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥

தியானமன்றி ஞான மில்லை; யோக மில்லாதவனுக்குத் தியான மில்லை. எவனுக்குத் தியானமும் ஞானமும் இருக்கிறதோ அவன் சம்ஸாரமான சமுத்திரத்தைத் தாண்டுகிறான். யோகாப்பியாசத்தி லிருக்கிற யோகிக்குச் சுத்தமானவும், ஒரே நிலையிலிருக்கிறவும், உபாதி யற்றவுமான ஞானம் சித்திக்கிறது. பாபம் முழுவதும் நசித்தவர்களுக்குத் தியானத்தி லேயும் ஞானத்திலேயும் புத்தி யுண்டாகிறது.

பாபத்தினா லடிபட்ட புத்தியுடையவர்களுக்கு அந்த (ஞானத் தியானங்கள்) வார்த்தைகூட அதி துர்லபம். எரிகிற அக்கினியானது காய்ந்த விறகுகளை எவ்விதம் எரித்துவிடுகிறதோ, அப்படியே ஞானமாகிற அக்கினி சுபாசுப கர்மங்களை க்ஷணத்தில் எரித்துவிடுகிறது. தீபம் (விளக்கு) ஆனது மிகச் சிறியதாயிருந்தாலும் பெரிதான இருட்டை எப்படி நாசஞ் செய்கிறதோ, அப்படியே யோகாப்பியாசம் அற்பம் செய்திருந்தாலும் அது பெரிதான பாபத்தை நாசஞ் செய்கிறது. சிரத்தையுடன் பரமேசுவரனை

க்ஷணகாலமாவது தியானம் செய்கிறவனுக்கு அதிகமான எந்த சிரேயஸு உண்டாகிறதோ அந்த சிரேயஸுக்கு முடிவே கிடையாது. (கங்கை முதலிய) தீர்த்தமாவது, தபஸாவது, யஜ்ஞமாவது தியானத்திற்குச் சமானமாகமாட்டா. ஆகையினால், தியானத்தைச் செய்யவேண்டியது. (39)

---

௪௦. 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚𑌾𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑌰𑍋 𑌨 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥

40. அஜ்ஞஃ-ச-ஶ்ரத்³த⁴தா⁴நஃ-ச-ஸம்ஶயாத்மா-விநஶ்யதி ।
ந-அயம்-லோகஃ-அஸ்தி-ந அபரஃ-ந-ஸுக²ம்-ஸம்ஶயாத்மநஃ ॥

𑌅𑌜𑍍𑌞𑌃	அஞ்ஞானியும், அதாவது ஆத்மாவை அறியாதவனும்,
𑌅𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌶𑍍𑌚	(குருவாக்கியத்திலும் சாஸ்திரத்திலும்) நம்பிக்கை யில்லாதவனும்,
𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚	சந்தேகமுள்ள மனதை உடையவனும்
𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿	கெட்டுப்போகிறார்கள்;
𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃	சந்தேகமுள்ள மனதை யுடையவனுக்கு
𑌅𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌃	இந்த உலகமும்
𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿	இல்லை,
𑌪𑌰𑌶𑍍𑌚	பரலோகம்
𑌨	இல்லை,
𑌸𑍁𑌖𑌂	சுகமும்
𑌨	இல்லை.

ஆத்மாவை அறியாத அஜ்ஞானியும், குருவாக்கியத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் நம்பிக்கை யில்லாதவனும், அதினால் கோரிய பலன் உண்டாகுமோ, உண்டாகாதோ' என்கிற சம்சய முடையவனும் கெட்டுப்போகிறார்கள். சந்தேகமுள்ள மனதை உடையவனுக்கு இந்த உலகத்திலாவது, சுவர்க்காதி உலகத்திலாவது பிரயோஜனமு மில்லை, சுகமு மில்லை.

---

(1) "விநஶ்யதி-நரகத்தை அடைவான்." (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரர்) "இந்த (முன் சொன்ன) விஷயத்தில், சம்சய முண்டாகக் கூடாது. ஏனென்றால், சம்சயமென்பது மிகப் பெரிய பாபம். அது எப்படியென்பதைக் கேள். அஞ்ஞானியும், அதாவது ஆத்மஞான மில்லாதவனும், குருவாக்கியத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் நம்பிக்கை யில்லாதவனும் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்றாலும், சந்தேக மனதினன் ஏவ்வாறு கெட்

டுப்போவானோ அவ்வாறு இவர்கள் கெட்டுப்போவதில்லை. சம்சயமுடையவன்தான் எல்லாரிலும் மிகப் பெரிய பாபி. எப்படியென்றால், அவனுக்குச் சாதாரணமான இந்த லோக மில்லை; என்றால், இந்த லோகப்பிரயோஜன மில்லை; அப்படியே பரலோகமு மில்லை. சந்தேக மனமுள்ளவனுக்கு இம்மை மறுமை இரண்டும் சந்தேகமாகவே யிருப்பதால் சுக மில்லை. ஆகையால், சம்சயப்படுதல் கூடாது (40)

---

௪௧. 𑌯𑍋𑌗𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌂𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 ।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑌨𑌂𑌜𑌯 ॥

41. யோகஸந்ந்யஸ்தகர்மாணம்(1)-ஜ்ஞாநஸம்சிந்நஸம்சயம்(2) |
ஆத்மவந்தம்(3)-ந.கர்மாணி-நிபத்நந்தி-தநஞ்ஜய ||

𑌹𑍇 𑌧𑌨𑌂𑌜𑌯	ஓ! தநஞ்ஜய!
𑌯𑍋𑌗𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂	யோகத்தினால் கர்மங்களை விட்டவனையும்,
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌂𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂	ஞானத்தால் சம்சயம் நீங்கினவனையும்,
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂	ஆத்மஞானத்தில் ஜாக்கிரதையுள்ளவனையு மிருக்கிறவனை
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿	கர்மங்கள்
𑌨 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿	கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

ஓ! தநஞ்ஜய! யோகத்தினால் கர்மங்களை விட்டவனையும், ஞானத்தால் சம்சயம் நீங்கினவனையும், ஆத்மஞானத்தில் ஜாக்கிரதையுள்ளவனையு மிருக்கிறவனைக் கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

---

(1) "யோக ஸந்ந்யஸ்த கர்மாணம்=ஞானயோகத்தினால் சகல கர்மங்களையும் விட்டவனையும்." (சங்கரர்). "ஞானாகாரமான கர்மத்தையுடையவனாய்." (ராமானுஜர்). "பலாபேக்ஷையை விட்டு ஈசுவரார்ப்பண புத்தியாய்ச் செய்கிற கர்மயோகியாயும்." (ஸ்ரீதரர்)

(2) "ஜ்ஞாநஸம்சிந்நஸம்சயம்=ப்ரஹ்மஞானத்தினால் சகல சம்சயத்தையும் போக்கடித்துக்கொண்டவனையும்." (ஸ்ரீதரர்). "குருவினாலுபதேசிக்கப்பட்ட ஞானத்தினால் ஆத்மாவிடத்தில் சகல சம்சயத்தையும் போக்கடித்துக்கொண்டவனையும்."(ராமானுஜர்).

(3) "ஆத்மவந்தம் = உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தில் திடமான மனதையுடையவனையும்."(ராமானுஜர்); "பரமாத்ம பக்தனையும்."(இராகவேந்திரர்); "தவறாதவனை."(ஸ்ரீதரர்).

(சங்கரர்) "பரம்பொருளைக் காண்பவன், அப் பரம்பொருளைக் காணுதலென்னும் யோகத்தினால் தர்மம் அதர்மம் எனப்படுகின்ற கர்மங்களைத் துறந்துவிடுகிறான் என்பது எப்படி? என்று கூறுகிறார்:— (அவன்), தன்னையும் ஈசுவரனையும் ஒன்றாகக் காணுதலென்னும் ஞானத்தினால் சம்சயம் அறப்பெற்றவன். தநஞ்ஜய! எவன் இவ்வாறு (யோகத்தால் கர்மங்களைத் துறந்தவனோ, அந்த ஸாவதாந ஞானியை முக்குணங்களின் செய்கைகளாகக் காணப்பட்ட கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்துவதில்லை, தீமை முதலாகிய பயனை விளைவிப்பதில்லை என்க." (41)

---

௪௨. தஸ்மாதஜ்ஞாநஸம்பூதம் ஹ்ருத்ஸ்தம் ஜ்ஞாநாஸிநாத்மந: |
சித்த்வைநம் ஸம்ஶயம் யோகமாதிஷ்டோத்திஷ்ட பாரத ||

42. தஸ்மாத்-அஜ்ஞாநஸம்பூதம்-ஹ்ருத்ஸ்தம்-ஜ்ஞாநாஸிநா- [ஆத்மந:
சித்த்வா-ஏநம்-ஸம்ஶயம்-யோகம்-ஆதிஷ்ட-உத்திஷ்ட-பாரத ||

தஸ்மாத்	ஆகையினாலே,
த்வம்	நீ
அஜ்ஞாநஸம்பூதம்	அஞ்ஞானத்தினா லுண்டானதாய்
ஹ்ருத்ஸ்தம்	புத்தியில் நிலைத்திருக்கிற
ஆத்மந:	ஆத்மாவைப்பற்றிய
ஏநம் ஸம்ஶயம்	இந்தச் சந்தேகத்தை
ஜ்ஞாநாஸிநா	ஞானமாகிற கத்தியினாலே
சித்த்வா	நறுக்கி
யோகம்	(ஞானயோகசாதனமான கர்ம) யோகத்தை
ஆதிஷ்ட	அநுஷ்டானஞ் செய்!
ஹே பாரத	ஓ! பரதவம்சத்தி லுதித்தவனே!
உத்திஷ்ட	(யுத்தத்திற்கு) எழுந்திரு!

ஆகையினாலே, நீ அவிவேகத்தால் உண்டானதாய், புத்தியிலே நிலைத்திருக்கிற ஆத்மாவைப்பற்றியதான இந்தச் சந்தேகத்தை ஞானமென்கிற கத்தியினால் நாசஞ் செய்து, மெய்யறிவுக்குச் சாதனமான கர்மயோகத்தைக் கைக்கொள் (செய்). ஓ! பாரத! யுத்தத்திற்கு எழுந்திரு!

(சங்கரர்) "கர்மயோகாநுஷ்டானத்தினால் சித்தசுத்தி வந்து, அதன் மூலமாய் ஞானமடைந்து, அந்த ஞானத்தினால் சம்சயத்தைப் போக்

கடித்துக்கொண்டவனுயு மிருக்கிறவனைக் கர்மங்கள் பந்தப்படுத்துவதில்லை. ஏனெனில், ஞானம் என்னும் அக்கினியினுல் கர்மங்கள் எல்லாம் எரிக்கப்பட்டமையினுலேயே யென்க. அன்றியும், ஞானகர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும் விஷயத்திலே சந்தேகமுள்ளவன் கெட்டுப்போகிருன் என்ற இவ் விரண்டு காரணங்களினுலும், நீ மிகப் பொல்லாததும், அவிவேகத்தால் உண்டானதும், புத்தியிலே நிலைத்திருப்பதும், நீ கெடுவதற்குக் காரணமானதுமாய், ஆத்மாவைப்பற்றியதான உன்னுடைய இந்தச் சம்சயத்தை, துன்பம் மோகம் முதலான தீங்குகளைப் போக்கும் மெய்யறிவு என்னும் அரிவாளால் அரிவி! பரமார்த்த ஞானத்திற்குச் சாதனமான கர்மாநுஷ்டானத்தைச் செய்! போர் புரிய எழுந்திரு! என்று பகவான் உபதேசிக்கிருர்.

“சம்சயமானது ஆத்மாவைப்பற்றியதாதலின் ‘தன்னுடைய’ சம்சயம் என்று வருவித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒருவனுடைய சம்சயத்தை அவனே விடவேண்டுமே அல்லது வேருெருவன் விடுவது முடியாததலின் ‘தன்னுடைய’ என்கிற விசேஷணத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆதலால், சம்சயம் ஆத்மாவைப்பற்றியதாயினும் தன்னுடையதாகவே ஆகின்றது.”

(ஆநந்தகிரி) “தான் என்பது ஆத்மா; ஒருவன் இப்பியைப் பார்த்து ‘இது இப்பியோ, வெள்ளியோ’ எனச் சந்தேகம் உற்றவிடத்து, அச் சந்தேகம் இப்பியைப் பற்றியதாய் அவனிடத்தில் உள்ளது. இங்கேயோ இவ்வாறு இல்லை. சம்சயமானது தன்னைப்பற்றியதாய்த் தன்னிடத்தே உள்ளது. இதை விளக்கும்பொருட்டுத் ‘தன்னுடைய’ என்பதை வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது.” (42)

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂
𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮
𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்ம
வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற
ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதத்திலே
ஞானயோகமென்னும் நான்காவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஶ்ரீரஸ்து

பஞ்சமோऽத்யாயப்ராரம்ப:

ஸந்ந்யாஸயோக:

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸந்யாஸ யோகம்

[அர்ஜுந உவாச.]

௧. ஸந்ந்யாஸம் கர்மணாம் க்ருஷ்ண புநர்யோகம் ச ஶம்ஸஸி ।
யச்ச்ரேய ஏதயோரேகம் தந்மே ப்ரூஹி ஸுநிஶ்சிதம் ॥

1. ஸந்ந்யாஸம்-கர்மணாம்-க்ருஷ்ண-புநஃ-யோகம்-ச-ஶம்ஸஸி|
யத்-ஶ்ரேயஃ-ஏதயோஃ ஏகம்-தத்-மே-ப்ரூஹி-ஸுநிஶ்சிதம்||

அர்ஜுந உவாச	அர்ஜுனன் சொன்னது:
ஹே க்ருஷ்ண	ஓ! கிருஷ்ணா!
கர்மணாம்	கர்மங்களை
ஸந்ந்யாஸம்	விட்டுவிடும்படியாயும்,
புந:	மறுபடியும்
யோகஞ்ச	கர்மயோகத்தைச் செய்யும்படியாயும்
ஶம்ஸஸி	சொல்லுகிறீர்;
ஏதயோ:	இவ்விரண்டினுள்
யத்	எது
ஶ்ரேய:	மிகச் சிரேஷ்டமாக
ஸுநிஶ்சிதம்	நன்றாய் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ
தத் ஏகம்	அந்த ஒன்றையே
மே	எனக்கு
ப்ரூஹி	சொல்லும்.

[அர்ஜுனன் சொன்னது.]

ஓ! கிருஷ்ணா! கர்மங்களை விட்டுவிடும்படியாயும், மீண்டும் கர்மயோகத்தைச் செய்யும்படியாயும் சொல்லுகிறீர். இவ் விரண்டில் எது சிரேஷ்டமானதாக நன்றாய் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த ஒன்றையே எனக்குச் சொல்லும்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "கர்மண்யகர்ம ய: பச்யேத்' (அத். 4, சு. 18) என்பது முதல், 'ஜ்ஞாநாக்நிதக்தகர்மாணம்' 'சாரீரம் கேவலம் கர்ம குர்வந்' 'யத்ருச்சாலாபஸந்துஷ்ட:' 'ப்ரஹ்மார்பணம் ப்ரஹ்ம ஹவி:' 'கர்மஜாந்வித்தி தாந் ஸர்வாந்' 'ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த' 'ஜ்ஞாநாக்நி: ஸர்வகர்மாணி' 'யோகஸம்ந்யஸ்தகர்மாணம்' (அத். 4, சு. 19, 21, 22, 24, 32, 33, 37, 41) வரையிலுள்ள வசனங்களால் சகல கர்மங்களையும் விட்டுவிடுதலைப் பகவான் கூறியருளினர். 'சித்த்வைநம் ஸம்சயம் யோகமாதிஷ்ட' (அத். 4, சு. 42) என்னும் வசனத்தினல் கர்மாநுஷ்டானமாகிய யோகத்தையும் நீ செய்யவேண்டும் எனக் கூறியருளினர். இனி, கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலும் கர்மங்களை விட்டுவிடுதலுமாகிய இரண்டும், நிற்றலென்பதும் நடத்தலென்பதும்போல, ஒன்றற்கொன்று விரோதித்தலால், அவற்றை ஒருவன் ஒரேகாலத்தில் அநுஷ்டிக்க முடியாது. அன்றியும், அவற்றை வேவ்வேறு காலத்தில் அநுஷ்டிக்கலாம் எனவும் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகவே, இவ் விரண்டினுள் ஏதாவதொன்றை அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பது கருத்தினல் அமைய, 'கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலும் கர்மங்களை விட்டுவிடுதலுமாகிய இவ் விரண்டினுள் எது சிறந்ததோ, அதனைச் செய்யவேண்டும், மற்றையது இல்லை' என இவ்வாறாகக் கொண்டு, அர்ஜுனன் சிறந்ததைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தினல், 'கிருஷ்ணு!' என்று இந்தச் சுலோகத்தில் வினவுகிறுன். ஆனல், முன் 3-வது அத்தியாயம். 1,2-வது சுலோகங்களில் 'ஞானம் கர்மத்தைவிட மேலானதானல் கர்மத்தில் ஏன் ஏவுகிறீர்?' என்றும், "நான் எதனல் சிரேயசை அடைவேனே அந்த ஒன்றையே சொல்லும்?' என அர்ஜுனனல் கேட்கப்பட்ட பகவான், 'சாங்கியர்களான சந்யாஸிகளுக்கு ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையும், யோகிகளுக்குக் கர்மயோகத்தால் நிஷ்டையும் கூறப்பட்டன' என்று முடிவு செய்தார். மேலும், 'வெறும் சந்யாஸத்தினல் மாத்திரம் சித்தி அடைவதில்லை.' (அத்-3, சு-4) என்னும் வசனத்தால் ஞானத்தோடு கூடிய சந்யாஸம்தான் சித்திக்குச் சாதனம் என்பதாகக் கொள்ளப்பட்டது. மற்றும் கர்மயோகத்தைச் செய்யும்படி விதித்தலால் அதுவும் சித்திக்குச் சாதனமெனக் கொள்ளப்பட்டது.

"ஞான மில்லாத சந்யாஸம் மேலானதா? அல்லது கர்மயோகம் மேலானதா? என இவ் விரண்டினுள் மேலானதை அறிய விரும்பி அர்ஜுனன் கேட்டது. இது அஞ்ஞானநிலையில் இருப்பவனைப்பற்றிய கேள்வி, ஞானியைப்பற்றியதன்று. அஞ்ஞானியாயினும் விஷயங்களிலே

வைராக்கியமுள்ளவனுனல் அவனும் கர்ம ஸந்யாஸத்திலே அதிகாரியாவான்; ஞானிக்குத்தான் அதிகாரம் என்பதில்லை. ஆதலின், அஞ்ஞானிக்கும் ஒரு நிலைமையிலே கர்ம ஸந்யாஸம் உண்டு என அறிக.

"சாஸ்திரங்களிற் கூறிய பலவகையான அநுஷ்டானங்களை விடுதலைப் புகழ்ந்து சொல்லுகிறீர்கள்; மறுபடி அவற்றையே அநுஷ்டித்தலையும் அவசியம் செய்யவேண்டுமெனக் கூறுகிறீர்கள். ஆகவே; எது மேலானது என்பது என் சம்சயம். கர்மத்தை அநுஷ்டித்தல் மேலானதா? அல்லது அதனை விட்டுவிடுதல் மேலானதா? என்பது. ஆனல், மேலானதாயிருப்பதை அநுஷ்டிக்கவேண்டுமாதலால் கர்மஸந்யாஸம், கர்மயோகம் ஆகிய இவ்விரண்டினுள் எது மேலானதோ, எதனை அநுஷ்டிப்பதனுல் நான் நன்மையைப் பெறலாமென்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களோ, அந்த ஏதாவது ஒன்றையே, அதாவது உங்களுடைய கருத்தை இன்னதுதான் என்று தீர்ந்த முடிவாக எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அவை இரண்டையும் ஒரே புருஷன் ஒரே காலத்தில் அநுஷ்டிக்கக் கூடியதல்ல' என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான்."

(ஸ்ரீதரர்) "யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாத்" (அத்.3, சு.17) "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த" (அத். 4, சு. 33) இவை முதலியவைகளினுல் ஞானிக்குக் கர்மஸந்யாஸம் (கர்மத்தை விட்டுவிடுதல்) சொல்லப்பட்டது. "ச்சித்வைநம் ஸம்சயம் யோகமாதிஷ்டோத்திஷ்ட பாரத" (அத். 4, சு. 42) என்கிறதனுல் கர்மத்தைச் செய்யும்படியாய்ச் சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டையும் ஒருகாலத்தில் ஒரு மனிதன் அநுஷ்டிக்கிறது சாத்தியமல்லவாகையால் இவைகளில் சிரேஷ்டமான ஒன்றைச் சொல்லுமென்பது தாத்பர்யம்."

(ராமானுஜர்) "4-வது அத்தியாயத்தில் கர்மயோகத்தில் ஞானம் அடங்கியிருக்கிறபடியால் கர்மம் செய்துவந்தால் அந்தக் கர்மமே ஞானுகாரமாகிறதாகவும், அந்த ஞானம்தான் சிரேஷ்டமானதென்றும் சொல்லப்பட்டது. 3-வது அத்தியாயத்தில் ஞானுதிகாரிக்குங்கூடக் கர்மயோகத்தில் ஞானம் அடங்கியிருக்கிறதினுலேயும், சுலபமாயிருக்கிறதினுலேயும், அப்ரமாதம்=தப்பிதமில்லாததாயிருக்கிறதினுலேயும் கர்மயோகம் சிரேஷ்டமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது ஞானநிஷ்டையைக்காட்டிலும் கர்மயோகமானது ஆத்மப் பிராப்தியைச் சீக்கிரமுண்டாக்குமென்பதும், கர்மயோகத்தில், தான் கர்த்தாவல்லவென்கிற ஆத்மாநுசந்தானமும், ஆத்மசொரூபத்தை யறிகிறதற்குக் காரணமான ஞானத்தின் விவரமும் இந்த அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

இந்தச் சுலோகத்தின் தாத்பரிய மென்னவென்றால், சந்யாசமென்கிற ஞானயோகத்தையும், மறுபடி கர்மயோகத்தையும் சொன்னதாகக் தெரிகிறது. அஃதெப்படியென்றால், 2-வது அத்தியாயத்தில், முமுக்ஷுக்களுக்கு முதலில் கர்மயோகம்தான் செய்யவேண்டுமென்பதையும், கர்மயோகத்தினால் அந்தக்கரண சுத்தியை யடைந்தவனுக்கு ஞானயோகத்தினால் ஆத்மதரிசன மாகிறதென்பதையும் சொல்லி, மறுபடி 3-வது அத்தியாயத்திலும், 4-வது அத்தியாயத்திலும்: ஞானயோக அதிகாரிகளுக்குங்கூட கர்மயோகமே சிரேஷ்டமென்றும், ஏனென்றால், அந்தக் கர்மயோகமானது ஞானயோகத்தை அபேக்ஷிக்காமலே, ஆத்மப்பிராப்தியை யுண்டுபண்ணுகிறதென்றும் சொல்லியிருக்கிறீர். இந்தக் கர்மயோகம், ஞானயோகம் ஆகிய இரண்டில், எது சுலபமாயும் சீக்கிரமாயும் ஆத்மப்பிராப்தியை யுண்டாக்குமோ அதைச் சொல்லுமென்பது தாத்பர்யம்.''

(இராகவேந்திரர்) ''𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿''(அத்-2, சு.48) என்கிறதினால் கர்மங்கள் செய்யவேண்டியதென்பது, பொதுவாய்ச் சொல்லப்பட்டது. அந்தக் கர்மங்களைப் பலாபேக்ஷையன்றி ஈசுவரார்ப்பண புத்தியாய்ச் செய்யவேண்டுமென்பது 3-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது: மேலாகச் சொன்ன கர்மயோகமே இந்த அத்தியாயத்தில் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது.''

இந்தச் சுலோகத்தின் தாத்பர்ய மென்னவென்றால், (மத்வர்) (இராகவேந்திரர்) ''𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌲𑌾𑌭𑌸𑌂𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌃'' (அத்-4. சு. 22) என்கிற சுலோகத்தினால், கர்மாதிகளை விட்டுவிடுவதாகிய சந்யாசமும், ''𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂'' (அத்-4. சு. 15) என்கிற சுலோகத்தினால், ஈசுவரார்ப்பண புத்தியாய்ச் செய்கிறதும், வருணாசிரம தர்மத்திற்கு யோக்கியமானதுமான கர்மயோகமும் சொல்லப்பட்டன. இவைகளி லெது சிரேஷ்டமோ அதை நிச்சயித்துச் சொல்லுமென்பது தாத்பர்யம். (1)

[𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚]

௨. 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌕𑌰𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 ।
𑌤𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

2. ஸந்ந்யாஸ:(1)-கர்மயோக:-ச-நிஶ்ஶ்ரேயஸகரௌ-உபௌ|
தயோ:-து-கர்மஸந்ந்யாஸாத்-கர்மயோக:-விஶிஷ்யதே ||

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கூறியருளியது:
𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 கர்ம ஸந்யாஸமும் (கர்மத்தை விடுதலும்)

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌶𑍍𑌚	கர்மயோகமும் (கர்மாநுஷ்டானமும்)
𑌉𑌭𑍌	இரண்டும்
𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌕𑌰𑍌	மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவைகள்;
𑌤𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁	ஆனால், அவைகளுக்குள்
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍	வெறும் கர்மஸந்யாஸத்தைக் காட்டிலும்
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌃	கர்மயோகமானது
𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇	சிரேஷ்டமாகின்றது.

[ஸ்ரீ பகவான் கூறியருளியது.]

கர்மஸந்யாஸமும் (பரித்யாகமும்), கர்மயோகமும் (கர்மாநுஷ்டானமும்) ஆகிய இவ் விரண்டும் மோக்ஷ சாதனங்களேயாம். ஆனால், அவற்றுள் கர்மயோகமானது கர்மஸந்யாஸத்தைவிட சிரேஷ்டமான தாகின்றது.

---

(1) "ஸந்யாஸ:-ஞானியானவன் கர்மத்தை விடுவதும்." (ஸ்ரீதரர்), "ஞானயோகமும்." (ராமாநுஜர்), "காமக்குரோதாதி துவந்துவங்களை விடுவதும்." (இராகவேந்திரர்).

(2) "கர்மஸந்யாஸாத்-ஞானநிஷ்டையைக் காட்டிலும்." (ராமாநுஜர்). "கர்மாநுஷ்டான விஷயத்தில் கர்மாதி வர்ஜநரூபமான சந்யாஸத்தைக்காட்டிலும்." (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரர்) "அஞ்ஞானிக்கு எது தகுந்தது என்பதை நிச்சயிக்கும் பொருட்டுத் தமது அபிப்பிராயத்தை ஸ்ரீபகவான் இந்தச் சுலோகத்தில் அருளிச்செய்கின்றார். கர்மங்களை விடுதலும் அவைகளை அநுஷ்டித்தலும் ஆகிய இரண்டுமே ஞான முண்டாவதற்குக் காரணங்களா யிருப்பதனால் மோக்ஷத்தைத் தருகின்றன. இவ் விரண்டும் மோக்ஷத்தைத் தருபவைகளானபோதிலும் அவற்றில் கர்மயோகமானது வெறும் கர்மஸந்யாஸத்தைவிட மேலானது என்று கர்மயோகத்தைப் புகழ்கின்றார். வெறும் கர்ம ஸந்யாஸம் என்றால் ஞானமில்லாத கர்ம ஸந்யாஸம்."

(ஸ்ரீதரர்) "கர்மயோகமானது நேராய் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகாவிட்டாலும் ஞானத்திற்குக் காரணமா யிருக்கிறது. அந்த ஞானமானது மோக்ஷத்திற்குக் காரணமா யிருக்கிறது. ஞானி, கர்மத்தை விடக்கூடுமானாலும், அதிகாரி விஷயமாய்ப் பார்க்கையில் உன்னைப்போலொத்தவன் கர்மத்தை விடுதல் கூடாது. (2)

௩. ஜ்ஞேயஸ்ஸ நித்யஸந்ந்யாஸீ யோ ந த்வேஷ்டி ந காங்க்ஷதி ।
நிர்த்வந்த்வோ ஹி மஹாபாஹோ ஸுகம் பந்தாத் ப்ரமுச்யதே ॥

3. ஜ்ஞேய꞉-ஸ꞉-நித்ய ஸந்ந்யாஸீ (2)-ய꞉-ந-த்வேஷ்டி꞉-ந-காங்க்ஷதி (1)।
நிர்த்வந்த்வ꞉-ஹி-மஹாபாஹோ-ஸுகம்-பந்தாத்-ப்ரமுச்யதே꞉ ॥

ஹே மஹா பாஹோ	ஓ! பெரிதான கைகளையுடையவனே!
ய꞉	எவன் (எந்தக் கர்மயோகி)
ந த்வேஷ்டி	த்வேஷிக்கிறதில்லையோ,
ந காங்க்ஷதி	விரும்புகிறதில்லையோ
ஸ꞉	அவன்
நித்ய ஸந்ந்யாஸீ (இதி) ஜ்ஞேய꞉	நித்ய சந்யாஸியாக அறியத்தக்கவன்;
ஹி	ஏனென்றால்,
நிர்த்வந்த்வ꞉	சுகதுக்காதி த்வந்தங்கள் அற்றவன்
பந்தாத்	கர்மபந்தத்திலிருந்து
ஸுகம்	பிரயாசையின்றி
ப்ரமுச்யதே	விடுபடுகிறான்.

ஓ! அர்ஜுனா! எவன் விருப்பு வெறுப்பு அற்றவனோ அவன் நித்திய சந்யாசியாக அறியத்தக்கவன். ஏனென்றால், சுகதுக்காதி த்வந்தங்களைக் கடந்தவன், கர்மபந்தத்திலிருந்து பிரயாசையின்றி விடுபடுகிறான்.

---

(1) "ந காங்க்ஷதி = கர்மத்திற்குள் அடங்கியிருக்கிற ஆத்மாநுபவத்தில் திருப்தி யடைந்திருக்கிறதினால் அதைத் தவிர மற்றதில் விருப்பற்றவன்." (ராமாநுஜர்).

(2) "நித்யஸந்யாஸீ = எப்போதும் ஞானநிஷ்டையி லிருப்பவனாக அறியத்தக்கவன்." (ராமாநுஜர்); "யதிமுதலிய சந்யாஸி விஷயமல்ல, காமிய கர்மங்களை விட்டவனாக அறியத்தக்கவன்." (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரர்) "கர்மயோகமானது உறுதியான நன்மையைச் செய்வது எதனால் என்று இதில் சொல்லப்படுகின்றது. எவன் எதையும் பகைப்பதில்லையோ, அதாவது, துன்பத்தையும் அதைக் கொடுக்கும் பொருள்களையும் வெறுப்பதில்லையோ, அவ்வாறே இன்பத்தையும் அதைக் கொடுக்கும் பொருள்களையும் இச்சிப்பதில்லையோ, அந்தக் கர்மயோகியானவன் எப்பொழுதும் சந்யாஸி என்று அறிந்துகொள்க. எவன் இப்படிப்பட்டவனாக இருக்கின்றானோ அவன் கர்மங்களைச் செய்துகொண்

டிருப்பவனாயினும் எப்பொழுதும் சந்யாசியாகக் கொள்ளத்தக்கவன் என்பது பொருள். ஏனெனில், விருப்பு வெறுப்பு முதலிய த்வந்தங்கள் அற்றவன் கர்மமாகிய கட்டினின்று ஆயாச மில்லாமல் எளிதில் விடுபடுகிறான். (3)

---

௪. 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗𑍌 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌬𑌾𑌲𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌏𑌕𑌮𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌫𑌲𑌮𑍍 ॥

4. ஸாங்க்யயோகௌ-ப்ருதக்-பாலா:-ப்ரவதந்தி-ந-பண்டிதா:|
ஏகம்-அபி-ஆஸ்திதஃ-ஸம்யக்-உபயோ:-விந்ததே-பலம் ||

𑌬𑌾𑌲𑌾𑌃	சிறுவர்கள் (அவிவேகிகள்)
𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗𑍌	ஸாங்கியம் யோகம் இவைகளை
𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 (𑌇𑌤𑌿)	வேறு வேறு என்று
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿	சொல்லுகிறார்கள்;
𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃	விவேகிகள் (ஞானிகள்)
𑌨	(அப்படிச்) சொல்லுகிறதில்லை;
𑌉𑌭𑌯𑍋𑌃	இரண்டில்
𑌏𑌕𑌮𑌪𑌿	ஒன்றையாவது
𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍	செவ்வையாய்
𑌆𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃	அநுஷ்டித்தவன்
(𑌉𑌭𑌯𑍋𑌃)	இரண்டினுடைய
𑌫𑌲𑌮𑍍	பலத்தை (மோக்ஷத்தை)
𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇	அடைகிறான்.

ஞானயோகபலன் வேறு, கர்மயோகபலன் வேறு என்று அவிவேகிகள் சொல்லுகிறார்கள்; ஞானிகள் அவ்வாறு சொல்லுகிறதில்லை. ஏனென்றால், இரண்டி லொன்றையாவது செவ்வையாய் அநுஷ்டித்தவன் இரண்டினுடைய பலனாகிய மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

(**சங்கர பாஷ்யம்**) "வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத் தகுந்தனவாயும், ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டனவாயுமுள்ள கர்மஸந்யாஸமும் கர்மயோகமுமாகிய இரண்டும், அவற்றின் பயன்களிலும் மாறுபடுதல் ஏற்குமேயன்றி, இரண்டும் மோக்ஷமென்னும் உறுதியான நன்மையையே செய்பவைதான் என்பது எப்படியாகும் எனின், அதற்குப் பகவான் சொல்லுகிறார். சிறுவர்கள் அதாவது, நூற்பொருளை ஆராயாதவர்கள், 'ஸாங்கியமும் யோகமும் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்ட வெவ்வேறான பயன்களையுடையனவை' எனக் கூறுகிறார்கள். பண்டிதர்கள் அவ்வாறு கூற

மாட்டார்கள். விவேகிகளான ஞானிகளோ அவைகள் மாறுபாடில்லாத ஒரே பயனை உள்ளனவாகக் கொள்கிறார்கள். எப்படியெனில், ஸாங்கியம் யோகம் இவற்றில் ஒன்றையாவது செவ்வையாக அநுஷ்டித்தவன் இரண்டினுடைய பயனை அடைகிறான். முக்தியாகிய ஒரே பயனன்றோ இரண்டிற்கும் உள்ளது. ஆதலால், பயனில் வேறுபாடு இல்லை என்க. ஆனால், ப்ரகிருதத்தில் சந்யாஸம் கர்மயோகம் இவைகளைப்பற்றிச் சொல்வதாயிருக்க இங்கு ஸாங்கியத்திற்கும் யோகத்திற்கும் பயன் ஒன்று எனச் சொல்வது எப்படிப் பொருந்தும் என்றால்:—

அர்ஜுனன் வெறும் கர்மஸந்யாஸத்தையும், வெறும் கர்மயோகத்தையும் மனதிற்கொண்டு கேள்வி கேட்டானென்றாலும், அவை இரண்டும் ஸாங்கியம் யோகம் என்னும் வேறு சொற்களால் கூறத்தக்கன. ஆதலால், பகவான் அவற்றை விடாமலே தாம் கருதியுள்ள விசேஷத்தையும் சேர்த்து மறுமொழி கூறினார். ஞானம் அதன் சாதனமான சமபுத்தி முதலானவற்றோடு கூடிய அந்தக் கர்மஸந்யாஸமும் அந்தக் கர்மயோகமுந்தான் ஸாங்கியம் யோகம் என்னும் சொற்களால் கூறுவதற்குத் தகுந்தது என்பது பகவான் கருத்து. (அர்ஜுனன் வெறும் கர்மசந்யாஸத்தையும் வெறும் கர்மயோகத்தையும்பற்றிப் பகவானைக் கேட்க, அவர் அதற்கு மறுமொழி கூறும் வாக்கியத்தில், 'ஞானமாகிய விசேஷத்தோடு கூடிய கர்மசந்யாஸமும் சமத்வ புத்தியாகிய விசேஷத்தோடு கூடிய கர்மயோகமுந்தான் சிறந்தவை' என்னும் தமது கருத்தைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு ஸாங்கியம் யோகம் என்னும் சொற்களை உபயோகித்திருக்கிறார் என்க.)"

(இராகவேந்திரர்) "ஞானத்திற்குப் பலன் வேறு; கர்மத்திற்குப் பலன் வேறு. ஆகையால், 'ஞானத்திற்குக் கர்மம் சாதனமல்ல' என்று அவிவேகிகள் சொல்லுகிறார்கள். விவேகிகள், 'ஞானத்திற்குக் கர்மம் சாதனமாயும், முடிவில் மோக்ஷ பலனைக் கொடுக்கத் தக்கதாயுமிருக்கிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள்."

(ஸ்ரீதரர்) "கர்மசந்யாஸம் கர்மயோகம், இவைகளில் எது சிரேஷ்டமென்று அர்ஜுனன் கேட்டதற்குப் பதிலாகச் சாங்கியயோகத்தையும் கர்மயோகத்தையும் சொல்லவேண்டியதென்னவென்றால், சாங்கியமென்பது ஞானம். ஞானமே கர்மசந்நியாசமாகிறது. எப்படியென்றால், ஞானநிஷ்டையுள்ளவனுக்குக் கர்மம் விட்டுப்போகிறது. ஆகையால், சந்யாஸத்திற்குப் பிரதிபதமாக ஞானமாகிற சாங்கியமென்கிற பதம் இதில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது."

(ராமாநுஜர்) " 'கர்மயோகத்திற்குப் பலன் ஞானயோகம்' என்றும், 'ஞானயோகத்திற்குப் பலன் ஆத்மதரிசனம்' என்றும், 'ஆகையால், இரண்டிற்கும் பலன் வெவ்வேறு' என்றும் அவிவேகிகள் சொல்லுகிறார்கள்; ஞானிகள் அப்படிச் சொல்லுகிறதில்லை. ஏனென்றால், ஞானயோகம், கர்மயோக மிரண்டிற்கும் ஆத்மதரிசனமாகிய ஒரே பலனை நினைத்தான்."

(ஸ்ரீ) ஞானயோகமானது மோக்ஷத்திற்குக் காரணமென்றும், கர்மயோகமானது ஞானத்திற்குக் காரணமென்றும், ஞானயோகமே சிரேஷ்டமென்றும் முன்பு சொல்லப்பட்டு மிருக்கிறது. இனி சொல்லவும் படுகிறது. இவ்விரண்டு மொன்றே, இரண்டுக்கும் பலன் ஒன்றே யென்று சொன்னது எப்படிப் பொருந்து மென்றால், ஞானநிஷ்டைக்கு யோக்கியனுக இல்லாமலும், கர்மயோகத்திற்கு அதிகாரியாயு மிருக்கிறவனைக் குறித்து "ஞானநிஷ்டையே சிரேஷ்டமானது, அதைத்தான் நீ அநுஷ்டிக்கவேண்டியது" என்று சொல்லும்பக்ஷத்தில், ஞானநிஷ்டை செய்யச் சக்தியற்ற அவன் கர்மத்திலும் சிரத்தையற்று இரண்டுங் கெட்டவனுகிவிடுவானுகையால், கர்மத்தைச் சிலாகித்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். (4)

---

௫. யத்ஸாங்க்யை: ப்ராப்யதே ஸ்தானம் தத்யோகைரபி கம்யதே |
ஏகம் ஸாங்க்யம் ச யோகம் ச ய: பச்யதி ஸ பச்யதி ||

5.யத்-ஸாங்க்யை:-ப்ராப்யதே-ஸ்தாநம்(1)-தத்-யோகை:-அபி-க
ஏகம்-ஸாங்க்யம்-ச-யோகம்-ச-ய:-பச்யதி-ஸ:-பச்யதி || [ம்யதே|

ஸாங்க்யை:	ஞானநிஷ்டர்களாயுள்ள சந்யாஸிகளினுலே
யத் ஸ்தானம்	எந்த ஸ்தான (மோக்ஷ) மானது
ப்ராப்யதே	அடையப்படுகின்றதோ
தத்	அந்த ஸ்தானமானது
யோகைரபி	கர்மயோகிகளாலேயும்
கம்யதே	அடையப்படுகின்றது;
ய:	எவன்
ஸாங்க்யம்	சாங்கியயோகத்தையும்
யோகம்	கர்மயோகத்தையும்
ஏகம்	ஒரே பலனுள்ளதாக
பச்யதி	காண்கின்றானே
ஸ:	அவன்
பச்யதி	பார்க்கிறான் (சரியாக அறிகிறான்).

ஞானநிஷ்டர்களான சந்யாஸிகளினுலே எந்த ஸ்தானமானது அடையப்படுமோ, அந்த ஸ்தானமானது கர்மயோகிகளினுலேயும் அடையப்படும். ஸாங்கியயோகத்தையும் கர்மயோகத்தையும் ஒரே பலனுள்ளதாக எவன் அறிகிருனே அவன் சரியாக அறிந்தவன்.

---

(1) "ஸ்யாகம்-ஆத்ம தரிசனம்." (ராமாநுஜர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "மேற்கூறிய இரண்டு மார்க்கங்களில் ஒன்றை மாத்திரம் நேராக அநுஷ்டிப்பதினுல் இரண்டினுடைய பலனையும் ஒருவன் எப்படி அடைகிருன் என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது.

"ஞானத்திலே நிலைத்து நிற்கும் சந்யாஸிகளாலே எந்த நிலையானது அடையப்படுகின்றதோ அது யோகிகளாலும் அடையப்படுகின்றது. எவர்கள் ஞானத்திற்குச் சாதனமாகக் கர்மங்களை ஈசுவரனிடத்தில் அர்ப்பித்துத் தங்களுக்குப் பலனை எதிர்பார்க்காமல் அநுஷ்டிக்கிருர்களோ அவர்கள் யோகிகள். அந்த யோகிகளும் பரமார்த்த ஞானத்தையும், சந்யாஸத்தையும் பெற்று அவ் வழியாக அதே நிலையைப் பெறுகிருர்கள் என்பது கருத்து. ஆதலால், பலன் ஒன்ருயிருப்பதினுல் எவன் ஸாங்கியத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்ருகப் பார்க்கிருனே அவன் நேராகப் பார்க்கிருன், அதாவது சரியாக அறிகிருன் என்பது பொருள்."

(இராகவேந்திரர்) "ஸாங்கிய மென்பது ஞானம்; யோகமென்பது நிஷ்காம கர்மம்; ஞானத்திற்குப் பலன் மோக்ஷம்; நிஷ்காம கர்மத்திற்குப் பலன் ஞானம். இவ் விரண்டும் ஒரே பலனை எப்படி யாகுமென்ருல், ஞானம் உடனே மோக்ஷபலனைக் கொடுப்பதாலும், நிஷ்காம கர்மமும் சொற்ப காலவிளம்பத்தின்பேரில் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குமாகையாலும், பலன் ஒன்றென்று சொல்லப்பட்டது. மேலும், ஞான கர்மங்கள் காரிய காரண ரூபமாய் ஒன்ருகவே யிருக்கின்றன." (இதற்கு இவர் மற்ருெரு விதமாயும் அர்த்தஞ் செய்திருக்கிருர். அதாவது) "யதியாகிய ஞானி மோக்ஷத்தில் ஆநந்த விருத்திக்காகக் கர்மஞ் செய்யவேண்டும்; கிருகஸ்தனை கர்மயோகி மோக்ஷ மடைவதற்காக ஞானத்துடன் கர்மஞ் செய்யவேண்டும்; ஆகையால், அதிகாரக் கிரமமாய்ப் பார்த்தால் ஞானிக்குக் கர்மமும், கர்மயோகிக்கு ஞானமும் வேண்டியிருப்பதால் ஞானமும் கர்மமும் ஒன்ருகச் சொல்லப்பட்டதாகத் தாத்பர்யம்."

(ஸூா) முன்னர் கர்மயோகம் சிரேஷ்டமென்று சொல்லிவிட்டு இப்பொழுது ஞானயோகம், கர்மயோக மிரண்டும் ஒன்றென்றும், ஒரே பலனுள்ளதென்றும் எப்படிச் சொல்லலாமென்ருல், கர்மயோகம்

ஞானத்தை யுண்டாக்கி, முடிவில் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறது. ஞானமும் மோக்ஷத்தைத்தான் கொடுக்கிறது. முடிவான பலன் இரண்டுக்கும் ஒன்றே; ஆகையால், இரண்டும் ஒன்றென்று சொல்லப்பட்டது. ஞான யோகத்தைவிட கர்மயோகம் ஒரு படி தாழ்ந்ததாகவிருக்க, கர்ம யோகம் சிரேஷ்டமென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்றால், கர்மம் செய்யாமல் விடுவதாகிய சந்யாஸம் சிரேஷ்டமா ? கர்மயோகம் சிரேஷ்டமா? என்று நீ கேட்டபடியாலும், நீ இப்போது கர்மாதிகாரியா யிருக்கிறபடியாலும் உனக்குக் கர்மயோகம் சிரேஷ்டமென்று சொன்னோம். வாஸ்தவத்தில் ஞானயோகந்தான் சிரேஷ்டமானது. (5)

ஸூ. ஸந்ந்யாஸஸ்து மஹாபாஹோ து:க²மாப்துமயோக³த: |
யோக³யுக்தோ முநிர்ப்³ரஹ்ம நசிரேணாதி⁴க³ச்ச²தி ||

6. ஸந்ந்யாஸ:(1)-து-மஹாபாஹோ-து:க²ம்-ஆப்தும்-அயோக³த: |
யோக³யுக்த:-முநி:-ப்³ரஹ்ம(2)-ந-சிரேண-அதி⁴க³ச்ச²தி ||

ஹே மஹாபாஹோ	ஓ! தோள்வலிமையுடையவனே!
ஸந்ந்யாஸ:	(பரமார்த்த) உண்மையான சந்யாஸமோ
அயோக³த:	(கர்ம) யோகத்தாலன்றி
ஆப்தும்	அடைவதற்கு,
து:க²ம்	(கஷ்டமானது) அரிது;
யோக³யுக்த:	கர்மயோகத்துடன் கூடிய
முநி:	முனிவன் (தியானஞ் செய்கிறவன்)
ப்³ரஹ்ம	ப்ரஹ்மத்தை
நசிரேண	சீக்கிரமாக
அதி⁴க³ச்ச²தி	அடைகிறான்.

பராக்கிரமமுடைய ஓ! அர்ஜுனா ! உண்மையான சந்யாஸமோ (கர்ம) யோகத்தாலன்றி அடைவதற்குக் கஷ்டமானது (அரிது). கர்ம யோகத்துடன் கூடிப் பகவானை இடைவிடாது தியானம் செய்யும் முனிவன் சீக்கிரத்தில் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

---

(1) "ஸந்ந்யாஸ: - பரமார்த்த சந்யாஸம். அதாவது, ஞானநிஷ்டையை நிலையா யடைந்தவனுக்குக் கர்மம் தானாகவே விட்டுப்போகிறது தான்." (ஸ்ரீதரர்). "ஞானயோகமானது." (ராமாநுஜர்).

(2) "ப்³ரஹ்ம-பரமாத்மநிஷ்டை என்னும் உண்மையான சந்யாஸத்தை." (சங்கரர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "இந்தச் சுலோகத்தினுல் சந்யாஸந்தான் யோகத்தைக் காட்டிலும் மேலானதென்பதாக ஆகின்றது; அப்படியானுல், இந்த அத்தியாயம் 2-வது சுலோகத்தில் 'கர்மசந்யாஸத்தினும், கர்ம யோகம் மேலானது' என முன் சொன்னது எவ்வாறு பொருந்தும்? என்றுல், அங்கு அர்ஜுனன் (ஞானமற்ற) வெறும் கர்மசந்யாஸத்தையும், வெறும் கர்மயோகத்தையும் மனதில் கொண்டு 'அவைகளில் எது மேலானது?' எனக் கேட்டான். அதை அனுசரித்து, பகவான், 'ஞானமில்லாத வெறும் சந்யாஸத்தைவிட, கர்மயோகம் சிரேஷ்டம்' என்று சொன்னுர். ஞானத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் சந்யாஸந்தான் ஸாங்கியம் என்பது பகவான் கருத்து; உண்மையான யோகமும் அதுதான். ஆனுல், யோகமென்னும் சொல்லும், சந்யாஸம் என்னும் சொல்லும், கர்மயோகம் என்னும் பொருளில் வழங்கிவருகின்றனவே எனில், வேதத்தில் கூறிய கர்ம யோகம் எதுவோ அது அதன்பொருட்டாதலால் (உண்மையான சந்யாஸத்திற்குப் பயன்படுவதால்), யோகமெனவும் சந்யாஸமெனவும் உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. கர்மயோகம் எப்படிச் சந்யாஸத்தின் பொருட்டாகின்றது என்பதைப் பகவான் இதில் அருளிச்செய்கிருர்.

"உண்மையான சந்யாஸத்தைக், கர்மயோகத்தினுலல்லாமல் வேறு வழியால் அடைய முடியாது. ஈசுவரனிடத்து அர்பிக்கப்படுவதும், பலனை எதிர்பார்க்காததும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதுமான கர்ம யோகத்தோடு கூடி, ஈசுவரனுடைய வடிவத்தை இடைவிடாது தியானம் செய்துகொண்டிருப்பவன் பரமார்த்த ஞானநிஷ்டை என்னும் உண்மையான சந்யாஸத்தைச் சீக்கிரமாக அடைகிருன். ஆதலால்தான் கர்மயோகம் மேலானது என்றது. பிரகிருதத்தில் கூறிய சந்யாஸமானது பரமாத்மஞானமாதலால் ப்ரஹ்மம் எனப்படுகின்றது. "ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மா ஹி பர:" "நியாஸமென்பது ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மாவே மேலானவன்" என்னும் சுருதியினுல் (தைத்திரீய உபநிஷத் 4-78) காண்க."

(ராமானுஜர்) "முநி: = சொரூபானு ஸந்தானத்துடனிருக்கிற, யோகயுக்த: = கர்மயோகியானவன், ப்ரஹ்ம = தன்னுடைய பிரகிருதி விமுக்த ஆத்ம சொரூபத்தை, நசிரேண = சீக்கிரமாக, அதிகச்சதி = அடைகிருன். ஞானியானவன் பிரயாசையுடன் ஞானயோகத்தைச் சாதிக்கிறபடியால் அவனுக்கு அதிக காலஞ் செல்லும்."

(மத்வர்) "சந்யாஸமென்பது காமக்குரோதிகளை விடுவதுதான். யோகமென்பது - பலாபேக்ஷையன்றி ஈசுவரார்ப்பண புத்தியாய்ச் செய்கிற்தாகிய நிஷ்காம கர்மந்தான். ஒருவன், காமக்குரோதாதிகளை

விட்டதினாலேயே ப்ரஹ்மத்தை யடையமாட்டான். காமக்ரோதாதிகளை விட்டு நிஷ்காம கர்மயோகஞ் செய்துவந்தால், சீக்கிரமாக ப்ரஹ்மத்தை யடைவான். ஆகையினால், காமக்ரோதாதிகளை விடுவதாகிய சந்யாஸத்தைப் பார்க்கிலும் கர்மயோகம் சிரேஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. காமக்ரோதாதிகளை விடுவதினாலே சித்தசுத்தி முதலிய பல னுண்டாகுமே யென்றால், அவை அற்ப பலமாகையால் அது இவ்விடத்தில் உத்தேசிக்கப்படவில்லை.''

(இராகவேந்திரர்) ''காமக்ரோதாதித் தியாகம்(விடுவது) அன்றியில் கர்மயோகம் மாத்திரமாவது, கர்மயோகமன்றியில் காமக்ரோதாதித் தியாகமாத்திரமாவது மோக்ஷ ஹேதுவாகாது. தியாகமும் கர்மயோகமும் சேர்ந்தால், சீக்கிரமாக மோக்ஷம் கிடைக்குமென்பது தாத்பர்யம்.''

(ஸ்வ) இந்தச் சுலோகத்தின் முதல் பாதத்திற்கு பாஷ்யோத்கர்ஷ தீபிகையின் கர்த்தாவாகிய தனபதி என்பவர் அடியிற் கண்டபடியும் அந்வயம் செய்யலாம் என்கிறார்—𑌅𑌯𑍋𑌗𑌤𑌃 = யோக மில்லாமல், 𑌕𑍃𑌤𑌃 = செய்யப்படுகிற, 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 = வெறும் சந்யாஸமானது, 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 = நரகரூபதுக்கத்தை, 𑌆𑌪𑍍𑌤𑍁𑌂 = அடைவதற்காகவே, (𑌭𑌵𑌤𑌿) = ஆகின்றது. (6)

எ. 𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

7. யோகயுக்த:-விசுத்தாத்மா-விஜிதாத்மா-ஜிதேந்த்ரிய: ।
ஸர்வபூதாத்மபூதாத்மா-குர்வந்-அபி-ந-லிப்யதே ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃	கர்மயோகத்துடன் கூடினவனும்,
𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾	பரிசுத்தமான மனதையுடையவனும்,
𑌵𑌿𑌜𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾	தேகத்தை ஜயித்தவனும், அதாவது தேகசுவாதீனமுள்ளவனும்,
𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃	இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும்,
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾	தன் ஆத்மாவைச் சகல பூதங்களுடைய ஆத்மாவாக அறிந்தவனுமிருக்கிறவன்
𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿	கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தபோதிலும்
𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇	கர்மத்தினால் ஒட்டப்படுகிறதில்லை, அதாவது கர்மபந்தத்தை அடைகிறதில்லை.

கர்மயோகியாயும் - பரிசுத்தமான மனதையுடையவனும்-தேகத்தை வசப்படுத்திக்கொண்டவனும் - இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் - சகல பூதங்களிலுள்ள பரமாத்மாவும் தன் ஆத்மாவும் ஒன்றென்று தெரிந்தவனு மிருக்கிறவன், (லோகசங்கிரகத்திற்காகக்) கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தபோதிலும் கர்மபந்தத்தை அடைகிறதில்லை.

---

(1) "ஸர்வ பூதாத்ம பூதாத்ம - தன் ஆத்மாவைச் சகல பூதங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டவன். தனக்குள்ளே இருக்கின்ற ஆத்மாவை ப்ரஹ்மாமுதல் புல்வரையிலுள்ள சகல பூதங்களுடைய ஆத்மாவாகக் காண்கிறவன்; அதாவது, ஸம்யக் தர்சி." (சங்கரர்); "தேவாதி சகல பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவா யிருக்கிற சொரூபத்தையே தனக்கும் ஆத்மாவாக அறிகிறவன்; என்றால், ஞானாகாரத்தினால் ஆத்மாக்கள் சமானமானவர்களென்று அறிகிறவன்." (ராமானுஜர்); "ப்ரஹ்மாமுதலாயுள்ள சகலப் பிரபஞ்சத்திற்கும் ஈசுவரனெவனோ அவனே தனக்கும் ஈசுவரனென்று அறிகிறவன்." (இராகவேந்திரர்). (7)

---

௮. 𑌨𑍈𑌵 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍 ।
𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌨𑍍 𑌅𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌵𑌸𑌨𑍍 ॥

8. ந-ஏவ-கிஞ்சித்-கரோமி-இதி-யுக்த:-மந்யேத-தத்வவித் | [ஸந் ||
பச்யந்-ச்ருண்வந்-ஸ்ப்ருசந்-ஜிக்ரந்-அச்நந்--கச்சந்-ஸ்வபந்-ச்வ

௯. 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌪𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌨𑍍 𑌉𑌨𑍍𑌮𑌿𑌷𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑌿𑌷𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 ।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 ॥

9. ப்ரலபந்-விஸ்ருஜந்-க்ருஹ்ணந்-உந்மிஷந்-நிமிஷந்-அபி |
இந்த்ரியாணி-இந்த்ரியார்த்தேஷு-வர்த்தந்த-இதி-தாரயந் ||

𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍	தத்துவத்தை (உண்மையை) அறிந்தவன்
𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌅𑌪𑌿	பார்த்தாலும் (கண்களின் செய்கை)
𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍 ,,	கேட்டாலும் (காதுகளின் செய்கை)
𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍 ,,	தொட்டாலும் (துவக்கின் செய்கை)
𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌨𑍍 ,,	முகர்ந்தாலும் (மூக்கின் செய்கை)
𑌅𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍 ,,	புஜித்தாலும் (நாக்கின் செய்கை)
𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 ,,	நடந்தாலும் (கால்களின் செய்கை)
𑌸𑍍𑌵𑌪𑌨𑍍 ,,	தூங்கினாலும் (புத்தியின் செய்கை)

ஶ்வஸந் அபி	சுவாசம் விட்டாலும் (பிராண வாயுவின் செய்கை
ப்ரலபந் ,,	பேசினாலும் (வாயின் செய்கை)
விஸ்ருஜந் ,,	(மலஜலம்) விட்டாலும் (பாயு-உபஸ்தங்களின் செய்கை)
க்ருஹ்ணந் ,,	எடுத்தாலும் (கைகளின் செய்கை)
உந்மிஷந் ,,	கண்களை விழித்தாலும் (கூர்மனென்கிற வாயுவின் செய்கை)
நிமிஷந் ,,	மூடினாலும்
இந்த்ரியாணி	இந்திரியங்கள்
இந்த்ரியார்த்தேஷு	இந்திரிய விஷயங்களில்
வர்த்தந்தே இதி	பிரவிருத்தித்திருக்கின்றன என்று
தாரயந்	நிச்சயித்துக்கொண்டவனாக
யுக்த: ஸந்	ஸமாஹிதனாயிருந்துகொண்டு
அஹம் கிஞ்சித்	நான் ஒரு காரியத்தையும்
ந ஏவ கரோமீதி	செய்வதேயில்லையென்று
மந்யேத	நினைப்பான்.

உண்மையை அறிந்தவன் (அதாவது அத்மாவினுடைய உண்மையான தன்மையை அறிந்தவன், பரம்பொருளைக் காண்பவன்) பார்த்தல், கேட்டல், தொடுதல், முகர்தல், புஜித்தல், நடத்தல், தூங்குதல், சுவாசம் விடுதல், பேசுதல், மலஜலம் விடுதல், எடுத்தல், கண்களை விழித்தல், மூடுதல் ஆகிய இச் செய்கைகளைச் செய்தவனாக விருந்தபோதிலும் இந்திரியங்கள் அவைகளின் காரியமாகிய விஷயங்களில் பிரவிருத்திக்கின்றனவென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, மனம் ஒருநிலைப்பட்டவனாகி இருந்துகொண்டு, "ஒரு காரியத்தையும் நான் செய்வதேயில்லை" என்று எண்ண வேண்டும்.

(சங்கரர்) "மந்யேத = எண்ணவேண்டும் என முந்தின வாக்கியத்தோடு இந்த ஒன்பதாவது சுலோகத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளவும். அவன் உண்மையை நன்றாகத் தெரிந்தவனாய் எப்பொழுது எவ்வாறு கொள்ள வேண்டுமென்பது சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறாக உண்மையை உணர்ந்து தேஹேந்திரியங்களுடைய சகல செய்கைகளிலும், அதாவது சகல கர்மங்களிலும் அகர்மத்தையே காண்பவனாய், உள்ளதை உள்ள படி பார்க்கின்ற அவனுக்குச் சர்வகர்ம சந்யாஸத்திலேதான் அதிகாரம்;

அவன் கர்மமில்லாமையைக் காண்கிறபடியாமென்க. 'கானலிலே ஜலம் இருக்கின்றது' என்று எண்ணி நீர் குடிப்பதற்காகச் சென்றவன் 'அங்கு நீர் இல்லை' என்று அறிந்த பின்பும் நீர் குடித்தல் என்னும் பிரயோஜனத்திற்காக மறுபடி அங்கேயே செல்லமாட்டானன்றோ?"

(ஷூர்) இதில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறவனை ஞானநிஷ்டனாக அறியத்தக்கது. உண்மையான சந்யாஸம் இதுதான். (8-9)

---

௧௦. ப்³ரஹ்மண்யாதா⁴ய கர்மாணி ஸங்க³ம் த்யக்த்வா கரோதி ய: ।
லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்³மபத்ரமிவாம்ப⁴ஸா ॥

10. ப்ரஹ்மணி1-ஆதாய-கர்மாணி-ஸங்கம்(2)-த்யக்த்வா-கரோதி-ய:।
லிப்யதே-ந-ஸ:-பாபேந-பத்மபத்ரம்-இவ அம்பஸா ॥

ய:	எவன்
கர்மாணி	கர்மங்களை
ப்³ரஹ்மணி	ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில்
ஆதா⁴ய	ஒப்புவித்து (அர்ப்பணஞ் செய்து)
ஸங்க³ம் த்யக்த்வா	பலனில் ஆசையை விட்டு
கரோதி	(கர்மங்களைச்) செய்கின்றானோ
ஸ:	அவன்,
அம்ப⁴ஸா	ஜலத்தினால்
பத்³மபத்ரமிவ	தாமரையிலைபோல
பாபேந	(புண்ணிய) பாபத்தினால்
ந லிப்யதே	ஒட்டப்படுவதில்லை.

எவன் கர்மங்களைப் பரமாத்மாவிடத்தில் ஒப்புவித்து (ஈசுவரார்ப்பண புத்தியோடு செய்து) பலாபேக்ஷையை விட்டுச் செய்கின்றானோ, அவன், தாமரையிலையானது எப்படி ஜலத்தினால் ஒட்டப்படுகிறதில்லையோ, அதுபோன்று (புண்ணிய) பாபங்களினால் ஒட்டப்படுகிறதில்லை.

---

(1) "ப்ரஹ்மணி=பிரகிருதியினிடத்தில்." (ராமாநுஜர்)

(2) "ஸங்கம்=மோக்ஷபலனில்கூட இச்சையை." (சங்கரர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஆனால், எவன் உண்மையை அறியாதவனோ, அன்றியும் கர்மயோகத்தை மேற்கொண்டவனோ, அவன் 'வேலைக்காரன் யஜமானனுக்காக வேலை செய்வதுபோல' 'நான் அவனுக்காக (ஈசுவரனுக்காகக்) கர்மத்தைச் செய்கிறேன்' என்று சகல கர்மங்களையும் ஈசுவர

னிடத்து வைத்து முக்தியாகிய பலனிலும் பற்றைவிட்டுச் செய்வதால் அவனிடத்தில் 'தாமரையிலையிலே ஜலம் போலப்' பாவம் ஒட்டுவதில்லை. கேவலம் மனம் பரிசுத்தப்படுதல்மாத்திரமே அவனுடைய கர்மத்திற்குப் பலனாகின்றது."

(ஸூ) இதில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறவனைக் கர்மாதிகாரியாக அறியத்தக்கது. இந்தச் சுலோகத்தை, கர்க்கஸம்ஹிதை: மாதுரியகண்டம்: அத். 1, சுலோகம் 54-ல் காண்க. (10)

---

௧௧. 𑌕𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍇𑌵𑌲𑍈𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌰𑌪𑌿 ।
𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 ॥

11. காயேந-மநஸா-புத்த்யா-கேவலை:-இந்த்ரியை:-அபி |
யோகிந:-கர்ம-குர்வந்தி-ஸங்கம்-த்யக்த்வா-ஆத்மசுத்தயே ||

𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃	கர்மயோகிகள்
𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾	பலாபேக்ஷையை விட்டு
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇	சித்தசுத்திக்காக
𑌕𑍇𑌵𑌲𑍈𑌃 𑌕𑌾𑌯𑍇𑌨	வெறும் தேகத்தினாலும்
,, 𑌮𑌨𑌸𑌾	,, மனதினாலும்
,, 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾	,, புத்தியினாலும்
,, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌃	,, இந்திரியங்களினாலும்
𑌕𑌰𑍍𑌮	கர்மத்தை
𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿	செய்கிறார்கள்.

கர்மயோகிகள் பலாபேக்ஷையைவிட்டு, சித்த சுத்திக்காக வெறும் தேகத்தாலும், வெறும் மனதாலும், வெறும் புத்தியினாலும், வெறும் இந்திரியங்களாலும் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள்.

(சங்கரர்) "எனதென்பதை விட்டு 'ஈசுவரனுக்காகவே செய்கிறேன், என்னுடைய பலனுக்காக அன்று' என ஒவ்வொரு செய்கையிலும் எனதென்பது இல்லாதிருத்தற்பொருட்டு 𑌕𑍇𑌵𑌲𑍈𑌃 = வெறும் (அதாவது மமகார மில்லாத) என்னும் சொல்லைச் சரீரம் முதலியவற்றோடும் தனித்தனியே கூட்டி, கர்மயோகிகள் பலாபேக்ஷையை விட்டு, சித்த சுத்திக்காக (வெறும்) தேகத்தாலும், (வெறும்) மனத்தாலும், (வெறும்) புத்தியினாலும், (வெறும்) இந்திரியங்களாலும் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள் என்று கொள்ளவேண்டும். ஆதலால், அதிலேயே உனக்கு அதிகாரமாதலின் நீ கர்மத்தையே செய்யக்கடவாய்.

(ஸ்ரீதரர்) "சித்த சுத்திக்காகத் தேகத்தினுல் செய்யப்பட்டது ஸ்நாநாதிகள், மனதினுல் செய்யப்பட்டது தியாநாதிகள், புத்தியினுல் செய்யப்பட்டது தத்துவநிச்சயம், இந்திரியங்களினுல் செய்யப்பட்டது சிரவண கீர்த்தநாதிகள்."

(ஹூ) "𑌕𑍇𑌵𑌲𑍈𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌃" என்பதற்கு "அபிமானமற்றிருக்கிற இந்திரியங்களினுலே" என்று அர்த்தம் செய்யலாம். அதாவது, தான் செய்யும் கர்மத்தில், இந்திரியங்களால் கிரகிக்கப்படும் வஸ்துக்களில் விருப்பு வெறுப்பு வைக்காமலென்பது கருத்து. (11)

---

௧௨. 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑍀𑌂 ।
𑌅𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌫𑌲𑍇 𑌸𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

12. யுக்த꞉(1)-கர்மபலம்-த்யக்த்வா-ஶாந்திம்(2)-ஆப்நோதி-நைஷ்டிகீம் ॥
அயுக்த꞉-காமகாரேண-பலே-ஸக்த꞉-நிபத்யதே ॥

𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃	கர்மயோகத்தைக் கூடியவன் கர்மயோகியானவன்
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾	கர்மத்தின் பலனில் அபேக்ஷையை விட்டு
𑌨𑍈𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑍀𑌂	நிஷ்டையினு லுண்டாகிற
𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂	சாந்தியை
𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿	அடைகிறுன்;
𑌅𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃	யோகயுக்தனுயில்லாமல்
𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣	காமத்தின் தூண்டுதலினுல்
𑌫𑌲𑍇	பலனில்
𑌸𑌕𑍍𑌤𑌃	ஆசையையுடையவன்
𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇	(கர்மத்தால்) கட்டப்படுகிறுன்.

கர்மயோகியானவன், கர்மத்தில் பலாபேக்ஷையை விட்டு, (ஆத்ம) நிஷ்டையினுல் அடையத்தகுந்த சாந்தியை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறுன். யோகத்தோடு கூடினவனு யில்லாமல் ஆசையினுல் ஏவப்பட்டுப் பலனில் இச்சையுடையவன் (கர்மத்தால்) கட்டப்படுகிறுன்.

---

(1) "யுக்த꞉=ஈசுவரனுக்காகக் கர்மங்களைச் செய்கிறேன், என்னுடைய பலனுக்காக அன்று' என்னும் சித்த சமாதான முள்ளவன்." (சங்கரர்); "பரமேசுவர நிஷ்டையில் நிலைத்திருக்கிறவன்." (ஸ்ரீதரர்); "ஆத்மப் பிரயோஜனத்திலேயே திருஷ்டியுள்ளவன்." (ராமாநுஜர்).

(2) "𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂=ஆத்மாநுபவ சுகத்தை." (ராமாநுஜர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஈசுவரனுக்காகக் கர்மங்களைச் செய்கிறேன், என்னுடைய பயனுக்காக அன்று' என இவ்வாறு மனச் சமாதானத்தை அடைந்தவனாய், கர்மத்தின் பயனை விட்டுக் கர்மத்தைச் செய்பவன், முதலில் சத்வ சுத்தி (அந்தக்கரண சுத்தி), பிறகு ஞானப் பிராப்தி, பிறகு சர்வகர்ம சந்யாஸம், பிறகு ஞானநிஷ்டை இவைகளைப் படிப்படியாய் (முறையே) அடைந்து கடைசியாக மோக்ஷமென்னும் சாந்தியைப் பெறுகிறான். சத்வ சுத்தியாதல், பிறகு ஞானமடைதல், பிறகு சகல கர்மங்களையும் விடுதல், பிறகு ஞானநிஷ்டையை அடைதல் என்னும் இவ்வித முறை, வாக்கியத்தில் தொக்கிநின்றதாகக் கொள்ளல் வேண்டும். ஆனால், ஒரு நிலையில்லாத மனத்தினனாய், காமத்தினால் தூண்டப்பட்டு, 'என் பயனுக்காக இத் தொழிலைச் செய்கிறேன்' எனப் பயனிலே பற்றுள்ளவன் கர்மத்தினால் கட்டுண்டு கிடக்கிறான். ஆதலால், நீ கர்மயோகத்தைக் கூடினவனாய் இரு என்பது பொருள்." (12)

௧௩. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌵𑌶𑍀 ।
𑌨𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌦𑍇𑌹𑍀* 𑌨𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 ॥

13. ஸர்வகர்மாணி-மநஸா-ஸந்ந்யஸ்ய- ஆஸ்தே-ஸுகம்-வசீ |
நவத்வாரே-புரே-தேஹீ-ந-ஏவ-குர்வந் ந-காரயந் ||

𑌵𑌶𑍀 𑌦𑍇𑌹𑍀	இந்திரியங்களை ஜயித்த தேகியானவன்
𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿	சகல கர்மங்களையும்
𑌮𑌨𑌸𑌾	விவேகபுத்தியினால்
𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯	ஒழித்துவிட்டு,
𑌨𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍	(ஒன்றும்) செய்யாதவனாகவே
𑌨 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍	செய்விக்காதவனாகவே
𑌨𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇	ஒன்பது வாயில்களையுடைய
𑌪𑍁𑌰𑍇	பட்டணத்திலே அதாவது தேகத்திலே
𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌆𑌸𑍍𑌤𑍇	சுகமாகத் தங்கியிருக்கிறான்.

இந்திரியங்கள், மனம் இவைகளைச் சுவாதீனமாயுடைய தேகியானவன், தேகத்தோடு கூடியிருப்பவன், சகல கர்மங்களையும், விவேகத்தையுடைத்தான மனதினாலே ஒழித்துவிட்டு, ஒன்பது வாயில்களையுடைய பட்டணத்தைப்போலிருக்கிற தேகத்தில் ஒன்றும் செய்யாமலும், செய்விக்காமலும் ஆனந்தமாய்த் தங்கியிருக்கிறான்.

* '𑌦𑍇𑌹𑍇' என்று ஒரு பாடமுமுண்டு.

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஆனால், பரம்பொருளைக் காண்பவன் எவனோ அவன் எப்படி இருக்கின்றான் என்பது இதில் கூறப்படுகிறது. அவ்விதமாய்ப் பரம்பொருளைக் கண்டவன்: நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம், பிரதிஷித்தம் என்னும் சகல கர்மங்களையும் விவேக புத்தியினால் ஒழித்துவிட்டு, அதாவது கர்மம் முதலியவற்றிலே அகர்மத்தைக் கண்டு, கர்மங்களை முற்றும் விட்டுச் சுகமாகத் தங்கியிருக்கிறான். நித்தியகர்மம் என்பது, தவறாமல் அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டியவை (ஸந்த்யாவந்தனம் முதலியன). நைமித்திக்கர்மம் என்பது, யாதாயினும் ஓர் நிமித்தத்தால் ஆவது (கிரகண காலங்களில் ஸ்நானம் செய்தல் இவை போன்றது). காம்யகர்மம் என்பது, ஏதேனும் பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுவது. இவை செய்தே தீரவேண்டும் என்பதில்லை. பிரதிஷித்தம், செய்யத்தகாதென்று விலக்கப்பட்டது.] அவன் தேகம், வாக்கு, மனம் ஆகிய இவைகளின் வியாபாரங்களை விட்டவன்; ஆயாசமில்லாதவன், தெளிந்த (ஸந்தோஷமான) மனதுள்ளவன்; ஆத்மாவைத் தவிர வேறு வெளிப் பிரயோஜனங்களெல்லாம் ஒழிந்தவனாதலின் அவன் சந்தோஷமாகத் தங்கியிருக்கிறான் எனச் சொல்லப்பட்டது. 'வசி' என்பதற்கு 'இந்திரியங்களை ஜயித்து' என்பது பொருள். அவன் எங்கே எவ்வாறு தங்கியிருக்கிறான் என்பது சொல்லப்படுகிறது. ஒன்பது வாசல் உள்ள பட்டணம் என்பது இந்தத் தேகம். எப்படியெனில், ஆத்மா உணர்வதற்கு வழிகளாய்த் தலையிலுள்ள துவாரங்கள் (வாசல்) ஏழு. (அதாவது, கண் இரண்டு, செவி இரண்டு, மூக்குத் துவாரங்கள் இரண்டு, வாய் ஒன்று. மலஜலங்களை விடுவதற்கான கீழ்த் துவாரங்கள் இரண்டு.) ஆக இந்த ஒன்பது துவாரங்களோடு கூடிய தேகமானது ஒன்பது வாசலுள்ள பட்டணம் எனப்படுகின்றது. அது பட்டணம்போலிருப்பதால் பட்டணமெனப்பட்டது. இந்தப் பட்டணம் ஆத்மாவையே அரசனாகக் கொண்டது. இந்த நகரத்திற்குக் குடிகளாவன: ஐம்புலன்களும், மனம் புத்தி அவற்றின் விஷயங்களுமாம். இக் குடிகள் அனைவரும் ஆத்மாவின் பொருட்டுத் தத்தம் செய்கைகளில் செல்லுபவையாய்த் தங்களுடைய பிரபுவாகிய ஆத்மாவுக்கு வெளி விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் காரணங்களாதலால் குடிகளை ஒக்கும். இவைகள் செய்யும் சகல வேலைகளும் ஆத்மாவின் பிரயோஜனத்திற்காகவேயாம். இந்த ஒன்பது வாசல் பட்டணமான அந்தத் தேகத்தில் தேகி (ஆத்மாவானவன்) சகல கர்மங்களையும் ஒழித்து ஒரு காரியமும் செய்பவனும் செய்விப்பவனும் அல்லாதவனாய்ச் சுகமாய்த் தங்கியிருக்கின்றான்.

"சந்யாஸியானாலும் சந்நியாஸி யல்லாதவனானாலும் ஒவ்வொரு ஜீவனும் தேகத்திலேதான் தங்கியிருக்கிறானாகையால், இங்கு 'தேஹே' என்கிற விசேஷணத்தின் பிரயோஜன மென்னவென்றால், தேகம் இந்திரியங்கள் இவற்றின் சேர்க்கையை ஆத்மாவாக அறியும் அஞ்ஞானியான ஜீவனுக்குத்தான் 'வீட்டிலோ தரையிலோ அல்லது ஆசனத்திலோ தங்கியிருக்கிறேன்' என்னும் எண்ணம் உண்டாவதுபோல' தேகத்தில் தங்கியிருக்கிறேன் என்னும் எண்ணம் உண்டாவதில்லை. ஆனால், தேகம் முதலானவற்றின் சேர்க்கைக்கு வேறாக ஆத்மாவை அறிகிற ஞானிக்குத் தேகத்தில் தங்கியிருக்கிறேன் என்னும் எண்ணம் உண்டாகும். சகல கர்மங்களையும் விட்ட ஞானியானவன் வீட்டில் தான் இருப்பதுபோல, ஒன்பது வாசல் பட்டணமாகிய இந்தத் தேகத்திலே பிராரப்த கர்மம் முடியுமளவும் தங்கியிருத்தல் என்பது பொருந்தும். ஆகவே, இந்த விசேஷணம் ஞானி அஞ்ஞானி இவர்களுடைய எண்ணங்களின் பேதத்தைக் குறித்து நிற்கின்றது. ஞானி: தேகம், இந்திரியம் இவைகளின் தொழில்களைத் துறந்துவிடுகிறான் என்றாலும், 'வெண்மைநிறமான தன்மையானது பாலோடு சேர்ந்திருப்பதுபோலச்' செய்பவனாயும்செய்விப்பவனாயுமிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவோடு ஒற்றித்திருக்கலாம் என்று சந்தேகம் உண்டாகாதிருக்கும்பொருட்டு 'நைவகுர்வந்நகாரயந்' என்று சொல்லப்பட்டது. ஆத்மாவுக்கு இவைகள் தானாகவே இல்லை என்பதைக் குறிப்பிக்கிறது. "அவிகார்யோ'யம்" என்று 2-வது அத், 25-சு-லும் "ஶரீரஸ்தோऽபி நகரோதி நலிப்யதே" என்று 13-வது அத்யாயம், 31-வது சுலோகத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "த்யாயதீவலேலாயதீவ = ஆத்மா நினைப்பதுபோலவும் அசைவதுபோலவும் உள்ளது" என்னும் ப்ரஹதாரண்யகம்(4-3-7)சுருதியினாலும் இதனை அறிக."

(ஸ்ரீ) தேகம் ஒன்பது துவாரங்களை யுடையதாகையால் அந்தத் தேகத்தை ஒன்பது வாயில்களையுடைய பட்டணத்திற்குச் சமானமாக வருணிக்கப்பட்டது. தேகத்தில ஒன்பது வாயில்கள் எவையென்றால், கண்-2, காது-2, மூக்கு-2, வாய்-1, பாயு-1, உபஸ்தம்-1, ஆக ஒன்பது. பட்டணத்தை உபமானமாகச் சொன்னதின் கருத்து என்னவென்றால், ஒன்பது வாயில்களையுடைய ஒரு கோட்டையிலிருந்துகொண்டு தானாகவும், தன் மந்திரிமுதலிய பரிவாரங்கள் மூலமாகவும் பல விஷயங்களில் பிரவிருத்தித்தும் - பல செய்கைகளைச் செய்துகொண்டும் செய்வித்துக்கொண்டும் நெடுங்காலம் இராஜ்ஜிய தந்திரம் நடத்திவந்த ஒரு அரசன், இராஜ்ஜியாதிகாரத்தில் வெறுப்புற்று

அந்த அதிகாரத்தை வேறொருவர் வசம் செய்துவிட்டு அந்தப் பட்டணத்திலேயே வாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறான். அவன் அந்தப் பட்டணத்திற்குள்ளேயே வாசமாயிருந்தாலும், இராஜ்ஜிய தந்திரத்தினா லுண்டாகும் சகல கவலையும் அவ் வரசனை விட்டு நீங்கிக் கவலையற்று அந்த அரசன் எப்படிச் சுகமாக இருப்பானோ, அப்படிப் போல, தேகமாகிற கோட்டைக்குள் இருந்துகொண்டு, இந்திரியங்கள் மனம் புத்தி அகங்காரம் தேகம் இவைகளாற் செய்யப்படும் சகல கர்மங்களையும் தானே செய்வதாகவும் - இந்திரியாதிகளைக் கொண்டு தானே செய்விப்பதாகவும் பிரமை யடைந்து, அதனால் சுகதுக்கங்களைத் தன்னுடையதாகப் பாவித்துவந்த இந்த ஆத்மாவானவன் ஞானம் அடைந்து, தான் அனுபவித்துவந்த சுகதுக்காதிகள் தன்னுடையதுமல்ல, தேகேந்திரியாதிகளின் செய்கைக்குத் தான் கர்த்தாவும் அல்லவென்று அறிவானாகில், அப்படித் தெரிந்த பிறகு தேகாதிகளால் அவைகளின் வியாபாரம் நடந்துகொண்டிருந்தபோதிலும் அவைகளின் சம்பந்தத்தை விட்டுத் தேகத்திற்குள் சுகமாயிருப்பான் என்பதை விளக்கும் பொருட்டுப் பட்டணம் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. (13)

---

௧௪. न कर्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः ।
न कर्मफलसंयोगं स्वभावस्तु प्रवर्तते ॥

14. ந-கர்த்ருத்வம்-ந-கர்மாணி-லோகஸ்ய-ஸ்ருஜதி-ப்ரபு:(1) ।
ந-கர்மபலஸம்யோகம்-ஸ்வபாவஸ்-து-ப்ரவர்ததே ॥

प्रभुः	பிரபு (ஆத்மா)
लोकस्य	உலகத்திற்கு
कर्तृत्वं	கர்த்ருத்துவத்தை
न सृजति	சிருஷ்டிக்கவில்லை;
कर्माणि	கர்மங்களை
न (सृजति)	சிருஷ்டிக்கவில்லை;
कर्मफलसंयोगं	கர்மத்தின் பலனோடு கூடுதலையும்
न (सृजति)	சிருஷ்டிக்கவில்லை;
स्वभावस्तु	ஸ்வபாவமென்பதுதான்
प्रवर्तते	பிரவிருத்திக்கின்றது.

தேகத்தின் அதிபதியான ஆத்மாவாகிய பிரபு உலகத்திற்குக் கர்த்ருத்துவத்தையாவது, கர்மங்களையாவது, கர்ம பலனிற் பற்றுதலையாவது உண்டாக்கவில்லை. ஸ்வபாவமென்பதுதான், அதாவது மாயைதான்

ப்ரவிருத்திக்கின்றது (கர்த்ருத்துவாதி, மாயையின் குணத்தா லுண்டான தென்பது தாத்பர்யம்).

---

(1) "ப்ரபு:=ஈசுவரன்" (ஸ்ரீதரர்), 'ஆளுகிறவர்' என்பது பொருள். அடுத்த சுலோகத்தில் "விபு:" என்கிற பிரயோகத்தையும் பார்க்க.

(சங்கர பாஷ்யம்) "கர்த்தாவாதலே ஆத்மா உண்டாக்குவதில்லை; அதாவது; 'நீ இதைச் செய்' என்று தானாக ஆத்மா ஒருவனைத் தூண்டுவதில்லை. ஒருவன் தான் அடைய விரும்பிய வண்டிகள் குடங்கள் மாளிகைகள் முதலியவற்றையும் ஆத்மா உலகத்திற்கு உண்டுபண்ணுவதில்லை. அன்றியும், வண்டி முதலியவற்றைச் செய்தவன் அத் தொழிலின் பயனோடு கூடுதலையும் ஆத்மா உண்டாக்குவதில்லை. ஆத்மா தானாக ஒன்றையும் செய்வதும் செய்விப்பதும் இல்லையானால் அப்பொழுது எது செய்வதாயும் செய்விப்பதாயும் இருக்கிறது என்றால், ஸ்வபாவ மென்பதுதான். அதாவது இயற்கை, அவித்தை, பிரகிருதி முக்குணமயமான மாயையானது சேஷ்டிக்கின்றது. "தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா" என்று பின் வருகிற 7-வது அத். 14-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க."

(ராமானுஜர்) "லோகஸ்ய=தேவ, மநுஷ்ய, பசு, பக்ஷி, ஸ்தாவராதி ரூபங்களானதும், பிரகிருதி சம்பந்தத்தோடு கூடியிருக்கிறதுமான இந்த லோகத்திற்கு, கர்த்ருத்வம்=தேவமனுஷ்யாதிகளில் அவரவர்களுக்குத் தனித்தனி கர்த்ருத்துவத்தையும், கர்மாணி = அவரவர்களுக்குத் தனித்தனி கர்மங்களையும், கர்மபல ஸம்யோகம்=அந்தந்தக் கர்மங்களா லுண்டான பலன்களில் அவரவர்களுக்குத் தனித்தனி சம்பந்தத்தையும், ப்ரபு:=கர்ம பந்தம் நீங்கித் தன் ஸ்வரூபத்தோடிருக்கிற ஆத்மாவானவன், ந ஸ்ருஜதி=உண்டாக்குகிறதில்லை, ஸ்வபாவ: =பிரகிருதி வாசனையாகிற அநாதிகாலமாய்த் தொடர்ந்து வந்த பூர்வகர்மங்களா லுண்டான தேவமனுஷ்யாதி ஆகாரங்களாகிய பிரகிருதி சம்பந்தத்தினா லுண்டான தேகாபிமான வாசனையானது, ப்ரவர்த்ததே = உண்டு பண்ணுகிறது. கர்த்ருத்துவாதி, சுவபாவத்தினா லுண்டானதே யன்றி ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்துவ மில்லை."

(இராகவேந்திரர்) "ப்ரபு:=ஜடவஸ்துக்களைப் பார்க்கிலும் சமர்த்தனான ஜீவன், லோகஸ்ய=ஜனங்களுக்காவது தனக்காவது, கர்த்ருத்வம்=கர்த்ருத்துவத்தையாவது, கர்மாணி=கர்மங்களையாவது, கர்மபல ஸம்யோகம்=கர்மபலனில் பற்றுதலையாவது, ந ஸ்ருஜதி = சுதந்தரனா

யுண்டாக்கவாவது, தானுடையவாவது சக்தனல்ல. 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁=சுதந்தரனாய்ச் சகலத்தையுமுண்டுபண்ணுகிறவனாகிய ஈசுவரன், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇=சுதந்தரனாயுண்டுபண்ணுகிறார்; அல்லது, 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃=ஈசுவரன், 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯=ஜீவர்களுக்கு, 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂=கர்த்ருத்துவம், 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿=கர்மங்கள், 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌂=கர்மபல சம்பந்தம் இவைகளில், 𑌨 𑌸𑍃𑌜𑌤𑌿=சுவாதந்திரியம் கொடுக்கிறதில்லை. (14)

---

௧௫. 𑌨𑌾𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌨 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌃 ।
𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌤𑌵𑌃 ॥

15. ந-ஆத³த்தே-கஸ்யசித்-பாபம்-ந-ச-ஏவ-ஸுக்ருதம்-விபு⁴: |
அஜ்ஞானேந-ஆவ்ருதம்-ஜ்ஞானம்-தேந-முஹ்யந்தி-ஜந்தவ: ||

𑌵𑌿𑌭𑍁𑌃	எங்கும் நிறைந்த ஆத்மா
𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍	ஒருவனுடைய
𑌪𑌾𑌪𑌂	பாபத்தையும்
𑌨𑌾𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇	வாங்கிக்கொள்ளுகிறதேயில்லை;
𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂	புண்ணியத்தையும்
𑌨𑍈𑌵𑌾𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇	வாங்கிக்கொள்ளுகிறதேயில்லை;
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂	ஞானமானது
𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨	அஞ்ஞானத்தினால்
𑌆𑌵𑍃𑌤𑌂	மூடப்பட்டிருக்கிறது;
𑌤𑍇𑌨	அதனால்
𑌜𑌨𑍍𑌤𑌵𑌃	பிராணிகள்
𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿	மோஹத்தை அடைந்திருக்கின்றன.

எங்கும் நிறைந்த பரமாத்மாவானவர் ஒருவனுடைய பாபத்தையாவது, புண்ணியத்தையாவது வாங்கிக் கொள்ளுகிறதில்லை. ஞானமானது அஞ்ஞானத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் பிராணிகள் மோஹத்தை அடைந்திருக்கின்றன.

(சங்கரர்) "ஒருவன் உண்மையிலே பக்தனாயிருந்தாலும் அவனுடைய நல்வினையையாவது, அல்லது பக்தர்களால் செய்யப்பட்ட தீவினையையாவது சர்வவியாபியான பரமாத்மா வாங்கிக்கொள்வதில்லை. அப்படியானால், பக்தர்களால் பூஜை யாகம் தானம் ஹோமம் முதலான நல்வினைகள் எதற்காகச் செய்யப்படுகின்றன என்றால், விவேக அறிவு அஞ்ஞானத்தால் மூடப்பட்டுக் கிடக்கின்றது; ஆகவே, விவேகமில்லாத

ஸம்ஸாரிகளான பிராணிகள் 'நான் செய்கிறேன், செய்விக்கிறேன், அநுபவிக்கிறேன், அநுபவிக்கும்படி செய்கிறேன்' என்று மோஹத்தினால் நினைக்கிறார்கள்; (இந்த மோஹம் நீங்குவதற்காகத்தான்)."

(ஸ்ரீதரர்) "ஈசுவரன் சர்வத்திர சமமாயிருக்கிறாரென்கிற ஞானமானது, தண்டனையும்கூட அநுக்கிரகந்தானென்று அறியாமையாகிய அஞ்ஞானத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தங்கள் பூர்வ கர்மாநுசாரமாய்த் துக்கத்தை அனுபவிக்கும்போது, 'பகவான் பக்ஷபாதி' என்று எண்ணுகிறார்கள்."

(ராமாநுஜர்) "விபு:=ஆத்மா (ஜீவன்), கஸ்யசித்=புத்திர மித்திரர்களுடைய, பாபம்=பாபபலனாகிய துக்கத்தை, நாதத்தே= போக்கடிக்கிறதில்லை. அதாவது, தன்னுடையவனென்கிற அபிமானத்தால் அந்தப் பாபத்திற்குப் பரிகாரஞ் செய்யவோ அதைத் தான் கிரகித்துக் கொள்ளவோ ஏற்படுகிறதில்லை. கஸ்யசித்=சத்துருவாகிய ஒருவனுடைய, ஸுக்ருதம்=புண்ணியபலமாகிய சுகத்தை, நாதத்தே= போக்கடிக்கிறதில்லை. ஏனென்றால், விபு: = குறித்த ஒரு தேசத்திலிருக்கிறவனல்ல; அதாவது, எங்கும் வியாபித்தவன்; இவனுக்குப் புத்திர மித்திரனென்பது மில்லை, துவேஷியு மில்லை. ஆகையால், ஒருவனுடைய பாப புண்ணியங்களைப் போக்கடிக்கக் காரணமே யில்லை. ஆனால், உலகத்தில் துவேஷி, பந்து என்று வியவகரிக்கப்படுகிறதே யென்றால், அந்த வியவகாரம் பூர்வ கர்மவாசனையினா லுண்டானது. எப்படியெனில், அஜ்ஞானேந ஆவ்ருதம் ஜ்ஞாநம்=சுகஸ்வரூப ஞானமானது அஞ்ஞானத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் பந்து, துவேஷி என்கிற அபிமான முண்டாகிறது."

(இராகவேந்திரர்) "விபு:= ஜீவனானவன், கஸ்யசித் பாபம் நாதத்தே=ஒரு துஷ்கர்மத்தினுடைய பலனாகிய பாபத்தைச் சுதந்திரமாயடையவாவது, கஸ்யசித் ஸுக்ருதம் = ஒரு சத்கர்மத்தினுடைய பலனாகிய புண்ணியத்தைச் சுதந்திரமா யடையவாவது சக்தனல்ல. ஈசுவரன் தான் அந்தக் கர்மபலன்களைக் கொடுத்தற்குச் சக்தன். அல்லது, விபு:= ஈசுவரனுக்குப் பாபகர்மமாவது புண்ணியகர்மமாவது ஒன்று மில்லாததினாலே அந்தக் கர்மபலனும் அவனுக்கில்லை. 'பாபபுண்ணிய பலன்களற்ற ஈசுவரன் ஒருவ னிருப்பானாகில், ஏன் காணப்படுகிறதில்லை?' என்றால், ஜீவனுடைய ஞானமானது அஞ்ஞானத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதால் ஈசுவரனை யறியவில்லை." (15)

௧௬. 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 * ।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑍍 ॥

16. ஜ்ஞாநேந-து-தத்-அஜ்ஞாநம்-யேஷாம்-நாசிதம்-ஆத்மந: ।
தேஷாம்-ஆதித்யவத்-ஜ்ஞாநம்-ப்ரகாசயதி-தத்-பரம்(1) ॥

𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂	எவர்களுடைய
𑌤𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂	அந்த அஜ்ஞானமானது
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨	ஆத்மாவைப்பற்றிய ஞானத்தினால்
𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑌂	நாசம் செய்யப்பட்டுள்ளதோ
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂	அவர்களுக்குத்தான் ஞானமானது
𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌤𑍍	சூரியன்போல்
𑌤𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌂	அந்தப் பரம்பொருளை
𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿	பிரகாசிக்கச் செய்கின்றது.

எவர்களுடைய அந்த அஞ்ஞானமானது ஆத்மாவைப்பற்றிய ஞானத்தினால் நாசம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ, அவர்களுக்குத்தான் ஞானமானது சூரியனைப்போல பரப்ரஹ்ம சொரூபத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது. சூரியனுடைய பிரகாசமானது இருட்டைப் போக்கடித்து வஸ்துக்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதுபோலப் பிரகாசிப்பிக்கிறது.

---

* '𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂' என்றும் பாடம். 'ஆத்மாக்களுடைய' என்று அர்த்தம்.

(1) "தத்பரம்-பரிபூர்ணமான ஈசுவர ஸ்வரூபத்தை." (ஸ்ரீதரர்).

(சங்கரர்) "எந்த அஞ்ஞானத்தினால் மூடப்பட்டுப் பிராணிகள் மயங்குகின்றனவோ அந்த அஞ்ஞானமானது ஆத்மாவைப்பற்றிய விவேக அறிவினால் நசிக்கப்பட்டுப்போனால், அப்பொழுது அந்தப் பிராணிகளுக்கு அந்த ஞானமானது, 'சூரியன் உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் கூட்டத்தையெல்லாம் விளங்கத் தோற்றுவிக்கின்றதுபோல' அறிய வேண்டிய பரமார்த்த உண்மையாகிய அப் பரம்பொருளெல்லாம் நன்றாய் விளங்கும்படி செய்கின்றது."

(ராமாநுஜர்) "𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 = பிரகிருதியிலிருந்து விடுபட்டிருக்கிற ஆத்மாக்களுடைய, 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 = அநாதிகாலமாய்ப் பிரவிருத்தித்திருக்கிற கர்மக்கூட்டங்களாகிய அஞ்ஞானமானது, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 = எந்த ஞானத்தினாலே, அதாவது ஆத்மசொரூபவிஷய பரிபூர்ண ஞானத்தினாலே, 𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑌂 = நசிக்கப்பட்டதோ, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 = அந்த அஞ்ஞானம் நீங்கினவர்களுடைய, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 = பரிபூர்ணமானதும் சுபாவமானதுமாகிய

அந்த ஞானமானது, ஆதித்யவத் = சூரியனுடைய பிரகாசம்போல், ப்ரகாசயதி=சகலத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கிறது. எவர்களுடைய அஞ்ஞானம் நாச மடைந்ததோ, தேஷாம்=அவர்களுடைய என்கிற பகுவசனமானது, ஜீவஸ்வரூபம் பலவென்பதைக் காண்பிக்கிறது. அவித்தையினால் பலவாகத் தோற்றுகிறதேயன்றி வாஸ்தவத்தி லொன்றுதானென்னும் பக்ஷம் சரியல்ல. ஏனென்றால், அவித்தை நாசமடைந்த பிறகும், பலவென்கிற அர்த்தம் இதில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஜீவன்கள் பலவென்பதும், ஜீவேசுவரபேத மென்பதும் ஏற்படுகிறது." (16)

கஎ. தத்புத்தயஸ்ததாத்மாநஸ்தந்நிஷ்டாஸ்தத்பராயணா: ।
கச்சந்த்யபுநராவ்ருத்திம் ஜ்ஞாநநிர்தூதகல்மஷா: ॥ *

17. தத்புத்தய(1)-ததாத்மாந:(2)-தந்நிஷ்டா:(3)-தத்பராயணா:(4)
கச்சந்தி-அபுநராவ்ருத்திம்-(5)ஜ்ஞாநநிர்தூதகல்மஷா: ॥

தத்புத்தய:	(பரமார்த்த தத்துவமாகிய) அதிலே புத்தியுள்ளவர்களாயும்,
ததாத்மாந:	அதையே ஆத்மாவாகக் கொண்டவராயும்,
தந்நிஷ்டா:	அதிலேயே நிலைத்திருப்பவர்களாயும்,
தத்பராயணா:	அதையே பரம கதியாக (அடைக்கலமாக) அடைந்தவர்களாயும்,
ஜ்ஞாநநிர்தூதகல்மஷா:	ஞானத்தினால் பாபங்களைப் போக்கடித்துக்கொண்டவர்களாயுமிருக்கிறவர்கள்
அபுநராவ்ருத்திம் கச்சந்தி	மறுபடி பிறவாமையை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறார்கள்.

ப்ரஹ்மத்தினிடத்து புத்தி நிலைத்தவர்களாயும், ப்ரஹ்மத்தையே தன் ஆத்மாவாக எண்ணுகிறவர்களாயும், ப்ரஹ்ம நிஷ்டர்களாயும், அதாவது ப்ரஹ்மத்தினிடத்தேயே தமது இருப்பைக் கொண்டவர்களாயும், ப்ரஹ்மத்தையே பரமகதியாக (உயர்ந்த புகலிடமாக) அடைந்தவர்களாயும், ஞானத்தினால் சகல பாபங்களையும் போக்கடித்துக் கொண்டவர்களாயு மிருக்கிறவர்கள், திரும்பவும் ஜநந மரணமான சம்சாரத்திற்கு வாராத ஸ்தானமாகிய மோக்ஷத்தை யடைகிறார்கள்.

---

* இந்தச் சுலோகத்தைக் கூர்மபுராணம் 12-வது அத்-ல் காண்க.

(1) "தத்புத்தய:=தன்னுடைய ஆத்மசொரூப தரிசனத்தில் நிச்சயஞான முள்ளவர்களாயும்." (ராமாநுஜர்), "நிச்சயமான ப்ரஹ்மஞானத்தை யுடையவர்களாயும்." (ஸ்ரீதரர்).

(2) "ததாத்மாந:=ப்ரஹ்மமே தன் ஆத்மாவாகவுடையவர்கள், தானே பரஹ்மமென்கிற நிச்சயமுடையவர்கள்." (சங்கரர்), "ஆத்மசொரூப தரிசனத்தில் மனதைச் செலுத்துகிறவர்கள்." (ராமாநுஜர்), "தனக்குப் பரமாத்மாவே யஜமானனென்று எண்ணுகிறவர்கள்." (இராகவேந்திரர்). "ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நிலைத்த மனதையுடையவர்கள்." (ஸ்ரீதரர்).

(3) "தந்நிஷ்டா: = ஆத்மசொரூபத்தில் எப்போதும் அப்பியாச முள்ளவர்கள்." (ராமாநுஜர்). "அசஞ்சலமான ப்ரஹ்மநிஷ்டையை யுடையவர்கள்." (இராகவேந்திரர்).

(4) "தத்பராயணா:=தன்னுடைய ஆத்மசொரூபத்தை யறிகிறதே பரமப்பிரயோஜனமாக எண்ணினவர்கள்." (ராமாநுஜர்). "ப்ரஹ்மத்தையே ஆசிரயமாய் உள்ளவர்கள்." (ஸ்ரீதரர்).

(5) "அபுநராவ்ருத்திம்-புநர்ஜந்ம மில்லாத தன்னுடைய முக்த சொரூபத்தை." (ராமாநுஜர்).

(சங்கரர்) "ஞானத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்ட, பரம்பொருளாகிய, பரமார்த்த உண்மை எதுவோ அதில் புத்தியுடையவர் என்றால், ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் புத்தி சென்றவர்களாயும், அதையே (பரப்ரஹ்மத்தையே) தன் ஆத்மாவாகக் காண்பவர்களாயும், ப்ரஹ்மத்திலேயே நிஷ்டை உடையவர்களாயும், அதாவது, சகல கர்மங்களையும் விட்டு ப்ரஹ்மத்தினிடத்தேயே தமது இருப்பை உடையவர்களாயும், அதுவே எவர்கட்குச் சிறந்த புகலிடமாக இருக்கின்றதோ அவர்கள் அதையே உயர்ந்த அடைக்கலமாகக் கொண்டவர்கள்; ஆத்மா ஒன்றிலேயே மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பவர்கள் என்பது பொருள். எவர்களுடைய அஞ்ஞானமானது ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவினால் நாசம் செய்யப்பட்டுள்ளதோ அவர்கள் மேற்சொன்ன விதமான நிலையை உடையவர்களாகி மறுபடியும் சம்சாரத்திற்கு வராமையை, அதாவது மறுபடியும் தேகத்தோடு கூடுதல் இல்லாமையைப் பெறுகிறார்கள். சம்சார காரணமாகிய தீவினை முதலிய தீங்குகள் முன்சொன்ன ஞானத்தினால் எவர்களுக்கு நசிக்கப்பட்டுள்ளதோ அவர்கள், ஞானத்தினால் பாபம் போக்கடிக்கப் படப் பெற்றவர்கள், எதிகள் என்பது பொருள்." (17)

---

௧௮. 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌯 𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌗𑌵𑌿 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿 ।
𑌶𑍁𑌨𑌿 𑌚𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌵𑌪𑌾𑌕𑍇 𑌚 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃 ॥

18. வித்3யாவிநய ஸம்பந்நே-ப்3ராஹ்மணே-க3வி-ஹஸ்திநி।
ஶுநி-ச-ஏவ-ஶ்வபாகே-ச-பண்டி3தா:-ஸமத3ர்ஶிந: ॥

பண்டிதா:	ஞானிகள்:
வித்யாவிநயஸம்பந்நே	கல்வியும் சாந்தமுமுள்ள
ப்ராஹ்மணே	ப்ராஹ்மணனிடத்திலும்,
கவி	பசுவினிடத்திலும்,
ஹஸ்திநி	யானையினிடத்திலும்
சுநி ச	நாயினிடத்திலும்,
ச்வபாகே ச	நாயைச் சமைத்துப் புஜிக்கிற சண்டாளனிடத்திலும்
ஸமதர்சிந: ஏவ	சமமாய் ப்ரஹ்மத்தைப் பார்க்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்களாகவே யிருக்கிறார்கள்.

ஞானிகள்: வித்தை சாந்தம் இவைகளோடு கூடிய ப்ராஹ்மணனிடத்திலும், பசுவினிடத்திலும், யானையினிடத்திலும், நாயினிடத்திலும், நாயைப் பாகம் செய்து புஜிக்கிற சண்டாளனிடத்திலும், சமதர்சிகளாகவே, அதாவது சமமாய், நிர்விகாரியாயுள்ள ப்ரஹ்மத்தை அவைகளில் வித்தியாசமின்றிக் காண்பவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

---

*இந்தச் சுலோகத்தைப் பிரம்ம புராணம் அத். 126. சு, 14-ல் காண்க.

(சங்கர பாஷ்யம்) "எவர்களுடைய அறியாமையானது ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவினால் நாசம் செய்யப்பட்டுள்ளதோ அந்த ஞானிகள் எவ்வாறு அந்தத் தத்துவத்தை (உண்மையை) பார்க்கின்றார்கள் என்பது சொல்லப்படுகிறது.

"கல்வியும், சாந்தமும் கூடிய வித்வானாய் அடங்கிய ப்ராஹ்மணன் எவனோ அவனிடத்தும், அதாவது ப்ரஹ்மவித்தையும் - அடக்கமும் - வைதிக ஸம்ஸ்காரமும்-ஸத்துவகுணமும் - உடைய உத்தமமான ப்ராஹ்மணனிடத்திலும், ரஜோகுணமுடையதாய் - வைதிக ஸம்ஸ்கார மில்லாததாய் - மத்தியமமான பசுவினிடத்தும், வெறும் தமோகுணத்தை உடைய அதமமாயுள்ள யானை முதலானவற்றினிடத்தும் சமமாய் ப்ரஹ்மமொன்றையே காண்பவர்கள் ஞானிகள்.

"சத்துவம் முதலிய குணங்களும், அவைகளினால் உண்டாகும் சத்துவமான வாசனைகளும், ராஜஸமான வாசனைகளும், தாமசமான வாசனைகளும் ஆகிய இவற்றுள் எதுவும் தன்னைக் கலத்தலில்லாததாய், சமமாய், ஏகமாய், நிர்விகாரியாயுள்ள அந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காணும் தன்மையானது எவர்களுக்கு உள்ளதோ அவர்கள் ஞானிகள், சமதர்சிகள்,

(ராமாநுஜர்) "பண்டிதா:=ப்ரகிருதிவிமுக்த ஆத்மசொரூபத்தை யறிந்தவர்கள், ஸமத³ர்ஶிந:=சகலஜீவ சொரூபமும், ஞானாகாரமாய்ச் சமமானதென்று அறிகிறார்கள்."

(இராகவேந்திரர்) "ஸமத³ர்ஶிந:=உத்தம, மத்தியம, நிகிர்ஷ்டப் பிராணிகளிடத்தில் சகல்குண பரிபூர்ணரான பரமாத்மாவானவர், அந்தர்யாமியாய்ச் சமமாயிருக்கிறாரென்று அறிகிறவர்கள், என்றால், உத்தமமான வஸ்துவில் பரமாத்மா பூர்ணமாயும், நிகிர்ஷ்டமான வஸ்துவில் சொற்பமாயு மிருக்கிறதாக அஞ்ஞானிகள் நினைப்பார்கள்; விவேகிகள் எங்கும் பரமாத்மா சமமாயிருக்கிறதாகப் பார்க்கிறார்களென்பது தாத்பர்யம்."

(ஸ்வ) "ப்ராஹ்மணன் முதலான எல்லாரிடத்திலும் ப்ரஹ்மத்தைச் சமமாய்ப் பார்ப்பவர்கள் ஞானிகள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள்," என்று ஸ்ரீதரர் அந்வயப்படுத்தியிருக்கிறார். (18)

---

௧௯. இஹைவ தைர்ஜித: ஸர்கோ³ யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்தி²தம் மந: ।
நிர்தோ³ஷம் ஹி ஸமம் ப்³ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்³ரஹ்மணி தே ஸ்தி²தா: ॥

19. இஹ (1)-ஏவ-தைஃ-ஜிதஃ-ஸர்கஃ-யேஷாம்-ஸாம்யே-ஸ்திதம்-மநஃ। நிர்தோஷம்-ஹி-ஸமம்-ப்ரஹ்ம-தஸ்மாத்-ப்ரஹ்மணி-தே-[ஸ்திதாஃ ॥

யேஷாம்	எவர்களுடைய
மந:	மனமானது
ஸாம்யே	சர்வத்திலும் ப்ரஹ்மத்தைச் சமமாகப் [பார்ப்பதில்
ஸ்தி²தம்	ஸ்திரமாயிருக்கின்றதோ
தை:	அவர்களாலே
இஹைவ	இந்தத் தேகத்துடனிருக்கையிலேயே
ஸர்க³:	பிறப்பு (ஜநந மரண ஸம்ஸாரம்)
ஜித:	ஜயிக்கப்பட்டது;
ஹி	ஏனென்றால்,
ப்³ரஹ்ம	ப்ரஹ்மமானது
நிர்தோ³ஷம்	தோஷம் அற்றது (குற்றம் அற்றது),
ஸமம்	சமமானது;
தஸ்மாத்	ஆகையினாலே,
தே	அவர்கள்
ப்³ரஹ்மணி	ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில்
ஸ்தி²தா:	நிலைத்திருக்கிறவர்கள்.

எவர்களுடைய மனமானது சகலத்திலும் ப்ரஹ்மத்தைச் சமமாகப் பார்ப்பதில் நிலையாகவிருக்கின்றதோ அந்தச் சமதர்சிகளான ஞானிகளால், இந்தச் சரீரத்தோ டிருக்கும்பொழுதே ஜநந மரணமாகிய ஸம்ஸாரமானது ஜயிக்கப்பட்டது, வசப்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டது. ஏனென்றால், ப்ரஹ்மம் தோஷம் அற்றதாயும், சமமாயும், (ஏகமாயும்) இருப்பதால், ப்ரஹ்மத்திலேயே அவர்கள் நிலைத்திருக்கிறார்கள்.

---

(1) "இஹ" என்பதற்கு, "இந்த லோகத்திலே," என்று சிலர் அர்த்தம் செய்கிறார்கள்.

(2) "ஸாம்யே=கல்யாண குணங்கள், தோஷமின்மை இவைகளில் சமமாயிருக்கிற." (இராகவேந்திரர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஸமாஸமாப்4யாம் விஷமஸமே பூஜாத:" என்கிற கௌதம ஸ்மிருதி வாக்கியப்படி, தனக்குச் சமமானவர்களைச் சம மில்லாமலும், சமான மில்லாமல் தாழ்ந்தவர்களைத் தனக்குச் சமமாகவும் மரியாதை செய்தவனுடைய அன்னத்தைப் புசித்தல் கூடாது. ஆகையால், முன் சுலோகத்தில் சொன்ன சமதர்சிகள், மற்றவர்கள் புசிக்கக்கூடாத அன்னத்தை உடையவர்களாகிறார்களே, அதனால் அவர்கள் பாபிகளாகிறார்களல்லவா ? என்று கேட்கும் விஷயத்தில், அவர்கள் அப்படி ஆகமாட்டார்கள்; அது என்ன காரணத்தினால் என்பது இந்தச் சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

"எவர்களுடைய மனதானது, அல்லது அந்தக்கரணமானது, 'ப்ரஹ்மம் சகல பூதங்களிலும் சமமாக இருக்கிறது' என்னும் நிலையிலே, சலிக்காமல் நிற்கின்றதோ, அந்தச் சமதர்சிகளான ஞானிகள், இந்தச் சரீரத்தோடு கூடியிருக்கும்பொழுதே ஜநந மரணத்தை ஜயித்தவர்கள், அதாவது வசப்படுத்திக்கொண்டவர்கள். நாயை உண்ணும் புலையர் முதலானவர்களுடைய அசுத்தமான சரீரத்தோடுகூடி ஆத்மா அவ் வசுத்தங்களால் தோஷப்பட்டதுபோல் மூடர்களால் எண்ணப்பட்டபோதிலும், அது குண பேதங்களினால் உண்டாகும் வேற்றுமை யற்றதாய், தோஷ மில்லாததாய், சுத்தமாய் இருக்கின்றது. அது நிர்க்குணமாதலின் ஸ்வகுண பேதத்தினால் வெவ்வேறானதாக இல்லை, சைதந்நியத்திற்குக் குணமில்லை யாதலின். ஸ்ரீ பகவானும் பின் வருகிற 13-வது அத். 6-வது சுலோகத்தில், "இச்சைமுதலானவைசரீரத்தின் தர்மம்," என்றும், "அநாதி3த்வாந்நிர்கு3ணத்வாத்" என்று 13-வது அத், 31 - வது சுலோகத்திலும் சொல்லுகிறார். (வைசேஷிகர் சொல்லுகிறபடி) ஆத்மா

வை வெவ்வேறாக வேறுபடுத்தும் அந்திய விசேஷங்களும் இல்லை. ஏனெனில், ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் அவை உள்ளன என்பதற்குப் பிர மாணம் அமையாதாதலின் என்க. ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் ஆத்மா வேறுவேறாக இருக்கின்றது என்பது அமைந்தால், அப்பொழுது அந்திய விசேஷங்கள் ஆத்மாவினிடத்து உண்டு என அமையும். மேலும், அவை உண்டு என அமைந்தால்தான் ஆத்மா ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் வேறுவேறாக உள்ளது என்பது அமையும். ஆகவே, இவ்வாறாக ஒன்றை யொன்று பற்றுதல் என்னும் குற்றம் வருதல் காண்க. வைசேஷிகர் மதப்படி, அந்திய விசேஷமென்பது, ஒரு நித்திய வஸ்துவை மற்றொரு நித்திய வஸ்துவினின்றும் வேறுபடுத்தும் லக்ஷணம். உதாரணம்:— நீரின் பரமாணுக்களை நெருப்பின் பரமாணுக்களிலிருந்து வேறுபடுத்து வது எதுவோ அது அந்திய விசேஷம், அதாவது கடைசிக் குறிகளெனப் படுவது. இந்த லக்ஷணம் எடுத்துச் சொல்ல முடியாததாம். (ஆநந்தகிரி).

"ஆகவே ப்ரஹ்மம் சமமாயும், ஏகமாயும் இருப்பது. ஆதலால், பண்டிதர்கள் (ஞானிகள்) ப்ரஹ்மத்திலேயே நிலைத்தவர்கள். தேகம் முதலியவற்றின் சேர்க்கையே ஆத்மாவென்னும் அபிமானமும் 'நான்' என்னும் அகங்காரமும் அவர்களுக்கு இல்லாததினால், அசுத் தத்தின் வாசனைகூட ஞானிகளை அணுகாது.

"தேகம் முதலியவற்றின் சேர்க்கையையே ஆத்மாவாக அபிமானங் கொண்டு 'நான்' என்னும் அகங்காரத்தோடு கூடியிருக்கிறவர்களுக்கு மாத்திரம் 'ஸமாஸமாப்யாம்' என்று முதலில் சொன்ன, (கௌதம) சூத்திரம் உரியது. ஏனெனில், அது பூஜிக்கப்படுபவர்களுடைய விசே ஷத் தன்மையைக் குறித்துநிற்கின்றது. 'இவன் ப்ரஹ்மத்தை அறிந் தவன்,' 'இவன் ஆறு சாஸ்திரத்தையும் அறிந்தவன்', 'இவன் நான்கு வேதத்தையும் அறிந்தவன்' என்னும் குணவிசேஷங்கள் பொருந்தி யிருக்கின்றது என்னும் பாவனை அன்றோ, மரியாதை செய்வது, தானம் கொடுப்பது முதலானவற்றிலே, முக்கிய காரணங்களாகக் காணப் படுகின்றன. ஆனால், ப்ரஹ்மமோ எவ்வித குணத்தோடும் எவ்வித தோஷத்தோடும் சம்பந்தப் படாததாதலால் அவர்கள் 'ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்தவர்கள்' என்னும் காரணம் சொல்லப்பட்டது. அன்றியும், 'ஸமா ஸமாப்யாம்' என்று தொடங்கும் சூத்திரம் கர்ம விஷயத்தைப்பற்றி யது' இந்தப் பிரகரணமோ, 'ஸர்வகர்மாணி மநஸா' என்கிற இந்த அத்-13-வது சுலோகம்முதல் அத்தியாயமுடிவு வரையில், சர்வ கர்ம சந்யாஸத்தைச் சொல்லப்புகுந்ததா யிருக்கிறது."

(ஸ்ரீதரர்) "தன்க்குச் சமமானவர்களைத் தாழ்வாகவும், தாழ்வான வர்களைச் சமானமாகவும் மரியாதை செய்பவனுக்கு இந்த லோகத்திலும், பரலோகத்திலும் நிந்தனையே யுண்டாகிறதென்று 𑌶𑍌𑌨𑌕 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿 சொல்லியிருக்கிருரே ! அப்படியிருக்க, சகலத்தையும் சமமாய் எப்படிப் பார்க்கலாமென்ருலோ, ஆத்மசொரூபஞானம் எவனுக்கு உண்டாகவில்லையோ அவனுக்குத் தாரதம்மிய ஞானம் சொல்லப்பட்டதேயன்றி, ஆத்ம சொரூபஞானமுடையவனுக்குத் தாரதம்மியஞானம்சொல்லப்படவில்லை."

(ராமானுஜர்) "𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇 = பிரகிருதி விமுக்த ஆத்ம சொரூபமெல்லாம் சமமானதென்கிற விஷயத்தில், 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 = எவர்களுடைய மனதானது ஸ்திரமாயிருக்கிறதோ, 𑌤𑍈𑌃 = அவர்களாலே, 𑌇𑌹𑍈𑌵 = சாதன அநுஷ்டான சமயத்திலேயே, 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 𑌜𑌿𑌤𑌃 = ஜனன மரணமானது ஜயிக்கப்பட்டது. 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍋𑌷𑌂 = பிரகிருதி சம்பந்த தோஷமற்றதும், 𑌸𑌮𑌂 𑌹𑌿 = சகலத்திலும் ஞான சொரூபமாகவேயிருக்கிறதுந்தான் ஆத்ம வஸ்து. அதுதான், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 = ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது. 𑌤𑍇 = அந்தப் பிரகிருதி விமுக்த ஆத்மசொரூபிகள், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 = ஞானகார சொருபத்தோடிருக்கிருர்கள்." (19)

---

௨௦. 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌨𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 ।
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ॥ [அப்ரியம்|

20. ந-ப்ரஹ்ருஷ்யேத்-ப்ரியம்-ப்ராப்ய-ந-உத்விஜேத்-ப்ராப்ய-ச-
ஸ்திரபுத்தி:-அஸம்மூட:-ப்ரஹ்மவித்-ப்ரஹ்மணி-ஸ்தித:||

𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃	ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்திரமான புத்தியையுடையவனையும்,
𑌅𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑌃	மோஹம் அற்றவனையும்,
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍	ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனையும், [வன்
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃	ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்திருப்பவனையுமிருக்கிற
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯	பிரியமானதை யடைந்தால்
𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍	சந்தோஷிக்கமாட்டான்;
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌚	பிரிய மில்லாததை யடைந்தும்
𑌨𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌤𑍍	வியஸனப்படமாட்டான்.

ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்திரமானபுத்தியை யுடையவனையும், மோஹமற்றவனையும், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனையும், ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்திருப்பவனையுமிருக்கிறவன் இஷ்டமானதை யடைந்ததினால் சந்தோஷமாவது, இஷ்டமில்லாததை யடைந்ததினால் விசனமாவது படமாட்டான்.

(1) "அஸம்மூடஃ = தேகமே ஆத்மா என்று எண்ணாதவன்." (ராமாநுஜர்). "தான் சுதந்திரனென்கிற அஞ்ஞானமில்லாதவன்." (இராகவேந்திரர்).

(2) "ப்ரஹ்மவித் = பரமாத்மாவே சுதந்திரனென்று அறிந்தவன்." (இராகவேந்திரர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஆத்மாவான ப்ரஹ்மமானது தோஷமற்றதாயும், சமமாயுமிருத்தலால், 'சகல பூதங்களிலும் ஆத்மா அப்படி ஏகமாய், சமமாய் இருக்கின்றது' என்கிற சம்சயமற்ற உறுதியான புத்தியானது எவனுக்கு உள்ளதோ, அவன் மோஹம் அற்றவன்; ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன்; ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்திருப்பவன்; கர்மங்களைச் செய்யாதவன்; சர்வ கர்ம சந்நியாஸி. தேகத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணுகிறவர்களுக்கன்றோ இஷ்டமானபொருள் இஷ்டமில்லாத பொருள் என்பதும், அவைகளினால் சந்தோஷம் துக்கம் என்பதும் உண்டாகக்கூடும். கேவலம் ஆத்மாவையே உள்ளபடி பார்க்கிறவனுக்குச் சந்தோஷமாவது துக்கமாவது உண்டாகமாட்டாது. ஏனெனில், ஆத்மாவுக்கு ஒருபொழுதும் பிரியமுள்ளதென்பது, பிரியமில்லாததென்பது கிடையாது. ஆகையால்தான் ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்திருப்பவன் பிரியமானதை அடைந்து சந்தோஷிப்பதும் முடியாது, பிரியமில்லாததை அடைந்து துக்கிப்பதும் முடியாது என்று சொல்லப்பட்டது."

(ராமாநுஜர்) (முந்திய சுலோகத்தில் செய்ததுபோலவே ப்ரஹ்மபரமாக சொல்லியிருக்கிறவைகளையெல்லாம் ஆத்மபரமாக இந்தச் சுலோகத்திலும் அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறதுதான் வித்தியாசம்; மற்றவைகள் வித்தியாசமில்லை.)

(ஸ்ரீ) இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்ம நிஷ்டனுக்கு இஷ்ட அநிஷ்டம் எப்படியுண்டாகுமென்றாலோ, அவனுக்கு இஷ்டமானதும், அநிஷ்டமானது மில்லையென்பது நிச்சயமே. ஆனால், பிராரப்த கர்மமானது அவனை இந்தத் தேகமுள்ளவரையில் விடாது. அதை அவன் அநுபவித்தே தீரவேண்டும். அப்படி அநுபவிக்கும் விஷயத்தில் அந்தத் தேகத்திற்கு உண்டாகிற இஷ்ட அநிஷ்டங்களை அவன் அநுபவிப்பதேயில்லை. ஆனால், அவன் அநுபவிப்பதுபோல் பிறருக்குக் காணப்படும். (20)

உக. பா³ஹ்யஸ்பர்ஶேஷ்வஸக்தாத்மா விந்த³த்யாத்மநி யத்ஸுக²ம் |
ஸ ப்³ரஹ்மயோக³யுக்தாத்மா ஸுக²மக்ஷயமஶ்நுதே || [ஸுக²ம் |

21. பாஹ்யஸ்பர்சேஷு-அஸக்தாத்மா-விந்ததி-ஆத்மநி(1)-யத்-(2) ஸ:-ப்ரஹ்மயோகயுக்தாத்மா-ஸுகம்-அக்ஷயம்-அச்நுதே||

ஸ:	அவன் (ப்ரஹ்மநிஷ்டன்)
பாஹ்யஸ்பர்ஶேஷு	வெளி விஷயங்களிலே
அஸக்தாத்மா	பற்றில்லாத அந்தக்கரணமுடையவனாய்
ஆத்மநி	ஆத்மாவினிடத்து
யத் ஸுகம்	எந்தச் சுகமுண்டோ
தத் ஸுகம்	அந்தச் சுகத்தை
விந்ததி	அடைகிறான்;
ஸ:	அவன்
ப்ரஹ்மயோகயுக்தாத்மா	ப்ரஹ்ம சமாதியுடன் கூடிய அந்தக் கரண முடையவனாய்
அக்ஷயம் ஸுகம்	குறைவில்லாத சுகத்தை
அஶ்நுதே	அடைகிறான்.

ப்ரஹ்மநிஷ்டனான அவன்: சப்தாதி வெளி விஷயங்களிலே பற்றில்லாத அந்தக்கரணமுடையவனாய், ஆத்மாவினிடத்தில் எந்தச் சுகம் உள்ளதோ அந்தச் சுகத்தை அடைகிறான். அவன் ப்ரஹ்ம சமாதியுடன் கூடிய அந்தக்கரண முடையவனாய், முடிவில்லாத சுகத்தை அநுபவிக்கிறான்.

---

(2) "ஆத்மநி=தன்னுடைய ஆத்மசொரூபத்தில்." (ராமாநுஜர்), "தன்னுடைய அந்தக்கரணத்தில்." (ஸ்ரீதரர்).

(2) "யத்ஸுகம்-யஸ்ஸுகம்-என்றும்பாடம். ய:=எவன், ஸுகம்= சுகத்தை, விந்ததி=அடைகிறானோ, ஸ:=அவன்." (ராமாநுஜர்).

(சங்கரர்) அன்றியும், ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்திருப்பவன் இந்திரியங்களால் ஸ்பரிசிக்கப்படுவனவாகிய சப்தாதி வெளி விஷயங்களிலே பற்றில்லாதவனாய் ஆத்மாவினிடத்து எந்தச் சுக முள்ளதோ அதைப் பெறுகிறான். அவன் ப்ரஹ்ம சமாதியிலே மனம் நிலைத்தவனாய் முடிவில்லாத சுகத்தை முழுவதும் வியாபிக்கிறான்; அதாவது, ஆத்ம சுகாநுபவரூபமாகவே யாகிறான் என்பது பொருள். ஆதலால், ஆத்மாவினிடத்துள்ள அழிவில்லாத இன்பத்தைத் தேடுபவன் க்ஷணப்பொழுது மாத்திரம் நிற்கும் வெளி விஷய சுகங்களினின்றும் இந்திரியங்களைத் திருப்பி இழுக்கவேண்டும் என்பது கருத்து."

(ஸ்ரீ) உலகத்திலுள்ள விஷயங்களில் ஆசையற்ற மனதையுடையவன் தன்னுடைய அந்தக்கரணத்தில் எந்தச் சுகமுண்டோ அந்தச் சுகத்தை யடைகிறான். ப்ரஹ்மத் தியானத்தில் மனதை யுடையவனானால், அவன் நாசமற்ற சுகத்தை யடைகிறான். என்றால், விஷயங்களில் ஆசையுள்ளவ

னுக்கு எப்போதும் மனதில் கவலை யுண்டாகிக்கொண்டே யிருக்கும். ஆசையற்ற மனதை யுடையவனுக ஆனுல் கவலையற்ற அந்தக்கரணத்தை யடைகிருன். அப்படிக் கவலையற்றிருப்பதே சுகமல்லவா? ஆனுல்; இது அற்ப சுகமே. கவலையற்ற அந்த அந்தக்கரணம் ப்ரஹ்மத்தியானத்தில் நின்றுவிட்டால் நாசமற்ற மோக்ஷசுகம் கிடைக்குமென்பது. (21)

---

௨௨. 𑌯𑍇 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌜𑌾 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌯𑍋𑌨𑌯 𑌏𑌵 𑌤𑍇 ।
𑌆𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌨 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌬𑍁𑌧𑌃 ॥

22. யே-ஹி-ஸம்ஸ்பர்ஶஜா:-போகா:-து:கயோநய:-ஏவ-தே|
ஆத்யந்தவந்த:-கௌந்தேய-ந-தேஷு-ரமதே-புத:||

𑌹𑌿	ஏனென்றுல்,
𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌜𑌾𑌃 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌃	(இந்திரிய) விஷயங்களின் சம்பந்தத்தினு லுண்டாகும் போகங்கள்
𑌯𑍇	எவையோ
𑌤𑍇	அவை
𑌦𑍁𑌃𑌖𑌯𑍋𑌨𑌯 𑌏𑌵	(இஹத்திலும், பரத்திலும்) துக்கத்திற்கே காரணமானவைகள்,
𑌆𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃	ஆதி அந்தமுள்ளவைகள்;
𑌹𑍇 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯	ஓ! குந்தி புத்திரா!
𑌬𑍁𑌧𑌃	ஞானி (உண்மை தெரிந்த விவேகி)
𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌰𑌮𑌤𑍇	அவைகளில் ரமிக்கிறது இல்லை.

ஏனெனில், இந்திரியங்களும் அவைகளின் விஷயங்களாகிய ஓசை முதலியவைகளும் சம்பந்தப்படுவதினுல் உண்டாகும் போகங்கள் எவையோ அவை (இந்த லோகத்தில் எப்படியோ அப்படியே பரலோகத்திலும்) துக்கத்திற்கே காரணமானவைகள். அல்லாமலும், அவை ஆதியும் அந்தமும் உடையவையுமாம்; அதாவது, அநித்தியமானவைகள், நிலையில்லாதவைகள். ஓ! குந்தி புத்திரா! உண்மையைக் கண்ட விவேகத்தோடுள்ள ஞானியானவன் அந்தப் போகங்களில் ரமிக்கமாட்டான், மகிழ்ச்சி அடையமாட்டான்.

(1) "ஸம்ஸ்பர்ஶஜா:=விஷயேந்திரிய சம்பந்தத்தினு லுண்டான." (ராமாநுஜர்); இரண்டாவது அத்தியாயம், 14-வது சுலோ. "𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌃" பார்க்க.

(சங்கர பாஷ்யம்) "இந்திரியங்களை அவைகளின் விஷயங்களினின்றும் இந்தக் காரணத்தினுலும் நிவிர்த்தித்தல்வேண்டும்; ஏனெனில்,

இந்திரியங்களும் அவைகளின் விஷயங்களும் சம்பந்தப்படுவதினால் உண்டாகும் போகங்கள் எவையோ அவை துக்கத்தை உண்டாக்குவனவேயாம். அவித்தையினால் உண்டானவை யாதலின் என்க. ஆத்யாத்மிகம் முதலிய துக்கங்கள் அந்த நிமித்தம் வருவனவாகவே காணப்படுகின்றனவன்றோ? அவற்றால் துக்கம் உண்டாவது இவ்வுலகத்தில் எப்படியோ அப்படியே பரலோகத்திலும் என்பது, 'ஏவ' சப்தத்தினால் தெரிய வருகின்றது. சம்ஸாரத்திலே சுகம் என்பதின் வாசனை மாத்திரம் கூட இல்லை என்று தெரிந்து விஷயங்களாகிய கானலினின்றும் இந்திரியங்களை நிவிர்த்தித்தல் வேண்டும். போகங்கள் துக்கத்தை உண்டாக்குவது மாத்திரமல்ல; அவை ஆதியும், அந்தமும் உள்ளவையாம். போகங்களுக்கு ஆதி என்பது, விஷயங்களும் இந்திரியங்களும் சம்பந்தப்படுவதுதான். இந்திரியம் அதன் விஷயத்தினின்று பிரிவதுதான் அந்தப் போகங்களுக்கு முடிவு என்பது. இப்படி ஆதிக்கும் முடிவுக்கும் நடுவிலுள்ள நிமிஷ மாத்திரம் அவை உள்ளனவாதலால், அநித்தியமானவைகள். கௌந்தேய! பரமார்த்த தத்துவத்தை அறிந்து விவேகத்தோடிருப்பவன் அந்தப் போகங்களினால் மகிழ்ச்சி அடையமாட்டான். ஆடு மாடு முதலானவைகளைப் போன்ற தன்மையையுடைய முழு மூடர்களுக்கேயன்றோ விஷயங்களில் ருசி காணப்படுகின்றது. (22)

உ௩. ஶக்நோதீஹைவ ய: ஸோடும் ப்ராக்ஶரீரவிமோக்ஷணாத் ।
காமக்ரோதோத்பவம் வேகம் ஸ யுக்த: ஸ ஸுகீ நர: ॥

23 ஶக்நோதி-இஹ (1)-ஏவ-ய:-ஸோடும்-ப்ராக்-ஶரீரவிமோக்ஷணாத் ।
காமக்ரோதோத்பவம்-வேகம்-ஸ:-யுக்த:-ஸ:-ஸுகீ (2)-நர: ॥

ய: நர:	எந்த மனிதனானவன்
இஹைவ	இங்கேயே அல்லது உயிர் வாழும்பொழுதே
ஶரீரவிமோக்ஷணாத் ப்ராக்	சரீரத்தை விடுவதற்கு முன்
காமக்ரோதோத்பவம் வேகம்	காமம் (ஆசை) கோபம் இவைகளினாலுண்டாகும் வேகத்தை (விசையை)
ஸோடும்	சகிப்பதற்கு
ஶக்நோதி	சக்தியுடையவனோ
ஸ: யுக்த:	அவன் யோகி,
ஸ: ஸுகீ	அவன் சுகி

எந்த மனிதனானவன் இங்கேயே, அதாவது உயிர் வாழும்பொழுதே,
சரீரத்தை விடுவதற்கு முன், காமம் (ஆசை) கோபம் என்றவற்றால்
உண்டாகின்ற வேகத்தைச் சகிப்பதற்குச் சக்தியுடையவனாகிறானோ அந்த
மனிதன் யோகியாம். அவன் இவ் வுலகத்தில் சுகியுமாம்.

---

(1) "இஹ=சாதனங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கு அநுகூலமான பரு
வத்திலே". (ராமாநுஜர்).

(2) "ஸ்வாவீனஆத்மாநுபவத்தினா லுண்டாகும் சுகத்தை யடைந்தவ
னாகிறான்." (ராமாநுஜர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "சிரேயோ மார்க்கத்திற்கு, அதாவது நல்ல கதிக்
குத் தடையாகக் குறுக்கே நிற்கின்ற சத்துருவான, (காமம், கோபம்
என்கிற) தோஷமொன்றுள்ளது. அது மிகப் பொல்லாதது; எல்லா
அநர்த்தங்களையும் உண்டாக்குகின்றது; அதை ஒழித்துத் தள்ளுவது
வெகு பிரயாசை. அதைப் பரிஹரிக்கும் விஷயத்திலே பலமான பிரயத்
தனம் செய்யவேண்டுமென்று பகவான் சொல்லுகிறார். 'ஹைவ'
என்றால் 'ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே, உயிர் வாழும்பொழுதே, சரீரம் நீங்
கிப் போவதற்கு முந்தி, அதாவது மரணம் வரையில்' என்று மரணத்தை
எல்லையாகக் குறிப்பதனால், உயிர் வாழ்பவனுக்குக் காமம் கோபம் என்
பவைகளால் உண்டாகும் வேகமானது தவறாமல் வரும் என்றும், அதற்குக்
காரணங்கள் அளவற்றன என்றும், 'மரணக்ஷண பரியந்தம் காமத்
தையும் கோபத்தையும் அடக்கிவிட்டோம்' என்று நம்பக்கூடாது
என்றும் கருத்து. காமமென்பது, இந்திரியங்களால் உணரப்பெற்று இன்
பத்தைத் தருவதாய் அநுபவிக்கப்பட்ட பிரியமான பொருள்
ஒன்றைக் கேட்கும்பொழுதாவது, நினைக்கும்பொழுதாவது எந்த
ஆசையானது அதன்மேல் செல்லுகின்றதோ அது. குரோதம் அல்
லது கோபமென்பது, துன்பத்தை விளைவிப்பதாய், தனக்குப் பிரிய
மில்லாத வஸ்துக்களைப் பார்க்கும்பொழுதும், கேட்கும்பொழுதும், நினைக்
கும்பொழுதும் எந்தத் துவேஷம் அல்லது வெறுப்பு அவற்றின்மேல்
செல்லுகின்றதோ அது.

'இவற்றின் வேகம்' என்பது 'இவைகளினால் உண்டாகும் அந்தக்கர
ணத்தின் சஞ்சலம், மனக்கலக்கம்'. காமவேகத்திற்கு மயிர் சிலிர்த்தல்,
கண் மலர்ச்சி, மகிழ்ந்த முகம் முதலானவைகள் அறிகுறிகளாம். கோபத்
தின் வேகத்திற்கு உடல் பதைப்பு, வியர்த்தல், உதட்டைக் கடித்தல்,
கண் சிவத்தல் முதலியன குறிகளாம், காமம் குரோதம் என்றனவற்றால்

பிறக்கின்ற அந்த வேகத்தை எவன் சகித்துக்கொள்ளக் கூடுமோ, அவற்றிற்கும் இடம் கொடாமல் அவைகளை ஜயிப்பவனெவனோ அம் மனிதன் யோகி; அவனே இவ் வுலகத்தில் சுகியுமாம்."

(ஸ்ரீதரர்) "பிராணவியோகமான பிறகு ஸ்திரீகள் ஆலிங்கனஞ்செய்வதினாலும், புத்திரன் தகனஞ் செய்வதினாலும், எப்படி மனோவிகாரமுண்டாகிறதில்லையோ, அதுபோல, உயிரோ டிருக்கையிலேயே தன் தேக விஷயமாயுண்டாகும் சுகதுக்கங்களிலும் விகாரமடையாம லிருக்கவேண்டு மென்பது கருத்து." (இதற்கு ஞானவாஸிஷ்ட சுலோகத்தை உதாகரிக்கிறார். அதாவது) "ப்ராணே கதே யதா தேஹ: ஸுகம் து:கம் ந விந்ததி । ததா சேத்ப்ராணயுக்தோபி ஸ கைவல்யாஸ்ரமே வஸேத் ॥"

(இராகவேந்திரர்) "பசு பக்ஷி முதலிய தேகத்தை யடைந்தால் காமக்குரோதாதிகளை யடக்குவது சாத்தியமல்ல. ஆகையால், இந்த மனுஷ தேகத்தி லிருக்கையிலேயே அவற்றை அடக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது." (23)

ஸ்லோ.

உச. யோந்தஸ்ஸுகோந்தராராம ஸ்ததாந்தர்ஜ்யோதிரேவ ய: ।
ஸ யோகீ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ப்ரஹ்மபூதோதிகச்சதி ॥

24. ய:-அந்தஸ்ஸுக:-அந்தராராம:(1)-ததா-அந்தர்ஜ்யோதி(2) [ஏவ-ய: | ஸ:-யோகீ-ப்ரஹ்மநிர்வாணம்(3)-ப்ரஹ்மபூத:-அதிக [ச்சதி ||

ய:	எவன்
அந்தஸ்ஸுக:	(தனக்கு) உள்ளே (ஆத்மாவினிடத்தே சுகமுடையவனாயும்,
ததா	அப்படியே
அந்தராராம:	உள்ளே (ஆத்மாவினிடத்தே) ரமிக்கிறவனாயும்,
ததா	அதுபோலவே
அந்தர்ஜ்யோதிரேவ	உள்ளேயே (ஆத்மாவினிடத்தே) பிரகாசத்தை உடையவனாயும்
ய:	எவன் இவ்விதமாக இருக்கின்றானோ
ஸ: யோகீ	அந்த யோகி
ப்ரஹ்மபூத:	(தானே) ப்ரஹ்மமாகி
ப்ரஹ்மநிர்வாணம்	ப்ரஹ்மானந்தத்தை
அதிகச்சதி	அடைகிறான்.

எவன் தனக்குள்ளே (அதாவது ஆத்மாவினிடத்தே) சுகத்தைக் காண்பவனும், அப்படியே தனக்குள்ளே (அதாவது ஆத்மாவினிடத்தே) ரமிக்கிறவனும் (விளையாடுகிறவனும்), அவ்வாறே தனக்குள்ளே (அதாவது ஆத்மாவினிடத்தே) பிரகாசத்தை உடையவனும், இவ்விதமாக எவன் இருக்கின்றானோ, அந்த யோகி தானே ப்ரஹ்மமாகி, ப்ரஹ்மாநந்தத்தை, அதாவது மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான்.

---

(1) "அந்தராராமஃ=தன் விளையாடல் ஆத்மாவினிடத்திலேயேயன்றி வெளிவஸ்துக்களிடத்திலுண்டாவதில்லை." (ஸ்ரீதரர்); "ஸுகதர=பரமாத்மதரிசனம், ஸ்பரிசனம், ஸல்லாபம் முதலிய பலவிதமாயுண்டாக்கப்பட்ட, ஆராமஃ=சுகமுடையவன்." (மத்துவர்); "பகவத் தரிசனத்தினாலுண்டான சுகத்தையுடையவன்." (இராகவேந்திரர்)

(2) "அந்தர்ஜ்யோதிஃ= தனக்குள்ளே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற பகவானாகிற ஜோதியையுடையவன்." (இராகவேந்திரர்)

(3) "ப்ரஹ்மநிர்வாணம் = தன்னுடைய ஆத்மாநுபவசுகத்தை." (ராமாநுஜர்). "ப்ரஹ்மத்தில் லயத்தை". (ஸ்ரீதரர்).

(4) "ப்ரஹ்மபூதஃ=ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நிஷ்டையையுடையவனாய்." (இராகவேந்திரர்); "ஜீவன் முக்தனாய்." (ஸ்ரீதரர்).

(ஸா.) இந்தச் சுலோகத்தில், எப்படிப்பட்டவன் ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்து, ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் என்பது பகவானால் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவிலேயே சுகம், ரமித்தல், பிரகாசம் இவைகளை அநுபவிப்பவன் தானே ப்ரஹ்மம் என்பதாகத் தெளிந்து, இந்த உலகத்தில் உயிரோடிருக்கும்பொழுதே மோக்ஷத்தை அடைகிறான். சாதாரண ஜனங்களுக்குச் சுகம் முதலானவை வெளிவிஷயங்களிலிருந்து உண்டாகின்றனவல்லவா? ஸுகமேவாஸ்மி நாந்யோऽஸ்மி அந்யச்சேத்ஸ்யாந்ந தத்ஸுகம்। ஸ்வப்ரயோஜநஹீநம் ச ப்ரேம நாஸ்த்யேவ மே ப்ரியம்॥=நானே சுகம், வேறொன்றல்ல; வேறே (சுகம்) ஒன்று உண்டென்றால் அது சுகமல்ல. என் பிரயோஜனத்தின் பொருட்டன்றிப் பிரேமை என்பது கிடையாது. என்பொருட்டாக இருக்கிற அந்தப் பிரியமானது என்னுடைய சுவபாவமல்ல. (24)

---

௨௫. 𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌮𑍍 𑌋𑌷𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌾𑌃 ।
𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌦𑍍𑌵𑍈𑌧𑌾 𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌤𑌾𑌃 ॥

25. லபந்தே-ப்ரஹ்மநிர்வாணம்(1)-ருஷயஃ (2)-க்ஷீணகல்மஷாஃ।
சிந்நத்வைதாஃ(3)-யதாத்மாநஃ-ஸர்வபூதஹிதே ரதாஃ ॥

க்ஷீணகல்மஷா:	பாபங்களைப் போக்கடித்துக்கொண்டவரா யும்,
சி²ந்நத்³வைதா⁴:	சம்சயம் அற்றவராயும்,
யதாத்மாந:	இந்திரியங்களை அடக்கினவராயும்
ஸர்வபூ⁴தஹிதே ரதா:	சகலப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தையே கோரினவராயுமிருக்கிற
ருஷய:	ரிஷிகள் (ஞானிகள்)
ப்³ரஹ்ம நிர்வாணம் லப⁴ந்தே	ப்ரஹ்மாநந்தத்தை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறார்கள்.

பாபங்களையும் சம்சயத்தையும் நிவர்த்தித்துக்கொண்டும், இந்திரியங்களைச் சுவாதீனத்தில் வைத்துக்கொண்டும், சகலப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தையே கோரிக்கொண்டும், அதாவது ஒருவருக்கும் ஹிம்ஸை செய்யாதுமிருக்கிற ரிஷிகள், ஞானிகள் ப்ரஹ்மாநந்த (மோக்ஷ)த்தை அடைகிறார்கள்.

(1) "ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் = தன்னுடைய ஆத்மாநுபவ சுகத்தை." (ராமாநுஜர்); 'ப்ரஹ்மத்தினுல் கொடுக்கப்பட்ட சுகத்தை." (மத்துவர்);"பிராகிருத சரீரமில்லாத ப்ரஹ்மத்தை,"(இராகவேந்திரர்).

(2) "ருஷய:=உள்ளதை உள்ளபடி காணும் சந்யாஸிகள்." (சங்கரர்); "ஆத்மதரிசன முள்ளவர்கள்." (ராமாநுஜர்).

(3) "சி²ந்நத்³வைதா⁴:=சீதோஷ்ணாதி த்வந்த்துவங்க ளற்றவர்களெனினும் பொருந்தும்." (ராமாநுஜர்); "சி²ந்நத்³வைதா⁴ யதாத்மாந:=சி²ந்நத்³வைதா⁴:=சமுசயம், விபரீதஞான மிவைகள் அற்றவர்களாயும், யதாத்மாந:=விசாலமான மனதையுடையவர்களாயு மிருக்கிறவர்கள்." (மத்துவர்); "மன சுவாதீன முடையவர்கள்." (இராகவேந்திரர்). (25)

உ௬. காமக்ரோத⁴வியுக்தாநாம் யதீநாம் யதசேதஸாம் ।
அபி⁴தோ ப்³ரஹ்ம நிர்வாணம் வர்ததே விதி³தாத்மநாம் ॥

26. காமக்ரோத⁴ வியுக்தாநாம்-யதீநாம்(1)-யதசேதஸாம்|
அபி⁴த:(2)-ப்³ரஹ்மநிர்வாணம்-வர்ததே-விதி³தாத்மநாம்(3)||

காமக்ரோத⁴வியுக்தாநாம்	ஆசை கோபங்கள் நீங்கினவராயும்,
யதசேதஸாம்	மனதை யடக்கினவராயும்,
விதி³தாத்மநாம்	ஆத்மாவை அறிந்தவராயுமிருக்கிற
யதீநாம்	யதி (சகல கர்மங்களையும் விட்ட ப்ரஹ்மநிஷ்டர்) களுக்கு

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌂 — ப்ரஹ்மாநந்தம் அதாவது மோக்ஷம்
𑌅𑌭𑌿𑌤𑌃 — இருவகையிலும் அதாவது ஜீவித்திருந்தாலும் இறந்துபோனாலும்
𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 — இருக்கின்றது.

ஆசை கோபங்கள் இல்லாதவராய், மனதை யடக்கி, ஆத்மதத்துவத்தை யறிந்தும் சகல கர்மங்களும் விட்டுப்போனவராயு மிருக்கிற ப்ரஹ்ம நிஷ்டர்களான யதிகளுக்கு ப்ரஹ்மாநந்தம், மோக்ஷம் எவ்விடத்திலு மிருக்கின்றது.

(1) "யதீநாம்=முயற்சி செய்கிறவர்களுக்கு." (இராகவேந்திரர்).

(2) "அபித:=எவ்விடத்திலும்." (மத்வர்); "எந்தக் காலத்திலும், இடத்திலும்." (ராமாநுஜர்).

(3) "விதிதாத்மநாம் = விஜிதாத்மநாம்–என்று பாடம் — மனதை ஜயித்தவர்கள்." (ராமாநுஜர்). (26)

---

௨௭. 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇
[𑌭𑍍𑌰𑍁𑌵𑍋𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑍌 𑌸𑌮𑍌 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌸𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍌 ॥

௨௮. 𑌯𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 ।
𑌵𑌿𑌗𑌤𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌭𑌯𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋 𑌯𑌃 𑌸𑌦𑌾 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌃 ॥

27. ஸ்பர்ஶாந்-க்ருத்வா-பஹி:-பாஹ்யாந்-சக்ஷு:-ச-ஏவ-
[அந்தரே(1)-ப்ருவோ:|
ப்ராணாபானௌ-ஸமௌ-க்ருத்வா-நாஸாப்யந்தரசாரிணௌ||

28. யதேந்த்ரிய மனோபுத்தி:-(2) முநி:-மோக்ஷபராயண: |
விகதேச்சாபயக்ரோத:-ய:-ஸதா-முக்த:-(3)-ஏவ-ஸ:||

𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍 — வெளியிலுள்ள சப்தாதி விஷயங்களை
𑌬𑌹𑌿𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 — வெளியே நிறுத்தி,
𑌭𑍍𑌰𑍁𑌵𑍋𑌃𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌏𑌵 — புருவங்களின் மத்தியிலேயே
𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 — கண்களை நிறுத்தி,
𑌨𑌾𑌸𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍌 — மூக்கின் வழியாகச் சஞ்சரிக்கிற
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑍌 — பிராண அபான வாயுக்களை
𑌸𑌮𑍌 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 — சமமாகச் செய்து
𑌯𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 — இந்திரியங்கள் - மனம் - புத்தி இவைகளை யடக்கி,

விகதேச்சாபயக்ரோத:	ஆசை, பயம், கோபம் இவைகளை விட்டு
மோக்ஷ பராயண:	மோக்ஷத்தையே நல்ல கதியாகக் கொண்ட
முநி: ய:	(பகவானைத் தியானம் செய்துகொண்டிருக்கிற) முநி எவனே
ஸ:	அவன்
ஸதா	எப்பொழுதும்
முக்த ஏவ	முக்தனே (விடுபட்டவனே) தான்.

இந்திரியங்களின் விஷயங்களாகிய வெளியிலுள்ள ஓசை முதலிய வற்றை உள்ளே புத்திக்குள் பிரவேசிக்காமல் வெளியே நிறுத்தி, புருவங்களுக்கு மத்தியிலே கண்களை (அதாவது, கண்களின் பார்வையை,) நிறுத்தி, மூக்கின் வழியாக உள்ளேயும் வெளியிலும் போகும் மூச்சுக்களாகிய ப்ராணன் அபானன் என்னும் வாயுக்களைச் சமமாக நிறுத்தி, இந்திரியங்கள் - மனம் - புத்தி இவைகளை அடக்கி, ஆசை - பயம்- கோபம் இவைகளை விட்டு, மோக்ஷத்தையே சிரேஷ்டமான கதியாக நம்பி, பகவானை எப்பொழுதும் மநநம் செய்துகொண்டிருக்கும் முநி எவனே அவன் முக்தனேதான், அதாவது ஜநந மரணத்திலிருந்து விடுபட்டவன்தான்.

---

(1) "அந்தரே ப்ருவோ: = என்பதற்கு "நாஸிகாக்ரே மூக்கு நுனி," என்று ராமானுஜர் அர்த்தம் செய்கிறார். மூக்கு நுனி—'நுனி' என்பது புருவத்திற்குச் சமீபத்தில் சிறுத்திருக்கிற பாகமென்றும், அல்லது இதை அடியாக வைத்துக்கொண்டால், மற்றொரு முனையை விருப்பதற்கு நுனி என்றும் சொல்லலாம். ஆனால், புருவத்தின் மத்தியென்று இந்தச் சுலோகத்தி லிருக்கிறதினாலும், அதற்கே நாஸிகாக்ரே என்று ராமானுஜர் அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறதினாலும், மூக்கு நுனி புருவத்திற்குச் சமீபத்தில் சிறுத்திருக்கிற பாகமென்றுதான் அர்த்தமாகிறது. 6-வது அத். 13, 8-வது அத் - 10 - இந்தச் சுலோகங்களையும் பார்க்க.

(2) "யதேந்த்ரியமனோபுத்தி:—ஆத்மதரிசனத்தின் பொருட்டு இந்திரியம், மனம், புத்தி இவைகளை யடக்கி" என்றும்; "முநி" என்பதற்கு, "ஆத்மதரிசனத்திலேயே விருப்பவன்" என்றும்; "ஸதா" என்பதற்கு, சாதனானுஷ்டான சமயத்திலும்" என்றும் ராமானுஜர் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

(3) "முக்த:—முக்தன்போலுள்ளவனே; அதாவது, காமக்ரோதாதிகளிலிருந்து விடுபட்டவனானதினாலே முக்தனுக்குச் சமானமானவன்." (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரர்) "ஸம்யக் தரிசன நிஷ்டையுள்ள, அதாவது நல்லறிவின் மேல் நிலைத்து நிற்கும் ஸந்யாஸிக்கு, ஸத்யோமுக்தி அதாவது உடனே மோக்ஷம் கிடைக்குமென்றும், ஈசுவரனுக்கே அர்ப்பிக்கப்பட்ட தேகேந்திரியாதிகள் முதலான எல்லாவற்றின் செய்கையோடு, ஈசுவரனை ப்ரஹ்மத்தினிடத்து வைத்துச் செய்கின்ற கர்மயோகிக்குக் கிரமமுக்தி படிப்படியாய், அதாவது முதலில் சத்வசுத்தி - அதாவது மனம் பரிசுத்தமாதல், பிறகு ஞானமடைதல், பிறகு சர்வகர்ம சந்யாஸம் இவ்விதம் முறைமைப்படி கடைசியாக முக்தி கிடைக்கின்றது என்பதைப் பகவான் அடிக்கடி சொல்லியுமிருக்கிறார்; இனியும் சொல்லப்போகிறார். இப்பொழுது, மெய்யறிவுக்கு அந்தரங்க சாதநமான தியானயோகத்தை விஸ்தரித்துச் சொல்ல உத்தேசித்து அதற்குச் சூத்ரம் போன்ற இச் ச்லோகங்களை உபதேசிக்கிறார்.

"ஓசை முதலிய விஷயங்கள், செவி முதலியவற்றின் வழியாக உள்ளே புத்தியில் பிரவேசிக்கும்படி செய்யப்படுகின்றன. இந்தச் சப்தம் முதலிய வெளி விஷயங்களை நினையாதவனுக்கு, ஓசை முதலிய வெளி விஷயங்கள், வெளியிலேயே நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை இவ்வாறு நிறுத்தி, கண்களையும் இரண்டு புருவத்தின் மத்தியிலே 'க்ருத்வா' 'நிறுத்தி' என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும். இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நிலையிலேயே உடம்பை நிறுத்தியுள்ள சந்யாஸி மோக்ஷத்தையே மேலான கதியாகக் கொண்டவனாய்ப் பகவானை இடைவிடாது நினைப்பவனாவான். எவன் இப்படிப்பட்ட சந்யாஸியோ அவன் முக்தன் விடுபட்டவன்தான். மோக்ஷத்திற்காக அவனால் செய்யவேண்டியது வேறொன்றுமில்லை."

(ஹுமு) ஸ்ரீதர ஸ்வாமிகளுடைய வியாக்கியானத்தை ஆதாரமாய்க் கொண்டு இந்தச் ச்லோகங்களிலுள்ள அடியில் விவரித்த பதங்களுக்கு விரிவாய் அர்த்தம் எழுதப்படுகிறது. "வெளியிலுள்ள விஷயங்களை வெளியில் தள்ளி" என்றால், இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுவதாகிய சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தங்களும் இவைகளையுடைய வஸ்துக்களுந்தான் விஷயங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. இந்த விஷயங்களை இந்திரியங்கள் கிரகித்துக்கொண்டுபோய் மனதினிடத்தில் சேர்க்கின்றன. மனம் அந்த விஷயங்களைப் புத்தியினிடத்தில் சேர்க்கிறது. ஆத்மா அதன் உபாதியாகிய புத்தி முதலானவைகளின் மூலமாய் அந்த விஷயங்களைக் கிரகித்தானானால் அவைகளினால் உண்டாகிற சுகதுக்கங்களை ஆத்மா அடைகிறான்; அந்தச் சுகதுக்கங்களை ஆத்மா கிரகித்துக்

கொண்டிருக்கிறவரையிலும் நிஷ்டை செய்ய யோக்கியனாகமாட்டான். ஆகையினாலேயே தேகத்திற்கு வெளியிலிருப்பதாகிய விஷயங்களை வெளியிலிருந்து தன்னிடத்திற்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்க இடம் கொடாமல், வெளியிலேயே தள்ளிவிட வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. தன் சமீபமாக வந்துவிட்ட விஷயங்களை யநுபவிக்காமலே தள்ளிவிடுவதற்கு நல்ல ஞானி தகுந்தவனானாலும் யோகாப்பியாசி தகுந்தவனல்ல. ஆகையால், அவனுக்கு உபாயம் இந்தச் சுலோகத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, விஷயங்களை எதெது தன்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறதோ அந்தப் புத்தி, மனம், இந்திரியங்களை அடக்குவதுதான். இவைகளில் முதலில் அடக்கவேண்டியது இந்திரியங்கள்தான். ஏனென்றால், அவைகள்தான் முதலில் விஷயங்களைக் கிரகிக்கின்றன. அப்பியாசத்தினால் முதலில் இந்திரியங்களையும், பிறகு மனதையும், பிறகு புத்தியையும் கிரமமா யடக்குதல்வேண்டும். இவைகள் அடங்கிவிட்டால் சுகதுக்காதிகள் ஆத்மாவுக்கு உண்டாக ஹேதுவேயில்லை. இந்திரியங்களில் பிரதான இந்திரியங்களாகிய கண், மூக்கு, வாய்களை அடக்கும் மார்க்கமும் இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியென்றால், கண்களை மூடிக்கொண்டால் தூக்கம் வரும், திறந்திருந்தால் விஷயங்களைக் கிரகிக்குமாகையால், அரைக்கண்கள் மூடியும், அரைக்கண்கள் திறந்து மிருக்கும்படி செய்து, அவைகளின் பார்வையைப் புருவங்களின் மத்தியில் நிறுத்தும்படிக்கும், பிராண அபான வாயுக்கள் மூலமாய் மூக்கு வாசனை முதலியவைகளைக் கிரகிக்கிறபடியால் அந்த வாயுக்களை வெளியிலும், உள்ளேயும் அதிகமாய்ச் சஞ்சரிக்கவிடாமல் மூக்குக்குள்ளாகவே அடக்கும்படிக்கும், (ஏனென்றால், அப்படி வாயுக்களை முழுதும் அடக்கிவிட்டால் பிராணன் நிற்கமாட்டாதாகையாலும், முழுதும் விட்டும் இழுத்தும் வந்தால் வாசனை முதலியவைகளைக் கிரகித்துக்கொண்டுவருமாகையாலும்தான்.) மௌநம் = மௌனமானது வாக்கு, நாக்கு இவைகளின் பிரவிருத்தியைத் தடுக்குமாகையால் மௌனத்தினால் வாக்கை நிறுத்தும்படிக்கும் சொல்லப்பட்டது. (27-28)

உ௯. ஹோக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம் |
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம்ருச்சதி ||

29. ஹோக்தாரம்-யஜ்ஞதபஸாம்-ஸர்வலோக மஹேஶ்வரம் |
ஸுஹ்ருதம்-ஸர்வபூதாநாம்-ஜ்ஞாத்வா-மாம்-ஶாந்திம்-ருச்சதி ||

யஜ்ஞ தபஸாம்	யஜ்ஞம், தபசு இவைகளை
போக்தாரம்	அனுபவிக்கிறவனையும்,
ஸர்வலோக மஹேச்வரம்	ஸகல லோகங்களுக்கும் மேலான ஈசுவரனையும்,
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்	ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் தோழனையும்
மாம்	என்னை
ஜ்ஞாத்வா	அறிந்து (இருக்கிறவன்)
சாந்திம்	சாந்தியை (மோக்ஷத்தை)
ருச்சதி	அடைகிறான்.

யஜ்ஞம், தபசு இவைகளை அனுபவிக்கிறவனையும் ஸகலலோகங்களுக்கு மேலான ஈசன் (எஜமானன் அல்லது பிரபு) ஆயும், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும்பிரதி உபகாரத்தை எதிர்பாராமல் உபகாரம் செய்யும் தோழனையும் என்னை யெவன் அறிகிறானோ, அவன் மோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

(சங்கரர்) "இவ்விதமாக, மனதை ஒரு நிலையில் நிறுத்தி ஸமாதியோடு கூடியவன் எதை அறியவேண்டியது? தியான யோகத்தில் அவன் தியானிக்கத் தக்கது யாது? என்பதை பகவான் இதில் சொல்லுகிறார்.

நாராயணனாகிய நான்தான் யஜ்ஞங்களையும், தவங்களையும், அவற்றைச் செய்யும் கர்த்தாவாகவும், அவைகளினால் ஆராதிக்கப்படும் தேவதையாகவும் அநுபவிப்பவன்; எல்லா உலகங்களுக்கும் மேலான ஈசுவரன்; பதில் உபகாரத்தை விரும்பாமல், ஸகல பிராணிகளுக்கும் உபகாரம் செய்யும் நண்பன்; ஸகல பூதங்களினுடைய ஹிருதயத்தினுள் வஸிப்பவன்; ஸகல கர்மங்களுடைய பயன்களுக்கும் தலைவன்; அதாவது. அப் பயன்களை மேல் பார்த்துப் பகிர்ந்து கொடுப்பவன். எல்லா அறிவுக்கும் சாக்ஷி; அதாவது, அறிவுக்கும் அறிவானவன் என்று நாராயணனாகிய என்னை அவன் இவ்வாறு தெரிந்துகொண்டு, சாந்தியைப் பெறுகிறான்; அதாவது, ஸம்ஸாரம் முழுதும் ஒழிந்திடுதலாகிய மோக்ஷத்தை அடைகிறான்."

(ராமாநுஜர்) "நான் ஸகல லோகங்களுக்கும் ஈசனென்றும் ஸகல பிராணிகளுக்கும் சுகிருத்தென்றும் அறிந்து கர்மயோகம் செய்வதிலேயே சுகத்தை யடைகிறான்."

(ஹூர) யஜ்ஞம், தபசு இவைகளின் பலனை, தான் அனுபவிக்கிறதாகப் பகவான் சொன்னதின் கருத்து என்னவென்று மத்வாசாரி

யர் அபிப்பிராயத்தை அனுசரித்து அடியில் விவரமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது, "ஸர்வப் பிராணிகளுக்கும் ஈசனை பரமாத்மாவானவர், அவர் அதீனர்களாகிய ஜீவர்கள் செய்கிற யஜ்ஞ தபசுகளின் பூர்ணமான பலன்களில் அந்தந்த ஜீவ சுவபாவத்திற்குத் தகுந்தபடி அவர்களுக்கு எவ்வளவு கிடைக்கத் தகுமோ அவ்வளவை அவர்களுக்குக் கொடுத்து மிச்சத்தை ஈசுவரனே யனுபவிக்கிறார். அஃது எப்படியென்றால், இராஜாவினால் அந்நிய தேசத்திற்கு யுத்தத்தின் பொருட்டு அனுப்பப்பட்ட சேனைத்தலைவன் அவ்விதமாகப் போய்த் தேசத்தை ஜயித்துச் சம்பாதித்துக் கொண்டுவந்த பொருள்களை முழுதும் அந்த இராஜாவே புசிக்கிறான். ஆனால், அந்தச் சேனாதிபதி முதலியவர்களில் அவரவர்களின் யோக்கியதானுசாரமாய் அந்தப் பொருளில் சில பாகம் அவர்களுக்குக் கொடுப்பது போல, ஜீவனுக்குச் சொற்ப பலனை ஈசுவரன் கொடுக்கிறார்" என்பது கருத்து.

(29)

இதி ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யோகசாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே
கர்மஸந்ந்யாஸயோகோ நாம
பஞ்சமோऽத்யாய:

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துகளாக, ப்ரஹ்ம வித்தையாக,
யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுந
ஸம்வாதத்திலே கர்ம ஸந்நியாஸயோகம் என்னும்
ஐந்தாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஶ்ரீரஸ்து

ஷஷ்டோ(அ)த்யாய ப்ராரம்ப꞉

[த்யாந யோக꞉]

ஆறாவது அத்தியாயம்

[தியானயோகம்]

[ஶ்ரீ பகவாநுவாச]

௧. அநாஶ்ரித꞉ கர்மபலம் கார்யம் கர்ம கரோதி ய꞉ ।
ஸ ஸந்ந்யாஸீ ச யோகீ ச ந நிரக்நிர் ந சாக்ரிய꞉ ॥

1. அநாஶ்ரித꞉-கர்மஃபலம்-கார்யம்-கர்ம-கரோதி-ய꞉ ।
ஸ꞉-ஸந்ந்யாஸீ-ச-யோகீ-ச-ந-நிரக்நி꞉-ந-ச-அக்ரிய꞉ ॥

ஶ்ரீ பகவாநுவாச	ஸ்ரீ பகவான் அருளியது:
ய꞉	எவன்
கர்மபலம் அநாஶ்ரித꞉	கர்மபலனை அபேக்ஷியாதவனாய்
கார்யம் கர்ம	செய்யவேண்டிய கர்மத்தை
கரோதி	செய்கிறானோ
ஸ꞉	அவன்
ஸந்ந்யாஸீ ச	சந்நியாசியும்
யோகீ ச	யோகியும்
(பவதி)	ஆகிறான்;
நிரக்நி꞉	அக்நி இல்லாதவன்
ந	அல்ல
அக்ரியஶ்ச	கர்மமில்லாதவனும்
ந	அல்ல.

[ஸ்ரீ பகவான் அருளியது]

கர்மபலனில் அபேக்ஷை வைக்காதவனாய்ச் செய்யவேண்டிய (நித்திய நைமித்திக) கர்மத்தை எவன் செய்கிறானோ, அவன் சந்நியாசி, அவன் யோகி. அக்நி யில்லாதவனும், அதாவது கர்மத்திற்குத் துணையான தக்ஷிணாக்நி முதலிய அக்நி நீங்கினவனும், கர்ம மில்லாதவனும், அதாவது

அக்நி ஸாதன மில்லாத மற்ற தானம், தபஸ் முதலிய கர்மங்களை விட்டவனு மிருப்பவன்தான் ஸந்யாஸியும் யோகியும் ஆகிறான் என்பது அல்ல.

(சங்கர பாஷ்யம்) "முன் ஐந்தாம் அத்தியாயத்தின் முடிவிலே, உண்மையான ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு அந்தரங்க ஸாதனமான தியான யோகம் ஸூத்திரம் போன்ற ரு அத்-27-29-ம் சுலோகங்களில் உபதேசிக்கப்பட்டது.

அதையே விரிவாகச் சொல்லும் வியாக்யானம்போல் உள்ளது இப்பொழுது தொடங்கப்படும் இந்த ஆறும் அத்தியாயம். இனி, கர்மமானது, தியான யோகத்திற்குப் பகிரங்க ஸாதனமாதலால், கர்மத்திற்கு உரிய கிருஹஸ்தன், தியானயோகத்தைச் செய்வதற்குச் சமர்த்தனாகும் வரையில் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பதை உத்தேசித்து, பகவான் இவ்வாறு கர்மத்தை ஸ்துதிக்கின்றார். அதாவது, ஸந்யாஸியாகவும், யோகியாகவு முள்ளவன், கேவலம் அக்நியும், கர்மமு மில்லாதவன் மாத்திரமல்ல,கர்மத்தையுடையவனும்கூடக் கர்மத்தின் பலனிலே பற்றை விட்டுச் சித்த சுத்திக்காகக் கர்ம யோகத்தை அனுஷ்டிப்பவனாய், ஸந்யாஸியும்,யோகியு மாகிறான் என்று கொண்டாடப்படுகின்றதே ஒழிய, உண்மையான ஸந்யாஸிக்கு அக்நியும் கர்மமும் இல்லை என்பதை மறுதளிப்பதாகக் கொள்ளுதல் கூடாது: ஏனெனில், அக்நியும் கர்மமு மில்லாத பரமார்த்த ஸந்யாஸிக்குச் சுருதிகளிலும், ஸ்மிருதிகளிலும், புராணங்களிலும், இதிஹாஸங்களிலும் யோக சாஸ்திரங்களிலும், ஸந்யாஸி நிலையையும், யோக நிலையையும், தெளிவாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பகவான் மறுக்கமாட்டார். அன்றியும், பகவானே "ஸர்வகர்மாணி மநஸா ஸந்ந்யஸ்ய... நைவ குர்வந் ந காரயந் ஆஸ்தே", (5-ம் அத்-13-ம் சுலோ), "மௌநீ... ஸந்துஷ்டோ யேநகேநசித்" (12-ம் அத்-19-ம் சுலோ.) "விஹாய காமாந் ய: ஸர்வாந்" (2-ம் அத்-71-ம் சுலோ.), "ஸர்வாரம்ப பரித்யாகீ" (12-ம் அத்-16-ம் சுலோ.), என இவ்வாறு கீதையில் சொல்லியிருக்கிறார். நான்காவது ஆச்ரமத்தை மறுத்தல் அவ் வாக்கியங்களுக்கு விரோதமாகும். ஆகவே, கிருகஸ்த நிலையை அடைந்தவனாய், யோகத்தைக் கூடுவதிலே கருத்துடைய முனிவனுக்குப் பயனை வேண்டாது அநுஷ்டிக்கப்படும் அக்நிஹோத்ரம்முதலிய கர்மமானது, தியானயோகத்தைக் கூடுவதற்குச் சாதனமாவதை, சித்தசுத்தி வழியாகப் பெறுகின்றதாதலின் அப்படிப்பட்டவனை ஸந்யாஸி யென்றும், யோகி யென்றும் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது.

கூநாஶ்ரித:-என்றால், சார்ந்திடாதவன்; எதைச் சார்ந்திடாதவன் என்றால், கர்மத்தின் பயனை; அதாவது, கர்மத்தின் பயனிலே ஆசை யில்லாதவன். எவன் கர்மத்தின் பலனிலே ஆசை யுடையவனே அவன் கர்ம பலனை ஆசிரயித்தவ னாகிறான். இவனே அவனுக்கு எதிரிடையானவன். எவனொருவன் இவ்வாறு கர்மத்தின் பலனை வேண்டாதவனாய் காமிய கர்மத்திலிருந்து மாறுபட்டதும், அவசியம் செய்யவேண்டியது மான அக்நிஹோத்ரம்முதலிய நித்திய கர்மத்தைச் செய்து முடிக்கின்றானோ, இப்படிப்பட்ட அந்தக் கர்மி, மற்றக் கர்மிகளைக் காட்டிலும் மேலானவன் என்கிற இந்தத் தாத்பரியத்தைக் காட்டும்பொருட்டு 'அவன் ஸந்யாஸியும், யோகியுமாகிறான்' என்று சொல்லப்பட்டது. ஒழிவு எவனுக்கு உள்ளதோ அவன் ஸந்யாஸி. சித்த ஸமாதானம் எவனுக்கு உள்ளதோ அவன் யோகி. மேற்சொன்ன இவன் இவ்வித குணமுள்ளவன் எனக் கொள்ளல் வேண்டும். 'கேவலம் அக்நியில்லாதவனையும் கர்மமில்லாதவனையும் இருப்பவன் மாத்திரமே ஸந்யாஸியும் யோகியு மாகிறான்' என்று கொள்ளுதல் கூடாதென்பது இந்தச் சுலோகம் இரண்டாவது பாதத்தின் தாத்பரியம். கர்மங்களுக்கு அங்க பூதங்களாகிய தக்ஷிணாக்நி முதலிய அக்நிகள் எவனிடத்தினின்று போய்விட்டனவோ அவன் அக்நி யில்லாதவன். அக்நியை ஸாதநமாக வுடையவை அல்லாத தபஸ், தானம் முதலிய கர்மங்கள் எவனுக்கு இல்லையோ அவன் கர்மமில்லாதவன்." (அக்நியை ஸுவர்க்க ஸாதனமாக கடோபநிஷத்தில் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்க).

(ஸூ) ஞானம் அடைகிறதற்கு முந்தி அக்நிஹோத்திரம், வைச்வதேவம் முதலிய கிரியைகளை விடுதல் கூடாது; ஏனென்றால், ப்ராம்மண க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்கு அவைகள் அவசியமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. "அஷுஊெவொ ஷிஜாதீநாம உநீநாம ஹூஜிெைவதம | ஷ்ரதிஜாஷுஷூவைஜாநாம ஸவத்ர ஸமஜெயினாம"||— "துவிஜர்களுக்கு (பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்கு) த் தெய்வம் அக்நி யில்லா முனிவர்களுக்குத் தெய்வம் ஹிருதயத்தில், அஞ்ஞானிகளுக்கு (ஆத்மஞான மில்லாதவர்களுக்கு) த் தெய்வம் பிரதிமைகளில், சமதிருஷ்டி யுள்ளவர்களுக்கு எங்கும் தெய்வம்" என உத்தரகீதையில் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்க. ஆகையால், துவிஜர்கள் ஞான மடைவதற்கு முந்தி அக்நியைக் கர்மாங்கபூதமாக வைத்துச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச் செய்யாவிட்டால், அதனால் கெடுதி யடைவார்களே யன்றி ஸந்யாஸி யாக மாட்டார்கள். (1)

உ. யஂஸஂந்யாஸமிதி ப்ராஹுர்யோமஂ தஂ விஜி பாண்டவ । *
நஹ்யஸந்யஸ்தஸஂகல்போ யோமீ ஹவதி கஶ்சந ॥

2. யம்-ஸந்யாஸம்-இதி-ப்ராஹுஃ-யோகம்(1)-தம்-வித்3தி4-பாண்
ட3-ஹி-அஸந்யஸ்தஸங்கல்ப3-யோகீ3-ஹவதி-க3-ச-ந॥ [ஃவ।

ஹே பாண்டவ	ஓ! அர்ஜுனு!
யஂ	எதை
ஸந்யாஸமிதி	ஸந்நியாஸமென்று
ப்ராஹுஃ	சொல்லுகிறுர்களோ
தஂ	அதை
யோமஂ	யோகமாக
விஜி	அறி;
ஹி	ஏனென்றுல்,
அஸந்யஸ்த ஸஂகல்பஃ	ஸங்கல்பத்தை (எண்ணங்களை) விட்டொழியாத
கஶ்சந	ஒருவனும்
யோமீ	யோகியாக
ந ஹவதி	ஆகிறதில்லை.

ஓ! அர்ஜுனு! எதை ஸந்ந்யாஸமென்று சொல்லுகிறுர்களோ அதுவே யோகமென்று அறி. ஏனென்றுல், ஸங்கல்பத்தை அதாவது, பலனைப்பற்றிய விருப்பத்தை விடாத ஒருவனும் யோகியாக ஆகிறதில்லை.

'ஸஂந்யாஸ ஐதி' என்றும் பாடம். "ஞானயோகமென்று அர்த்தம்." (ராமாநுஜர்) "காமக்குரோதாதிகளை விடுவது." (இராகவேந்திரர்).

(1) "யோமம் = தியானயோகத்திற்குக் காரணமானவும், காமக்குரோதாதிகளை விட்டுச் செய்யப்படுகிறவுமான கர்மயோகத்தில் அடங்கியிருக்கிறதாக அறி." (இராகவேந்திரர்).

(சங்கர பாஷ்யம்)"அக்நியில்லாதவனுயும் கர்மமில்லாதவனுயுமிருப்பவன்தான் ஸந்யாஸியும், யோகியு மாகிறுன்' என்பது சுருதி ஸ்மிருதி யோக சாஸ்திராதிகளில் பிரஸித்தமாயிருக்க, 'அக்நியை யுடையவனுயும் கர்மத்தையுடையவனுயு மிருப்பவன்கூட, ஸந்யாஸியும் யோகியும் ஆகிறுன்' என்று அப்பிரஸித்தமானதைச் சொல்லுவது கிரமமா?, என்றுல் கர்ம பலனில் விருப்பத்தை விட்டுவிடுவதால் ஸந்யாஸியாத லென்பதும்

தியான யோகத்திற்குச் சாதநமாகக் கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலாலும், சித்தம் அலைவதற்குக் காரணமான கர்மத்தின் பலனிலேயுள்ள எண்ணத்தை ஒழித்தலாலும் யோகியாதல் என்பதும் ஒருவித உபசார வழக்கினுல் அவ் விரண்டையும் ஏற்றிக் கூறவேண்டும் என்னும் கருத்தால் என்க. மற்று, கர்மயோகியானவன் முதன்மையான சந்யாஸியும் முதன்மையான யோகியு மாகிருன் என்பது கருத்தன்று, என்கிற இந்தத் தாத்பரியத்தை உணர்த்தும்பொருட்டுப் பகவான் இந்தச் சுலோகத்தை அருளிச்செய்கிருர்.

சுருதிகளையும், ஸ்மிருதிகளையும் அறிந்தவர்கள் ஸகல கர்மங்களையும், அவற்றின் பயன்களையும் விட்டுவிடுதலாகிய எதை உண்மையான சந்யாஸ மென்கிருர்களோ அந்தப் பரமார்த்த ஸந்யாஸமே, கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலாகிய யோகமென்று அறியத்தக்கதாகப் பகவானுல் சொல்லப்படுகிறதே? அப்படியானுல் கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதாகிய, கர்மயோகத்திற்கு அதன் எதிரிடையான கர்மத்தை விட்டுவிடுவதாகிய நிவிருத்தி லக்ஷணத்தோடு கூடிய பரமார்த்த ஸந்யாஸத்தோடு எவ்வித ஸமத்துவ மிருப்பதாக அங்கீகரித்து, ஸந்யாஸத்தின் தன்மையானது அதற்குக் கூறப்படுகின்றது என்பதை யோசிக்குமிடத்து, கர்த்தா அதாவது செய்பவன் வழியாய், கர்மயோகத்திற்குப் பரமார்த்த ஸந்யாஸத்தோடு ஒப்புமையானது இருக்கின்றது. எப்படியெனில், பரமார்த்த ஸந்யாஸி ஸகல கர்மங்களையும் அவற்றிற்கான ஸாதனங்களையும் விட்டுள்ளமையால் ஸகல கர்மங்களையும் அவற்றின் பயன்களையும் பற்றிய நினைப்பை, அதாவது, கர்மத்தில் பிரவிர்த்திப்பதற்குக் காரணமாயுள்ள ஆசைக்கு ஹேதுவா யிருப்பதைத் துறந்துவிடுகிருன். இந்தக் கர்மயோகியும்கூடக் கர்மத்தைச் செய்பவனுகவே இருந்தபோதிலும் முன் சொன்ன ஸந்யாஸியைப்போலவே அக் கர்மங்களின் பயன்களைப்பற்றிய நினைவைத் துறந்துவிடுகின்ருன் என்கிற இந்த விஷயத்தில்தான் ஸமத்துவம் என்பது பொருள். பயனை நினைத்தலானது, மனம் அலைதற்குக் காரணமாவதால், பயனைப்பற்றிய எண்ணத்தை விட்டுவிடாத எந்தக் கர்மியும் யோகியாகமாட்டான். ஆதலால், பலனைப்பற்றிய எண்ணத்தை விட்டவன் எந்தக் கர்மியானுலும் அவன் யோகியாக, மனம் அலையாதவனுக ஆகிருன். மனம் அலைவதற்குக் காரணமாயிருப்பதை அதாவது, பலனை நினைத்தலைத் துறந்துவிட்டமையால் என்பது கருத்து." (2)

௩. 𑌆𑌰𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑍇𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌯𑍋𑌗𑌾𑌰𑍂𑌢𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌶𑌮𑌃 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥

3. ஆருருக்ஷோ:-முநே:-யோகம்(1)-கர்ம-காரணம்-உச்யதே।
யோகாரூடஸ்ய-தஸ்ய-ஏவ-ஶம:(2)-காரணம்-உச்யதே॥

𑌯𑍋𑌗𑌂	யோகத்தை
𑌆𑌰𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌃	அடைய இச்சிக்கிற
𑌮𑍁𑌨𑍇𑌃	முனிவனுக்கு
𑌕𑌰𑍍𑌮	கர்மமானது
𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇	காரணமாக, அதாவது ஸாதனமாகச் சொல்லப்படுகிறது;
𑌯𑍋𑌗𑌾𑌰𑍂𑌢𑌸𑍍𑌯	யோகத்தை யடைந்த
𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵	அவனுக்கே
𑌶𑌮𑌃	சமம் அல்லது ஒழிவு
𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇	காரணமாக, அதாவது ஸாதனமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

(தியான) யோகத்தை அடைய இச்சிக்கிற முனிவனுக்குக் கர்மமானது ஸாதன மெனப்படுகின்றது. ஆனல் (தியான) யோகத்தை அடைந்துவிட்டபொழுது அவனுக்கே ஸகல கர்மங்களினின்றும் ஒழிதலாகிய ஒழிவுதான் ஸாதன மெனப்படுகின்றது. அதாவது, யோகத்தைக் கூடி நிற்கும் நிலைக்கு ஒழிவுதான் ஸாதன மென்க.

---

(1) "யோகம் = தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூப தரிசனம்." (ராமானுஜர்); "ஞானயோகம்" (ஸ்ரீதரர்).

(2) "ஶம: = பகவத் ஞானத்தில் எப்போதும் நிஷ்டையும், ஸ்தோத்திரம் - கீர்த்தனம் - நமஸ்காரம் - அர்ச்சனை முதலியனவும், காரணம் = முக்திக்கு உபாயமாக, உச்யதே = சொல்லப்படுகின்றன." (மத்துவர், இராகவேந்திரர்). "ஸமாதி, சித்தவிக்ஷேபகர்ம உபரமம்" (ஸ்ரீதரர்). "ஶம: = ஸஞ்சரிந்த்ரிய நிக்ரஹம் = அதாவது, மனம்-புத்தி-சித்தம் - அகங்காரம் ஆகிய இந்நான்கையும் அவைகளின் விஷயங்களில் பிரவேசிக்க வொட்டாமல் தடுப்பது." (ஷூர).

(சங்கர பாஷ்யம்) "உண்மையான ஸந்நியாஸத்திற்கும், கர்ம யோகத்திற்கும் பலனை விட்டுவிடுவதிலே, செய்பவன் மூலமாயுள்ள ஸமத்துவத்தை உத்தேசித்து முன் சுலோகத்தில் "எதனை ஸந்நியாஸமாகக் கூறுகிறார்களோ அதனை யோகமாகத் தெரிந்துகொள்" என்று கர்ம

யோகத்தைக் கொண்டாடும் பொருட்டு அதைப் பகவான் சந்யாஸ மென்று கூறினார். பலாபேட்சை அற்ற கர்மயோகமானது தியான யோகத்திற்குப் பகிரங்கமான சாதனமென்று அதனைச் சந்யாஸமாகப் புகழ்ந்துவிட்டு இப்பொழுது கர்மயோகம் தியானயோகத்துக்குச் சாதன மாதலை இச் சுலோகத்தில் உணர்த்துகிறார்.

'யோகத்தைக் கூடுவதிலே கருத்துடைய முநிவனுக்கு' என்பதனால் 'தியான யோகத்திலே நிற்றற்குத் தகுதியை இன்னும் அடையாதவன்' என்பது பொருள். 'முநிவனுக்கு' என்பது இனிமேல் முநிவனாகப் போகிறவனாய், இப்பொழுது கர்மத்தின் பயனைத் துறந்திடும் கர்மவ யோகியை உபசார வழக்கால் முநிவனெனக் கூறியது. 'எதனைக் கூடு திலே கருத்துடையவன்' என்றால், தியான யோகத்தை. கர்மமானது அவனுக்கு முதலில் சித்தசுத்தியையும், பின்பு தியானயோகத்தில் விருப் பத்தையும், பின்பு அந்தத் தியான யோகத்திற்கு ஏற்ற தகுதியையும் உண்டாக்குகின்ற சாதனம் எனப்படுகின்றது. ஆனால், யோகத்தைக் கூடிவிட்டால் அப்பொழுது அவனுக்குச் சகல கர்மங்களினின்றும் ஒழித லாகிய ஒழிவுதான் சாதனம். அவன் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கர்மங்களி னின்றும் ஒழிகின்றானோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு தொல்லை யில்லாதவனாய் இந்திரியங்களை வென்ற அவனுக்கு மனம் ஒருநிலைப்படுகின்றது. அவ்வா றுள்ள அவன் சீக்கிரத்தில் யோகத்தைக் கூடினவனாகிறான்."

"நைதாத்ருஶம் ப்ராஹ்மணஸ்யாஸ்தி வித்தம் யதைகதா ஸமதா ஸத்யதா ச | ஶீலம் ஸ்திதிர் தண்டநிதானமார்ஜவம் ததஸ்ததோபரம: க்ரியாப்ய:" "ப்ரஹ்மமானது எங்கும் ஒன்றாயும் சமமாயும் உள்ளது என்னும் அறிவும், உண்மையுடைமையும், ஒழுக்கமும், நல்வழியிலே உறுதியும், அஹிம்ஸையும், நேர்மையும், அநேக கர்மங்களினின்று ஒழிவும் எப்படிப்பட்டனவோ அப்படிப்பட்ட ஐசுவரியம் ப்ராஹ்மணனுக்கு வேறு ஒன்றும் இல்லை." என மஹாபாரதம்-சாந்திபர்வம்-மோக்ஷதர்மம்-175-38-ல் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(ஸ்ரீதரர்) "நிஷ்காம கர்மமானது ஞானத்திற்குக் காரணமாயும், ஞானமடைந்தவனுக்கு மனதை நிறுத்தலானது நிலைத்த தியானத்திற்குக் காரணமாயு மிருக்கிறது."

(ராமாநுஜர்) "ஶம:=கர்மத்தை விட்டுவிடுவது, காரண உச்யதே=காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஏனென்றால், ஆத்மாவலோகனம் வரையில்தான் கர்மம் செய்யவேண்டியது. தன் ஆத்மசொரூப தரிசன மாகிய மோக்ஷத்தை யடைந்தவன் பிறகு கர்மத்தை விட்டுவிடலாம்."(3)

௪. 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌨𑍁𑌷𑌜𑍍𑌜𑌤𑍇 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌰𑍂𑌢𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

4. யதா-ஹி-ந-இந்த்ரியார்த்தேஷு-ந-கர்மஸு-அநுஷஜ்ஜதே |
ஸர்வ ஸங்கல்ப ஸந்ந்யாஸீ (1)-யோகாரூட:-ததா-உச்யதே ||

𑌯𑌦𑌾	எப்போது
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁	இந்திரிய விஷயங்களில்
𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑌜𑍍𑌜𑌤𑍇	இச்சை வைக்கிறதில்லையோ,
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌨	கர்மங்களைச் செய்கிறதில் இச்சை வைக்கிறதில்லையோ,
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀	சகலமான சங்கற்பங்களையும், எண்ணங்களையும் விட்டுவிடுகிறானோ
𑌤𑌦𑌾 𑌹𑌿	அப்போதுதான் (அவன்)
𑌯𑍋𑌗𑌾𑌰𑍂𑌢𑌃	யோகாரூடனென்று
𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇	சொல்லப்படுகிறான்.

(ஒருவன்) எப்பொழுது இந்திரிய விஷயங்களின்மீது இச்சை வைக்கிறதில்லையோ, கர்மங்களில் பற்றுக்கொள்வதில்லையோ, எல்லா சங்கல்பங்களையும், அதாவது எண்ணங்களையும் விட்டவனாகிறானோ அப்பொழுது தான், (அவன்) யோகாரூடனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

---

(1) "ஸர்வ சங்கல்ப ஸந்யாஸீ=சகல கர்மங்களையும் விடுகிறவன். என்றால், தன்னுடைய பிரயத்தனமின்றிக் கிடைத்த வஸ்துக்களிலும்கூட அபிமானத்தை விட்டவனென்பது கருத்து." (இராகவேந்திரர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) "இனி, ஒருவன் எப்பொழுது யோகாரூடன், அதாவது யோகத்தைக் கூடினவனாகிறான் என்பது சொல்லப்படுகிறது.

"யோகியானவன் மனதை ஒரு நிலைப்படுத்திக்கொண்டு இந்திரியங்களின் விஷயங்களாகிய ஓசைமுதலானவற்றிலும், நித்தியம்-நைமித்திகம்-காம்யம்-பிரதிஷித்தம் என்னும் கர்மங்களிலும் பிரயோஜனமில்லையென்று உணர்ந்து பற்றுக்கொள்வதில்லையோ, அதாவது அவை தனக்கு அவசியம் வேண்டியவை என்னும் புத்தியைக் கொள்வதில்லையோ, மற்றும் அவன் எப்பொழுது இம்மை மறுமைப் பொருள்களை விரும்புவதற்குக் காரணமான எண்ணங்கள் எல்லாவற்றையும் துறந்திடுந் தன்மையனாகின்றானோ அப்பொழுது அவன் யோகத்தைக் கூடினவன், அதாவது யோகத்தை அடைந்தவன் எனப்படுகிறான். '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀' என்னும் வசநத்தினால் சகல ஆசைகளையும், சகல கர்மங்

களையும் துறந்துவிடவேண்டுமென்பது பொருள். ஏனெனில், சகல ஆசைகட்கும் எண்ணங்கள்தான் காரணம்.

"ஸங்கல்ப மூல: காமோவை யஜ்ஞா: ஸங்கல்ப ஸம்பவா:" (மநு ஸ்மிருதி: 2-அத்-2-சுலோ), எண்ணமென்பது கர்மத்தின் வேர்; யஞ்ஞங்கட்கு எண்ணமே பிறப்பிடம்."காமஜாநாமி தே மூலம் ஸங்கல்பாத் கிலஜாயஸே | நத்வாம் ஸங்கல்பயிஷ்யாமி ஸமூலோ நபவிஷ்யஸி ||" (மஹாபாரதம்-சாந்திபர்வம்-மோக்ஷ தர்மம்-177-25) "ஏ! ஆசையே! உன்னுடைய வேர் எனக்குத் தெரியும்; நீ எண்ணத்தினின்றன்றோ பிறக்கின்றாய்; நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன்; நீ வேரோடு கூட இருக்கமாட்டாய், அதாவது வேர் அற்றுப்போவாய்." இவை முதலிய ஸ்மிருதிகளால் காண்க. இனி, ஆசைகள் எல்லாம் விட்டவுடன், சர்வ கர்மங்களையும் விட்டுவிடுதல் தானே உண்டாகின்றது என்பதை—"ஸயதாகாமோபவதி தத்க்ரதுர்பவதி யத்க்ரதுர்பவதி தத்கர்ம குருதே" "அவன் எதை விரும்புகிறவனாய் இருக்கின்றானோ அதைச் செய்யவேண்டியவனாகிறான்; எதைச் செய்யவேண்டியவனாக இருக்கின்றானோ அந்தக்கர்மத்தை வெளிப்படையாய்ச் செய்கிறான்." என்கிறப்ரஹதாரண்யகசுருதி முதலியவைகளாலும், "யத்யத்திகுருதே ஜந்து: தத்தத்காமஸ்ய சேஷ்டிதம்||" "பிராணியானது எதெதைச் செய்கின்றதோ அதது ஆசையின் செய்கை." என்னும் மநு ஸ்மிருதி முதலியவைகளாலும் அறிக. இன்னும் யுக்தியினாலும் அவ்வாறே அறிந்துகொள்ளலாம். ஏனெனில், சங்கற்பங்கள் எல்லாவற்றையும் துறந்திடு மளவிலே, ஒருவன் ஆசையவுங்கூட முடியாது. ஆகவே 'ஸர்வ ஸங்கல்ப ஸந்ந்யாஸீ' என்னும் வசனத்தினால், பகவான், சகல ஆசைகளையும், சகல கர்மங்களையும் விட்டொழிக்கும்படி சொல்லுகிறா ரென்பது விளங்குகிறது. (4)

ரு. உத்தரேதாத்மநாத்மாநம் நாத்மாநமவஸாதயேத் |
ஆத்மைவஹ்யாத்மநோபந்துராத்மைவரிபுராத்மந: ||

5. உத்தரேத்-ஆத்மநா(1)-ஆத்மாநம்-ந-ஆத்மாநம்-அவஸாதயேத்|
ஆத்மா(2)-ஏவ-ஹி-ஆத்மந:-பந்து:-ஆத்மா-ஏவ-ரிபு:-ஆத்மந:||

ஆத்மாநம்	தன்னை
ஆத்மநா	தன்னாலே
உத்தரேத்	கரையேற்றிக்கொள்ளவேண்டியது;
ஆத்மாநம்	தன்னை
நாவஸாதயேத்	கெடுத்துக்கொள்ளல் கூடாது

ஹி	ஏனென்றால்,
ஆத்மா	தனக்கு
ஆத்மைவ பந்து:	தானே பந்து,
ஆத்மந:	தனக்கு
ஆத்மைவ ரிபு:	தானே சத்துரு.

தன்னை (சம்ஸார சமுத்திரத்திலிருந்து) தானே கரையேற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அதில் மூழ்கிப் போகும்படி தன்னைக் கெடுத்துக் கொள்ளல் கூடாது. ஏனென்றால், தானே தனக்கு நண்பன், தானே தனக்குச் சத்துரு.

---

(1) "ஆத்மநா=விவேகத்தோடு கூடிய மனதினாலே." (ஸ்ரீதரர், மதுசூதந ஸரஸ்வதி, வேங்கடநாதர்); "மனதினாலே, அல்லது பரமாத்மாவினாலே." (இராகவேந்திரர்); 'ஆத்மைவ' என்பதற்கும் இவர்கள் இப்படியே அர்த்தம் செய்கிறார்கள்.

(2) "ஆத்மைவ=உலகத்திலுள்ள பந்துக்கள் சிநேக பாசத்திற்கு இடமாவார்களேயன்றி மோக்ஷத்திற்கு அவர்கள் விரோதிகளே; ஆகையால், அவர்கள் பந்துக்களல்ல; தானே தனக்குப் பந்துவாகவும் சுகிருத்தாகவு மாகவேண்டும்" என்று சங்கரரும், "தன் மனதே தனக்குப் பந்து; எப்படிப்பட்ட மனதென்றால், விஷயத்தில் பற்றுதலற்ற மனது" என்று இராமாநுஜரும், "மனதே பந்து, அல்லது பரமாத்மாவே பந்து; ஏனென்றால், அவரிடத்தில் பக்தி செய்தால், பந்துவைப்போல் ஆகிறார்" என்று இராகவேந்திரரும் சொல்லுகிறார்கள்.

(3) "ரிபு:=தன் ஆத்மாவே பிறரைச் சத்துருவாக எண்ணக் காரணமாயிருப்பதால் தனக்குத் தன் ஆத்மாவே சத்துருவாகிறது." என்று சங்கரரும்; "தன் மனதே தனக்குச் சத்துரு; எப்படிப்பட்ட மனதென்றால், விஷயத்தில் பற்றுதலையுடைய மனது." என்று இராமாநுஜரும்; "பரமாத்மாவிடத்தில் பக்தி செய்யாவிட்டால் பரமாத்மா இவனைச் சத்துருவைப்போல் எண்ணுகிறார்." என்று இராகவேந்திரரும் சொல்லுகிறார்கள்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "ஒருவன் முன் சொன்னபடி யோகாரூடனானவிலே, சம்ஸார அநர்த்தக் கூட்டத்தினின்றும் தானே தன்னால் கரையேற்றப் பட்டவனாகிறான் என்பது சொல்லப்படுகிறது. சம்ஸாரமாகிய சமுத்திரத்திற்குள் மூழ்கிக் கிடக்கின்றவர்கள், தங்களை அதினின்றும் தாங்களே மேலே கிளப்பிக் கரையேற்றிக் கொள்ளவேண்டும்; அதாவது யோகத்தைக் கூடிநிற்றலை அடையச் செய்யவேண்டும் என்பது.

கருத்து. அந்தச் சம்ஸாரக் கடலுள் தன்னைக் கீழே மூழ்கிப் போகும்படி செய்வித்துக்கொள்ளல் கூடாது. ஏனென்றால், தனக்குத் தானே பந்து. சம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபடுவதற்குப் பிரயோஜனப்படக்கூடிய நண்பன் தன்னைக் காட்டிலும் வேறொருவன் இல்லையன்றோ? பந்து என்பவனும்கூட மோக்ஷ விஷயத்திலே சத்துருவேதான். சிநேகம் முதலிய கட்டுக்கு அவனால் இட முண்டாவதினால் என்க.

ஆகவே 'தானே தனக்குப் பந்து' என்கிற உறுதியான நிர்ணயமான்று சரியான தென்க. அப்படியே 'தானே தனக்குப் பகைவன்.' தீமை செய்பவனாய், தன்னைக் காட்டிலும் வேறாய் வெளியிலுள்ள பகைவன் எவனோ அவனையுங்கூடத் தானேதான் ஒருவன் தனக்குப் பகைவனாகச் செய்துகொள்ளுகிறான்; அதாவது, வெளிச் சத்துருக்களும் ஆத்மாவை அநுசரித்தே இருப்பதால், 'தானே தனக்குச் சத்துரு' என்னும் நிர்ணயம் பொருந்தியதேதான்,"

(இவை) ஒவ்வொருவனும் மோக்ஷம் அல்லது நரகமாவது, சுகம் அல்லது துக்கமாவது அடைவதற்கு அவனுடைய சுவ பிரயத்தினம் காரணமென்று குறித்துக் காட்டப்பட்டது. இந்தச் சுலோகத்திற்குச் சங்கரானந்தர் அடியிற் கண்டபடி விரிவான அர்த்தம் செய்கிறார்:— ஆத்மநம்= சம்ஸார சாகரத்தில் மூழ்கி ஜந்ம மிருத்து ஜராதி துக்கங்களினால் ஹதம் செய்யப்பட்டவனாயிருக்கிறேன் என்று கதறிக்கொண்டிருக்கிற தன்னை, ஆத்மநா=சிரத்தா பக்தியினா லாராதித்து அடைந்த பரமேஸ்வரப் பிரசாதமும், வைராக்கிய சாதநமும், சிரவண மனனாதி செய்து ஆத்ம ஞானத்தில் நிலைத்துமுள்ள தன்னாலே கரையேற்றிக் கொள்ள வேண்டும்; ஆத்மந:=தன்னுடைய அவித்தையினால் ஜநந மரணமாகிய துக்கப் பிரவாகத்தில் வீழ்ந்து, ஆத்தியாத்மிகம் முதலிய தாபத்திரய அக்கினியினால் தபிக்கப்பட்ட தனக்கு, பந்து:=சம்ஸார துக்கத்திலிருந்து நிவிர்த்தித்து நிரதிசயமான மோக்ஷ சுகத்தில் சேர்ப்பிவிக்கிற பந்து தானே. சாந்தி தாந்தி முதலிய சாதன சம்பத்தினால் ஆத்மோத்தரணத்திற்காகச் சமாதி யோகம் செய்யாதிருக்கிற தான் தனக்குச் சத்துரு. (5)

ஶ்லோ. பந்து⁴ராத்மாத்மநஸ்தஸ்ய யேநாத்மைவாத்மநா ஜித: |
அநாத்மநஸ்து ஶத்ருத்வே வர்தேதாத்மைவ ஶத்ருவத் ||

6. பந்து:-ஆத்மா-(1)ஆத்மந:-தஸ்ய-யேந-ஆத்மா-ஏவ-ஆத்மநா-ஜித: |
அநாத்மந:-து-ஶத்ருத்வே-வர்தேத-ஆத்மா-ஏவ-ஶத்ருவத் ||

யேந ஆத்மநா	எந்த ஆத்மாவினாலே
ஆத்மா ஜித:	ஆத்மா (தேக இந்திரியங்களின் சேர்க்கை) ஜயிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ
தஸ்ய ஆத்மந:	அந்த ஆத்மாவுக்கு
ஆத்மைவ	ஆத்மாவே
பந்து:	பந்து;
அநாத்மநஸ்து	ஆத்மாவை (தேகேந்திரியங்களின் சேர்க்கையை) ஜயிக்காதவனுக்கோ
ஆத்மைவ	ஆத்மாவே
ஶத்ருவத்	(வெளி)சத்துருவைப்போல
ஶத்ருத்வே வர்தேத	சத்துரு பாவத்தில் அதாவது பகைமையிலே இருக்கும்.

எந்த ஜீவாத்மாவினாலே தேகம் இந்திரியங்கள் என்றனவற்றின் சேர்க்கையான ஆத்மா வசப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றதோ, அதாவது எவன் தேகேந்திரியங்களை வென்றிருக்கின்றானோ அவனுக்கு அவன் தான் சிநேகிதன். மற்று இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனுக்கு வெளிச்சத்துருவைப்போல் தானே பகைமையிலே இருக்கின்றான். அதாவது, தன்னைக்காட்டிலும் வேறாய் வெளியிலுள்ள சத்துரு தனக்கு எவ்வாறு தீமை செய்பவனோ அவ்வாறே தனக்குத் தானே தீமை செய்துகொள்வதிலே இருக்கிறான் என்பது பொருள்.

---

(1) "ஆத்மா=விவேக மனஸ்." (மதுசூதன ஸரஸ்வதி).

(இராகவேந்திரர்) "எந்த ஜீவனாலே பரமாத்மாவானவர் ஜயிக்கப்பட்டாரோ என்றால், பக்தியினால் சுவாதீனம் செய்துகொள்ளப் பட்டவரானாரோ, அந்த ஜீவனுக்கு அந்தப் பரமாத்மா பந்து. பரமாத்மாவினிடத்தில் பக்தி செய்யாதவனுக்கு அந்தப் பரமாத்மாவே சத்துருவைப்போல அபகாரஞ் செய்கிறார்."

(ஸ்வ) முன் சுலோகத்தில் தனக்கு ஆத்மாவே பந்து, ஆத்மாவே சத்துரு என்று சொல்லப்பட்டது. தனக்குத் தான் பந்து என்பவனுக்கு லக்ஷணம் என்ன? தனக்குத் தான் சத்துரு என்பவனுக்கு லக்ஷணம் என்ன? என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது. இந்திரியங்களை ஜயித்தவன் தனக்குத் தானே பந்து. அப்படி ஜயிக்காதவன் தனக்குத் தானே சத்துருவாக இருக்கிறான் என்பது கருத்து. (6)

௭. 𑌜𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 ।
𑌶𑍀𑌤𑍋𑌷𑍍𑌣 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌨𑌾𑌪𑌮𑌾𑌨𑌯𑍋𑌃 ॥

7. ஜிதாத்மந:-ப்ரஶாந்தஸ்ய-பரமாத்மா-ஸமாஹித:|
ஶீதோஷ்ண ஸுகது:கேஷு-ததா-மாநாபமாநயோ:||

𑌜𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃	தேகேந்திரியங்களை ஜயித்தவனும்
𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯	மனந் தெளிந்தவனுமிருப்பவனுக்கு
𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾	பரமாத்ம சொரூபமானது
𑌶𑍀𑌤𑍋𑌷𑍍𑌣 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌷𑍁	சீதம், உஷ்ணம், சுகம், துக்கங்களிலும்
𑌤𑌥𑌾	அப்படியே
𑌮𑌾𑌨𑌾𑌪𑌮𑌾𑌨𑌯𑍋𑌃	மான அவமானங்களிலும்
𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃	ஒருநிலைப்பட்டிருக்கின்றது.

ஒருவன் தேகம் இந்திரியங்கள் இவற்றை ஜயித்து மனம் தெளிந்திருக்கும் (ஸந்யாஸியாய் இருக்கும்) பொழுது பரமாத்ம சொரூபமானது: குளிர் வெப்பங்களிலும், இன்பதுன்பங்களிலும், அவ்வாறே மரியாதை அவமரியாதைகளிலேயும் (அவற்றால் தாக்கி அசைக்கப்படாததாய் அவனுடைய சித்தத்திலே எப்பொழுதும்) ஒரு நிலைப்பட்டு நிற்கின்றது. அது அவனுடைய உள்ளபடியான ஆத்மசொரூபமாகவே இருக்கின்றது என்பது கருத்து.

(ஸ்ரீதரர்) "சீதோஷ்ண சுகதுக்கங்களிலும், மானவமானங்களிலும் சமமாயிருந்தும், காமக்குரோதங்களை யடக்கியும், மனம் இந்திரியங்கள் இவற்றை ஜயித்து மிருக்கிறவனுடைய ஹிருதயத்தில், 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃=பரமாத்மா பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்."

(ராமாநுஜர்) "𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃" 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾=தன்னுடைய சொரூபமானது, 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃=பிரகாசிக்கிறது; இப்படிப்பட்ட ஆத்ம சொரூபமானது பிரகிருதி பந்தத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்டு சுத்தமாயிருப்பதால், 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾=பரமாத்மாவென்று சொல்லப்பட்டது. அல்லது, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾=ஆத்மாவானது, 𑌪𑌰𑌂=அதிகமாய், 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃=பிரகாசிக்கிறது என்றும் சொல்லலாம்." (7)

---

௮. 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌸𑌮𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌮𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑌃 ॥

8. ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநத்ருப்தாத்மா(1)-கூடஸ்த:-(2)விஜிதேந்த்ரிய:|
யுக்த:-(3)இதி-உச்யதே-யோகீ-(4)ஸமலோஷ்டாஶ்மகாஞ்சந:(5)||

ஜாநவிஜ்ஞாநத்ருப்தாத்மா	அறிவு, அறிந்தபடி அனுபவம் இவைகளினால் திருப்தியான மனதையுடையவனும்,
கூடஸ்த:	(எதற்கும்) அசையாதவனும்,
விஜிதேந்த்ரிய:	இந்திரியங்களைச் செவ்வையாய் ஜயித்தவனும்,
ஸமலோஷ்டாஸ்மகாஞ்சந:	மண்கட்டி, கல், தங்கம் ஆகிய இவைகளைச் சமமாகப் நினைக்கிறவனுமிருக்கிற
யோகீ	யோகியானவன்
யுக்த இதி உச்யதே	சமாதியைக் கூடினவன் (யோகாரூடன்) என்று சொல்லப்படுகிறான்.

சாஸ்திர அறிவினாலும் அனுபவ அறிவினாலும் மனம் திருப்தி அடைந்து, 'ஞான விக்ஞானங்கள் போதும்' என்னும் எண்ணம் வந்த மனத்தினனாகி, எதற்கும் அசையாதவனாய், இந்திரியங்களை ஜயித்து, மண் கட்டி கல் தங்கம் என்பனவற்றை சமமாகக் கொண்ட யோகியானவன், சமாதியைக் கூடினவன், யோகாரூடன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

---

(1) "ஜ்ஞாந விஜ்ஞாந த்ருப்தாத்மா-ஞானமென்பது, ஆத்மஸ்வரூபஞானமே; விக்ஞானமென்பது, சகல கிரியைகளையும் நடத்துகிறது பிரகிருதியேயன்றி ஆத்மாவுக்குச் சம்பந்தமில்லையென்று தெரிகிறதுதான். இப்படிப்பட்ட ஞானத்தினால் திருப்தியடைந்த மனதையுடையவனும்." (ராமாநுஜர்). "ஞானமென்பது பகவத் சொரூபத்தை யறிகிற ஞானம்; அல்லது பகவத் விஷயமான சிரவண மனனாதிகளா லுண்டாவது; விக்ஞானமென்பது, பகவத் மஹிமைகளை விசேஷமா யறிவது; அல்லது, சிரவணாதிகளா லுண்டான ஞானத்தினால் கிடைக்கும் பகவத் தரிசனம்." (மத்துவர்). "பகவான் சர்வோத்தம னென்பதை வேதங்களினா லறிவதுதான் ஞானம். பகவானுடைய மஹிமைகளை வேதத்தினால் அறிவது விஞ்ஞானம்." (இராகவேந்திரர்).

(2) "கூடஸ்த:=தேவ மனுஷ்யாதி தேகங்களி லிருந்தாலும் ஞானாகாரமான ஆத்ம சொரூபத்துட னிருப்பவன்." (ராமாநுஜர்). கூடம்= ஆகாசம், ஆகாசத்தைப்போ லிருப்பவன், அதாவது சீதோஷ்ணாதிகளால் விகார மடையாதவன்." (மத்துவர், இராகவேந்திரர்).

(3) "யுக்த:=ஸ்வரூபத்தை யறிகிற யோகாப்பியாசத்திற்குத் தகுந்தவ னென்று சொல்லப்படுகிறான்." (ராமாநுஜர்). "ஸம்பூர்ணமான

யோகத்தையுடையவனைச் சொல்லப்படுகிறான்." (இராகவேந்திரர்).
"யோகாரூடன்." (ஸ்ரீதார், மதுஸூதன ஸரஸ்வதி).

(4) "யோகீ=கர்மயோகி." (ராமாநுஜர்); "ஞானயோகி." (மத்வர்).

(5) "ஸமலோஷ்டாஶ்மகாஞ்சந: = மண்முதலிய சகல வஸ்துக்களையும் அததினுடைய சுபாவ மெப்படியோ அப்படியே சரியாய் அறிவது." (மத்வர்). இந்த மத சித்தாந்தப்படிக்கு ஐந்துவித பேத ஞானம் மோக்ஷ ஹேதுவானது. பேதங்களாவன:—(1) ஜீவேசுவர பேதம். (2) ஜீவபரஸ்பர பேதம். (3) ஜீவஜட பேதம். (4) ஜடபரஸ்பர பேதம். (5) ஜடேசுவர பேதம். இந்த நான்காவது வகுப்பில் இந்த மண், கல், தங்கம் முதலியவை சேர்கின்றன. தங்கத்தைத் தங்கமாகவும், கல்லைக் கல்லாகவும், மண்ணை மண்ணாகவும் இப்படியே மற்றுமுள்ள ஜட வஸ்துக்களை அததின் சுபாவப்படி அறிவதுதான் சமமான ஞானம். அப்படியன்றி மண்ணைக் கல்லாகவும் கல்லைத் தங்கமாகவும் இப்படிப்போல ஒன்றை வேறொன்றாக அறிவதுதான் விபரீதஞானம். (ஹா)

(ஸ்வ) "ஞானம் என்பது, சாஸ்திரத்திற் கூறியுள்ள பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதல்; விஜ்ஞானம் என்பது சாஸ்திரத்தினின்றும் தெரிந்துகொண்டவைகளை அவ்வாறே தன் அநுபவத்திற்குக் கொண்டு வருதல்," என்று சங்கரரும்; "ஞானம் என்பது ஆத்ம சொரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுதல்; விஜ்ஞானம் என்பது ஆத்மசொரூபம் பிரகிருதியைவிட வேறு லக்ஷணங்களுள்ள உருவமுடையது என்று தெரிந்து கொள்ளுதல்," என்று, ராமாநுஜரும்; "விஜ்ஞானம்" என்பதற்கு, "சாதாரணமானவர்கள் அறியாத விசேஷங்களை அறியும் ஞானமென்றும் சொல்லலாம்," என்று மத்வரும் தாத்பரியப்படுகிறார்கள். (8)

ஶ்லோ. ஸுஹ்ருந்மித்ரார்யுதாஸீநமத்யஸ்தத்வேஷ்யபந்துஷு |
ஸாதுஷ்வபி ச பாபேஷு ஸமபுத்திர்விஶிஷ்யதே || *

9. ஸுஹ்ருத்-மித்ரம்-அரி:-உதாஸீந:-மத்யஸ்த:-த்வேஷ்ய:-
(இவைகள் சேர்ந்து ஒரே பதம்.) [பந்துஷு |
ஸாதுஷு-அபி-ச-பாபேஷு-ஸமபுத்தி:-விஶிஷ்யதே ||

ஸுஹ்ருந்மித்ரார்யு-
தாஸீநமத்யஸ்த-
த்வேஷ்யபந்துஷு
} நல்ல ஹிருதய முள்ளவன், சிநேக முள்ளவன், பகைவன், உதாஸீநன், மத்தியஸ்தன், த்வேஷ்யன், உறவினன் ஆகிய இவர்களிடத்திலும்,

ஸாதுஷ்வபி — ஸாதுக்களிடத்திலும்

பாபேஷ்வபி	பாபிகளிடத்திலும்
ஸமபுத்தி:	சமமான புத்தியுள்ளவன்
விசிஷ்யதே	சிரேஷ்டனாகிறான்.

ஸுஹ்ருத் (பதில் உபகாரத்தை வேண்டாது உபகாரம் செய்பவன்), சிநேகமுள்ளவன், சத்துரு, உதாஸீநன் (எவர் கக்ஷியிலும் சேராதவன்), மத்தியஸ்தன் (இரு கக்ஷிக்கும் நன்மை நாடுபவன்), த்வேஷ்யன் (வெறுக்கத்தக்கவன்), தனக்கு வேண்டாதவன், உறவினன் ஆகிய இவர்களிடத்திலும், ஸாதுக்களிடத்திலும் (சாஸ்திரத்தை யநுஸரித்து நடப்பவர்களிடத்திலும்), பாபிகளிடத்திலும் (செய்யத்தகாதது என்று சாஸ்திராதிகளினால் விலக்கியதைச் செய்யும் தீயோர்களிடத்திலும்), இவர்களெல்லோரிடத்திலும் சமமான புத்தியை உடையவன் மேலானவனாகிறான்.

* "விசிஷ்யதே" என்பதற்கு "விமுச்யதே" என்று பாடம். 'ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடுகிறான்' என்பது அர்த்தம்.

(சங்கரர்) "ஸம திருஷ்டி யுள்ளவன் என்றால்-'இவன் யார்? இவனுடைய தொழில் என்ன?' என்கிற ஆலோசனையில் புத்தியைச் செல்ல விடாதவன். இதில் சொல்லப்பட்டவன் யோகாரூடர்களுக்குள் உயர்ந்தவன் என்பது பொருள்." (மற்றப் பதங்களின் அர்த்தம் பொழிப்புரையிலேயே இவர் பாஷ்யப்படி போடப்பட்டிருக்கிறது).

(ராமாநுஜர்) "ஸுஹ்ருத் = வயோவிசேஷாநங்கீகாரேண ஸுஹிதைஷிண:=சுஸுஹ்ருத் என்றால், வயதின் விசேஷத்தைக் கவனியாமலே தனக்கு எவன் உபகாரஞ் செய்கிறானோ அவன்தான் சுகிருத். மித்ரம்=தனக்குச் சமவயதுள்ளவனும், தனக்கு உபகாரஞ் செய்கிறவனுயுமிருப்பவன்தான் மித்திரன். அரி:=ஒரு நிமித்தியத்தைக்கொண்டு தனக்கு அபகாரஞ் செய்பவன் அரி. உதாஸீந:= உபகார அபகாரங்களுக்கு நிமித்திய மில்லாததினால் உபகார அபகாரங்கள் செய்யாமலிருப்பவன் உதாசீநன். மத்யஸ்த: = பிறவிமுதல் உபகார அபகாரங்கள் செய்யாதவன். த்வேஷ்ய:=பிறவிமுதல் தீங்கு நினைக்கிறவன். பந்து: = பிறவிமுதல் நன்மையைக் கோருகிறவன். ஸாதுஷு = தர்மத்தை யுடையவர்களிடத்திலும், பாபேஷு= அதர்மம் செய்கிறவர்களிடத்திலும் இவர்கள் எல்லோரையும் சமமாய்ப் பார்ப்பவன்."

(இராகவேந்திரர்) மித்ரம் = தன் சிநேகிதனுக்கு இன்ன காரியத்தைச் செய்தால் கெடுதி யுண்டாகுமென்று சொல்லி அதிலிருந்து ரக்ஷிக்

கிறவன் மித்திரன், உதாஸீந:= அபகார உபகாரங்கள் செய்வதற்கு நிமித்திய மிருந்துஞ் செய்யாதவன். த்³வேஷ்ய: = உபகாரம் அபகார மிரண்டும் செய்கிறவன். ப³ந்து⁴:=பிரதிப் பிரயோஜனத்தை யெதிர் பார்த்து உபகாரஞ் செய்கிறவன், ஸௌஹார்த³:=சுகிருத்துவம், மித்திரத்துவம் முதலியவைகள் அந்தக்கரணத்தினு லுண்டானவையே யன்றி ஜீவசொருபத்திற்கு இல்லையென்றும், எல்லா ஜீவ சொரூபமும் சைதன்ய அம்சத்தில் ஒரே மாதிரியாய்ச் சமமாயிருக்கிறதென்றும் தெரிகிறவன்.” (9)

---

௧௦. யோகீ³ யுஞ்ஜீத ஸததமாத்மாநம் ரஹஸி ஸ்தி²த: ।
ஏகாகீ யதசித்தாத்மா நிராஶீரபரிக்³ரஹ: ॥

10. யோகீ-யுஞ்ஜீத-ஸததம்-ஆத்மாநம்-ரஹஸி-ஸ்யிதஃ ।
ஏகாகீ-யதசித்தாத்மா-நிராஶீஃ-அபரிக்ரஹஃ ॥

யோகீ³	யோகியானவன்:
ரஹஸி	ஏகாந்தமான இடத்திலே
ஏகாகீ	தனியாய்
ஸ்தி²த:	ஸ்திரமாயிருந்துகொண்டு,
யதசித்தாத்மா	அந்தக்கரணத்தையும் தேகத்தையும் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டவனாய்,
நிராஶீ:	ஆசைகளை விட்டவனாய்,
அபரிக்³ரஹ:	உடைமை, அதாவது தனது என்பது ஒன்றும் இல்லாதவனாயு மிருந்துகொண்டு
ஆத்மாநம்	மனதை
ஸததம்	எப்பொழுதும்
யுஞ்ஜீத	சமாதியில் நிறுத்தவேண்டும்.

யோகியானவன் (தியானஞ் செய்பவன்): குகைமுதலான ஏகாந்தமான இடத்திலே, தனியாய் (துணை இன்றி) ஸ்திரமாய் இருந்துகொண்டு, அந்தக்கரணத்தையும் தேகத்தையும் வசப்படுத்திக்கொண்டவனாய், ஆசைகளை எல்லாம் விட்டொழித்தவனாய், தனது உடைமை என்பது ஒன்று மில்லாதவனாய் அதாவது பற்றில்லாதவனாய், எப்பொழுதும் மனதைச் சமாதியில் நிறுத்தவேண்டும்.

(சங்கரர்) “ஆகவே, முன் சொன்ன உத்தமமான பயனை அடைவதற்காகச் செய்யவேண்டியது இதில் சொல்லப்படுகிறது. தியானஞ் செய்பவன் மலையில் குகைமுதலான இடத்திலே துணை ஒருவரு மில்

லாதவனாய் யோகத்தைக் கூட்டவேண்டும். "ரஹஸி ஸ்தித:, ஏகாகீ" என்னும் விசேஷத்தினால், சந்யாஸம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பது தாத்பரியம். அப்படித் துறவியாயிருந்தாலும் ஆசைகளையும் எல்லா உடைமைகளும் விட்டொழித்தவனா யிருத்தல்வேண்டும். கௌபீனம் முதலியவற்றிலும் எனதென்னும் பற்றை வைத்தல் கூடாது என்பது பொருள்."

(ராமானுஜர்) "இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட 'யோகீ' கர்மயோகநிஷ்டன், ஸததம்=தினம் யோகாப்பியாசகால முழுவதும், யுஞ்ஜீத= தன்னுடைய ஆத்ம தரிசன நிஷ்டையையுடையவனாகச் செய்து கொள்ளல் வேண்டியது. நிராசீ: அபரிக்ரஹ:= ஆத்மாவைத் தவிர மற்றெதனிடத்தும் இச்சையும் மமகாரமும் அற்றவன்."

(இராகவேந்திரர்) யோகீ=ஞானோபாயத்தை அநுஷ்டிக்கிறவன்; யுஞ்ஜீத= அகண்ட தியானத்தில் நிறுத்த வேண்டியது."

(ஸ்வ) இனி, சமாதி யோகக்கிரமம் சொல்லப்படுகின்றது. மனதைச் சமாதியோகத்தோடு கூடினதாகச் செய்வதுதான். (10)

கக. ஶுசௌ தேஶே ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்திரமாஸநமாத்மந: ।
நாத்யுச்ச்ரிதம் நாதிநீசம் சைலாஜிநகுஶோத்தரம் ॥
கஉ. தத்ரைகாக்ரம் மந: க்ருத்வா யதசித்தேந்த்ரியக்ரிய: ।
உபவிஶ்யாஸநே யுஞ்ஜ்யாத் யோகமாத்மவிஶுத்தயே ॥

11. ஶுசௌ-தேஶே-ப்ரதிஷ்டாப்ய-ஸ்திரம்-ஆஸநம்-ஆத்மந: ।
ந-அத்யுச்ச்ரிதம்-ந-அதிநீசம்-சைலாஜிந குஶோத்தரம் ॥
12. தத்ர-ஏகாக்ரம்-மந:-க்ருத்வா-யதசித்தேந்த்ரியக்ரிய: ।
உபவிஶ்ய-ஆஸநே-யுஞ்ஜ்யாத்-யோகம்-ஆத்மவிஶுத்தயே ॥

(யோகீ)	(யோகியானவன்) :
நாத்யுச்ச்ரிதம்	அதிக உயரமில்லாததும்,
நாதிநீசம்	அதிகத் தாழ்வாயில்லாததும்,
சைலாஜிநகுஶோத்தரம்	வஸ்திரம், (மான்) தோல், தர்ப்பை இவற்றை மேலேயுடையதும்,
ஸ்திரம் ஆஸநம்	ஸ்திரமானதுமாகிய ஆஸனத்தை
ஶுசௌ தேஶே	பரிசுத்தமான இடத்தில்
ஆத்மந: ப்ரதிஷ்டாப்ய	தனக்காக அமைத்துக்கொண்டு
தத்ர ஆஸநே	அந்த ஆஸனத்தில்
உபவிஶ்ய	உட்கார்ந்து

𑌮𑌨𑌃	மனதை
𑌏𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾	ஒரேநிலையாகச் செய்து
𑌯𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃	சித்தம், இந்திரியங்கள் இவைகளுடைய செய்கைகளை அடக்கினவனாய்
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇	அந்தக்கரண சுத்திக்காக
𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍	யோகத்தைக் கூடவேண்டியது.

(யோகியானவன்) மிகவும் உயரமாயில்லாததும், மிகவும் தாழ்வாயில்லாததும், வஸ்திரம் தோல் தர்ப்பை இவைகளை மேலே உடையதும், ஸ்திரமானதுமாகிய ஆஸனத்தைப் பரிசுத்தமான இடத்தில் தனக்காக அமைத்துக்கொண்டு, அந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து மனதை ஒரே நிலையாகச் செய்து, சித்தம் இந்திரியங்கள் இவற்றின் செய்கைகளை அடக்கினவனாய், அந்தக்கரண சுத்திக்காக யோகத்தைச் செய்யவேண்டியது

(சங்கரர்) "இனி யோகத்தைக் கூடுகிறவனுக்கு அவன் உட்காரத்தக்க ஆஸனம், அவன் உட்கொள்ளத்தக்க உணவு, அவனுடைய பொழுதுபோக்குக்குரிய விநோதம் முதலியவற்றின் ஒழுங்கை யோகத்திற்குச் ஸாதனமாகக் கூறவேண்டியதோடு யோகத்தை யுடைந்தவனுடைய லக்ஷணத்தையும், அந்த யோகத்தின் பயன் முதலானவற்றையும் எடுத்துரைக்கவேண்டுமாதலால் அவையெல்லாவற்றையும் உபதேசிக்கத் தொடங்கி, அவற்றுள் முதன்மையான ஆஸனத்தின் கிரமத்தை முதலில் பகவான் சொல்லுகிறார்.

"'பரிசுத்தமான இடம்' என்பது 'இயற்கையினாலாயினும், மெழுகுதல் முதலியவற்றாலாயினும் பரிசுத்தப்பட்ட இடம்' என்பது கருத்து. அப்படிப்பட்ட இடம் நிர்ஜனமானப் பிரதேசமாக இருத்தல்வேண்டும். வஸ்திரம் முதலியவற்றின் கிரமமானது பாடத்தின் முறைப்படி முதலில் வஸ்திரம், பின்பு தோல், பின்பு தர்ப்பையென மாறியிருக்கின்றது. அதாவது, முதலில் தர்ப்பை, அதன் மேல் தோல், அதன்மேல் வஸ்திரம் என்பது கருத்து. (தோல் ஆஸனம் என்று சொன்னது மான்தோல் அல்லது புலித்தோல் என்பதாகக் கொள்ளல் வேண்டும்).

"இவ்வித ஆஸனத்தை அமைத்துக்கொண்டு என்ன செய்யவேண்டுமென்றால், அந்த ஆஸனத்திலே உட்கார்ந்துகொண்டு யோகத்தைக் கூடவேண்டும். எப்படியென்றால், சகல விஷயங்களினின்றும் மனதை இழுத்து ஒரு நிலைப்படுத்தி, சித்தம் இந்திரியங்கள் இவற்றை அடக்கினவனாய்க் கூடல் வேண்டும். அவன் எதற்காக அவ்விதம் யோகத்தைக் கூடவேண்டுமென்றால் அந்தக்கரண சுத்திக்காக."

(ராமாநுஜர்) "பரிசுத்தர்கள் அல்லாதவர்கள் சேராததும், அவர்கள் சூழாததும், பரிசுத்தமல்லாத வஸ்துக்களின் சம்பந்த மில்லாத பவித்திர மான இடத்தில் மரத்தினுல் செய்யப்பட்டதும், அதன்மீது தர்ப்பை மான்தோல் வஸ்திரம் ஆகிய இவை முறையே ஒன்றன்மீது ஒன்ருய் விரிக்கப்பெற்றதுமான ஆஸனத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, பந்த நிவிருத்திக்காக யோகம் அதாவது ஆத்மாவலோகனத்தைச் செய்தல் வேண்டும்."

(ஸூா) இந்த 11-12 சுலோகங்களையும், முன் 10-வது சுலோகத்தின் உத்தரார்த்தத்தையும் வராஹபுராணம் 187-வது அத்தியாயத்தில் காண்க. (11-12)

கங. ஸமம் காயஶிரோக்₃ரீவம் தா₄ரயந்நசலம் ஸ்தி₂ர: ।
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்₃ரம் ஸ்வம் தி₃ஶஶ்சாநவலோகயந் ॥
கச. ப்ரஶாந்தாத்மா விக₃தபீ₄ர்ப்₃ரஹ்மசாரிவ்ரதே ஸ்தி₂த: ।
மந: ஸம்யம்ய மச்சித்தோ யுக்த ஆஸீத மத்பர: ॥

13. ஸமம்-காயஶிரோக்₃ரீவம்-தா₄ரயந்-அசலம்-ஸ்தி₂ரம் ।
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய-நாஸிகாக்₃ரம்(1)-ஸ்வம்-தி₃ஶ:-ச-அநவலோகயந் ॥

14. ப்ரஶாந்தாத்மா-விக₃தபீ₄:-ப்₃ரஹ்மசாரிவ்ரதே(2)-ஸ்தி₂த: ।
மந:-ஸம்யம்ய-மச்சித்த:-யுக்த:-ஆஸீத-மத்பர: ॥

(யோகீ)	(யோகியானவன்):
காயஶிரோக்₃ரீவம்	தேகம், கழுத்து, தலை இவைகளை
ஸமம்	ஸமமாகவும் (நேராகவும்)
அசலம்	சலிக்காமலும் (அசையாமலும்)
தா₄ரயந்	வைத்துக்கொண்டும்,
ஸ்தி₂ர:	ஸ்திரமாயிருந்துகொண்டும்,
ஸ்வம் நாஸிகாக்₃ரம்	தன்னுடைய மூக்கு நுனியை
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய	பார்த்துக்கொண்டு
தி₃ஶ: ச	திக்குகளையும்
அநவலோகயந்	பாராமலும்
ப்ரஶாந்தாத்மா	மிகவும் சாந்தமான அந்தக்கரணத்தை யுடையவனுகவும்,
விக₃தபீ₄:	பயம் நீங்கினவனுயும்,
ப்₃ரஹ்மசாரிவ்ரதே	ப்ரஹ்மசாரி விரதத்தில்
ஸ்தி₂த:	இருப்பவனுயும்
மந: ஸம்யம்ய	மனதை அடக்கி

உவிஸ்த:	சித்தத்தை என்னிடத்தில் வைத்தவனும்,
உதுபர:	என்னையே உத்கிருஷ்டமாகக் கொண்டவனு[யும்,
யுக்த:	ஸமாஹிதனும்
ஆஸீத	உட்கார்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

யோகியானவன்: தேகம், கழுத்து, தலை இவைகளைச் சமமாகவும் நேராகவும் அசையாமலும் வைத்துக்கொண்டும், ஸ்திரமாயிருந்துகொண்டும், தன்னுடைய மூக்குநுனியை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டும், திக்குகளை (சுற்றுப்புறங்களைப்) பாராமலும், மிகவும் சாந்தமான அந்தக்கரணத்தை யுடையவனும், பயம் நீங்கினவனும், ப்ரஹ்மசாரி விரதத்திலிருந்துகொண்டும், மனதின் விருத்திகளை ஒடுக்கி, அதாவது மனதை விஷயங்களில் போகாமல் திருப்பி, சித்தத்தை யென்னிடத்தில் வைத்து, என்னையே உத்கிருஷ்டமாகவும் ஸமாஹிதனும் அதாவது தியான யோகத்தோடு கூடினவனும் உட்கார்ந்திருத்தல்வேண்டும்.

(1) "நாஸிகாக்ரம்=மூக்கு நுனியென்பது புருவங்களுக்குஅடுத்தும், சிறுத்து மிருக்கிற மூக்கின் பாகமென்று அர்த்தம். 5-வது அத். 27-வது சுலோகத்தினுடைய குறிப்பையும் பார்க்க. புருவங்களின் மத்தியைப் பார்ப்பதுபோலத் திருஷ்டியை வைத்து என்பது கருத்து. (ஷ்ரா)

(2) ப்ரஹ்மசாரி வ்ரதே = ஸ்த்ரீவிஷயத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்காமை, பிக்ஷை யெடுத்த அன்னத்தைப் புஜிப்பது, குரு சுச்ரூஷை செய்வது, வேதாத்தியயனஞ் செய்வது, ப்ரஹ்மவிசாரஞ் செய்வது, இவைகள் ப்ரஹ்மசாரி விருதங்கள். (ஷ்ரா)

(சங்கர பாஷ்யம்) "முன் சுலோகங்களில் வெளி ஆஸனத்தின் கிரமம் சொல்லப்பட்டது. இனி, சரீர தாரண, அதாவது உடம்பை வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய நிலை எவ்வாறு என்பது முதலியன கூறப்படுகின்றன. உடம்பு, தலை, கழுத்து இவற்றைக் கோணாது நேரே வைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். அப்படி வைத்துக்கொண்டும் அவனுக்கு அசைவு உண்டாகக் கூடுமாதலால், 'அசலம்' என்னும் விசேஷணம் சேர்க்கப்பட்டது. 'ஸ்திர:' என்றதனால் 'நிலையுள்ளவனாய் அதாவது தேகேந்திரிய விஷயங்களால் தாக்கப்பட்டு அலையாதவனாய் ஸ்திரமாயிருந்துகொண்டு' என்பது பொருள். 'மூக்கு நுனியை நேரே நோக்கிக்கொண்டு' என்பதற்கு 'நோக்குவது போல இருந்துகொண்டு' எனக் கொள்ளல் வேண்டும்; 'இவ=போல' என்னும் சொல்லை ஏன் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டு மென்றால், இங்கே, பகவான்

விதிக்கக் கருதியது மூக்கு நுனியையே உண்மையாய் உற்று நோக்க வேண்டும் என்பது அன்று. மற்று, கண்களின் பார்வை வெளி விஷயங்களில் செல்லாமல் இரண்டு கண்களையும் ஒன்ருய்க் கூட்டி அந்தர்முகமாகும்படி செய்தல் என்க. மேலும், அது அந்தக்கரணத்தினுடைய அமைதியான நிலையைப் பொருந்தி நிற்பது என்பது பகவான் உபதேசிக்க விரும்பிய குறிப்பு. அல்லாது, மூக்கு நுனியைப் பார்ப்பதே உபதேசிக்கக் கருதியதானல், மனம் அங்கேதான் லயப்பட்டுவிடுமே யன்றி ஆத்மாவினிடத்து நிலைப்படாது. ஆனல், உண்மையில் ஆத்மாவினிடத்தன்ரோ மனம் ஒரு நிலையாய் நிற்றலை இந்த அத்தியாயம் 25-வது சுலோகத்தில் பகவான் சொல்லுகிருர். ஆகவே, 'போல' என்னும் சொல் இல்லாதிருத்தலால், கண்களின் பார்வையை ஒன்ருய்க் கூட்டி உள்ளே வீழ்த்துதல்தான் 'ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய' என்று கூறப்படுகின்றது. 'ப்ரஹ்மசாரி விரதம்' என்பது குருவிற்குப் பணிவிடை செய்தல், பிக்ஷான்னம் புஜித்தல் முதலியவற்றிலே இருத்தல். அவன் அவற்றை அநுஷ்டிப்பவனுக இருத்தல்வேண்டும் என்பது பொருள். 'மனதை அடக்கி' என்பது 'மனதின் விருத்திகளை (போக்குகளை) ஒடுக்கி' என்றபடி; 'என்னிடத்து' பரமேசுவரனை என்னிடத்து, காமவிகாரமுடையவனொருவன் ஸ்திரீயினிடத்துச் சித்தத்தை வைத்தவனுய் அவளையே எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருப்பவனுய் இருக்கிருன். ஆனல், அவன் அவளையே எல்லாரிலும் மேலானவளாகக் கொள்ளுகிறதில்லை. அவன் தன் அரசனையாவது, மஹாதேவனையாவது மேலாக, பிரபுவாகக் கொள்ளுகிருன். இந்த யோகியோவெனின், என்னையே எப்போதும் நினைக்கின்ருன்; என்னையே மேலாக, பிரபுவாகக் கொண்டவனுமாக விருக்கிருன்." (13-14)

---

௧௫. 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 ।
𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥

15. யுஞ்ஜந்(1)-ஏவம்-ஸதா-ஆத்மாநம்(2)-யோகீ: நியதமாநஸ: |
சாந்திம்-நிர்வாணபரமாம்(3)-மத்ஸம்ஸ்தாம்(4)-அதிகச்சதி ||

𑌏𑌵𑌂	இவ்விதமாய் (மேலே சொன்ன விதமாய்)
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂	மனதை
𑌸𑌦𑌾	எப்பொழுதும்
𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌨𑍍	தியானத்தில் நிறுத்தினவனுய்,
𑌨𑌿𑌯𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃	அந்தக்கரணத்தை அடக்கின
𑌯𑍋𑌗𑍀	யோகியானவன்

மத்ஸம்ஸ்தாம்	என்னிடத்துள்ள (நானகவேயுள்ள)
நிர்வாணபரமாம்	மோக்ஷத்தில் முடிவதான
சாந்திம்	சாந்தியை (ஒழிவை)
அதிகச்சதி	அடைகிறான்.

மேற்சொன்ன விதமாய் மனதை எப்பொழுதும் தியானத்தில் நிறுத்தினவனாய், அந்தக்கரணத்தை அடக்கின யோகியானவன், என்னிடத்துள்ள, அதாவது நானகவேயுள்ள மோக்ஷத்தில் சேர்ப்பிப்பதாகிய சாந்தியைப் பெறுகிறான்.

---

(1) “ யுஞ்ஜந்=ஸமாதானம்செய்துகொண்டு.” (சங்கரர்). “தியானஞ் செய்பவனாய்.” (இராகவேந்திரர்).

(2) “ ஆத்மாநம்=பரமாத்மாவை.” (இராகவேந்திரர்).

(3) “ நிர்வாணபரமாம்=அடையத் தகுந்ததாயிருக்கிற மோக்ஷத்தை யுடையது.” (ஸ்ரீதரர்); “சுகத்தை முடிவானதா யுடைத்தா யிருக்கிற.” (ராமாநுஜர்); “சரீரம் போனவுடனே.” (மத்துவர்).

(4) “ மத்ஸம்ஸ்தாம் = என் அதீனத்தை” (சங்கரர்); “ என்னிடத்திலிருப்பை.” (ராமாநுஜர்) (மத்துவர்); “என்னுடைய சொரூபமாக இருத்தலாகிய.” (ஸ்ரீதரர்).

(ஸ்வ) முன் சொன்ன விதமாய்ச் செய்யப்பட்ட யோகத்தின் பலன் இன்னதென்பது இந்தச் சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (15)

---

௧௬. நாத்யஶ்நதஸ்து யோகோऽஸ்தி ந சைகாந்தமநஶ்நத: ।
நசாதிஸ்வப்நஶீலஸ்ய ஜாக்ரதோ நைவ சார்ஜுந ॥

16. ந-அத்யச்நத:-து-யோக: அஸ்தி-ந-ச-ஏகாந்தம்-அநச்நத: |
ந-ச-அதிஸ்வப்நசீலஸ்ய-ஜாக்ரத:-ந-ஏவ-ச அர்ஜுந ||

ஹே அர்ஜுந	ஓ! அர்ஜுனா!
யோக:	தியானயோகமானது
அத்யஶ்நத:	அதிகமா யுண்பவனுக்கு
நாஸ்தி	(கூடுவது) இல்லவே இல்லை;
ஏகாந்தம் அநஶ்நத:	கொஞ்சம்கூட உண்ணாதவனுக்கும்
ந	இல்லை;
அதிஸ்வப்நஶீலஸ்ய	அதிக தூக்கமுள்ளவனுக்கும்
நச	இல்லை;
அதிஜாக்ரத:	அதிகமாய் விழித்திருக்கிறவனுக்கும்
நைவ	இல்லை.

ஓ! அர்ஜுனு! தியானயோகமானது: அதிகமாய் உண்பவன், முற்றும் உணவை விட்டவன், அதிக தூக்கமுள்ளவன், முற்றும் தூக்கம் அற்றவன் இவர்களுக்கு இல்லை; அதாவது சித்திக்கமாட்டாது.

(**சங்கர பாஷ்யம்**) "இதில் யோகி அநுசரிக்க வேண்டிய ஆஹாரம் முதலிய நியமம் சொல்லப்படுகின்றது.

"அளவைவிட அதிகமாக உண்பவனுக்கு யோகம் சித்திக்கமாட்டாது. அதாவது, தன் ஆத்மஸம்மிதமான அந்நத்தைவிட அதிகமான உணவு தான் அளவைவிட அதிகமானது என்பது. எவ்வளவு அந்நம் சாப்பிட்டால் அஜீர்ணமாகாதிருக்குமோ, வேலை முதலியவைகளுக்கும் அநுகூலமாகவிருக்குமோ அதுதான் ஆத்ம ஸம்மிதமான அளவு. "யது ஹவா ஆத்மஸம்மிதம் அந்நம் ததவதி தந்ந ஹிநஸ்தி, யத் பூயோ ஹிநஸ்தி தத்யத் கநீயோ ந தத் அவதி"="எந்த அந்நம் தன் அளவிற்கு ஏற்றதோ (தன் தேகத்திற்குப் போதுமானதோ) அந்த அந்நம் காப்பாற்றுகின்றது; அது கெடுதி செய்வதில்லை; அதைவிட அதிகமானது கெடுதி செய்கின்றது; அதைவிடக் குறைந்தது காப்பாற்றுவதில்லை" என்னும் சதபத ப்ராஹ்மணம் முதலிய சுருதிகளால், ஆஹாரத்தின் கிரமத்தைக் கண்டுகொள்க. ஆகையால், யோகியானவன் தன் தேகத்திற்குப் பொருந்திய அளவுக்கு அதிகமாகவாயினும் குறைவாகவாயினும் அந்நம் புஜிக்கக்கூடாது. அல்லது, "அர்த்தம் ஸவ்யஞ்ஜநாந்நஸ்ய த்ருதீயம் உதகஸ்ய ச। வாயோஸ் ஸஞ்சரணார்த்தம் து சதுர்த்தம் அவசேஷயேத்॥" "அந்நத்திற்கும் கறிமுதலானவற்றிற்கும் பாதி வயிறு; ஜலத்திற்கு மூன்றுவது கால் வயிறு; காற்று ஸஞ்சரிப்பதற்காக மிகுந்த நான்காவது கால் வயிறை மிச்சப்படுத்திக் காலியாய் விடவேண்டும்" என்கிற யோகசாஸ்திர விதியின் அளவின்படி என்றும் சொல்லலாம்."

(**ஸ்ரீதரர்**) "த்வௌ பாகௌ பூரயேத் அந்நைஸ் தோயேநைகம் ப்ரபூரயேத்। மாருதஸ்ய ப்ரசாரார்த்தம் சதுர்த்தம் அவசேஷயேத்." (யோகசாஸ்திரம்). (இந்தச் சுலோகத்தின் அர்த்தம் 4-வது அத்தியாயம் 30-வது சுலோகத்தி னடியில் காண்க.)

(**மத்வர்**) "நித்ராசநபயச்வாஸ சேஷ்டாதந்த்ராதிவர்ஜநம்। குர்வாணீசீத் தார்க்ஷ்யஸ்தோ த்யாயந் ப்ரபவிஷ்ணுவித்॥ (நாரதீயபுராணம்)=சக்தியுள்ளவன்: நித்திரை, உணவு, பயம், சுவாசம், சேஷ்டை, சோம்பல் முதலியவைகளை விட்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டு யோகம் செய்யவேண்டும்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (ஆனல்,

இந்தக் கீதா சுலோகமானது, ஆகாரம் முதலியவைகளை முற்றிலும் விடச் சக்தியற்ற யோகிவிஷயமாய்ச் சொல்லப்பட்டதாக அறியவேண்டியது.)

(ஸூ) இந்த ஆகாரவிஷயமாய், 4-வது அத்தியாயம், 30-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதையும் பார்க்க. (16)

கள. 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 ।
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌵𑌬𑍋𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌹𑌾 ॥

17. யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய-யுக்தசேஷ்டஸ்ய-கர்மஸு |
யுக்தஸ்வப்நாவபோதஸ்ய-யோக:-பவதி-து:கஹா (1) ||

𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 — சரியான ஆஹாரம் நடை இவையுடையவனும்,
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 — கர்மங்களில் சரியாய்ப் பிரவிருத்திக்கிறவனும்,
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌵𑌬𑍋𑌧𑌸𑍍𑌯 — சரியான தூக்கமும், விழிப்பும் உடையவனும் உள்ளவனுக்கு
𑌯𑍋𑌗𑌃 — தியானயோகமானது
𑌦𑍁𑌃𑌖𑌹𑌾 — துன்பத்தைப் போக்குகிறதாக
𑌭𑌵𑌤𑌿 — ஆகின்றது.

சரியான (விதிக்கப்பட்ட அளவு) ஆஹாரமும், உலாவுதலுமுள்ளவனும், அவ்வாறே விதிக்கப்பட்ட காலத்திலே கர்மத்தில் பிரவிருத்திக்கிறவனும், அப்படியே விதிக்கப்பட்ட காலத்தில் தூக்கமும் விழிப்புமுடையவனுமிருக்கிற யோகிக்குத் தியானயோகமானது சகலமான சம்ஸார துன்பத்தையும் போக்குகிறதாக ஆகின்றது.

---

(1) "𑌦𑍁𑌃𑌖𑌹𑌾=சம்சார துக்கமென்னும் பிறவித் துன்பத்தைப் போக்குகிறதாக ஆகிறது." (மத்துவர்).

(ஸ்வ) சுலோகத்தில் யோக சித்திக்குப் பிரதிகூலமானவைகளைச் சொல்லி, இதில் யோகத்தை அடைவதற்கு அநுகூலமான ஆஹாராதி நியமமும் அதன்பிரயோஜனமும் சொல்லப்படுகின்றது. (17)

கஅ. 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 ।
𑌨𑌿𑌃𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌮𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌾 ॥

18. யதா-விநியதம்-சித்தம்-ஆத்மநி(1)-ஏவ-அவதிஷ்டதே |
நிஸ்ப்ருஹ:-ஸர்வகாமேப்ய:-யுக்த: (2) - இதி-உச்யதே-ததா ||

யதா	எப்பொழுது
சித்தம்	சித்தமானது
விநியதம்	நன்றாய் அடக்கப்பட்டு
ஆத்மந்யேவ	ஆத்மாவினிடத்திலேயே
அவதிஷ்டதே	நிற்கின்றதோ
ததா	அப்பொழுது
ஸர்வகாமேப்ய: நிஸ்ப்ருஹ:	சகல விஷயங்களிலிருந்தும் ஆசை நீங்கினவனாய்,
யுக்த இதி	சமாதியை அடைந்தவனென்று
உச்யதே	சொல்லப்படுகிறான்.

எப்பொழுது சித்தமானது நன்றாய் அடக்கப்பட்டு, அதாவது வெளி விஷயங்களின் நினைவை விட்டு ஒரு நிலைப்பட்டு, ஆத்மாவினிடத்தில் மாத்திரம் நிற்கின்றதோ அப்பொழுது அவன் சகல விஷயங்களினின்று ஆசை நீங்கினவனாய்க்கொண்டு சமாதியை அடைந்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

---

(1) "ஆத்மநி=தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலே." (சங்கரர்).

(2) "யுக்த:=யோகம் செய்ய அருகனென்று." (ராமாநுஜர்).

(ஸ்வ) அவன் யோகத்தைக் கூடினவனாக எப்பொழுது ஆகிறான் என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது. (18)

---

௧௯. யதா தீபோ நிவாதஸ்தோ நேங்கதே ஸோபமா ஸ்ம்ருதா ।
யோகிநோ யதசித்தஸ்ய யுஞ்ஜதோ யோகமாத்மந: ॥

19. யதா-தீப:-நிவாதஸ்த:-ந-இங்கதே-ஸா உபமா-ஸ்ம்ருதா ।
யோகிந:-யதசித்தஸ்ய-யுஞ்ஜத:-யோகம்-ஆத்மந: ॥

நிவாதஸ்த:	காற்றில்லாதவிடத்திலிருக்கிற
தீப:	விளக்கானது (தீபமானது)
யதா	எப்படி
நேங்கதே	அசையாமலிருக்குமோ
ஸா	அது
ஆத்மந: யோகம்	ஆத்மசமாதியை
யுஞ்ஜத:	அநுஷ்டிக்கின்ற
யோகிந:	யோகியின்

யதசித்தஸ்ய — அடங்கிய சித்தத்திற்கு
உபமா — உபமானமாக
ஸ்ம்ருதா — நினைக்கப்படுகிறது.

'காற்றில்லாத இடத்திலிருக்கிற தீபமானது எப்படி அசைவற்றிருக்குமோ' அது ஆத்ம சமாதியை அநுஷ்டிக்கின்ற யோகியின் அடங்கிய சித்தத்திற்கு உபமானமாக, யோகத்தை அறிந்தவர்களால், எண்ணப்படுகிறது.

(சங்கரர்) "எந்த யோகியினுடைய சித்தமானது சமாதியைக் கூடியுள்ளதோ அந்த நிலையான சித்தத்திற்கு உவமை இதில் சொல்லப்படுகிறது. யோகத்தை அறிபவராய்ச் சித்தத்தின் போக்குகளைக் காணும் தன்மையையுடையவர்கள்; அந்தக்கரணம் அடங்கி ஸமாதியை அநுஷ்டிக்கின்ற யோகியின் சித்தத்திற்குக் 'காற்றில்லாதவிடத்திலே இருக்கின்ற தீபமானது எப்படி அசையாமலிருக்குமோ,' அதை உபமானமாகச் சொல்லுகிறார்கள்."

(ராமாநுஜர்) "யதசித்தஸ்ய=மனசுவாதீனமுடைய, யோகிந:=யோகியினுடைய, யோகம் யுஞ்ஜத:=யோகத்தைச் செய்கிற, ஆத்மந:=ஆத்ம சொருபத்திற்கு." (மற்றப் பாகத்தின் அர்த்தத்தில் வித்தியாசமில்லை).

(ஸ்வ) மதுசூதன ஸரஸ்வதி: இதற்கு ராமாநுஜர் மாதிரியே அந்வயம் செய்துகொண்டு 'ஆத்மந:' என்பதற்கு 'சித்தத்திற்கு' என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார். ஆநந்தகிரி சொல்வதில், காற்றில்லாத இடத்திலிருக்கிற யோகியின், சித்தத்தினுடைய நிச்சலமான ஸ்திதிக்கு, உபமானமென்கிறார். ராமாநுஜர் முதலானவர்கள்: ஆத்மாவுக்கும், தீபத்திற்கும் உபமானம் என்கிறார்கள். (19)

---

௨௦. யத்ரோபரமதே சித்தம் நிருத்தம் யோகஸேவயா |
யத்ர சைவாத்மநாத்மாநம் பஶ்யந்நாத்மநி துஷ்யதி ||

20. யத்ர(1)-உபரமதே-சித்தம்-நிருத்தம்-யோகஸேவயா |
யத்ர-ச-ஏவ-ஆத்மநா-ஆத்மாநம்-பஶ்யந்-ஆத்மநி-துஷ்யதி ||

சித்தம் — சித்தமானது
யோகஸேவயா — யோகாநுஷ்டானத்தினால்
நிருத்தம் — அடக்கப்பட்டு
யத்ர — எப்பொழுது
உபரமதே — ஒழிவை அடைகின்றதோ

யத்ர	எப்பொழுது
(யோகி)	(யோகியானவன்)
ஆத்மநா	சுத்தமான அந்தக்கரணத்தினுல்
ஆத்மாநம்	பரமாத்மாவை
பச்யந்	பார்த்து (அநுபவித்துக்கொண்டு)
ஆத்மநி ஏவ	தன் ஆத்மாவினிடத்திலேயே
துஷ்யதி	சந்தோஷிக்கின்ருனே
(தத்ர)	(அப்பொழுது)
(யோகஸித்திர் பவதி)	(யோகஸித்தி உண்டாகிறது.)

எப்பொழுது சித்தமானது யோகத்தை அநுஷ்டிப்பதனுல் வேறு ஒன்றிலும் செல்லாமல் அடக்கப்பட்டு ஒழிவை அடைகின்றதோ, எப்பொழுது (யோகியானவன்) பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தினுல் பரமாத்மாவைக் கண்டு தெளிந்து, அதாவது அநுபவித்து, தன் ஆத்மாவினிடத்திலேயே சந்தோஷத்தைப் பெறுகின்ருனே அப்பொழுது அவனுக்கு யோகம் சித்திக்கின்றது.

———

* இந்த 20-21-22, சுலோகங்களை யோகசிரோபநிஷத்தில் அத். 3-ல் காண்க.

(1) "யத்ர=எந்த அவஸ்தையில்." (ஸ்ரீதரர், மதுசூதன ஸரஸ்வதி).

(சங்கரர்) "இவ்வாறு யோகப்பயிற்சியின் வலிமையினுல் ஒரு நிலைப் பட்டு, 'காற்றில்லாத இடத்திலேயுள்ள தீபம்போன்று' இருப்பதாய், யோகாநுஷ்டானத்தினுல் சித்தம் எவ்விடத்தும் செல்லாதபடி அடக்கப்பட்டு ஒழிவை அடைகின்றதோ, எப்பொழுது அவன் எங்கும் ஜோதி மயமாய் விளங்குகிற அறிவான ஆத்மாவாகிய பரமசைதந்யத்தை, ஸமாதியினுல், பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தினுல் கண்டு தெளிந்து, தன் ஆத்மாவினிடத்தேயே சந்தோஷத்தைப் பெறுகின்ருனே."

(மத்துவர்) "ஆத்மநி=தன்னுடைய தேகத்திலேயே யிருக்கிற, ஆத்மாநம்=பரமாத்மாவை, ஆத்மநா=மனதினுலே, பச்யந்=பார்க்கிறவனய், துஷ்யதி=சந்தோஷிக்கிருனே."

(ஸ்வ) இந்த 20-வது சுலோகம் உள்ளபடி பூர்த்தியா யில்லாததால் அதைப் பின் வருகிற 21, 22, 23 இந்தச் சுலோகங்களுடன் ஒன்று சேர்த்தே அநேகமாய் எல்லோரும் அந்வயப்படுத்தி யிருக்கிருர்கள். ஆனுல், ஆனந்தகிரியும், பாஷ்யோத்கர்ஷ தீபிகைக்காரரும் "தத்ர யோகஸித்திர் பவதி" என்பதை வாக்கிய சேஷமாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிருர்கள். அங்ஙப்படியே இந்த 20-வது சுலோகத்தையும்

அடுத்த சுலோகங்களையும் தனியாய் அன்வயப்படுத்துவது சற்றுத் தெளிவாயிருக்கலாமென்று தனி அன்வயமே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (20)

உக. ஸுகமாத்யந்திகம் யத்தத் புத்திக்ராஹ்யமதீந்த்ரியம் ।
வேத்தி யத்ர ந சைவாயம் ஸ்திதஶ்சலதி தத்த்வத꞉ ॥

21. ஸுகம்-ஆத்யந்திகம்-யத்-தத்-புத்திக்ராஹ்யம்-அதீந்த்ரியம்
வேத்தி-யத்ர-ந-ச-ஏவ-அயம்-ஸ்தித꞉-சலதி-தத்த்வத꞉(1)॥

புத்திக்ராஹ்யம்	புத்தியினாலேயே கிரகிக்கத்தக்கதும்,
அதீந்த்ரியம்	இந்திரியங்களைக் கடந்துநிற்பதும்,
ஆத்யந்திகம்	முடிவில்லாததுமான
ஸுகம் யத்	சுகம் எதுவோ
தத்	அதை (அந்தச் சுகத்தை)
(யோகீ)	(யோகியானவன்)
யத்ர வேத்தி	எப்பொழுது அனுபவித்து அறிகின்றானோ,
(யத்ர)	(எப்பொழுது)
அயம்	இவன்
ஸ்தித꞉	ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நிலைத்தவனாய்
தத்த்வத꞉	(அந்தத்) தத்வஸ்வரூபத்திலிருந்து
நைவ சலதி	அசைவதே இல்லையோ,
(தத்ர)	(அப்பொழுது)
(யோகஸித்திர்பவதி)	(யோகசித்தி உண்டாகின்றது.)

(இந்திரியங்களை வேண்டாத) புத்தியினால் மாத்திரம் கிரகிக்கப்படுவதும், இந்திரியங்களுக்கு எட்டாது அப்பால் உள்ளதும், முடிவில்லாததுமான அந்த இவ்வித இன்பத்தை யோகியானவன் எப்பொழுது அநுபவித்தறிகின்றானோ, எப்பொழுது இந்தஞானி ஆத்மஸ்வரூபத்திலே நிலைத்தவனாய் அந்த தத்வஸ்வரூபத்தினின்றும் அசைவதேயில்லையோ, அதாவது நழுவவே மாட்டானோ அப்பொழுது யோகசித்தி உண்டாகின்றது.

---

(1) "தத்வத꞉=பகவானுடைய ரூபத்திலிருந்து." (மத்துவர்). (21)

உஉ. யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மன்யதே நாதிகம் தத꞉ ।
யஸ்மின் ஸ்திதோ ந து³꞉கேன குருணாபி விசால்யதே ॥

22. யம்(1)-லப்த்வா-ச-அபரம்-லாபம்-மன்யதே-ந-அதிகம்-தத꞉ ।
யஸ்மின்-ஸ்தித꞉-ந-து³꞉கேன-குருணா-அபி-விசால்யதே ॥

(அயம்)	(இவன்)
யம்	எதை (ஆத்ம லாபத்தை)
லப்த்வா	அடைந்து
அபரம் லாபம்	வேறு லாபத்தை
தத:	அதைக்காட்டிலும்
அதிகம்	மேலானதாக
ந மந்யதே	எண்ணுகிறதில்லையோ,
யஸ்மிந் ஸ்தித:	எதில் நிலைத்துநிற்கிறவன்
குருணா	மிகப் பெரிய
து:கேந அபி	துக்கத்தினாலும்
ந விசால்யதே	அசைக்கப்படுகிறதில்லையோ
(ஸ: யோக:)	(அதுவே யோகம்).

எந்த ஆத்ம லாபத்தை அடைந்திருக்கிறவன் பின்பு அதைக் காட்டிலும் (ஆத்மாவை அடைதலைக் காட்டிலும்) மேலானதாய் மற்றொன்றுளதாக இருக்கின்றதென்று எண்ணுகிறதில்லையோ, எதில் (எந்த ஆத்மதத்துவத்தில்) நிலைத்து நிற்கிறவன், மிகப் பெரிய துன்பத்தாலும் அசைக்கப்படுவதில்லையோ அதுவே யோகம் என்பது.

(1) "யம்=எந்த யோகத்தை." (ராமாநுஜர்). (22)

௨௩. தம் வித்யாத் து:கஸம்யோகவியோகம் யோகஸம்ஜ்ஞிதம் ।
ஸ நிச்சயேந யோக்தவ்யோ யோகோ(அ)நிர்விண்ணசேதஸா ॥

23. தம்-வித்யாத்(1)-து:க்கஸம்யோகவியோகம்-யோக-ஸம்ஜ்ஞிதம்
ஸ:-நிச்சயேந-யோக்தவ்ய:-யோக:-அநிர்விண்ணசேதஸா॥[தம்|

து:கஸம்யோகவியோகம் தம்	துக்கத்தின் சேர்க்கையினின்றும் பிரிதலாகிய முன் சொன்ன அதை
யோகஸம்ஜ்ஞிதம்	யோகமென்கிற பெயரையுடையதாக
வித்யாத்	தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது;
ஸ: யோக:	அந்த யோகமானது
நிச்சயேந	நிச்சயத்தினாலும்,
அநிர்விண்ணசேதஸா	கலங்கி வருந்தாத மனதினாலும்
யோக்தவ்ய:	அடையவேண்டியது.

துக்கத்தின் சேர்க்கையினின்றும் பிரிவதாகிய அதை, அதாவது துக்க சம்பந்த மில்லாமற் போவதை யோகம் என்கிற பெயரையுடைய

தாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. அந்த (முன் சொன்ன பயனை யுடைய) யோகத்தை நிச்சய புத்தியோடும், கலங்கி வருந்தாத மன தோடும் அதாவது உத்சாகத்தோடு கூடிய மனதோடும் அடையவேண் டும்; அதாவது, அப்படிப்பட்ட மனோநிலைதான் யோகசித்தியை அடை வதற்கு அநுஷ்டிக்கவேண்டிய ஸாதநம் என்பது கருத்து.

---

(1) ஷிஜ்வாஸ-'விதூ்வாஸ,' என்று ஒரு பாடம்; அர்த்தமொன்றே.

( ) 'அநிர்விண்ணசேதஸா' என்பதை 'நிர்விண்ணசேதஸா' என்று பதம் பிரித்துக்கொண்டு, அதற்கு 'விஷயவைராக்கியத்தை யடைந்த மனதை யுடையவனாலே' என்று இராகவேந்திரர் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்.

(சங்கரர்) "இந்த அத்தியாயம் 20-வது சுலோகம்முதல் அநேக அடைமொழிகளால் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட ஒருவித ஆத்மநிலை யாகிய எந்த யோகமானது உபதேசிக்கப்பட்டதோ அதனை, அதாவது, துக்கத்தின் சேர்க்கையினின்றும் பிரிவதையே, யோகமென்னும் பெய ருடையதாகத் தெரிந்துகொள்ளல்வேண்டும். 'யோகம்' என்றால், 'சேர்க்கை' 'கூடுதல்'; 'வியோகம்' என்றால், 'பிரிதல்'; துக்கத்தின் சேர்க்கையினின்று பிரிதற்கு, விபரீத லக்ஷணையால், 'யோகம்' என்று பெயரிடப்பட்டது. ('விபரீத லக்ஷணை' என்பது, மடையனைப் பார்த்து 'அதிபுத்திசாலி' என்பதுபோல. லக்ஷணையாவது-பெயராக வினையாக நிற்கும் சொற்கள் தம்தம் பொருளை உணர்த்தாது, அதன் தாத்பர்யப் பொருளை அறி வித்தல். உதாரணம்: 'இவன் மாடு' என்றவிடத்து, 'மாடு' என்னும் சொல் தன் பொருளை உணர்த்தாது, 'மடையன்' என்னும் தாத்பர்யத் தைக் காட்டிநிற்பது காண்க).

பகவான் யோகத்தின் பயனைக் கூறி முடித்து, பின்பு உறுதியும்-மனக்கலங்கி வருந்தாமையும்-அதாவது, உத்சாகமும் யோகத்திற்குச் சாத னங்கள் என்பதை விதிக்கும்பொருட்டு மறுபடியும் அந்த யோகத்தை யடையும் வழியை உபதேசிக்கத் தொடங்கி யோகத்தை உத்சாகத்தோ டும் நிச்சயத்தோடும் அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்." (23)

---

௨௪. 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ।
𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥

௨௫. 𑌶𑌨𑍈𑌃 𑌶𑌨𑍈𑌰𑍁𑌪𑌰𑌮𑍇𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌯𑌾 ।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥

24. ஸங்கல்பப்ரபவாந்-காமாந்(1)-த்யக்த்வா-ஸர்வாந்-அஶேஷத:(2)|
மநஸா(3)-ஏவ-இந்த்ரிய க்ராமம்-விநியம்ய-ஸமந்தத:(4) ‖

25. ஶநை:-ஶநை:-உபரமேத்-புத்த்யா-த்ருதிக்ருஹீதயா |
ஆத்மஸம்ஸ்தம்(5)-மந:-க்ருத்வா-ந-கிஞ்சித்-அபி-சிந்தயேத் ‖

𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍	சங்கற்பத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍	சகலமான
𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍	காமங்களையும், ஆசைகளையும்
𑌅𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃	பாக்கியில்லாமல், அதாவது பற்றில்லாமல்
𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾	விட்டு
𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵	மனதினலேயே
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂	ஸகலமான இந்திரியக் கூட்டத்தை
𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃	எல்லாப் பக்கங்களினின்றும்
𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑌮𑍍𑌯	அடக்கி
𑌧𑍃𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌯𑌾	தைரியத்தினல் பற்றப்பட்ட
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾	புத்தியினலே
𑌶𑌨𑍈𑌃 𑌶𑌨𑍈𑌃	மெள்ள மெள்ள (சிறுகச் சிறுக)
𑌉𑌪𑌰𑌮𑍇𑌤𑍍	ஒழிவை அடையவேண்டும்;
𑌮𑌨𑌃	மனதை
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾	ஆத்மாவினிடத்திலே நிற்பதாகச் செய்து
𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿	ஒன்றையும்
𑌨 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍	சிந்திக்கக்கூடாது.

ஸங்கல்பத்தை (நினைப்பைப்) பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஆசைகள் எல்லாவற்றையும் நிச்சேஷமாய், அதாவது பற்றில்லாமல் விட்டு, மனதினலேயே இந்திரியக்கூட்டத்தை எல்லாப் பக்கங்களினின்றும் அடக்கி, தைரியத்தோடு கூடிய புத்தியினல், மெள்ள மெள்ள (சிறுகச் சிறுக) ஒழிவை அடையவேண்டும். மனதை ஆத்மாவினிடத்து நிலைத்ததாகச் செய்து, அதாவது ஸகலமும் ஆத்மா, அதைவிட வேறொன்றுமில்லை என்கிற நிச்சயத்தோடு அவன் ஒன்றையும் சிந்திக்கக் கூடாது.

---

(1) "காமாந்=காமங்கள், சங்கற்பத்தினலுண்டாவது, ஸ்பரிசத்தினலுண்டாவது என இருவகைப்படும். சங்கற்பமென்பது இன்ன காரியத்தைச் செய்யவேண்டும், அதனல் இவ்வித பலனை யடையலாமென்று மனதிலுண்டாகும் தோற்றம், அல்லது மனதினல் உத்தேசிப்பது; இதனலுண்டாவது புத்திராதிகள் மீது பற்று. ஸ்பரிசமென்பது ஞானேந்திரிய

கர்மேந்திரியங்கள் விஷயங்களில் சம்பந்தப்படுவது; இதனாலுண்டாவது ஸ்தோஷ்ணாதிகள். இவ்விரண்டு விதமாய்த்தான் காமங்களுண்டாகின்றன. முந்தியதை விட்டுவிடுதல்வேண்டும்; பிந்தியதை முழுதும் விடுவது அசாத்தியமானதால் அதன்மூலமாயுண்டாகும் சுகதுக்கங்களை விடவேண்டியது.'' (ராமாநுஜர்).

(2) ''அஶேஷத:=சிறிதும் பற்றில்லாமல்.'' (சங்கரர்).

(3) ''மநஸா=விவேகத்தோடு கூடின மனதினால்.'' (சங்கரர்).

(4) ''ஸமந்தத: = ஸகல விஷயங்களினின்றும்.'' (மதுஸூதன ஸரஸ்வதி).

(5) ''ஆத்ம ஸம்ஸ்தம்=ஸகலமும் ஆத்மாதான். அதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை' என மனதை ஆத்மாவிடத்து நிலைத்ததாகச் செய்து.'' (சங்கரர்); ''பரமாத்மாவிடத்து இருக்கும்படி''. (மத்துவர்)

(ஸூ) இந்த 25-வது சுலோகத்தைத் தியான பிந்தூபநிஷத்தில் காண்க. இந்தச் சுலோகத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற மனோநிலையே, அதாவது, மனம் அலையாது ஆத்மாவினிடத்து நிற்றல்தான் யோகத்தின் உயர்ந்த நிலை, பரம ரஹஸ்யம். 'மெள்ள மெள்ள' என்று சொல்வதினால், சாதாரணமாய் நாம் இவ் விஷயத்தில் படும் அவசரம் கூடாது என்று சுட்டிக் காட்டுவதைக் கவனிக்கவும். (24-25)

உசு. யதோ யதோ நிஶ்சரதி மநஶ்சஞ்சலமஸ்திரம் ।
ததஸ்ததோ நியம்யைததாத்மந்யேவ வஶம் நயேத் ॥

26. யத:-யத:-நிஶ்சரதி-மந:-சஞ்சலம்-அஸ்திரம் ।
தத:-தத:-நியம்ய-ஏதத்-ஆத்மநி-ஏவ-வஶம்-நயேத் ॥

சஞ்சலம்	அதிக சஞ்சலமானதும்
அஸ்திரம்	ஸ்திரமில்லாததுமான
மந:	மனமானது
யதோயத:	எங்கெங்கு நிமித்தம்
நிஶ்சரதி	அலைகின்றதோ
ததஸ்தத:	அதனின்றும்
ஏதத்	இந்த மனதை
நியம்ய	அடக்கி (திருப்பி)
ஆத்மந்யேவ வஶம்	ஆத்மாவிடத்திலேயே வசமாக
நயேத்	செய்துகொள்ளவேண்டும்.

அதிக சஞ்சலமானதும், ஆதலால் ஸ்திர மில்லாததுமான மனமானது எங்கெங்கு விஷயங்களின் காரணமாக அலைகின்றதோ அந்தந்த

காரணமான விஷயங்களினின்றும் இந்த மனதைத் திருப்பி ஆத்மாவி னிடத்திலேயே வசமாக இருக்கும்படி செய்துகொள்ளவேண்டும்.

(சங்கரர்) "மனதை ஆத்மாவினிடத்தில் நிலைக்கச் செய்வதற்கு முயலுகின்ற யோகியானவன் மற்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதென்ன வென்றால், மனம் நிலையற்று ஓடுவதற்குக் காரணம் சப்தம்முதலிய விஷயங்கள். இவ்வாறு சப்தாதி விஷயங்களினால் இழுக்கப்பட்டு அலைவது, பொய்யறிவைச் சார்ந்து நிற்கின்ற ஆசைமுதலிய மனதி னுடைய இயற்கையான குற்றத்தால் என்க. இந்திரிய விஷயங்கள், அவற்றின் உண்மையான தன்மை, இவைகளின் ஆராய்ச்சியினாலும், வைராக்கியத்தைப் பாராட்டுவதினாலும், அவை வாஸ்தவமல்லவென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, இந்த மனதை விஷயங்களினின்றும் திருப்பி ஆத்மாவின் வசமாக ஆக்கவேண்டும். இவ்வாறு யோகப்பயிற்சியின் வலி மையினால் மனம் ஆத்மாவினிடத்திலேயே சாந்தமடைகின்றது." (26)

---

௨௭. 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑌸𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌉𑌪𑍈𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌜𑌸𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌮𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌮𑍍 ॥

27. ப்ரசாந்தமனஸம்-ஹி-ஏனம்-யோகினம்-ஸுகம்-உத்தமம் |
உபைதி-சாந்தரஜஸம்(1)-ப்ரஹ்மபூதம்(2)-அகல்மஷம் ||

𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑌸𑌂	அதிக சாந்தமான மனதையுடையவனும்,
𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌜𑌸𑌂	இரஜோகுணம் அடங்கியும்,
𑌅𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌂	பாபம் அற்றவனும்,
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌂	ப்ரஹ்மமே தானாக (ஜீவன்முக்தனாக) இருக் [கிற
𑌏𑌨𑌂	இப்படிப்பட்ட
𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌂 𑌹𑌿	யோகியைத்தான்
𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌂	உத்தமமான சுகமானது
𑌉𑌪𑍈𑌤𑌿	வந்து அடைகின்றது.

அதிக சாந்தமடைந்த மனதையுடையவனும், இராஜோகுணம் அடங்கியும், பாபம் அற்றவனும், பரஹ்மமே தானும் அதாவது ஜீவன் முக்தனும் இருக்கிற இப்படிப்பட்ட யோகியைத்தான் பேரின்பம் நிச்சய மாய் வந்து அடைகின்றது.

---

(1) "சாந்தரஜஸம்=மோஹம் முதலிய வருத்தங்களுக்குக் காரண மான ரஜோகுணம் நீங்கி." (சங்கரர்).

(2) "ப்ரஹ்மபூதம்=ப்ரஹ்மமே தானாய் நிற்கின்ற யோகி, 'ஸகலமும் ப்ரஹ்மம்தான்" என இவ்வித நிச்சயமுள்ளவன், ஜீவன்முக்தன் (அதாவது உயிருடனிருக்கும்போழுதே முக்தியடைந்தவன்." (சங்கரர்); "பிரகிருதி சம்பந்தம் அற்றுத் தன் சொரூபத்துடனிருக்கிற." (ராமானுஜர்); "ப்ரஹ்மத்தியானத்தில் நிலைத்திருக்கிற." (இராகவேந்திரர்.)

(3) "அகல்மஷம்=தர்மம், அதர்மம் முதலியன; அதாவது புண்ணியம், பாபம் முதலியன அற்று." (சங்கரர்). (27)

---

௨௮. 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌃 ।
𑌸𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌮𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 ॥

28. யுஞ்ஜந்(1)-ஏவம்-ஸதா-ஆத்மாநம்(2)-யோகீ-விகதகல்மஷ:(3) | ஸுகேந-ப்ரஹ்மஸம்ஸ்பர்ஶம்-அத்யந்தம்-ஸுகம்-அஶ்நுதே ||

𑌏𑌵𑌂	இவ்விதமாய் (மேற்சொல்லிவந்த விதமாய்
𑌸𑌦𑌾	எப்பொழுதும்
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌨𑍍	அந்தக்கரணத்தை ஆத்மாவினிடத்தில் ஸ்திரப்படுத்தி
𑌵𑌿𑌗𑌤𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌃	பாபம் நீங்கிய
𑌯𑍋𑌗𑍀	யோகியானவன்
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌂	ப்ரஹ்ம சம்பந்தமுடைய
𑌅𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌂	முடிவில்லாத சுகத்தை
𑌸𑍁𑌖𑍇𑌨	ஆயாசமின்றி (எளிதில்)
𑌅𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇	வியாபிக்கிறான்.

மேற்சொன்ன விதமாய் எப்பொழுதும் அந்தக்கரணத்தை ஆத்மாவினிடத்தில் ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு பாபமெல்லாம் நீங்கினவனாகிய யோகியானவன் ப்ரஹ்மத்தோடு சேர்க்கையாகிய, ப்ரஹ்மமாகவே ஆதலாகிய முடிவில்லாத மேலான சுகத்தை ஆயாசமின்றி அதாவது சுலபமாக வியாபிக்கிறான்; அதாவது, ப்ரஹ்மானந்த அநுபவ ரூபமாகவே இருக்கிறான் என்பது பொருள்.

(1) "யுஞ்ஜந்=தியானம் செய்கிற." (இராகவேந்திரர்).

(2) "ஆத்மாநம்=பரமாத்மாவை." (இராகவேந்திரர்).

(3) "விகதகல்மஷ:=ஸகலமான பிராசீன கர்மங்களையும் போக்கடித்துக்கொண்டிருக்கிற." (ராமானுஜர்); "காமக்குரோதங்களைப் போக்கடித்துக்கொண்டிருக்கிற." (இராகவேந்திரர்).

(4) "ப்ரஹ்மஸம்ஸ்பர்ஶம் = ப்ரஹ்ம ஐக்கியமாகிய." (சங்கரர்); ப்ரஹ்மாநுபவரூபமான." (ராமாநுஜர்); "பகவானை யடைந்தபிறகு தனக் குண்டாகும்." (இராகவேந்திரர்). (28)

---

௨௯. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 ।
𑌈𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌃 ॥

29. ஸர்வபூதஸ்தம்-ஆத்மாநம்-ஸர்வபூதாநி-ச-ஆத்மநி |
ஈக்ஷதே-யோகயுக்தாத்மா-ஸர்வத்ர-ஸமதர்ஶந: || [வனும்

𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾	யோகத்துடன்கூடிய அந்தக்கரணமுடைய
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰	(ப்ரஹ்மாமுதல் புல்வரையிலுமுள்ள) சகல வஸ்துக்களிலும்
𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌃	சமமான பார்வையையுடையவன்
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂	(தன்) ஆத்மாவை
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑌂	சகல பூதங்களிலு மிருப்பதாகவும்,
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿	சகல பூதங்களும்
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌚	ஆத்மாவினிடத்திலிருப்பதாகவும்
𑌈𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇	காண்கிறான் (பார்க்கிறான்).

யோகத்துடன் கூடிய அந்தக்கரணமுடையவனாய் ப்ரஹ்மாமுதல் புல்வரையிலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களையும் சமமாய்ப் பார்க்கிறவன் (தன்) ஆத்மாவைச் சகல பூதங்களினிடத்து இருப்பதாகவும், சகல பூதங்களும் (தன்) ஆத்மாவினிடத்து இருப்பதாகவும் காண்கிறான்.

(சங்கரர்) "எங்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான்" எனக் காண்பது யோகத்தின் பயன். சம்ஸாரம் முழுவதும் அற்றுப்போவதற்குக் காரணமானது என்னும் ஞானமானது இதில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. யோகியானவன் தன் ஆத்மாவைச் சகல பூதங்களினிடத்தும் இருப்பதாகக் காண்கிறான். ப்ரஹ்மாமுதல் புல்வரையிலுமுள்ள சகல பூதங்களையும் ஆத்மாவினிடத்து ஒன்றாயிருப்பனவாகக் காண்கிறான். ப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தாவரம் வரையிலுமுள்ள வெவ்வேறான சகல பூதங்களினிடத்தும் வேற்றுமை யில்லாத ஒரே பார்வையானது, அதாவது ப்ரஹ்மமும் தன் ஆத்மாவும் ஒன்றுதான் என்கிற அறிவானது எவனுக்கு உள்ளதோ, அவன்தான் '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌃' 'எங்கும் ஒரே பார்வையை யுடையவன்.'

(ராமாநுஜர்) "பிரகிருதியிலிருந்து விடுபட்ட (பிரகிருதி விமுக்தமான) மற்ற ஜீவசொரூபமும், பிரகிருதி விமுக்தமான தன்னுடைய ஜீவ சொரூபமும் சமமானது என்பதாகவும், பிரகிருதி விமுக்தமான தன்னுடைய ஜீவ சொரூபமானது, பிரகிருதி விமுக்தமான மற்ற ஜீவ சொரூபத்திற்குச் சமமானது என்பதாகவும் பார்க்கிறவன் யோகி. (என்றால்) தன்னுடைய பிரகிருதி விமுக்த சொரூபத்தைப் பார்க்கிறவன், மற்றவர்களும் பிரகிருதி விமுக்தர்களானால் தன்னுடைய விமுக்த சொரூபத்திற்குச் சமானமானவர்களென்று நிச்சயங் கொள்ளுகிறவன் என்பது தாத்பர்யம். இந்த அர்த்தமானது, 5-வது அத்தியாயம் 19: இந்த அத்தியாயம் 33-சுலோகங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது."

(மத்துவர்) "பிரபஞ்சத்திலுள்ள சகல வஸ்துக்களிலும் ப்ரஹ்மமானது ஒரேவிதமாயிருப்பதாகவும், சகல வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலிருக்கிறதாகவும் அறிகிறவன் யோகி என்பது தாத்பர்யம்."

(ஸூ) சகல பூதங்களிலுமுள்ள ஆத்மா தானே என்பதாயும், தன்னிடத்தில் சகல பூதங்களைச் சமமாயும் (என்றால்), ஆத்மா ஒன்றே என்பதாயும் பார்க்கிறவன்தான் யோகி என்பது தாத்பர்யம். அடுத்த சுலோகத்தையும் பார்க்க. இந்தச் சுலோகத்தின் அர்த்தத்தையே சொல்லுகிற சுருதிகள் அடியிற் குறிக்கப்படுகின்றன:—

"𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇 ॥" (𑌈𑌶𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍, 6-வது வாக்கியம்); "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 । 𑌸𑌂𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 ॥" (𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍) (29)

---

௩௦. 𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌮𑌯𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸 𑌚 𑌮𑍇 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

30. யோ-மாம்-பச்யதி-ஸர்வத்ர-ஸர்வம்-ச-மயி-பச்யதி |
தஸ்ய அஹம்-ந-ப்ரணச்யாமி-ஸ:-ச-மே-ந-ப்ரணச்யதி ||

𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂	எவன் என்னை
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰	சகல பூதங்களினிடத்திலும்
𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿	பார்க்கிறானோ,
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂	சகல பூதங்களை
𑌮𑌯𑌿	என்னிடத்திலும்
𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿	பார்க்கிறானோ

தஸ்ய	அவனுக்கு
அஹம்	நான்
ந ப்ரணஶ்யாமி	பிரத்தியக்ஷமாகாமலிருக்கிறதில்லை;
ஸ ச	அவனும்
மே	எனக்கு
ந ப்ரணஶ்யதி	பிரத்தியக்ஷமாகாமலிருக்கிறதில்லை.

எவன், (பரமாத்மாவாகிய)என்னைச் சகல பூதங்களினிடத்தும் பார்க்கிறானோ, சகல பூதங்களை என்னிடத்திலும் பார்க்கிறானோ அவனுக்கு நான் காணப்படாமலிருப்பதுமில்லை, எனக்கு அவன் காணப்படாமலிருப்பது மில்லை.

(சங்கரர்) "எங்கும் ஆத்மா ஒன்றுதான்,' என்று காண்பதின் பயன் இதில் சொல்லப்படுகின்றது. சகலத்திற்கும் ஆத்மாவான வாசுதேவனாகிய என்னை, சகல பூதங்களிலும் எவன் காண்கிறானோ, ப்ரஹ்மா முதலான எல்லா பூதவர்க்கங்களையும், ஸர்வ ஆத்மாவான என்னிடத்தும் காண்கிறானோ அவனுக்கு அதாவது இவ்விதமாக, 'எங்கும் ஆத்மா ஒன்றுதான்' எனக் காண்பவனுக்கு, ஈசுவரனான நான் பிரத்தியக்ஷமாகாமலிருக்கமாட்டேன். அந்த ஞானியும் வாசுதேவனான எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகாதவனாக இருக்கமாட்டான். நான் அவனைவிட்டும், அவன் என்னைவிட்டும் வேறுபடோம். நானே அவன், அவனே நான்; அவனுடைய ஆத்மாவும் என்னுடைய ஆத்மாவும் ஒன்றாதலின் என்க. தன் ஆத்மாவென்பது தனக்கு விளங்குவதாகவே இருக்கின்றதல்லவா?"

(ராமானுஜர்) "ஸர்வபூதஸ்தம்=பிரகிருதி விமுக்தர்களாயிருக்கிற சகலப் பிராணிகளுடைய சொரூபங்களுக்கு, ஸமம்=சமமான சொரூபத்தை யுடையவனாக என்னை, யஃ= எவன், பஶ்யதி= பார்க்கிறானோ அல்லது அறிகிறானோ, மயி=என்னுடைய சொரூபத்திற்குச் சமமான சொரூப முடையதாக, ஸர்வபூதானி=பிரகிருதி விமுக்தமான சகல ஆத்ம சொரூபத்தையும், யஃ= எவன், பஶ்யதி= பார்க்கிறானோ, தஸ்ய= அப்படிப்பட்ட ஆத்மதரிசனமுள்ள யோகிக்கு, அஹம்=நான், ந ப்ரணஶ்யாமி=பிரத்தியக்ஷமாகவே யிருக்கிறேன். ஸ ச=அவனும், மே=எனக்கு, ந ப்ரணஶ்யதி=பிரத்தியக்ஷமாகவே யிருக்கிறான்."

(மத்துவர்) "என்னிடத்தில் சகல பூதங்களையும், சகல பூதங்களில் என்னையும் பார்க்கிறவனுடைய; ந ப்ரணஶ்யாமி= யோகக்ஷேமங்களுக்கு நான் பாத்தியப்படாமல் போகிறதில்லை; அவனும் என்னுடைய, ந ப்ரணஶ்யதி=பக்தனாகாமற் போகிறதில்லை.

(இராகவேந்திரர்) "ஸர்வபூதானி = சகலமான பூதங்களும் என்னுடைய அதீனமானதென்று பார்க்கிறான்." (மற்றவை மத்துவர் போலவே). (30)

கக. ஸர்வபூதஸ்திதம் யோ மாம் பஜத்யேகத்வமாஸ்தித꞉ ।
ஸர்வதா வர்தமானோ(அ)பி ஸ யோகீ மயி வர்ததே ॥

31. ஸர்வபூதஸ்திதம்-ய꞉-மாம்-பஜதி-ஏகத்வம்(1)-ஆஸ்தித꞉ ।
ஸர்வதா(2)-வர்தமான꞉-அபி-ஸ꞉-யோகீ-மயி(3)-வர்ததே ॥

ய꞉	எவன்
ஏகத்வம் ஆஸ்தித꞉	(ஆத்மா ஒன்றுதான் என்கிற) ஏகத்துவத்தை நிலையாகக் கொண்டு
மாம்	என்னை
ஸர்வபூதஸ்திதம்	சகல பூதங்களிலு மிருப்பதாக
பஜதி	பஜிக்கிறானோ
ஸ꞉ யோகீ	அந்த யோகியானவன்
ஸர்வதா வர்தமான꞉ அபி	எப்படியிருந்தாலும், அதாவது எந்த மார்க்கத்தி லிருந்தபோதிலும்
மயி வர்ததே	என்னிடத்தில் இருக்கின்றான்.

எவன் ஆத்மா எங்கும் ஒன்றுதான் என்கிற ஏகத்துவத்தை நிலையாகக் கொண்டு என்னைச் சகல பூதங்களிலு மிருப்பவனாகப் பஜிக்கின்றானோ அந்த யோகியானவன் எவ்விதமா (எந்த மார்க்கத்தில்) யிருந்தபோதிலும் என்னிடத்திலே இருக்கின்றான்.

---

(1) "ஏகத்வம் = பூர்ணமான ஞானாகாரமாய் ஒரேவிதமா யிருக்கிற." (ராமாநுஜர்).

(2) "ஸர்வதா-ஸர்வதா = எந்தக்காலத்திலும், என்றால், தியான காலத்திலும், தியானம்விட்டு எழுந்திருந்த காலத்திலும்." (ராமாநுஜர்); "நன்மை தீமைகளைச் செய்தபோதிலும்." (இராகவேந்திரர்).

(3) "மயி வர்ததே = விஷ்ணுவின் பரமபதமாகிய என்னுடைய உயர்ந்த நிலையிலே நித்திய முக்தனாகவிருக்கிறான்." (சங்கரர்); "முக்தியை யடைகிறான்." (ஸ்ரீதரர்); "தன்னையும், மற்றப் பிராணிகளையும் என் ரூபத்திற்குச் சமமான ரூபமுடையவர்களாய்ப் பார்க்கிறான்." (ராமாநுஜர்); "மோக்ஷத்தி லிருக்கிறான்." (மத்துவர்).

(சங்கரர்) "நானே சகலத்திற்கும் ஆத்மாவாய், ஆத்மா ஒன்று எனக் காண்பவன் நானாகவே ஆதலின், அவ்வாறு ஒன்றெனக் கண்டு

அநுஷ்டிக்க முயலவேண்டும்' என்று முன் சுலோகத்தில் சொல்லிய ஸம்யக்தர்சநத்தையே மறுபடியும் குறித்துச் சொல்லி அந்த ஞானத்தின் பயன் மோக்ஷமேதான் எனப் பகவான் கூறுகிறார். உள்ளதை உள்ளபடி காணும் யோகியானவன் எவ்விதமாக இருப்பவனாயினும் என்னிடத்திலே, அதாவது விஷ்ணுவின் நிலையாகிய பரமபதத்திலே இருக்கிறான். அவன் நித்திய முக்தனே. எப்பொழுதும் மோக்ஷமடைந்தவனே. அவன் மோக்ஷமடையும் விஷயத்திலே ஒன்றினாலும் தடுக்கப் பட்மாட்டான் என்பது பொருள்." (31)

---

௩௨. ஆத்மௌபம்யேந ஸர்வத்ர ஸமம் பஶ்யதி யோऽர்ஜுந ।
ஸுகம் வா யதி வா து:கம் ஸ யோகீ பரமோ மத: ॥

32. ஆத்மௌபம்யேந-ஸர்வத்ர-ஸமம்-பஶ்யதி-ய:-அர்ஜுந ।
ஸுகம்-வா-யதி-வா-து:கம்-ஸ:-யோகீ-பரம:-மத: ॥

ஹே அர்ஜுந	ஓ! அர்ஜுனா!
ய:	எவன்
ஆத்மௌபம்யேந	தன்னை உபமானமாகக் கொண்டு
ஸர்வத்ர	எங்கும் (சகல பூதங்களிடத்தும்)
ஸுகம் வா	சுகத்தையும்
யதி வா து:கம்	துக்கத்தையும்
ஸமம் பஶ்யதி	சமமாகப் பார்க்கிறானோ
ஸ: யோகீ	அந்த யோகியானவன்
பரம: மத:	மேலானவனாக எண்ணப்படுகிறான்.

ஓ! அர்ஜுனா! எவன் தன்னையே திருஷ்டாந்தமாக்க் கொண்டு சகல பூதங்களிடத்திலும், சுகத்தையும் துக்கத்தையும் தன்னிடத்திலே போலவே சமமாகப் பார்க்கிறானோ அவன் யோகிகளுக்குள் மேலானவனாக எண்ணப்படுகிறான். (அதாவது, சகல பூதங்களுடைய சுக துக்கங்களும் தன்னுடையதாகவே சம திருஷ்டியினால் பார்க்கிறவன் உத்கிருஷ்டமான யோகி என்பது கருத்து.)

(சங்கரர்) "தானே உபமானமாக விருக்கும் தன்மையால், அதாவது தன்னையே திருஷ்டாந்தமாக வைத்துக்கொண்டு, சகல பூதங்களிடத்தும் எவன் சமமாய்ப் பார்க்கிறானோ, அவன் சமமாக எதனைப் பார்க்கிறான்? என்றால், எப்படித் தனக்குச் சுகம் இஷ்டமோ, அப்படியே சகலப் பிராணிகளின் சுகமும் அநுகூலம், (அதாவது, தன்னுடைய சுகத்தைத்

தான் எப்படி விரும்புகிறனே அப்படியே சகலப் பிராணிகளுடைய சுகமும் தனக்கு அநுகூலமானதென்று சமமாய்ப் பார்ப்பது). "வா" சப்தமானது "வ" என்கிற உம்மைப் பொருளில் நிற்பது. மேலும், எந்தத் துக்கமானது தனக்கு எப்படிப் பிரதிகூலமோ, அதாவது இஷ்டமில்லாததோ, அந்தத் துக்கமானது சகலப் பிராணிகளுக்கும் அவ்வாறே பிரதிகூலமானதே, கோரக்கூடாததே என்று இவ்விதமாகத் தன்னையே திருஷ்டாந்தமாக வைத்துகொண்டு, சகல பூதங்களிடத்தும் அவன் சுகத்தை அநுகூலமாகவும் துக்கத்தைப் பிரதிகூலமாகவும் தன்னிடத்தில் போலவே சமமாகப் பார்க்கிறான்.

ஒருவனுக்கும் தீங்கு செய்வதில்லை; ஹிம்ஸை செய்யாதவன் என்பது பொருள். எவன் இவ்வாறு ஹிம்ஸை செய்யாதவனாய் ஸம்யக்தர்சன நிஷ்டையில் நிலைத்துவிட்டானோ அவன் யோகிகளுக்குள்ளே உயர்ந்தவனாக எண்ணப்படுகிறான்.

(ராமாநுஜர்) "பிரகிருதி விமுக்தமான தன்னுடைய ஆத்ம சொரூபத்தில் பிரகிருதி சம்பந்தமான சுகதுக்கங்கள் எப்படி ஒட்டுகிறதில்லையோ, அது போன்று, மற்றப் பிராணிகளுடைய பிரகிருதி விமுக்த ஆத்ம சொரூபத்தில் சுகதுக்கங்கள் ஒட்டுகிறதில்லை யென்று அறிகிறவன் சிரேஷ்டன். அல்லது பிறருக்கு உண்டாகும் சுகதுக்கங்களினால் எப்படித் தான் விருப்புவெறுப்புக்களை யடைகிறதில்லையோ, அப்படிப் போலவே, தனக்கு உண்டாகும் சுகதுக்கங்களினால் தான் விருப்புவெறுப்புக்களை யடையாமலிருக்கிறவன் சிரேஷ்டனென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்."

(ஸ்ரீதரர்), (இராகவேந்திரர்) "தனக்குச் சுகத்தில் விருப்பும், துக்கத்தில் வெறுப்பும் எப்படியோ அதுபோல, மற்றப் பிராணிகளுக்கும் சுகம் உண்டாகவும், துக்கம் உண்டாகாமலிருக்கவும் கோரி, அவ்விதமாய் நடக்கிறவன் எவனோ, அவன் சமமாய்ப் பார்க்கிற யோகியாயும், சிரேஷ்டனாயு மிருக்கிறா னென்பது கருத்து."

(ஸ்வ) இந்தச் சுலோகத்தின் அந்தரங்கமான தாத்பர்ய மின்னதென்று நன்றாய் ஆலோசித்து அறியத்தக்கது. இதில் சொல்லப்பட்ட யோகியானவன், எல்லா யோகிகளுக்குள்ளும் அதிக மேலானவன் எனப்படுகிறான். முன் இந்த அத். 29-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட 'ஸமதர்சியை' விட, இவன் எவ்விதத்தில் உத்கிருஷ்டனாகிறான் என்பதை விசாரிப்போம். 'எங்கும் ஆத்மா ஒன்றுதான்,' எனப் புத்தி யுக்தியினால் அறிந்து தெளிந்து, நம்பிக்கைகொண்டு, ஆத்மாவினிடத்து மனதை

எப்பொழுதும் நிலைக்கச் செய்வதற்கு முயலும் யோகிகளுக்குள், இங்குச் சொல்லப்பட்டவன், சர்வப்பிராணிகளுடைய ஆத்மாவும் தன் ஆத்மாவும் ஒன்றுதான் என்கிற சமத்வத்தை, ஸாக்ஷாத்தாய்க் கண்டு அநுபவிப்பவன். அவன் அச் சமத்வத்தை எதில் பார்க்கிறான் என்றால், சகலப் பிராணிகளுடைய சுகமும் துக்கமும் தன்னுடையதாகவே பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கிறான். இது எவ்வளவு துர்லபம் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இப்படிப்பட்டவன் 'பரமயோகி' என்பதில் சந்தேகமும் உண்டோ? இந்தச் சமத்வத்தை சாக்ஷாத்தாய்க் கண்டு அநுபவித்து ஆத்மதர்சநத்தில் எப்பொழுதும் நிலைத்து நிற்கச் சுலபமான வழியைக் காட்டக் கருதி, பரமகிருபாளுவாகிய பகவான் சகலருக்கும் பிரத்யக்ஷமான ஒரு உபமானத்தைக்கொண்டு அதைத் தெளிவாக மனதில் பதியும்படி செய்கிறார். "ஆத்மௌபம்யேந ஸர்வத்ர ஸமம் பஶ்யதி" தன்னையே உபமானமாக வைத்துக்கொண்டு, சர்வ பூதங்களிடத்தும் சமமாய்ப் பார்ப்பது, அதாவது அவைகளுக்கு உண்டாகும் சுகதுக்கங்களைத் தன்னுடையதாகவே பார்ப்பது ஸம தர்சனம்.

எப்படியென்றால், இந்தத் தேகத்தோடுகூடி நிற்கும் நாம், சற்று ஆலோசித்துப் பார்ப்போமாகில் இதில் பலவித நாமரூபங்களால் வேறுபட்ட அநேக அவயவங்கள், உத்கிருஷ்டமென்றும், நிகிருஷ்டமென்றும் வியவகரிக்கிற அநேக பாகங்கள், அநேககோடி அணுக்கள் அமைந்திருந்தும், அவைகளில் ஒன்றுக்கு உண்டாகும் சுகதுக்கங்கள் மற்றவைகளுக்கு உண்டானதாகவே சமமான பாவனை இருக்கிறதல்லவா? 'காலில் முள் தைத்தால், கையானது அந்தத் துன்பத்தைத் தன்னுடையதாகவே நினைத்து உடனே பிடுங்குவதுபோல,' இந்தப் பிரபஞ்சமாகிய ஈசுவரனுடைய தேகத்தில் அமைந்திருக்கிற நாம் மற்றச் சகல பூதங்களுக்கும் உண்டாகிற சுகதுக்கம் நம்முடையதாகவே சமமாகப் பார்த்து, இ. உபமானத்தைக்கொண்டு இடைவிடாமல் ஸ்மரித்து, அதில் நிலைத்து நிற்பவன் பரமயோகி என்பது பகவான் கருத்து. 'அண்டத்தி லுள்ளபடி பிண்டத்தில்' என்கிற பழமொழியை நாம் எல்லோரும் கேட்டிருக்கிறோமல்லவா?

[அர்ஜுந உவாச]

௩௩. யோऽயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந।
ஏதஸ்யாஹம் ந பஶ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்திதிம் ஸ்திராம்॥

33. ய:-அயம்-யோக:-த்வயா-ப்ரோக்த:-ஸாம்யேந-மதுஸூதந।
ஏதஸ்ய-அஹம்-ந-பஶ்யாமி-சஞ்சலத்வாத்-ஸ்திதிம்-ஸ்திராம்॥

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚	அர்ஜுனன் சொன்னது:
𑌹𑍇 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨	ஓ! மதுசூதனு !
𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨	சமமாகப் பார்த்தலாகிய
𑌯𑍋𑌯𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌃	யாதொரு இந்த யோகமானது
𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃	உம்மால் உபதேசிக்கப்பட்டதோ
𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯	அந்த யோகத்தின்
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌂	நிலையான அல்லது ஸ்திரமான
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌂	இருப்பை
𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍	(மனம்) மிகச் சஞ்சலமுள்ளதாயிருப்பதனுல்
𑌅𑌹𑌂	நான்
𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿	பார்க்கிறதில்லை (அறியவில்லை.)

[அர்ஜுனன் சொன்னது]

ஓ! மதுசூதனு! சமமாகப் பார்த்தலாகிய யாதொரு இந்த யோகமானது உம்மால் உபதேசிக்கப்பட்டதோ, அந்த யோகத்தினுடைய ஸ்திரமான இருப்பை, மனம் மிகச் சஞ்சலமுள்ளதாயிருப்பதனுல், நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை; அதாவது, இதற்கு நிலையான இருப்பை நான் காணவில்லை.

(ராமாநுஜர்) (33, 34- சுலோகங்களைச் சேர்த்துப் பாஷ்யம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது,) "பிரகிருதி சம்பந்தத்தினுல் தேவதைகள் வேறு, மனிதர்கள் வேறு, மற்ற ஜந்துக்கள் வேறு என்று தோற்றுகிறது. பிரகிருதி சம்பந்தம் நீங்கினுல் எல்லா ஆத்மசொரூபங்களும் ஞானுகாரங்களானதினுலே தேவ மனுஷ்யாதி பேத மில்லாமல் சமமாகவேயிருக்கும். அப்படிப் பிரகிருதி சம்பந்தம் நீங்கிய ஞானுகாரமாயிருக்கிற ஆத்மாவும், பரமாத்மாவும் பேதமுள்ளவர்களானுலும், பரமாத்மாவுக்கு எப்படிப் பிரகிருதி சம்பந்தமும் கர்மாதிகளு மில்லையோ, அப்படிப்போல் பிரகிருதி விமுக்த ஆத்மாக்களுக்கு மில்லை. ஆகையால், ஜீவேசுவர ஆகாரபேதமான சமத்துவம் சொல்லப்பட்டது. அதை யறிகிறதுதான் சமதரிசனயோக மென்பதாகவும் சொன்னீர். இது அசாத்தியமாக எனக்குத் தோற்றுகிறது. ஏனென்ருல், ஜீவனுடைய கர்ம வாசனையினுலே அவனுடைய மனதானது வெகுகாலமாய் எப்போதும் விஷயங்களில் முழுகி, அந்த விஷயங்களிலுங்கூட ஒரு நிலையை அடையாமல் சஞ்சலமாகவே யிருக்கிறது. இப்படி வெகுகாலப் பழக்கத்தினுல் வைரமேறி யிருக்கிற இந்த மனதை என்றைக்கும் காணுததும், கேட்காததும், நினைக்காததுமாகிய பிரகிருதி விமுக்த ஆத்மசொரூப சாம்யதரி

சனமாகிற தியானயோகத்தில் நிலையாய் வைத்திருக்கவேண்டுமென்றால், எப்படிச் சாத்தியமாகும்? பெருங்காற்றைத் தடுத்து நிறுத்துவது எப்படி அசாத்தியமோ, அப்படிப்போலத் தடுக்கக்கூடாததாயும், பலவந்தமாய்த் தன்னிச்சைப்படிப் பிரவேசிக்கிறதாயுமிருக்கிற மனதை நிறுத்துவது அசாத்தியமென்பது அர்ஜுனன் தாத்பர்யம்.''

(ஸ்ரீதரர்) "ப்ரஹ்மத்தியானத்தில் சலிக்காமலும் ஸ்திரமாயும் மனதை நிறுத்தவேண்டுமென்று சொன்னது அசாத்தியமானதென்பது அர்ஜுனன் தாத்பர்யம்.''

(இராகவேந்திரர்)" சகலப் பிராணிகளிடத்தும் பரமாத்மாவை ஒரேவிதமாய்ப் பார்க்கிறதாகிற சமதரிசனயோகமும், சுகதுக்கங்களில் தன்னைப்போலவே சகலப் பிராணிகளையும் பார்க்கிறதாகிய சமதரிசன யோகமும் சொன்னீர். அதில் மனது நிலைத்திருப்பது அசாத்திய மென்பது அர்சுனன் தாத்பர்யம்.''

(ஹூா) சகல வஸ்துக்களையும், ப்ரஹ்மமாகவும், ப்ரஹ்மத்தைச் சகல வஸ்துக்களாகவும் சமமா யறியவேண்டுமென்பதாய்ச் சொன்னீர். மனது சஞ்சலமானதால் அப்படிப்பட்ட அபேதபுத்தி ஸ்திரமாயுண்டாவது மிகுந்த பிரயாசையென்பது அர்ச்சுனன் தாத்பர்யம். (33)

---

௩௪. 𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑌂 𑌹𑌿 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌥𑌿 𑌬𑌲𑌵𑌦𑍍𑌦𑍃𑌢𑌂 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌾𑌯𑍋𑌰𑌿𑌵 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌂 ॥

34. சஞ்சலம்-ஹி-மந:-க்ருஷ்ண-ப்ரமாதி-பலவத்-த்ருடம் ।
தஸ்ய-அஹம்-நிக்ரஹம்-மந்யே-வாயோ:-இவ-ஸுதுஷ்கரம்॥

𑌹𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 — ஓ! கிருஷ்ண!
𑌮𑌨𑌃 — மனமானது;
𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑌂 — மிகவும் சலனமுள்ளது;
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌥𑌿 — கலங்கச்செய்கிற சுபாவமுடையது;
𑌬𑌲𑌵𑌤𑍍 — அதிக பலமுடையது;
𑌦𑍃𑌢𑌂 𑌹𑌿 — த்ருடமுடையது என்பது பிரஸித்தம்;
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂 — அதனுடைய அடக்குதலை
𑌵𑌾𑌯𑍋𑌰𑌿𑌵 — காற்றை (அடக்குவதை)ப்போல
𑌸𑍁𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌂 — மிகவும் அஸாத்யமாக
𑌅𑌹𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 — நான் நினைக்கிறேன்.

ஓ! கிருஷ்ணசுவாமியே! மனதானது, சுபாவமாகவே அதிக சஞ்சலமுள்ளதாகவும், தேகேந்திரியாதிகளைக் கலங்கச்செய்கிற ஸ்வபாவ

முள்ளதாகவும், பிரபலமானதாகவும் அதாவது அடக்க முடியாததாகவும் த்ருடமுடையதாகவுமிருக்கிறது என்பது பிரஸித்தம். அந்த மனதை அடக்குதலானது காற்றை அடக்குவதுபோல் மிகவும் அசாத்தியமானதாக நான் எண்ணுகிறேன்.

(சங்கர பாஷ்யம்) "இதுவரையில் விவரித்துச்-சொல்லப்பட்ட ஸமதிரிசன லக்ஷணத்தோடு கூடிய இந்த யோகநிலையை அடைவது அருமையென்று கண்டு அதனைப் பெறுதற்கு வழியைத் தெரிய விரும்பி இந்த 33-34 ச்லோகங்களில் அர்ஜுனன் பகவானை வினவுகிறான்.

'க்ருஷ' என்பது சுரண்டுதல் என்னும் பொருளையுடைய க்ருஷ் என்னும் பகுதியின் அடியாய்ப் பிறந்த சொல். பக்த ஜனங்களுடைய பாபம் முதலிய தோஷங்களைத் தேய்ந்துபோகும்படி சுரண்டிவிடுவதால் அவருக்கு 'க்ருஷ்ணன்' என்று பெயர். மனம் மிகவும் சஞ்சலமுள்ளது மாத்திரம் அன்று, கலக்கம் விளைவிக்கும் தன்மையதுமாம். தேகம் இந்திரியங்கள் முதலியவைகளைக் கலங்க அடித்து, நிலைகுலைந்து தடுமாறும்படி பண்ணுகின்றது; பிறவற்றிற்கு வசமாகும்படி செய்கின்றது. அன்றியும், அது பிரபலமானது, என்றால் ஒருவனாலும் அடக்க முடியாதது. அதனைத் தடுத்து ஒடுக்குதல் மிக அரிது. மற்றும் அது த்ருடமானது. தந்து நாகம் அல்லது வருணபாசம் என்கிற கயிற்றைப்போல வெட்ட முடியாதது. 'காற்றை யடக்குதல் முடியாதவாறுபோல' மேற்சொன்னவிதமான அந்த மனதை யடக்குதல் முடியாதது என்று எண்ணுகிறேன். காற்றை யடக்குவதைக்காட்டிலும் மனதை யடக்குவது அதிக அஸாத்தியமானதாக நினைக்கிறேன் என்பது கருத்து." (34)

[ஸ்ரீ பகவாநுவாச]

அஸம்ஶயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம் ।
அப்யாஸேந து கௌந்தேய வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே ॥

35. அஸம்ஶயம்-மஹாபாஹோ-மந:-துர்நிக்ரஹம்-சலம் |
அப்யாஸேந-து-கௌந்தேய-வைராக்யேண-ச-க்ருஹ்யதே ||

ஸ்ரீ பகவாநுவாச	ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அருளியது:
மஹாபாஹோ	நீண்ட புஜங்களை உடையவனே!
மந:	மனதானது
துர்நிக்ரஹம்	அடைவதற்கு மிகவும் பிரயாசையானது,
சலம்	சஞ்சலமுள்ளது,
அஸம்ஶயம்	இதிற் சந்தேகமில்லை;

ௐை கௌம்தெய	ஓ! குந்தி புத்திரா! (அர்ஜுனு)
அஸ்ராஸெநது	ஆனுல், பழக்கத்தினுலும்
வெெராமெஹுணவ	வைராக்கியத்தினுலும்
ஶ்ரஹ்ஹெத	அடக்கப்படுகின்றது.

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அருளியது]

ஓ! அர்ஜுனு! மனம் மிகச் சஞ்சலமானது. ஒருவனுலும் அடக்க முடியாதது. இதில் சந்தேகமில்லை. ஆனுல், ஓ! குந்தி புத்ரா! அப்யாஸத்தினுலும் வைராக்கியத்தினுலும் அது அடக்கப்படுகின்றது.

(சங்கரர்) "ஓ! அர்ஜுனு! நீ சொல்லுகிறபடி மனமானது அடக்க முடியாதது, சஞ்சலமானது என்பதிற் சந்தேக மில்லை. ஆனுல், அலேந்து திரிவதாகிய மனத்தின் போக்கானது அப்யாஸத்தினுலும் வைராக்யத்தினுலும் அடக்கப்படுகின்றது. அப்யாஸம் என்பது சித்தத்தினுடைய ஏகாக்ரம் என்கிற ஓர் நிலேயிலே ஓரேவிதமான எண்ணத்தைத் திரும்பத் திரும்ப நினேத்தல், அதாவது தியானித்தல். வைராக்யம் என்பது இம்மை மறுமைகளில் வேண்டப்படும் இன்பங்களிலே அடிக்கடி தீங்குகளேக் காணும் பயிற்சியினுல் உண்டாகும் நிராசை, அதாவது ஆசையின்மை. இவ்விதமாக அந்த மனம் அடக்கப்படுகின்றது, அதாவது தடுத்து ஒடுக்கப்படுகின்றது என்பது பொருள்."

(ராமாநுஜர்) "ஆத்மா குணஸ்வரூபமானதென்று அடிக்கடி நினேப்பதினுல் அதனிடத்து உண்டாகும் விசேஷத்தினுலும், ஆத்மா அல்லாத மற்றவைகளிடத்துள்ள தோஷங்களேத் தெரிந்துகொள்வதனு லுண்டாகும் ஆசை யின்மையினுலும் ஒருவிதமாய் மனம் நிக்கிரகிக்கப்படும்."

(ஸூ) "உநவெஸாவ்ரத்திமூநஸ்ய ஸாகாஶதயாவஸ்திதிஃ। யாஸம்ப்ரஜ்ஞாதநாமாஸௌ ஸமாதிராபியீயதெ ॥ ="பிரவிருத்தியற்ற மனதினுடைய பிரம்ம சொரூபமாயிருக்கிற ஸ்திதி யெதுவோ அது, அஸம்ப்ரஜ்ஞாத=அசம்பிரஜ்ஞாத சமாதியென்று சொல்லப்படுகிறது." (யோகசாஸ்திரம்)

வெராமூம்வாஷ்ஞும்நஸ்ய நிஷ்ஞும்ஸஹஜம்। தஸ்ய ஹாக்ஷெஹ்தவிரதிம் வாயொரஜெநஸவா்ஷ ॥ மஹாதரஸ்ய ॥

---

௩௬. அஸம்யதாத்நா யொமொ உஷ்ராவ உதி மெ மதிஃ।
வஶ்ராத்நா து யததா ஶக்யொவாப்துமுவாயதஃ ॥

36. அஸம்யதாத்மநா-யோகஃ-துஷ்ப்ராப-இதி-மே-மதிஃ।
வஶ்யாத்மநா-து-யததா-ஶக்யஃ-அவாப்தும்-உபாயதஃ ॥

அஸம்யதாத்மநா	அடக்கப்படாத மனதையுடையவனாலே (மனதை அடக்ாதவனால்)
யோகஃ	யோகமானது
துஷ்ப்ராப இதி	அடைய முடியாதது என்பது
மே	என்னுடைய
மதிஃ	அபிப்பிராயம்;
து	ஆனால்,
வஶ்யாத்மநா	மனதை அடக்கி
யததா	முயற்சி செய்கிறவனால்
(யோகஃ)	(யோகமானது)
உபாயதஃ	(அப்பியாஸ, வைராக்கிய) உபாயத்தினால்
அவாப்தும்	அடைகிறதற்கு
ஶக்யஃ	சாத்தியமானது (முடியும்).

அடக்கப்படாத மனதையுடையவனாலே, அதாவது மனதை அடக்காதவனாலே யோகமானது அடைய முடியாதது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆனால், மனதை அடக்கி முயற்சி செய்கிறவனால் யோகமானது அப்பியாசம், வைராக்கியம் ஆகிய இவ் வுபாயங்களினால் அடைகிறதற்குச் சாத்தியமானது.

(ராமானுஜர்) "யோகம் என்று இங்குச் சொன்னது சமதர்சன யோகம். 'உபாயம்' என்பது முன் சொல்லப்பட்டிருக்கிற என்னுடைய ஆராதன ரூபமானதும், ஞானத்தை யடக்கிக்கொண்டிருக்கிறதுமான கர்மயோகமாகிற உபாயம்."

(ஸ்வா) அப்பியாஸத்தினாலும், வைராக்கியத்தினாலும் அடக்கப்படாத அந்தக்கரணத்தை யுடையவனால் யோகம் அடைய முடியாதென்பதும், ஆனால் அவ்வித அப்பியாஸ வைராக்கியங்களினால் அந்தக்கரணத்தை யடக்கிச் சுவாதீனம் செய்துகொண்டு மீண்டும் முயற்சியைச் செய்கிறவன், முன் சொன்ன உபாயத்தினால் யோகநிலையை அடையக் கூடியவன் என்றும் பொருள். (36)

[அர்ஜுந உவாச]

௩௭. அயதிஃ ஶ்ரத்தயோபேதோ யோகாச்சலிதமாநஸஃ ।
அப்ராப்ய யோகஸம்ஸித்திம் காம் கதிம் க்ருஷ்ண கச்சதி ॥

37. அயதிஃ-ஶ்ரத்தயா-உபேதஃ-யோகாத்-சலிதமாநஸஃ ।
அப்ராப்ய-யோகஸம்ஸித்திம்-காம்-கதிம்-க்ருஷ்ண-கச்சதி ॥

அர்ஜுந உவாச	அர்ஜுனன் சொன்னது:
ஹே க்ருஷ்ண	ஓ! கிருஷ்ணா!
ச்ரத்தயா உபேத:	சிரத்தையுடன் கூடினவனாய்,
அயதி:	ஸ்வல்பப் பிரயத்தனமுள்ளவனாய்,
யோகாத் சலிதமானஸ:	மரணகாலத்தில் யோகத்திலிருந்து தவறிய மனதையுடைய அவன்
யோகஸம்ஸித்திம் அப்ராப்ய காம் கதிம் கச்சதி	யோகத்தின் பலனான ஸம்யக்தர்சனத்தை (மெய்யறிவை) அடையாமல் என்ன கதியை யடைகிறான்?

[அர்ஜுனன் சொன்னது]

ஓ! கிருஷ்ணா! சிரத்தையுடன், அதாவது நம்பிக்கையுடன் கூடினவனாய், யோகத்தில் ஸ்வல்பப் பிரயத்தன முள்ளவனாய், மரணகாலத்தில் யோகத்திலிருந்து தவறிய மனதையுடையவன் யோகத்தின் பலனான ஸம்யக்தர்சனத்தை (மெய்யறிவை) அடையாமல், என்ன கதியை யடைகிறான்?

(சங்கரர்) "ஒருவன், யோகாப்பியாஸத்தைக் கைப்பற்றுவதனால், இம்மையிலும், மறுமையிலும் மேன்மை யடைவதற்குக் காரணமான தர்மங்களை எல்லாம் துறக்கின்றான்; யோகசித்தியின் பயனாகிய மோக்ஷ சாதனமான ஸம்யக்தர்சனமும் அவனுக்கு இன்னம் உண்டாகவில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலையிலுள்ள யோகியானவன் மரணகாலத்தில் யோக மார்க்கத்தினின்றும் மனம் சலித்துத் தடுமாறுகிறவனாக ஆகவும் ஆகலாம். அப்படியாகும்விஷயத்தில் அவனுக்கு என்ன கேடு வருமோ என்று அர்ஜுனன் சந்தேகித்து, இதிற் கண்டபடி கேட்கிறான். யோகத்திலே பயனுண்டு என்னும் எண்ணமாகிய நம்பிக்கையை உடையவனாய், ஆனால் யோகமார்க்கத்தில் (அதிக) பிரயத்தன மில்லாதவனாய், அதாவது சொற்ப முயற்சியுள்ளவனாய், மரணகாலத்தில் யோகமார்க்கத்தினின்று நினைவு தவறிய அவன், யோகத்தின் பயனாகிய ஸம்யக்தர்சனத்தை அடைகிறதில்லையன்றோ? மற்று அவன் என்ன கதியை அடைகிறான்? அதாவது, அவன் எல்லாம் கெட்டு நாசமுடைந்துபோகிறானா? என்று அர்ஜுனன் கேட்பது, அவ்விதமான அபாயம் இதி லில்லை என்பதை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு." (37)

---

௩௮. கச்சிந்நோபயவிப்ரஷ்டஶ்சிந்நாப்ரமிவ நஶ்யதி ।
அப்ரதிஷ்டோ மஹாபாஹோ விமூடோ ப்ரஹ்மண: பதி ॥

38. கச்சித்-நஉபயவிப்ரஷ்டஃ-சிந்நாப்ரம்-இவ-நஶ்யதி ।
அப்ரதிஷ்டஃ-மஹாபாஹோ-விமூடஃ-ப்ரஹ்மணஃ-பதி ॥

ஹே மஹாபாஹோ	ஓ ! புஜபலமுடையவனே!
உபயவிப்ரஷ்ட:	(கர்மமார்க்கம், யோகமார்க்கம்) இரண்டினின்றும் தவறி,
அப்ரதிஷ்ட:	ஆச்ரயம் (தங்கும் நிலை) அற்று,
ப்ரஹ்மண: பதி	ப்ரஹ்மத்தை யடையும் வழியில்
விமூட:	மோஹம் அடைந்திருக்கிறவன்
சிந்நாப்ரமிவ	சிதறிய மேகம்போல
ந நஶ்யதி கச்சித்	அழிந்துபோவதில்லையா?

ஓ! புஜபலமுடைய கிருஷ்ணா! கர்மமார்க்கம், யோகமார்க்கம் இவை இரண்டினின்றும் தவறி, அதாவது இரண்டும் கெட்டு, ஆச்ரய மில்லாது அதாவது தான் தங்குவதற்கு நிலை யில்லாமல் ப்ரஹ்மத்தை அடையக் கூடிய மார்க்கத்திலே மயங்கியிருப்பவன் 'சிதறிய மேகம்போல' அழிந்து போகிறானல்லவா ?

(ஸ்ரீதரர்) "எப்படி இரண்டும் கெட்டவனாகிறான் என்றால், யோகத்தில் பிரவேசித்ததினால், இப்போது கர்மானுஷ்டானமு மில்லை. முன் செய்த கர்மங்களினுடைய பலனை ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்துவிட்டானாகையால், கர்மங்களுடைய பலனாகிய சுவர்க்காதி சுகபலனு மில்லை. அப்பியாசம், வைராக்கியம் முதலிய சாதனங்களிலே முயற்சி யின்மையால் ஞானயோக சித்தியை யடைந்து மோக்ஷபலனை யடைய ஹேதுவுமில்லை யென்பதே. 'ஆச்ரயமற்ற' என்றால், 'கர்மத்தில் பிடிப்புமில்லை, ஞானமடையும் வழியான யோகத்தில் பிடிப்புமில்லை' என்பதே. 'ப்ரஹ்மத்தை யடையு முபாயம்' என்பது 'மனோநிக்கிரகம் இந்திரிய நிக்கிரகம், சமதமாதிகள், விடாமுயற்சி, வைராக்கியம் முதலியவைகளே'. 'சிதறிப்போன மேகம்போல நாசமடைவது' என்றால், 'கூட்டமாய்ச் சேர்ந்திருக்கிற மேகங்கள் காற்றினால் பிரிக்கப்பட்டுப் பல பிரிவுகளாய் விடுகின்றன. அப்படிப் பிரிந்த (சிதறின) மேகமானது தான் எதிலிருந்து பிரிந்ததோ அந்த மேகத்துடன் மறுபடியும் போய்ச் சேராமலும், அல்லது வேறே மேகங்களுடன் சேராமலும், அதன் சொரூபம் காணப்படாமலே நாசத்தை யடையும். ஆகையால், இது தியானத்திலிருந்து நழுவின யோகப் பிரஷ்டனுக்குத் திருஷ்டாந்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டது."

(ராமாநுஜர்) "𑌉𑌭𑌯𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌃=இரண்டும் கெட்டவன். எப்படியென்றால், 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃=சுவர்க்காதிப் பிராப்திக்கு ஹேதுவான கர்மபலனைத் தியாகம் செய்வதினாலே சுவர்க்காதிகள் கிடைக்கும்படிச் செய்து கொள்ளாதவன். 𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑌥𑌿=ப்ரஹ்மத்தை அடையத் தகுந்த யோகமார்க்கத்தை விட்ட அஞ்ஞானி."

(இராகவேந்திரர்) "𑌉𑌭𑌯𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌃=சுவர்க்கமு மில்லை, மோக்ஷமு மில்லை; அல்லது, சுவர்க்கப் பிராப்திக்குச் சாதனமான காமியகர்மமு மில்லை; மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமான பூர்ணமான தியானயோகமு மில்லை; அல்லது, இந்த உலக சுகமு மில்லை, பரலோக சுகமு மில்லை. ஆகையால், இரண்டும் கெட்டவனென்று சொல்லப்பட்டது." (38)

---

௩௯. 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌛𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ।
𑌤𑍍𑌵𑌦𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌛𑍇𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

39. ஏதத்-மே-ஸம்ஶயம்-க்ருஷ்ண-சேத்தும்-அர்ஹஸி-அஶேஷத:
த்வத்-அந்ய:-ஸம்ஶயஸ்ய-அஸ்ய-சேத்தா-ந-ஹி-உபபத்யதே||

𑌹𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣	ஓ! கிருஷ்ண!
𑌏𑌤𑌤𑍍	இந்த
𑌮𑍇 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂	என்னுடைய சந்தேகத்தை
𑌅𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃	மிச்ச மில்லாமல் (முழுவதும்)
𑌛𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁𑌂	அறுக்க (நீக்குவதற்கு)
𑌅𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿	தகுந்தவராயிருக்கிறீர்;
𑌹𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌨𑍍𑌯𑌃	ஏனென்றால், உம்மைவிட வேறொருவன்
𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌸𑍍𑌯	இந்தச் சந்தேகத்தை
𑌛𑍇𑌤𑍍𑌤𑌾	நீக்குகிறவனாக
𑌨𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇	இல்லை.

ஓ! கிருஷ்ண! இந்த என்னுடைய சந்தேகத்தைப் பூர்த்தியாய் நீக்குவதற்கு நீங்களே தகுந்தவர். ஏனெனில், உங்களைக் காட்டிலும் வேறொருவர் (ரிஷியாவது தேவராவது) இந்தச் சந்தேகத்தைப் போக்கக் கூடியவனாக இல்லை. (39)

[𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚]

௪௦. 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌵𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌨 𑌹𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌕𑍃𑌤𑍍𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌤𑌾𑌤 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥

40. பார்த-ந-ஏவ-இஹ-ந-அமுத்ர-விநாஶ:(1)-தஸ்ய-வித்யதே |
ந-ஹி-கல்யாணக்ருத்(2)-கஶ்சித்-துர்கதிம்-தாத-கச்சதி ||

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌭𑌗𑌵𑌾 𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚	ஶ்ரீபகவான் அருளியது:
𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥	ஓ! அர்ஜுன!
𑌤𑌸𑍍𑌯	அவனுக்கு (யோகப்பிரஷ்டனுக்கு)
𑌇𑌹	இந்த லோகத்தில்
𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌃	நாசமானது
𑌨𑍈𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇	உண்டாகிறதேயில்லை;
𑌅𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰	பரலோகத்திலும்
𑌨	நாசமானது உண்டாகிறதேயில்லை;
𑌹𑌿	ஏனென்றால்,
𑌤𑌾𑌤	அப்பா !
𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌕𑍃𑌤𑍍 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍	சத்கர்மத்தைச் செய்த எவனும்
𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌂	இழிவான கதியை
𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿	அடையமாட்டான்.

[ஸ்ரீ பகவான் அருளியது]

ஓ! அர்ஜுன! யோகப்பிரஷ்டனுக்கு இந்த லோகத்தில் நாசமானது உண்டாகிறதே யில்லை; பரலோகத்திலும் அவனுக்குக் கேடு உண்டாகிறதே யில்லை; ஏனென்றால், அப்பா! (குழந்தாய்!) ஸத்கர்மத்தைச் செய்த எவனும், (முந்தின ஜன்மத்தைக் காட்டிலும்) இழிவான கதியை அடையவேமாட்டான்.

---

(1) "விநாஶ:=இந்த ஜன்மத்தைப் பார்க்கிலும் தாழ்ந்த ஜன்மமானது." (சங்கரர்); "தோஷமாவது, நரகப்பிராப்தியாவது." (ஸ்ரீதரர்); "சுவர்க்காதி அநுபவம், ப்ரஹ்மப் பிராப்தி இவைகளில் தான் கோரினது கிடைக்காமற் போகிறதாகிய விநாசம்; அல்லது, ஆரம்பித்த காரியத்தை மத்தியில் விட்டுவிட்டதினு லுண்டான தோஷம்." (ராமாநுஜர்); "இந்த லோகத்தில் மிருகாதி ஜன்மங்களாவது, பரலோகத்தில் நரகமாவது." (இராகவேந்திரர்).

(2) "கல்யாணக்ருத்=ஆஸ்திக புத்தியுடன் கொஞ்சக் காலமாவது அநுஷ்டானத்தை செய்த." (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரர்) "தாத" என்னும் சொல் தந்தையை (அப்பனைக்) குறிப்பது. தகப்பன் தன்னை மகன் வடிவமாகச் செய்கிறான்; ஆதாவது, தன்னுடைய இந்திரியத்தின் மூலமாகத் தானே தன் வடிவமான புத்திரரூபமாகப் பரிணமிக்கிறான். ஆதலின், 'தாத' 'அப்பன்' எனப்படுகிறான். இவ்வாறாக, தகப்பனே மகன் ஆதலால், மகனும் 'தாத' 'அப்பன்' என

அழைக்கப்படுகிறான். சிஷ்யன், மகன் அல்லாதவனு யிருந்தாலும் புத்திரன்போ லுள்ளமையால் இங்குப் பகவான் அர்ஜுனனைத் 'தாத' என்று சொன்னது."

௪௧. 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌉𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌃 ।
𑌶𑍁𑌚𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌗𑍇𑌹𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

41. ப்ராப்ய-புண்யக்ருதாம்-லோகாந்-உஷித்வா-ஶாஶ்வதீ:-ஸமா: |
ஶுசீநாம்-ஶ்ரீமதாம்-கேஹே-யோகப்ரஷ்ட:-அபிஜாயதே ||

𑌯𑍋𑌗𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌃	யோகத்தினின்றும் தவறினவன்
𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂	புண்ணியம் செய்தவர்களுடைய
𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍	உலகங்களை
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯	அடைந்து
𑌸𑌮𑌾𑌃 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀𑌃	நீடித்த வருஷங்கள்
𑌉𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾	வஸித்து
𑌶𑍁𑌚𑍀𑌨𑌾𑌂	பரிசுத்தர்களான
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑌾𑌂	ஐசுவரியமுள்ளவர்களுடைய
𑌗𑍇𑌹𑍇	வீட்டில்
𑌅𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇	பிறக்கிறான்.

யோகப் பிரஷ்டனானவன் (அசுவமேதாதி கிரதுக்கள் செய்த) புண்ணியமுடையவர்கள் எந்த லோகத்தை யடைவார்களோ அந்த லோகத்தை யடைந்து வெகுகாலம் சுகமாயிருந்து, (பிறகு) சதாசாரமுள்ள ஐசுவரியவான்களுடைய வீட்டில் மறுபடியும் பிறக்கிறான்.

(சங்கரர்) "ஆனால், இந்த யோகப்பிரஷ்டனுக்கு என்ன கதி ஆகின்றது என்பது சொல்லப்படுகின்றது. சந்தர்ப்பத்தை யனுசரித்து நோக்குமிடத்து, இதில் யோகமார்க்கத்தில் பிரவிர்த்தித்த சந்யாஸியைப் பற்றிச் சொல்வதாகத் தெரியவருகிறது. அவன் புண்ணியம் செய்தவர்களுடைய, அதாவது அஸ்வமேதயாகம் முதலிய நல்வினை செய்தவர்களுடைய உலகங்களுக்குப் போய், அங்கே அநேக வருஷங்கள் வாசம் செய்து, அங்குள்ள அனுபவிக்க வேண்டிய சுகங்களை அனுபவித்து முடிந்தபிறகு, சம்பத்தும் சுசியும், அதாவது சாஸ்திரத்திற் சொன்னபடி எதையும் செய்கிறவர்களின் வீட்டிலே மறுபடியும் பிறக்கிறான்."

(ராமாநுஜர்) "எந்த விஷயாநுபவத்தை யிச்சித்து யோகத்தை விட்டுவிட்டானோ, அந்த விஷயாநுபவத்தைப் புண்ணிய லோகங்களில் தனக்கு இஷ்டமான காலம்வரையி லனுபவித்து, பிறகு இந்த லோகத்தில்

சுத்தமும், ஐசுவரியமுமுள்ள யோகத்திற்கு யோக்கியமான குலத்தில் பிறக்கிறான். (41)

ஶ்ரீ

௪௨. 𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌧𑍀𑌮𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌤𑌰𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌯𑌦𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍 ॥

42. அய்வா-யோகிநாம்-ஏவ-குலே-ஹவதி-யீமதாம் |
ஏதத்-ஹி-துர்லஹதரம்-லோகே-ஜந்ம-யத்-ஈத்ருஶம் ||

𑌅𑌥𑌵𑌾	அல்லது
𑌧𑍀𑌮𑌤𑌾𑌮𑍍	ஞானிகளான
𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍 𑌏𑌵	யோகிகளாகவேயுள்ளவர்களுடைய
𑌕𑍁𑌲𑍇	குலத்தில்.
𑌭𑌵𑌤𑌿	ஜனிக்கிறான் (பிறக்கிறான்);
𑌈𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍	இப்படிப்பட்ட
𑌜𑌨𑍍𑌮	பிறவியானது
𑌯𑌤𑍍	எதுவோ
𑌏𑌤𑌤𑍍 𑌹𑌿	அதுதான்
𑌲𑍋𑌕𑍇	இந்த லோகத்தில்
𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌤𑌰𑌮𑍍	கிடைப்பது மிக அரிது (துர்லபம்).

அல்லது, அவன் ஞானவான்களான யோகிகளாகவே யுள்ளவர்களுடைய வம்சத்தில் பிறக்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஜன்மம் எது உள்ளதோ அது கிடைப்பதுதான் இவ்வுலகத்தில் மிகவும் துர்லபமானது; அதாவது அடைவதற்கு வெகு அரிது.

(சங்கரர்) "அல்லது, சம்பத்துள்ளவர்களுடைய வீட்டில் பிறவாமல் அவர்களினின்று வேறுபட்ட ஞானிகளான யோகிகளாகவே யுள்ள தரித்திரர்களுடைய குலத்தில் அவன் பிறக்கிறான். இப்படித் தரித்திரர்களான யோகிகளின் குலத்திலே பிறத்தலென்பது முந்தினதை யுத்தேசித்துப் பெறுவதற்கு மிக்க அரிதானது, மிக துர்லபமானது."

(ராமானுஜர்) முந்திய சுலோகத்தில் குறிக்கப்பட்டவன்: சொற்ப காலம் யோகாப்பியாசஞ் செய்து பிறகு விட்டவன். இந்தச் சுலோகத்தில் குறிக்கப்பட்டவனோ, வெகுகாலம் யோகம் செய்துவந்து சித்தியடையும் சமயத்தில் விட்டுவிட்டவன். 𑌏𑌤𑌤𑍍 = இதானது, என்றால், முந்திய சுலோகத்தில் சொன்ன பிறவியும், இந்தச் சுலோகத்தில் சொன்ன பிறவியும் உலகத்தில் பிரகிருதியை நாடி நடப்போர்க்குக் கிடைப்பது துர்லபம்.

(ஸ்வ) இந்தச் சுலோகத்தில் 'ஹாதக' என்பதற்கு, 'தரித்திரர்களான யோகிகள் குலத்தில் பிறத்தல்' என்றும், 'இப்படிப்பட்ட பிறவிதான் அதிக துர்லபம்' என்றும் பகவான் சொல்வதாகச் சங்கரர் செய்திருக்கிற தாத்பர்யம் மிகவும் உசிதமும் அனுபவத்தோடு பொருந்தியுதாயு மிருப்பதாகத் தோற்றுகிறது. ஏனெனில், ஆத்மஞான நிலையை அடைய முயற்சி செய்யும் யோகிக்கு ஐசுவர்யம் முதலிய இந்தச் சம்பத்துகள், பிரதிபந்தங்களாக ஆகுமே யன்றி, சாதனங்களாக ஆகமாட்டா. ஆனால், தாரித்திரியமோ, அனுபவ ஞானத்தை அடைவித்து, அதில் உறுதியாக நிற்கும்படி செய்வதில் நிகரற்ற சாதனமாக இருக்கின்றது. ஐசுவரியத்தி ல் மூழ்கிக் கிடக்கிறவனுக்கு, புழுமுதல் சகலப் பிராணிகளுக்கும், 'ஈசுவரன்தான் அமுதளிக்கின்றான்' என்பது பிரத்யக்ஷமாக விளங்கும்படியான பிரகிருத மெங்கே? மற்று, நித்திய தரித்திரனாய், அன்று சாப்பாட்டுக்கே எதிர்பார்க்க இடமில்லாதவனாய், ஆனால் ஈசுவரனையே கதியாக நம்பி இருக்கிற ஒருவனுக்கு எதிர்ச்சையாய், ஈசுவரனுடைய பிரேரேபணையினால் மற்றொருவன் வலுவில் ஆகாரம் கொண்டு வந்து கொடுக்கும்போதல்லவோ ? 'பகவான், தன்னையே அடைக்கலமாகக் கொண்டவர்களுடைய யோக க்ஷேமத்தை வகிப்பதாக வாக்களித்திருப்பது ஏட்டெழுத்தல்ல' என்று பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்கவும் திடப்படவும் பிரகிருதம் ஏற்படுகின்றது.

இந்தச் சுலோகத்தின் முதலுள்ள 'அதவா' என்பதற்கு 'முன் தேகம் போனவுடன்' என்று சங்கரானந்தர் தாத்பர்யம் செய்கிறார். அதாவது, 41-வது சுலோகத்தில் சொன்னவன்போல் அநேக காலம் கழிந்த பிறகு பிறவாமல் உடனே யோகியின் குலத்தில் ஜனிக்கிறான் என்பது கருத்து. (42)

சங. தத்ர தம் பு³த்³தி⁴ஸம்யோக³ம் லப⁴தே பௌர்வதே³ஹிகம் ।
யததே ச ததோ பூ⁴ய: ஸம்ஸித்³தௌ⁴ குருநந்த³ந ॥

43. தத்ர(1)-தம்-புத்³தி⁴ஸம்யோக³ம்-லப⁴தே-பௌர்வதை³ஹிகம்।
யததே-ச-தத:-பூ⁴ய:(2)-ஸம்ஸித்³தௌ⁴-குருநந்த³ந ॥

ஹே குருநந்தந	ஓ! குருவம்சத்தில் ஜனித்தவனே!
தத்ர	அதில்
பௌர்வதேஹிகம்	பூர்வதேகத்தில் உண்டான
தம்	அந்த
புத்திஸம்யோகம்	ஆத்மவிஷய புத்தியோடு சேர்க்கையை
லபதே	அடைகிறான்;

𑌚 மேலும்
𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 மோக்ஷவிஷயத்திலே
𑌤𑌤𑌃 அதைக்காட்டிலும்
𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌯𑌤𑌤𑍇 அதிகமாகப் பிரயத்தினஞ் செய்கிறான்.

ஓ! குருவம்ஸத்திய அர்ஜுனா! (அந்த யோகப் பிரஷ்டன்) முந்தின சரீரத்தி லுண்டான, அந்த ஆத்மவிஷயபுத்தியோடு சேர்க்கையை மறுபடி அடைகிறான். மேலும், மோக்ஷ விஷயத்திலே, முந்தின ஜன்மத்தில் செய்த பிரயத்தினத்தைவிட அதிகமான பிரயத்தினத்தை (இப்போது) செய்கிறான்.

---

(1) "தத்ர=அங்கே என்பது யோகிகளுடைய குலத்திலே." (சங்கரர்;) "அந்த ஜன்மத்திலே." (மதுசூதன ஸரஸ்வதி), (ஸ்ரீதரர்).

(2) "பூ⁴ய:=அதிகமாய்." (சங்கரர்), (இராகவேந்திரர்); "மறுபடியும்." (சங்கரானந்தர்).

(ஸ்ரீ) ராமாநுஜர் தவிர மற்றப் பாஷ்யக்காரர்களும், வியாக்கியானகர்த்தாக்களும், 44-வது சுலோகத்தின் முந்திய அரைச்சுலோகத்தை இந்தச் சுலோகத்துடன் சேர்த்து அந்வயம் செய்திராவிட்டாலும், இந்தச் சுலோகத்துடன் சேர்ந்ததாகவே அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறார்கள். மேலும், பிந்திய அரைச் சுலோகத்திற்குச் செய்திருக்கிற அர்த்தமானது, இந்த 43-வது சுலோகத்திற் குறிக்கப்பட்டவனைக் குறிக்காமல் வேறே தனியான ஜிஜ்ஞாஸுவைக் குறிக்கிறது. அடுத்த சுலோகத்தின் முந்திய பாகத்தை ராமாநுஜர் இத்துடன் சேர்த்து அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறார். (43)

---

௪௪. 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌃 ।
𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍁𑌰𑌪𑌿 𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥

44 பூர்வாப்⁴யாஸேந-தேந-ஏவ-ஹ்ரியதே-ஹி-அவஶ:-அபி-ஸ: |
ஜிஜ்ஞாஸு:-அபி-யோகஸ்ய-ஶப்³த³ப்³ரஹ்ம-அதிவர்ததே ||

𑌹𑌿 ஏனென்றால்,
𑌸𑌃 அவன் (யோகப்பிரஷ்டன்)
𑌅𑌵𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 (யோகத்தை நாடுவதிலே) விருப்பமில்லாதவனாயினும்
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 அந்தப் பூர்வ (ஜன்ம) அப்பியாஸத்தினாலேயே
𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 இழுக்கப்படுகிறான்;

𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍁𑌰𑌪𑌿	யோகத்தை அறிய விரும்புகிறவனும் கூட
𑌶𑌬𑍍𑌦𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮	சப்தப்ரஹ்மத்தை (வேதோக்தகர்மபலனை)
𑌅𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇	அதிக்கிரமிக்கிறான் (கடந்து நிற்கிறான்).

ஏனெனில், அந்த யோகப்பிரஷ்டன் யோகத்தை நாடுவதிலே விருப்ப மில்லாதவனாயினும், முந்திய பிறவியில் செய்யப்பட்ட அப்பியாஸத்தினாலேயே யோகமார்க்கத்தில் இழுக்கப்படுகிறான். யோகத்தை அறிய விரும்புகிறவனும்கூட சப்தப்பிரஹ்மத்தை, அதாவது வேதத்திற் கூறிய கர்மங்களை அனுஷ்டித்தலின் பயனை, அதிக்கிரமிக்கிறான், (கடந்துவிடுகிறான்.)

(சங்கர பாஷ்யம்) "யோகப்ரஷ்டன் முந்தின சரீரத்தி லுண்டான ஞானத்தோடு கூடுதல் எப்படி என்பது இதிற் சொல்லப்படுகிறது. அந்த யோகப்பிரஷ்டனுக்கு யோகத்தை மறுபடி அனுஷ்டிப்பதில், இஷ்ட மில்லாவிடினும், முந்தின ஜன்மத்திற் செய்த பலமான அந்த அப்பியாஸத்தினாலேயே, சித்தியை யடையும் வழியில் பலவந்தமாய் இழுத்துக்கொண்டு போகப்படுகிறான். யோகாப்பியாஸத்தினா லுண்டாகும் ஸம்ஸ்காரத்தை (வாஸனையைப்) பார்க்கிலும் அதிக வலியதான அதர்மம் முதலிய கர்மத்தைச் செய்யாதவனாயின், அப்பொழுது அவன் முன் யோகாப்பியாஸத்தினா லுண்டான வாசனையினால் இழுக்கப்படுகிறான். அதர்மத்தைப் பலமாகச் செய்து, அது மேலிட்டிருந்தால் யோகாப்பியாஸ வாசனை பயன்படாமல், கீழ்ப்படுத்தப்பட்டு நிற்கின்றது. ஆனால், அந்த அதர்மத்தின் பலன் தேய்ந்துபோனவுடனே யோகாப்பியாஸத்தினா லுண்டான வாசனையானது, தானே தன் கார்யத்தை (பலனைச்) செய்யத் தொடங்குகின்றது. அதாவது, அது வெகு காலம் தடைப்பட்டு நிற்பதாயினும், அதற்கு அழிவில்லை. பலகோடி ஜன்மங்கள் சென்றாலும் பூர்வ ஜன்ம ஸம்ஸ்காரமானது (வாசனையானது) தனக்கு உரிய காலத்திலே தன் பயனைக் கொடுத்தே தீரும் என்பது கருத்து. இதிற் சொல்லப்பட்ட யோகப்பிரஷ்டன் என்பவன் சந்நியாஸி என்று யுக்தியினால் தெரிகின்றது என்க. யோகஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பியவனும்கூட, அதாவது யோகமார்க்கத்தில் பிரவிருத்தித்த அந்த சந்யாஸியும்கூட (மற்றவர்களல்ல), சப்தப் பிரஹ்மத்தை அதாவது வேதத்திற் கூறிய கர்மங்களின் பயனைக் கடந்துவிடுகிறான். அதைவிட மேலான பதவியை அடைகிறான். இவனே யிப்படியாவானாயின், எவன் யோகத்தை யறிந்து, அதில் உறுதியாக நின்று அப்யாஸம் செய்கிறானோ

அவன் கர்மத்தையும் அதன் பயனையும் கடந்து நிற்கிறான் எனக் கூறவும் வேண்டுமோ?"

(ஸ்ரீதரர்) "ஜிஜ்ஞாஸுரபி = யோகத்தை யறியவேண்டுமென்று இச்சித்து, அதிற் பிரவிருத்தித்த சந்நியாசியுங்கூட. முன்பு சொல்லப்பட்டிருக்கிற யோகப்பிரஷ்டனைக் காட்டிலும் இவனுக்கு முக்தியடையுங் காலம் நீடித்ததாகும். ஶப்³த³ப்³ரஹ்மாதிவர்ததே = வேதோக்த கர்மங்களுடைய பலனைக்காட்டிலும், அதிக பலனை யடைகிறான். கிமுத ந்யாயம் = என்று கிரகிக்கத்தக்கது (அதாவது, ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கு இந்தப் பலனானால் முக்தினவனுக்குப் பலன் சொல்லவும் வேண்டுமோ?)"

(ராமாநுஜர்) (இந்தச் சுலோகத்தின் பிந்திய அரைச் சுலோகத்திற்கு) யோக³ஸ்ய = யோகத்தை, ஜிஜ்ஞாஸு: = தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற இச்சையுள்ளவன், அந்த ஜன்மத்தில் தெரிந்துகொள்ளாவிட்டால், அடுத்த ஜன்மத்தில் தெரிந்து, அநுஷ்டித்து, ஞானியாய், ஶப்³த³ = தேவ - மனுஷ்ய - பூமி - சுவர்க்காதி சப்தங்களால் (பெயர்களால்) சொல்லத்தகுந்த, ப்³ரஹ்ம = பிரகிருதியை, அதிவர்ததே = அதிக்கிரமிக்கிறான், ஞானாநந்த சொரூபத்தை யடைகிறான்."

(மத்துவர்) "ஶப்³த³ப்³ரஹ்ம = பரமாத்மாவை, அதிவர்ததே = கிரமக் கிரமமாய் அடைகிறான். எப்படிக் கிரமக்கிரமமா யடைகிறானென்பது அடுத்த சுலோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது."

(இராகவேந்திரர்) "ஶப்³த³ப்³ரஹ்ம = வேதத்திலுள்ள விதி நிஷேதங்களை, அதிவர்ததே = அதிக்கிரமிக்கிறான், என்றால், முக்தனாய்விடுகிறானென்பது தாத்பர்யம். இது கைமுத்திய நியாயம். (44)

---

௪௫. ப்ரயத்நாத்³யதமாநஸ்து யோகீ³ ஸம்ஶுத்³த⁴கில்பி³ஷ: ।
அநேகஜந்மஸம்ஸித்³த⁴ஸ்ததோ யாதி பராம் க³திம் ॥

45. ப்ரயத்நாத்-யதமாநஃ-து-யோகீ-ஸம்ஶுத்³த⁴கில்விஷஃ ।
அநேகஜந்மஸம்ஸித்³த⁴ஃ-ததஃ-யாதி-பராம்-கதிம் ॥

ப்ரயத்நாத் யதமாந:	அதிக பிரயத்தனத்தோடு முயற்சி செய்கிற
யோகீ³ து	யோகியோ
ஸம்ஶுத்³த⁴கில்பி³ஷ:	பாபங்களினின்றும் பரிசுத்தனானவனாய்,
அநேகஜந்மஸம்ஸித்³த⁴:	அநேக ஜன்மங்களாலே ஞான பரிபக்குவத்தை யடைந்தவனாய்
தத:	அதனால், அல்லது அதற்குப் பிறகு
பராம் க³திம் யாதி	உயர்ந்த கதியை அடைகிறான்.

ஊக்கத்தோடு முயற்சி செய்கின்ற யோகியோ பாபங்களினின்றும் பரிசுத்தனாய் அநேக ஜன்மங்களாலே ஞானபரிபக்குவத்தை யடைந்தவனாய், அந்த யோக வாசனையினால் மெய்யறிவைப் பெற்று அதனால், அல்லது அதற்குப் பிறகு, உத்தமமான கதியை யடைகிறான்.

(சங்கரர்) "மற்றும் எந்தக் காரணத்தால் யோகியாயிருக்கும் தன்மை ஸ்ரேயஸ்கரமானது என்பது இதிற் சொல்லப்படுகிறது. அதிகமாக யோகத்தில் முயற்சி செய்கின்ற ஞானியாகிய யோகியானவன், அநேக ஜன்மங்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஸம்ஸ்காரங்களை, அதாவது யோக வாசனைகளின் கூட்டத்தைச் சம்பாதித்துச் சேர்த்துக் கொண்டு, அவ்வாறு சம்பாதித்துச் சேர்த்துவைக்கப்பட்ட அதனால், பரிபக்குவத்தை யடைந்து, சித்தியைப் பெற்று, ஸம்யக்தர்சனத்தை அதாவது மெய்யறிவைப் பெற்றவனாய், மேலான கதியை அடைகிறான்."

(ராமாநுஜர்) "அநேக ஜந்ம=அநேக ஜன்மங்களில் சம்பாதித்த புண்ணிய கர்மங்களால், ஸம்ஶுத்தகில்பிஷ:=பாபங்களைப் போக்கடித்துக்கொண்டவனாயும், ஸம்ஸித்த:=சித்தியையடைந்தவனாயும், ப்ரயத்நாத் யதமாநஸ்து=மறுபடியும் யோகத்தில் பிரயத்தினஞ் செய்கிறவனாயுமிருக்கிற, யோகீ=யோகியானவன், யோகத்திலிருந்து சலித்துப்போயினும், தத:=யோகாப்பியாச மஹிமையினாலே, பராம் கதிம் யாதி=மோக்ஷத்தை யடைகிறான்."

(இராகவேந்திரர்) "முந்திய சுலோகத்தில் குறிக்கப்பட்ட ஜிஜ்ஞாஸா விஷயமாய் இந்தச் சுலோகம் பிரவிருத்தித்தது" (45)

சசு. தபஸ்விப்₄யோऽதி₄கோ யோகீ ஜ்ஞாநிப்₄யோऽபி மதோऽதி₄க: ।
கர்மிப்₄யஶ்சாதி₄கோ யோகீ தஸ்மாத்₃யோகீ ப₄வார்ஜுந ॥

46. தபஸ்விப்₄ய:(1)-அதி₄க:-யோகீ-ஜ்ஞாநிப்₄ய:(2)-மத:-அதி₄க:।
கர்மிப்₄ய:(3)-ச-அதி₄க:-யோகீ-தஸ்மாத்-யோகீ-ப₄வ-அர்ஜுந॥

யோகீ	யோகியானவன்
தபஸ்விப்₄ய:	தபஸ் உடையவர்களைக்காட்டிலும்
அதி₄க:	மேலானவன்;
ஜ்ஞாநிப்₄யோऽபி	ஞானமுடையவர்களைக்காட்டிலும்கூட
அதி₄க: மத:	மேலானவனாக எண்ணப்படுகிறான்;
யோகீ	யோகியானவன்
கர்மிப்₄ய:	கர்மமுடையவர்களைக்காட்டிலும்

அதிக: — மேலானவன்;
தஸ்மாத் அர்ஜுந — ஆகையால், ஓ! அர்ஜுனா!
(த்வம்) யோகீ பவ — (நீ) யோகியாகக்கடவாய்.

யோகியானவன் தபஸ் உடையவர்களைக்காட்டிலும் மேலானவன்; ஞானமுடையவர்களைக்காட்டிலும்கூட மேலானவனாக எண்ணப்படுகிறான்; யோகியானவன் கர்மமுடையவர்களைக்காட்டிலும் மேலானவன். ஆகையால், ஓ! அர்ஜுனா! நீ யோகியாகக் கடவாய்.

---

(1) "தபஸ்-கிருச்சிர சாந்திராயணாதி விரதங்கள். அதாவது, தேகபுஷ்டியைக் குறைப்பதற்குச் செய்யப்படும் விரதங்கள். இந்த விரதங்களுடன், மந்திரங்களை உருவேற்றுகிறது முண்டு. இதுதான் தபஸ்." (ஸ்ரீதரர்). [illegible]

(2) "ஜ்ஞானி=இங்கே ஞானமென்பது சாஸ்திரங்களின், அதாவது நூற்பொருளின் அறிவு." (சங்கரர்).

(3) "கர்மி=இங்குக் கர்மம் என்பது அக்கிஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்கள்". (சங்கரர்).

(ஸா) தபஸ், சாஸ்திரஞானம், கர்மம் இவைகளைக்காட்டிலும் யோகம் எப்படிச் சிரேஷ்டமென்றால், இம் மூன்றும் தியானயோகியினிடத்திலேயிருக்கின்றன; அத்துடன் தியானயோகமுஞ் சேர்வதினால் தியானயோகி சிரேஷ்டனே. ஏனென்றால், இவன் இராகத்துவேஷம் அற்றவன். (46)

சள. யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேநாந்தராத்மநா |
ஶ்ரத்தாவாந் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத: ||

47. யோகிநாம்-அபி-ஸர்வேஷாம்-மத்கதேந-அந்தராத்மநா |
ஶ்ரத்தாவாந்-பஜதே-ய:-மாம்-ஸ:-மே-யுக்ததம:-மத: ||

ஸர்வேஷாமபி யோகிநாம் — சகலவிதமான யோகிகளுக்குள்ளே
ய: — எவன்
ஶ்ரத்தாவாந் — சிரத்தையுள்ளவனாயும்
மத்கதேந அந்தராத்மநா — என்னிடம் நிறுத்தப்பட்ட அந்தக்கரணத்தோடு
மாம் பஜதே — என்னைப் பஜிக்கிறானோ

ஸஃ	அவன்
மெ யுக்த தமஃ	எனக்குச் சிரேஷ்டமான யோகியாக
மதஃ	அங்கீகரிக்கப்படுகிறான்.

சகலவிதமான யோகிகளுக்குள்ளே எவன் சிரத்தை யுள்ளவனா யும், என்னிடம் நிறுத்தப்பட்ட அந்தக்கரணத்தோடு என்னைப் பஜிக் கிறானோ, அவன் தியானத்தோடு கூடினவர்களுக்குள் மேலானவன் என்பது என் கருத்து.

(சங்கரர்) "சகல யோகிகளுக்குள்ளும், என்றால், ருத்ரன்-ஆதித் யன் முதலானோர்களைத் தியானிப்பதிலே, கருத்துக்கொண்ட ஸகல வித மான யோகிகளுக்குள்ளும் என்பது பொருள். இவர்களுள் வாசுதேவ னாகிய என்னிடத்தில் செலுத்திய அந்தக்கரணத்தோடு எவன் என்னைச் சேவிக்கிறானோ அவன் மிகவும் யுக்தனாவான் என்பது பொருள்."

(ராமாநுஜர்) "மதநந்யப்ரயோஜநா=எனக்குப் பிரியஞ் செய்கிற தைத் தவிர மற்றச் சகல வியாபாரங்களையும் விட்டிருக்கிற மனதினாலே, என்றால், பாகியாந்தர (வெளி உள்) விருத்தி யிரண்டிலும் என்னையே அதிகப் பிரியமான வஸ்துவென்று அடுத்து, என்னைவிட்டு ஒரு க்ஷணங் கூடப் பிரியாமலும், என்னைவிட்டுப் பிரிந்திருந்தால் நசித்துப்போவோ மென்கிற எண்ணங்கொண்டதாயு மிருக்கிற மனதினாலே, ஸ்ரத்தாவாந்= என்னைச் சீக்கிரமாக அடையவேண்டு மென்பதில் அதிக பரபரப்போடு கூடியிருக்கிறான். ஆகையால்தான் இவன் சிரேஷ்டன்."

(ஸூா) "யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம்= யோகிகளுக்குள்ளே சிரே ஷ்டனாக இவனைச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படிப்பட்ட யோகிக ளுக்குள்ளே சிரேஷ்டனென்கிற கேள்வி யுண்டாகிறது. இது விஷய மாய் வியக்தமாய்ச் சொல்லாவிட்டாலும் இதின் 4-வது அத். 25-முதல் 30-வரையிலுள்ள சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற, யஜ்ஞமென் கிற பெயரினால் அழைக்கப்படும். பதினொருவகைக் கர்மங்களைச் செய் யும் கர்யோகிகளுக்குள்ளே நேராய் ஈசுவரபக்தி செய்து ஈசுவரனையே பஜிக்கிற தியானயோகி சிரேஷ்டனென்று ஸ்ரீதரர் அபிப்பிராயப்பட்ட தாகத் தோற்றுகிறது. இந்த அத்தியாயம் 29-வது சுலோகத்தில் குறித்த யோகியைவிட, 30-வது சுலோகத்தில்குறித்தயோகி சிரேஷ்டன். இவனை விட, 31-வது சுலோகத்தில் குறித்த யோகி சிரேஷ்டன். இவனைவிட, 32-வது சுலோகத்தில் குறித்த யோகி சிரேஷ்டனென்று அந்தந்தச் சுலோ கத்தில் அவதாரிகையில் (ராமாநுஜர்) சொல்லியிருக்கிறது மல்லாமல், அந்த நால்வகை யோகிகளைக் காட்டிலும் இவன் சிரேஷ்டனென்று

இதிலும் சொல்லியிருக்கிறார். இராகவேந்திரர்: "ஞானயோகி, பக்தி யோகி, இவர்களுக்குள்ளே பக்தியோகி சிரேஷ்டன். ஏனென்றால், பக்தி யோடு பகவானைச் சேவிக்கிறவனாதலால்தான்" என்று சொல்லியிருக் கிறார். சில யோகிகள், யோக சமாதியில், தியானத்திற்கு விஷயமாக, ருத் திரன், இந்திரன், சூரியன், சுப்பிரமணியன், கணபதி முதலிய தேவதைக ளில் ஒன்றைக் குறித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். சில யோகிகள், தியானத் திற்கு விஷயமாகப் பரமாத்மாவையே குறித்துக்கொண்டு அதிக பக்திவிசு வாசத்துடன் தியானஞ் செய்கிறார்கள். இவர்களுக்குள்ளே 'பரமாத்ம தியானமுள்ள யோகியே சிரேஷ்டன்' என்று சங்கரர் தாத்பரியப்படு கிறார். இந்த அர்த்தத்தை இதன் அடுத்த ஏழாவது அத்தியாயம், 23-வது சுலோகமாகிய "ஃஊவ்கு ஹலும் தெஷாம் தஜுவத்லூஜெயஸாம்। தெவாநுதெவயஜொயாந்தி ஹக்தாயாந்திரமாவி॥" என்பதில் காண்க.

இந்தக் கீதையில், 'யோகம்' என்கிற பதம் பலவிடங்களில் பிர கிருதத்திற்குத் தக்கபடி கர்மயோகம், தியாநயோகம், ஞானயோகம் இவைகளில் ஏதாவதொன்றைமட்டும் குறிப்பதற்காக உபயோகப்பட் டிருப்பதால், அவ் யோகங்களின் சொரூப மின்னதென்று பாஷ்ய வியாக் கியாநாதிகளில் சொல்லியிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய தவசிய மாகிறது. யோகம்=வழி, ஸாதநம்-உபாயம். கர்மயோகம் என்றால் கர்ம மாகிய வழியை அநுஷ்டித்தல்; இது கர்மநிஷ்டை என்றும் கூறப்படும்; அதாவது, கர்மமார்க்கத்திலே உறுதியாக நிற்றல். இதை அநுஷ்டிப் பவன் கர்மயோகி. ஞானயோகி தியானயோகி என்பதும் இவ்வாறே. ஆகவே, கர்மயோகி என்பவன், தனக்கு விதிக்கப்பட்ட சாஸ்திரோக்த மான கர்மங்களை ஈசுவரார்ப்பண புத்தியோடு, பலாபேக்ஷை இல்லா மல் அநுஷ்டிப்பவன். தியாநயோகி என்பவன், ஸாதந சதுஷ்டய ஸம் பந்நநாகி, இயமம் - நியமம்-ஆஸநம் முதலியவற்றால் சித்தத்தின் விருத்தி களை ஒடுக்கி அடக்கியிருப்பவன். இதற்கு யோகமார்க்கமென்று பெயர். ஸாங்கிய மார்க்கமென்பது, சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தோடு கூடி, மெய்ப்பொருளை, ஆத்மாவை ஆராய்ந்தறிதல். (ஸாங்கியம் என்றால் மெய்ப்பொருளின் ஆராய்ச்சி). ஞானயோகி என்பவன் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவைப்பற்றிய உணர்வின், யாரைபோலொத்த இடைவிடாத தொடர்ச்சியை நிலைக்கச் செய்வதிலே மிகுந்த ஊக்கமுள்ளவன்.

இனி, கர்மயோகத்தால் சித்தம் பரிசுத்தமான அளவிலே, தீவிர மான வைராக்கியம் பிறக்கின்றது. அதனால் 'மெய்ப்பொருளை அறிய வேண்டும்' என்னும் கருத்து உறுதியாக நிலைபெறுகின்றது. இத் கரு

ணத்தில்தான், ஸாங்கிய மார்க்கத்திற்காவது யோகமார்க்கத்திற்காவது வேண்டிய அவகாசத்தைத் தந்து உதவி புரிகின்ற சங்யாஸமானது அவசியமாகின்றது. இதுதான் அஞ்ஞான நிலையிலுள்ளவன், சங்யாஸத்தைக் கூடுவதற்கு உரிய காலம். சங்யாஸத்தில் வித்வத் ஸங்யாஸம், விவிதிஷா சங்யாஸம் என இருவகை. வித்வத் சங்யாஸம் - ஜீவன்முக்தி சுகத்திற்காக ஞானி அடைவது. விவிதிஷா என்றால் பொருளை அறிய வேண்டுமென்னும் விருப்பம். விவிதிஷா சங்யாஸம்: அஞ்ஞானி, ஸாங்கிய யோகமார்க்கங்களுக்குச் சாதநமாய்த் தனக்கு மெய்யறிவு கைகூடும் பொருட்டுச் செய்துகொள்வது. ஆகவே, இப்படிச் சகல கர்மஸங்யாஸத்தை அடைதற்குரிய சங்யாஸியானவன்: உத்தமாதிகாரியாயின், ஸாங்கிய மார்க்கத்தை அநுஷ்டிக்கிறான்; மத்தியமாதிகாரியாயின், யோக மார்க்கத்தை அநுஷ்டிக்கிறான்; இரண்டிற்கும் உரியவனாயின், இரண்டையும் அநுஷ்டிக்கிறான். ஏனெனில், அவை தனித்தனியாகவாயினும், ஒன்று சேர்ந்தாயினும், ஞானயோகத்திற்குச் சாதநமாம்.

இவ்வாறாக, மந்தாதிகாரியானவன், கர்மயோகத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும். கர்மயோகமானது ஸாங்கிய மார்க்கத்திற்கும் யோகமார்க்கத்திற்கும் பகிரங்க சாதநம். சங்யாஸமானது அவற்றிற்கு அந்தரங்க சாதநம். 5-வது அத், 1-வது சுலோகத்தில் அர்ஜுநன் கேட்டது அஞ்ஞானியைப்பற்றிய விவிதிஷா சங்யாஸம். இந்த 6-வது அத்தியாயத்தில் சொன்ன யோகப்பிரஷ்டன் ஸாங்க்ய மார்க்கத்தினின்றாயினும் யோக மார்க்கத்தினின்றாயினும் நழுவினவன்; அதாவது, கர்மாநுஷ்டானத்தைத் துறந்து, அடையவேண்டிய ஞானயோகத்தை அடையாமலும், இரண்டுங் கெட்டவனாக இடையே நிற்பவன் என்பது பொருள். (47)

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂
𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇
𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮
𑌷𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்மவித்தையாக,
யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுந
ஸம்வாதத்திலே, தியானயோகம் என்னும்
ஆறாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஶ்ரீரஸ்து

ஸப்தமோऽத்யாய:

விஜ்ஞாநயோக:

ஏழாவது அத்தியாயம்.

விஜ்ஞான யோகம்.

ஶ்ரீபகவாநுவாச

க மய்யாஸக்தமநா: பார்த்த யோகம் யுஞ்ஜந் மதாஶ்ரய: |
அஸம்ஶயம் ஸமக்ரம் மாம் யதா ஜ்ஞாஸ்யஸி தச்ச்ருணு ||

1. மயி-ஆஸக்தமநா: - பார்த்த – யோகம் – யுஞ்ஜந் – மத் – ஆஶ்ரய: |
அஸம்ஶயம் – ஸமக்ரம் | – மாம் – யதா – ஜ்ஞாஸ்யஸி – தத் ஶ்ருணு

ஶ்ரீபகவாநுவாச	பகவான் சொன்னது
பார்த்த	ஓ ! குந்தி புத்ரா!
த்வம் மயி	நீ என்னிடத்தில்
ஆஸக்தமநா:	பற்றுள்ள மனதையுடையவனும்
மதாஶ்ரய:	என்னையே ஆஶ்ரிதமாகவுடையவனும்
யோகம் யுஞ்ஜந்	யோகத்தைக்கூடுகிறவனுமிருந்துகொண்டு
ஸமக்ரம் மாம்	ஸம்பூர்ணமாயிருக்கிற என்னை
யதா	எவ்விதமாய்
அஸம்ஶயம் ஜ்ஞாஸ்யஸி	ஸம்ஶயமில்லாமல் அறிவாயோ
தச் ச்ருணு	அதைக்கேள்.

ஸ்ரீபகவான் கிருஷ்ணசுவாமி சொன்னது. ஓ! பார்த்தா! பரமேச்வரனாகிய என்னிடத்தில் மனதை வைத்து, என்னையே அடைக்கலமாகக் கொண்டவனாய் யோகத்தைக் கூடினவனும் இருந்துகொண்டு, ஸம்பூர்ணனாயிருக்கிற என்னை யெவ்விதமாய் சமுசயமன்றி யறிவாயோ அதைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

---

(1)ஸமக்ரம்—சகல விபூதி, பலம், சக்தி, ஐசுவரியம் முதலிய குண சம்பன்னராயிருக்கிற (ஸ்ரீதரர்)

(சங்கரர்) “ஸகல யோகிகளுள்ளும் எவன் நம்பிக்கையுடன் என்னிடம் சென்ற அந்தக் கரணத்தோடு என்னைத் தொழுகின்றானோ, அவன் தியானத்தைக் கூடினவரனைவரிலும் மேலானவன் என்பது என் கருத்து”

என்று பகவான் 6—வது அத்தியாயம் 47—வது சுலோகத்தில் சொன்னதி லிருந்து, அப்படி ஆவது எவ்வாறு? ஒருவன் தனது அந்தக்கரணம் அவ னிடம் சென்றவனாக எவ்வாறு? ஆகலாம்? என்னும் வினாக்களுக்கு இடமுண் டாயிற்று. ஆகவே அந்த பகவானுடைய உண்மை இவ்வாறானது, ஒருவன் தன்னுடைய அந்தக்கரணம் பகவானிடம் சென்றவனாக இவ்வாறு ஆகலாம், என்கிற விஷயங்களைத் தானே சொல்லக் கருதியவராய் இதை அருளிச் செய்கிறார். எவன் ஒருவன் ஒரு புருஷார்த்தத்தை வேண்டுகிறானோ அவன் அதற்கு ஸாதனமாகிய அக்னிஹோத்ரம் முதலிய கர்மத்தையாவது தபஸை யாவது தானத்தையாவது ஏதாவது ஒன்றை அடைக்கலமாக அடைகிறான். இந்த யோகியோ, என்னையே அடைக்கலமாகக் கொள்ளுகிறான். மற்றவேறு ஸாதனங்களை விட்டு, என்னிடத்திலேயே மனம்பற்றியவனாக ஆகிறான். எவன் இப்படி மனம் என்னிடம் பற்றியவனோ அவன், அதாவது அப்படிப்பட்ட நீ, இவ்வித ஸமஸ்த விபூதியும் பலமும் சக்தியும் உலகத்தை ஆளுவதிலே முழுத்திறமையும் ஆகிய இவை முதலான ஸகல குணங்களோடும் கூடிய என்னை, பகவான் இப்படித்தான் இருக்கிறார் என சம்சயம் இல்லாமல் எவ் விதமாய் அறிவாயோ அதை நான் சொல்லுகிறேன் கேள். யோகத்தைக் கூடு கிறதென்றால் மனம் ஒரு நிலைப்படுவதை செய்வது.

(ஸ்ரீதரர்) இதுவரையில் ஆத்ம தத்துவத்தைச் சொல்லி இனிபுபா சிக்க யோக்யமான ரூபத்தைச் சொல்லப்போகிறார்.

(ராமாநுஜர்) முதலாறு அத்தியாயங்களால், பரமாத்மாவாகிய நாரா யணனை யடைவதற்குக் காரணமாகிய உபாசனையைச் சொல்லுவதின் பொருட்டு, தன்னுடைய (ஜீவனுடைய) ஆத்ம சுவரூப நிச்சயத்துடன் கூடிய கர்மாநுஷ்டானஞ் சொல்லப்பட்டது: இதுமுதல் ஆறு அத்தியாயங் களால், பரமாத்ம சுவரூபமும், பரமாத்மாவை யடைகிறதற்குக் காரண மாகிய புபாசனையென்று சொல்லப்படுகிற பக்தியும், சொல்லப்படும். இந்த ஏழாவதத்தியாயத்தில், பரமாத்ம சுவரூப நிச்சயமும், பிரகிருதியினால் பர மாத்ம சுவரூபமானது ஜீவனுக்கு மறைபட்டிருக்கிற விதமும், பிரகிருதி யைப் போக்கடித்துக் கொள்வதற்குச் செய்யவேண்டிய சரணாகதியின் விவரமும், சரணாகதி செய்யப்பட்டவர்களுக்குள் பேதமும், ஞானம் சிரேஷ்டமென்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்த சுலோகத்தினர்த்தமாவது:—மய்யாஸக்த மநா:—என்னை யெதிர் பார்த்தும், என்னிடத்தில் பிரியம் வைத்தும், என்னுடைய சுவரூபம், குணம், செய்கை, மகிமை, இவைகளிலெப்பவும் பற்றியுமிருக்கிற மனதை யுடையவனும், மதாச்ரய:—என்னையே ஆதாரமா யுடையவனும்

யோகம்—என் விஷயமான யோகத்தை, யுஞ்ஜந்—ஆரம்பஞ் செய்கிற வனுமிருக்கிற நீ, அஸம்ஶயம்—சமுசயமில்லாமல், ஸமக்ரம்—பூர்ணமாயிருக்கிற, மாம்—என்னை, யதா—எப்படி, ஜ்ஞாஸ்யஸி—அறிவாயோ, தத்ஶ்ருணு—அதைக்கேள்.

(இராகவேந்திரர்) மய்யாஸக்த மநா:—என்னிடத்தில் பிரீதிவைத்த மனதை யுடையவும், மதாஶ்ரய:—"பகவானே என்னைக்கொண்டு சகலத்தையும் செய்விக்கிறார். அவரே ஶரணமடையத் தகுந்தவர், சகலத்திற்கும் கர்த்தா அவரே" என்கிற நிச்சயமுடையவும் யோகம்யுஞ்ஜந்—யோகத்தில் பிரவேசிக்கிறவனும் (மற்றதில் வித்தியாஸமில்லை.) (1)

உ ஜ்ஞாநம் தேऽஹம் ஸவிஜ்ஞாநமிதம் வக்ஷ்யாம்யஶேஷத: ।
யஜ்ஜ்ஞாத்வா நேஹ பூயோऽந்யஜ்ஜ்ஞாதவ்யமவஶிஷ்யதே ॥

2. ஜ்ஞாநம்1—தே—அஹம்—ஸவிஜ்ஞாநம்2—இதம்—வக்ஷ்யாமி—அஶேஷத: ।
யத்—ஜ்ஞாத்வா—ந—இஹ(3)பூய:—அந்யத்—ஜ்ஞாதவ்யம்—அவஶிஷ்யதே

யத்	எதை
ஜ்ஞாத்வா (ஸ்தித்வா)	அறிந்து இருக்கிறவனுக்கு
இஹ பூய:	இங்கே மறுபடியும்
ஜ்ஞாதவ்யம் அந்யத்	அறியவேண்டியது வேறென்று
நாவஶிஷ்யதே	மிச்சமாயிராதோ
ஸவிஜ்ஞாநம்	அநுபவ ஞானத்தோடுகூடின
இதம் ஜ்ஞாநம்	இப்படிப்பட்ட ஞானத்தை
அஶேஷத:	ஶேஷமில்லாமல், முழுவதும்
அஹம் தே வக்ஷ்யாமி	நான் உனக்கு சொல்லப்போகிறேன்.

எதை அறிந்து இருப்பவனுக்கு இங்கே மறுபடியும் அறியவேண்டியது வேறு ஒன்றும் மிச்சம் இருக்கமாட்டாதோ அதை, அதாவது விஜ்ஞானத்தோடுகூடிய இந்த ஞானத்தை, நான் உனக்கு சேஷமின்றி அதாவது முழுவதும் சொல்லப்போகிறேன்.

---

(1) ஜ்ஞாநம்-பகவத் சுவரூபஞானம் (ராமாநுஜர்), என் விஷய ஞானம் (மத்வர்), ஸாமான்னிய மாகாத்மியஞானம் (இராகவேந்திரர்).

(2)ஸவிஜ்ஞாநம் — ஜீவஜடங்களுக்கு விலக்ஷணமான பகவானுடைய மகிமைகளையும் குணாதிசயங்களையும் அறிகிற ஞானத்தோடு கூடின (ராமாநுஜர்) பகவானுடைய விசேஷமாகாத்மிய ஞானத்தோடு கூடின (மத்வர்)

(3) இஹ—என்பதற்கு "உயி" என்னிடத்தில் (ராமாநுஜர்); இந்த மோக்ஷமார்க்கத்தில் (ஸ்ரீதரர்).

(சங்கரர்) என்னைப்பற்றிய அந்த ஞானத்தை நான் உனக்குத் தெரியும்படி சொல்லுகிறேன் என்கிறார் பகவான். தான் உபதேசிக்க விரும்பிய அந்த ஞானத்தை, "எந்த ஞானத்தை அறிந்தபின்பு இங்கே மறுபடியும் அறியவேண்டிய புருஷார்த்த சாதனம் வேறு ஒன்றும் மிச்சமாயில்லையோ" எனப் புகழ்வது கேட்பவனை அபிமுகமாக்கும் பொருட்டு, அதாவது கேட்பதிலே அவனுடையமனம் பற்றும்பொருட்டு என்க. பகவானுடைய உண்மையை அறிபவன் எவனோ அவன் சகலமும் அறிந்தவன் என்பது பொருள். ஆகவே ஞானமானது சிறந்த பயனையுடையதாதலால் கிடைப்பதற்கு மிக அறிதாம். விஜ்ஞாநத்தோடென்றால் தன் அநுபவ ஞானத்தோடு. (2)

---

௩ 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 ।
𑌯𑌤𑌤𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 ॥

3. மநுஷ்யாணும்(1)—ஸஹஸ்ரேஷு—கஶ்சித்—யததி—ஸித்தயே |
யததாம்—அபி—ஸித்தாநாம்—கஶ்சித்—மாம்—வேத்தி—தத்வத:

𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂	மனிதர்களுடைய
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁	அநேக ஆயிரங்களில்
𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍	ஒருவன்
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇	ஸித்திக்காக (ஞானமடைவதற்காக)
𑌯𑌤𑌤𑌿	முயற்சி செய்கிறான்
𑌯𑌤𑌤𑌾𑌮𑌪𑌿	முயற்சி செய்கின்ற
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂	ஸித்தர்களானவர்களுக்குள்ளும்
𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍	எவனோ ஒருவன் தான்
𑌮𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿	என்னை உண்மையாய் அறிகிறான்.

அநேக ஆயிரம் மனிதர்களுக்குள் ஒருவன்தான் ஸித்தியின் பொருட்டு அதாவது ஞானமடைவதின் பொருட்டு முயற்சி செய்கிறான். அப்படி முயன்று சித்தர்களானவர்களுக்குள்ளும் எவனோ ஒருவன் தான் என்னை உள்ளபடி அறிகிறான்.

(1) மநுஷ்யாணும்—சாஸ்திர அதிகாரிகளானவர்கள் (ராமாநுஜர்).

(சங்கரர்) எப்படி என்றால், பல ஆயிரம் மனிதர்களுக்குள் ஒருவன் ஸித்திக்காக ஞானமுண்டாவதற்காக முயற்சி செய்கிறான். எவர்கள் முக்திக்காக முயலுகிறார்களோ அவர்கள் ஸித்தர்கள், ஞானத்தை யடைந்தவர்

கள் தான். ஞானத்தை அடையப்போகிறவர்களை அடைந்தவர்கள் என்பது உபசாரவழக்கு. மூயன்று ஸித்தர்களான அவர்களுக்குள்ளும், எவனே ஒருவன் தான் என்னை உள்ளபடி அறிகிறான். (3)

சு 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌰𑌾𑌪𑍋𑌽𑌨𑌲𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌖𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰 𑌇𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌮𑍇 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑌷𑍍𑌟𑌧𑌾 ॥

4. பூமி:-ஆப:-அநல:-வாயு:-ஃவம்-மந:-புத்தி:-ஏவ-ச |
அஹங்கார:-இதி-இயம்-மே-பிந்நா-ப்ரக்ருதி:-அஷ்டயா

𑌮𑍇 𑌇𑌦𑌂	என்னுடைய இந்த
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵	மாயையேதான்
𑌭𑍂𑌮𑌿𑌃	பூமி
𑌆𑌪𑌃	ஜலம்
𑌅𑌨𑌲𑌃	அக்கினி
𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃	காற்று
𑌖𑌂	ஆகாசம்
𑌮𑌨𑌃	மனது
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃	புத்தி
𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃	அஹங்காரம்
𑌇𑌤𑌿 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌧𑌾	இப்படிஎட்டுவிதமாய்
𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾	பிரிந்திருக்கிறது.

என்னுடைய இந்த பிரகிருதியே (மாயையே) தான் பூமி, ஜலம், அக்கினி, காற்று, ஆகாசம், மனசு, புத்தி, அஹங்காரம், இப்படி எட்டு விதமாய்ப் பிரிந்திருக்கிறது.

(சங்கரர்) பகவான் தன்னுடைய உபதேசத்தில் ருசியை உண்டாக்குவதனால், கேட்பவனை ஸந்நத்தனுகச் செய்துகொண்டு தன்னுடைய பிரகிருதியினின்றும் பிரபஞ்சம் பரிணமித்ததைச் சொல்லுகிறார். பிரகிருதி எட்டு விதமாகப் பிரிந்ததாகச் சொல்லப்படுவதால் இதில் பூமி, நீர், அக்கினி, காற்று, ஆகாசம் என்பன ஸ்தூலமான பிருதிவி (பூமி) முதலியவைகளைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளக்கூடாது. மற்று பூமி என்பது பிருதிவிதந்மாத்திரத்தை இங்கு குறிப்பிட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். அப்படியே நீர், முதலிய வற்றிற்கும் அவைகளின் தந்மாத்திரங்களையே கொள்ளவும், தந்மாத்திர மென்பது மஹாபூதங்களுடைய மிக்க நுண்ணியநிலை. 'மனம் என்பது மனதின் காரணமாகிய அஹங்காரத்தைக் குறிப்பதாக கிரஹிக்கத்தக்கது. 'புத்தி'

என்பது அஹங்காரத்தின காரணமாகிய, மஹத்தத்துவம். 'அஹங்காரம்' என்பது அவித்யையோடு கூடி அவித்யை வடிவமான, அவ்யக்தம், விஷத்தோடுகூடிய அன்னத்தை, விஷம் என்று சொல்வதுபோல் அஹங்காரத்தின் வாஸனையோடு கூடியதாய் மூலகாரணமாய் நிற்கும் அவ்யக்தமானது அஹங்காரம், எனப்படுகின்றது. அஹங்காரமன்றோ ? ஸகலப்பிராணிகளும் பிரவிருத்திப்பதற்குக் காரணமாகவே உலகத்தில் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு சொல்லப்பட்டதான என்னுடைய இந்த பிரகிருதியானது ஈச்வரனுக்குச் சொந்தமான மாயையாகவும் சக்தியாகவுமுள்ளது. எட்டு விதமாக வேறுபாட்டை அடைந்திருப்பது.

(ராமாநுஜர்) 'புத்தி' என்பது மனது முதலிய இந்திரியங்கள்.

(ஸ்ரீதரர்) பூமி, ஜலம், அக்கினி, காற்று, ஆகாசம் என்பன அப்பூதங்களுடைய சூக்ஷ்மமாகிய தன் மாத்திரைகள் அல்லது ஸ்தூலசூக்ஷ்ம பூதங்கள். 'மனது' என்பது மனதுக்குக் காரணமான அஹங்கார தத்துவம், அல்லது, பிரதானம். 'புத்தி' என்பது, மஹத்தத்துவம். அஹங்காரமென்பது, அவித்தை அல்லது, அஹங்காரமும், இந்திரியங்களும்.

(மத்வர்) அஹங்கார தத்துவமும் மகத்தத்துவம். அஹங்காரதத்துவத்தில் மகத்தத்துவம் அடங்கியே யிருக்கிறதினால், மகத்தத்துவம் பிரத்தியேகமாய்ச் சொல்லப்படவில்லை.

(ஸ்வா) இதில் பிரகிருதி (தத்துவம்) எட்டுவிதமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சில புராணங்களில், தத்துவங்கள் 17 - என்றும், 23 - என்றும், 24-என்றும் 36-என்றும் 96-என்றும் இப்படிப் பலவிதங்களாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், அப்படிச்சொன்னது பிசகானதென்றெண்ண இடமில்லை. ஏனென்றால், இந்த சுலோகத்தின் அர்த்தத்திலேயே (ஸ்ரீதரர்) சொல்லியிருக்கிற படிக்கு இதின் 13-வது அத்தியாயம், 6-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற 24-தத்துவங்களைச் சுருக்கி இதில் எட்டாகச் சொல்லப்பட்டது போல், சுருக்கியும் விரித்தும் சொல்வதினால் புராணாதிகளில் அப்படி வித்தியாஸம் தோற்றப்படுகிறது. இந்த பூத தத்துவங்களி னுற்பத்திக் கிரமத்தையும் சிருஷ்டிக்கிரமத்தையும் குறித்து, விஷ்ணுபுராணம் முதலாவது அம்சம், 2-வது அத்தியாயத்திலும், பாகவதம் 2-வது ஸ்கந்தம் 5-வது அத்தியாயத்திலும், வாசுதேவமனனம், என்னும் கிரந்தத்திலும், சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க. (4)

---

௫ அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம் ।
ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் ॥

5. அபரா–இயம்–இத:–து–அந்யாம்–ப்ரகிருதிம்–வித்தி–மே–பராம் |
ஜீவபூதாம்–மஹாபாஹோ–யயா–இதம்–தார்யதே–ஜகத்

ஹே மஹாபாஹோ	ஓ ! புஜபலமுள்ளவனே !
இயம் அபரா	இது நிகிருஷ்டமானது(தாழ்ந்தது)
யயா து	மற்றுஎதனாலே
இதம் ஜகத்	இந்தஜகத்தானது
தார்யதே	தரிக்க அல்லது தாங்கப்படுகிறதோ
தாம்	அதை
இத: அந்யாம்	இதைப்பார்க்கிலும்வேறாகவும்
பராம்	சிரேஷ்டமான
மே ப்ரக்ருதிம்	என்னுடையபிரகிருதியாகவும்
ஜீவபூதாம்	ஜீவஸ்ரூபமானதாகவும்
வித்தி	அறி

ஓ! புஜபலமுள்ள அர்ஜுனா! இது (முன் சொன்ன பூமி முதலியன) நிகிருஷ்டமான (அதாவது தாழ்ந்த) பிரகிருதி. மற்று எதனால் இந்த பிரபஞ்சமானது தரிக்க அல்லது தாங்கப்படுகின்றதோ அதனை இதைப்பார்க்கிலும் வேறானதாகவும் சிரேஷ்டமான என்னுடைய பிருகிருதியாகவும் ஜீவஸ்வரூபமானதாகவும் தெரிந்துகொள்.

(சங்கரர்) முன்சொன்ன பூமி முதலிய அசேதன பிரகிருதியானது உயர்ந்ததன்று. தாழ்ந்தது! அசுத்தமானது, அநர்த்தங்களை (தீங்குகளைச்) செய்வது, ஸம்ஸாரபந்த வடிவமாயுள்ளது. மற்று எந்தப் பிரகிருதியானது உள்ளே நின்று இந்த ஜகத்தைத் தாங்குகின்றதோ அந்தப் பிரகிருதி முன் சொன்ன பிரகிருதியினின்றும் வேறானது, பரிசுத்தமானது, என்னுடைய ஆத்மாவாகவே உள்ளது, உயர்ந்தது; க்ஷேத்ரஜ்ஞனாயிருப்பது; உயிர் தங்கி நிற்பதற்குக் காரணமானது என்று அறிந்துகொள். (பின்வருகிற 13-வது அத். 1, 2, 5-சுலோகங்களைப் பார்க்க)

(ராமாநுஜர்) என்னுடைய ஜடப்பிரகிருதியை என்னுடைய சேதனப் பிரகிருதியானது தரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

(மத்வர்) சேதனப் பிரகிருதியான இலக்ஷ்மியினாலே ஜடப்பிரகிருதியான இந்தப் பிரபஞ்சமானது தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராணன்களை தரிக்கிறதினாலும், எப்போதும், எவ்விடத்திலும் வியாபித்திருக்கிறதினாலும், இந்த இலக்ஷ்மி ஜீவபூதமென்று சொல்லப்பட்டாள். (5)

ஸ்ரீ. ஏதத்யோநீநி பூதாநி ஸர்வாணீத்யுபதாரய |
அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ்ததா ||

6. ஏதத்-யோநீநி-பூதாநி-ஸர்வாணி-இதி-உபதாரய |
அஹம்-க்ருத்ஸ்நஸ்ய-ஜகத:-ப்ரபவ:-ப்ரளய:-ததா

ஸர்வாணி பூதாநி	ஸகல பூதங்களும்
ஏதத்யோநீநி	இவற்றைபிறப்பிடமாகஉடையவை
இதி உபதாரய	என்று அறிந்து கொள்
(தஸ்மாத்)	அந்தக்காரணத்தினுலே
அஹம்	நான்
க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத:	ஸகலமான ஜகத்திற்கும்
ப்ரபவ:	உத்பத்திக்குக் காரணம்
ததா ப்ரளய:	அப்படியே நாசத்திற்கும் காரணம்

ஸகல பூதங்களையும், இந்த (ஜட, சேதன) இருவகைப் பிரகிருதியினுலே யுண்டானவைகளாகத் தெரிந்துகொள். அவைகளின் மூலமாய் ஸகல ஜகத்திற்கும் உற்பத்தி லயங்களுக்குக் காரணம் நானே.

(சங்கரர்) உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான க்ஷேத்ரம், க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்னும் லக்ஷணத்தோடு கூடிய இவ்விரண்டு பிரகிருதிகளும் ஸமஸ்தபூதங்களுக்கும் பிறப்பிடம். எனது பிரகிருதியானது ஸகல பூதங்களுக்கும் பிறப்பிடமாதலால் நான் ஸகல ஜகத்திற்கு உற்பத்தியாகவும் நாசமாகவும் இருக்கிறேன், நான் இந்த இரண்டு பிரகிருதிகளின் வழியாக ஸர்வஜ்ஞனை ஈச்வரன், ஜகத்திற்குக் காரணமானவன் என்பது பொருள் (13-வது அத். 27 ச்லோ. பார்க்க).

எ. மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தனஞ்ஜய |
மயி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிகணா இவ ||

7. மத்த:-பரதரம்-ந-அந்யத்-கிஞ்சித்-அஸ்தி-தநஞ்ஜய |
மயி-ஸர்வம்-இதம்-ப்ரோதம்-ஸூத்ரே-மணிகணா:-இவ

ஹே தநஞ்ஜய	ஓ ! தனஞ்ஜய!
மத்த:	என்னைக்காட்டிலும்
பரதரம்	மிக்க சிரேஷ்டமானது
அந்யத் கிஞ்சித்	வேறு ஒன்றும்
நாஸ்தி	இல்லை
ஸூத்ரே	நூலிலே
மணிகணா:	மணிநிரைகள் (கோர்க்கப்பட்டிருக்கிற)
இவ	போல
இதம் ஸர்வம்	இதெல்லாம் - மயி = என்னிடத்தில்

ப்ரோதம் = கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஓ! அர்ஜுனா! என்னைவிட சிரேஷ்டமானது வேறு யாதொன்றும் கிடையாது. ஆனால் காரணப்படுகிற பிரபஞ்சமெல்லாம், நூலில் மணிகள் கோர்க்கப்பட்டிருப்பது போல, என்னிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(சங்கரர்) ஆதலால் பரமேசுவரனான என்னைக் காட்டிலும் வேறு காரணம் ஒன்றுமில்லை, அதாவது நானேதான் ஜகத்திற்குக் காரணம் என்க. இவ்வாறிருத்தலால் என்னிடத்து ஸகல பூதங்களும், இந்த ஸகல ஜகத்தும் நீண்ட நூல்களிலே ஆடைகள் போலவும், நூலிலே ரத்நவரிசைகள் போலவும் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன, பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அதாவது தொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது பொருள்.

(ராமாநுஜர்) "மஹாசிரேஷ்டமானது" எப்படியென்றால், பரமாத்மா ஜடசேதனங்களுக்கு சேஷியாயும், அவைகளுக்குக் காரணமாயு மிருக்கிறதினாலேயும், ஞானம், சக்தி, பலம் முதலிய குணங்களுடன் கூடியிருக்கிறதினாலேயும் சிரேஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. "நூலில் மணிகள்போல் என்னிடத்தில் ஸகலப் பிரபஞ்சமும் கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது." எப்படி என்றால், காரிய காரண அவஸ்தைகளோடு கூடியிருக்கிற இந்த ஜடசேதன ரூபமான ஸகலப் பிரபஞ்சமும் எனக்கு சரீரம்; ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவான (சரீரியான) என்னிடத்தில் ஸகலப் பிரபஞ்சமும் ஆசிரயித்திருக்கிறதென்பது தாத்பர்யம். இந்த அர்த்தமானது 'யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் | யஸ்யாத்மா சரீரம் ஸர்வபூதாந்தராத்மா | அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண இதி'' இந்த ச்ருதி வாக்யங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(ஸ்வா.) சேஷி என்பது எப்படியென்றால், ஜீவன் சேஷி. அவனுக்குத் தேகேந்திரியங்களும், சப்தாதி விஷயங்களும், மற்றுமுள்ள வஸ்துக்களும், போக்கியவஸ்துக்களாயிருப்பதால், இவைகள் சேஷம். இப்படிப் போலவே, பரமாத்மா சேஷி. ஜீவனும், மற்ற சகல அசேதனப் பிரபஞ்சமும், பரமாத்மாவுக்கு போக்கியமானதால், அந்தச் சேதனாசேதனங்கள் சேஷம் (7)

ரஸோऽஹமப்ஸு கௌந்தேய ப்ரபாஸ்மி சசிஸூர்யயோ: |
ப்ரணவ: ஸர்வவேதேஷு சப்த: கே பௌருஷம் ந்ருஷு ||

8. ரஸ:—அஹம்—அப்ஸு—கௌந்தேய—ப்ரபா—அஸ்மி—சசிஸூர்யயோ: |
ப்ரணவ:—ஸர்வவேதேஷு—சப்த:—கே—பௌருஷம்—ந்ருஷு

கௌந்தேய — ஓ! குந்திபுத்திரா!

அஹம் — நான்

அப்ஸு ரஸ: — ஜலங்களில் ருசியும்
சசிஸூர்யயோ: — சந்திர சூரியர்களிடத்திலே
ப்ரபா — காந்தி அல்லது ஒளியாகவும்
ஸர்வவேதேஷு — ஸகல வேதங்களுக்குள்ளே
ப்ரணவ: — பிரணவமென்கிற ஓங்காரமாகவும்
கே சப்த: — ஆகாசத்தினுள் சப்தமாகவும்
ந்ருஷு — மனிதர்களுக்குள்
பௌருஷம் — மானிடத்தன்மையாகவும்
அஸ்மி — இருக்கிறேன்.

ஓ ! குந்திபுத்திரா ! நான் ஜலத்தினுள் ருசியாகவும், சந்திர சூரியர்களில் ஒளியாகவும், எல்லா வேதங்களுக்குள் ப்ரணவமாகவும் (ஓங்காரமாகவும்) ஆகாசத்தினுள் ஓசையாகவும், மனிதர்களுக்குள் மானிடத்தன்மையாகவும் இருக்கிறேன்.

(சங்கரர்) எந்தெந்த தன்மையையுடைய அவரிடத்து இதெல்லாம் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது சொல்லப்படுகிறது. நீரினுள் எது ஸாரமோ அதுதான் ரஸம், அந்த சுவையாகவுள்ள எனனிடத்து ஜலமானது கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது, என்பது பொருள். இவ்வாறே ஸகலத்திலுமெனக்கண்டு கொள்ளுக. நான் நீரினுள் சுவையாகவிருப்பது போலசந்திர சூரியர்களுக்குள் ஒளியாக இருக்கின்றேன். எல்லா வேதங்களுக்குள்ளும் ஓம்காரமாக இருக்கின்றேன். அந்த ஓம்காரமாகவுள்ள என்னிடத்து ஸகல வேதங்களும் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வண்ணமே ஆகாசத்தினுள் ஸாரபூதமாகிய சப்தமாக இருக்கின்றேன். அந்த வடிவமாயுள்ள என்னிடத்து ஆகாசம் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வாறே ஒருவனுக்குத் தான் மனிதன் என்னும் எண்ணம் எதனால் உண்டாகின்றதோ அந்த மானிடத் தன்மையாக மனிதர்களுக்குள் இருக்கின்றேன். அந்த மானிடத் தன்மையின் பொதுமையாகவுள்ள என்னிடத்து மனிதர்கள் கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

(ஸ்வா) இதுமுதல் 11-வது வரையிலுள்ள சுலோகங்களுக்கு வியாக்கியானம், 11-வது சுலோகத்தினடியில் காண்க. (8)

---

௯ புண்யோ கந்த: ப்ருதிவ்யாஞ்ச தேஜஸ்சாஸ்மி விபாவஸௌ ।
ஜீவனம் ஸர்வபூதேஷு தபஸ்சாஸ்மி தபஸ்விஷு ॥

9. புண்ய:—கந்த:—ப்ருதிவ்யாம்—ச—தேஜ:—ச—அஸ்மி—விபாவஸௌ |
ஜீவநம்—ஸர்வபூதேஷு—தப:—ச—அஸ்மி—தபஸ்விஷு

அஹம்	நான்
ப்ருதிவ்யாம்	பூமிக்குள்
புண்ய: கந்த:	நல்ல வாஸனையாகவும்
விபாவஸௌ	அக்னியில்
தேஜ:	பிரகாசமாகவும்
அஸ்மி	இருக்கின்றேன்
அஹம்	நான்
ஸர்வபூதேஷு	ஸகலப்பிராணிகளுக்குள்
ஜீவனம்	ஜீவனமாகவும்
தபஸ்விஷு	தபஸ்செய்கிறவர்களுக்குள்
தப:	தபஸாகவும்
அஸ்மி	இருக்கின்றேன்.

நான் பூமிக்குள் நல்ல வாஸனையாகவும் அக்கினியில் ஒளியாகவும் ஸகலப் பிராணிகளும் எதனால், உயிர்வாழ்கின்றனவோ அந்த அந்நரஸமாகவும் தபஸ் உடையவர்களுக்குள் தபஸாகவும் இருக்கின்றேன்.

(சங்கரர்) நான் பூமிக்குள் உள்ள நல்ல வாஸனையாக இருக்கின்றேன், அந்த வாஸனையாகவுள்ள என்னிடத்து பூமியானது கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. வாஸனைக்கு நல்ல தன்மை ஸ்வபாவமானது தான். நீர் முதலியவற்றுள் ருசி முதலானவற்றின் நல்ல தன்மையை உணர்த்துவதற்காக நிலத்தினுள் அந்த வாஸனையின் நல்லதன்மை எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. ஆனால் வாஸனை துர்வாஸனை யாவது, பிராணிகளுடைய அவித்யை அதர்மம் முதலான வற்றிற்கு ஏற்ப சில சில பூதங்களோடு சேர்ந்து விகாரப்படுவதினால் உண் டாகின்றது என்க. எதனால் பிராணிகளெல்லாம் உயிர்வாழ்கின்றனவோ அந்த அமிருத மென்னும் அன்னரஸமாக இருக்கின்றேன். தபஸுடைய வர்களுடைய தபஸாகவுமிருக்கின்றேன். அந்த தபஸாகவுள்ள என்னிடத்து தபஸையுடையவர்கள் கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது கருத்து. (9)

10 பீஜம் மாம் ஸர்வபூதாநாம் வித்தி பார்த்த ஸநாதநம் |
புத்திர்புத்திமதாமஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாமஹம் ||

10 பீஜம்-மாம்-ஸர்வபூதாநாம்-வித்தி-பார்த-ஸநாதநம் |
புத்தி:-புத்திமதாம்-அஸ்மி-தேஜ:-தேஜஸ்விநாம்-அஹம்

ஹேபார்த	ஓ! குந்திபுத்திரா
(த்வம்)	நீ

𑌮𑌾𑌂	என்னை
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂	ஸகல பூதங்களுக்கும்
𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌂𑌬𑍀𑌜𑌂	அழிவில்லாத வித்தாக
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿	அறி
𑌅𑌹𑌂	நான்
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌤𑌾𑌂𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃	புத்திமான்களுடைய அறிவாகவும்
𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍇𑌜𑌃	தேஜஸ்விகளுடையதேஜஸ்ஸாகவும்
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿	இருக்கிறேன்.

ஓ ! குந்திபுத்ரா ! என்னை ஸகல பூதங்களுக்கும் அழிவில்லாத வித்தாகவறி. நான் புத்திசாலிகளுடைய நிச்சய ஞானமாயும் தேஜஸ் உடையவர்களுடைய தேஜஸாகவும் இருக்கிறேன்.

(சங்கரர்) பீஜம், என்பது முளைப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பது. புத்தி, என்பது அந்தக்கரணத்தின் பகுத்தறியும் சக்தி. அப்படி பகுத்தறியும் சக்தியுள்ளவர்களுக்குள் அந்தப் பகுத்தறியும் சக்தியாக நானிருக்கிறேன். தேஜ:𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌲𑍍𑌭𑍍𑌯𑌂—வீரத் தன்மை அல்லது மனோ தைரியம். பிறரால் தான் வெல்லலாகாது தான் பிறரை வெல்லும் திறமை. (10)

---

௧௧ 𑌬𑌲𑌂 𑌬𑌲𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌰𑌾𑌗𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 ।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭 ॥

11 𑌬லம்–𑌬லவதாம்–ச–அஹம்–காமரா𑌗விவர்ஜிதம் |
𑌧ர்மாவிருத்த:–𑌭ூதேஷு–காம:–அஸ்மி–𑌭ரதர்ஷ𑌭

𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭	ஓ ! பரதகுல சிரேஷ்டனே !
𑌅𑌹𑌂	நான்
𑌬𑌲𑌵𑌤𑌾𑌂	பலவான்களுடைய
𑌕𑌾𑌮𑌰𑌾𑌗𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂	காமமும் ராகமும் அற்ற
𑌬𑌲𑌂	சாமர்த்தியமாகவும்
𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁	பிராணிகளுடைய
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃	தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாத
𑌕𑌾𑌮𑌃𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿	ஆசையாகவும் இருக்கின்றேன்.

ஓ ! பரதகுலசிரேஷ்டனே ! நான் பலவான்களுடைய காமமும், ராகமுமற்ற சாமர்த்தியமாகவும், பிராணிகளுடைய தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாத ஆசையாகவும் இருக்கிறேன்.

(சங்கரர்) காமமென்பது இந்திரியங்களோடு தற்காலம் கூட்டரவு படாத (அதாவது அடையாத) விஷயங்களின்மேல் உள்ள ஆசை.

ராகம் என்றால் இந்திரியங்களால் அடைந்திருக்கப்பட்ட விஷயங்களின்மேல் உள்ள ருசி அல்லது பிரியம். இவை இரண்டும் அற்றதாய் உடம்பு முதலியவற்றை மாத்திரம் தாங்குவதற்குவேண்டிய பலம் அதாவது சாமர்த்தியமாக நான் இருக்கின்றேன்; ஆனால் ஸம்ஸாரிகளுடைய அவாவிற்கும் பற்றிற்கும் காரணமான திறமை அல்லது வலிமை எதுவோ அதல்ல. மேலும் பிராணிகளிடத்திலுள்ள சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமில்லாத அல்லது சாஸ்திரத்தை அநுஸரித்த ஆசை எதுவோ, அதாவது தேகத்தை சம்ரக்ஷித்தல் முதலியவற்றிற்கு மாத்திரம் வேண்டியதாய் ஆகாரத்தை புஜித்தல் ஜலம் குடித்தல் இவை போன்றவற்றைப்பற்றிய ஆசை எதுவோ அதுவாக இருக்கின்றேன்.

இந்த 8-வது சுலோகத்தினடியில் கண்டபடி அதுமுதல் இந்த 11-வது சுலோகம்வரை ஸ்ரீதரர், முதலானவர்களின் தாத்பரியம்:—

(ஸ்ரீதரர்) ரஸத்தின் சூக்ஷ்மபாகம் என்னுடைய அம்சம். அந்த அம்சமானது விபூதியென்றுஞ் சொல்லப்படும். அந்த என்னுடைய அம்சமாகிய ரஸத்திற்கு நானிருப்பிடமாகையால் "ஜலத்திலுள்ள ரஸம் நான்" என்று சொல்லப்பட்டது. மற்றவைகளுமிதே யர்த்தத்தில் கிரகிக்கப் படவேண்டும். ராக:—கிடைத்தது போதாது, பின்னும் வேண்டுமென்கிற அபேக்ஷ, (ஸதும்ஸதுவதாஜஷீ என்று இவர் பாடம்,) யதூாவிரு ஃக்ஷாமஃ—தன் ஸ்திரீ விஷயத்திலுண்டாகும் காமவிஷயத்திலுங்கூட தர்மத்திற்கு விரோதமா யிருக்கக்கூடாது.

(ராமாநுஜர்) ரஸம் முதலியவைகள் என்னைவிட வேறானதாகிலும் அவைகள் என்னாலுண்டாக்கப் பட்டவைகள். என்னாலுண்டானவைகளாயும் என்னை ஆசிரயித்தவைகளாயும், என்னுடைய சரீரமாயும், என்னுடைய சேஷபூதமாயும், நான் அவைகளுக்குச் சேஷியாயுமிருக்கிறபடியால் அவைகள் நானென்று சொல்லப்பட்டன. மற்றவைகளு மிப்படியே.

(மத்வர்) ஸகல வஸ்துக்களும் ஈசுவராதீனமாயும், ஈசுவரனை ஆதாரமாயுடையனவாயு மிருக்கிறபடியால், எந்த வஸ்து எவனுடைய அதீனமாயிருக்கிறதோ, அந்தவஸ்து அவனாகவே சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால், தன்னுடைய அதீனமான ரஸம் முதலியவைகள், தானே யென்று பகவான் சொன்னார், ஜலம் முதலியவைகளில், ரஸம் முதலியவைகள் எப்படி சிரேஷ்டமோ, அப்படியே நான் எல்லாவிடத்திலும் சிரேஷ்டனாக விருக்கிறேன்.

(இராகவேந்திரர்) ஜலத்திலுள்ள ரஸம் முதலானவைகளை, அதி லிருக்கும் பரமாத்மாவுக்கு பிரதிமையாகப் பாவித்து, உபாசிக்கிற ஞானிக ளுண்டு. ஆகையால், ரஸம் முதலியவை நானே என்று பகவான் அபேத மாகச்சொன்னார். "நாம ப்ரஹ்மேத்யுபாஸீத" முதலிய சுருதி வாக்கி யங்களில் உபாஸனஸ்தலங்களில், பிரதிமையான நாமங்களையும் உபாசிக் கப் பட்ட பிரம்மத்தையும் அபேதமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறதுபோல இவ் விடத்திலும், அபேதமாய்ச் சொன்னதாக வறியவேண்டியது. அல்லது, ஜலம் முதலானவைகளின் அபிமானி தேவதைகளிடத்திலுள்ள பரமாத்ம சுவரூபத்தை உபாசனை செய்யும்பொருட்டு, அபேதமாய்ச் சொன்னதாக வாவது கிரகிக்கவேண்டியது.

கஉ யே சைவ ஸாத்விகா பாவா ராஜஸாஸ்தாமஸாஶ்ச யே ।
மத்த ஏவேதி தாந்வித்தி ந த்வஹம் தேஷு தே மயி ॥

12 யே–ச–ஏவ–ஸாத்விகா:–பாவா:–ராஜஸா:–தாமஸா:–ச–யே ।
மத்த:–ஏவ–இதி–தாந்–வித்தி–ந–து–அஹம்–தேஷு–தே–மயி

ஸாத்விகாஶ்சைவ	சத்துவகுணத்தினலேயேயுண்டான
பாவா:	வஸ்துக்கள்
யே	எவையோ
ராஜஸாஶ்ச	ரஜோகுணத்தினலுண்டானவும்
தாமஸாஶ்ச	தமோகுணத்தினலுண்டானவும்
(பாவா:)	வஸ்துக்கள்
யே	எவையோ
தாந்	அவைகளை
மத்த ஏவேதி	என்னிடத்திருந்தேயுண்டானவையென்று
வித்தி	அறிந்துகோள்
அஹம் தேஷு ந	நான் அவைகளில் இல்லை
து	மற்று
தே மயி (ஸந்தி)	அவை என்னிடத்திருக்கின்றன.

சத்துவ, ரஜஸ்தமோகுணங்களினலுண்டான வஸ்துக்களெவையோ அவைகளென்னலேயே யுண்டானவை யென்றும், நான் அவைகளி லில்லை, என்னிடத்தில் அவைகளிருக்கின்றன வென்றும் நீ அறி.

(சங்கரர்) ஸாத்விகம் - ஸத்வகுணத்தாலானது. ராஜஸம் ரஜோ குணத்தாலானது. தாமஸம் - தமோகுணத்தாலானது. பிராணிகளுடைய

தமது கர்ம வசப்படி ஸாத்விகமாகவும், ராஜஸமாகவும், தாமஸமாகவுமுள்ள எந்தெந்தப் பொருள்கள் உண்டாகின்றனவோ, அவற்றையெல்லாம் என்னிடமிருந்தே உண்டானவையாக, இவ்வாறு தெரிந்துகொள். இப்படி அவை என்னிடமிருந்து உண்டாகின்றனவாயினும் ஸம்ஸாரிகள் இருப்பதுபோல நான் அவற்றைச் சார்ந்து அதற்கு வசமாக இருக்கிறேனில்லை மற்று அவை எனக்கு வசமாக என்னைச் சார்ந்துள்ளன.

(ஸ்ரீதரர்) சத்துவகுணத்தினுலுண்டான ஸமதமாதிகள், ரஜோகுணத்தினுலுண்டான ஹர்ஷ தர்ப்பாதிகள், தமோகுணத்தினு லுண்டான சோக மோஹாதிகள், இவைகளுக்கு நான் (அதீனம்) சுவாதீனமன்று. அவைகள் எனக்கு அதீனமானவைகள்.

(ராமாநுஜர்) என்னுடைய இருப்பானது சத்துவாதி குணங்களுடைய அதீனமல்ல. ஆனுல் அவைகள் எனக்கு அதீனமானவைகள். அவைகள் எனக்கு சரீரமாய் என்னை யாசிரயித்திருக்கின்றன. இதன் தாற்பரிய மென்னவென்ருல், ஆத்மாவன்றியில் சரீரமிருக்கமாட்டாது. ஆத்மா தேகத்தை விட்டுமிருப்பான். அவன் தேகத்தினுல், போகவிஷயமாய் உபகாரமடைகிருன். எனக்கு தேகத்தினுலாகவேண்டிய தொன்றுமில்லை. லீலையின் பொருட்டு தேகத்தை கிரகித்திருக்கிறேன்.

---

௧௩ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍈𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑍇𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 ।
𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥

13 த்ரிபி: 1-குணமயை:–பாவை:–ஏபி:–ஸர்வம்–இதம்-ஜகத் |
மோஹிதம்2–ந–அபிஜாநாதி–மாம்3–ஏப்ய:–பரம்–அவ்யயம்

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍	இந்த ஸகல பிரபஞ்சமும்
𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍈𑌃	மூன்றுவித குணவிகாரமாயுள்ள
𑌏𑌭𑌿𑌃 𑌭𑌾𑌵𑍈𑌃	இந்த வஸ்துக்களினுலே
𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂	மயக்கப்பட்டு
𑌮𑌾𑌂	என்னை
𑌏𑌭𑍍𑌯𑌃	இவைகளினின்றும்
𑌪𑌰𑌂	வேருனவனுகவும்
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂	விகாரமற்றவனுகவும்
𑌨𑌾𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿	நன்ருய் அறிகிறதில்லை.

இந்த ஸகலமான பிரபஞ்சமும் (பிராணிகளும்) ஸத்வரஜஸ் தமஸ் என்கிற மூன்று விதங்களாயுள்ள குணவிகாரங்களான இந்த (முன் சொன்ன) வஸ்துக்களினுலே மயக்கத்தை (அவிவேகத்தை) அடைவிக்கப்

பெற்று என்னை இவைகளின்றும் வேறானவனாகவும் அதாவது இக்குணங்களுக்கு அப்பால் உள்ளவனாகவும், விகாரம் அல்லது மாறுபாடு இல்லாதவனாகவும் அறிகின்றதில்லை.

(1) த்ரிபி:—தேகம், இந்திரியங்கள், போக்கியசுவரூபமான வஸ்துக்கள், என, மூன்று விதம் (ராமாநுஜர்).

(2) மோஹிதம் — குணரூபத்துடனிருக்கிற ஜீவர்கள் தங்களைப் போல் பரமாத்மாவும், குணரூபத்துட னிருப்பதாக மோகத்தை யுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள் (மத்வர்.)

(3) மாம்—அப்பிரகிருத தேகத்தையுடைய என்னை (மத்வர்)

(சங்கரர்) பரமேஸ்வரனான நான் இயல்பாகவே நித்தியனும் சுத்தனும் புத்தனும் முக்தனும் ஸகல பூதங்களுடைய ஆத்மாவாயும், நிர்குணனும், ஸம்ஸார தோஷமாகிய விதையை வருத்தற்குக் காரணமாயும் இவ்வாறு இருந்தபோதிலும், என்னை இந்தஜகத்தானது அறிகின்றதில்லையே என பகவான் இரக்கத்தைக் காட்டுகிறார். அந்த அறியாமை இந்த ஜகத்திற்கு எதனால் உண்டானதென்று, காரணத்தையும் சொல்லுகிறார். இந்தப் பிராணி வர்க்கமானது விருப்பு வெருப்பு மயக்கம் முதலான இவ்விதமாயுள்ள. முன் சொன்ன ஸத்வாதி குணவிகாரங்களால் உண்டான இப்பொருள்களால் அவிவேகமுடைமையை அடைவிக்கப்பெற்று என்னை முன்சொன்ன இக்குணங்களுக்கு அப்பால் உள்ளவனாகவும் வேறானவனாகவும் அவ்யயனாகவும் அதாவது உலகத்திலுள்ள பொருள்களுக்கு உரிய பிறப்பு முதலான எவ்வித விகாரமும் இல்லாதவனாகவும் அறிகின்றதில்லை.

(ஸ்வா) "வஸ்துக்களின்றும் வேறாயிருக்கிற" "நாசமற்ற" என்கிற இந்த விசேஷணங்களினால், காணப்படுகிற ஸகலப் பிரபஞ்ச சுவரூபத்தைவிட பிரம்ம சுவரூபம் அந்நியமானதென்றும், காணப்படுகிற இந்த ஸகல பிரபஞ்சமும் நாசத்தை யடையுமென்றும், பிரம்மசுவரூபமானது நாசமடையாததென்றும், இந்த ஸகல வஸ்துக்களிலு மிருக்கிற பிரம்மம் 'ஸாக்ஷீசேதாகேவலோ நிர்குணஶ்ச' என்கிற வேதவாக்கியப்படி அந்த வஸ்துக்களில் ஒட்டாமல் சாக்ஷியாய் மட்டு மிருக்கிறதேயன்றி, வஸ்து சுவரூபாம யில்லாமையால் வஸ்து நாசத்தினால் பிரம்மத்திற்கு நாசமில்லை யென்றும் ஏற்படுகிறது. (ஸ்வ) இந்த சுலோகத்தில் பகவான் தன்னை இந்த ஜகத்தானது ஏன் உள்ளபடி அறிகிறதில்லை என்பதற்கு காரணம் சொல்லியிருப்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளத்தக்கது. ஏகமாகவேயுள்ள ப்ரஹ்மம் ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களின் விகாரங்களினால் வேறுபட்டதாக அஜ்ஞானத்தினால் தோன்றுகிறதே ஒழிய வேறு அல்ல.

இது மாயையின் காரியம். இந்த தெய்வமாயையைத் தாண்டுவது அதிதுர்லபம். பின்வருகிற 25-வதுசுலோகத்தில் "நான் என்னுடைய யோகமாயையினால் மறைக்கப்பட்டு, என்பக்தர்கள் தவிர மற்றவர்களுக்கு விளங்குகிறதில்லை. ஆகையால் இந்த மாயைக்கு வசமாய் மோஹத்தை இந்தஜகத் அடைந்து என்னை ஆத்மாவாக அறிகிறதில்லை" என்று பகவான் சொல்லுகிறார்.

———

கச　தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா ।
மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ॥

14　தைவீ–ஹி–ஏஷா–குணமயீ–மம–மாயா–து ரத்யயா ।
மாம்–ஏவ–யே–ப்ரபத்யந்தே–மாயாம்–ஏதாம்–தரந்தி–தே

குணமயீ	குணங்களால் ஆகிய நான
ஏஷா மம	இந்த என்னுடைய
தைவீ மாயா	தேய்வ மாயையானது
துரத்யயா ஹி	தாண்ட அதிதுர்லபமானதாதலால்
யே மாமேவ	எவர்கள் என்னையே
ப்ரபத்யந்தே	சரணமடைகிறார்களோ
தே	அவர்கள்
ஏதாம் மாயாம்	இந்த மாயையை
தரந்தி	தாண்டுகிறார்கள்.

முக்குணங்களாலாகியதான என்னுடைய இந்த (முன் சொன்ன) தெய்வமாயையானதுகடக்க அதிதுர்லபமானதாதலால், எவர்கள் என்னையே சரணாகதியாக அடைகிறார்களோ அவர்கள்தான் இந்த மாயையைத்தாண்டுகிறார்கள்.

———

(சங்கரர்) ஆனால் முக்குண வடிவமான இதை அதாவது விஷ்ணுவினுடைய தெய்வமாயையை, ஒருவன் எப்படி கடந்து நிற்கலாம் என்பது சொல்லப்படுகிறது. ஸர்வவியாபியாகிய ஈச்வரனான எனக்கு சொந்தமானதும், ஸத்வாதி குண விகாரமானதும், முன் சொல்லப்பட்டதுமான என்னுடைய இந்த மாயையானது கடப்பதற்கு மிக அரிதானது. ஆதலால் (அது இப்படி இருப்பதால்) எவர்கள் சகல கர்மங்களையும் துறந்து, மாயையை உடையவனாய் அவர்களது ஆத்மாவாகவுள்ள என்னையே எவ்வகையினாலும் அடைகிறார்களோ, அவர்கள் சகல பிராணிகளையும் மயக்குகின்ற இந்த மாயையைக் கடந்து விடுகிறார்கள். அதாவது அவர்கள் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று விடுபடுகிறார்கள் என்பது பொருள்.

(ராமாநுஜர்) மாயையானது முக்குணங்களுடன் கூடினது. அது ஈசுவரனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அது (மாயை) மித்தை (பொய்) என்பது சரியல்ல. அது சத்தியமானது. எப்படியென்றால், மந்திரங்கள் (வெடி) மருந்துகள், முதலியவைகளில், பலவிசித்திரங்களைக் காண்பிக்கிறவர்கள் மாயாவிகளென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட இந்திரஜாலம் முதலிய வித்தைகளினாலும் காணப்படும் விசித்திரங்கள் மித்தையானாலும், அந்த இந்திரஜாலம் முதலிய வித்தைகளில் காணப்படுகிற விசித்திரங்கள் எதனாலாவனவோ, அந்தக் கருவியாகிய மந்திராதிகள் மித்தையல்ல. இந்த சத்தியமாகிய மாயையைத்தான், "மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்" என்கிற சுருதியில் ஈசுவரமாயை என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதெப்படி உலகத்தை மோகிப்பிக்கிறதென்றால், ஈசுவர சுவரூபத்தை மறைத்து விஷயங்களில் பற்றுதலை யுண்டாக்குகிறது. இது அந்த மாயையினுடைய சக்தி. இந்த சக்தியும், அந்த மாயையும் சத்தியமானவையே யன்றி மித்தையல்ல. இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறதென்றால், மாயையைப் போக்கடித்துக் கொள்ளுவதல்ல. மாயையினாலுண்டாகும் துன்பங்களை நிவர்த்திசெய்து கொள்வதே.

(இராகவேந்திரர்) மாயையென்பவள் விஷ்ணுவினுடைய ஒரு ஸ்திரீயான துர்க்கை. இவள் உலகத்தை மோகிப்பிக்கிற சக்தியை யுடையவள். அவளாலுண்டாகும் துன்பத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளுவது கடினமென்பது தாத்பரியம்.

(ஸ்வா) "என்னையே சரணமடைந்தவர்கள்" என்பது பிரபஞ்சவாசனையற்று, பிரம்மத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் சிந்திக்காமலிருக்கிற பிரம்ம நிஷ்டர்களென்பது தாத்பரியம். (14)

கரு ந மாம் துஷ்க்ருதினோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: |
மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞானா ஆஸுரம் பாவமாஸ்ரிதா: ||

15 ந-மாம்-துஷ்க்ருதிந:-மூடா: -ப்ரபத்யந்தே--நராதமா: |
மாயயா—அபஹ்ருதஜ்ஞாநா:-ஆஸுரம்-பாவம்-ஆஸ்ரிதா:

மாயயா அபஹ்ருத ஜ்ஞாநா:	மாயையினாலபகரிக்கப்பட்ட ஞானமுள்ளவர்களாயும்(ஆத்மஞானமற்றவர்கள்)
ஆஸுரம் பாவம்	அஸுர சுவபாவத்தை
ஆஸ்ரிதா:	ஆஸ்ரயித்தவர்களாயும்
நராதமா:	மனிதரில் நிகிருஷ்டராயும்
துஷ்க்ருதிந:	பாபிகளாயுமிருக்கிற

மூடா: — மூடர்கள்
மாம் ந ப்ரபத்யந்தே — என்னை அடைகிறதில்லை,

மாயையினுல் அபகரிக்கப்பட்ட ஞானமுடையவர்களாய் அசுரத்தன்மையை ஆச்ரயித்து (அடைந்து) மனிதர்களில் நிக்ருஷ்டராய் (கடைப்பட்டவராய்) பாபங்களைச் செய்கின்ற மூடர்கள் என்னையே சரணுகதி அடைவதில்லை, (உபாஸிக்கிறதில்லை).

---

(1) ஆஸுரம் – பரஹிம்ஸையும், அசத்தியமுமுள்ள சுவபாவத்தை (சங்கரர்); "தம்போ தர்போ(அ)பிமாநஶ்ச" என்கிற (16-வது அத். 4-வது) சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிற சுபாவத்தை (ஸ்ரீதரர்). தேகேந்திரிய பிராணன்களை இரக்ஷிக்கிறதில் திருஷ்டி யுள்ளவர்கள், அசுராள். அவ்வித சுவபாவமுள்ளவர்கள் அசுரசுவபாவ முள்ளவர்கள். (இராகவேந்திரர்).

(ராமாநுஜர்) பாபிகளில் நால்வகையாவன:—

(1) மூடர்கள்:—ஒன்றை மற்றென்றாக கிரகிக்கிற விபரீதஞானமுள்ளவர்கள். அதாவது ஈசுவரனுக்கே சேஷமாயிருக்க வேண்டிய (ஜீவ) ஆத்மாவையும், போகத்திற் குபயோகமான வுலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களையும், தன்னுடைய சேஷமாக நினைக்கிறவர்கள்.

(2) நராதமர்கள்.— சாமான்னியமாய் ஈசுவர சுவரூபஞானமிருந்தாலும் அதிலேயே பிடிமானம் வைக்க யோக்கியதை யில்லாதவர்கள்.

(3) மாயையினுல் அபகரிக்கப்பட்ட ஞானமுடையவர்கள்,— ஈசுவரனுடைய சுவரூபஞானம், ஐசுவரியம் மகிமை முதலிய ஞானம், இவைகளை குதர்க்கங்களினுல் அசம்பாவித மென்றெண்ணுகிறவர்கள்.

(4) அசுர சுபாவமுடையவர்கள்.— ஈசுவரனுடைய மகிமை ஐசுவரியம் முதலியவைகளைத் தெரிந்தும், அந்த மகிமை முதலியவைகளைத் தூஷித்து ஈசுவரனிடத்தில் துவேஷஞ் செய்கிறவர்கள்.

இவர்கள் முறையே ஒருவரைவிட ஒருவர் அதிக பாபிகள். (ஸ்வ) உம்மை அடைந்தவர்கள் இந்த மாயையைக் கடந்து விடுகிறார்கள் என்றால் எக்காரணத்தினுல் எல்லோரும் உம்மையே அடைவதில்லை, என்பது இந்த சுலோகத்தினுல் சொல்லப்பட்டது. (15)

---

௧௬ சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோ(அ)ர்ஜுந ।
ஆர்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்தார்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப ॥

16 சதுர்விதா:—பஜந்தே-மாம்-ஜநா:—ஸுக்ருதிந:-அர்ஜுந |
ஆர்த: 1—ஜிஜ்ஞாஸு:2-அர்தார்தீ3-ஜ்ஞாநீ4—ச-பரதர்ஷப

ஹெஹா தஷ-ூஹ	ஓ! பரதகுல சிரேஷ்டனுன
அஜ-ூ ந	அர்சுனு !
ஆத-ூஃ	வியாதி முதலிய துன்பத்தையடைந்தவன்
ஜிஜ்ஞாஸுஃ	சுவரூபஞானமடைய விச்சையுள்ளவன்
அயெ-ூாயீ-ூ	பொருளைக்கோருகிறவன்
ஜ்ஞாநீ வ	ஞானி
(இதி)	இந்த
வதுவிஃயாஃ	நான்கு விதமான
ஸுக்ருதிநஃஜநாஃ	புண்ணியசாலியான ஜனங்கள்
மாம் ஹஜஹெ	என்னை பஜிக்கிறுர்கள்.

பரதகுல சிரேஷ்டனுன ஓ! அர்ஜுனு! வியாதி முதலிய துன்பத்தை யடைந்தவன், (ஆத்ம) சுவரூபஞானமடைய விச்சையுள்ளவன், பொருளைக் கோருகிறவன், பிரம்மஞானி, இப்படிப்பட்ட நான்குவித புண்ணிய சாலிகளான ஜனங்கள் என்னை பஜிக்கிறுர்கள்.

---

(1) ஆர்த:— துன்பத்தால் கவரப்பட்டவன், திருடர், புலி, நோய் முதலியவற்றுல் தாக்கப்பட்டவன், ஆபத்தை அடைந்தவன் (சங்கரர்).

போக்கடித்துக்கொண்ட ஐசுவரியத்தை மறுபடியும் கோருகிறவன் (ராமாநுஜர்).

(2) ஜிஜ்ஞாஸு:—எவன் பகவானுடைய உண்மையை அறிய விரும்புகின்றுனே அவன் (சங்கரர்) ; தாரித்திரியத்திலிருந்து பாக்கியத்தைக் கோருகிறவன் (ராமாநுஜர்) ;

(3) அர்த்தார்த்தீ.— திரவ்வியத்தின் மேல் ஆசையுள்ளவன் (சங்கரர்) ; பிரகிருதி விமுக்தமான தன்னுடைய சுவரூபத்தை யடைய விச்சிக்கிறவன். (ராமாநுஜர்)

(4) ஜ்ஞானி— விஷ்ணுவினுடைய உண்மையை அறிந்தவன் (சங்கரர்); இந்த அத்தியாயம், 5-வது சுலோகம் முதல் சொல்லிவந்திருக்கிறபடி பகவானுக்குச் சேஷமாயிருக்கிற தன்னுடைய ஆத்ம சுவரூபத்தைத் தெரிந்து, தன்னுலடையவேண்டியவர் பரமாத்மாவென்று அறிகிறவன் (ராமாநுஜர்)

(ஸா) இவன் ஆத்மஞானி, 6-வது அத்தியாயம், 46-வது சுலோகத்தில் சொன்ன ஞானியல்ல, மூன்று அதிகாரிகளென்பது, (ராமாநுஜர்) அபிப்பிராயம். (16)

---

௧௭ தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர்விசிஷ்யதே ।
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: ॥

17 தேஷாம்–ஜ்ஞாநீ–நித்யயுக்த:1–ஏகபக்தி:2–விஶிஷ்யதே |
ப்ரிய:–ஹி–ஜ்ஞாநிந:–அத்யர்த²ம்–அஹம்–ஸ:–ச–மம–ப்ரிய:

தேஷாம்	அவர்களுக்குள்
ஏகபக்தி:	ஒன்றிலேயே பக்தியுடையவனாய்
நித்யயுக்த:	எப்பொழுதும் யோகத்தோடு கூடிய
ஜ்ஞாநீ விசிஷ்யதே	ஞானியானவன் சிரேஷ்டனாகிறான்
ஹி	ஏனென்றால்
அஹம்	நான்
ஜ்ஞாநிந:	ஞானிக்கு
அத்யர்த்தம் ப்ரிய:	மிகவும்பிரியமானவன்
ஸ ச மம ப்ரிய:	அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன்.

முன் சொன்ன நால்வருக்குள் ஆத்மாவாகிய என்னிடத்திலேயே பக்தியுடையவனாய் எப்பொழுதும் யோகத்தோடு கூடியிருக்கிற ஞானியானவன் சிரேஷ்டனாகிறான். ஏனெனில் அந்த ஞானிக்கு நான் மிகவும் பிரியமுள்ளவன், அவனும் எனக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளவன்.

---

(1) நித்யயுக்த:—ஒரு காரியமாகிறவரையில் மற்றவர்கள் என்னிடத்தில் பக்திசெய்வார்கள். இவன் நித்தியமாய் ஆசிரயித்துக் கொண்டிருக்கிறவன் (ராமாநுஜர்).

(2) ஏகபக்தி:—பரமாத்மாவைத்தவிர வேறே வஸ்து இல்லாத்தினால் ஒரே பக்தியுடையவன். (சங்கரர்); என்னிடத்திலேயே பக்தியுடையவன் (ராமாநுஜர்).

(சங்கரபாஷ்யம்) முன் சொன்ன அந்த நால்வருள் ஞானியானவன் உண்மையை அறிந்துள்ளமையால் பகவானாகிய ஆத்மாவினிடத்திலேயே எப்பொழுதும் ஒரு நிலைப்பட்டவனும் ஒன்றிலேயே அதாவது அந்த ஆத்மாவினிடத்திலேயே பேரன்பையுடையவனும் இருக்கிறான். அவன் அன்பைச் செலுத்த வேறு ஒன்றையும் காணாமையினால் என்க. ஆகவே அவ்வொன்றிலேயே பேரன்பையுடைய அவன் மேலாகின்றான். (சிறப்பை அடைகிறான்). நான் ஞானியினுடைய ஆத்மாவாதலின் அவனுக்கு நான் மிகவும் பிரியமானவன். எவனுக்கும் தன் ஆத்மா பிரியமாயிருக்கின்றதென்பது உலகத்தில் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததன்றோ? வாசுதேவனாகிய நான் ஞானியினுடைய ஆத்மாவாதலால் ஞானிக்கு மிகப்பிரியமானவன்.

அந்த ஞானியும் வாசுதேவனை என்னுடைய ஆத்மாவாகவே இருப்பதால் எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன், என்பது கருத்து.

(ஸூா) விஷயங்களைவிட, அதாவது, உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைப்பார்க்கிலும், ஸுஹ்ருத்—நாள், ப்ரிய:—இஷ்டன், என்றும் அர்த்தமாகலாம். (17)

கஅ உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் |
ஆஸ்தித ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம் ||

18 உதாரா:—ஸர்வே—ஏவ—ஏதே—ஜ்ஞாநீ—து—ஆத்மா—ஏவ—மே—மதம் |
ஆஸ்த்தித:—ஸ:—ஹி—யுக்தாத்மா—மாம்—ஏவ—அநுத்தமாம்—கதிம்

ஸர்வே ஏதே	இந்த எல்லோரும்
உதாரா: ஏவ	சிலாக்கியமானவர்களே
ஜ்ஞாநீ து	ஞானியோ
ஆத்மைவ (இதி)	ஆத்மா தான் என்பது
மே மதம்	என்னுடைய நிச்சயம்
ஹி	ஏனென்றால்
யுக்தாத்மா ஸ:	மனம் ஒரு நிலைப்பட்ட அவன்
மாமேவ	என்னையே
அநுத்தமாம் கதிம்	சர்வோத்தமமானகதியாக
ஆஸ்தித:	அடைந்திருக்கிறான்.

மேலே சொன்ன நால்வரும் சிலாக்கியமானவர்களே, (அவர்களுக்குள்ளே) ஞானியோ, நானே என்பது என்னுடைய நிச்சயம். ஏனென்றால், அவன் (அந்தஞானி) என்னிடத்தில் மனதை நிலையாய் நிறுத்தினவனும், என்னையே சர்வோத்தமமான கதியாக நம்பினவனுமிருக்கிறான்.

(சங்கரர்) அப்படியானால் துன்பமுற்றவன் முதலிய மற்ற மூவரும் வாசுதேவனுக்குப் பிரியமானவர்கள் அல்ல என்பதா? என்றால், அப்படியன்று. இவர்கள் எல்லோருமே உயர்ந்தவர்கள். மற்ற மூவர்களும் எனக்குப் பிரியமானவர்கள்தான். என்னுடைய எந்த பக்தனும் வாசுதேவனை எனக்குப் பிரியமில்லாதவனாக இருக்கமாட்டானன்றோ. ஆனால் ஞானியானவன் மிகவும் பிரியனாய் இருக்கிறான் என்கிற இவ்வேறுபாடு உண்டு. அது எதனால் என்றால், ஞானியோ ஆத்மாதான். என்னைக் காட்டிலும் வேறானவனன்றென்பது என் நிச்சயம். ஏனெனில் அந்த ஞானியானவன் "நானே பகவான் வாசுதேவன், வேறு அல்லன்" என இவ்வாறு

ஸமாஹித சித்தனுய் அடைய வேண்டியதான பரப்ரஹ்மத்தையே மிக்க உயர்ந்த கதியாக நாடத் தலைப்பட்டவன்.

(ராமாநுஜர்) என்னையன்றியில் அந்த ஞானிக்குப் பிராண தாரணை யில்லை யாகையால் எனக்கு அந்த ஞானியைத் தவிர ஆத்மதாரணையில்லை.

(இராகவேந்திரர்) ஆத்மைவ—நானே யென்றதினால், அதிகப் பிரியத்தினால், ஒருவனைக்குறித்துப் பேசும்போது, "அவன் நானே" யென்று சொல்லப் படுகிறதுபோல, பகவான் ஞானிகளிடத்திலுள்ள பிரியத்தினால், "நானே" யென்று சொன்னதாக கிரகிக்கவேண்டும். அல்லது ஆஸ்தித:—முயற்சிசெய்து, மாமேவ—என்னையே, ஆஸ்தா—அடைந்திருக்கிறான், என்றுவது அர்த்தஞ் செய்யலாம். (18)

கக ப ஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே ।
வாஸுதேவ ஸ்ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: ॥

19 பஹூநாம்–ஜந்மநாம்–அந்தே–ஜ்ஞாநவாந்–மாம்–ப்ரபத்யதே ।
வாஸுதேவ:–ஸர்வம்–இதி–ஸ:–மஹாத்மா–ஸுதுர்லப:

பஹூநாம்	அனேகஜன்மங்களின்
ஜந்மநாமந்தே	முடிவிலே
ஜ்ஞாநவாந்	ஞானமடைந்தவன்
ஸர்வம்	ஸகலமும்
வாஸுதேவ: இதி	வாசுதேவ சுவரூபமென்று
மாம் ப்ரபத்யதே	என்னை அடைகிருன்
ஸமஹாத்மா	அப்படிப்பட்டவன் மஹாத்மா
ஸுதுர்லப:	கிடைப்பது மிகவும்துர்லபம்.

வெகு ஜன்மங்களெடுத்தபின் ஞானியானவன் ஸகலமும் வாசுதேவ சுவரூபமென்று என்னை அடைகிருன். அப்படிப்பட்ட நல்ல மஹாத்மா கிடைப்பதுமிகவும் அரிது.

(சங்கரர்) மறுபடியும் ஞானியைப் புகழ்கின்றார். ஞானத்திற்கு வேண்டிய நல்லவாஸனை உண்டாவதற்கு இடமாயுள்ள பல ஜன்மங்களை எடுத்து முடிவிலே ஞானத்தின் பரிபக்குவத்தை அடைந்தவன், ப்ரத்யகாத்மா (உள்ளேயுள்ள ஆத்மா) வாகிய வாஸுதேவனை என்னை அடைகிருன். எவ்வாறு?—"எல்லாம் வாசுதேவன்" என்று, எவன் இவ்வாறு, எல்லாவற்றின் ஆத்மாகவுள்ள என்னை அடைகின்றானே அவன் மஹாத்மா, அதாவது எல்லாவற்றிலும் மேலான வைபவத்தைப் பெற்ற

வன். அவனுக்கு ஒப்பாகவாயினும், உயர்வாகவாயினும் வேறொருவன் இல்லை. இப்படிப்பட்டவன் கிடைப்பது அதிக துர்லபம். "மநு ஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு" என்று இந்த அத்தியாயம் 3-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா ?

(ராமாநுஜர்) ஜ்ஞாநவாந்—வாசுதேவனுக்கு, "நான் சேஷபூதன் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தினிருப்பு, பிரவிருத்தி இவைகள் அவருடைய அதீனமானவை. அவர் சகல கல்யாணகுணங்களால் சிரேஷ்டர்" என்று ஞானமடைந்தவனும். வாஸுதேவ ஸர்வமிதி— நானடையத் தகுந்த சிரேஷ்டமானவஸ்து வாசுதேவன்தான்" என்றும், "என்னை யடைவிப்பது மவர்தான்" என்றும், "என் மனதிலுள்ள சகல கோரிக்கைகளும் அவர்தான்" என்றும், மாம் ப்ரபத்யதே—என்னை யுபாசிக்கிறான். இந்த அர்த்தத்திற்காதாரம், இந்த அச். 4-5-6-7-12-17-18 சுலோகங்கள்.

(இராகவேந்திரர்) ஸகலப் பிரபஞ்சத்தினிருப்புமுதலானது வாசுதேவாதீனம், அல்லது, ஸர்வம்—பூர்ணமான வஸ்துவானது வாஸுதேவ:—வாசுதேவனே.

(ஸா) சகலத்திலும் நான் வசிக்கிற படியினாலும், சகலத்தையும் தன்னிடத்தில் வசிக்கும்படி செய்வதினாலும், சகலத்தையும் மறைக்கிறதினாலேயும் (வசு) என்கிற பெயர், மோக்ஷமடைய விரும்பும் முமுக்ஷுக்களாலே பிரார்த்திக்கப் படுகிறவனும், சர்வ சுவதந்தரனுமிருக்கிறதினால் தேவனென்கிற பெயர்; ஆகையால், வாசுதேவன் என்று சங்கரர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறார். (19)

20 காமைஸ்தைஸ்தைர்ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தேऽந்யதேவதா:
தம் தம் நியமமாஸ்தாய ப்ரக்ருத்யா நியதா: ஸ்வயா ||

20 காமை:--தை:-தை:-ஹ்ருதஜ்ஞாநா:-1ப்ரபத்யந்தே-அந்யதேவதா: |
தம்-தம்-நியமம்-ஆஸ்தாய-ப்ரக்ருத்யா2-நியதா:-ஸ்வயா

தைஸ்தை:	அந்தந்த
காமை:	ஆசைகளினால்
ஹ்ருதஜ்ஞாநா:	ஞானம்அபகரிக்கப்பட்டவர்கள்
தம் தம்	அந்தந்த
நியமம்	நியமத்தை
ஆஸ்தாய	கைப்பற்றி
ஸ்வயா ப்ரக்ருத்யா	தங்களுடைய ஸ்வபாவத்தினாலே
நியதா:	ஏவப்பட்டவர்களாய்

அந்யதேவதா: — இதர தேவதைகளை
ப்ரபத்யந்தே — அடைகிறார்கள், பஜிக்கிறார்கள்.

எதெதுகளில் இச்சையோ அந்தந்த ஆசைகளினால் அபகரிக்கப் பட்ட ஞானத்தை உடையவர்கள், அந்தந்த நியமத்தைக் கைப்பற்றி தங்க ளுடைய ஸ்வபாவத்தினாலே ஏவப்பட்டவர்களாய் வேறு தேவதைகளை அடைகிறார்கள்.

(1) ஹ்ருதஜ்ஞாநா:—என் சுவரூபஞான மற்றவர்கள் (ராமாநுஜர்).

(2) அந்யதேவதா:— தன்னுடைய ஆத்ம சுவரூபியான பிரம்மத்தை விட்டு இதர தேவதைகளை (சங்கரர்); பூதப்பிரேத பிசாசம் முதலிய அற்ப தேவதைகளை (ஸ்ரீதரர்). இந்திராதி தேவதைகள் என்னுடைய சரீர மென்று தெரியாமல் அவர்களை (ராமாநுஜர்).

(சங்கரர்) ஸகலமும், வாஸுதேவனாகிய ஆத்மாதான், என்னும் ஞானம் ஏன் உண்டாகிறதில்லை என்பதற்குக் காரணம் இதில் சொல்லப் படுகின்றது. புத்திரன், பசு, ஸ்வர்க்கம் முதலிய வற்றைப் பற்றிய அந்தந்த ஆசையால் அபகரிக்கப்பட்ட விவேக சக்தியை யுடையவர்கள், வேறு தெய் வங்களை ஆராதிப்பதற்கு வேண்டிய நியமம் எதெதுவோ அதைக் கைக் கொண்டு ,தமது ஸ்வபாவத்தினாலே, அதாவது முன் ஜந்மங்களில் ஸம்பா தித்து வைக்கப்பட்ட ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தினாலே, அடக்கி ஆளப்பட்டவ ராய், ஆத்மாவாகிய வாஸுதேவனைக் காட்டிலும் வேறாய் தெய்வங்களைத் தொழுகிறார்கள்.

(ஸ்வா) தேவதைகளைப் பஜிப்பதற்கு நியமத்தோடு கூடிய யஜ்ஞாதி களைச் செய்ய வேண்டியதல்லவா? அந்த யஜ்ஞாதிகளுக்கு வேதத்தில் விதிக் கப்பட்டநியமங்களில் அல்பமாவது பிசகாமல்செய்யவேண்டியது. பிசகினால் பலன் கெடுவது மாத்திரமல்ல, அதினால் தோஷங்களுமுண்டாகும். அந்த யஜ்ஞாதிகளுக்குப் பலனோ அற்பமானது. ஈசுவரனைப் பஜிக்கிற விஷயத் தில், அப்படிப்பட்ட யாதொரு நியமமு மவசியமில்லை. இந்திரியங்கள், மனது இவைகளை விஷயங்களில் பிரவேசிக்க வொட்டாமல் தடுத்து, ஈசுவர னிடத்தில் மனதை வைத்து தியானஞ்செய்தல் பிரயோஜனமாயும், சுலப மானதாயு மிருக்கிறது. எப்படி சுலபமென்றால், யஜ்ஞாதிகளைச்செய்ய எவ்வளவு வஸ்துக்களும், மனுஷ்ய சகாயமும், திரவியங்களும் வேண்டுமோ, எவ்வளவு தேகப்பிரயாஸையும், இந்திரியங்கள், மனது முதலியவை களுக்கு வருத்தமுமுண்டோ, அவ்வளவு வருத்தம் பிரம்மத்தியானத்தி லில்லை. இதுவுமல்லாமல் பிரம்மத்தியானத்தைச் சொற்பஞ்செய்து விட்டு விட்டாலும் செய்தவரையில் பலனுண்டேயன்றி, தோஷமுண்டாகாது.

(யோகப்பிரஷ்டன் விஷயத்தில், 6—வது அத்தியாயம், 40—வது சுலோகம் முதல் 44—வது சுலோகம்வரையில் பார்க்க.) பூர்ணமாய்த் தியானஞ் செய்தாலோ நாசமற்ற பலன் கிடைக்கும். (20)

உக 𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌲𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥

21 ய:—ய:—யாம்—யாம்—தநும்—ஹக்த:—ஶ்ரத்₃த₄யா—அர்சிதும்—இச்சதி |
தஸ்ய—தஸ்ய—அசலாம்—ஶ்ரத்₃தா₄ம்—தாம்—ஏவ—வித₃தா₄மி—அஹம்

𑌯𑌃 𑌯𑌃	எவன் எவன்
𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌂	எந்த எந்த தேவதா மூர்த்தியை
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍	பக்தியோடும் கூடினவனுயிருந்துகொண்டு
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿	சிரத்தையுடன் பூஜிக்க இச்சிக்கிறுனோ
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯	அவனவனுடைய
𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂	அதிலேயேயுள்ள சிரத்தையை
𑌅𑌹𑌂 𑌅𑌚𑌲𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌮𑌿	நான்ஸ்திரமாகச்செய்கிறேன்.

எவன் எவன் எந்தெந்த தேவதா மூர்த்தியை பக்தியோடும் கூடினவனுய் சிரத்தையுடன் பூஜிக்க விரும்புகிறுனோ, அவனவனுடைய அந்தந்த தேவதா மூர்த்தியிலுள்ள அதே சிரத்தையை, (நம்பிக்கையை) சலிக்காமல் நிலைக்கச் செய்கிறேன்.

(ராமாநுஜர்). 𑌯𑌃 𑌯𑌃 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃—இந்திராதி தேவதைகள் என்னுடைய சரீரமென்று தெரியாத எந்தெந்த தேவதாபக்தன், 𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌂—என்னுடைய சரீரமாகிய இந்திராதி தேவதை என்பது தாத்பரியம். ஏனென்றுல், "𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂" "𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂" முதலிய சுருதி வாக்கியங்களால் சகலமான தேவதைகளும் ஈசுவரனுடைய சரீரமென்று ஏற்படுகிறது. எந்த தேவதையைப் பூஜித்தாலும் ஈசுவர தேகத்தைப் பூஜித்ததாகவே யாகிறது. அப்படிப் பூஜிப்பதை ஈசுவரன், தன்னைப் பூஜித்ததாகவே கிரகித்து அதற்குள்ள பலனைக்கொடுக்கிறுர். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட ஆராதனம் ஈசுவராராதனமே என்பது தாத்பரியம். (21)

உஉ 𑌸 𑌤𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌮𑍀𑌹𑌤𑍇 ॥
𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌚 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑌿 𑌤𑌾𑌨𑍍 ।

22 ஸ:—தயா—ஶ்ரத்₃த₄யா—யுக்த:—தஸ்யாராத₄நம்—ஈஹதே |
லஹதே-ச—தத:—காமாந்—மயா—ஏவ—விஹிதாந்—ஹி—தாந்

ஸ:	அவன் (மேல்சொன்ன பக்தன்)
தயா ஶ்ரத்தயா யுக்த:	அந்த சிரத்தையோடு கூடினவனாய்
தஸ்யாராதநம்	அந்த மூர்த்தியினுடையபூஜையை
ஈஹதே	செய்கிறான்
மயைவ விஹிதாந்	என்னாலேயே ஏற்படுத்தப்பட்ட
தாந் காமாந் ஹி	அந்த விரும்பிய பொருள்களைத்தான்
தத:	அந்த தேவதா மூர்த்திகளிடத்தினின்றும்
லபதே	அடைகிறான்.

அந்த மேல் சொன்ன பக்தன் ஸ்திரமான அந்த நம்பிக்கையோடு கூடினவனாய் அந்த தேவதா மூர்த்தியினுடைய பூஜையைச் செய்கிறான். உண்மையிலே என்னாலேயே ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்த இச்சித்த பொருள்களை அந்த தேவதாமூர்த்தியினின்றும் பெருகிறான்.

(சங்கரர்) எவனெவன் எந்த நம்பிக்கையோடு இவ்வாறு முன்னமே இயற்கையாகத் தலைப்பட்டு, எந்தெந்த தேவதாவடிவத்தை ஆராதிக்க விரும்புகிறானோ, அவன் என்னால் நியமிக்கப்பட்ட அந்த நம்பிக்கையோடு கூடினவனாய் அந்த தேவதாமூர்த்தி யினுடைய உபாஸனையைச் செய்து நிறைவேற்றுகிறான். நான் கர்மமும் அதன் பயனுமாகிய அவற்றின் வியாபகத்தை அறிந்து உள்ளமையால் முற்றுமுணர்ந்த பரமேஶ்வரனை என்னாலேயே அமைக்கப்பட்ட அந்தக்கர்மங்களை அதாவது அவன் அடைய விரும்பிய பொருள்களைத்தான் அந்த ஆராதித்த தேவதாமூர்த்தியினின்றும் பெறுகிறான். அந்தக்கர்மங்கள் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டனவாதலால், அவற்றை அவன் அவசியம் அடைகிறான், என்பது பொருள். (ஒருவன் எப்பொருளை வேண்டி வேறுதெய்வத்தை உபாஸிக்கிறானோ, அப்பொருள் அவனது உபாசனையின் பயனும். இனி இன்னதற்கு இன்னது பயன் என்று அமைப்பவனும், அப்பயனை அளிப்பவனும் முற்றுமுணர்ந்த சர்வேஶ்வரனானபகவானாதலால் அந்த வேறு தெய்வத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமி யாகவுள்ள அப்பகவான், அவன் வேண்டின பொருள்களை அவனுடைய உபாசனைக்குத் தக்கவாறு தானே அமைத்து, ஆனால் தானே நேராக அல்லாமல் அத்தெய்வத்தின் மூலமாகவே கொடுத்தருளுகிறான் என்பது தேர்ந்த கருத்து.)

"ஹிதாந்" என்று பதம் பிரித்தால் நலமான கர்மங்களை என்று பொருள்படும்; அப்போது கர்மங்கள் நலமானவை என்பதை உபசார வழக்காகக் கொள்ளவேண்டும். கர்மங்கள் தீங்கானவையே அன்றி ஒரு

வனுக்கும் நலமானவை யல்லவன்றே ? ஆகவே அதனை உபசார வழக்காகவும் கொள்ளப்படாதென்க. (22)

---

௨௩ அந்தவத்து ஃபலம் தேஷாம் தத்பவத்யல்பமேதஸாம் |
தேவாந்தேவயஜோ யாந்தி மத்பக்தா யாந்தி மாமபி ||

23 அந்தவத்–து-ஃபலம்-தேஷாம்-தத்-பவதி–அல்பமேதஸாம் |
தேவாந்-தேவயஜ:–யாந்தி–மத்பக்தா:–யாந்தி–மாம்-அபி

அல்பமேதஸாம்	அற்ப புத்தியுள்ள
தேஷாம்	அவர்களுடைய
தத்ஃபலம்	அந்த தேவதாபூஜையினுலுண்டாகும்பலன்
அந்தவத்பவதி	முடிவையுடையதாகவே ஆகிறது
தேவயஜ:	தேவதைகளைப் பூஜிக்கிறவர்கள்
தேவாந் யாந்தி	தேவதைகளை அடைகிருர்கள்
மத்பக்தா:	என்னுடைய பக்தர்கள்
மாமபி யாந்தி	என்னை அடைகிருர்கள்

அற்ப புத்தியுள்ள அவர்களுடைய அந்த தேவதா பூஜையினுல் அடையப்படும் பலன் முடிவை யுடையதாகவே ஆகிறது. தேவதைகளை (யக்ஞாதி கிரதுக்களினுல்) பூஜிக்கிறவர்கள் தேவதைகளை யடைகிருர்கள். என்னுடைய பக்தர்களோவென்றுல் (அவர்கள் நேராய் என்னையே பூஜக்கிறபடியால்) என்னையே அடைகிருர்கள்.

(சங்கரர்) *அவர்கள் முடிவுள்ள பயனைப் பெறுதற்கான வழியிலே முயல்பவராயும் விவேகமில்லாதவராயும், காமிகளாயும் இருக்கிருர்கள். ஆதலால் பகவானை ஆராதிப்பதிலும் வேறு தெய்வத்தை ஆராதிப்பதிலும் ஆயாஸமானது ஸமமாயிருந்தும் அழியும் பயனுக்காக அவர்கள் அந்நிய தேவதைகளை அடைகிருர்களேயன்றி அழிவிலாப்பயனுக்காக என்னையே அடைவதில்லை, ஆ ! என்னே ! மிகப்பரிதாபமாக இருக்கிருர்கள், என பகவான் இரக்கத்தைக் காட்டுகிருர். (ஸகலமும் அழிந்து போகின்ற பிரளய காலத்திலே தேவதைகளும் அவர்களது உலகங்களும். அழிந்து போகின்றமையால் அவர்களை உபாஸித்தவர்கட்கு அவ்வுலகங்களிலே சுகமாக வாழ்தல் அப்பொழுது முடிந்துபோகின்றது. போகவே மீண்டும் அவர்கள் தமது கர்மகதிப்படி மநுஷ்ய லோகத்தில் பிறக்கிருர்கள் (அத். 9–ல், 21-24-25-ம் சுலோகங்களைப்பார்க்க.) ஆனுல் பகவானுடைய பக்தர்கள் " என்னையும் அடைகிருர்கள் " என்ற ஆபிசப்தத்தினுல் முதலையினுல் விழுங்கப்பட்ட*

கஜேந்திரம் முதலாயினோர்போல முதலில் தாம் வேண்டியதைப் பெற்று, பின்பு, பிறவாமையைக் கொடுக்கும் அழியாப்பயனாகிய முக்தியைப்படிப்படியாகப் பெறுகிறார்கள் என்று கண்டுகொள்க.)

(இராகவேந்திரர்) 𑌮𑌾𑌮𑌪𑌿 — என்னையும், 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿—அடைகிறார்கள். என்றால் அந்தந்த தேவதைகளைக் கிரமக்கிரமமாயடைந்து கடைசியில் என்னையும் அடைகிறார்களென்பது தாத்பரியம். இந்திராதி தேவதைகள் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமென்கிற ஞானமில்லாமல் அந்த தேவதைகளைப் பூஜிக்கிறவர்கள் அற்ப புத்தியுள்ளவர்கள், அற்பமான பலனில் புத்தியுள்ளவர்கள்.

(ஸ்வா) எந்தெந்த தேவதையைப் பூஜிக்கிறார்களோ அந்தந்த தேவதையின் லோகத்தையும், அந்தந்த லோகத்தின் சுகமெதுவோ அந்த சுகத்தையும் அடைகிறார்கள், அந்த லோகமும் சுகமும் முடிவையுடையன. தேவதைகளுக்கே முடிவுண்டாகையால் அவர்களை யடைந்தவர்களுக்கும் முடிவுண்டென்பது, ஸ்ரீதரர், தாத்பரியம். என்னை யடைந்தாலோ சாசுவதமான பலன் உண்டு என்பது கருத்து. (23)

---

௨௪ 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌃 ।
𑌪𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌮𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌮𑌾𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 ॥

24 அவ்யக்தம்–வ்யக்திம்–ஆபந்நம்–மந்யந்தே–மாம்–அபுத்₄ய: |
பரம்–பா₄வம்–அஜாநந்த:–மம–அவ்யயம்–அநுத்தமம்

𑌮𑌮	என்னுடைய
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌅𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂	நாசமற்ற ஸர்வோத்தமமான
𑌪𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌂	மேலான ஸ்வரூபத்தை
𑌅𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌅𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌃	அறியாத அவிவேகிகள்
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌂	காணப்படாத என்னை
𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌆𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇	இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுதலை அடைந்தவனாக எண்ணுகிறார்கள்.

என்னுடைய நாசமற்ற ஸர்வோத்தமமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாத அவிவேகிகள் இந்திரியங்களால் காணப்படாத என்னை இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுதலை யடைந்த ஒரு மநுஷ்ய ஜீவனாக எண்ணுகிறார்கள்.

(சங்கரர்) எந்தக்காரணத்தினால் அவர்கள் என்னையே அடைகிறதில்லை என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது. நான் என்றும் பிரஸித்தனான ஈசுவரனாயிருந்தாலும் விவேகமில்லாதவர்கள் என்னுடைய நிர்விகார

மான ஸர்வோத்தம பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாதவர்களாய் இத்தேகத்தை எடுத்ததற்கு முன் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதிருந்த என்னை இப்பொழுது (வஸுதேவர் வீட்டிலே அவர் புத்திரனாக தேகத்தோடு இருக்கும் பொழுது இந்திரியங்களுக்கு)ப் புலப்படுதலை அடைந்த (கிருஷ்ணனென்னும் பெயருடைய ஒரு மநுஷ்ய ஜீ) வனாகக்கொள்ளுகிறார்கள்.

(ஸ்ரீதரர்) அவ்யக்தம்—பிரபஞ்சா தீதனும், மாம்—ஜகத் ரக்ஷணார்த்தம் லீலையினாலே பிரகாசிக்கிற பலவித ரூபமுடையவனும், சுத்த சத்துவ ஸ்வரூபனுமிருக்கிற என்னை, வ்யக்திமாபந்நம்—கருமத்தினா லுண்டான பாஞ்சபௌதிக தேகத்தை யுடையவனும் தேவதைகளுக்குச் சமானனும், மந்யந்தே—நினைக்கிறார்கள்.

(ராமாநுஜர்) என்னுடைய ஆனந்த கல்யாண குணங்களையும், ஸ்வரூபத்தையும், லோகசம்ரக்ஷணார்த்தம் அவதாரஞ் செய்திருக்கிறே னென்பதையும் அறியாதவர்கள், உலகத்திலுள்ள இராஜகுமாரர்களில் ஒருவனாக என்னை யெண்ணுகிறார்கள்.

(மத்வர்) சச்சிதாநந்த தேகத்தையுடையவனான என்னை அவிவேகிகள் குணத்திரயங்களினா லுண்டான தேகத்தை யுடையவனாக வெண்ணுகிறார்கள்.

(இராகவேந்திரர்) அவ்யக்தம்—ஒருவருக்குந் தெரியாத மகாமகிமையோடு கூடிய, மாம்—என்னை, வ்யக்திமாபந்நம்—இப்போது நான் பிரகாசிப்பிக்கிற அற்பமான மகிமையை மாத்திரந்தா னுடையவ னென்று, மந்யந்தே—நினைக்கிறார்கள், (24)

உரு நாஹம் ப்ரகாஶ: ஸர்வஸ்ய யோகமாயாஸமாவ்ருத: |
மூடோऽயம் நாபிஜாநாதி லோகோ மாமஜமவ்யயம் ||

25 ந—அஹம்-ப்ரகாச:—ஸர்வஸ்ய—யோகமாயாஸமாவ்ருத: |
மூட:—அயம்—ந—அபிஜாநாதி—லோக:—மாம்—அஜம்—அவ்யயம் |

யோகமாயாஸமாவ்ருத:	யோகமாயையினாலே நன்றாய் மறைக்கப் பட்டிருக்கிற
அஹம்	நான்
ஸர்வஸ்ய ப்ரகாஶ: ந	எல்லோருக்கும் காணப்படுகிறதில்லை
(அதஏவ)	ஆனபடியினாலே தான்
மூட:	விவேகமற்ற
அயம் லோக:	இந்த லோகமானது
மாம்	என்னை

அஜம் அவ்யயம்	பிறப்பற்றவனாகவும் நாசமற்றவனாகவும்
நாபிஜாநாதி	அறிகிறதில்லை.

யோகமாயையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற நான் எல்லோருக்கும் காணப்படுகிறதில்லை. ஆகையால், அவிவேகிகளான இந்த ஜனங்கள் என்னைப் பிறப்பற்றவனாகவும், நாசமற்றவனாகவும், அறிகிறதில்லை.

---

(1) யோகமாயா ஸமாவ்ருத:—குணங்களுடைய சேர்க்கையானது மாயை; அல்லது ஸங்கல்பவிசேஷம் என்பது யோகம், அதினாலுண்டானது மாயை, (சங்கரர்); ஜீவனடையத்தகுந்த மனுஷ்ய தேகமடைவது யோகம். அதுதான் மாயை, இப்போது நானந்த தேகத்தை யடைந்திருக்கிறதினால், யோகமாயையினால் மறைந்திருக்கிறேனென்பது தாத்பரியம் (ராமாநுஜர்). யோகசாமர்த்தியமாகிய வோருபாயம். அதினாலும் மாயையினாலும், ஸமாவ்ருத: — சூழப்பட்டிருக்கிறேன். (இராகவேந்திரர்); மனிதனாலுண்டாக்கத் தக்கதல்லாததும், இன்னவிதமாயுண்டாக்கலாமென்று மனிதன் மனதினால் நினைக்க முடியாததுமாகிய விசித்திரமான சிருஷ்டியாதி சக்தி (ஸ்ரீதரர்).

(சங்கரபாஷ்யம்) முன் சொன்ன அவர்களுடைய அறியாமை எந்தக் காரணத்தினால் ஆகியது என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது. நான் எல்லா ஜனங்களுக்கும் வெளிப்படையாக காணப்படுகிறதில்லை. என்றால் என்பக்தர்களான சிலர்க்கு மட்டும், நான் பிரகாசமாயிருக்கிறேன் என்பது கருத்து. யோகம் முக்குணங்களின் சேர்க்கை. அதுதான் மாயை யென்பது யோகமாகிய மாயை யோகமாயை யென்க. அந்த யோகமாயையினால் நான் நன்றாக மூடப்பட்டிருக்கிறேன். அதாவது முழுவதும் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றேன் என்றபடி, ஆதலால் தான் மயக்கத்தை யடைந்த இவ்வுலகமானது என்னை பிறப்பில்லாதவனும் அழிவில்லாதவனும் அறிவதில்லை. (25)

உசு வேதாஹம் ஸமதீதாநி வர்த்தமாநாநி சார்ஜுந ।
பவிஷ்யாணி ச பூதாநி மாம் து வேத ந கஸ்சந ॥

26 வேத-அஹம்—ஸமதீதாநி—வர்தமாநாநி-ச-அர்ஜுந ।
பவிஷ்யாணி—ச—பூதாநி—மாம்—து-வேத—ந கஸ்சந

ஹே அர்ஜுந	ஓ! அர்ஜுனா!
ஸமதீதாநி ச	சென்று போனதும்
வர்த்தமாநாநி ச	இருக்கிறவும்(இப்போதுகாணப்படுகிற)

ஹவிஷ்யாணி ச — வரப்போகிறவும்(உண்டாகப்போகிற)
பூதாநி அஹம் வேத — பிரபஞ்சங்களை நான் அறிவேன்
மாம் து கஶ்சந ந வேத — என்னையோ ஒருவனும் அறியமாட்டான்.

ஓ! அர்ச்சுன! சென்றுபோன, இருக்கிற, வரப்போகிற பிரபஞ்சங்களை நானறிவேன். என்னையோ ஒருவனும் அறியமாட்டான்.

---

(1) வேத-லோகோபகாரமாக. கிருஷ்ணாவதாரஞ் செய்திருக்கிறதாக அறிவது (ராமாநுஜர்); தன்ஸ்வசக்தியினாலறிகிறது (மத்வர்).

(சங்கரர்) உலகமானது எந்த யோக மாயையினால் சூழப்பட்டுள்ள என்னை அறிவதில்லையோ, அந்த யோக மாயையானது என்னுடையதா யிருக்குமளவிலே, அந்தமாயையையுடைய ஈசுவரனான என்னுடைய அறிவைத்தடுக்கமுடியாது. உதாரணமாக, (உலகத்திலே இந்திரஜால) மாயையையுடைய வேறொருவனுக்குங்கூட அவனுடை அவ்விந்திரஜாலமாயையானது அவனது அறிவைத் தடுத்து மயக்காது. அதுபோல் என்க. இவ்வாறிருத்தலால் என்னையே அடைக்கலமாகக் கொண்ட என் பக்தனொருவனைத் தவிர வேறு எவனும் என்னை அறியமாட்டான். என்னுடைய உண்மையை அறிவதில்லை; ஆதலினால் தான் என்னை வழிபடுவதில்லை. (26)

---

27 இச்சாத்வேஷஸமுத்தேந த்வந்த்வமோஹேந பாரத ।
ஸர்வபூதாநி ஸம்மோஹம் ஸர்கே யாந்தி பரந்தப ॥

27 இச்சாத் வேஷஸமுத்யேந-த் வந் த்வமோஹேந-பாரத |
ஸர்வபூதாநி-ஸம்மோஹம்-ஸர்கே-யாந்தி-பரந்தப

பரந்தப பாரத — ஓ! சத்துருவைத் தவிப்பிக்கிறபாரத!
ஸர்கே — பிறக்கும் பொழுதே
ஸர்வபூதாநி — சகலபிராணிகளும்
இச்சாத்வேஷஸமுத்தேந — விருப்பு வெறுப்புகளால் உண்டாகும்
த்வந்த்வமோஹேந — த்வந்த்வ மயக்கத்தால்
ஸம்மோஹம் யாந்தி — மோகத்தை அடைகின்றன.

ஓ! சத்துருவை தவிப்பிக்கிற பாரத! பிறக்கும்பொழுதே சகல பிராணிகளும் விருப்பு வெறுப்புகளாகிய த்வந்த்வங்களால் உண்டாகும் மயக்கத்தால் மோஹத்தை அடைகின்றன.

(சங்கரபாஷ்யம்) மற்றும், பிறக்கின்ற ஸகல பூதங்களும் பகவானுடைய உண்மையை அறிதற்குத் தடையாயுள்ள எதனால் தடுக்கப்பட்டுக்

கொண்டு அவரை அறிவதில்லை? என ஆலோசிக்குமிடத்து அதற்கு பக வான் இதனைக் கூறுகிறார். விருப்பு வெறுப்புகளால் உண்டாகின்ற ஏதனால்? என அச்சிறப்புப்பொருள்களை நோக்குமிடத்து "த்வந்தமயக்கத்தால்" என்ற இதனைக்கூறுகிறார். த்வந்தங்களாலாகும் மயக்கம், த்வந்த மயக்கம். குளிர் வெப்பங்கள்போல ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டவையாய் இன்பதுன் பங்களையும் அவற்றின் காரணமான குளிர் வெப்பம் முதலியவற்றையும் பற்றி வருபவையாய், காலத்திற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு பிராணியோடும் கூடு கின்ற, அதாவது தமக்கு வாய்க்கும் ஸமயங்களிலே ஒவ்வொரு பிராணிக் கும் அடிக்கடி திரும்பத் திரும்ப முளைக்கும் விருப்பு வெறுப்புகள் என்ற அவைகள் தான் "த்வந்தங்கள்" என்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு பிராணியினிடத்தும் விருப்பு வெறுப்புக்களும், இன்ப துன் பங்களும் அவற்றின் காரணங்களும் வந்தடைவதனால் தமது வடிவத்தைப் பெற்று தோன்றி நிற்கும் பொழுது, அந்தவிருப்பு வெறுப்புக்கள் இரண் டும் ஸகலப்பிராணிகளுடைய அறிவைத் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டு அவ் வழியாக பரமார்த்த ஆத்மாவைப்பற்றிய ஞானம் உண்டாவதற்குத் தடை செய்வதான மயக்கத்தைப் பிறப்பிக்கின்றன. விருப்பு வெறுப்புக்களால் வசப்படுத்தப்பட்ட சித்தத்தினை யுடையவனுக்கு வெளியிலுங்கூட ஒரு பொருளைப்பற்றிய அறிவு உள்ளபடி உண்டாவதில்லை யன்றோ? அவை புகுந்து கிடக்கும் புத்தியை யுடையவனாய் மயக்க முற்றிருப்பவனுக்கு, அஹங்காரம் முதலிய பலதடைகளையுடைய உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவினி டத்து அறிவு உண்டாகமாட்டாது என்று கூறவும் வேண்டுமோ? ஆகவே பரதகுலத்தில் தோன்றிய பரந்தப! பிறக்கும் பொழுதேயே ஸகலப்பிரா ணிகளும் மயக்கப்பட்டு அந்த மயக்கிய நிலையை அடைகின்றன. பிறக் கின்ற எந்தப்பிராணிகளும் மயக்கத்திற்கு வசமாகியே பிறக்கின்றன, என் பது கருத்து. இவ்வாறுள்ளதனால் அந்த த்வந்தமயக்கத்தால அறிவு தடைப் பட்டு மயக்கப் பெற்ற ஸகலபூதங்களும் ஆத்மாவாகவுள்ள என்னை அறி வதில்லை, ஆதலால்தான் என்னை ஆத்மாவாகத் தொழுவதில்லை.

(ஸ்வா) விஷயாபிமான மென்பது உலகத்திலுள்ள ரூப, ரஸ, கந் தாதி ஸ்வரூபமான வஸ்துக்களிலுண்டாகும் பற்றுதல். அப்படிப்பட்ட பற்றுதலுக்குக் காரணம் சுக துக்கங்கள். சுக துக்கங்களுக்குக் காரணம் விருப்பு வெறுப்பு. இவைகள் தேகத்தை யடையும்போதே பூர்வஜந்ம கரும வாசனைக்குத் தகுந்தபடி யுண்டாகின்றன. ஆத்மாவுக்குச் சுக துக் காதிகள் வாஸ்தவத்தில் சம்பந்தப்பட்டவையல்ல. (27)

௨௮ 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌗𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 ।
𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌮𑍋𑌹𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌢𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃 ।

28 யேஷாம்–து-அந்தகதம்–பாபம்–ஜநாநாம்–புண்யகர்மணாம் |
தே–த்வந்த்வமோஹநிர்முக்தா:–பஜந்தே–மாம்–த்ருடவ்ருதா:

𑌤𑍁	ஆனால்
𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂	நல் வினையுடைய
𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂	எந்த ஜனங்களுக்கு
𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌗𑌤𑌂	பாபமானது முடிவடைந்ததோ
𑌤𑍇	அவர்கள்
𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌮𑍋𑌹 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃	த்வந்தமோஹத்தால் விடப்பட்டவராய்
𑌦𑍃𑌢𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃	திருடமான விரதத்தை யுடையவர்களாய்
𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇	என்னை பஜிக்கிறார்கள்.

ஆனால் நல்வினையுடைய புண்ணியசாலிகளான எந்த ஜனங்களுக்கு பாபமானது முடிவடைந்ததோ, நசித்ததோ, அந்த ஜனங்கள் த்வந்த மோஹத்திலிருந்து விடுபட்டவராய் திருடமான விரதத்தை யுடையவர்களாய் என்னை பஜிக்கிறார்கள், தொழுகிறார்கள்.

𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 — என்று பாடம்; புண்ணிய கருமங்களால் என்று அர்த்தம்.

(சங்கரபாஷ்யம்) ஆனால், எவர்கள் இந்த த்வந்தமயக்கத்தால் விடப்பட்டவராய், உங்களை அறிந்து, ஆத்மாவாக சாஸ்திரப்படி பஜிக்கிறார்கள்? என்னும் வினாவிற்கு, எதிர்பார்க்கக்கூடிய பதிலை உணர்த்தும் பொருட்டு, பகவான் இதைச் சொல்லுகிறார்:—

சித்த சுத்திக்குக் காரணமான புண்ணிய கர்மமானது எந்த ஜனங்களுக்கு உள்ளதோ, அவர்களுடைய பாபமானது பெரும்பாலும் தேய்ந்து முடிந்தது. அவர்கள் முன் சொன்ன த்வந்தமோஹத்தால் விடுபட்டவராய், திருடமான விருதத்தையுடையவராய் என்னைப் பரமாத்மாவாக பஜிக்கிறார்கள். எல்லாவற்றையும் முழுதும் பரித்தியாகம் செய்தல் என்னும் விரதத்தோடு "பரமார்த்த தத்வம் இப்படித்தான் உள்ளது வேறு விதமாக இல்லை" என அநுபவ அறிவை இவ்வாறு நிச்சயித்துக் கொண்டவர்கள், திருடவிருதர்கள். (28)

---

௨௯ 𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌣𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 𑌮𑌾𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌯𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 ।
𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚𑌾𑌖𑌿𑌲𑌮𑍍 ॥

29 ஜராமரணமோக்ஷாய-(1)மாம்—ஆஶ்ரித்ய-யதந்தி—யே |
தே—ப்ரஹ்ம—தத்—விது:—க்ருத்ஸ்நம்—அத்யாத்மம்—கர்ம—ச—அகிலம் ||

யெ	எவர்கள்
ஜராமரணமொக்ஷாய	மூப்பு இறப்பைப் போக்குவதற்கு
மாம் ஆஶ்ரித்ய	என்னை ஆசிரயித்து
யதந்தி தெ	முயலுகிறார்களோ அவர்கள்
தத் ப்ரஹ்ம	அந்தப் ப்ரஹ்மத்தையும்
க்ருத்ஸ்நம் அத்யாத்மம்	ஸகல அத்தியாத்மத்தையும்
அகிலம் கர்ம ச	ஸகல கர்மத்தையும்
விது:	அறிகிறார்கள்.

எவர்கள் மூப்பு (கிழத்தனம்), இறப்பு இவைகளை நீக்கிக்கொள்வதின் பொருட்டு என்னை அடைக்கலமாகக் கொண்டு, முயற்சி செய்கிறார்களோ அவர்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்தையும், ஸகல அத்தியாத்மத்தையும், அதாவது ஆத்மாவைப்பற்றிய சகல உண்மையையும் சகலகர்மத்தையும் அறிகிறார்கள்.

(1) ஜராமரணமோக்ஷாய-பிரகிருதி விமுக்த ஆத்மசுவரூபதரிசனத்தின் பொருட்டு. (இவன் தான் ஜிஜ்ஞாஸு) (ராமாநுஜர்); பக்தர்களில் உத்தமன், மத்தியமன், அதமன், என மூன்றுவித பக்தர்களுண்டு. அவர்களில் உத்தமபக்தன் யாரென்றால், ஸ்ரீ நாராயணனுடைய சரணாரவிந்த பக்தியைத்தவிர, மோக்ஷம்முதலிய வொன்றிலும் அபேக்ஷையேயில்லாதவன்; மத்தியம பக்தன் யாரென்றால், மோக்ஷாபேக்ஷையுடையவன். அதமபக்தனென்றால், சுவர்க்காதிபலனை யபேக்ஷிப்பவன். இம்மூவரில் இவனை மத்தியம பக்தனைகச்சொல்லலாம். (இராகவேந்திரர்.)

(சங்கரபாஷ்யம்) - அவர்கள் என்னை எதற்காக தொழுகிறார்கள் என்பது சொல்லுவோம். விருத்தாப்பியத்தையும் மரணத்தையும் நீக்கிக்கொள்ளுவதற்காக எவர்கள் பரமேஸ்வரனை என்னை அடைக்கலமாகக் கொண்டு. சித்தம் என்னிடத்திலேயே ஒரு நிலைப்பட்டவராய் முயற்சி செய்கின்றார்களோ அவர்கள் பரபிரம்மத்தையே அறிகிறார்கள். உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவைப் பற்றிய அந்த சகல உண்மையையும் அறிகிறார்கள். கர்மம் முழுவதையும் அறிகிறார்கள். (29)

30 ஸாதிபூதாதிதைவம் மாம் ஸாதியஜ்ஞஞ்ச யே விது: |
ப்ரயாணகாலேऽபி ச மாம் தே விதுர் யுக்தசேதஸ: ||

30 ஸாதிபூ-தாதிதைவம்—மாம்—ஸாதியஜ்ஞம்—ச—யே—விது: |
ப்ரயாணகாலே-அபி—ச—மாம்-தே-விது:—யுக்தசேதஸ:

யெ	எவர்கள்
உாம்	என்னை
ஸாதிஹூதாதிதெவம்	அதிபூத அதிதேய்வத்தோடு கூடினவனுகவும்
ஸாதியஜ்ஞ	அதியஜ்ஞத்துடன் கூடினவனுகவும்
விஷு:	அறிகிருர்களோ
தெ	அவர்கள்
ஷூயாணகாலெவி ச	மரணகாலத்திலும்
யுக்தவெதஸ:	மனம் ஒருநிலைப்பட்டவர்களாய்
உாம் விஷு:	என்னை அறிக்ருர்கள்.

எவர்கள் அதிபூத, அதிதெய்வங்களுடன் கூடினவும், அதியக்ஞத்துடன் கூடினவுமான வென்னை யறிகிருர்களோ, அவர்கள் மரணகாலத்திலும், ஸமாஹித சித்தமுள்ளவர்களாய் அதாவது என்னிடத்தில் மனதை வைத்தவர்களாய், என்னை யறிகிருர்கள்.

(ராமாநுஜர்) "ஜரா உரண மொக்ஷாய—பிரகிருதி விமுக்த ஆத்ம தரிசனத்தின் பொருட்டு" முயலுகிறவர்கள் என்று முந்திய சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறவர்கள், கர்மம் அத்தியாத்மம், பிரம்மம், இவைகளையறிய முயலுகிருர்கள். சிலர் ஐசுவரியத்தையடையும் பொருட்டு(ஸாதிஹூதம்) ஸாதிபூதனும் (ஸாதிதெவம்) ஸாதிதெய்வனுமான என்னை அறியமுயலுகிருர்கள். இந்த இரு வகையாரும், ஞானியும்(ஸாதியஜ்ஞம்) ஸாதியக்ஞமாகிய நாராயணனை யுபாசிக்கிறவர்களா யிருக்கிருர்கள். இம்மூவகையாரும் மரணகாலத்தில் எவ்விதமான வென்னுடைய ரூபத்தை யடைய விரும்புகிருர்களோ, அவ்விதமாயவரவர்கள் கோரும் ரூபத்தையவரவர்கள் கோரியபடி யறிகிருர்கள் (பார்க்கிருர்கள்.)

(ஸ்வா) முந்திய சுலோகத்திலு மிந்தசுலோகத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற கர்மம், அத்தியாத்மம், பிரம்மம், அதிபூதம், அதிதைவம், அதியக்ஞம், பிரயாணகாலம், இவைகள் இப்படிப்பட்டன வென்பது பகவானுல் எட்டாவது அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருப்பதைப்பார்க்க. (30)

இதி ஸ்ரீஹவவக்கீதாஸூவநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யொகஶாஸ்த்ரெ ஸ்ரீக்ருஷ்ணாஜுநஸம்வாதெ
விஜ்ஞாநயொகொநாம
ஸப்தமொऽத்யாயஃ
ஸ்ரீக்ருஷ்ணாயவரப்ரஹ்மணெ நமஃ

விக்ஞானயோகமென்கிற ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீரஸ்து

அஷ்டமோऽத்⁴யாய:

எட்டாவது அத்தியாயம்.

அப்யாஸ யோகம்.

அர்ஜுந உவாச

க கிம் தத்³ ப்³ரஹ்ம கிமத்⁴யாத்மம் கிம் கர்ம புருஷோத்தம ।
அதி⁴பூ⁴தம் ச கிம் ப்ரோக்தமதி⁴தை³வம் கிமுச்யதே ॥

1 கிம்—தத்—ப்³ரஹ்ம—கிம்—அத்⁴யாத்மம்—கிம்—கர்ம—புருஷோத்தம ।
அதி⁴பூ⁴தம்-ச-கிம்-ப்ரோக்தம்-அதி⁴தைவம்—கிம்—உச்யதே

அர்ஜுந உவாச	அர்ஜுனன் சொன்னது
ஹே புருஷோத்தம	ஓ ! புருஷர்களிலுத்தமா !
ப்ரோக்தம்	(முன்) சொல்லப்பட்ட
தத் ப்³ரஹ்ம கிம்	அந்த பிரம்மமென்பது யாது ?
அத்⁴யாத்மம் கிம்	அத்தியாத்மமென்பதுயாது?
கர்ம கிம்	கர்மமென்பது யாது ?
அதி⁴பூ⁴தம் கிம்	அதிபூதமென்பது யாது ?
அதி⁴தை³வம் ச கிம் உச்யதே	அதிதெய்வமென்று எது சொல் லப்படுகிறது ?

அர்ஜுனன் சொன்னது. ஓ ! புருஷோத்தமா ! முன்சொன்ன அந்த பிரம்மமென்பதுயாது ? அத்தியாத்ம மென்பதுயாது ? கர்மமென்பது யாது ? அதிபூதமென்பதுயாது ? அதிதெய்வமென்று எது சொல்லப்படு கிறது ?

(சங்கரர்) பகவான், அர்ஜுனன் வினவுதற்குக் காரணமான விஷயங்களை முன் 7-வது அத்தியாய கடைசியில் 'தே ப்³ரஹ்ம தத்³விது³: க்ருத்ஸ்நமத்⁴யாத்மம்' என்று உபதேசித்தார். ஆகவே அவற்றை அர்ஜுனன் கேட்கும்பொருட்டு இதைச் சொல்லுகிறுன்.

(ராமாநுஜர்) பிரகிருதி விமுக்தாத்ம த்ரிசனத்தின்பொருட்டு முயலுகிறவர்கள் அறியவேண்டிய பிரம்மம், அத்தியாத்மம், கர்மம், இவை

கள் எப்படிப்பட்டவை? ஐசுவரியாதிகளைக் கோருகிறவர்கள் அறிய முயலுகிற அதிபூதம், அதிதெய்வம் எப்படிப்பட்டவை? மூவகையாரும் அறிய வேண்டிய அதியஜ்ஞ சப்தத்திற்கு விஷயமானவர் யார்? அவர் சுவபாவமெப்படிப்பட்டது? இம் மூவகையாராலும் மரணகாலத்தில் நீர் எப்படியறியப்பட வேண்டியவர்? (1)

உ அதியஜ்ஞ: கதம் கோऽத்ர தேஹேऽஸ்மிந் மதுஸூதந ।
ப்ரயாணகாலே ச கதம் ஜ்ஞேயோऽஸி நியதாத்மபி: ॥

2 அதியஜ்ஞ:-கதம்-க:-அத்ர-தேஹே-அஸ்மிந்-மதுஸூதந ।
ப்ரயாணகாலே-ச-கதம்-ஜ்ஞேய:-அஸி-நியதாத்மபி:

மதுஸூதந	ஓ! மதுசூதனா!
அதியஜ்ஞ:	அதியஜ்ஞம் என்பது
அத்ர தேஹே க:	இந்த சரீரத்தில் யாது?
அஸ்மிந்	இதில் (இந்த தேகத்தில்)
கதம்	எவ்வாறு (சிந்திக்கக் கூடியவன்)
ப்ரயாண காலே ச	மரண காலத்திலும்
நியதாத்மபி: கதம்	மனதையடக்கினவர்களாலே எவ்வாறு
ஜ்ஞேய: அஸி	அறியத் தகுந்தவராகிறீர்

ஓ! மதுசூதனா! அதியஜ்ஞமென்பது இந்த சரீரத்தில் யாது? இதில், அதாவது, இந்த தேகத்தில், அதியஜ்ஞன் எவ்வாறு சிந்திக்கக் கூடியவன்? அன்றியும் மனம் ஒரு நிலைப்பட்டவர்களாலே, மரண ஸமயத்திலும் நீங்கள் எவ்வாறு அறியத்தக்கவர் ஆகிறீர்?

(இராகவேந்திரர்) அதியஜ்ஞ:—அதியஜ்ஞன், க:—யார்? அதியஜ்ஞ:—அதியக்ஞன், கதம்—எப்படிப்பட்டவன்? இவ்விரண்டுஞ் சேர்ந்து எட்டுவிதக் கேள்வியாகிறது. முதல்சுலோகம் சுவரூபத்தைப்பற்றிய கேள்வி. இந்த சுலோகம் தருமத்தைப்பற்றிய கேள்வி. (2)

ஸ்ரீ பகவாநுவாச

3 அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம் ஸ்வபாவோऽத்யாத்மமுச்யதே ।
பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித: ॥

3 அக்ஷரம்—ப்ரஹ்ம-பரமம்—ஸ்வபாவ:—அத்யாத்மம்—உச்யதே ।
பூதபாவோத்பவகர:—விஸர்க:-கர்மஸம்ஜ்ஞித:

ஸ்ரீ பகவாநுவாச	ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொன்னது

अक्षरं	நாசமற்றதாயும்
परमं	மேலானதாயுமிருப்பது
ब्रह्म	ப்ரஹ்மம்
स्वभावोऽध्यात्मं उच्यते	ஸ்வபாவம் (ப்ரஹ்மம் ஜீவஸ்வரூபமாயிருத்தலே) அத்தியாத்ம மென்று சொல்லப்படுகிறது
भूतभावोद्भवकरः विसर्गः	பூதங்களாகிய வஸ்துக்களுக்கு உத்பத்தியைச் செய்யும் யாகம் முதலிய தியாகமானது
कर्मसंज्ञितः	கர்மமென்னும் பெயருடையது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொன்னது. அழியாததாயும் மேலானதாயுமிருப்பது, ப்ரஹ்மம். அந்த ப்ரஹ்மமானது தேகம் தோறும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாயிருத்தலே அதாவது ஜீவஸ்வரூபமாயிருத்தலே அத்யாத்மம் என்கிறார்கள். பூதங்களாகிய ஸ்தாவரஜங்கம வஸ்துகளுக்கு, உத்பத்தியை உண்டாக்குவதாகிய, தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் யாகம் ஹோமம் முதலிய பரித்தியாகமானது, கர்மம் என்கிற பெயருடையது.

(சங்கரபாஷ்யம்) மேல்கண்ட இந்தக் கேள்விகளை விளக்குவதற்காக, அதாவது அவற்றின் விடைகளை உறுதியாக உணர்த்தும் பொருட்டு ஸ்ரீ பகவான் இந்த (3, 4, 5) ஸுலோகங்களை அருளிச்செய்கிறார்:—

(1) 'ப்ரஹ்மம்' என்பது, அழியாதது, அக்ஷரம்-அது பரமாத்மா. 'एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि' "கார்க்கி! இந்த அழியாப் பொருளினுடைய கட்டளையினாலன்றோ "(சூரியனும் சந்திரனும், மண்ணும் விண்ணும் நிலைபெற்று நிற்கின்றன)" என்கிற (ப்ரஹதாரண்யகம் 5-வது அத்தியாயம், 8-வது ப்ராம்மணம், 9-வது) சுருதியினால் அறிக, 'ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म' என்று பின்வருகிற, 13-வது ஸுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும் இங்கு 'அக்ஷரம்' என்பதற்கு, 'ஓங்காரம்' என்றுபொருள் கொள்ளக்கூடாது. ஏனெனில் ப்ரஹ்மம் என்னும் பெயரால் ஓங்காரத்தை விசேஷித்தலின் என்க. அன்றியும், 'परमं' 'மேலானது' என்னும் விசேஷணமானது, ஓங்காரம் முதலியவற்றினும் மேம்பட்ட அழிவில்லா ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலேதான் நன்குப் பொருந்தியுள்ளது.

(2) அத்யாத்மம்:— அந்தப்ரஹ்மமானது தேகம் தோறும் உள்ளேயுள்ள பிரத்தியகாத்மாவா யிருத்தலே அத்தியாத்மம் என்கிறார்கள். சரீரத்

தைப்பற்றி உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகத் தலைப்பட்டு, முடிவிலே உண்மையான ப்ரஹ்மமாகவேயுள்ள பொருளானது அத்யாத்மம் என்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்றது. அத்யாத்மம் என்றால் உடம்பிலிருப்பது, தேகத்தையிருப்பிடமாயுடைத்தான தெதுவோ அந்த ஜீவஸ்வபாவம்.

(3) விஸர்க:—அதாவது தேவதைகளைக் குறித்து சரு, புரோடாசம் முதலிய பொருள்களைக் கொடுத்தல். (அதுதான்) ஸ்தாவர ஜங்கமப்பொருள்களை உண்டாக்குவது. ஆகவே, இந்தத் தியாகமென்னும் யாகமானது கர்மமென்னும் பெயருடைத்து, அதாவது கர்மமென்னும் சொல்லால் கூறப்படுவது. வித்தாயுள்ள இதிலிருந்தன்றோ ஸ்தாவர ஜங்கமப் பொருள்கள் மழை முதலிய கிரமத்தால் உண்டாகின்றன.

(ஸ்ரீதரர்) ஸ்வபாவ:—தேகத்தை யாசிரத்து அல்லது அநுசரித்துக் கொண்டும், நான் செய்கிறேன், நானனுபவிக்கிறேன், என்பது முதலிய அபிமானத்தைக் கொண்டும், விளங்குகிற பிரம்மத்தினுடைய அம்சமாகிய ஜீவஸ்வரூபமானது சுவபாவம். அந்த சுவபாவந்தான் அத்தியாத்மம், பூதபாவோத்பவகர: — பூதம் — வஸ்துக்களுக்கு, பாவ: — உற்பத்தி உத்பவ: — விருத்தி, கர: — உண்டுபண்ணுகிற. விஸர்க: — தேவதைகளையுத்தேசித்து மந்திர பூர்வமாய் யஞ்ஞத்தில் கொடுக்கப்படும் ஆகுதிதான் கர்மம்.

(ராமாநுஜர்) அக்ஷரம் - நாசமற்ற க்ஷேத்திரஜ்ஞ சமஷ்டி ரூபமான, பரமம் — பிரகிருதி விமுக்தாத்ம ஜீவ ஸ்ரூபமானது, ப்ரஹ்ம - பிரம்மமென்று சொல்லப்படுகிறது, (அதாவது முக்தஜீவஸ்வரூபம்.)
ஸ்வபாவ: — பிரக்ருதி, அத்யாத்மம் - ஜீவனுக்கு சாதகமாயிருக்கிற சூக்ஷ்ம பூதங்கள். அதாவது, ஆத்மாவல்லாதவும் ஆத்மாவை யொட்டியு மிருக்கிற பூதசூக்ஷ்மாதிகள். இது தான் அத்தியாத்மம்.
பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித: - பூதபாவ: — மனுஷிய, பசு, பக்ஷியாதிகளுடைய, உத்பவகர: — உற்பத்தியைச் செய்கிற, விஸர்க: — புருஷ சம்பந்தத்தினை லுண்டாகிற ரேதஸ் ஸ்கலனமானது, கர்மஸம்ஜ்ஞித: - கர்மமென்று சொல்லப்படுகிறது. இம்மூன்றும் முமுக்ஷுக்க ளறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு சொல்லப்பட்டது. ஏனென்றால், முதலிற் சொன்ன முக்த ஜீவசுவருபத்தை யடையவும், பிந்திச் சொன்ன இரண்டையும் விடவும் வேண்டியதென்பதை முமுக்ஷுக்க ளறியவேண்டியவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

(இராகவேந்திரர்) உத்தமமானவும் நாசமற்றவுமான விஷ்ணுவே ப்ரஹ்மம்.

ஜீவனுக்குச் சேர்ந்த வஸ்துவானது, ஸ்வபாவம் - அதாவது, அவனுக்குபகாரமான தேகேந்திரியாந்தக்கரண முதலியவைகள். இதுதான் அத்தியாத்மமென்று சொல்லப்படுகிறது. அல்லது ஜீவனுடைய நிலையான இருப்பே ஸ்வபாவம், அதுதான் அத்தியாத்மம்.

பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித: — பூத ஜீவர்களுக்கும், பாவ — ஜட பதார்த்தங்களுக்கும், உத்பவ - உற்பத்தியை, கர: — செய்கிற, விஸர்க: — ஈசுவரசிருஷ்டியானது, கர்ம ஸம்ஜ்ஞித: — கர்மமென்று சொல்லப்படுகிறது. (3)

ஸ்ரீ அதிபூதம் க்ஷரோ பாவ: புருஷஸ்சாதிதைவதம் ।
அதியஜ்ஞோऽஹமேவாத்ர தேஹே தேஹப்ருதாம் வர ॥

4 அதிபூதம்(1)–க்ஷர:–பாவ:-புருஷ:–ச–அதிதைவதம்(2) |
அதியஜ்ஞ:(3)–அஹம்-ஏவ–அத்ர-தேஹே-தேஹப்ருதாம்வர

பாவ: க்ஷர:	உண்டாய் நசிக்கிற வஸ்துக்கள்
அதிபூதம்	அதிபூதம் என்பது
புருஷ:	சரீரத்திலும் தங்கியிருப்பவன்
அதிதைவதம்	அதி தைவமென்பது
தேஹப்ருதாம்வர	தேகத்தையுடையவரில்உத்தமனே!
அத்ர தேஹே	இந்த தேகத்தில்
அஹமேவ அதியஜ்ஞ:	நானே தான் அதியஜ்ஞன்

உண்டாய் நாசமடைகின்ற வஸ்துக்கள், அதிபூதம் என்று சொல்லப்படுவது. புருஷன், அதாவது சரீரத்தில் தங்கியிருப்பவன், அதிதைவம் எனப்படுகிறான். தேகத்தை தரித்திருப்பவரில் உத்தமமான ஓ! அர்ஜுனா! இந்த சரீரத்தில் நானேதான் அதியஜ்ஞன் என்று சொல்லப்படுபவன். அதாவது இந்த சரீரத்தால் செய்து முடிக்கத்தக்க எந்த யாகமுள்ளதோ அதற்கு வாசுதேவனான நான் தான் யஜ்ஞதேவதை.

---

(1) அதிபூதம் — பிறப்பு இறப்புள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் அதிபூதம் (சங்கரர்); நாசமடையத்தக்க தேகாதிகள் அதிபூதம் (ஸ்ரீதரர்); ஐசுவரியத்தைத் தேடுகிற ஜனங்களினால் அறியவேண்டியதாய் சொல்லப்பட்ட அதிபூதமானது அழியத்தக்கதாயும், பஞ்ச மகாபூதங்களிலிருக்கிறதாயும், பஞ்சமகாபூதங்களினு லுண்டானதாயுமுள்ள, ஸ்தூல சப்த ஸ்பரிசாதிகள் (ராமாநுஜர்); நாசமடையத்தக்க சகலவஸ்துக்களும் அதிபூதமென்று சொல்லப்படுகின்றன. ஏனென்றால், அந்தச் சகல வஸ்துக்களும்

ஜீவனைச் சேர்ந்தவைகளே. ஜீவனுக்குபயோக மில்லாத வஸ்துக்களொன்று மில்லை என்பது தாத்பரியம் (மத்வர்).

(2) அதிதைவதம்— சூரியமண்டலத்தி லிருக்கிறவனும் இந்திராதிகளைப் பிரேரேபிக்கப்பட்டவனுமுள்ள ஹிரண்யகர்ப்பனே அதிதெய்வதம் (சங்கரர்); சூரியமண்டலத்தி லிருக்கிறவனும், தன்னுடைய அம்சங்களான தேவதைகளுக்கு அதிபதியா யிருக்கிறவனுமான (பிரம்மா) விராடபுருஷனே அதிதெய்வம் (ஸ்ரீதரர்); பிரம்மாதி தேவதைகளுக்கு மேற்பட்டவனும், அவர்கள் அனுபவிக்கிற விஷயங்களை விட விசேஷமான விஷயங்களை யனுபவிக்கிறவனுமுள்ள புருஷனே அதிதெய்வம் (ராமாநுஜர்); தேவேந்திரன்முதலான தேவதைகளுக்கு அதிபதியான பிரம்மாவே அதிதெய்வதம். அல்லது ஜீவாபிமானியான சங்கர்ஷண மூர்த்தியே (மத்வர்).

(3) அதியஜ்ஞ:—தேகங்களினாலே நடத்தப்படுகிற யக்ஞங்களுக்கு அபிமானியான விஷ்ணு அதியஜ்ஞன், அவனே நான் (சங்கரர்); தேகத்திலே அந்தரியாமியாயிருந்து கொண்டு யஜ்ஞத்தில் பிரவிருத்திக்கும்படி ஏவுகிறவனும் பலனைக்கொடுப்பவனும் இருக்கிற நானே அதியஜ்ஞன் (ஸ்ரீதரர்); இந்திராதி தேவதைகளுக்குச் சரீரியானவும் சகல யஜ்ஞங்களினாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவுமான நானே அதியஜ்ஞன் (ராமாநுஜர்); சகல தேகத்திலும் அந்தரியாமியாயிருக்கிற நான் யஜ்ஞபலனைப் புஜிக்கிறவனானதால் நானே அதியஜ்ஞன். இவன்றான், அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம்—என்ற பரமாத்மா. அதியஜ்ஞன் எப்படிப்பட்டவன்? அவன்யார்? என்ற கேழ்விகளுக்கு இதினால் பதில்சொல்லப்பட்டதாக கிரகிக்கவேண்டியது. (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரபாஷ்யம்) அதிபூதம் என்பது பிராணிவர்க்கத்தைப்பற்றி நிற்பது. அது யாது என்றால் அழியும் பொருள். பிறப்பற்ற எல்லாப்பொருளும் என்றபடி. புருஷன் என்றால் எதையும் நிரம்ப வியாபித்திருப்பவன் அல்லது சரீரத்தில் தங்கி யிருப்பவன். சூரியமண்டலத்திலுள்ள ஹிரண்யகர்பன், எல்லாப் பிராணிகளுடைய இந்திரியங்களுக்கு அருள்புரிபவன். அதாவது அவ்விந்திரியங்களை செம்மையான நிலையிலே நிறுத்துபவன். அவன்தான் அதிதைவம் என்க. அதியஜ்ஞம் என்பது எல்லா யாகங்களையும் அபிமானிக்கின்ற விஷ்ணு என்னும் தேவதை.

' யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு: — யஜ்ஞமே விஷ்ணு " என்னும் சுருதியினால் காண்க. அந்த விஷ்ணுவே நான்-தான். இந்த சரீரத்தில் எந்த யாகம் உள்ளதோ அதற்கு நான் யஜ்ஞதேவதை. யாகமானது, சரீரத்தால் செய்து முடிக்கத் தக்கதாதலின், சரீரத்தோடு ஒற்றிருப்பதாம்; ஆகவே சரீரத்தை இடமாகக்கொண்டது. சரீரத்திலே தங்கியிருப்பதென்க. (4)

———

(ரு) அந்தகாலே ச மாமேவ ஸ்மரந் முக்த்வா கலேவரம் |
யஃ ப்ரயாதி ஸ மத்பாவம் யாதி நாஸ்த்யத்ர ஸம்ஶயஃ ||

5 அந்தகாலே–ச–[1]–மாம்–ஏவ–ஸ்மரந்–முக்த்வா–கலேவரம் |
யः–ப்ரயாதி–ஸः–[2]மத்பாவம்–யாதி–நாஸ்தி–அத்ர–ஸம்ஶயः

யஃ அந்தகாலே ச	எவன் அந்தியகாலத்திலும்
மாமேவ ஸ்மரந்	என்னையே ஸ்மரிக்கிறவனாய்
முக்த்வா கலேவரம்	சரீரத்தை விட்டு
ப்ரயாதி	போகிறானோ
ஸஃ மத்பாவம் யாதி	அவன் என் சுவரூபத்தைஅடைகிறான்
அத்ர ஸம்ஶயஃ நாஸ்தி	இதில் சந்தேகம் இல்லை.

எவன் மரணகாலத்தில் என்னையே நினைக்கிறவனாய் சரீரத்தை விட்டுப் போகின்றானோ அவன் என் சுவரூபத்தை அடைகிறான். இதில் சந்தேகமில்லை. அதாவது என்னிலையை அடைவானோ அடையமாட்டானோ என்னும் விஷயத்தில் சந்தேகமில்லை.

(1) மாம்—பரமேஸ்வரனாயும், விஷ்ணுவாயுமிருக்கிற என்னையே (சங்கரர்); அந்தர்யாமி ரூபமாயிருக்கிற பரமேஸ்வரனாகிய என்னையே (ஸ்ரீதரர்).

(2) மத்பாவம்— விஷ்ணுவினுடைய (எங்குமுள்ள பொருளினுடைய) உண்மைநிலையை (சங்கரர்); என்னை எவ்வித சுவரூபமாய் ஸ்மரிக்கிறானோ அதைப் போலொத்த ஆகாரத்தை (ராமாநுஜர்), என்னிடத்தில் நித்தியானந்தமான இருப்பை (மத்வர்). (5)

சா யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம் த்யஜத்யந்தே கலேவரம் |
தம் தமேவைதி கௌந்தேய ஸதா தத்பாவபாவிதஃ ||

6 யம்–யம்–வா–அபி–ஸ்மரந்–பாவம்-த்யஜதி–அந்தே–கலேவரம் |
தம்-தம்-ஏவ-ஏதி–கௌந்தேய–ஸதா-தத்பாவபாவிதः

ஹே கௌந்தேய	ஓ! குந்திபுத்திரா!
(யஃ) அந்தே	எவன் அந்தியகாலத்தில்
யம் யம் வாபி	எந்தெந்த
பாவம் ஸ்மரந்	பொருளை ஸ்மரிக்கிறவனாய்
கலேவரம் த்யஜதி	தேகத்தை விடுகின்றானோ
(ஸஃ) ஸதா	அவன்எப்பொழுதும்
தத்பாவபாவிதஃ	அதனையே சிந்திப்பவனாய்
தம் தமேவ ஏதி	அதனையே அடைகிறான்.

ஓ! குந்திபுத்திரா! எவன் அந்தியகாலத்தில் எந்தெந்த வஸ்துவை ஸ்மரித்தவனாய் தேகத்தை விடுகின்றானோ, அவன் எப்போதும் அந்தந்த பாவத்தின் ஸ்மரணையோடு கூடினவனாய் அந்தந்த பாவத்தையே யடைகிறான்.

(சங்கரர்.) மேல்சொன்ன இந்த நியமமானது என்னைப்பற்றி மாத்திரம் உள்ளதல்ல. மற்ற எல்லா பாவங்களுக்கும் இதே நியமம்தான் என்பது சொல்லப்படுகிறது. பாவம் என்றால் தேவதா விசேஷம்—ஒருவன் யாதாயினும் ஓர் விசேஷ தெய்வத்தை, பிராணன் தேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்து போகுங்காலத்திலே சிந்தித்துக்கொண்டு மரண மடைகிறானோ அவன் அந்தத்தெய்வ விஷயமான வாசனையை இடைவிடாது ஸ்மரித்து அப்பியாஸம் செய்து கொண்டவனாய் அத்தையே அடைகிறான். அதாவது நினைத்த பொருளையேயன்றி வேறொரு பொருளை அடைவதில்லை என்க.

(ஸ்ரீதரர்) எவன், மரண காலத்தில் ஈசுவரத் தியானமன்றியில் தேவதைகள், (மனுஷியாள், மிருகங்கள்,) முதலிய எந்த ரூபத்தில் மனதை வைக்கிறானோ, அல்லது மனதிலே எந்த ரூபத்தை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறானோ, அந்த மாதிரியான தேகந்தான் அடுத்த ஜன்மத்தி லுண்டாகுமென்பது கருத்து. இராகவேந்திரரிந்த அபிப்பிராயத்தை ஆதரிக்கிறார்.

(ஸ்வா) மரண காலத்தில் மானை ஸ்மரித்த ஜடபரதருக்கு மான் ஜன்மம் வந்ததை இதற்கு திருஷ்டாந்தமாய்க் கொள்ளலாம். (விஷ்ணுபுராணம் இரண்டாவது அம்சம், 13—வது அத்தியாயம், 32, 33-சுலோகங்களைப்பார்க்க). பரமாத்ம ஸ்மரணையாவது தேவதா ஸ்மரணையாவது ஒருவனுக்கு அந்திய காலத்தி லுண்டாக வேண்டுமானால், ஸதாகாலத்திலும் ஸ்மரணைசெய்து அப்பியாசப்படுத்தியிருந்தா லன்றியி லுண்டாகமாட்டாது. அந்தியகாலத்தில் பரமாத்ம ஸ்மரணை எவனுக்குண்டாகிறதோ அவனுக்கு மறுபடி ஜனனமென்பது கிடையாதாகையால் முமுக்ஷுவான ஒவ்வொருவனும் எப்போதும் பரமாத்மாவை பஜித்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டியது அவசியம். (6)

எ தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாமநுஸ்மர யுத்ய ச ।
மய்யர்பிதமனோபுத்திர் மாமேவைஷ்யஸ்யஸம்ஶய: ॥

7 தஸ்மாத்—ஸர்வேஷு—காலேஷு—மாம்-அனுஸ்மர—யுத்ய(1)-ச |
மயி-அர்பிதமனோபுத்தி:-மாம்-ஏவ-ஏஷ்யஸி—அஸம்ஶய:

தஸ்மாத்	ஆகையினாலே
ஸர்வேஷு காலேஷு	எல்லாக்காலங்களிலும்
மாம் அனுஸ்மர	என்னை ஸ்மரித்துக் கொண்டிரு

யுத்⁴ய ச	யுத்தத்தையுஞ்செய்
மயி	என்னிடத்தில்
அர்பிதமநோபு³த்³தி⁴:	மனசு புத்தி இவைகளை வைத்தவனாக
மாமேவ	என்னையே
ஏஷ்யஸி	அடைவாய்
அஸம்ஶய:	ஸம்சயமில்லை.

(என்னிடத்தில் எப்போதும் மனதை வைத்துக்கொண் டிருப்பவன் மரணகாலத்திலும் என்னிடத்திலே மனதுள்ளவனாக விருப்பான்) ஆகையினாலே எல்லாக் காலங்களிலும் என்னை ஸ்மரித்துக் கொண்டிரு. யுத்தத்தையுஞ்செய். என்னிடத்தில் மனசு புத்தி இவைகளை வைத்தவனாக வானால், என்னையே யடைவாய் ஸம்சயமில்லை.

அஸம்ஶயம் என்றும் பாடம், அர்த்த பேதமில்லை (இராகவேந்திரர்)

(1)யுத்⁴ய ச — யுத்தத்தையும், நித்தியநைமித்திக கர்மங்களையுஞ்செய்.

(சங்கரர்.) மரணகாலத்தில் கடைசியாயுள்ள பாவனம் அதாவது எண்ணமானது, அடுத்த தேகத்தை அடைவதற்கு இவ்வாறு காரணமாகின்றது, இனி வரும் சரீரம் இன்ன தென்பதை நிச்சயப் படுத்துகின்றது, என்கிற இந்தக் காரணத்தினால், நீ எப்பொழுதும் சாஸ்திரப்படி என்னை தியானம் செய்யவேண்டும். அன்றியும் சுவதர்மமாகிய யுத்தத்தையும் செய்ய வேண்டும். நீ வாசுதேவனான என்னிடத்தே மனதையும் புத்தியையும் வைத்தவனாய்க் கொண்டு நீ தியானம்செய்த பிரகாரம் என்னையே வந்தடைவாய். இதில் ஸம்சயமில்லை.

(ராமாநுஜர்) எக்காலத்திலு மென்னையே ஸ்மரித்துக் கொண்டிருவென்று பகவானால் சொல்லப்பட்டது. பகவானிடத்தில் எப்போதும் மனதை வைத்துக்கொண் டிருக்கவேண்டியதானதினால், இனி யுத்தஞ் செய்ய வேண்டியதில்லை யென்பதாக அர்ச்சுனன் எண்ணுவானென்று நினைத்து, நீ என்னை ஸ்மரித்துக்கொண்டே யுத்தத்தைக் செய்யென்று பகவான் சொன்னார். எப்படி யும்மை ஸ்மரித்துக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்கிறதென்று கேட்பாயானால், யுத்தம் முதலிய செய்கையினா லுண்டாகும் ஜயாபஜயத்தில் மனதை வைக்காமல் ஈசுவர கைங்கரியமாக ஸ்மரித்துக் கொண்டு யுத்தஞ்செய் என்பது கருத்து. (7)

அ அப்⁴யாஸயோக³யுக்தேந சேதஸா நாந்யகா³மிநா ।
பரமம் புருஷம் தி³வ்யம் யாதி பார்தா²நுசிந்தயந் ॥

8 அப்⁴யாஸயோக³யுக்தேந[1]-சேதஸா-ந-அந்யகா³மிநா |
பரமம்-புருஷம்-[2]தி³வ்யம்-யாதி-பார்த²-அநுசிந்தயந்

ஹே பார்த²	ஓ! பார்த்தா!
அப்⁴யாஸயோக³யுக்தேந	அப்யாஸ மென்னும் யோகத்தோடு கூடி
நாந்யகா³மிநா	வேறு விஷயங்களில் பிரவேசமற்ற
சேதஸா	மனதினாலே
தி³வ்யம்	பிரகாச ரூபமான
பரமம் புருஷம்	பரமபுருஷனை
அநுசிந்தயந்	தியானிக்கிறவன்
(தமேவ) யாதி	அவனையே அடைகிறான்.

ஓ! பார்த்தா! அப்பியாசமாகிற யோகத்தோடு கூடியவும், வேறு விஷயங்களில் பிரவேசமற்றவுமான மனதினாலே பிரகாசரூபமான பரம புருஷனை (பிரம்மத்தை) கிரமப்படி தியானிக்கிறவன், அந்த பரம புருஷனையே அடைகிறான்.

---

(1) அப்⁴யாஸ யோக³யுக்தேந—முதலில் எந்த வஸ்துவை தியானஞ் செய்யத் தொடங்கினானோ, அதையே விடாமல் தியானிப்பதுதான் அப்பியாசம். இதுவே யடைகிறதற்குபாயமாகிறது (ஸ்ரீதரர்). நித்திய நைமத்திக கர்மானுஷ்டானங்களுக்கு விரோதமில்லாத காலங்களில், தான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற மூர்த்தியைத்தியானஞ்செய்ய மனதைப் பழக்குவது அப்யாசம், அந்த மூர்த்தித்தியானமே யோகம். (ராமானுஜர்).

12-வது அத்யாயம் சுலோ. 9-வது, பார்க்க.

(2) புருஷம்—சூரியமண்டல மத்தியிலுள்ள புருஷனை (சங்கரர்); நாராயணனாகிய என்னை, அநுசிந்தயந்—அந்தியகாலத்தில் ஸ்மரிக்கிறவன்: எனக்கு சமானமான ரூபத்தை, யாதி—அடைகிறான். (ராமானுஜர்)

(சங்கரர்) அப்யாஸமென்பது சித்தத்தை வைத்திருப்பதற்கு இடமாயுள்ள என்னை மாத்திரம்பற்றிய ஒரே எண்ணமானது அடுத்தடுத்து இடையே வேறு எண்ணம் உதிக்காமல், தொடர்ச்சியாகவருவது. அதுவே தான் யோகமென்பது. யோகியினுடைய சித்தமானது இந்த அப்யாஸத்தையே மேற்கொண்டது. எல்லாவற்றிலும் மேலானவனாய் சூர்ய மண்டலத்திலுள்ள, அதாவது அங்கு விசேஷமாய் விளங்குகின்ற புருஷனை வேறு விஷயங்களிற் செல்லும் வழக்கமில்லாத அந்த மனதினால், சாஸ்திரம், ஆசாரியர் இவர்களுடைய உபதேசத்தின்படி த்யானம் செய்கிறவன் அப்புருஷனையே அடைகிறான்.

(ஸூ) இந்த சுலோகத்தை முந்திய சுலோகத்துடன் ஓட்டிப் பொருள்செய்தால், மனதை ஈசுவரத்தியானத்தில் நிறுத்தப் பழகினவன், வேறு விஷயங்களில் பிரவேசித்தபோதிலும், மனது ஈசுவரத்தியானத்திலேயே யிருக்குமென்கிற அர்த்தங் கிடைக்கிறது. (8)

---

௯ கவிம் புராணமநுஸாஸிதாரமணோரணீயாம்ஸமநுஸ்மரேத்ய: | ஸர்வஸ்ய தாதாரமசிந்த்யரூபமாதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் ||

9 கவிம்-புராணம்–அநுஶாஸிதாரம்(1)-அணோ:–அணீயாம்ஸம்(2)–அநுஸ்மரேத்–ய: | ஸர்வஸ்ய-தாதாரம்(3)–அசிந்த்யரூபம்(4)–ஆதித்யவர்ணம் (5)–தமஸ:(6)-பரஸ்தாத்

ய:	எவன்
கவிம்	கவியாய் (முற்றுமுணர்ந்தவனும்)
புராணம்	அநாதிகாலமாயுள்ளவனாய்
அநுஶாஸிதாரம்	ஸகல ஜகத்தையுமாளுபவனாய்
அணோ:	அணுவைக் காட்டிலும்
அணீயாம்ஸம்	அதிசூக்ஷ்மமாய்
ஸர்வஸ்ய தாதாரம்	ஸகலத்தையும் அமைப்பவனாய்
அசிந்த்யரூபம்	சிந்திக்கமுடியாத ரூபமுடையவனாய்
ஆதித்யவர்ணம்	சூர்யனைப்போல் ஒளியுடையவனாய்
தமஸ: பரஸ்தாத்	அஞ்ஞான இருட்டைக் கடந்தவனாயிருப்
அநுஸ்மரேத்	பவனை இடைவிடாமல் ஸ்மரிக்கிறானோ
ஸ: தம் யாதி	அவன் அவ்வித புருஷனை அடைகிறான்.

முற்று முணர்ந்தவனும் அநாதிகாலமாயுள்ளவனும் ஸகல ஜகத்தையும் ஆளுபவனும் அணுவைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான அணுவாயும், ஸகலத்தையும் அமைப்பவனும் அதாவது ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் கர்மங்களின் பலனை பாகித்துக் கொடுப்பவனும், இப்படிப்பட்ட ரூபமுடையவனென்று சிந்திக்க முடியாதவனும், சூர்யனுடைய ஒளியைப்போன்ற நித்திய அறிவு ஒளியையுடையவனும், அஜ்ஞான மென்னும் இருட்டைக் கடந்து நிற்பவனும் இருப்பவனை எவனொருவன் இடைவிடாது தியானிக்கிறானோ அவன், அப்படிப்பட்ட புருஷனைச் சிந்திக்கிறவனாய்க் கொண்டு அவ்வித புருஷனையே அடைகிறான்.

---

(1) அநுஶாஸிதாரம்—சகலலோக நியாமகன் (இராகவேந்திரர்.)

(2) அணீயாம்ஸம்— ஜீவனைப்பார்க்கிலும் அணுவாயிருக்கிறவன் (ராமாநுஜர்).

(3) தாதாரம்–சகல கருமங்களின் பலன்களையும் பாகித்துக் கொடுப்பவன் (சங்கரர்); சகலப் பிரபஞ்சங்களையும் சிருஷ்டிக்கிறவன் (ராமாநுஜர்); சகலப் பிரபஞ்சங்களையும் தரிக்கிறவும், போஷிக்கிறவுமானவன் (இராகவேந்திரர்).

(4) அசிந்த்யரூபம் - பிரபஞ்ச விலக்ஷண ரூபமுடையவன் (ராமாநுஜர்).

(5) ஆதித்ய வர்ணம்—அப்பிராகிருத, சுவாபாவிக, அசாதாரண திவ்விய ரூபமுடையவன் (ராமாநுஜர்).

(6) தமஸ: பரஸ்தாத்— மோஹாந்த காரமற்றவன் (சங்கரர்); மாயையை அல்லது பிருத்திவியைக் கடந்தவன் (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரபாஷ்யம்) முன்சொன்னபடி தியானம் செய்பவன் எப்படிப்பட்ட புருஷனை அடைகிறான் என்பது சொல்லப்படுகிறது. கவி, அதாவது சென்றவை வருபவை முதலியவற்றையெல்லாம் அறியும் தன்மையன், முற்று முணர்ந்தவன், ஸகல ஜகத்தையும் ஆளுபவன், ஸகலத்தையும் அமைப்பவன் அதாவது கர்மங்கள், அவற்றின் பயன்கள் என்பனவற்றை எல்லாம், பிராணிகளுக்கு பற்பல விதமாய்ப் பகிர்ந்து கொடுப்பவன். இவனுக்கு ரூபம் உள்ளதாயினும் அது எப்படிப்பட்டதுதான் என்று ஒருவனாலும் நினைக்க முடியாதது. இவன் சூர்யனுடைய ஒளிபோன்றுள்ள நித்திய சைதந்யப் பிரகாசத்தை, நித்திய அறிவு ஒளியையுடையவன். அஜ்ஞானம் அறியாமை, என்னும் மோஹாந்த காரத்திற்கு, இருட்டிற்கு, அப்பால் நிற்பவன். எவன் ஒருவன் இப்படிப்பட்ட புருஷனை இடைவிடாமல் தியானம் செய்கின்றானோ அவன் அவனை சிந்திக்கின்றவனாய் அப்புருஷனை அடைகிறான். அநுசிந்தயந் யாதி — என்று முன் சுலோகத்தோடு (9) கூட்டுக.

---

௧0 ப்ரயாணகாலே மநஸாऽசலேந ஭க்த்யா யுக்தோ யோ஗ப³லேந சைவ । ப்⁴ருவோர்மத்⁴யே ப்ராணமாவேஶ்ய ஸம்யக் ஸ தம் பரம் புருஷமுபைதி தி³வ்யம் ॥

10. ப்ரயாண காலே-மநஸா-அசலேந–பக்த்யா–யுக்த:–யோ:–யோ஗ பலேந–ச– ஏவ | ப்ருவோ:-மத்யே–ப்ராணம்-ஆவேஶ்ய–ஸம்யக்–ஸ:-தம்-பரம்-புருஷம் -உபைதி–திவ்யம்

𑌅𑌚𑌲𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾	சஞ்சலமற்றமனதோடும்
𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾	பக்தியோடும்
𑌯𑍋𑌗𑌬𑌲𑍇𑌨	யோகபலத்தோடும்
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌃	கூடிய அவன்
𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌕𑌾𑌲𑍇	அந்திய காலத்தில்
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂	பிராணனை
𑌭𑍍𑌰𑍁𑌵𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇	இரு புருவங்களுக்கு மத்தியில்
𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑌾𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯	செவ்வையாக நிறுத்தி
𑌤𑌂𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂	(முன்சொன்ன) அந்த திவ்யமான
𑌪𑌰𑌂𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑍇𑌵	பரமபுருஷனையே
𑌉𑌪𑍈𑌤𑌿	அடைகிறான்.

சஞ்சலமற்ற மனதோடும், பக்தியோடும், யோக பலத்தோடும் கூடிய முன்சொன்ன அவன் அந்தியகாலத்தில் பிராணவாயுவை இருபுருவங்களின் மத்தியில் செவ்வையாய் நிறுத்தி, அந்த முன் சொன்ன லக்ஷணத்தை யுடைய பரமபுருஷனை அடைகிறான்.

---

(1) பரம்புருஷம்—பரமபுருஷனுடைய ஐசுவரியத்திற்குச் சமமான ஐசுவரியத்தை யுடைத்தான ரூபத்தை, ஆகாரத்தை, (ராமாநுஜர்).

(சங்கரபாஷ்யம்) யோக பலம் என்பது சித்தம் அலையாது திருடமாய் நிற்றல். அது ஸமாதியினுலாகும் ஸம்ஸ்காரம், அல்லது அப்பியாஸத்தினுலுண்டாவது. முதலில் ஹிருதயபத்மத்திலே சித்தத்தை வசப்படுத்தி, பின்பு மேலே செல்லுகின்ற 'ஸுஷும்நை' என்னும் நாடியினுல், பூமி முதலிய பஞ்சபூதங்களையும் படிப்படியாக வென்று, பிராணனை இருபுருவங்களுக்கும் மத்தியில் ஸாவதானுய் நிறுத்தி, இவ்வாறு அந்த ஞானியாகிய யோகியானவன் முன் சுலோகத்தில் சொன்ன லக்ஷணத்தோடும் ஒளி வடிவத்தையுமுடைய பரம புருஷனைச் சேருகிறான்.

(ஸ்வா.) இந்த சுலோகங்களினுல் இந்த தேகம் போனபின் உத்தமமான தேகத்தை யடையு முபாயம் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

மனது சலனமற்று ஒரு வஸ்துவையேபற்றி நிற்கவேண்டும். பக்தி (விசுவாசம் அல்லது பிரியம்) யில்லாதவஸ்துவை மனம் பற்றுதாகையால் பக்தியும் வேண்டும். அவ்விரண்டும் சிலசில காலத்திலிருந்தால் அது மரணகாலத்தில் உதவுவது அசாத்தியமாகையால், பலமானதும் ஸ்திரமானதுமாகிய நீண்டகால அப்பியாசம் வேண்டும். பிராணவாயுவை (மற்ற வாயுக்களும் அதற்குளடக்கம்) தடுத்து நிறுத்தினுலன்றி தியானம் நிலைக்கா

தாகையால் வாயுக்களைத்தடுத்து புருவத்தின் மத்தியில் நிறுத்தவேண்டும். இவ்வளவு பிரயாசைப்பட்டும் தியானவஸ்து அர்ப தேவதையானால் புனர் ஜனனமில்லாத ஆனந்தானுபவ மிராதாகையால் இந்த சுலோகங்களில் சொல்லப்படுகிற உத்தம குணங்களையுடைய (பிர்ம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்களாகிய) சகுண பிர்ம்மோபாசனையா யிருக்கவேண்டும். இந்த உபாசனையினால் உபாசிக்கிற சகுணபிர்ம்ம சுவரூபத்தை யடைகிறான். அந்த சுவரூபத்துடன் ஆனந்தத்தை அனுபவித்து பிறகு மோக்ஷமடைகிறான். இது கிரமமுக்தி மார்க்கமென்று சொல்லப்படும். இதுதான் பரமாத்மாவை யடைகிறதாக சொல்லப்பட்டது. (10)

---

௧௧ யதக்ஷரம் வேதவிதோ வதந்தி விசந்தி யத்யதயோ வீதராகா: | யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி தத்தே பதம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரவக்ஷ்யே ||

11. யத்–(1) அக்ஷரம்–வேதவித:–வதந்தி–விசந்தி–யத்-யதய:(2) –வீதராகா:–யத்–இச்சந்த:–ப்ரஹ்மசர்யம்–சரந்தி–தத்-தே –பதம்-ஸங்க்ரஹேண–ப்ரவக்ஷ்யே |

வேதவித:	வேதார்த்தங்களை அறிந்தவர்கள்
யத் அக்ஷரம் வதந்தி	எதனை நாசமற்றதாகசொல்லுகிறார்களோ
யதய: வீதராகா:	யதிகள் ஆசை நீங்கினவர்களாய்
யத் விசந்தி	எதனைப் புகுகின்றார்களோ
யத் இச்சந்த:	எதனை விரும்புகிறவர்கள்
ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி	ப்ரஹ்மசர்யத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்களோ
தத் பதம் தே	அந்த நிலையை உனக்கு
ஸங்க்ரஹேண	சுருக்கமாக
ப்ரவக்ஷ்யே	சொல்லுவேன்.

வேதார்த்தங்களைப் யறிந்தவர்கள் எதை நாசரகிதமானதென்று சொல்லுகிறார்களோ, காமக்குரோதங்களை விட்டிருக்கிற சந்நியாசிகள் எதை யடைகிறார்களோ, எதையறிய விரும்பி பிரம்மசாரி விருத்தத்தை யநுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த நிலையை (அதெப்படிப்பட்டதென்பதை) சுருக்கமாயுனக்குச் சொல்லுவேன்.

---

(1) அக்ஷரம்—ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபங்களற்றதாக (ராமாநுஜர்).

(2) பதம்—மனசினாலே அறியத் தகுந்ததான என் சுவரூபத்தை (ராமாநுஜர்).

(சங்கர பாஷ்யம்) ப்ரஹ்ம வித்தையில்லாமலும் கூட, லோக மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுதலாலேயே ப்ரஹ்மமானது அடையப்படுகின்றது, என இவ்வாறு அமைந்துள்ளளவிலே இதைச் சொல்லப்படுகிறது. பின் 13–வது சுலோகத்தில் மறுபடியும் கூறப்படுகின்ற ஓம் என்கிற பிரணவமாகிய உபாயத்தினால் யோகியானவன் அடையக் கருதியதாய் வேதத்தை அறிந்தவர்கள் கூறுதல் அதாவது வேதத்தை அறிந்தவர்களால்; "அழியாதாகச் சொல்லப்படுகின்ற" என்பது முதலான விசேஷங்கட்கு விசேஷ்யமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு பகவான் பெயரிடுகிறார். (யோகமார்க்கத்திற் புகுந்த மந்தாதிகாரி சாங்கிய மார்க்கத்திற் புகுந்த உத்தமாதி காரியுமாகிய இருவரும் முறையே தியான யோகத்தின் முதிர்ச்சியினாலும் நிதித்யாசனத்தின் முதிர்ச்சியினாலும் வேதாந்த மகா வாக்கியங்களினால்தான் மோக்ஷத்தை அடைகிறார்களென்பது உபநிஷத்துகளின் ரஹஸ்யம்). வேதத்தின் பொருளை அறிந்தவர்கள் அக்ஷரம் என்னும் அழியாப்பொருளை, புத்தி முதலியவற்றால் உணரத்தக்க எவ்விதவிசேஷத்தன்மையும்இல்லாததாகக்கூறுகிறார்கள். "வை தத்வை தத்க்ஷரம் கா³ர்கி³ ப்³ராஹ்மணா அபி⁴வத³ந்தி" (ஓ கார்கி நீ அறிய வேண்டியது எதுவோ) அந்த அக்ஷரம் இது தான். ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் அது ஸ்தூலமன்று ஸூக்ஷ்மமன்று என்பது முதலியவற்றைக் கூறுகிறார்களா' என்னும் ப்ரஹதாரண்ணியக சுருதியினால் காண்க. அன்றியும் ஆசை நீங்கியவராய் முயற்சியோடுகூடிய துறவிகள் மெய்யறிவு வந்தவுடன் அழியாப்பொருளைப் புகுகிறார்கள். அதாவது அப்பொருளாக இருக்கிறார்கள். மேலும் அக்ஷரத்தை அறிய விரும்புகிறவர்கள் ஆசாரியனிடத்து ப்ரஹ்மசர்யத்தை அதாவது குருகுலவாஸம் முதலியவற்றை அநுஷ்டிக்கிறார்கள். எதனை "அறிய" விரும்புகிறவர்கள் என்று வாக்கிய சேஷமாக வைத்துக்கொள்ளவும், நீ அடையவேண்டிய அந்த அக்ஷரமென்னும் பெயருடைய நிலையை சுருக்கமாய்ச் சொல்வேன் என்கிறார் பகவான். (11)

கஉ ஸர்வத்³வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி³ நிருத்⁴ய ச |
மூர்த்⁴ந்யாதா⁴யாத்மந: ப்ராணமாஸ்தி²தோ யோக³தா⁴ரணாம் ||

கங ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்³ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந் |
ய: ப்ரயாதி த்யஜந் தே³ஹம் ஸ யாதி பரமாம் க³திம் ||

12. (1) ஸர்வத்³வாராணி–ஸம்யம்ய–மந:–(2) ஹ்ருதி³–நிருத்⁴ய–ச |
(3)மூர்த்⁴நி–ஆதா⁴ய–ஆத்மந:ப்ராணம்–ஆஸ்தி²த:–4யோக³தா⁴ரணாம்

13. ஓம்–இதி–ஏகாக்ஷரம்–ப்³ரஹ்ம–வ்யாஹரந்–மாம்–அநுஸ்மரந் |
ய:–ப்ரயாதி–த்யஜந்–தே³ஹம்–ஸ:–யாதி–பரமாம்–5க³திம்

𑌯𑌃	எவன்
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌣𑌿	ஸகல இந்திரிய துவாரங்களை
𑌸𑌂𑌯𑌮𑍍𑌯	அடக்கி
𑌮𑌨𑌃 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯	மனதைஹிருதயகமலத்தில்நிறுத்தி
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂	தன்னுடைய பிராணனை
𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌚	சிரஸில் நிறுத்தியும்
𑌯𑍋𑌗𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌂	யோகத்தை தரிப்பதற்கு
𑌆𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃	பிரவிர்த்தித்தவனாய்
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮	பிரஹ்மத்தின் பெயராகிய
𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂	ஓம் என்கிற ஒரு அக்ஷரத்தை
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍	உச்சரித்துக் கொண்டு
𑌮𑌾𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍	என்னை இடைவிடாமல்ஸ்மரித்துகொண்டும்
𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍	தேகத்தை விட்டு
𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑌿	போகின்றானோ
𑌸𑌃𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿	அவன் உயர்ந்த நிலையைப் பெறுகிறான்.

எவன் தன்னுடைய ஸகல இந்திரியதுவாரங்களையும் அடக்கி, மனதை ஹிருதய கமலத்தில் நிலையாக நிறுத்தி தன்னுடைய பிராணனை சிரஸில் நிறுத்தி, ஸ்திரமான யோகத்தை தரிப்பதற்குப் ப்ரவிர்த்தித்தவனாய், ப்ரஹ்மத்தின் பெயராகிய ஓம்காரம் என்னும் ஓர் அக்ஷரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு என்னை இடைவிடாமல் ஸ்மரிப்பவனாய், இந்த தேகத்தை விட்டுப் போகிறானோ அவன் சிரேஷ்டமான கதியையடைகிறான்.

---

(1) ஸர்வத்வாராணி— ஞானேந்திரியங்களை (ராமாநுஜர்). சுஷும்ந நாடி தவிர மற்ற நாடிகளை (இராகவேந்திரர்).

(2) ஹ்ருதி—ஹிருதயத்திலிருக்கிற என்னிடத்தில் (ராமாநுஜர்; மத்வர்).

(3) மூர்த்நி—புருவங்களின் மத்தியில் (ஸ்ரீதரர்); பிரம்மரந்திரத்தால் (இராகவேந்திரர்).

(4) யோகதாரணம்—யோகமாகிய தாரணை, அதாவது அகண்டத்தியானம் (இராமாநுஜர்).

(5) பரமாம் கதிம்—பிரகிருதி விமுக்தமானவும், எனக்குச் சமானமான ஆகாரமுடையவும் புநர் ஜனனமற்றவுமான ஆத்மாவை (இராமாநுஜர்).

(சங்கரபாஷ்யம்)ப்ரஸ்நோபநிஷத் 5–வது ப்ரச்நம் 1–2 மந்திரங்களில் பிப்பலாதரரை சிபியின் குமாரராகிய சத்தியகாமர் என்பவர் 'ஓ! பகவானே மநுஷ்யர்களுக்குள் அதற்கு அதிகாரியான எவனொருவன் ஓங்காரத்தை (ப்ரணவத்தை) மரணபர்யந்தம் அப்படி தியானம்செய்து உபாஸிக்கின்றானோ அவன் அதனால் எந்த லோகத்தை ஜயிக்கிறான் அதாவது அடைகிறான்" என்று கேட்டதற்கு பிப்பலாதர் சத்தியகாமருக்குச் சொல்லுகிறார் "ஓ! சத்தியகாமா ஸகுணமும் நிர்குணமுமான இந்த ப்ரஹ்மமானது ஓம் காரந்தான்" என்று துடங்கி "மூன்று மாத்திரைகளையுடைய ஓம்கார மென்னும் அக்ஷரத்தினாலேயே எவன் இந்த பரமபுருஷனை தியானம் செய்கின்றானோ அவன் ஸாமகாநங்களால் மேலே ப்ரஹ்ம லோகத்திற்குக் கொண்டுபோகப்படுகிறான்" என்பது முதலாகவுள்ள வசனத்தினாலும், "தர்மத்தை தவிரவும் அதர்மத்தைத் தவிரவும் நீ எதைக் காண்கின்றாயோ அதை எனக்குச்சொல்" என்று கடோபநிஷத் 2-வது அத்தி. 14-வது மந்திரத்தில் எமதர்மராஜனை நசிகேதஸ் கேட்க அவர் அதற்கு "வேதங்களெல்லாம் எந்த நிலையைக் கூறுகின்றனவோ, தவங்களெல்லாம் எதனைச் சொல்லுகின்றனவோ எதனை விரும்புகிறவர்கள் ப்ரஹ்மசரியத்தை அநுஷ்டிக்கின்றார்களோ அந்த நிலையை உனக்கு சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். இது ஓம்காரமென்பது தான்" என்று சொல்வதாகவுள்ள சுருதி வாக்கியங்களாலும், ஓங்காரமாகிய ப்ரணவ உபாஸனமானது சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே ஓங்காரமானது, ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்தும் சொல்லாகவாவது, பிரதிமைபோல அதாவது விக்கிரஹம் போல அறிகுறியாகவாவது கொள்ளப்பட்டு, மந்தமான புத்தியையும் நடுத்தரமான புத்தியையும் உடையவர்கள், ப்ரஹ்மத்தை அறிவதற்கு ஸாதனமாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றது.

எந்த ஓங்காரத்தினுடைய தியானமானது காலாந்தரத்திலே, முக்தியைக் கொடுப்பதாகக் கூறப்பட்டதோ அதே தான் இங்கும் இவ்வத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுவது. "கவிம்புராணமநுஶாஸிதாரம்" "யதக்ஷரம்வேதவிதோவதந்தி" என்று கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை அறிவதற்கு முன் சொன்னபடி, ஸாதனமாயுள்ள ஓங்காரத்தின் உபாஸநமானது, அதாவது காலாந்தரத்தில் முக்தியைக் கொடுப்பதாய், யோகத்திலே சித்தம் உறுதியாக நிற்றலோடு கூடிய தியானமானது முக்கியமாய் உபதேசிக்க வேண்டியது. முக்கியமான ஓங்காரத்தியானத்தை ஒட்டி வந்த மற்றுஞ் சில விஷயங்களும் உபதேசிக்கத் தக்கன. இப்படிப்பட்ட உத்தேசத்தோடு இந்த சுலோகங்கள் தொடங்கப் படுகின்றன.

உணர்ச்சிக்கு வழிகளாயுள்ள எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்கி மனதை ஹ்ருதய பத்மத்தில் ஒடுக்கி, அதாவது அலையாது நிற்கச்செய்து இவ்வாறு அங்கே வசப்படுத்தப்பட்ட மனதோடு ஹ்ருதயத்திற்கு மேலே செல்லும் ஸுஷும்னை என்னும் நாடியினால் ஹ்ருதயத்திற்கு மேலே ஏறி பிராணவாயுவை ஶிரஸிலே நிறுத்தி யோகதாரணையை நிலைபெறச் செய்யத் தலைப்பட்டவனாய் ப்ரஹ்மத்தின் பெயராகிய ஓங்கார மென்னும் ஓர் அக்ஷரத்தை உச்சரிப்பவனாய், அந்த ஓங்காரத்தின் பொருளாகிய ஈசுவரனான என்னையும் இடைவிடாது தியானிப்பவனாய், எவன் சரீரத்தைவிட்டு இறந்து போகின்றானோ, அவன் இவ்வாறு சரீரத்தை விடுபவனாய் மேலான கதியை யடைகிறான். போகுதல் என்பது சரீரத்தை விடுவதனால் அமைவதே யன்றி ஆத்மசுவரூபம் அழிதலாலன்று என்பது பொருள். தாரணை என்பது மனதை ஒன்றிலே நிறுத்தல். அக்ஷரம் என்கிறபதம் அசைநிலை. சரீரத்தை விட்டு, என்பது போகுதலை விசேஷித்தற்காக அதாவது போகும் விதத்தைக் காட்டுவதற்காக கூறப்பட்டது.

(ஸ்வா) 17-வது அத்தியாயம் 23-வது சுலோகத்தையும், சாந்தோக்கிய உபநிஷத் முதலாவது பிரபாடகம் 1-முதல் 10-வரை கண்டங்களையும் பார்க்க. (12-13)

௧௪ 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌚𑍇𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌸𑍁𑌲𑌭𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 ॥

14. அநந்யசேதா:—ஸததம்—ய:—மாம்—ஸ்மரதி—நித்யஶ: |
தஸ்ய—அஹம்—ஸுலப:—பார்த²—(1) நித்யயுக்தஸ்ய—யோகிந:

𑌹𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥	ஓ! அர்ஜுனா!
𑌯𑌃	எவன்
𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌂	இடைவிடாது என்னை
𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌚𑍇𑌤𑌾𑌃	வேறு விஷயத்தில் மனம் பற்றாதவனாய்
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌤𑌿	நீடித்து ஸ்மரிக்கின்றானோ
𑌤𑌸𑍍𑌯	அப்படிப்பட்ட
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯	எப்பொழுதும் ஒரு நிலைப்பட்ட
𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃	யோகிக்கு
𑌅𑌹𑌂 𑌸𑍁𑌲𑌭𑌃	நான் எளிதில் அடையத் தகுந்தவன்.

ஓ! அர்ஜுனா, எவன் வேறு விஷயங்களில் மனம் பற்றாமல் இடைவிடாது என்னை நீடித்து ஸ்மரிக்கிறானோ, அப்படிப்பட்ட எப்பொழுதும், ஸ்திரமான மனதையுடைய யோகிக்கு, நான் (சுலபன்) எளிதாய் அடையத் தகுந்தவன்.

---

(1) நித்யயுக்தஸ்ய—ஸ்திரமாய் என்னை யடையவேண்டுமென்கிற ஆசையுடன் கூடியிருக்கிற (ராமாநுஜர்)

(சங்கரபாஷ்யம்) வேறு விஷயங்களிலே மனம் பற்றாத எந்த யோகியானவன் எப்பொழுதும் இடைவிடாது பரமேசுவரனை என்னை நீடித்து ஸ்மரிக்கின்றானோ அந்த எப்பொழுதும் மனம் ஒரு நிலைப்பட்ட யோகிக்கு நான் எளிதாய் அடையத்தக்கவன். நீடித்து என்றதினால் நெடுங் காலமானது உணர்த்தப்படுகின்றது. ஆறு மாதமாவது ஒரு வருஷமாவது அன்று. மற்றென்னவெனில், தனது உயிர்வாழ்க்கை முழுவதும் இடைவிடாது எவன் நினைக்கின்றானோ என்றபடி. இவ்விதமாகவே ஒருவன் வேறொன்றிலும் மனமில்லாதவனாய் பகவானை என்னிடத்திலே எப்பொழுதும் ஒரு நிலைப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

(ராமாநுஜர்) இதுவரையில் ஐசுவரியத்தைக் கோரப்பட்டவர்களும், விமுக்தாத்ம சுவரூபத்தை யடையப்பட்டவர்களும், உபாசிக்கும் மார்க்கத்தைச்சொல்லி, இப்போது இதில் ஞானியைப்பற்றிச் சொல்லுகிறார். (14)

கரு ஊாஊ'வெதூ வு'நஜந்ம ஓ':வாலயஊஶாஶ்வதம் |
நாவு'வந்தி ஊஹாத்மாநः ஸம்ஸிஷிம் வரஊாம் ஏதாः ||

15. மாம்–உபேத்ய–புநः–ஜந்ம–து:காலயம்–அஶாஶ்வதம் |
ந–ஆப்நுவந்தி–மஹாத்மாநः–ஸம்ஸித்திம்–பரமாம்–கதா:

ஊாம் உவெதூ	என்னை அடைந்து
வரஊாம் ஸம்ஸிஷிம்	சிரேஷ்டமான மோக்ஷத்தை
ஏதாः ஊஹாத்மாநः	அடைந்த மஹாத்துமாக்கள் (யோகிகள்)
வு'நः	மறுபடியும்
ஓ':வாலயம்	துக்கங்களுக்கிருப்பிடமும்
அஶாஶ்வதம்	அநித்தியமுமான
ஜந்ம நாவு'வந்தி	பிறப்பை அடைகிறதில்லை.

என்னை அடைந்து சிரேஷ்டமான மோக்ஷத்தைப்பெற்ற மாஹாத்மாக்கள் (யோகிகள்) மறுபடியும் துக்கங்களுக்கு இருப்பிடமாயும் அநித்திய மாயும் இருக்கிற மறுபிறப்பை அடைவதில்லை.

(சங்கரபாஷ்யம்) பகவானுடைய எளிதாய் அடையக்கூடிய தன்மையினால், அதாவது பக்தர்களுக்கு எளிதாய் அடையத் தக்கவர் என்பதினால் ஆவதென்ன என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் ஈசுவரனான என்னை அடைந்து எந்நிலையைப்பெற்ற பின்பு மறு பிறப்பைப் பெறுவ

தில்லை. எப்படிப்பட்ட மறுபிறப்பைப் பெறுவதில்லை என்று அதன் விசேஷத்தை கூறுகிறார். பிறப்பு என்பது ஆத்யாத்மிகம் முதலிய துன்பங்களுக்குத் தங்குமிடம் மாத்திரமன்று. நிலையில்லாத தன்மையது மாம். மஹாத்மாக்களான யதிகள் மோக்ஷமென்னும் மேலான ஸ்திதியைப் பெற்றவராய் இப்படிப்பட்ட மறுபிறப்பை அடைவதில்லை. ஆனால் எவர்கள் என்னை அடைவதில்லையோ, அவர்கள் மீண்டும் திரும்பிவருகிறார்கள் (மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள்). ரஜஸ்தமோ குணங்கள் நீங்கி சுத்தமாய்த் தெளிந்துள்ள ஸத்வ குணத்தை மாத்திரமுடையவர்கள், என்னை அடைந்து, பின்பு மோக்ஷத்தை அடைந்து விட்டார்கள் எனவே ஸகுண ப்ரஹ்ம உபாஸகர்களுக்கு கிரம முக்தியானது காட்டப்பட்டது.

(ஸ்வா) இந்த சுலோகத்தில் மோக்ஷமடைந்த மகாத்மாக்கள் "என்னையடைந்து பிறப்பை யடைகிறதில்லை" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதினாலே மோக்ஷம் என்கிறது வேறேயாயும் என்னை யென்கிறது வேறேயாயும் தோற்றுகிறது; அப்படி வேறு அல்ல. பிரம்மத்தை யடைவது தான் மோக்ஷமடைவது; மோக்ஷமடைவது தான் பிரம்மத்தை யடைவது; இதில் யாதொரு பேதமுமில்லை யென்பதைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு "மோக்ஷமடைந்தவன் என்னை யடைந்தவனாகிறான்" என்று சொன்னதாகக் கொள்ளவேண்டியது. பாஷ்யக்காரர்களும் வியாக்கியாதாக்களும், "என்னை யடைந்தபின் பிறப்பையடைகிறதில்லை; ஏனென்றால், சிரேஷ்டமான மோக்ஷ மடைந்தவர்களானதினால்தான்" என்று அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறார்கள். இதினாலேயும் முந்திய அத்தியாயம் முதலானவைகளினாலேயும், பிரம்மமாவதுதான் மோக்ஷமென்று தெளிவா யிருக்கிறது. (15)

———

௧௬ ஆப்ரஹ்மபுவநால்லோகா: புநராவர்திநோऽர்ஜுந ।
மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்யதே ॥

16. ஆப்ரஹ்ம-ஹவநாத்-லோகா: புநராவர்திந:-அர்ஜுந |
மாம்-உபேத்ய-து-கௌந்தேய-புந:-ஜந்ம-ந-வித்யதே

ஹே அர்ஜுந	ஓ ! அர்சுந !
ஆப்ரஹ்மபுவநாத்	பிரம்மலோகம் உள்பட
லோகா:	சகல லோகங்களும்
புநராவர்திந:	மறுபடி உற்பத்தியுடையனவாம்
ஹே கௌந்தேய	ஓ !குந்திபுத்திரா!
மாம் உபேத்ய து	என்னை அடைந்தாலோ
புநர்ஜந்ம நவித்யதே	மறுபிறப்பானது கிடையாது.

ஓ! அர்ஜுனா! ப்ரஹ்ம லோகம் முதலாக உள்ள சகல லோகங்களும் மறுபடி உற்பத்தியை யுடையனவாம்; அதாவது திரும்பி உண்டாகும் தன்மையனவாம். ஓ! குந்திபுத்திரா! மற்று என்னை அடைந்தவர்களுக்கோ மறு பிறப்பானது இல்லை.

(சங்கரர்) ஆனால் உங்களைக் காட்டிலும் வேறொன்றை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் திரும்பிவருகிறார்களா? என்னும் கேள்விக்கு உத்தரம் இதில் சொல்லப்படுகிறது. புவனம், என்றால் பொருள்கள் உண்டாகும் இடம். ௩ா௦-என்னை ஒருவனையே, அடைந்தவர்களுக்கு புநர்ஜன்மம், அதாவது மறுபடியும் உண்டாவதில்லை.

(ஸ்ரீதரர்) பிரம்மலோகத்தை முக்திக்குப்போகிற வழியாக மாத்திரமுடைய கிரமமுக்தி யடையப்பட்டவர்களுக்கு மறுபிறப்புக் கிடையாது. அவர்களுக்குப் புநர்ஜநநம் சொன்னதாக எண்ணக்கூடாது.

(இராகவேந்திரர்) "பிரம்மலோகமுத லுள்ள" என்றதினால், பிரம்மலோகத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட சகல லோகங்களுக்கும், அவ்விடத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கும் புநர்ஜநந முண்டு என்பது தாத்பரியம். இப்படிச் சொன்னதினால் பிரம்மலோகத்திலிருக்கிறவர்களுக்குப் புநர்ஜநநமில்லையென் றாகிறது. "என்னை யடைந்தவர்களுக்குப் புநர்ஜந்மமில்லை" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதினால், பிரம்மலோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு மறுபிறப்புண்டென்று தோன்கிறது. இப்படி ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகத் தோன்றுகிறதேயென்றால், "பிரம்மலோகத்தில் என்னை யுபாசித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு மறுபிறப்பில்லை" என்பது தான் "என்னை யடைந்தவர்களுக்கு" என்பதின் தாத்பரியம். மற்றவர்களுக்கு ஜநநமுண்டு.

(ஸ்வா) பிரம்மலோகம் முதலுள்ள சகல லோகங்களும் மறுபிறப்புடையன வென்பதற்கு, பிரம்மலோகமும், அதற்குத் தாழ்ந்ததாகவுள்ள லோகங்களும் என்றாவது, பிரம்மலோகம் வரையிலென்றாவது அர்த்தமாகலாம். புநர்ஜந்ம மடைவிப்பது லோகங்களா? என்றாலோ, அதின் தாத்பரியம் அப்படியல்ல. கிரமமுக்திக்கு யோக்கியர்க ளல்லாதவர்கள் பிரம்மலோகத்தையாவது அல்லது மற்றெந்த லோகத்தையாவது அடைந்தால், மறுபடியும் ஜந்மத்தை யடைவார்கள். மேலு மந்த லோகமுங்கூட நாசமடையத்தக்கதே. நாசமடையத்தக்க லோகத்தையே புருஷார்த்தமாக வெண்ணி அடைந்தவர்களும் நாசமடையத்தக்கவர்களே. ஆகையால் மோக்ஷமடைந்தாலன்றி புநர்ஜந்மம் விடாதென்பது தாத்பரியம். (16)

---

17. ஸஹஸ்ரயுக³பர்யந்தமஹர்யத்³ப்³ரஹ்மணோ விது³: ।
ராத்ரிம் யுக³ஸஹஸ்ராந்தாம் தேঽஹோராத்ரவிதோ³ ஜநா: ॥

17. ஸஹஸ்ரயுக³பர்யந்தம்-அஹ:-யத்-ப்³ரஹ்மண:-விது³: ।
ராத்ரிம்-யுக³ஸஹஸ்ராந்தாம்-தே-அஹோராத்ரவித³:-ஜநா: ॥

அஹோராத்ரவித³: ஜநா:	பகல் ராத்ரியின் அறிவை அறிந்த ஜனங்கள்
யே தே	எவர்களோ அவர்கள்
ப்³ரஹ்மண: அஹ:	ப்ரஹ்மாவினுடைய பகல்
யத் தத்	எதுவோ அதை
ஸஹஸ்ரயுக³பர்யந்தம்	ஆயிரம் யுகங்களை முடிவாயுடையதாகவும்
ராத்ரிம்	இரவை
யுக³ஸஹஸ்ராந்தாம்	ஆயிரம் யுகங்களை முடிவாயுடையதாகவும்
விது³:	அறிகிறார்கள்

பகலையும் இரவையும் அதாவது காலக்கணக்கை அறிகின்ற ஜனங்கள் எவர்களோ அவர்கள் ப்ரஹ்மாவினுடைய பகல் எதுவோ அது ஆயிரம் யுகங்களை எல்லையாகவுடைய தெனவும், இரவு எதுவோ அதுவும் ஆயிரம் யுகங்களை எல்லையாக உடையதெனவும் நிர்ணயித்து அறிந்திருக்கிறார்கள்.

(சங்கரர்) ப்ரஹ்மலோகம் உள்பட சகல லோகங்களும், எதனால் மறுபடியும் திரும்பி வரும் தன்மையை யுடையன என்றால், காலத்தை வரம்பாய் உடைத்தானமையால். அது எப்படி என்பது சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஹ்மாவுக்கு அதாவது விராட் ப்ரஜாபதிக்கு இரவும் பகலினுடைய அளவையே கொண்டது. எவர்கள் பகலையும் இரவையும் அறிகிறார்கள் என்பது கூறுகிறார். பகலையும் இரவையும் அறிகின்ற அவர்கள், அதாவது காலக் கணக்கை அறியும் ஜனங்கள் ப்ரஹ்மாவினுடைய ஒரு பகல் ஆயிரம் சதுர் யுகம் கொண்டதென்றும், இரவும் அதேகாலம் உள்ளதென்றும் அறிகிறார்கள். இவ்வாறு அந்த உலகங்கள் காலத்தால் வரையறுக்கப்பட்டனவாதலின் மறுபடியும் திரும்பி உண்டாகும் தன்மையை யுடையனவாம் என்பது கருத்து.

(ஸ்ரீதரர்) இந்த சுலோகத்திற்கு அன்வயம்:—ப்³ரஹ்மண:=ப்ரஹ்மாவுக்கு, யத³ஹ:=எந்தப் பகலை, ஸஹஸ்ரயுக³பர்யந்தம் = ஆயிர யுகங்களை முடிவாக உடையதாகவும், ராத்ரிம்=இரவை, யுக³ஸஹஸ்ராந்தாம்=ஆயிரம் யுகங்களை முடிவா யுடையதாகவும், யே ஜநா:=எந்த ஜனங்கள், விது³:=அறிந்திருக்கிறார்களோ, தே=அவர்கள் அஹோராத்ரவித³:=

பகலிரவை யறிந்தவர்கள் என்பது கருத்து. பிரம்மலோகமானது வெகுகாலம் நீடித்திருக்கிற தென்பதையும், சிரேஷ்டமான தென்பதையும் காண்பிவிக்கும் பொருட்டு இந்த சுலோகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆயிரம் யுகங்களென்றால், ஆயிரம் சதுர் யுகங்களென் றர்த்தம்.

(மத்வர்) ப்ரஹ்மண:=பரப்பிரம்மத்தினுடைய, ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தம் யுகஸஹஸ்ராந்தம் || அநேக ஆயிர யுகங்களை, என்றுவிரண்டு பாரார்த்த மல்லது சதுர்முக பிரம்மாவி னுயுளை அளவாகவுடைய காலம். பரப்பிரம்மத்துக்கு இப்படிப்பட்ட அனேக ஆயிரம் சதுர்யுகங்களை ஒரு பகலாகவும், அநேக ஆயிரம் சதுர்யுகங்களை ஒரு இரவாகவும் அறிந்தவர்கள் இராப்பகலை யறிந்தவர்கள். என்றால், பிரம்மலோகம் முதல் அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட சகலலோகங்களும் பிரளயத்தில் முழுகும் காலமாகிய மகா விஷ்ணுவினுடைய யோகநித்திரைக் காலத்தை இரவாகவும், சகலப் பிரபஞ்சங்களும் சிருஷ்டியாகும் காலத்தைப் பகலாகவும் உபசாரமாகச் சொன்னதென்று கிரகிக்கவேண்டியது.

(ஸ்வ) ஒரு பிரம்மாவினுடைய ஆயுளை (சகாப்தத்தை) கணக்கிடுவது எவ்விதமெனில் :--

௧௮	கண்ணிமைப்பொழுது	கொண்டது	காஷ்டை	௧
௩0	காஷ்டை	,,	கலை	௧
௩0	கலை	,,	முகூர்த்தம்	௧
௩0	முகூர்த்தம்	,,	இராப்பகலுள்ள நாள்	௧
௧௫	நாள்	,,	பக்ஷம்	௧
௨	பக்ஷம்	,,	மாதம்	௧
௨	மாதம்	,,	இருது	௧
௩	இருது	,,	அயனம்	௧
௨	அயனம்	,,	வருஷம்	௧
௧	மனித வருஷம்	,,	தேவ நாள்	௧

உத்தராயண6-மாதம்பகல், தக்ஷிணாயன6-மாதம்இரவு.

௩௬0	தேவ நாட்கள்		கொண்டது	தேவ வருஷம்	௧
௪௮00	தேவ வருஷங்கள் அல்லது	௧௭௨௮00	மனித வருஷங்கள்	கிருதயுகம்	௧
௩௬00	,,	௧௨௯௬000	,,	திரேதாயுகம்	௧
௨௪00	,,	௮௬௪000	,,	துவாபரயுகம்	௧
௧௨00	,,	௪௩௨000	,,	கலியுகம்	௧

இப்படிப்பட்ட நாலு யுகங்கள் சேர்ந்தது, அதாவது தேவவருஷங்கள்

பன்னிரெண்டாயிரம், மனுஷிய வருஷங்கள் ௪௩௨0000 கொண்டது சதுர்யுகம் - க. இப்படிப்பட்ட சதுர்யுகம் - க000 கொண்டது சதுர்முகப் பிரம்மாவினுடைய ஒருபகல். இந்தப் பகல்காலத்தில் பதினான்கு மனுவந்திரங்களாகின்றன. (எக) எழுபத்தோரு சதுர் யுகங்கள் கொண்டது ஒரு மனுவந்திரம். சதுர்யுகம் க000 - கொண்டது, பிரம்மாவினுடைய ஒரு இரவு. இப்படிப்பட்ட பகல் இரவு சேர்ந்த நாள் ௩௬0 கொண்டது பிரம்மாவினுடைய ஒரு வருஷம். இப்படிப்பட்ட க00 - வருஷம் கொண்டது ஒரு பிரம்மாவினுடைய ஆயுஸ். இந்த ஆயுஸ் காலமானது பராவென்று சொல்லப்படுகிறது. ஒரு பராவுக்கு (௩௧௧0௪000000000) மூன்றுகோடி பதினொருலக்ஷத்து நான்காயிரம் கோடி மனுஷிய வருஷங்களாகின்றன.

மேலே சொன்ன கிருதயுகத்தில் அ00-வருஷங்களும், திரேதாயுகத்தில் சூ00 - வருஷங்களும், துவாபரயுகத்தில் ௪00 - வருஷங்களும், கலியுகத்தில் உ00 - வருஷங்களும், சந்தியென்று சொல்லப்படும். இந்த ஒவ்வொரு சந்தி வருஷங்களிலும், பாதி பூர்வ சந்தி யென்றும், மற்றொரு பாதி உத்தர சந்தியென்றும் சொல்லப்படுகிறது. விஷ்ணுபுராணம் பிரதம அம்சம், ௩-வது அத்தியாயமும், லிங்கபுராணம் அத்-௪, கூர்மபுராணம் அத்-ரு, பத்மபுராணம் சிருஷ்டி கண்டம் அத்-௩சூ, இவைகளையும் பார்க்க.

மேற்சொன்ன சந்தியென்பது எப்படிப்பட்டதென்றால், முதல் யுகமாகிய கிருதயுகத்தின் கடைசியில் ௪00 - வருஷங்களும், இரண்டாவது யுகமாகிய திரேதாயுகத்தின் துவக்கத்தில் ௪00 - வருஷங்களும், சேர்ந்த அ00 - வருஷங்கள், முதல் யுகத்தின் சந்தி. அப்படியே இரண்டாவது யுகத்தின் கடைசியில் ௩00 - வருஷங்கள், மூன்றாவது யுகத்தின் துவக்கத்தில் ௩00 - வருஷங்கள் ஆக அறுநூறு வருஷங்கள் இரண்டாவது யுகத்தின் சந்தி. இப்படியே மற்ற யுகங்களுக்கும் சந்தி வருஷங்களைக் கணக்கிட வேண்டியது. இப்படிப்பட்ட சந்திவருஷங்களின் பிரயோஜனமென்னவென்றால், கிருதயுகத்தின் கடைசியிலுள்ள ௪00 - வருஷங்களாகிய சந்தியிலேயே திரேதாயுகத்தின் தர்மம் முதலிய குணங்கள் காணப்படும். திரேதாயுகத்தின் முதல் ௪00 - வருஷங்களாகிய சந்தியில் கிருதயுகத்தின் தர்மம் முதலிய குணங்க ளிருந்துகொண்டே யிருக்கும். அந்த சந்தி வருஷங்கள் முடிவானபிறகு அந்த யுகத்தின் சுவபாவமான தர்மம் முதலிய குணங்கள் மாத்திர மிருக்கும். இந்த சந்தி வருஷங்களைக் கழித்து மிச்சமுள்ள வருஷங்கள்தான் யுகமென்று சொல்லப்படுகின்றன. மற்ற யுகங்களுக்கும் இப்படியே சந்தி வருஷங்களை யறியவேண்டியது. (17)

18. अव्यक्ताद्व्यक्तयः सर्वाः प्रभवन्त्यहरागमे ।
रात्र्यागमे प्रलीयन्ते तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके ॥

18. 1அவ்யக்தாத்-வ்யக்தய:-ஸர்வா:-ப்ரபவந்தி-அஹராகமே ।
ராத்ரியாகமே-ப்ரலீயந்தே-தத்ர-ஏவ-அவ்யக்தஸஜ்ஞகே ॥

अहरागमे	பகல் வரும்பொழுது
अव्यक्तात्	அவ்யக்தத்திலிருந்து
सर्वाः व्यक्तयः	சராசரத் தோற்றங்களெல்லாம்
प्रभवन्ति	வெளிப்படுகின்றன
रात्र्यागमे	இரவு வரும்பொழுது
अव्यक्तसंज्ञके	அவ்யக்தமென்னும் பெயருடைய
तत्रैव प्रलीयन्ते	அதனுள்ளேயே மறைகின்றன.

ப்ரஹ்மாவினுடைய பகற் காலத்தில் அதாவது விழிப்புக் காலத்தில் சராசரங்களாகிய தோற்றங்களெல்லாம் அந்த அவ்யக்தத்தினின்றும் வெளிப்படுகின்றன. ப்ரஹ்மாவுக்கு இரவு வரும்போது அதாவது தூக்க சமயத்திலே, அந்த அவ்யக்தமென்னும் பெயரையுடைய அதனுள்ளேயே அதாவது நித்திராவஸ்தையிலுள்ள பிரஜாபதியினிடத்திலேயே அவைகள் மறைகின்றன.

(1) அவ்யக்தாத்-ப்ரஜாபதியினுடைய தூக்க நிலைமை (மாயை அன்று) (சங்கரர்); காரணத்திலிருந்து (ஸ்ரீதரர்); சதுர்முக ப்ரஹ்மாவினுடைய தேகத்திலிருந்து (ராமானுஜர்); விஷ்ணுவினிடத்திலிருந்து (மத்வர்).

(சங்கரர்) ப்ரஜாபதியினுடைய பகலிலும் இரவிலும் எது நிகழ்கின்றதோ அது இதில் சொல்லப்படுகின்றது.

(ஸ்ரீதரர்) முந்திய சுலோகத்தில் "यदहः=எந்தப் பகலோ" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? இந்த இடத்தில் அந்தப் பிரம்மாவினுடைய பகலென்றும் இரவென்றும் கிரகித்துக்கொள்ளவேண்டியது. (18)

---

19. भूतग्रामः स एवायं भूत्वा भूत्वा प्रलीयते ।
रात्र्यागमेऽवशः पार्थ प्रभवत्यहरागमे ॥

19. பூதக்ராம:-ஸ:-ஏவ-அயம்-பூத்வா-பூத்வா-ப்ரலீயதே[1]
ராத்ரியாகமே-அவச:(1)-பார்த-ப்ரபவதி-அஹராகமே ॥

हे पार्थ ।	ஓ! பார்த்தா!
स एवायं भूतग्रामः	(முன்கல்பத்திலிருந்த) அதே இந்த பூதவர்க்கங்கள் தான்

அவஶ:ப்ரலீயந்தே அவசமாய்ப் பிறந்து பிறந்து
ராத்ர்யாகமே இரவு வரும்பொழுது
ப்ரலீயதே மறைகின்றது
அஹராகமே பகல் வரும்பொழுது
ப்ரபவதி வெளிப்படுகின்றது

ஓ! பார்த்தா! (ஸ்தாவர ஜங்கமங்களாகிய எந்த பூதவர்க்கங்கள் முன் கல்பத்திலிருந்தனவோ) அதே இந்த (இப்பொழுதுள்ள) பூதவர்க்கங்கள் தான் அவசமாய்ப் பிறந்து பிறந்து (ப்ரஹ்மாவுக்கு) இரவு வரும் காலத்தில் அழிந்து மறைந்துபோய் பகல் வரும் காலத்தில் அவசமாகவே உண்டாய் வெளிப்படுகின்றன.

---

(1) அவஶ:=கர்மாதீனமாய் (ராமாநுஜர்); பகவத் அதீனமாய் (இராகவேந்திரர்) அத்-9, சுலோ-8 பார்க்க. (ஸ்வா)

(சங்கரர்) ஒருவன் தான் செய்யாதவற்றின்பயனை அநுபவிக்கிறான், தான் செய்தவற்றின் பயனை அநுபவிப்பதில்லை, என்று சொல்லும் குதர்க்கத்தை நீக்கும்பொருட்டும், பந்தம் மோக்ஷம் இவைகளைப்பற்றி சாஸ்திரப் பிரவிருத்திக்குப் பயன் உண்டு என்பதைக் காட்டும்பொருட்டும், அவித்யை முதலிய தோஷங்களை மூலமாகவுடைய தர்மாதர்மமென்னும், கர்மத்தின் வலிமையினால் சுதந்தரமற்ற பிராணி வர்க்கமானது, பிறந்து பிறந்து இறக்கின்றதாகையால், அவற்றிற்கு ஸம்ஸாரத்தில் வைராக்கியத்தை உண்டாக்கும்பொருட்டும் பகவான் இந்த சுலோகத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்தாவரஜங்கமங்களாகிய எந்த பூதவர்க்கமானது, ப்ரஹ்மாவினுடைய முந்தின கல்பத்திலே இருந்ததோ, அதேதான் இப்பொழுது உள்ளதும். இது வேறான தன்று. கல்பமென்பது ப்ரஹ்மாவினுடைய ஒரு நாள். ப்ரஹ்மாவுக்கு பகல் வரும்பொழுது அவசமாக வெளிப்பட்டு பகலினுடைய முடிவிலே மறுபடியும் அவசமாகவே மறைந்துபோகின்றது, அதாவது அழிந்துபோகின்றது.

(ராமாநுஜர்) ஐசுவரியத்தைக் கோரி பிரம்மலோகம் முதலிய லோகங்களை யடைந்தவர்கள், அவர்களடைந்த அந்த லோகமும் அந்த லோகத்திலுள்ள ஐசுவரியமும் நாசமடைகிறபடியால் மறுபடி பூலோகத்தில் ஜநநமடைவார்களென்பது இதினால் வெளியிடப்பட்டது.

(ஸ்வா) இந்த அத்தியாயம், 16-முதல் 19-வரையிலுள்ள சுலோகங்களினால் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதென்னவென்றால், சகல தேவதைகளுக்கும் முந்தியவரும், அவர்களுக்கு நியாமகருமான பிரஹ்மாவுக்கும்

கூட கால அளவு ஏற்பட்டிருக்கிறதினாலும், சிருஷ்டியி லடங்கிய சகல லோகத்திற்கும் மேலானதாகிய பிரம்மலோகமுங்கூட அழியத்தக்கதா யிருக்கிறதினாலும், மற்றப்பிராணிகளுடையவும் மற்ற லோகங்களுடையவும் கதி இப்படிப்பட்டதென்பது தானாய் விளங்கும். ஆகையா லிப்படிப்பட்ட பிரபஞ்சத்தில் நித்தியமான அல்லது அழிவற்றப் பிரயோசனமில்லையென்று விரக்தியை யடைந்து, சாசுவதமான மோக்ஷமடைய முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்பதே.

---

20. 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 ।
𑌯𑌃 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

20. பர꞉-தஸ்மாத்-து-பாவ꞉-அந்ய꞉-அவ்யக்த꞉-அவ்யக்தாத்-ஸநாதந꞉|
ய꞉-ஸ꞉-ஸர்வேஷு-பூதேஷு-நஶ்யத்ஸு-ந-விநஶ்யதி||

𑌤𑍁	ஆனால்
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍	அந்த அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும்
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃	விலக்ஷணமாயும்
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌃	இந்திரியங்களுக்கு காணப்படாத அவ்யக்தமாயும்
𑌪𑌰𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃	உத்கிருஷ்டமாயும், நித்தியமாயும்
𑌯𑌃 𑌭𑌾𑌵𑌃	எந்த வஸ்து உள்ளதோ
𑌸𑌃	அது
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁	எல்லா பூதங்களும்
𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁	நாசமடைந்தாலும்
𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿	நாசமடைகிறதில்லை.

ஆனால் முன்சொன்ன அந்த ப்ரகிருதியாகிய அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயும், அதாவது வேறானதாயும் இந்திரியங்களுக்கு காணப்படாத அவ்யக்தமாயும், உத்கிருஷ்டமாயும், எக்காலத்தினு முள்ளதாயும் இருக்கிற பொருள் அதாவது பரப்ரஹ்மம் எதுவோ: அது ஸகல பூதங்களும் அழிந்துபோகும்பொழுதும் தான் நாசத்தை அடைவதில்லை.

(சங்கரபாஷ்யம்) "𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮" என்பது முதலிய சுலோகங்களினால், முன் எந்த அழியாப் பொருளானது விவரித்துச் சொல்லப்பட்டதோ, அதை அடைவதற்கு வழியானது குறிப்பித்துக் காட்டி, உணர்த்தப்பட்டது. இனி இப்பொழுது அந்த அழியாப்பொருளையே இன்ன

தென்று குறிப்பிட்டுக் காட்டி உணர்த்தவேண்டும் என்னும் கருத்தோடு, இந்த யோகமார்க்கத்தால் அடையவேண்டியது இன்னது என்று பகவான் இதில் அருளிச் செய்கிறார்.

ப்ரஹ்மமானது எதைக் காட்டிலும் வேறானது என்றால், முன் சொன்ன அந்த அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும். "து", சப்தம், இங்கு சொல்லக் கருதிய அழியாப் பொருளாகிய ப்ரஹ்மமானது, அவ்யக்தத்திலும் வேறானது என்னும் விசேஷணத்தைப் பொருளாக வுடையது. "ஹாவஃ" என்பது அக்ஷர மென்னும் பெயருடைய பரப்ரஹ்மம்; அது அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும் வேறாயிருந்தாலும் ஒரே தன்மை உடையதாக விருக்கலாம் என்னும் சந்தேக முண்டாகலாம். அதை நீக்கும்பொருட்டு, "அந்யஃ" = விலக்ஷணமானது என்று சொல்லப்பட்டது. "அவ்யக்தஃ" என்றால் இந்திரியங்களுக்கு எட்டாதது. "பரஸ்தஸ்மாத்" = "அதனினும் வேறானது" என்று சொல்லப்பட்டதே, எதனினும் வேறானது? பூதவர்க்கத்திற்கு வித்தாய் முன்சொன்ன அவித்யை ஆகிய அவ்யக்தத்திலும் வேறானது. ப்ரஹ்மமானது இதைவிட முற்றும் வேறான பொருள் என்பது கருத்து. எது என்றைக்கு முள்ளதோ அது, ப்ரஹ்மா முதலிய ஸகல பூதங்களும் அழிந்துபோகும்பொழுதும், தான் அழிவதில்லை. அவ்யக்தம் வெளிப்படையாக இல்லாதது.

(ராமாநுஜர்) 20-21, சுலோகங்களுக்கு ஒரு அந்வயம். தஸ்மாத் அவ்யக்தாத்= அந்த அசேதன பிரகிருதியைக்காட்டிலும் (பிரம்மாவினுடைய தேகத்தைக் காட்டிலும்) பரஃ= புருஷார்த்தமாகையால் உத்தமமாயும், அந்யஃ=ஞானாகாரத்தினாலே வேறாயும், அவ்யக்தஃ=ஒரு பிரமாணத்தினாலும் தெரியக்கூடாததினாலே காணப்படாததாயும், ஸநாதநஃ= நித்தியமாயுமிருக்கிற, யஃபாவஃ=எந்த வஸ்துவானது, ஸர்வேஷு பூதேஷு= காரிய காரணங்களுடன் கூடிய பஞ்சமகாபூதம் முதலியவை, நஶ்யத்ஸு= நாசமடையுங்காலத்திலும், ந விநஶ்யதி=நாசமடைகிறதில்லையோ, ஸஃ= அந்தச் சேதன பிரகிருதியான புருஷன், அக்ஷர இத்யுக்தஃ = அக்ஷரனென்று சொல்லப்படுகிறான். தம்=அவனை, பரமாம் கதிம் = பிரகிருதி விமுக்தாத்ம ஸ்வரூபமாகிய பரமமான கதியென்று, ஆஹுஃ=வேதத்தை அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். யம்=எந்தப் பிரகிருதி விமுக்தமான (ஜீவ) ஆத்மசுவரூபத்தை, ப்ராப்ய=அடைந்து, ந நிவர்த்தந்தே = திரும்புகிறதில்லையோ (புனர்ஜநந மடைகிறதில்லையோ), தத்= அந்த சுவரூபம், மம=எனக்கு, பரமம் தாம=ஏவுதலுக்கு முக்கியமான பாத்திரமானது. அதாவது மற்ற ஜடசேதனங்களும் என்னுடைய ஏவுதலுக்குப் பாத்திரமானாலும், பிர

கிருதி விமுக்தாத்மா, என்னுடைய ஏவுதலுக்கு முக்கிய பாத்திர மென்பது கருத்து.

(ஸ்ரீ,வி) * தஸ்மாத் அவ்யக்தாத்=அந்த பூதக்கூட்டங்களைக் காட்டிலும், அந்ய:=விலக்ஷணனும், பாவ:=சுவதந்திரனும், பர:=உத்தமனும், ஸநாதந: = அநாதியாயுமிருக்கிற, ய: அவ்யக்த:=எந்த பகவானானவர், ஸர்வேஷு பூதேஷு=சகல பூதங்களும் நஶ்யத்ஸு = நசித்தபோதிலும், ந விநஶ்யதி=நாசமடைகிறதில்லையோ, ஸ: து=அவன்தான், அக்ஷர இத்யுக்த:=அக்ஷரனென்று சொல்லப்படுகிறான். தம்=அவனை, பரமாம் - கதிம்=அடையவேண்டிய உத்தமமான ஸ்தானமென்று, ஆஹு:=ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள். யம்=எதை, ப்ராப்ய=அடைந்து, ந நிவர்தந்தே= திரும்புகிறதில்லையோ, தத்=அதானது, மம=என்னுடைய, பரமம் - தாம=சிரேஷ்டமான ஸ்வரூபம். (20)

* 20-21, சுலோகங்களுக்கு ஒரு அந்வயம்.

---

21. அவ்யக்தோக்ஷர இத்யுக்தஸ் தமாஹு: பரமாம் கதிம் |
யம் ப்ராப்ய ந நிவர்தந்தே தத்தாம பரமம் மம ||

21. அவ்யக்த:=அக்ஷர:=இதி=உக்த:=தம்=ஆஹு: பரமாம்=கதிம்=யம்=ப்ராப்ய=ந=நிவர்தந்தே =தத்=தாம=பரமம்=மம=

ய:	எந்த (ப்ரஹ்மமானது)
"அவ்யக்த:, அக்ஷர:"	"அவ்யக்தம், அக்ஷரம்"
இதி உக்த:	} என்று சொல்லப்பட்டதோ
தம்	அதை அந்த (ப்ரஹ்மத்தை)
பரமாம் கதிம்	உயர்ந்த கதியாக
ஆஹு:	(வேதங்கள்) சொல்லுகின்றன
யம்	எதை
ப்ராப்ய	அடைந்து
ந நிவர்தந்தே	திரும்பிவருகிறதில்லையோ
தத்	அது
மம	என்னுடைய
பரமம் தாம	மேலான இடம் (பரமபதம்.)

எவர் காணப்படாதவரென்றும், நாசரகிதரென்றும், வேதத்தில் சொல் லப்படுகிறாரோ, அவரை பரம புருஷார்த்தமாக வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. எதை யடைந்து திரும்புகிறதில்லையோ, (மறுபடி ஜனன மடைகிறதில்லையோ) அந்த உத்தமமான சுவரூபமானது என்னுடையது. (21)

22. வுருஷஸ்ஸவரஃவாமு ஜக்ஷாலஜ்ஜஸநநயா ।
யஸ்ஜாஷஸூாநிஜூதாநி யெநஸவவிஷிடிஂததவ ॥

22. புருஷ꞉=ஸ꞉=பர꞉=பார்த=லக்த்யா=லஃப்ய꞉=
து=அநந்யயா=யஸ்ய=அந்தஸ்தாநி=
ஸூதாநி=யேந=ஸர்வம்=இதம்=ததம்=

ஷெவாமு !	ஓ ! பார்த்தா !
யஸ்	எவனுக்குள்ளே
ஜூதாநி	பிராணிகளெல்லாம்
அஷஸூாநி	இருக்கின்றனவோ
யெந	எவனாலே
ஸவவம் ஜஉம	இந்த சகலப் பிரபஞ்சமும்
ததம்	வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ
ஸஃ வரஃ வுருஷஃ	அந்தப் பரமபுருஷனானவன்
அநநயா *	வேறொன்றில்லாத
ஜக்ஷா	பக்தியினாலேயே
லஜஃ	அடையத்தக்கவன்.

ஓ ! பார்த்தா ! பிராணிகள் எவனுக்குள்ளே (அடங்கி) இருக்கின் றனவோ, எவனாலே இந்த சகலப்பிரபஞ்சமும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தோ, அந்தப் பரமபுருஷன் வேறு பற்றில்லாத பக்தியினாலே அடையத் தக்கவன்.

(ஸ) இந்த சுலோகத்திற்கு (ரா) பரமாத்ம பரமாயும் முந்திய சுலோகத்திற்கு முக்தாத்மபரமாயு மர்த்தஞ்செய்திருக்கிறார். (22)

* (ரா) ஆத்மவிஷயமான.

---

23. யதுகாலெதவநாவுஜ்ரிதிஂ ஊவுஜ்ரிதிஂசெவயொமிநஃ ।
வுயாதாயாஂதிஂகாலஂ வக்ஷ்ஜாஷிஜஷஷு ॥

23. யத்ர - காலே - து - அநாவ்ருத்திம் - ஆவ்ருத்திம் - ச - ஏவ - யோகிந꞉ - ப்ரயாதா꞉ - யாந்தி - தம் - காலம் - வக்ஷ்யாமி - பரதர்ஷப.

ஹே பரதர்ஷப	ஓ! பரதரிற் சிறந்தவனே!
யத்ர காலே து *	எந்தக்காலத்தில்
ப்ரயாதா꞉	(தேகத்தைவிட்டு) போன
யோகிந꞉ †	யோகிகள்
அநாவ்ருத்திம்	அபுனர் ஜனனத்தையும் (திரும்பி வராமையும்)
ஆவ்ருத்திம் சைவ	புனர்ஜனனத்தையும் (திரும்பிவருதலையும்)
யாந்தி	அடைகிறார்களோ
தம் காலம் ‡	அந்தக்காலத்தை
வக்ஷ்யாமி	சொல்லுகிறேன்.

ஓ! அர்ச்சுனா! எந்தக்காலத்தில் தேகத்தைவிட்டுப்போகிற யோகிகள் புனர் ஜன்மத்தை யடையார்களோ, (எந்தக்காலத்தில் தேகத்தைவிட்டுப் போகிற யோகிகள்) புனர் ஜனனத்தை யடைவார்களோ, அந்தக் காலத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

* (ஶ்ரீ] (ரா) (உ) மீ,வி) காலாபிமானி தேவதைகள் வாசஞ்செய்யப் பட்ட உலகங்களின் மார்க்கமாய்.

† (ஶம்) (ஶ்ரீ) (ரா) ஞானயோகிகள், கருமயோகிகள்.

‡ (ஶ்ரீ) (ரா) (உ) (மீ,வி) காலாபிமானி தேவதைகள் வாசஞ்செய்யப் பட்ட உலகங்களின் மார்க்கத்தை.

---

24. அக்நிர்ஜ்யோதிரஹ꞉ ஶுக்ல꞉ ஷண்மாஸா உத்தராயணம் |
தத்ர ப்ரயாதா கச்சந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோ ஜநா꞉ ||

24. அக்நி꞉ - ஜ்யோதி꞉ - அஹ꞉ - ஶுக்ல꞉ - ஷண்மாஸா꞉ - உத்தராயணம் - தத்ர - ப்ரயாதா꞉ - கச்சந்தி - ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மவித꞉ - ஜநா꞉ -

அக்நி꞉ §	அக்னி
ஜ்யோதி꞉ ¶	ஒளி
அஹ꞉ ‖	பகற்காலம்
ஶுக்ல꞉ +	சுக்கிலபக்ஷம்.

§ - ¶ (மீ,வீ) அர்ச்சிஸ் என்கிற தேவதை.

‖ (மீ,வி) அபிசித் தேவதை, அதாவது, மத்தியானகாலத்திற்கு அபிமானி தேவதையுள்பட பகல்காலத்திற்கு அபிமானிதேவதை.

+ (மீ,வி) பௌர்ணமியின் அபிமானிதேவதை யுள்பட சுக்கிலபக்ஷாபிமானி தேவதை.

உத்தராயணம் ஷண்மாஸா: *	உத்தராயண ஆறுமாதங்கள்
தத்ர	அதில்
ப்ரயாதா:	போன
ப்ரஹ்மவித:	பிரம்மஞானிகளான
ஜநா:	ஜனங்கள்
ப்ரஹ்ம	பரப்பிரம்மத்தை
கச்சந்தி	அடைகிறார்கள்

அக்கினிக்கும், பிரகாசத்திற்கும், பகற்காலத்திற்கும், சுக்கிலபக்ஷத்திற்கும், ஆறுமாதங்களடங்கிய உத்தராயணத்திற்கும், அபிமானி தேவதைகளுடைய லோகங்களின் மார்க்கமாய்ச் செல்லும் ஞானிகள் பரம்பிரம்மத்தை (கிரமமாய்) அடைகிறார்கள்.

(ஶம்) (ஸ்ரீ) உபாசகர்கள் கிரமக்கிரமமாய் அந்தந்த லோகங்களை யடைந்து, பிறகு பிரம்மத்தை யடைகிறார்கள். இவர்கள்தான் கிரமமுக்தியை யடையப்பட்டவர்கள்.

* (உ) (ஸ்ரீ, வி) உத்தராயணத்திலுள்ள ஆறுமாதங்களில் ஒவ்வொரு மாசாபிமானி தேவதைகளுடைய லோகத்தையும், பிறகு உத்தராயணாபிமானி தேவதையின் லோகத்தையும். (ஸ்ரீ, வீ) விஷுவ-அபிமானி தேவதையுங்கூட இதில் சேர்ந்ததாக கிரகிக்கத்தக்கது.

---

25. தூமோ ராத்ரிஸ்ததா க்ருஷ்ண: ஷண்மாஸா தக்ஷிணாயநம் |
தத்ர சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதிர்யோகீ ப்ராப்ய நிவர்த்ததே ||

25. தூம: = ராத்ரி: - ததா - க்ருஷ்ண: - ஷண்மாஸா: - தக்ஷிணாயநம் - தத்ர - சாந்த்ரமஸம் - ஜ்யோதி: - யோகீ - ப்ராப்ய - நிவர்த்தே -

தூம:	புகை
ராத்ரி:	இரவு
ததா	அப்படியே
க்ருஷ்ண:	கிருஷ்ணபக்ஷம்
தக்ஷிணாயநம் ஷண்மாஸா:	தெக்ஷிணாய ஆறுமாதங்கள்
தத்ர	அதில்
(ப்ரயாதா:)	போன
யோகீ	யோகியானவன்
சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதி:	சந்திரனுடைய ஒளியை

ப்ராப்ய	அடைந்து
நிவர்த்ததே	திரும்பி வருகிறான்

புகைக்கும், இரவுக்கும், கிருஷ்ணபக்ஷத்திற்கும், தக்ஷிணாயனத்திற்கும், அபிமானியான தேவதைகளுடைய லோகங்களின் மார்க்கமாய்ச் செல்லும் யோகியானவன், சந்திரப்பிரகாசமுள்ள சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்து திரும்புகிறான். (புநர் ஜந்மத்தை யடைகிறான்.)

(ரா) இந்த தூமாதிமார்க்கத்தில் பிதுருலோகாதிகளும் சேர்ந்ததாகக் கொள்ளவேண்டியது.

(ஸ்ரீ, வீ) முந்திய 24-வது சுலோகத்திற் சொன்ன அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் போகிறவன் யாரென்றால், அந்தியகாலத்தில் பிரம்மத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு தேகத்தை விடுகிறவன். அவன் மோக்ஷமடையத் தகுந்தவனே. முந்திய 25-வது சுலோகத்திற்சொன்ன தூமாதிமார்க்கத்தில் போகிறவன் யாரென்றால், கருமயோகியாயிருந்து அந்தியகாலத்தில் பிரம்மத்தை ஸ்மரிக்காமல் தேகத்தை விடுகிறவன். அவன் சுவர்க்காதி லோகங்களை யடையத்தகுந்தவனே. இஷ்டமான காலத்திலும், இஷ்டமான மார்க்கத்திலும், பிரம்மலோகம் முதலிய லோகங்களில் சஞ்சரிக்கிற அல்லது, அந்தந்த லோகங்களில் வாசஞ்செய்கிற மற்ற ஞானிகள் கருமிகள் இவர்கள் இந்த இரண்டு மார்க்கங்களிலொன்றிற்றான் போகவேண்டுமென்ப தவசியமல்ல. (25)

---

26. ஶுக்லக்ருஷ்ணே கதீ ஹ்யேதே ஜகத꞉ ஶாஶ்வதே மதே ।
ஏகயா யாத்யநாவ்ருத்திமந்யயாவர்த்ததே புந꞉ ॥

26. சுக்லக்ருஷ்ணே - கதீ - ஹி - ஏதே - ஜகத꞉ - ஶாஶ்வதே - மதே - ஏகயா - யாதி - அநாவ்ருத்திம் - அந்யயா - ஆவர்த்ததே - புந꞉ -

ஶுக்லக்ருஷ்ணே	வெளிச்சமும், இருட்டும் ஆகிய சுக்கில கிருஷ்ணபக்ஷம் முதலியவற்றின் அபிமானி தேவதைகளின் உலகங்களான
ஹ்யேதே, கதீ	இந்த பிரசித்தமான வழிகள்
ஜகத꞉	(ஞானிகள் கருமிகளான அதிகாரிகளடங்கிய) ஜகத்திற்கு
ஶாஶ்வதே மதே	சாசுவதமானவையென் றெண்ணப்பட்டிருக்கின்றன
ஏகயா	(முந்திய) ஒரு மார்க்கத்தினாலே
அநாவ்ருத்திம்	அபுநர் ஜன்மத்தை
யாதி	அடைகிறான்
அந்யயா	(பிந்திய) மற்றொரு மார்க்கத்தினாலே

வா॒ந:॑ மறுபடியும்
ஆவ॑ர்ததே ஜன்மத்தையடைகிறான்.

(முன் சொல்லப்பட்ட) சுக்கில, கிருஷ்ணபக்ஷம் முதலிய அபிமானி தேவதைகளின் உலகங்களாகிய மார்க்கங்கள் ஞானிகளுக்கும் கருமிகளுக்கும் (தனித்தனியாய்) சாசுவதமா யுள்ளனவென்பது என் அபிப்பிராயம். முந்திய மார்க்கத்தில் போகிற ஞானிகள் புநர்ஜன்மத்தை யடைகிறதில்லை. பிந்திய மார்க்கத்தில் போகிற ஸகாம கருமிகள் புநர்ஜன்மத்தை யடைகிறார்கள்.

* (ஸம்) ஶு॒க்ல=ஞானப்பிரகாசம். க்ரு॒ஷ்ண—அக்ஞானம் (ஸ்ரீ) ஶு॒க்ல = பிரகாசமுள்ளது. க்ரு॒ஷ்ண = இருட்டுள்ளது.

(வ்யா) இந்த அத்தியாயத்தின் 24-வது சுலோகத்தில் பிரகாசம் பொருந்திய (அர்சிராதி) அர்ச்சிராதி மார்க்கமொன்றும் 25-வது சுலோகத்தில் அந்தகாரம்பொருந்திய (தூமாதி) தூமாதி மார்க்கமொன்றும் சொல்லி இந்த சுலோகத்தில் அந்த விரண்டு மார்க்கங்களில் போகத்தக்கவர்கள் இன்னார், அவர்கள் அடையும்பலன் இன்னதென்று சொல்லப்பட்டது. (24-சு-த்தில்) ப்ரஹ்மவிதோ ஜநா:—பிரம்மஞானிகளான ஜனங்களென்றும் (25-சு-த்தில்) யோகீ—யோகி என்றும் சொல்லியிருக்கிறதினாலே வியாக்கியாதாக்கள் அவர்களை முறையே ஞானியென்றும் கருமயோகியென்றும் அர்த்தஞ்செய்திருக்கிறார்கள். அத்வைத சித்தாந்தப்படிக்கு விதேக கைவல்யமாகிய சத்தியோ முக்தியடையத்தகுந்த பரமார்த்த ஸந்நியாஸியாகிய ஜீவன்முக்தனானவன் மேற்கண்ட அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் போகவேண்டியவனாகிறானா? (க்ஷீண உத்கர்ஷ) பாபபுண்ணிய மிசிரகருமிகள் மேற்கண்ட இரண்டு மார்க்கங்களில் எந்த மார்க்கத்திலாவது போக யோக்கியர்களாகிறார்களா? என்கிற சந்தேகம் ஜனிக்கலாம். சத்தியோ முக்தியென்பது ஜீவன் முக்ததசையிலிருந்து பிராரப்ததேகம் போனதும் விதேக கைவல்யமடைவது. இவனுக்குப் போகவேண்டிய மார்க்கமென்பதேயில்லை. "யத்ர யத்ர ம்ருதோ ஜ்ஞாநீ யேந வா கேந ம்ருத்யுநா। யதா ஸர்வகதம் வ்யோம தத்ர தத்ர லயம் கத:। கடாகாஶமிவாத்மாநம் விலயம் வேத்தி தத்வத: ஸ கச்சதி நிராலம்பம் ஜ்ஞாநாலோகம் ஸமந்தத:॥—ஞானியானவன் எந்தெந்த விடத்தில் எவ்விதமாய் மரணமடைந்தாலும் எங்கும் பரவிய ஆகாசம்போல் அந்தந்த விடத்திலேயே லயமடைகிறான். வாஸ்தவமாய் கடாகாசம் போல் (கடமுடைந்தவுடனே கடாகாசமானது மகாகாசத்தில் லயமடைவதுபோல்) ஆத்மாவானவன் லயமடைகிறதாக அறியத்தக்கது, அவன் நிராலம்பமாகிய (தனக்கு ஆசிரயமான வஸ்துவையுடையவ னல்லாதவனாய்) ஞானப்பிரகாசத்தை எவ்விடத்திலு மடைகிறான்." (பைங்கலோபநிஷத் நாலாவதத்தியாயம் பார்க்க) (க்ரமமுக்தி) கிரமமுக்தியடையத் தகுந்தவனும் நிஷ்காம கருமத்தினால் சித்தசுத்தி துவாரா ஞானமடைந்தவனுமேவனோ அவன்தான் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ப் போகிறவன். இவ் விருவகை முக்தி

விஷயமாய் வராஹோபநிஷத் நான்காவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறதாவது :

" [illegible] ॥ சுகர் முக்தர். வாமதேவர் முக்தர். அவர்களைத்தவிர முக்தியடைந்தவர்களில்லை. (இவ்விருவருடைய மார்க்கத்தைத்தவிர முக்திக்கு வேறே மார்க்கமில்லையென்பது தாத்பரியம்) இந்த லோகத்தில் சுகமார்க்கத்தை யெந்த தைரியசாலிகள் அனுசரிக்கிறார்களோ அவர்கள் ஸத்தியோ உடனே (என்றால், இந்தத் தேகம்போன உடனே) முக்தர்களாகிறார்கள். இந்த லோகத்தில் வாமதேவ மார்க்கத்தை எப்போதும் அநுசரிக்கிறவர்கள் மறுபடி மறுபடி பிறப்பையடைந்து சத்துவத்தோடு கூடின யோகமார்க்கங்களினாலேயும் ஸாங்கிய (ஞான) மார்க்கங்களினாலேயும் கருமங்களினாலேயும் கிரமமுக்தர்களாகிறார்கள். சுகமார்க்கம் வாமதேவ மார்க்கமென இரண்டு மார்க்கங்கள் தேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டன. சுகமார்க்கமானது பக்ஷிமார்க்கம் (அதாவது, குறித்த விடத்திற்கு பக்ஷியானது அதிசீக்கிரம் பறந்துபோவதுபோல் தேகம் போனவுடனே முக்தியடைவது) என்றும், வாமதேவ மார்க்கமானது எறும்பு மார்க்கம் (அதாவது, குறித்தவிடத்திற்கு எறும்பு போகவேண்டுமானால் ஊர்ந்துபோவதுபோல ஒவ்வொரு லோகமாகபோய் கடைசியில் மறுபிறப்பற்ற பிர்ம்மலோகம் வைகுண்டம் முதலியவைகளையடைவது) என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விதிவாக்கியங்களினாலேயாவது நிஷேத வாக்கியங்களினாலேயாவது அஸம்பிரக்ஞா சமாதியினாலேயாவது தன் ஆத்ம சுவரூபத்தை யறிந்து நிர்மலமானவர்கள் சுகமார்க்கத்

திஞலே பரமபதத்தை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறார்கள். யமம் முதலிய ஆசனங்களினாலேயுண்டாகிற ஆயாசமாகிய அடாப்பியாசத்தினாலே அடிக்கடி அநேக தடைகளினாலுண்டான அணிமாதி (சித்தி) களுக்குள்பட்டவனாய் நல்லபலனை யடையாமல் (அதாவது, அர்ச்சிராதி மார்க்கங்களாகிய தேவதைகளுடைய லோகத்தை யடைந்து) மறுபடி நல்லகுலத்தில் பிறந்து முந்திய (ஜன்மத்தின்) வாசனையினாலேயே மறுபடி யோகாப்பியாசத்தினால் வாமதேவ மார்க்கத்தினாலே அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமாகிய முக்தியை யடைகிறான். பிர்ம்மபிராப்தியை கொடுக்கத்தக்கவும் மங்களகரமானவும் இந்த இரண்டு மார்க்கங்களிருக்கின்றன. இவைகளி லொன்று சத்தியோ முக்தியையும் மற்றொன்று கிரமமுக்தியையும் கொடுக்கத்தக்கது.''

இதில்கண்ட வாமதேவமார்க்கம்தான் அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்று கொள்ளத்தக்கது. தூமாதி மார்க்கமானது பலாபேக்ஷையுடன் கருமம் செய்த கருமயோகி செல்லும்மார்க்கம், அவர்கள் அந்தக் கருமபலனை அனுபவித்தவுடன் தாழ்ந்த ஜன்மங்களை யடைவார்கள். க்ஷுத்திர கருமிகள் (பாபபுண்ணிய மிசிரகருமம் செய்தவர்கள்) சுவர்க்காதி லோகங்களையாவது நரகாதிலோகங்களையாவது அடையாமல் அந்தந்த கரும பலனுக்குத் தக்கபடி இந்த உலகத்தில் மறுபடிமறுபடி பிறப்பை யடைகிறார்கள். (26)

---

27. 𑌨𑍈𑌤𑍇 𑌸𑍃𑌤𑍀 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ॥

27. ந - ஏதே - ஸ்ருதீ - பார்த - ஜாநன் - யோகீ - முஹ்யதி - கஃ - ச - ந - தஸ்மாத் - ஸர்வேஷு-காலேஷு - யோகயுக்தஃ - பவ - அர்ஜுந -

𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥	ஓ! குந்திபுத்ரா!
𑌏𑌤𑍇 𑌸𑍃𑌤𑍀	இந்த இரண்டு மார்க்கங்களையும்
𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍	அறிகிற
𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍀	(ஞான) யோகியான ஒருவனும்
𑌨 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿 *	மோகத்தை யடைகிறதில்லை
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍	ஆகையினாலே
𑌹𑍇 𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨	ஓ! அர்ச்சுனா!
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌲𑍇𑌷𑍁	எல்லாக்காலங்களிலும்
𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 †	(ஞான) யோகியாக
𑌭𑌵	ஆகக்கடவாய்

ஓ! குந்திபுத்திரா! (அர்ச்சிராதி தூமாதி) இவ்விரண்டு மார்க்கங்களை யறிந்திருக்கிற ஞானயோகியான ஒருவனும் அக்ஞானத்தை யடைகிற தில்லை. ஆகையினாலே, ஓ! அர்ச்சுனா! எல்லாக் காலங்களிலும் ஞானயோகி யாகக்கடவாய். (என்றால், புநர்ஜனனத்தைக் கொடுக்கும்படியான காமிய கருமத்தைச் செய்யாதே யென்பது தாத்பரியம்.) (27)

* (ஸ்ரீ) சுவர்க்காதி சுகங்களை யபேக்ஷிக்காமல் பரமேசுவர நிஷ்டனாக வாகிறான். (ஸ்ரீ,வி) மரணகாலத்தில் பகவானை மறக்கிறதில்லை.

† (ரா) அர்ச்சிராதி மார்க்கங்களில் போகவேண்டுமென்கிற எண்ணமாகிய யோகத்துடன் கூடினவனாக. (ஸ்ரீ,வி) பக்தியோடு ஞானகருமம் இரண்டையு மனுஷ்டிக்கிறவனாக.

---

28. வேதேஷு யஜ்ஞேஷு தப:ஸு சைவ தாநேஷு யத்புண்யபலம் ப்ரதிஷ்டம் । அத்யேதி தத்ஸர்வமிதம் விதித்வா யோகீ பரம் ஸ்தாநமுபைதி சாத்யம் ॥

28. வேதேஷு = யஜ்ஞேஷு = தபஸ்ஸு = ச = ஏவ = தாநேஷு = யத் = புண்யபலம் = ப்ரதிஷ்டம் = அத்யேதி = தத்=ஸர்வம் = இதம் = விதித்வா = யோகீ = பரம் = ஸ்தாநம் = உபைதி = ச = ஆத்யம் =

வேதேஷு	வேதங்களை நன்றாக ஓதிய விடத்தும்
யஜ்ஞேஷு	யக்ஞங்களை ஸாங்கோபாங்கமாக அனுஷ்டித்த விடத்தும்
தப:ஸு	தபசுகளை நன்றாக செய்த விடத்தும்
தாநேஷு சைவ	தானங்களைச் செவ்வையாகக் கொடுத்த விடத்தும்
யத்	எந்த
புண்யபலம்	புண்ணிய பலனானது
ப்ரதிஷ்டம்	சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ
தத்ஸர்வம்	அந்த சகல பலனையும்
யோகீ	(ஞான) யோகியானவன்
அத்யேதி	அதிக்கிரமிக்கிறான் (இதைவிட மேலான பலனை யடைகிறான் அல்லது இது அற்ப பலமென்று நினைக்கிறான்)
(கிம்) ச	பின்னும்
இதம் விதித்வா *	இதைத் தெரிந்து
ஆத்யம்	மூலகாரணமான

𑌪𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 } † உத்தமமான ஸ்தானத்தையும்
𑌉𑌪𑍈𑌤𑌿 அடைகிறான்.

வேதங்களிலேயும், யக்ஞங்களிலேயும், தபசுகளிலேயும், தானங்களிலேயும், எந்தெந்தப் புண்ணியபலன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த சகல பலனையும் ஞானயோகியானவன் அற்பமாக நினைக்கிறான். பின்னுமிதைத் தெரிந்து, மூலகாரணமானவும், உத்தமமானவும் உள்ள ஸ்தானத்தை யடைகிறான். (28)

* (𑌶𑌂) இந்த அத்தியாயத்தில், அர்ச்சுனன் கேட்ட ஏழு கேள்விகளுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற உத்தரங்களைத் தெரிந்து அநுஷ்டித்து. (ஸ்ரீ) எட்டு கேள்விகளுக்குச் சொல்லியிருக்கிற உத்தரங்களைத் தெரிந்து அந்தப்படியநுஷ்டித்து ஞானியாய் (𑌰𑌾) (ஏழாவது - எட்டாவது) இரண்டத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பகவானுடைய மகிமைகளை யறிந்து. (மீ,வி) அத்தியாத்ம முதலியவைகளையும், சுக்கிலகிருஷ்ண மார்க்கங்களையும் அறிந்து.

† (𑌶𑌂) பிரம்மத்தை. (ஸ்ரீ) (மீ,வி) விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமாகிய ஸ்தானத்தை.

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂
𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇
𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮
𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

அக்ஷர பரப்பிரம்மயோகமென்கிற எட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁.

𑌨𑌵𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚.

1. 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑌸𑍂𑌯𑌵𑍇 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇𑌽𑌶𑍁𑌭𑌾𑌤𑍍 ॥

1. இதம் - து . தே - குஹ்யதமம் - ப்ரவக்ஷ்யாமி - அநஸூயவே- ஜ்ஞாநம் - விஜ்ஞாநஸஹிதம்-யத்-ஜ்ஞாத்வா - மோக்ஷ்யஸே - அஶுபாத்.

𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚	பகவான் சொல்லுவது
𑌯𑌤𑍍	எதை
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 *	அறிந்து
𑌅𑌶𑍁𑌭𑌾𑌤𑍍 †	சம்சாரத்திலிருந்து
𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇	நீ விடுபடுவாயோ
(𑌤𑌤𑍍)	அப்படிப்பட்ட
𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌹𑌿𑌤𑌂 §	அநுபவஞானத்தோடுகூடிய
𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌮𑌂 ‡	அதிரகசியமாயுள்ள
𑌇𑌦𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 } ¶	இந்த ஞானத்தையே
𑌅𑌨𑌸𑍂𑌯𑌵𑍇 ॥	அசூயையற்ற (பொறாமையற்ற)
𑌤𑍇	உன்பொருட்டு
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿	செவ்வையாய்ச் சொல்லுகிறேன்.

எதை யறிந்து சம்சார (பந்த)த்தி லிருந்து விடுபடுவாயோ, அப்படிப்பட்ட அதிரகசியமானவும், உபாசனையோடு கூடினவுமான இந்தப் பிரம்மஞானத்தை, அசூயையற்ற உன்பொருட்டு செவ்வையாய்ச் சொல்லுகிறேன்.

(ஸ்ரீ,வி) ஏழாவது அத்தியாயத்தின் கடைசியில் சொன்ன, 𑌸𑌾𑌧𑌿𑌭𑍂𑌤𑌂𑌸𑌾𑌧𑌿𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 - முதலிய பகவானுடைய மகிமைகள் இந்த அத்தியாயத்தில் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுகின்றன. எட்டாவது அத்தியாயத்திலேயே ஏன் அவை சொல்லப்படவில்லை யென்றாலோ, அர்ச்சுனன், 𑌸𑌾𑌧𑌿𑌭𑍂𑌤𑌂, 𑌸𑌾𑌧𑌿𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂, முதலியவை எவையென்று கேழ்க்காமல், 𑌅𑌧𑌿𑌭𑍂𑌤𑌂, 𑌅𑌧𑌿𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂, முதலியவை எவையென்று கேட்டதினால்,

அவைகளுக்குமட்டும் அந்த எட்டாவது அத்தியாயத்தில் உத்தரஞ் சொல்லப்பட்டது.

* (ரா) அறிந்து அனுஷ்டித்து.

† (ரா) என்னை யடைய விரோதமான சகல பாபங்களி லிருந்தும்.

‡ (ஸ்ரீ) ஜ்ஞாநம் - தருமஞானம், ஜ்ஞாநதரம் - ஆத்மஸ்வரூபஞானம், ஜ்ஞாநதமம் - பரப்பிரம்மஞானம்.

§ ((ஶம்) அநுபவஞ்ஞானத்தோடு கூடின. (ரா) உபாசனை இவ்விதமாகச் செய்யவேண்டுமென்பதை யறிவது விக்ஞானம். அதோடு கூடின. ஸ்ரீ,வி) விசேஷமா யறியவேண்டியதோடு கூடியிருக்கிற.

¶ (ஶம்) இதுவரையில் சொல்லிவந்ததும், இனி சொல்லப்போகிறதுமாகிய ஞானத்தை. (ரா) இதம் - பக்திரூபமான உபாசனையென்கிற பெயரையுடைய, ஜ்ஞாநம் - ஞானத்தை. (ஸ்ரீ,வி) இனி சொல்லப்போகிற ஞானத்தை.

|| (ஸ்ரீ) அடிக்கடி தன்மகிமையையே கிருஷ்ணசுவாமி சொல்லிக்கொள்ளுகிறாரென்று பொறாமைகொள்ளாத. (ரா) பகவான் சொல்லுகிற அவருடைய மகிமைகள் அவ்வளவும் வாஸ்தவமென்று நம்பியிருக்கிற.

---

2. ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ரமிதமுத்தமம் |
ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்ம்யம் ஸுஸுகம் கர்துமவ்யயம் ||

2. ராஜவித்யா = ராஜகுஹ்யம் = பவித்ரம் = இதம் = உத்தமம் = ப்ரத்யக்ஷாவகமம் = தர்ம்யம் = ஸுஸுகம் = கர்தும் = அவ்யயம் =

இதம்	இந்த ஞானமானது
ராஜவித்யா	வித்தைகளுக்கெல்லாம் ராஜா
ராஜகுஹ்யம்	இரகசியங்களுக்கெல்லாம் அரசன்
உத்தமம் பவித்ரம்	மேன்மையாக பரிசுத்தப்படுத்துவது
ப்ரத்யக்ஷாவகமம் *	பிரத்தியக்ஷமா யறியத்தக்கது
தர்ம்யம் †	தர்மத்தினின்று நீங்காதது
கர்தும்	செய்கிறதற்கு (அநுஷ்டிப்பதற்கு)
ஸுஸுகம்	மிகவும் சுலபமானது
அவ்யயம் ‡	அழிவற்றது.

(முந்திய சுலோகத்தில் சொன்ன அதிரகசியமான) இந்த ஞானமானது வித்தைகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டம், இரகசியங்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டம், உத்தமமானது, பரிசுத்தமானது, பிரத்தியக்ஷமா யறியத்தக்கது,

தருமத்தோடு கூடினது, அனுஷ்டிப்பதற்கு மிகவும் சுலபமானது, அழிவற்ற பலத்தைக் கொடுப்பது. (2)

* (𑌰𑌾) (𑌮) பிரத்தியக்ஷமாய் என்னைக் காண்பிவிக்கத் தகுந்தது.

† (𑌰𑌾) மோக்ஷசாதனமானது. (𑌮) (வி, ஸ்ரீ) சகல ஜகத்தையும் தரிக்கிறதினாலே, (𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃) தருமம் பகவான். பகவத் விஷயமான ஞானமானதால் 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂, என்று சொல்லப்பட்டது.

‡ (ஸ்ரீ, வி) அழிவற்ற பலத்தைக் கொடுப்பது.

---

3. 𑌅𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 ॥

3. அஶ்ரத்தாநா: = புருஷா: = தர்மஸ்ய = அஸ்ய = பரந்தப - அப்ராப்ய - மாம் - நிவர்தந்தே - ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மனி -

𑌹𑍇 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪	ஓ! அர்ச்சுனா!
𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 *	இந்த (ஆத்மஞானமாகிற) தர்மத்தை
𑌅𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌃 †	நம்பாமலிருக்கிற
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃	புருஷர்கள்
𑌮𑌾𑌂 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯	என்னை அடையாமல்
𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿	மிருத்தியுவுடன்கூடிய சம்சார மார்க்[கத்தில்
𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇	நிலைத்திருக்கிறார்கள்.

ஓ! அர்ச்சுனா! இந்த பக்தியோடுகூடிய ஞானமாகிற தருமத்தை நம்பாமலிருக்கிற புருஷர்கள் என்னை யடையாமல், மிருத்தியுவுடன் கூடிய சம்சார மார்க்கத்தில் நிலைத்திருக்கிறார்கள். (என்றால், துக்கமாகிற சம்சாரத்தை யடையும்பொருட்டே மறுபடி ஜனனமடைகிறார்கள்.) (3)

* (𑌶𑌂) இந்த ஆத்மஞான சுவரூப விஷயத்திலேயும், அதினுடைய பலன் விஷயத்திலேயும், (𑌰𑌾) இந்த உபாசனையாகிற தருமத்தில்.

† (𑌶𑌂) (𑌰𑌾) விசுவாச மற்றிருக்கிற. (ஸ்ரீ, வி) மோக்ஷ ஏதுவானதென்கிற விஷயத்தில் சிரத்தையற்றிருக்கிற.

---

4. 𑌮𑌯𑌾 𑌤𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌦𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾 ।
𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ॥

4. மயா - ததம் - இதம் - ஸர்வம் - ஜகத் - அவ்யக்த-மூர்த்திநா - மத்ஸ்தாநி - ஸர்வபூதாநி - ந - ச - அஹம் - தேஷு - அவஸ்தித:.

5. 𑌨 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌮𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ।
𑌭𑍂𑌤𑌭𑍃𑌨𑍍𑌨 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌾𑌵𑌨𑌃 ॥

5. ந - ச - மத்ஸ்தாநி - பூதாநி - பஶ்ய - மே - யோகம் - ஐஶ்வரம் - பூதப்ருத் - ந - ச - பூதஸ்த: - மம - ஆத்மா - பூதபாவந:.

𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾	வியக்தமில்லாத ஸ்வரூபத்தையுடைய
𑌮𑌯𑌾 ‡	என்னாலே
𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 } *	இந்த சகல ஜகத்தும்
𑌤𑌤𑌂	வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 †	சகலபூதங்களும்
𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 ‡	என்னிடத்திலிருக்கின்றன
𑌅𑌹𑌂 § 𑌤𑍇𑌷𑍁 ¶	நான் அவைகளில்
𑌨 𑌚𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ‖	இருக்கிறதில்லை
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 +	பூதங்கள்
𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌚 } ×	என்னிடத்திலிருப்பதேயில்லை
𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌮𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯 } %	ஈசுவரனுக்குரியதாகிய என்னுடைய யோகத்தைப் பார்
𑌮𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 } [*]	என்னுடைய ஆத்மாவானது
𑌭𑍂𑌤𑌭𑍃𑌤𑍍	பூதங்களைத்தரிக்கிறது (தாங்குகிறது)
𑌭𑍂𑌤𑌭𑌾𑌵𑌨𑌃 *	பூதங்களை யுண்டாக்குவது
𑌚	ஆனால்
𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌨 } †	பூதங்களிடத்தி லில்லை.

தெரியப்படாமலிருக்கிற ரூபத்தை யுடைய என்னாலே இந்த சகலப் பிரபஞ்சமும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சகல பூதங்களு மென்னிடத்திலிருக்கின்றன. நான் அவைகளிடத்திலே யிருக்கிறதில்லை. பூதங்க ளென்னிடத்தி லிருப்பதில்லை. என்னுடைய அற்புதமான சக்தியைப்பார். என்னுடைய ஸ்வரூபமானது பூதங்களைத் தரிக்கிறதும், பூதங்களை யுண்டாக்குகிற அல்லது இரக்ஷிக்கிறதுமானபோதிலும், பூதங்களிடத்திலிருப்பதன்று.

(ஸ்வா) இந்த சுலோகங்களில் பரஸ்பர வித்தியாசங் காணப்படும். எப்படியென்றால், பூதங்கள் என்னிடத்தி லிருக்கின்றனவென்று ஒரு இடத்

திலும், இல்லையென்று ஒரு இடத்திலும், நான் பூதங்களி லில்லை யென்று ஒரு இடத்திலும், நான் பூதங்களைத் தரிக்கிறேனென்று ஒரு விடத்திலும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் விரோதமல்ல. பிரம்மம் தனக்குச் சுவாதீனமான மாயாசக்தி மூலமாய்ப் பிரபஞ்சங்களுடைய சிருஷ்டி, ஸ்திதி, லயாதிகளுக்குக் காரணமாயிருக்கிறபடியால், அந்தப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் பிரம்மத்துக்குள்ளாகவே யிருக்கின்றன. பரமார்த்தமாய்ப் பார்த்தால் அந்த நிர்குணமானதும், அசங்கமானதுமான பிரம்ம ஸ்வரூபத்துக்கும் மாயாகாரியங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லாததினாலே வஸ்துக்கள் பிரம்மத்தினிடத்திலு மில்லை, பிரம்மம் வஸ்துக்களிடத்திலு மில்லையென்பது தாத்பரியம். (4-5)

‡ (ரா) அந்தரியாமியா யிருக்கிற என்னாலே. (ஸ்ரீ) ஜகத்காரணமா யிருக்கிற வென்னாலே.

* (ரா) மீ,வி) சேதனா சேதனமான இந்த சகலப்பிரபஞ்சம்.

† (ஸ்ரீ) சேதனா சேதனமான சகலப் பிரபஞ்சங்கள்.

‡ (ரா०) என்னை ஆத்மாவாக வுடைத்தா யிருக்கின்றன. (ரா) அந்தரியாமியான என்னுடைய அதீனமான ஸ்திதியை யுடைத்தா யிருக்கின்றன. (மீ,வி) என்னுடைய ஆதாரத்தின்பேரில் நிற்கின்றன.

§ - ¶ - || (ரா०) (ஸ்ரீ) நான் அவைகளிலே ஒட்டி யிருப்பதில்லை. எப்படியென்றால், ஆகாசத்தைப்போல. (ரா) நான் அவைகளுடைய அதீனமான ஸ்திதியை யுடையவனல்ல. என்றால், என்னுடைய இருப்புக்கு அவைகள் ஆதாரமல்ல. (உ) (மீ,வி) ஜலமானது பூமியை எப்படி ஆதாரமாக வுடையதோ, அப்படி என்னுடைய இருப்புக்கு ஆதாரம் வேண்டியதில்லை யென்பது கருத்து.

+ - × (ரா) ஜலம் பூமியிலொட்டி யிருப்பதுபோல பூதங்கள் என்னிடத்திலொட்டி யிருப்பதில்லை. (மீ,வி) நான் அப்ராகிருதன். பிராகிருதமான வஸ்துக்களென்னை யொட்டமாட்டா. ஆகையால், பூதங்கள் என்னிடத்தி லொட்டியிருக்கவில்லை.

% (ஸ்ரீ) அகடிதகடனா சாதுரியமாகிய யோகமாயா வைபவம். அல்லது, (ரா) (ஸ்ரீ) அசாதாரணமான (வேறெங்கு மில்லாத) யோகத்தை.

[*] (ரா) என்னுடைய சங்கற்பமானது. (மீ,வி) என்னுடைய தேகமானது

* (ரா) பூதங்களைத் தரிக்கிறதும், நியமிக்கிறதும்.

† (ரா) பூதங்களின் ஆதாரத்தின்பேரில் நானிருக்கவில்லை. (மீ,வி) பூதங்களிலொட்டி யிருக்கவில்லை.

6. யதா²காஶஸ்தி²தோ நித்யம் வாயு: ஸர்வத்ரகோ³ மஹாந் ।
ததா² ஸர்வாணி பூ⁴தாநி மத்ஸ்தா²நீத்யுபதா⁴ரய ॥

6. யதா²=ஆகாஶஸ்தி²த: = நித்யம் = வாயு: = ஸர்வத்ரக:= மஹாந்= ததா²=ஸர்வாணி = பூ⁴தாநி=மத்ஸ்தா²நி=இதி= உபதா⁴ரய=

ஸர்வத்ரக³:	சர்வவியாபியாயிருக்கிறதும்
மஹாந்	நிறைந்திருக்கிறதுமான
வாயு:	வாயுவானது
நித்யம்	எப்போதும்
யதா²	எப்படி
ஆகாஶஸ்தி²த:	{ ஆகாசத்தி லிருக்கிறதோ (ஆகாசத்திலொட்டாம லிருக்கிறதோ)
ததா²	அப்படியே
ஸர்வாணி பூ⁴தாநி	சகல பூதங்களும்
மத்ஸ்தா²நி இதி *	என்னிடத்திலிருப்பதாக
உபதா⁴ரய	தெரிந்துகொள்.

சர்வ வியாபகமாயும், நிறைந்து மிருக்கிற வாயுவானது எப்போதும் எப்படி யாகாசத்தில் (ஒட்டாமல்) இருக்கிறதோ அப்படி சகல பூதங்களும் என்னிடத்தி லொட்டாம லிருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்.

(ஸ்ரீ,வி) எப்படி யொட்டாம லிருக்கலாமென்றாலோ, ஜலத்தின் ரேணுக்களை வாயு கிரகித்துவந்து நமக்கு சீதளத்தை யுண்டுபண்ணினாலும், அந்த ஜலரேணுக்கள் வாயுவி லொட்டாததுபோல. (6)

* (ரா) காணப்படாத மூர்த்தியையுடைய என்னிடத்தி லிருப்பதாக.

---

7. ஸர்வபூ⁴தாநி கௌந்தேய ப்ரக்ருதிம் யாந்தி மாமிகாம் ।
கல்பக்ஷயே புநஸ்தாநி கல்பாதௌ³ விஸ்ருஜாம்யஹம் ॥

7. ஸர்வபூ⁴தாநி = கௌந்தேய = ப்ரக்ருதிம் = யாந்தி = மாமிகாம் = கல்பக்ஷயே = புந: = தாநி = கல்பாதௌ = விஸ்ருஜாமி = அஹம் =

ஹே கௌந்தேய	ஓ! குந்திபுத்ரா!
கல்பக்ஷயே †	பிரளயகாலத்தில்

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 ‡	சகலபூதங்களும்
𑌮𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌂 § 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 ¶	என்னுடைய மாயையை
𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 ‖	அடைகின்றன
𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇	சிருஷ்டிகாலத்தில்
𑌤𑌾𑌨𑌿	அவைகளை
𑌪𑍁𑌨𑌃	மறுபடியும்
𑌅𑌹𑌂	நான்
𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑌿 *	சிருஷ்டிக்கிறேன்.

ஓ! கௌந்தேயா! பிரளய காலத்தில் சகல பூதங்களும் என்னுடைய மாயையை யடைகின்றன. (மாயையில் லயத்தை யடைகின்றன.) சிருஷ்டி காலத்தில் மறுபடியும் அவைகளை நான் சிருஷ்டிக்கிறேன். (7)

† (ரா) சதுர்முகப் பிரம்மாவினுடைய முடிவுகாலத்தில்.

‡ (ரா) (ஸ்ரீ,வி) ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபங்களான சகல பூதங்கள்.

§ (ரா) என்னுடைய சரீரமான. (ஸ்ரீ,வி) என்னுடைய அதீனமான.

¶ (ரா) தமஸ் என்கிற பெயரையுடைய பிரகிருதியை. (ஸ்ரீ,வி) முக்குணமயமான பிரகிருதியை.

‖ (ரா) என் சங்கற்பத்தா லடைகின்றன.

* (ரா) சங்கற்பத்தினால் சிருஷ்டிக்கிறேன். (ஸ்ரீ,வி) பலவிதமாக சிருஷ்டிக்கிறேன்.

---

8. 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌵𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑌿𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃 ।
𑌭𑍂𑌤𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌮𑌿𑌮𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌅𑌵𑌶𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍 ॥

8. ப்ரக்ருதிம்—ஸ்வாம்—அவஷ்ட𑌭𑍍𑌯—விஸ்ருஜாமி—புந:=புந:= 𑌭𑍂தக்ராமம்—இமம்—க்ருத்ஸ்நம்—அவஶம் ப்ரக்ருதே:— வஶாத்—

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌃 𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍	பிராசீன கர்மசுபாவத்தை யநுசரித்து
𑌅𑌵𑌶𑌂 §	பிராசீனகர்மாதீனமான
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌇𑌮𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂	சகலமான இந்த பூதக்கூட்டங்களை
𑌅𑌹𑌂	நான்
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 †	என்னுடைய (சுவாதீனமான) தான

ப்ரக்ருதிம்	மாயையை
அவஷ்டப்ய ‡	ஆசிரயித்து (ஸ்வீகரித்து)
புந꞉புந꞉	மறுபடிமறுபடி
விஸ்ருஜாமி	சிருஷ்டிக்கிறேன்.

என்னுடையதான மாயையை ஸ்வீகரித்து பிராசீன கர்மாதீனமான சகலபூதங்களையும் அந்த பிராசீன கர்மத்தை யநுசரித்தே மறுபடி மறுபடி சிருஷ்டிக்கிறேன்.

(ரா) என்னுடைய சுவாதீனமான பிரகிருதியை, அவஷ்டப்ய = எட்டுவிதமாய்ப் பரிணமிக்கச் செய்து, ப்ரக்ருதே꞉ வஶாத் = பிரகிருதிக்கு சுவாதீனமா யிருக்கிறதினாலே, அவஶ꞉ = பராதீனமா யிருக்கிற, இமம் க்ருத்ஸ்நம் = இந்த தேவ மனுஷ்ய திர்யங் முதலிய சகலமான பூதங்களை மறுபடி மறுபடி சிருஷ்டிக்கிறேன்.

§ (ஶம்) அவித்யை முதலிய தோஷங்களுக்கு வசப்பட்டிருப்பதினாலே அசுவதந்திரமான. (ஸ்ரீ,வி) பிரகிருதிக்கு சுவாதீனமானதால் பராதீனமான. அல்லது அ = விஷ்ணு, வஶம் = சுவாதீனமாயிருக்கிற. என்றால், விஷ்ணுவினுடைய சுவாதீனமான பிரகிருதிக்கு சுவாதீனமாயிருப்பதினாலே விஷ்ணுவினுடைய சுவாதீனமாயிருக்கிற என்றும் அர்த்தம். (ஸ்வா) அத் - 8, 19, பார்க்க.

† (ஸ்வா) அத் - ச, சு - கூ, பார்க்க.

‡ (உ) பிரகிருதியை யாசிரயித்து - ஆசிரயிக்காமலே சிருஷ்டிக்க நான் வல்லவனானாலும், திடமாயுள்ள ஒருவன் விளையாட்டுனிமித்தம் கையில் தடிபிடிப்பதுபோல். (ஸ்ரீ,வி) உபாதானகாரணமா யாசிரயித்து.

---

9. ந ச மாம் தாநி கர்மாணி நிபத்நந்தி தநஞ்ஜய ।
உதாஸீநவதாஸீநம் அஸக்தம் தேஷு கர்மஸு ॥

9. ந = ச = மாம் = தாநி = கர்மாணி = நிபத்நந்தி = தநஞ்ஜய = உதாஸீநவத் = ஆஸீநம் = அஸக்தம் = தேஷு = கர்மஸு =

ஹே தநஞ்ஜய	ஓ! அர்ச்சுனா!
தாநி கர்மாணி	அந்த சிருஷ்டிகருமங்கள்
உதாஸீநவத் ஆஸீநம் †	உதாஸீனனைப்போ லிருக்கிறவும்
தேஷு கர்மஸு	அந்தக் கருமங்களிலே

𑌅𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂 *	அபிமானமற்று மிருக்கிறவுமான
𑌮𑌾𑌂	என்னை
𑌨 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿	பந்திக்கமாட்டா.

ஓ! அர்ச்சுனு! அந்த சிருஷ்டி கருமங்களில் அபிமானமற்றும், கர்மங்களைச் செய்யாதவனைப் போலவும், அல்லது சம்பந்தமற்றவனைப்போலவும் இருக்கிற என்னை யந்த சிருஷ்டிகர்மங்கள் பந்திக்கிறதில்லை.

(ரா) மேற்சொன்ன பலவித சிருஷ்டியானது விஷம சிருஷ்டியாயிருக்கிற (அதாவது சகல பிராணிகளைச் சமமாய் சிருஷ்டிக்காமல் தேவ மனுஷ்யாதி பலவிதங்களா யிருக்கிற) தினுலே எனக்குப் புண்ணிய பாபங்களையாவது தயவற்றவன் பக்ஷபாத முள்ளவன் என்கிற அபவாதத்தை யாவது உண்டாக்குகிறதில்லை. ஏனென்முல், அந்தந்தப் பிராணிகளுடைய பூர்வகருமத்திற்குத் தக்கபடி சிருஷ்டிப்பதினுலும், பலாபேக்ஷையாவது கர்த்திருத்வாபிமானமாவது இல்லாததினுலுந்தான். (9)

* (மா) பந்தத்திற்கு ஏதுவான கர்மபலனில் அபேக்ஷையாவது கர்த்திருத்துவாபிமானமாவது இல்லாம லிருக்கிற.

† (ஸ்ரீ,வி) கர்மங்கள் செய்தபோதிலும் கர்மஞ் செய்யாதவனுக்கு எப்படிப் பலனில்லையோ, அப்படி எனக்குப் பலனில்லை. ஆகையால், செய்யாதவனைப்போ லிருக்கிற.

---

10. 𑌮𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍 ।
𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥

10. மயா=அத்யக்ஷேண=ப்ரக்ருதி:=ஸூயதே=ஸசராசரம்=ஹேதுநா=அநேந=கௌந்தேய=ஜகத்=விபரிவர்ததே=

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 ‡	மாயையானது
𑌅𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 *	சாக்ஷியாயிருக்கிற
𑌮𑌯𑌾 †	என்னுலே (என்னுடைய சந்நிதி நிமித்தியத்தினுலே)
𑌸𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌂	ஸ்தாவர ஜங்கமரூபமான ஜகத்தை
𑌸𑍂𑌯𑌤𑍇	உண்டுபண்ணுகிறது
𑌹𑍇 𑌕𑍌𑌂𑌤𑍇𑌯	ஓ! குந்திபுத்திரா!
𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾	இந்த நிமித்தியத்தினுலே
𑌜𑌗𑌤𑍍	ஜகத்தானது
𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇	திரும்பிக்கொண்டே யிருக்கிறது

ஓ! குந்திபுத்திரா! சாக்ஷியாயிருக்கிற என்னுடைய சந்நிதான விசேஷத்தினாலே மாயையானது ஸ்தாவர ஜங்கமத்தோடு கூடின இந்தப் பிரபஞ்சத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது. (இந்த சந்நிதான விசேஷமாகிற) நிமித்தியத்தினாலே பிரபஞ்சமானது திரும்பிக்கொண்டே யிருக்கிறது.

கௌந்தேயா! என்று சம்போதனையின் தாத்பரியம், குந்திதேவி பாண்டுவை சாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு உன்னை உண்டுபண்ணியபடி, மாயையானது என்னை சாக்ஷியாய் வைத்துக்கொண்டு ஜகத்தை சிருஷ்டி செய்கிறது. (10)

* - † - ‡ (ரா) பிராணிகளுடைய பூர்வஜன்ம கருமத்தை யனுசரித்து சத்திய சங்கற்பத்தோடுகூடிய என்னால் பார்க்கப்பட்ட பிரகிருதியானது. (ஸ்ரீ,வி) முக்கிய கர்த்தாவாயிருக்கிற என்னாலேவப்பட்ட என் ஆதீனமான பிரகிருதியானது. அல்லது, (புருஷனாகிய) அதிபதியாகிய என்னால் (ஸ்திரீயாகிய) பிரகிருதியானது, ஸசராசரம் ஸூயதே = சராசரப் பிரபஞ்சத்தைப் பிரசவிக்கிறது. அதாவது பிரசவிக்கிறான்.

---

11. அவஜாநந்தி மாம் மூடா மாநுஷீம் தநுமாச்ரிதம் ।
பரம் பாவமஜாநந்தோ மம பூதமஹேச்வரம் ॥

11. அவஜாநந்தி = மாம் = மூடா: = மாநுஷீம் = தநும் = ஆச்ரிதம் = பரம் = பாவம் = அஜாநந்த: = மம = பூதமஹேச்வரம் =

பூதமஹேச்வரம்	பூதங்களுக்கு ஈசுவரனை
மம	என்னுடைய
பரம் } §	(என்மேலான நிலையை) பரமதத்துவத்தை
பாவம் }	(சிரேஷ்டமான சுவரூபத்தை)
அஜாநந்த:	அறியாத
மூடா:	மூடர்கள்
மாநுஷீம் தநும்	மனுஷிய தேகத்தை
ஆச்ரிதம் மாம்	ஆசிரயித்திருக்கிறதாக என்னை
அவஜாநந்தி *	அவமதிக்கிறார்கள்.

என்னுடைய பரம தத்துவத்தை அறியாத மூடர்கள், பூதங்களுக்கெல்லாம் மகா ஈசனாயிருக்கிற என்னை, மனுஷியதேகத்தை யாசிரயித்திருக்கிறதாக அவமதிக்கிறார்கள்.

(ஸ்வா) அவதார ரூபங்களை மனுஷ்ய ரூபங்களாக எண்ணுகிறவர்கள் மூடர்களென்பது கருத்து.

பக்தர்களை அநுக்கிரகிப்பதற்காக மனுஷ்யதேகத்தை சுவீகரித்து வியவகரித்துக்கொண்டிருக்கிற என்னை தேகாபிமானமுள்ள கேவல மனுஷியனென்றும், ஈசுவரனல்லவென்றும் இந்தமாதிரியாக அவமதிக்கிறார்கள்.

§ (ரா) ஜனங்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்யும் பொருட்டு தயவுடன் நான் செய்திருக்கிற இந்த அவதாரத்தின் கருத்தை .(ஸ்ரீ,வி) என்னுடைய சிரேஷ்டமான உண்மையை.

* (ரா) சாதாரண மனுஷியனாக வெண்ணி அவமதிக்கிறார்கள்.

---

12. 𑌮𑍋𑌘𑌾𑌶𑌾 𑌮𑍋𑌘𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌮𑍋𑌘𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌮𑌾𑌸𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌿𑌨𑍀𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥

12. மோகாசா: = மோககர்மாண: = மோகஜ்ஞாநா: = விசேதஸ: = ராக்ஷஸீம் = ஆஸுரீம் = ச = ஏவ = ப்ரக்ருதிம் = மோஹிநீம் = ஶ்ரிதா: =

(𑌤𑍇)	அவர்கள்
𑌮𑍋𑌘𑌾𑌶𑌾𑌃 †	வீணானசையையுடையவர்கள்
𑌮𑍋𑌘𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃 ‡	வீணான கர்மங்களையுடையவர்கள்
𑌮𑍋𑌘𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌃 $	வீணான ஞானமுடையவர்கள்
𑌵𑌿𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ¶	விவேகமில்லாதவர்கள்
𑌮𑍋𑌹𑌿𑌨𑍀𑌂 ‖	மோகிக்கச்செய்கிற
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌂	இராக்ஷஸமாயும்
𑌆𑌸𑍁𑌰𑍀𑌂 *	ஆசுரமாயுமிருக்கிற
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂𑌚𑍈𑌵	சுவபாவத்தையே
𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃	அடைந்தவர்கள்.

வீணான ஆசையையும், வீணான கர்மங்களையும், வீணான ஞானங்களையுமுடைய அவிவேகிகள் மோகிக்கச் செய்கிறதாகிய இராக்ஷஸ ஆசுர சுவபாவத்தையே ஆசிரயிக்கிறதினால் என்னை அவமதிக்கிறார்கள்.

† (ஸ்ரீ) அந்நிய தேவதைகளை யாசிரயித்தால் சீக்கிரம் பலன் கிடைக்குமென்கிற வீணான ஆசை. (உ) தான் செய்கிற கருமமே தனக்குப் பலன் கொடுக்குமென்கிற ஆசை.

‡ (ஸ்ரீ) வீணாசையினால் செய்கிற கருமமானது என்னுடைய ஆராதனையல்லவாகையால் அது வீணானது.

$ (ஸ்ரீ) தான் கற்றறிந்த சாஸ்திராதி ஞானங்களை, குயுக்தி வாதங்களினால் வீணாக்கிக்கொள்ளுகிறது. (ரா) என்னுடையதா யிருக்கிற (என்றால், என்னுடைய சேஷபூதமாயும் சரீரமாயுமிருக்கிற) சகல சராசரப் பிரபஞ்சத்தில் விபரீத ஞானமுடைய.

¶ (ஸ்ரீ) (மீ,வி) கெட்டவழியில் பிரவிருத்தித்திருக்கிற மனதை யுடையவர்கள். (ரா) சகலத்திலும் யதார்த்த ஞானமற்றவர்கள்.

|| (ஸ்ரீ) புத்தியைக்கெடுக்கிற. (ரா) மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்திருக் கிற என்னுடைய பூர்ணகருணை, சர்வோத்தமத்துவம், முதலியவைகளை மறைக்கிற.

+ (ஸ்ரீ) பிறருக்கு உபத்திரவம் செய்ய எண்ணமுடையதான தாமச சுவபாவம். (ரா) என்னுடைய மகத்தான குணங்களை மறக்கடிக்கிற சுபாவம்.

* (ஸ்ரீ) அதிகாசை, அகங்காரம், கோபம் முதலிய குணங்களையுடைய ராஜஸ சுவபாவம். (𑌸𑍍𑌵𑌾) (𑌕𑌾𑌮𑌨𑍍𑌵) காசியபப்பிரஜாபதிக்கு திதி என்ப வளிடத்தி லுண்டானவர்கள் அசுரர். புலஸ்தியமகரிஷியின் சந்ததிகள் இரா க்ஷஸர் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள்.

---

13. 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌦𑍈𑌵𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌯𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌦𑌿𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥

13. மஹாத்மாந:=து=மாம்=பார்𑌥 = தைவீம்=ப்ரக்ருதிம்= ஆஶ்ரிதா:=𑌭ஜந்தி = அநந்யமநஸ: = ஜ்ஞாத்வா=𑌭ூதாதிம்=அவ்யயம்=

𑌹𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥	ஓ ! பார்த்தா !
𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁	மகாத்மாக்கள் தான்
𑌦𑍈𑌵𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃	தேவர்களுடைய ஸ்பாவத்தை யாசிரயித்த வர்களாய்
𑌮𑌾𑌂	என்னை
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌦𑌿𑌂	பூதங்களுக்கு காரணமாகவும்
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂	நாசமற்றவனுகவும்
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾	அறிந்து
𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌮𑌨𑌸𑌃	வேறொன்றில் மனதை வைக்காதவர்களாய்
𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿	பஜிக்கிறார்கள்.

ஓ! அர்ச்சுன! மஹாத்மாக்கள், தேவர்களுடைய சாத்துவிக ஸ்வபா வத்தையே யாசிரயித்து, என்னைப் பூதங்களுக்குக் காரணமாகவும் நாசமற் றவனுகவும் அறிந்து, வேறொன்றிலும் மனதை வைக்காமல் என்னிடத்தி லேயே மனதை வைத்து, (என்னையே) பஜிக்கிறார்கள். (13)

(1) 𑌦𑍈𑌵𑍀𑌂 = முக்தியோக்கியமாகிய உத்தம சுவபாவத்தை யாசிர யித்தவர்கள் (இராகவேந்திரர்)

இந்த தெய்வசம்பத்து விஷயம், அத் - 16, பார்க்க.

(2) ஜ்ஞாத்வா = பூர்ணதயவோடு கூடி சாதுக்களை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டு மனுஷ்யரூபமா யவதாரஞ் செய்திருக்கிறேனென்று அறிந்து *(ராமாநுஜர்)*

(3) அவ்யயம் = வாக்கு மனசுகளுக்கெட்டாத நாமகருமங்களையுடைய *(ராமாநுஜர்)*

(சங்கரர்) மற்றும் எவர்கள் நம்பிக்கையுள்ளவராய் பகவத்பக்தியென்னும் மோக்ஷ வழியிலேயே சென்றிருக்கிறார்களோ அந்த மஹாத்மாக்கள் அதாவது ஈனபுத்தி யில்லாதவர்கள், எஜ்ஞ முதலியவற்றால் சித்தம் பரிசுத்தமானவர்கள் தேவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தை அதாவது மனசு, வாக்கு, காயம் இவைகளின் அடக்கமும், இந்திரியங்களின் அடக்கமும், தயையும், நம்பிக்கையும் முதலாகியதை உடையவர்களாய் மனதை வேறொன்றிலும் செலுத்தாதவராய் என்னை அதாவது ஈசுவரனை பூதங்களுக்கு அதாவது ஆகாசம் முதலியவற்றிற்கும் உயிருள்ள பிராணிகளுக்கும் காரணமாகவும் அழிவற்றவனாகவும் அறிந்து தொழுகிறார்கள். (13)

---

14. ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஶ்ச த்ருடவ்ரதா: ।
நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் பக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே ॥

14. ஸததம் = கீர்தயந்த: = மாம் = யதந்த: = ச = த்ருடவ்ரதா: = நமஸ்யந்த: = ச = மாம் = பக்த்யா = நித்யயுக்தா: = உபாஸதே =

(தே)	அவர்கள்
ஸததம்	எப்போதும்
மாம்	(பகவானாகிய) என்னை
கீர்த்தயந்த:	கீர்த்தனஞ் செய்கிறவராயும்
யதந்த:	தருமவழியில் முயர்ச்சி யுடையவராயும்
த்ருடவ்ரதா:	உறுதியான விரதமுடையவராயும்
நித்யயுக்தா:	எப்பொழுதும் ஒருநிலை யுள்ளவர்களாயும்
பக்த்யா நமஸ்யந்த:	பக்தியினாலே நமஸ்காரஞ் செய்கிறவர்களாயும்
மாம் உபாஸதே	என்னை உபாசிக்கிறார்கள்.

அவர்கள் பிரஹ்ம ஸ்வரூபியாகிய பகவானான என்னை எப்பொழுதும் கீர்த்தனஞ் செய்கிறவர்களாயும், (இந்திரிய நிக்கிரஹம், சமம், தமம், தயை, அஹிம்சை முதலிய தர்மங்களோடு கூடி) முயற்சிக்கிறவர்களாயும், திரடமான விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறவர்களாயும், எப்பொழுது ஒரே நிலையுள்ளவர்களாயும், பக்தியோடு ஹிருதய கமலவாசியாகிய ஆத்மாவான என்னை நமஸ்காரஞ்செய்து உபாசிக்கிறார்கள்.

(ஸ்ரீதரர்) சிலர் ஈசுவரபூஜைமுதலியவைகளில் பிரயத்தினஞ் செய்கிறவர்களாயும், திடமான விரதத்தை யுடையவர்களாயும், சிலர் எப்போதும் என்னை ஜாக்கிரதையோடும் பக்தியோடும் கீர்த்தனஞ் செய்கிறவர்களாயும், சிலர் ஜாக்கிரதையோடு பக்தியினுலே எப்போதும் என்னை நமஸ்காரஞ் செய்கிறவர்களாயும் உபாசிக்கிருர்கள்.

(ராமாநுஜர்) ஸததம் கீர்த்தயந்த:=எப்பொழுதும் என்னுடைய குண விசேஷங்களைச் சொல்லுகிற என்னுடைய நாமங்களை ஸ்மரிக்கிறதிஞல் உண்டாகிற மயிர்க்கூச்சம், தழதழத்த ஸ்வரம், இவைகளோடு கூடினவர்களாயும், நாராயண கிருஷ்ண வாசுதேவாதி நாமங்களை யுச்சரிக்கிறவர்களாயும், த்ருடவ்ரதா: யதந்த: = என்னுடைய ஆராதனைகளிலேயும், ஆராதனைக் குபயோகமாய்க் கோவில் கட்டுவது நந்தவனம் வைப்பது முதலிய காரியங்களிலேயும், உறுதியான முயற்சி யுள்ளவர்களாயும் பக்த்யா மாம் நமஸ்யந்த:=அதிக பக்தியால் வணக்கமுடைய மனது, புத்தி அகங்காரம், கால்கள், கைகள், சிரசு, முதலிய இந்த எட்டு அங்கங்களிஞல் கல், முள்ளு, புழுதி முதலிய இடங்களென்று பாராமல் தெண்டாகாரமாய் நமஸ்காரஞ் செய்கிறவர்களாயும், மாம்=என்னை, நித்யயுக்தா:=எப்போதும் என்னையே யடையவேண்டு மென்கிற எண்ணத்தோடு கூடியும் தங்களையும், தங்களைச் சேர்ந்த சகல வஸ்துக்களையும் பரமாத்மாவுக்கு அர்ப்பிதஞ் செய்கிறோமென்கிற நிச்சயத்தோடு கூடியும், உபாஸதே= உபாசிக்கிருர்கள்.

(இராகவேந்திரர்) அவர்கள் ராமகிருஷ்ணுதி நாமங்களைக் கீர்த்தனம் செய்கிறவர்களாயும் உபவாஸாதி திட விருதங்களை யுடையவர்களாயும், எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் மனதை வைத்தவர்களாயும் என்னை உபாஸிக்கிருர்கள். (14)

---

15. ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந சாப்யந்யே யஜந்தோ மாமுபாஸதே ।
ஏகத்வேந ப்ருதக்த்வேந பஹுதா விஶ்வதோமுகம் ॥

15. ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந = ச = அபி = அந்யே = யஜந்த:=மாம்=உபாஸதே ; ஏகத்வேந = ப்ருதக்த்வேந = பஹுதா = விஶ்வதொமுகம் ॥

ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந	ஜ்ஞானமாகிற எஜ்ஞத்திஞலே
யஜந்த: அந்யே	பூஜிக்கிற மற்றவர்கள்
மாம், ச, அபி	ஈஶ்வரஞன என்னையே
ஏகத்வேந	ஒன்ருக (அபேதமாக)
உபாஸதே	உபாஸிக்கிருர்கள்.

(அந்யே) ப்ருதக்த்வேந	சிலர் வேறாக (பேதபாவனையோடு)
(உபாஸதே)	உபாஸிக்கிறார்கள்
விஸ்வதோமுகம்	விஸ்வரூபியான என்னை
பஹுதா	அனேகவிதமாக
உபாஸதே	சிலர் உபாஸிக்கிறார்கள்.

ஜ்ஞானமாகிய எஜ்ஞத்தினாலேயே பூஜிக்கிற மற்றவர்கள் எல்லாம் வேறு தேவதையின் உபாஸனையைவிட்டு ஈஸ்வரனாகிய என்னையே ஒன்றான ப்ரஹ்மமாக அபேதமாய் உபாஸிக்கிறார்கள். சிலர் என்னை வெவ்வேறாக அதாவது சூரியன் முதலிய வெவ்வேறு வடிவமாயிருப்பதாக பேதபாவனையோடு உபாஸிக்கிறார்கள். சிலர் விஸ்வரூபியான என்னை அனேகவிதமாய் உபாஸிக்கிறார்கள்.

(1) **ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந** = பகவத்விஷய ஞானமாகிற யக்ஞத்தினாலே (**சங்கரர்**) சகலமும் பிரம்மசுவரூபமென்கிற ஞானமாகிய யக்ஞத்தினாலே. (**ஸ்ரீதரர்**)

(2) **ஏகத்வேந** = பரமாத்மா ஒருவனே யென்கிற பரமார்த்த தரிசனத்தினாலே (**சங்கரர்**) தானே பிரம்மம், பிரம்மமேதான்; என்கிற அபேத பாவனையினாலே. (**மதுசூதன சரஸ்வதி**)

(3) **ப்ருதக்த்வேந** = விஷ்ணுவானவர், சூரிய, சந்திராதிதேவதா ரூபியா யிருக்கிறாரென்கிற பாவனையினாலே. (**சங்கரர்**) நான் ஈசுவரனுடைய தாசன் என்கிற பாவனையினாலே. (**ஸ்ரீதரர்**)

(**சங்கரர்**) அவர்கள் எந்தெந்தவிதமாய் உபாஸிக்கிறார்கள் என்பது கூறப்படுகிறது. பகவானைப்பற்றிய ஜ்ஞானமே எஜ்ஞம்தான், மற்றவர்கள் அதாவது பிரஹ்ம நிஷ்டர்கள் அந்த ஜ்ஞானம் என்னும் எஜ்ஞத்தால் ஈசுவரனாகிய என்னையே பூஜிப்பவராய், வேறு தேவதையை உபாஸித்தலைத் தள்ளிவிட்டு என்னையே உபாஸிக்கிறார்கள். இனி அந்த ஜ்ஞானம் அனேகவிதமாயுள்ளது:—சிலர் சகலமும் பரப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் என்னும் பரமார்த்த தரிசனத்தோடு பஜித்து உபாஸிக்கிறார்கள். சிலர் விஷ்ணுவாகிய அந்த பகவானே ஸூரியன் சந்திரன் முதலிய பேதத்தோடு ஸூரியன் முதலான வடிவமாக இருக்கிறாரென்னும் ஜ்ஞானத்தோடு உபாஸிக்கிறார்கள். சிலர் பலவகையாய் அக்நி ஸூரியன் முதலான வடிவத்தால் ஸகல ரூபியாகவும் ஸகல ஆத்மாவாகவும் உள்ள அவரை பலவகையுள்ள அந்த பகவான்தான் எங்கும் உள்ளவராயும் ஸகல ரூபியாயும் இருக்கிறார் என்னும் ஜ்ஞானத்தோடு உபாஸிக்கிறார்கள்.

(**ராமாநுஜர்**) சில மகாத்மாக்கள் முந்திய சுலோகத்திற் சொல்லிய படி கீர்த்தன நமஸ்காராதிகளினாலேயும், ஞானமாகிய யஜ்ஞத்தினாலேயும், என்னை பஜித்து உபாஸிக்கிறார்கள். எப்படியென்றால், **ப்ருதக்த்வேந** =

ஜகதாகாரத்திஞலே, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍=சகலசேஷியான 𑌮𑌾𑌂=என்னை, 𑌬𑌹𑌧𑌾 =அநேகவிதமாய், 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨=ஒன்றேயென்றறிந்து உபாசிக்கிறார்கள். அதெப்படியென்றால், பகவானுன வாசுதேவன் நாமரூபங்களற்றிருந்த சூக்ஷ்மசிதசித் வஸ்துக்களை சரீரமா யுடைத்தாயிருந்து சத்திய சங்கற்பனுன அவர் ஸ்தூல சிதசித்வஸ்துக்களின் தேகியாகத் தானுக வேண்டுமென்று சங்கற்பித்த மாத்திரத்தில், தேவ - மனுஷிய - பசு - பக்ஷி - மிருக - ஸ்தாவராதி வெவ்வேறு விசித்திரமான வஸ்துக்களை சரீரமாக உடைத்தானவராய் அவரொருவரே யிருக்கிறாரென்று அனுசந்தானஞ்செய்து உபாசிக்கிறார்கள்.

(மத்வர்) 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 = எங்கும் நிறைந்திருக்கிற நாராயணன் ஒருவர்தானென்று சிலரும், 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 = அந்த நாராயணன் சகல வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனென்று சிலரும், 𑌬𑌹𑌧𑌾 =அந்த நாராயணன் அநேக ரூபங்களை யுடைத்தானவரென்று சிலரும், உபாசிக்கிறார்களென்பது இந்த சுலோகத்தின் கருத்து. (15)

---

16. 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌰𑌹𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌹𑌮𑌹𑌮𑍌𑌷𑌧𑌮𑍍 ।
𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌹𑌮𑌹𑌮𑍇𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑍍 𑌅𑌹𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌹𑌂 𑌹𑍁𑌤𑌮𑍍 ॥

16. அஹம் = க்ரது: = அஹம் = யஜ்ஞ:=ஸ்வதா= அஹம்=அஹம் = ஔஷதம் | (1) மந்த்ர: = அஹம் = அஹம்=ஏவ=ஆஜ்யம் = அஹம் = அக்நி: = அஹம் = ஹுதம் ||

𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌃	நானே க்ரது என்கிற வேதோக்த கர்மம்
𑌅𑌹𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃	நானே யஜ்ஞம்
𑌅𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾	நானே ஸ்வதா என்கிற பித்ருக்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அன்னம்
𑌅𑌹𑌂 𑌔𑌷𑌧𑌮𑍍	நானே ஔஷதம்
𑌅𑌹𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃	நானே மந்திரம்
𑌅𑌹𑌮𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂	நானே ஹவிஸ்
𑌅𑌹𑌂 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃	நானே அக்னி
𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌹𑍁𑌤𑌂	நனே ஹோமகர்மா.

நானே வேதத்தில் விதித்த க்ரது என்னும் கர்மம்; நானே வைஶ்வதேவம் முதலிய யஜ்ஞம். நானே ஸ்வதா என்கிற பித்ருக்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அன்னம்; நானே ஔஷதம் மருந்து; நானே மந்திரம்; நானே ஹோமம் செய்யப்படும் ஹவிஸாகிய நெய்; அந்த ஹவிஸ் ஹோமம் செய்யப்படுகிறதாகிய அக்நி நானே; நானே அந்த ஹோமகர்மா, அதாவது நானே அந்த ஹவிஸை அர்பித்தல் என்னும் தொழில்.

(1) ஔஷதம்=ஹவிஸ் (ராமாநுஜர்.)

(சங்கரர்) முன் சொன்ன அவர்கள் பலவாராக உபாஸித்தால் அதனால் பகவானுன உங்களையே உபாஸிக்கிறார்கள் என்பது எப்படி ஆகும் என்னும் சங்கை உண்டாகுமாதலால் பகவான் இதை அருளிச்செய்கிறார். க்ரது என்பது வேதத்தில் விதித்த கர்மங்களுள் ஒரு வகுப்பு. யஜ்ஞம் என்பது ஸ்ம்ருதியில் விதித்த வைஸ்வதேவம் முதலிய யஜ்ஞம். ஸ்வதா என்பது பித்ருக்களுக்கு ஸ்ராத்தாதிகளில் கொடுக்கப்படும் அன்னம், அல்லது ஸாமான்னியமான அன்னம். ஔஷதம் என்பது எல்லாப் பிராணிகளாலும் புசிக்கப்படுகின்றவையாய் ஓஷதி என்னும் சொல்லால் கூறப்பட்ட ஸாதாரணமான நெல், வாற் கோதுமை முதலியன; அல்லது வியாதியைத் தணித்து ஆற்றுதற்கான மருந்து என்றும் கொள்ளலாம். மந்த்ரம் பித்ருக்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் எந்த மந்திரத்தினால் ஹவிஸானது கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அந்த மந்திரம் நானே. ஹோமம் செய்யப்படும் ஹவிஸாகிய நெய் நானே. அக்நிஃ எதிலே ஹவிஸானது ஹோமம் செய்யப்படுகின்றதோ அந்த அக்னி நானே. ஹுதம் ஹவிஸை அக்னியில் அற்பித்தல் என்னும் தெளிவாகிய ஹோமகர்மாவும் நான் தான்.

(இராகவேந்திரர்) யஜ்ஞஃ = முக்கிய தேவதையை யுத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட பிரதான ஹோமம். இந்த சுலோகத்தில் "க்ரது முதலியவைகள் நான்" என்று சொன்னதின் தாத்பரியமென்னவென்றால் அவைகளுக்கு நான் நியாமகனும், அவைகளின் ஹவிஸ் முதலியவைகளைப் புசிப்பவனுயு மிருப்பதினாலே, அவைகள் நானென்ற அபேதமானது, உபசாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதின் ஏழாவது அத்தியாயம், 11-வது, சுலோகத்தின் வியாக்கியானத்தைப் பார்க்க. (16)

---

17. பிதாஹமஸ்ய ஜகதோ மாதா தாதா பிதாமஹ: ।
வேத்யம் பவித்ரமோங்கார ருக்ஸாம யஜுரேவ ச ॥

17. பிதா=அஹம்=அஸ்ய = ஜகத:=மாதா = தாதா = பிதாமஹ: ।
வேத்யம்=பவித்ரம்=ஓம்கார:=ருக்=ஸாம=யஜு:=ஏவ=ச ॥

அஸ்ய ஜகத:	இந்த ஜகத்திற்கு
பிதா, மாதா	தகப்பனும் தாயும்
பிதாமஹ:	பாட்டனும்
தாதா	கர்ம பலனைப் பகுத்து கொடுப்பவனும்
வேத்யம் பவித்ரம் ஓங்கார:	அறியவேண்டியபொருளும் பரிசுத்தமாக்கும் வஸ்துவும் ஓம்காரமும்
ருக், ஸாம, யஜு:, ச	ரிக்வேதம் ஸாமவேதம் எஜுர்வேதமும்
அஹமேவ	நானே தான்.

இந்த ஜகத்திற்கு தகப்பனும் தாயும் பாட்டனும், கர்மபலனை பகிர்ந்து கொடுப்பவனும், அறியவேண்டிய பொருளும், பரிசுத்தமாக்கும் வஸ்துவும், ஓங்காரமும், ரிக்வேதமும் ஸாமவேதமும் யஜுர்வேதமும் நானேதான்.

(1) 𑌧𑌾𑌤𑌾=𑌵𑌿𑌧𑌾𑌤𑌾=கர்மபலனை யுண்டாக்குகிறவனும் (ஸ்ரீதரர்); ரக்ஷகனும் (இராகவேந்திரர்.)

(2) பிதாமஹ:=பூஜ்ஜியனும் (இராகவேந்திரர்.)

---

18. 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌤𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍀𑌜𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥

18. 𑌗𑌤𑌿𑌃 = (1) 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 = (2) 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 = 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 = (3) 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌃 (4) 𑌶𑌰𑌣𑌮𑍍= (5) 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌤𑍍। (6) 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌃=𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌃= 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑍍=𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍= (7) 𑌬𑍀𑌜𑌮𑍍= (8) 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌗𑌤𑌿𑌃	அடையப்படுகிறதும்
𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾	போஷகனும்
𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃	பிரபுவும்
𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀	சாக்ஷியும்
𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌃	இருப்பிடமும்
𑌶𑌰𑌣𑌂	சரணமடையத் தகுந்தவனும்
𑌸𑍁𑌹𑍃𑌤𑍍	ஸுஹிருத்தும்
𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌃	உத்பத்தி ஸ்தானமும்
𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂	நிலைகொள்ளுமிடமும்
𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌃	அழியுமிடமும்
𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂	களஞ்சியமும்
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌬𑍀𑌜𑌂	அழிவில்லாத விதையும்
(𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵)	நானே.

அடையப்படுகிறதும் அதாவது கர்ம பலனும், போஷகனும், பிரபுவும் அதாவது சுவாமியும், சாக்ஷியும், பிராணிகள் வஸிக்கும் இடமும், சரணமடையத் தகுந்தவனும் அதாவது தன்னை வந்தடைந்தவர்கள் துக்கத்தைத் தீர்ப்பவனும், ஸுஹிருத்தும் அதாவது பதிலுபகாரத்தை எதிர்பாராது உதவி புரிவோனும், சிருஷ்டி ஸ்திதி லய ஸ்தானமும், களஞ்சியமும் அதாவது பிராணிகளின் பிற்காலத்தில் அநுபவிக்க வேண்டியவைகளை வைக்குமிடமும், அழிவில்லா விதையும் நானே.

(1) 𑌗𑌤𑌿𑌃=கர்மங்களுடைய பலன் (சங்கரர்) (ஸ்ரீதரர்). அடைய வேண்டிய ஸ்தானம் (ராமாநுஜர்); முமுக்ஷுக்களா லறியத் தகுந்தது. (இராகவேந்திரர்).

(2) ஹர்தா=தரிக்கிறவன் (ராமாநுஜர்).

(3) ஸாக்ஷீ=பிராணிகள் செய்வது செய்யாமல் விடுவது இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவன் (சங்கரர்), (ஸ்ரீதரர்).

(4) நிவாஸ:=பிராணிகளுக் கிருப்பிடம் (சங்கரர்) (ஸ்ரீதரர்); ஆசிரயன் (இராகவேந்திரர்);

(5) ஶரணம்=தன்னை வந்தடைந்தவர்கள் துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறவன் (சங்கரர்); ஆசிரயிக்கத் தகுந்தவன் (ராமாநுஜர்); சம்சார பயத்திலிருந்து இரக்ஷிப்பவன் (இராகவேந்திரர்);

(6) ஸுஹ்ருத்=பிரதிப்பிரயோஜனத்தை யெதிர்பாராமல் உபகாரஞ் செய்கிறவன் (சங்கரர்), (இராகவேந்திரர்);

(7) நிதாநம்=நிக்ஷேபம் பிராணிகளால் காலந்தரத்தில் அநுபவிக்கப்படும் பொருள்கள் வைக்குமிடம் (சங்கரர்); உபபோக்யம்=உண்டு பண்ணத்தக்க வஸ்துவும், உபஸம்ஹார்யம்=சங்கரிக்கப்படுகிற வஸ்துவும் (ராமாநுஜர்); பிரளயகாலத்தில் சகலத்திற்கும் இருப்பிடமும் (இராகவேந்திரர்).

(8) பீஜம்=விதை, முளைக்கும் தன்மையுள்ள பொருள்கள் முளைத்தற்கு காரணம், அவ்விதையானது ஸம்ஸாரமுள்ள வரையிலும் உள்ளதனால் அழிவில்லாதது. விதையில்லாது ஒன்றும் முளைப்பதில்லை. எப்பொழுதும் முளையைக் காண்பதினால் விரையின் தொடர்ச்சியானது அற்றுப்போகவில்லை என்று தெரிகின்றது. (ஸ்வா) (18)

---

19. தபாம்யஹமஹம் வர்ஷம் நிக்ருஹ்ணாம்யுத்ஸ்ருஜாமி ச ।
அம்ருதம் சைவ ம்ருத்யுஶ்ச ஸதஸச்சாஹமர்ஜுந ॥

19. தபாமி (1) = அஹம் = அஹம் = வர்ஷம் = நிக்ருஹ்ணாமி = உத்ஸ்ருஜாமி = ச । அம்ருதம் = ச = ஏவ = ம்ருத்யு: = ச = ஸத் (2) = அஸத் = ச = அஹம் = அர்ஜுந ॥

ஹே அர்ஜுந	ஓ! அர்ஜுனா!
அஹம் தபாமி	நான் வெப்பத்தை உண்டாக்குகின்றேன்
அஹம்	நான்
வர்ஷம் உத்ஸ்ருஜாமி	மழையை உண்டாக்குகின்றேன்
நிக்ருஹ்ணாமி ச	வர்ஷிக்காமல் நிறுத்துகின்றேன்
அம்ருதம், ச	சாகாமையும்
ம்ருத்யு:	சாவும்

𑌸𑌤𑍍, 𑌅𑌸𑌤𑍍𑌚 — சத்தும் அசத்தும்
𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 — நானே.

ஓ! அர்ஜுனா! நான் வெப்பத்தை உண்டாக்குகின்றேன். நான் மழையை வருஷிக்கிறேன். அதை வருஷிக்காமல் நிறுத்தவும் நிறுத்துகிறேன். சாகாமையும், சாவும், சத்தும், அசத்தும் நானே,

(1) தபாமி=நான் சூரியனாக விருந்து வெப்பத்தை யுண்டாக்குகிறேன் (ஸ்ரீதரர்); நான் அக்கினி, சூரியன், இந்த ரூபத்தினால் தபிப்பிக்கிறேன். (ராமாநுஜர்);

(2) ஸத்=தத்காலத்திலிருக்கும் வஸ்துக்கள். அசத், என்பது முன்னிருந்தவை, இனி வரப்போகிறவை (ராமாநுஜர்); ஸத், காரியம்; அஸத், காரணம் (இராகவேந்திரர்);

(சங்கர பாஷ்யம்) நான் ஸூர்யனாக விருந்துகொண்டு, கடுமையான சில கிரணங்களால் வெப்பத்தைத் தருகிறேன். சில கிரணங்களால் மழையை உண்டாக்குகிறேன். உண்டாக்கின பின்பு சில கிரணங்களால் மழையை எட்டுமாதம் நிறுத்துகின்றேன். மறுபடியும் அதை மற்ற நான்கு மாதங்களாகிய மாரிகாலத்தில் உண்டாக்குகின்றேன். நான் தேவர்களுடைய சாகாமையும், மனிதர்களுடைய சாவாகவுமிருக்கிறேன். எந்த காரியமானது எந்தக் காரணத்தோடுகூடி உள்ளதாகவாகின்றதோ, அதாவது வெளிப்படுகின்றதோ அது ஸத், (உள்ளது.) அதற்குமாறானது அஸத், (இல்லாதது) என்பது. பகவான், தான் உள்ளதாகவும், இல்லாததாகவுமிருக்கிறேன் என்றதினால், அவர் முற்றுமே இல்லாப் பொருளாக ஆகார். அவரது காரியமும் காரணமும் முறையே உண்மைப் பொருளும் இன்மைப் பொருளுமாக ஆகா. (இங்கே கார்யமென்பது, வெளிப்பட்ட நாமரூபங்கள், அதாவது பெயரையும் ரூபத்தையும்) காரணமென்றது வெளிப்படாத நாமரூபங்களை. ஆதாரமாகிய ப்ரஹ்மம் இல்லாவிட்டால் கார்ய காரணமென்னும் கற்பனையே நிலையாது. ஆதாரமாகிய கயிறு இல்லாவிட்டால், பாம்பு என்னும் கற்பனை நிகழாதவாறுபோல. ஸத், அஸத் என்பதைப்பற்றி 2-வது அத். சுலோ, 16, 11-வது அத்-சுலோ 37, 13-வது அத்-சுலோ 12-ம் பாஷ்யமும் பார்க்க. (19)

---

20. 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑍋𑌮𑌪𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌪𑌾𑌪𑌾
𑌯𑌜𑍍𑌞𑍈𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ।
𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌲𑍋𑌕
𑌮𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 ॥

20. த்ரைவித்யா: = மாம் = ஸோமபா: = (1) பூதபாபா: = யஜ்ஞை: = இஷ்ட்வா = ஸ்வர்கதிம் = ப்ரார்த்தயந்தே। தே=புண்

யம் = ஆஸாத்ய = ஸுரேந்த்ரலோகம் = அச்நந்தி = திவ்யாந் = திவி = தேவபோகாந் ||

(யே)	எவர்கள்
த்ரைவித்யா:	மூன்று வேதங்களையும் அறிந்தவர்களாய்
ஸோமபா:	சோமபானஞ் செய்தவர்களாய்
பூதபாபா:	பாபமற்றவர்களாய்
யஜ்ஞை:	யக்ஞங்களினால்
மாம் இஷ்ட்வா	என்னை பூஜித்து
ஸ்வர்கதிம்	ஸ்வர்க்கமாகிய கதியை
ப்ரார்த்தயந்தே	பிரார்த்திக்கிறார்களோ
தே, புண்யம், ஸுரேந்த்ரலோகம், ஆஸாத்ய	அவர்கள் புண்ணியமான தேவேந்திர லோகத்தை அடைந்து
திவி, திவ்யாந்	ஸ்வர்க்கத்திலே திவ்வியமான
தேவபோகாந்	தேவர்களுடைய போகங்களை
அச்நந்தி	அனுபவிக்கிறார்கள்.

எவர்கள் மூன்று வேதங்களையும் அறிந்தவர்களாய் சோமபானஞ் செய்தவர்களாய் பாபத்தினின்று பரிசுத்தமானவர்களாய், ஸ்வர்க்கமாகிய கதியை வேண்டுகிறார்களோ அவர்கள் புண்ணிய பலனான தேவேந்திர லோகத்தை அடைந்து ஸ்வர்க்கத்திலே தேவர்களுடைய திவ்வியமான போகங்களை அநுபவிக்கிறார்கள்.

(1) ஸோமபா:—ஆட்டாங் கொடியிலிருந்து பிழிந்தெடுக்கப்படும் இரசத்தை வேத மந்திரங்களினால் ஹோமம்செய்து மிச்சமானதை யஜமானன், ரித்விக்குகள் சாப்பிடுகிறதுண்டு. அப்படிச் சாப்பிட்டவர்கள் சோமபானஞ் செய்தவர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். (ஸ்வா)

(சங்கரர்) ஞானத்தை உணர்ந்த எந்த நிஷ்காமர்கள், ஒன்று என்னும் ஞானமும் வேறு என்னும் ஞானமுமாகிய இவைபோன்ற கீழ்க்கூறிய நிவிருத்தி வகையான ஞானயஜ்ஞங்களால் என்னைப் பூஜிப்பவராய்த் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் தம்தம் அநுபவ அறிவிற்கு ஏற்ப என்னையே அடைகிறார்கள். ஆனால் எவர்கள் அஜ்ஞானிகளாய் ஆசா விஷயங்களை விரும்புகிறவர்களோ அவர்கள் ருக், யஜுஸ் ஸாமங்களை அறிந்தவர்களாய் ஸோமபானஞ் செய்தவராய் அந்த ஸோமபானத்தினாலேயே பாவத்தினின்றும் பரிசுத்தமானவராய் வஸுக்கள் முதலிய தேவர்களது வடிவத்தையுடைய என்னை அக்நிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களால் பூஜித்து ஸ்வர்க்கமாகிய கதியை விரும்புகிறார்கள். அவர்கள், நூறு யாகங்களினால் அடைக்கூடிய இந்திரனது உலகைத்தாம் செய்த புண்ணியத்தின் பயனாக அடைந்து, மனிதர்கட்குக் கிடையாத தேவ போகங்களை அநுபவிக்கிறார்கள்.

(ஸ்ரீதரர்) மூன்று வேதங்களையும் அத்தியயனம் செய்கிறவர்கள் அல்லது அதின் அர்த்தவிசாரம் செய்கிறவர்கள் த்ரைவித்தியாள். என்றால், அந்த வேதங்களில் சொல்லியிருக்கிற விதமாய் யஜ்ஞாதிகளை அநுஷ்டிக்கிறவர்கள் தேவதாஸ்வரூபமாய் நானிருக்கிறேனென்பதை யறியாமல் பூஜிக்கிறார்கள். (மற்றவைகளில் வித்தியாசமில்லை).

(ராமாநுஜர்) வேதங்களை யறிந்தும், வேதாந்தத்தை (பிரம்மவித்தையை) அறியாமல் வேதோக்த கருமங்களை யநுஷ்டித்து என்னை தேவதா சுவரூபமா யறியாமல் பூஜிக்கிறார்கள். பூதபாபா:= சுவர்க்கத்தை யடைய விரோதமான பாபமற்றவர்களாய்.

(இராகவேந்திரர்) மூன்றுவேதங்களை யறிந்தவர்கள் விஷ்ணு சர்வோத்தமனென்று தெரிந்திருந்தபோதிலும், வேதத்தில் முதலெடுப்பில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சுவர்க்காதி பலனை உத்தேசித்து அந்நிய தேவதைகளை பஜிக்கவேண்டுமென்று தெரிந்து அநுஷ்டித்துக் கடைசியில் விஷ்ணுவாகிய எனக்கு சமர்ப்பணை செய்கிறார்கள். அவர்கள் சுவர்க்காதிகளை யடைய என்னைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். (20)

---

21. 𑌤𑍇𑌤𑌂𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑌂𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌂
𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 ।
𑌏𑌵𑌂𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾
𑌗𑌤𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌮 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥

21. தே = தம் = புக்த்வா= ஸ்வர்கலோகம்=விஶாலம்= க்ஷீணே= புண்யே = மர்த்யலோகம் = விஶந்தி | ஏவம் = த்ரயீ தர்மம் = அநுப்ரபந்நா: = கதாகதம் = காமகாமா: = லபந்தே ||

𑌤𑍇, 𑌤𑌂	அவர்கள் அந்த
𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌂, 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑌂, 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾	விசாலமான ஸ்வர்க்கலோகத்தை அநுபவித்து
𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇, 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇	புண்ணியம் கழிந்துபோனவுடன்
𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌂	மனுஷிய லோகத்தை
𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿	பிரவேசிக்கிறார்கள்
𑌏𑌵𑌂, 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂	இப்படி மூன்று வேதோக்த தர்மத்தை
𑌅𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃	அநுஸரிப்பவர்களாய்
𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃	விஷய இச்சையுள்ளவர்களாய்
𑌗𑌤𑌾𑌗𑌤𑌂, 𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇	போவதையும் வருவதையும் அடைகிறார்கள்.

அவர்கள் அந்த விஸ்தாரமான சுவர்க்கலோகத்தை யநுபவித்து புண்ணியம் நசித்தபின் மனுஷியலோகத்தை யடைகிறார்கள். இந்தப்படி வே

தோக்த தருமத்தை யநுசரித்தவராய் விஷய இச்சை யுள்ளவர்கள் ஜனன மரணத்தை யடைகிறார்கள்.

(சங்கரர்) அந்த ஸகாமர்கள் விஸ்தாரமான அந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தில் அவர்கள் புண்ணியத்திற்குத்தக்க போகங்களை அநுபவித்து முடிந்தவுடன் மனுஷிய லோகத்தில் பிரவேசிக்கிறார்கள். அதாவது ஜனிக்கிறார்கள். முன் சொன்னபடி மூன்று வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட கேவலம் வைதிக கர்மத்தை மட்டும் அநுஷ்டித்து அவர்கள் போவதையும் வருவதையும் அதாவது ஜனனத்தையும் மரணத்தையும் அடைகிறார்கள். அதாவது ஸ்வதந்திரமான நிலையை ஓரிடத்தும் பெறுவதில்லை என்பது பொருள்.

(ஹா) இதின் அத் - 8, சு - 25 ல் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யூமம= புகைமார்க்கத்தில் போகிறவன் இந்த சுலோகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டவனாகக் காணப்படுகிறான். (21)

---

22. 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌯𑍇 𑌜𑌨𑌾𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 ।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌂 𑌵𑌹𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥

22. அநந்யா: = (1) சிந்தயந்த: = மாம் = யே = ஜநா: = (2) பர்யுபாஸதே । தேஷாம் = நித்யாபியுக்தாநாம் = (3) யோகக்ஷேமம் = (4) வஹாமி = அஹம் ॥

𑌯𑍇, 𑌜𑌨𑌾𑌃	எந்த ஜனங்கள்
𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃	என்னைவிட அன்னியரல்லாதவராய்
𑌮𑌾𑌂, 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃	என்னையே தியானிப்பவராய்
𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇	எங்கும் உபாஸிக்கிறார்களோ
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂	எப்பொழுதும் தியானத்தில் நிலைத்திருக்கிற
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂, 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌂	அந்த ஜனங்களுடைய யோகக்ஷேமத்தை
𑌅𑌹𑌂, 𑌵𑌹𑌾𑌮𑌿	நான் வஹிக்கிறேன்.

எந்த ஜனங்கள் தாங்கள் என்னை அன்றியில் வேறானவரல்லர் என்பதாய் என்னையே தியானித்து இடைவிடாமல் எங்கும் உபாசிக்கிறார்களோ, எப்போதும் தியான நிஷ்டையுள்ள அவர்களுடைய யோகக்ஷேமத்தை நானே வஹிக்கிறேன்.

(1) அநந்யா:—என்னை அந்நியமாயெண்ணாமல் நாராயணனானானே அவர்களாத்மாவென்று சிந்தித்து(சங்கரர்)என்னைத்தவிர வேறே யாதொரு பிரயோஜனத்தை யிச்சிக்காமலென்னையே பரமபிரயோஜனமாக எண்ணித் தியானித்து (ராமாநுஜர்); என்னைக் காட்டிலும் பஜிக்கத்தகுந்த அன்னிய தெய்வமில்லை என்று எண்ணமுள்ளவர்களாய் (ஸ்ரீதரர்); சிந்தையற்று என்னையே சிந்தித்து (இராகவேந்திரர்).

(2) ஜநா:=ஸந்நியாஸிகளான ஜனங்கள் (சங்கரர்); மஹாத்மாக்கள் (ராமாநுஜர்).

(3) நித்யாபியுக்தாநாம் = நித்யாபியோகிந: (சங்கரர்) எப்போதும் என்னை யடையவேண்டுமென்று கருதிக்கொண்டிருக்கிற (ராமாநுஜர்); ஸர்வகாலத்திலும், சர்வ அவஸ்தையிலும் என்னை மறவாமலிருக்கிற (மத்வர்); ஸகலதேச காலங்களிலும், மனோவாக் காயங்களினு விடைவிடாமல் என்னுடைய ஸேவையிலிருக்கிற (இராகவேந்திரர்).

(4) யோகக்ஷேமம்=அடையாததை யடைகிறது யோகம். அடைந்ததை ரக்ஷிக்கிறது க்ஷேமம், (சங்கரர்); தனிகளை யடைவது யோகம். அடைந்ததை ரக்ஷிப்பது க்ஷேமம். இப்படிப்பட்டதை அல்லது மோக்ஷத்தை (ஸ்ரீதரர்) என்னையடைவது யோகம். மறுபடி ஜனனமற்றுப்போவது க்ஷேமம் (ராமாநுஜர்) கிடையாதது கிடைத்தால் யோகம். அதை ரக்ஷிப்பது க்ஷேமம். அல்லது, மோக்ஷத்தில் சாசுவதமாயிருக்கிறது யோகக்ஷேமம், (இராகவேந்திரர்) (ஹா) அத் - 2, சு - 45, பார்க்க.

(சங்கரபாஷ்யம்) இனி எவர்கள் ஆசை நீங்கினவர்களாய் ஸம்யக்தர்சினமுடையவர்களோ, அந்த ஸந்யாஸியான ஜனங்கள் அன்னிய பாவமில்லாதவராய், அதாவது பரமதேவரான ஸ்ரீநாராயணனை தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டவராய் அந்த ஆத்மாவையே தியானிப்பவராய் என்னை எங்குமுள்ள பொருளாகக் காண்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட, எப்பொழுதும் தியானத்தில் விடாமுயற்சியுள்ள பரமார்த்த தரிசிகளான அவர்களுக்கு, யோகக்ஷேமத்தை நான் நடத்துகிறேன். யோகம் என்பது அடையாததை அடைதல் க்ஷேமம் என்பது அதைக் காப்பாற்றுதல் "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்" "ஸ்சமமப்ரிய:" (7 வது அத் - சுலோ 18, 17) என்கிற காரணத்தினால் அவர்கள் என்னுடைய ஆத்மாவாகவும் எனக்குப் பிரியர்களாயும் இருக்கிறார்கள் என்க.

மற்ற பக்தர்களுக்கும் தான் பகவான் அவர்கள் யோகக்ஷேமத்தை நடத்தவே நடத்துகின்றார் என்பதும் உண்மைதான். ஆனால் இதுதான் அதில் வித்தியாஸம். மற்ற பக்தர்கள் எவர்களோ, அவர்கள் தங்களுக்காக யோகக்ஷேமத்தை தாங்களும் முயற்சிக்கிறார்கள். ஆனால் தங்களைக் காட்டிலும் வேறானதைக் காணாதவர்கள் தங்களுக்காக யோகக்ஷேமத்தை முயற்சிப்பதில்லை. அவர்கள் ஆத்மஞானிகள். ஜீவித்திருப்பதிலாயினும் மரணமடைவதிலாயினும் தாங்கள் ஆசை கொள்வதில்லையன்றோ? அவர்கள் பகவானை மாத்திரமே அடைக்கலமாகக் கொண்டவர்கள். ஆகவே பகவானே தான் அவர்களது யோகக்ஷேமத்தை நடத்துகிறார் என்பது. (22)

23. யெவ்யநூதெவதாலக்தா யஜனெ ஶ்ரஜயாநிதாஃ । *
தெவிஶாமெவ கௌனெய யஜந்வியிவூவகஂ ॥

23. யே = அபி = அந்யதேவதாஃ = பக்தாஃ = யஜந்தே = ஶ்ரத்தயா = அந்விதாஃ । தே = அபி = மாம் = ஏவ = கௌந்தேய = யஜந்தி = அவிதிபூர்வகம் ॥ (1)

ஹெ கௌஂதெய	ஓ! குந்திபுத்திரா!
யெவி	எவர்களும்
அநூதெவதாஃ லக்தாஃ	வேறு தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களாய்
ஶ்ரஜயா அநிதாஃ	நம்பிக்கையுடன் கூடினவர்களாய்க் கொண்டு
யஜஂதெ	(இதர தேவதைகளை) பூஜிக்கிறார்களோ
தெவி	அவர்களும்
அயியிவூவகஂ	விதிதப்பிய அஜ்ஞான பூர்வமாய்
ஶாமெவ யஜஂதி	என்னையே பூஜிக்கிறார்கள்.

ஓ! குந்திபுத்திரா! எவர்களும் இதர தேவதைகளிடத்தில் பக்தியை உடையவர்களாய், நம்பிக்கையுடன் அதாவது ஆஸ்திக புத்தியோடு கூடினவர்களாய்க் கொண்டு அந்த அன்னிய தேவதைகளை பூஜிக்கிறார்களோ அவர்களும் அறியாமையோடு என்னையே பூஜிக்கிறார்கள், அதாவது நான் ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவாக யிருக்கிறேன் என்பதை அறியாமல், இந்திராதி தேவதைகளை என்னைக் காட்டிலும் அன்னியமென்று கற்பித்துக்கொண்டு பூஜித்தபோதிலும், வாஸ்தவத்தில் என்னையே பூஜிக்கிறார்கள்.

(1) **அவிதிபூர்வகம்**=வாஸுதேவனைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்து கிடையாது என்கிற ஞானம்தான், விதிபூர்வகம் (**பாஷ்யோத்கர்ஷதீபிகை**) 16-வது அத்-சுலோ 17, பார்க்க.

(சங்கரர்) வேறு தேவதைகளும் நீங்களேயானால், அப்போது அவர்களுடைய பக்தர்களும் உங்களையேதான் பூஜிக்கிறார்கள் என்றால், அது எவ்வாறு உண்மை என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது. எந்த ஜனங்களும்கூட அன்னிய தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களாய் (பலன் கிடைக்கிறதென்கிற) நம்பிக்கையுடன்கூடி அந்த தேவதைகளைப் பூஜிக்கிறார்களோ, அவர்களும் என்னையே ஆராதிக்கிறவர்களானாலும், அஜ்ஞானபூர்வமாய் அறியாமையோடு என்னை ஆராதிக்கிறார்கள்.

(ராமாநுஜர்) இந்திராதி தேவதைகளிடத்தில் பக்தி சிரத்தையோடு கூடின யாதொரு ஜனங்கள் அந்த தேவதைகளை ஆராதித்தாலும் அவர்களும் என்னையே ஆராதித்தவர்களாகிறார்கள். எப்படியென்றால், இந்திராதி தேவதைகள் என்னுடைய சரீரமாகையாலும், இந்திராதி சப்தங்களுக்கு

நானே விஷயனுகையாலும், அந்த தேவதாசரீர ஆராதனையானது சரீரியான என்னை யாராதித்ததாகிறது. ஆனால், அவர்கள் ஸாக்ஷாத்தாக ஆத்மாவான என்னை யாராதிக்கவுமில்லை ; அந்த தேவதைகள் என்னுடைய சரீரமென்று தெரிந்து ஆராதிக்கவுமில்லை ; ஆகையால், கிரமமான விதமாய் ஆராதிக்க வில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. (23)

※ "𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇", என்றும் பாடம் (ராமாநுஜர்).

---

24. 𑌅𑌹𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌰𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌨 𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥

24. அஹம் = ஹி = ஸர்வயஜ்ஞாநாம் = போக்தா = ச = ப்ரபு: = ஏவ = ச | ந = து = மாம் = அபிஜாநந்தி = தத்வேந = அத: = ச்யவந்தி = தே ||

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂	ஸகல யஜ்ஞங்களுக்கும்
𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚, 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 𑌚	போக்தாவும் பிரபுவும்
𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵, 𑌹𑌿	நானே அன்றோ
𑌤𑍁	ஆனால்
𑌤𑍇	அவர்கள்
𑌮𑌾𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨	என்னை உண்மையானபடி
𑌨𑌾𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿	அறிகிறதில்லை
𑌅𑌤𑌃, 𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿	ஆகையினாலே (யஜ்ஞபலனிலிருந்து அவர்கள்) நழுவுகிறார்கள்.

ஸகல யஜ்ஞபலன்களை யனுபவிப்பவனும், பலனைக்கொடுக்கிற சுவாமியும், நானே. ஆனால் ஜனங்கள் என்னை எதார்த்தமாக அறிகிறதில்லை. ஆகையால், (அன்னிய தேவதைகளைப் பூஜிக்கிற) அவர்கள் யஜ்ஞபலனிலிருந்து நழுவுகிறார்கள். அதாவது புநர்ஜன்மத்தை யடைகிறார்கள்.

(சங்கரர்) எதனால் அவர்கள் அவிதிபூர்வகமாக பூஜிக்கிறார்கள் என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது.

நான் சுருதியிலும் ஸ்மிருதியிலும் விதிக்கப்பட்ட ஸகல யஜ்ஞங்களையும், அந்தந்த தேவதா வடிவமாகப் புசிக்கின்றவனும், சொந்தக்காரனுமாக இருக்கின்றேன். நானன்றோ யஜ்ஞத்திற்குச் சொந்தக்காரன், "இச்சரீரத்திலே நானே தான் அதியஜ்ஞம் என்று எட்டாவது அத்தியாயம் நாலாவது சுலோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்று, அவர்கள் என்னை அவ்வாறு அறிவதில்லை; ஆகவே, அறியாமையோடு யாகஞ்செய்து யாகப்பயனிலிருந்து தவறுகிறார்கள். ("ஸகல யஜ்ஞங்களையும் வஸுக்கள் முதலிய அந்தந்த தேவதா வடிவமாகப் புசிக்கிறவன் நான்தான்; அந்தர்யாமி வடிவமாக அந்தயஜ்ஞங்கட்குச் சொந்தக்காரனும் நான்தான்" என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாத வேறு தேவ

தாபக்தர்கள் அறியாமையினால் என்னிடத்துக் கர்மங்களை அர்பியாது, அக் கர்மங்கட்கு அழியும் பயனைப்பெற்று, அந்தந்த உலகங்கட்குச் சென்று மீண்டும் திரும்பி வருகிறார்களென்பது கருத்து.) (24)

---

25. 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌦𑍇𑌵𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌪𑌿𑌤𑍃𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃 ।
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇𑌜𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑌿𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿𑌮𑌾𑌮𑍍 ॥

25. யாந்தி = தேவவ்ரதா: = தேவாந் = பித்ருந் = யாந்தி = பித்ருவ்ரதா: | பூதாநி = யாந்தி = பூதேஜ்யா: = யாந்தி = மத்யாஜிந: = அபி = மாம் ‖ (1)

𑌦𑍇𑌵𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍, 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿	தேவதைகளை யுத்தேசித்து விரதங்களைச் செய்கிறவர்கள் தேவதைகளை அடைகிறார்கள்
𑌪𑌿𑌤𑍃𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑍍, 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿	பிதுருக்களைகுறித்து விரதத்தைச் செய்கிறவர்கள் பிதுருக்களை அடைகிறார்கள்
𑌭𑍂𑌤𑍇𑌜𑍍𑌯𑌾𑌃	பூதங்களைப் பூஜிக்கிறவர்கள்
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿, 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿	பூதங்களை அடைகிறார்கள்
𑌮𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑌿𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿	என்னை பூஜிக்கிறவர்களும்
𑌮𑌾𑌮𑍍, 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿	என்னையே அடைகிறார்கள்.

தேவதைகளை யுத்தேசித்து விரதங்களைச் செய்கிறவர்கள் தேவதைகளை யும், பிதுருக்களைக் குறித்து விரதங்களைச் செய்கிறவர்கள் பிதுருக்களையும், விநாயகாதி (பூதக்கூட்டங்களின் பெயர். விக்கினேசுவரரல்ல) பூதங்களைப் பூஜிப்பவர்கள் அந்த பூதங்களையு மடைகிறார்கள். என்னைப் பூஜிப்பவர்கள் என்னையே யடைகிறார்கள். (தேவதை முதலியவர்களை யடைகிறார்களென் றால், அந்த தேவதைகள் முதலியவர்களுடைய லோகத்தை யடைகிறார்க ளென்பது தாத்பரியம். இதின் 7-வது அத்தியாயம், 23-வது சுலோகம் பார்க்க.)

(1) மாம்=நாசமற்ற பரமாத்ம ஸ்வரூபமான நாராயணனாகிய என்னை (ஸ்ரீதரர்).

(சங்கரர்) மற்று எவர்களும் வேறு தேவதைகளின்மேல் பக்தியுடை மையால், அறியாமையோடு என்னையே பஜிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கும் யஜ்ஞத்தின் பயன் அவசியம் உண்டாவது, அதாவது அவர்களுக்கு திரும்பி வாராமை என்னும் பயன் இல்லையாயினும், அவர்கள் செய்கின்ற அந்தந்த தேவதா பூஜைக்குத் தக்கபடி நிச்சயமாகப் பயன் உண்டாவது எப்படி? என் பது சொல்லப்படுகிறது.

தேவர்களிடத்தில் வணங்குதல் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல் முதலிய நியமத் தையும், பக்தியையும் உடையவர்கள் தேவர்களை அடைகிறார்கள். சிரார்த் தம், முதலிய கர்மங்களிலே கருத்துள்ளவர்களாய் பிதிருக்களிடத்தில் பக்தி

யுள்ளவர்கள், அக்நிஷ்வாத்தர் முதலிய பிதிருக்களை அதாவது பிதிர்லோகத்தை அடைகிறார்கள். பூதங்களை பூஜிக்கிறவர்கள், விநாயகர்கள், மாதிரு கணங்கள், நான்கு பகினிகள் முதலான பூதங்களை அதாவது அவற்றின் உலகத்தை அடைகிறார்கள். என்னை பூஜிக்கும் தன்மையரான விஷ்ணுபக்தர்கள் என்னையே அடைகிறார்கள். சிரமம் ஒன்றாயிருந்தும் பேதையர்கள் என்னையே பூஜிப்பதில்லை. அறியாமையினாலென்க. ஆதலால் அவர்கள் அற்பப் பயனை அடைபவராயிருக்கிறார்கள் என்பது தேர்ந்த பொருள்.

(ராமாநுஜர்) இந்திராதி தேவதைகளைக் குறித்து யக்ஞஞ் செய்கிறேனென்று சங்கற்பம் செய்துகொண்டும், பிருதுக்களைக்குறித்து சிராத்தாதி செய்கிறேனென்று சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டும், யக்ஷராக்ஷஸாதி பூதங்களைப் பூஜிக்கிறேனென்று சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டும், தேவதாசரீரியும், பரமாத்மாவும், வாசுதேவனும், பகவானுமான என்னை உபாசிக்கிறதாக சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு மிருக்கிறவர்கள் யாரை யுபாசிக்கிறார்களோ, அவர்களையே யடைகிறார்கள். (25)

---

26. 𑌪𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ।
𑌤𑌦𑌹𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌹𑍃𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑌾𑌮𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥

26. பத்ரம் = புஷ்பம் = ஃபலம் = தோயம் = யஃ = மே = பக்த்யா = (1) ப்ரயச்சதி । தத் = அஹம் = பக்த்யுபஹ்ருதம் = அச்நாமி = (2) ப்ரயதாத்மநஃ ॥ (3)

𑌯𑌃, 𑌪𑌤𑍍𑌰𑌂, 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂	எவன், இலை, புஷ்பம்
𑌫𑌲𑌂, 𑌤𑍋𑌯𑌂	பழம், ஜலம் இவற்றை
𑌮𑍇, 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾	என்பொருட்டு பக்தியோடு
𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿	கொடுக்கின்றானோ
𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃	(அந்த) பரிசுத்த புத்தியுள்ளவன்
𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌹𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍	பக்தியோடு கொடுக்கப்பட்ட அதை
𑌅𑌹𑌂 𑌅𑌶𑍍𑌨𑌾𑌮𑌿	நான் புசிக்கின்றேன்.

எவன் என்பொருட்டு பக்தியோடு பத்திரம், புஷ்பம், பழம், ஜலம், இவைகளை நிவேதனஞ் செய்கிறானோ, சுத்தமாயிருக்கிற மனதை யுடையவனான அவனுடைய பக்தியினாலே கொடுக்கப்பட்ட அவைகளை நான் புசிக்கிறேன் அதாவது கிரஹித்து திருப்தியடைகிறேன்.

(1) பக்த்யா—எனக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யாவிட்டால் தன்பிராண தாரண மாகமாட்டாதென்கிற எண்ணத்தோடு (ராமாநுஜர்).

(2) அச்நாமி=க்ருஹ்ணாமி=வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன். (சங்கரர்) நான் சர்வேசுவரனாயும், யாதொரு அபேக்ஷை முதலியவை யற்றவனாயுமிருந்தாலும், கிடைக்காதவஸ்து கிடைத்ததுபோல அங்கீகரிக்கிறேன்.

(இதற்கு ஆதாரம் மோக்ஷ தருமத்திலுள்ள அடியில்கண்ட சுலோகம்பார்க்க, "யா: க்ரியா: ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யு ரேகாந்தகதபுத்திபி: | தாஸ்ஸர்வா: ஸிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்" ஏகாந்த பக்தியுள்ளவர்களால் (ஈசுவரன்பொருட்டு) எந்தக்கிரியைகள் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றனவோ, அவைகளை பகவான் சிரசினால் அங்கீகரித்துக்கொள்ளுகிறார் (ராமானுஜர்).

(3) ப்ரயதாத்மந:=பரிசுத்த புத்தியுள்ளவன் (சங்கரர்); பகவானுக் கர்ப்பணஞ் செய்வதையே பரமப்பிரயோஜனமாக வெண்ணியிருக்கிற சுத்தமான மனதையுடைய (ராமானுஜர்); வைராக்கியத்தையுடைய (இராகவேந்திரர்).

(ஸ்வா) என்னையே பூஜிக்கிற என்பக்தர்கள், மறுபடியும் திரும்பி வராமையென்னும் லக்ஷணத்தோடுகூடிய முடிவில்லாப்பயனை அடைவதுமாத்திரமல்ல, நானும் எளிதாகப் பூஜிக்கத்தக்கவன் அதாவது என்னைப் பூஜித்தலும் அவர்களுக்கு எப்படி சுலபமானது என்பதை பகவான் இதில் சொல்லுகிறார். பகவானைப் பூஜிக்க விசேஷ திரவியம் முதலானவைகள் சம்பாதிக்கவும், செலவுசெய்யவும், பிரயாசையடையவும் அவசியமில்லை. பலாபேக்ஷையன்றி பக்திபூர்வமாய் சுத்தமான மனதுடன் ஒரு பக்தனால் கொடுக்கப்படும் வஸ்துக்கள் எவ்வளவு அற்பமானாலும், பகவான் அந்த வஸ்துக்களை அதிகப் பிரியத்துடன் கிரகிக்கிறானென்பது இதனால் வெளியிடப்பட்டது. விதுரர் அதிகப் பிரீதியுடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்குக் கஞ்சிகொடுத்த விஷயத்தில் பகவான் அடைந்த சந்தோஷத்தைப்பற்றி மகாபாரதம் உத்தியோக பருவத்தையும், ஸுதாமா - என்கிற மறுபெயருடைய குசேலர், அதிகப் பிரீதியுடன், கிருஷ்ணபகவானுக்கு அவல் கொடுத்த விஷயத்தில் பகவான் அடைந்த சந்தோஷத்தைப்பற்றியும், பாகவதம் 10-வது ஸ்கந்தம், 81-வது அத்தியாயத்தையும் பார்க்க. (26)

* இந்த சுலோகத்தை ஸ்ரீபாகவதம் 10 - - 81 - 5 - ல் காண்க.

---

27. யத்கரோஷி யதஶ்நாஸி யஜ்ஜுஹோஷி ததாஸி யத் |
யத்தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத்குருஷ்வ மதர்பணம் ||

27. யத் = க்ரோஷி = யத் = அஶ்நாஸி = யத் = ஜுஹோஷி = ததாஸி = யத் | யத் = தபஸ்யஸி = கௌந்தேய = தத்=குருஷ்வ = மதர்பணம் ||

கௌந்தேய	ஓ! குந்திபுத்திரா!
யத் கரோஷி	எதை செய்கிறாயோ
யத் அஶ்நாஸி	எதை புசிக்கிறாயோ
யத் ஜுஹோஷி	எதை ஹோமஞ் செய்கிறாயோ

യദ് ദദാസി	எதை தானமாகக் கொடுக்கிறாயோ
യത് തപസ്യസി	எந்தத் தபசைச் செய்கிறாயோ
തദ് മദര്പ്പണം	அதை எனக்கர்ப்பிதமாக
കുരുഷ്വ	செய்யக்கடவாய்.

ஓ! குந்திபுத்திரா! எதைச் செய்தாலும், எதைப் புசித்தாலும், எந்த ஹோமம் செய்தாலும், எதை தானஞ் செய்தாலும், எந்தத் தபசு செய்தாலும் அதை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யக்கடவாய்.

(**சங்கரர்**) இவ்வாறு இருப்பதனால் ஓ! குந்திபுத்திரா நீ தானாக அமைந்த, அதாவது சாஸ்திரத்தால் அல்லாமல் பிராணிகளுடைய இயற்கைவசத்தால் அமைந்த நடத்தல் உண்ணுதல் முதலிய எதை செய்கின்றாயோ எதை புசிக்கின்றாயோ எந்த போகத்தை அனுபவிக்கின்றாயோ சுருதியிலாயினும் ஸ்மிருதியிலாயினும் விதிக்கப்பட்ட எந்தஹோமத்தைச்செய்து முடிக்கின்றாயோ பிராமணர் முதலானோருக்கு எந்தப் பொன்முதலியவற்றை கொடுக்கின்றாயோ எந்தத் தவத்தை அனுஷ்டிக்கின்றாயோ அவற்றையெல்லாம் எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யக்கடவாய்.

(**ஸ்ரீதரர்**) முந்திய சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற புஷ்பாதிகளைச் சம்பாதிக்கச் சொற்பப்பிரயாசை யாவதுண்டு; அந்தப் பிரயாசைகூட அவசியமில்லை எவனெவனுக்கு எதெது கிடைக்கிறதோ, எவனெதைச்செய்கிறானோ அதையெல்லாம் பகவானுக்கு அர்ப்பணமாய்ச் செய்யலாமென்பது கருத்து.

(**ராமாநுஜர்**) லௌகிக வைதிகமான சகல விஷயங்களிலும் செய்யப்படும் காரிய மெல்லாவற்றையும் பகவானுக்கு அர்ப்பணஞ் செய் என்பது கருத்து. (27)

---

28. ശുഭാശുഭഫലൈരേവം മോക്ഷ്യസേ കര്മ്മബന്ധനൈഃ।
സംന്യാസയോഗയുക്താത്മാ വിമുക്തോ മാമുപൈഷ്യസി॥

28. ஶுபாஶுபபலைஃ = ஏவம் = மோக்ஷ்யஸே = கர்மபந்தனைஃ । ஸந்யாஸயோகயுக்தாத்மா = விமுக்தஃ = மாம் = உபைஷ்யஸி ॥

ഏവം	இவ்விதமாய் (செய்வாயாகில்)
ശുഭാശുഭഫലൈഃ	சுபாசுபங்களைப் பலனாகவுடைய
കര്മ്മബന്ധനൈഃ	கர்மக் கட்டுகளினால்
മോക്ഷ്യസേ	விடப்படுவாய்
(ത്വം) സംന്യാസയോഗയുക്താത്മാ	நீ ஸந்யாஸயோகத்தோடு கூடியமனதை உடையவனாய்

𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃	கர்மக்கட்டினுல் விடுபட்டு
𑌮𑌾𑌂 𑌉𑌪𑍈𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿	என்னை வந்தடைவாய்.

இவ்விதமாய்க் கர்மங்களை என்னிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்வாயானுல் சுபாசுப (புண்ணியபாப)ங்களை பலனுகவுடைய கர்மபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு என்னை வந்தடைவாய்.

(சங்கரர்) இவ்வாறு நீ செய்வாயாகில் அதனுல் உனக்கு எது உண்டாகும் என்பதைக் கேள். நீ சகலத்தையும் எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யும்பொழுது இஷ்ட அநிஷ்டபலன்களையுடைய கர்ம பந்தத்திலிருந்து விடுபடுவாய். ஸகலத்தையும் பகவானுன எனக்கு அர்ப்பிப்பதாயிருப்பதினுல் இது ஸந்யாஸம் என்பது (ஸந்யாஸம்-துறத்தல் இப்பதத்தின் அர்த்தத்தை 6-வது அத், 2-வது சுலோகம், 18-வது அத். 2-வது சுலோ-லும் காண்க;) கர்மமாயுள்ளதனுல் இது யோகமுமாம். ஆதலால் இதை ஸந்யாஸ யோகமெனப்பட்டது. நீ அந்த ஸந்யாஸ யோகத்தோடு கூடிய மனதை உடையவனுய் உயிரோடிருக்கும்பொழுதே பந்தத்தால் விடப்பட்டு சரீரம் மாய்ந்தவுடன் என்னை வந்து அடைவாய்.

(ராமாநுஜர்) நீ என் சேஷபூதனென்றும், என்னுல் ஏவப்படுகிறவனென்றும் தெரிந்து சகல கர்மங்களும் பகவதாராதன மென்கிற அநுசந்தானத்தோடு வைதிக லௌகிக கர்மங்களைச் செய்துகொண்டுவந்தால், பந்தநிவிருத்தி யடைந்து மோக்ஷமடைவாய் என்பது கருத்து. (28)

---

29. 𑌸𑌮𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌮𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।
𑌯𑍇 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌯𑌿 𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥ *

29. ஸம꞉ = அஹம் = ஸர்வபூதேஷு = ந = மே = த்வேஷ்ய꞉ = அஸ்தி = ந = ப்ரிய꞉ । யே = பஜந்தி = து = மாம் = பக்த்யா = மயி = தே = தேஷு = ச = அபி = அஹம் ॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁	ஸகலப் பிராணிகளிடத்திலேயும்
𑌅𑌹𑌂, 𑌸𑌮𑌃	நான் ஸமமாயிருக்கிறேன்
𑌮𑍇, 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌯𑌃 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿	எனக்கு சத்துருவில்லை
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃, 𑌨	பிரியமானவன் இல்லை
𑌤𑍁, 𑌯𑍇, 𑌮𑌾𑌂	ஆனுல் எவர்கள் என்னை
𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾, 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿	பக்தியோடு பஜிக்கிறுர்களோ
𑌤𑍇, 𑌮𑌯𑌿 (𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇)	அவர்கள் என்னிடத்திலிருக்கிறுர்கள்
𑌅𑌹𑌮𑌪𑌿	நானும்
𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚 (𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇)	அவர்களிடத்திலேயு மிருக்கிறேன்.

நான் சகலப்பிராணிகளிடத்திலும் சமமா யிருக்கிறேன், எனக்குச் சத்துருவுமில்லை, மித்திரனுமில்லை. யார் என்னை பக்தியினலே பஜிக்கிருர்களோ அவர்கள் என்னிடத்தி லிருக்கிருர்கள். நானும் அவர்களிடத்தி லிருக்கிறேன்,

(**சங்கரபாஷ்யம்**) அப்படியானல் பகவான் விருப்பு வெறுப்புக்களை யுடையவர். ஏனெனில் அவர் பக்தர்களை அநுக்கிரகஞ்செய்கிருரேயன்றி மற்றவர்களை அநுக்கிரகிக்கிறதில்லை, என்னும் ஆக்ஷேபணைக்கு ஸமாதானம் இதில் பகவானல் சொல்லப்படுகிறது.

நான் அக்கினிபோல் இருக்கின்றேன். அதாவது எப்படி நெருப்பானது தூரத்திலுள்ளவர்களுக்குக் குளிரைப் போக்குவதில்லையோ, ஆனல் ஸமீபத்தில் செல்லுகிறவர்கள் குளிரைப் போக்குகின்றதோ அப்படியே நான் என்னுடைய பக்தர்களுக்கு அருள்புரிகின்றேன். மற்றையோர்க்கு இல்லை. ஈசுவரனுகிய என்னை எவர்கள் பக்தியோடு பஜிக்கிருர்களோ, அவர்கள் இயற்கையாகவே என்னிடத்தில் இருக்கிருர்கள். எனக்கு அவர்களிடத்திலுள்ள ஒருவிதபற்றினுலும் இல்லை. அவர்களிடத்தும் நான் இயல்பாகவே இருக்கின்றேன். மற்றவர்களிடத்திலில்லை. இவ்வளவினல் எனக்கு அவர்களிடத்தில் வெருப்பு இல்லை யென்க.

(**ஸ்ரீதரர்**) சகலப்பிராணிகளுக்கும் சமமாயிருக்கிற ஈசுவரன் அவருடைய பக்தர்களுக்குமட்டும் பலனைக்கொடுப்பது பக்ஷபாதமல்லவோ என்ருல், அல்ல. அக்னியானது சகலருக்கும் பொதுவானலும், அதை அடுத்துப் போனவனுடைய குளிரைப் போக்குகிறதும் அதை ஆசிரயித்தவனுக்கு வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கிறதும் எப்படியோ, பொதுவான கற்பகவிருக்ஷமானது தன்னை விரும்பிவந்தவனுக்குமட்டும் பலனைக் கொடுப்பது எப்படியோ அப்படிப்போல பகவானுடைய மகிமையானது அவரை யடுத்தவனை ரக்ஷிக்கும்.

(**ராமாநுஜர்**) தேவ, மனுஷிய, பசு, பக்ஷிமுதலிய பிராணிகளில் நான் சமமாயிருக்கிறேன். அவர்களுடைய (ஜாகாரு) ஆகாரம், சுவபாவம், ஞானம் இவைகளினலே இவன் சிரேஷ்டனென்று ஒருவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறதில்லை நிகிருஷ்டனென்று ஒருவனை விலக்குகிறதுமில்லை. (இதின் தாத்பரிய மென்னவென்ருல், தேவதைகள் சிரேஷ்டர்கள் மனுஷியன் நிகிருஷ்டனென்பதும், மனுஷியன் சிரேஷ்டன் மிருகாதிகள் நிகிருஷ்டமென்பதும், பகவானுக்கில்லை யென்பதுதான்.)

(**இராகவேந்திரர்**) அவரவர்களுடைய பக்தி, துவேஷ மிதுகளுக்குத் தக்கபடி பலனைக் கொடுப்பதால், நான் பக்ஷபாதியல்ல. "அவர்கள் என்னிடத்தி லிருக்கிருர்கள்" என்ருல், அவர்கள் என்னுடைய அதீனமா யிருக்கிருர்கள். "நான் அவர்களிடத்தி லிருக்கிறேன்" என்ருல், நான் அவர்களுக்கு இஷ்டனும், பிரியனுபு மிருக்கிறேன். அல்லது அதீனனு யிருக்கிறேன்.

(ஸ்வ) பகவானை பஜித்தலென்பது, வர்ணம் ஆச்ரமம் முதலியவற்றின் தர்மங்களை, ஈசுவரார்ப்பணமாக அநுஷ்டிப்பது. இதற்கு பகவத்பக்தி என்று பெயர். இந்த பக்தியின் மஹிமையை நினைக்கவும் முடியாது. இது தான் மனதிலுள்ள அழுக்கை நீக்கி, புத்தியை சுத்தமாகத் திருத்துவது, இவ்வாறு இதனால் புத்தி திருந்தியவர்களுடைய சித்தமானது, பகவான் தோன்றி விளங்குவதற்கு ஏற்ற தகுதியைப் பெறுகின்றது. ஆகவே, 'அவர்கள் என்னிடத்தில் இருக்கிறார்கள்' என்றால், ரஜஸ், தமஸ், என்னும் அழுக்கு நீங்கி அதி ஸ்வச்சமாயுள்ள அவர்களுடைய அவ்வித அந்தக்கரணமானது எனது வடிவத்தை உள்ளபடி வாங்கிப் பிடித்துக்கொள்ளுகின்றது என்றபடி 'நான் அவர்களிடத்திலும் இருக்கிறேன்' என்றால் ஸூர்யனுடைய ஒளியானது எங்கும் உள்ளதாயினும் ஸ்வச்சமான கண்ணாடியில் பட்டமாத்திரத்தில் எப்படி விசேஷமாய் பிரதிபலிக்காமல் போகாதோ அப்படியே அவர்களுடை ஸ்வச்சமான சித்தத்திலே பகவான் அவசியம் விசேஷமாய் பிரதிபலிக்கிறார் என்றபடி. பகவான் எங்குமுள்ளவராயினும் பக்தர்களுடைய ஸ்வச்சமான சித்தத்திலே வெளிப்படுகிறார். பக்தர்களல்லாதவர்களுடைய அசுத்தமான சித்தத்திலே வெளிப்படுவதில்லை. ஆதலால் ஸூர்யனுக்கு கண்ணாடியில் விருப்பும், மண்ணாங்கட்டியில் வெறுப்பும் இல்லாதவாறுபோல, பகவானுக்கும் ஒருவனிடத்தில் விருப்பும், மற்றொருவனிடத்தில் வெறுப்புமில்லையென்க. (29)

---

30. 𑌅𑌪𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌸𑍁𑌦𑍁𑌰𑌾𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌜𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌮𑌨𑌨𑍍𑌯𑌭𑌾𑌕𑍍 |
𑌸𑌾𑌧𑍁𑌰𑍇𑌵 𑌸 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌿𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌸𑌃 || *

30. **அபி=சேத்=ஸுதுராசார: = பஜதே=மாம்=(1) அநந்ய பாக் | ஸாது:=ஏவ=ஸ: = மந்தவ்ய: = ஸம்யக்=(2) வ்ய வஸித:=ஹி=ஸ: ||**

𑌸𑍁𑌦𑍁𑌰𑌾𑌚𑌾𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿	ஒருவன் அதிக துராசாரமுடையவனானாலும்
𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌭𑌾𑌕𑍍	அன்னியதேவதையைப் பஜிக்காதவனாய்
𑌮𑌾𑌂, 𑌭𑌜𑌤𑍇𑌚𑍇𑌤𑍍	என்னை பஜிப்பானானால்
𑌸𑌃, 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌰𑍇𑌵	அவனை நல்லவனாகவே
𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃	நினைக்கவேண்டும்
𑌹𑌿, 𑌸𑌃	ஏனென்றால் அவன்
𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍, 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌿𑌤𑌃	நல்ல நிச்சயத்தை உடையவன்.

ஒருவன் அதிக துராசாரமுடையவனானாலும் அன்னிய தேவதைகளைப் பஜிக்காமல் என்னையே பஜிப்பானானால் அவனைச் சிரேஷ்டனாகவே தெரிந்து கொள்ளத்தக்கது. ஏனென்றால் அவன் நல்ல நிச்சயத்தை உடையவன்.

(1) **மாம்=நாராயணனாகிய என்னை (ஸ்ரீதரர்).**

(2) ஸம்யக்=ஈசுவரபஜனை செய்வதினாலேயே நான் கிருதார்த்தனாகவேண்டுமென்கிற நிச்சயமுடையவன் (ஸ்ரீதரர்).

(சங்கரர்) என்னிடத்தில் வைக்கும் பக்தியின் மஹிமையைக் கேள். அதிக துராசாரத்தை உடையவனாயிருந்தபோதிலும் அன்னிய பக்தியற்றவனாய், என்னையே பஜிக்கிற அவனை ஸதாசாரமுடையவனாகவே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால் அவன் நேரான உறுதியை உடையவன். துராசாரமுடையவனை ஸதாசாரமுடையவனாக எப்படி நினைப்பது என்றால் அவன் தனக்குள்ளேயுள்ள நேரான நிச்சயத்தின் வலிமையினால் வெளியிலுள்ள தீயொழுக்கமுடைமையை விட்டு சீக்கிரம் நல்லொழுக்கத்திலே மனமுடையவனாகிறான் என்று அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

(ராமாநுஜர்) வருணாசிரம தருமங்களுக்கு விரோதமாய் நடக்கிறதாகிய துராசாரமுடையவனானாலும், பஜனைதவிர வேறே பிரயோஜனமில்லையென்கிற நிச்சயத்துடன் என்னைப் பஜிப்பானானால், அவன் வைஷ்ணவசிரேஷ்டன். (ஸாது) ஸாது:=வெகுமானிக்கத் தகுந்தவன். முந்திய சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற மகாத்மாக்களில் சேர்ந்தவன். நல்ல நிச்சயத்தோடு கூடினவன். இதின் தாத்பரியமென்னவென்றால், சகல ஜகத்காரணனாயும், பரமாத்மாவாயும், சராசர சகலப் பிரபஞ்சத்திற்கும் சுவாமியாயுமிருக்கிற பகவானான நாராயணனானவர் எனக்கு குரு, சிநேகிதர் போக்கிய வஸ்துக்கள் என்கிற நிச்சயத்துடனே என்னைப் பஜிக்கிறதினால் சிரேஷ்டன்.

(இராகவேந்திரர்) சதாசாரமுள்ள சந்திரஸூரியாதிதேவதை அம்சமான ரிஷிமுதலியவர்கள் தெய்வாதீனமாய் அதிகப் புண்ணியங்களைப் போக்கடிக்கும்படியான துராசாரமுள்ளவர்களாய்விட்டாலும், வேறே தேவதைகளைப் பஜிக்காமல், என்னையே பஜிப்பார்களாகில் அவர்களே சிரேஷ்டர்கள். ஏனென்றால், பகவத்தத்துவ நிச்சயமுள்ளவர்களானதினாலே.

(ஸ்வ) துராசாரமுடையவன் பகவானை பஜிப்பது துர்லபம். (30)

* இந்த சுலோகத்தை கருடபுராணம் அத் 219-6, 27-ல் காண்க.

---

31. க்ஷிப்ரம்ப⁴வதி த⁴ர்மாத்மா ஶஶ்வச்சா²ந்திம் நிக³ச்ச²தி |
கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே ப⁴க்த: ப்ரணஶ்யதி || *

31. க்ஷிப்ரம் = பவதி = தர்மாத்மா = (1) சஸ்வத் = சாந்திம் = (2) நிகச்சதி | கௌந்தேய = ப்ரதிஜாநீஹி = (3) ந = மே = பக்த: = ப்ரணஸ்யதி || (4)

(பத:) க்ஷிப்ரம் — அவன் சீக்கிரமாக
த⁴ர்மாத்மா, ப⁴வதி — தர்மத்தில் மனமுடையவன் ஆகிறான்

𑌶𑌶𑍍𑌵𑌚𑍍, 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂	எப்பொழுதும் ஒழிவை
𑌨𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿	அடைகிறான்
𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯	ஓ! குந்திபுத்திரா!
𑌮𑍇, 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃	என்னுடைய பக்தன்
𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 (𑌇𑌤𑌿)	கெட்டுப்போகமாட்டான் என்று
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿	நிச்சயமாய் பிரதிஜ்ஞை செய்.

முன்சொன்ன பக்தனானவன் சீக்கிரமாக தருமத்தில் மனமுடையவனாகிறான். ஸ்திரமான ஒழிவை யடைகிறான். ஓ! குந்தி புத்திரா! என்னுடைய பக்தன் கெட்டுப் போகமாட்டான் என்று நிச்சயமாய் நீ பிரதிஜ்ஞை செய்.

(1) 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾=தர்மத்தில் மனதுடையவனாகவே (சங்கர்) பஜனை யிலேயே மனதுடையவனாக (ராமாநுஜர்).

(2) 𑌶𑌶𑍍𑌵𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂𑌨𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿=சாசுவதமாயும், புனர் ஜநநமற்றதாயுமிருக்கிற என்னுடைய பிராப்திக்குத் தடையாயுள்ள துராசாரத்திலிருந்து நிவிருத்தியை அடைகிறான். (ராமாநுஜர்); சாசுவதமான மோக்ஷத்தை யடைகிறான். (இராகவேந்திரர்).

(3) 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿=நிச்சயமான பிரதிக்ஞைசெய் (சங்கரர்) வாதஞ் செய்கிற சபையில் நகாரா அடித்துக்கொண்டும், கையை உயரவெடுத்துக் கொண்டும், துராசாரமுடையவனானாலும் என்பக்தன் கெட்டுப்போகிறதில்லை யென்று சத்தியஞ்செய் (ஸ்ரீதரர்).

(4) 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿=பரிபூர்ணமான பக்தியையுடையவனாகவாகிறான். (ராமாநுஜர்) நரகம் முதலிய அநர்த்தத்தை யடைகிறதில்லை. (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரர்) அந்தமுன்சொன்ன துராசாரமுடையோனாயினும் என்னை யன்றி வேறு ஒன்றையும் பஜிக்காத என்பக்தன் அவ்வித அந்தரங்கமான அவனுள்ளேயுள்ள நல்ல நிச்சய சாமர்த்தியத்தினால், வெளி அனுஷ்டானத்தில் காணப்பட்ட துராசாரங்களை விட்டு, சீக்கிரம் தர்மத்தில் சித்தமுடையவனாகவே நித்தியமான உபசமனத்தை (தீயொழுக்கத்தின்றும் ஒழிதலை)அடைகிறான். ஓ! கௌந்தேயா! இதன் உண்மையைக் கேள்.

என்னிடத்தில் அந்தக்காணத்தை நன்றாக வைத்திருக்கின்ற என்பக்தனானவன் ஒருபொழுதும் கெட்டுப்போகமாட்டான் என்று நீ நிச்சயமாய் பிரதிஜ்ஞை செய்.

(மத்வர்) இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பக்தன் தேவாம்சமுள்ளவன்.

* இந்த சுலோகத்தை கருடபுராணம் 4, 28-ல் காண்க.

32. 𑌮𑌾𑌂𑌹𑌿 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌯𑍋𑌨𑌯𑌃 ।
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥

32. *மாம் = ஹி = பார்த = வ்யபாஶ்ரித்ய = யே = அபி = ஸ்யு: = பாபயோநய: । ஸ்த்ரிய: = வைஶ்யா: = தথா = ஶூத்ரா: = தே = அபி = யாந்தி = பராம் = கதிம் ॥*

𑌹𑌿, 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥	ஏனென்றால், ஓ! பார்த்தா!
𑌪𑌾𑌪𑌯𑍋𑌨𑌯𑌃	பாப ஜன்மங்களான
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃, 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌃	ஸ்திரீகளாகவும் வைச்யர்களாகவும்
𑌤𑌥𑌾, 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌃	அப்படியே சூத்திரர்களாகவும்
𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿, 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃	எவர்கள் இருக்கிறார்களோ
𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿, 𑌮𑌾𑌂	அவர்களும்கூட, என்னை
𑌵𑍍𑌯𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯	ஆச்ரய அடைக்கலமாகக்கொண்டு
𑌪𑌰𑌾𑌂, 𑌗𑌤𑌿𑌂, 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿	உத்தமமான கதியை அடைகிறார்கள்.

ஏனென்றால் ஓ! பார்த்தா! எவர்கள் பாபப்பிறவிகளாகிய ஸ்திரீ ஜன்மம் வைசிய ஜன்மம் அப்படியே சூத்திரஜன்மம் இவைகளை அடைகிறார்களோ அவர்களும் கூட என்னையே அடைக்கலமாகக் கொண்டு, உத்தமமான கதியை அடைகிறார்கள்.

(ஸ்வ) இந்த சுலோகத்தில் பிரயோகிப்பட்டிருக்கிற "பாப யோநய:" என்கிற பதத்தை விசேஷணமாக எடுத்துக்கொண்டு பாபத்தினாலுண்டான ஜன்மங்களாகிய ஸ்திரீ, வைச்ய சூத்திரன் ஆகிய இந்தப் பிறவிகள் அதாவது ஸ்திரீ முதலிய ஜன்மங்கள் பாபத்தாலுண்டானதாக சங்கரர், ராமானுஜர், இராகவேந்திரர் முதலானவர்கள் தாத்பரியம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ஸ்ரீதரர், தாத்பரியம் 𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿=எவர்கள், 𑌪𑌾𑌪𑌯𑍋𑌨𑌯𑌃𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃=நிகிருஷ்ட ஜன்மங்களான அந்நியஜாதிகளாக விருக்கிறார்களோ 𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿=எவர்கள் 𑌤𑌥𑌾 அந்த மாதிரியான அதாவது வேதாத்தியயனம் முதலானது இல்லாததினால் அதிக நிகிருஷ்டர்களான, 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃, 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌃 = ஸ்திரீகளாகவும் சூத்திரர்களாகவும், 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌃=கேவலம் வைச்யர்களாகவும், அதாவது கிருஷி முதலிய தொழில்மாத்திரம் செய்துகொண்டிருக்கிற வைச்யர்களாகவுமிருக்கிறார்களோ, என்பது.

ஸ்திரீ முதலிய ஜன்மம் நிகிருஷ்ட ஜன்மம் என்பதற்கு, **𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌤𑌾𑌪𑌿𑌨𑍀𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍**, பார்க்க.

ஸ்திரீ முதலிய ஜன்மம் நிகிருஷ்டமென்பதின் தாத்பரியம், அவர்கள் ஆத்ம ஞானத்தை அடைவதற்கு அநுகூலமான ஸாதனம் ஸந்தர்பங்கள் அதிகமாக இல்லை என்பது. (32)

33. 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌰𑍍𑌷𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ।
𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌭𑌜𑌸𑍍𑌵 𑌮𑌾𑌮𑍍 ॥ *

33. கிம்=புந: = ப்ராஹ்மணா: = புண்யா: = பக்தா: = ராஜர்ஷய:= ததா । அநித்யம் = அஸுகம் = லோகம்=இமம்= ப்ராப்ய=பஜஸ்வ=மாம் ॥

𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌃	புண்ணியவான்களாயும்
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃	பக்தியுடையவர்களாயுமுள்ள
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌃	ப்ராஹ்மணர்களும்
𑌤𑌥𑌾	அப்படியே
𑌰𑌾𑌜𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃	இராஜரிஷிகளும்
(𑌪𑌰𑌾𑌂, 𑌗𑌤𑌿𑌂, 𑌯𑌾𑌂𑌤𑌿) 𑌇𑌤𑌿, 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃	மேலான கதியை அடைவார்களென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ ?
𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂, 𑌅𑌸𑍁𑌖𑌂	நிலையற்றதும் சுகமற்றதுமான
𑌇𑌮𑌂, 𑌲𑍋𑌕𑌂	இந்த லோகத்தை
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯	அடைந்து (அடைந்திருக்கிற நீ)
𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌸𑍍𑌵	என்னை பஜிக்கக்கடவாய்.

(ஸ்திரீ, சூத்திராதிகளே முன்சொன்னபடி நற்கதி யடைவார்களாகில்) புண்ணியவான்களாயும், பக்தியுடையவர்களாயுமுள்ள பிராமணர்களும், அப்படியே இராஜரிஷிகளும், உத்தம கதியை யடைவார்களென்று சொல்ல வேண்டுமோ? நிலையற்றவும், சுகமற்றவுமான இந்த உலகத்தை யடைந்திருக்கிற நீ என்னை பஜிக்கக்கடவாய்.

(சங்கரர்) பரிசுத்தமான பிறவியையுடைய பிராமணர்களான பக்தர்களும், அரசராயும் ரிஷிகளாயுமுள்ள ராஜரிஷிகளான பக்தரும் மேலான நிலையை பெருகிறார்களென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? இவ்வாறுள்ளதனால், அநித்தியமான அதாவது க்ஷணப்பொழுதில் அழியும் தன்மையதாய், ஸுகமில்லாததுமான மனுஷ்யலோகத்தை அடைந்து, மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமானதும் கிடைப்பதற்கு அரிதானதுமான மனுஷ்யத் தன்மையைப் பெற்றவுடனே நீ என்னை ஸேவிக்கவேண்டும். (மனுஷ்ய தேகமில்லாமல் மற்ற பசு பக்ஷி தேகங்களிலே பகவானைத் தொழுவதற்கு யோக்கியதை இல்லை என்பது பொருள்.)

(இராகவேந்திரர்) (இவர் இந்த சுலோகத்தை முந்திய சுலோகத்துடன் சேர்த்து அந்வயஞ் செய்திருக்கிறார். அதாவது) பாபத்தினால் ஸ்திரீ ஜன்மமடைந்த புருஷர்களும், வைசிய சூத்திர ஜன்மமடைந்த பிராமணர்களும், பகவத் பக்தியினால் உத்தம கதியை யடைவார்கள், சுவபாவத்தினால் சூத்திராதி தாழ்ந்தவருணத்தார்களே பகவத் பக்தியினால் பிராமண, க்ஷத்திரிய ரிஷிமுதலிய உயர்ந்த பிறப்பையடைந்து கதியடையும் பக்ஷத்தில் பாபத்

ினால் தாழ்ந்த ஜன்மமடைந்த, உயர்ந்த வருணத்தாராகிய பகவத் பக்தர்களுக்கு நற்கதியில் சந்தேகமென்ன? "𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌃" என்கிறவிடத்தில் சுவபாவத்தில் புருஷன் முதலியவர்களாயிருந்து, பாவத்தினால் ஸ்திரீ முதலிய ஜன்மமடைந்தவர்கள் என்று அர்த்தமேயன்றி சுவபாவத்திலேயே ஸ்திரீ முதலியவர்களென்றர்த்தமல்ல. "𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿 𑌯𑍋𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌹𑌾𑌵𑌾𑌚𑍈𑌵𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃" என்ற பிரமாணத்தினால் சுவபாவத்தில் ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷஜன்மங் கிடையாது. (33)

---

34. 𑌮𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾𑌭𑌵𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍀𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍁𑌰𑍁 |
𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 || *

34. மந்மநா:—பவ—மத்பக்த:—மத்யாஜீ—மாம்—நமஸ்குரு |
மாம்—ஏவ—ஏஷ்யஸி—யுக்த்வா—ஏவம்—ஆத்மாநம்—
மத்பராயண: ||

𑌮𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾𑌃	என்னிடத்தில் மனதைவைத்தவனாயும்
𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃	என்னிடத்தில் பக்தியுடையவனாயும்
𑌮𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍀	என்னை யாராதிக்கிறவனாயும்
𑌭𑌵	ஆகக்கடவாய்
𑌮𑌾𑌂, 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍁𑌰𑍁	என்னை நமஸ்காரஞ் செய்
𑌏𑌵𑌂, 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾	இவ்விதமாய் மனதை நிறுத்தி
𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃	என்னையே மேலான கதியாகக் கொண்டவனாய்
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂, 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵	ஆத்மாவாகிய என்னையே
𑌏𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿	அடைவாய்.

என்னிடத்தில் மனதை வைத்தவனாகவும், என்னிடத்தில் பக்தியையுடையவனாகவும், என்னை பூஜிக்கும் தன்மையனாகவும் ஆகக்கடவாய். என்னை நமஸ்காரஞ்செய். இவ்விதமாய் மனதை என்னிடத்தில் வைத்து என்னையே மேலான கதியாகக் கொண்டவனாயாவாயானால் ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவாகிய என்னையே வந்து அடைவாய்.

(சங்கரர்) என்னிடத்து, அதாவது வாசுதேவனான என்னிடத்தில் மனதைத் திடமாக நிறுத்தி, அப்படியே என்னிடத்து பக்தியுள்ளவனாகவும், என்னை பூஜிக்கும் தன்மை உடையவனாகவும் இருக்கவேண்டும். இவ்விதமாய் சித்தத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி பகவானிடத்திலே வைப்பாயாகில் என்னையே அடைவாய். நான் அன்றோ ஸகல பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாகவும் அடையவேண்டிய மேலான கதியாகவும் இருக்கிறேன். அந்த இவ்வாறுள்ள என்னை, அதாவது ஈசுவரனாகிய ஆத்மாவை வந்தடைவாய் என்று கூட்டுக.

(ராமாநுஜர்.) மந்மநா: = சர்வேசுவரன், குற்றமற்றவன், அநந்த கல்யாண குணமுடையவன், சர்வக்ஞன், சத்தியசங்கற்பன், ஜகத்காரணன், பரப்பிரம்மம், புருஷோத்தமன், அரவிந்தாக்ஷன், நீலமேகவண்ணன், ஒரே காலத்தில் உதயமான அநேக சூரியர்களுடைய பிரகாசத்தைவிட அதிகப் பிரகாசமுள்ளவன், மகா அழகுள்ளவன், சிரேஷ்டமான நான்கு கைகளையுடையவன், மின்னற்கொடிபோலொத்த பீதாம்பரம் தரித்தவன், நிர்மலமான நவரத்தினங்களாலிழைத்த கிரீடகுண்டல ஹார கேயூர கடகங்கள் முதலிய ஆபரணங்களைத் தரித்தவன், அபாரகாருண்ணியம், சௌந்தரியம், நன்னடை, மதுரவாக்கு, கெம்பீரம், ஔதாரத்துவம், பக்தவாச்சல்லியம், இவை முதலிய அநேககுண சாகரன், சரணமடையத் தகுந்தவன், சர்வசுதந்திரன் ஆகிய என்னிடத்தில் ஒருபாத்திரத்திலிருந்து மற்றொருபாத்திரத்தில் எண்ணெயை விட்டால் அந்த எண்ணெய்த் தாரையானது இரண்டு பாத்திரத்திற்கும் மத்தியில் இடைவிடாமல் ஒரேதாரையாயிருப்பதுபோல மனசை வைத்தவனாய், மத்யாஜீ பவ = உனக்கிஷ்டமான சகல வஸ்துக்களையும் எனக்கு ஒப்பிவித்துவிடு. மாம் நமஸ்குரு = பரமாத்மாவாயும் சர்வசேஷியாயுமிருக்கிற என்னிடத்தில் எப்போதும் அதிகவணக்கத்துடனிரு. மத்பராயண: = என்னையே எப்போதும் ஆசிரயித்திரு, என்பது தாத்பரியம்.

* இந்த சுலோகத்தைப் பவிஷ்யபுராணம் அத்-62, 4-18-19-ல், காண்க.

ஓம் தத்ஸதிதி ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம்

யோகஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யயோகோ நாம

நவமோத்யாய:.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ப்பணமஸ்து.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துகளாக, ப்ரஹ்ம

வித்தையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற

ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதத்திலே

இராஜவித்தியா இராஜகுஹ்ய யோகமென்கிற

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

அத² த³ஶமோऽத்⁴யாய:

விபூ⁴தியோக:

பத்தாவது அத்தியாயம்.

விபூதியோகம்.

ஶ்ரீப⁴க³வானுவாச.

1. பூ⁴ய ஏவ மஹாபா³ஹோ ஶ்ருணு மே பரமம் வச: |
யத்தேऽஹம் ப்ரீயமாணாய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா ||

1. பூ⁴ய: = ஏவ = மஹாபா³ஹோ = ஶ்ருணு = மே = பரமம் = (1) வச: | யத் = தே = அஹம் = ப்ரீயமாணாய = (2) வக்ஷ்யாமி = ஹிதகாம்யயா || (3)

ஶ்ரீப⁴க³வானுவாச	ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது
போ⁴ மஹாபா³ஹோ	ஓ! தோள்வலியுடையவனே!
ப்ரீயமாணாய, தே	(என்வார்த்தையினால்) மகிழ்கின்ற உனக்கு
ஹிதகாம்யயா	நன்மையைக் கருதி
அஹம், யத், வக்ஷ்யாமி	நான் எதைச் சொல்லப்போகிறேனோ
தத், மே	அந்த என்னுடைய
பரமம், வச:	சிரேஷ்டமான வார்த்தையை
பூ⁴ய ஏவ, ஶ்ருணு	மறுபடியும் கேள்.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது:—ஓ! தோள்வலிமையுடைய அர்ஜுனா! என் வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி யடைகின்ற உனக்கு நன்மையைச் செய்யவேண்டுமென்கிற பிரியத்தினால் நான் எதைச் சொல்லப்போகிறேனோ அந்த சிரேஷ்டமான என்னுடைய வார்த்தையை மறுபடியும் கேள்.

(1) **பரமம்**=பரமாத்ம சுவரூபத்தைப் பிரகாசிப்பிவிக்கிற (**சங்கரர்**); என்னுடைய மகிமையை யதிகமாய்த் தெரிவிக்கிற (**ராமாநுஜர்**).

(2) **ப்ரீயமாணாய**=என்வார்த்தையைக் கேட்டு, அமிருதபானம் செய்தவன்போல் சந்தோஷிக்கிற (**சங்கரர்**); என் மகிமைகளைக் கேட்டு பிரீதியடைந்திருக்கிற (**ராமாநுஜர்**); என் வார்த்தையைக்கேட்டு சந்தோஷித்திருக்கிற (**மத்வர்**); **ப்ரியமாணாய** = என்றும் சில பாடம்.

(3) **ஹிதகாம்யயா**=பக்தி அதிக விருத்தியாகிறதினாலே யுண்டாகும் பலனை நீ யடையவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே (**ராமாநுஜர்**).

(**சங்கரபாஷ்யம்**) 7-வது அத்தியாயத்திலும், 9-வது அத்தியாயத்திலும் பகவானுடைய தத்வமும், விபூதியும் எடுத்து விளக்கப்பட்டன. இனி இப்பொழுது எந்த எந்த பாவங்களில் பகவானை தியானிக்கத்தக்கவரோ அந்தந்த பொருள்களைக் கூறவேண்டும். பகவானுடைய உண்மை முன்னமேயே சொல்லப்பட்டதாயினும் அது அநுபவத்தால் கிரஹிப்பதற்கு (அறிவதற்கு) துர்லபமானதால் அதை மறுபடி சொல்லவேண்டுமென்று கருதி, பகவான் இதை ஆரம்பிக்கிறார்.

மஹாபாஹோ! நீ என்னுடைய வார்த்தையினால் அமிருதத்தை பானம் செய்தாற்போல் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றாய். ஆதலின் நான் உனக்கு மேலான அதாவது எல்லாவற்றினும் உத்கிருஷ்டமான நிரதிசயவஸ்துவை வெளிப்படுத்துகின்ற வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன். அது உன் நன்மையைக் கருதி அதாவது அநுபவத்தால் அறிவதற்கு அரிதான மெய்யறிவை உனக்கு உண்டாக்கும் பொருட்டு. (1)

---

2. 𑌨 𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌸𑍁𑌰𑌗𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌂 𑌨 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃 ।
𑌅𑌹𑌮𑌾𑌦𑌿𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ॥

2. ந—மே—விது:—ஸுரகணா:—ப்ரபவம்—ந—மஹர்ஷய:।
அஹம் — ஆதி: — ஹி —தேவாநாம்— மஹர்ஷீணாம்—ச—
ஸர்வச: ॥

𑌮𑍇, 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌂	என்னுடைய உத்பத்தியை
𑌸𑍁𑌰𑌗𑌣𑌾𑌃	தேவர்களது கூட்டங்கள்
𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃	அறியவில்லை
𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃, 𑌨	மஹர்ஷிகளும் அறியவில்லை
𑌹𑌿, 𑌅𑌹𑌂	ஏனென்றால், நான்
𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂	தேவதைகளுக்கும்
𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌚	மஹரிஷிகளுக்கும்
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃, 𑌆𑌦𑌿𑌃	எல்லாவிதங்களினாலும் முதலானவன்.

என்னுடைய உத்பத்தியை (அல்லது) பிரபாவத்தை தேவதைகளும் மகரிஷிகளும் அறியவில்லை. ஏனென்றால், நான் அவர்களுக்கு எல்லாவிதத்திலும் காரணமாயிருக்கிறேன்.

(சங்கரர்) ஏதற்காக இதைக் கூறுகிறேன் என்பதற்கு இதில் பகவான் காரணம் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்களது கூட்டங்கள் என்னுடைய பிரபு சக்தியின் அதிசயத்தை அல்லது உத்பத்தியை அறியவில்லை. ப்ருகு முதலான மகரிஷிகளும் அறியவில்லை. அவர்கள் எதனால் அறியவில்லை என்பது சொல்லுவோம். ஏனெனில், நான் தேவர்களுக்கும் மகரிஷிகளுக்கும் எவ்விதத்தாலும் முதலானவன் காரணமானவன் என்க.

(ராமாநுஜர்) தேவதைகளும் ரிஷிகளும் கண்ணுக்குக் காணாத வஸ்துக்களையும், சென்றகாலம் வருங்காலங்களில் நடந்த நடக்குஞ் சங்கதிகளையும் அறிய சக்தியுள்ளவர்கள். அவர்களுடைய ஞானமும் சக்தியும் மற்றவர்களைவிட அதிகமானது. அப்படியிருந்தும் அவர்கள் என்னுடைய நாம கரும சுவரூப சுவபாவாதி மகிமைகளை அறியவில்லை. ஏனென்றால், அவர்களுக்கு நான் ஆதிகாரணமா யிருக்கிறேன். என்னால் கொடுக்கப்பட்ட அவர்களுடைய ஞானாதிகள் அற்பமானவை. என்னுடைய சகல மகிமைகளையும் அறியப் போதுமானவையல்ல, என்பது தாத்பரியம். (2)

---

3. 𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌮𑌜𑌮𑌨𑌾𑌦𑌿𑌂 𑌚 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ।
𑌅𑌸𑌮𑍍𑌮𑍂𑌢𑌃 𑌸 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

3. யஃ = மாம் = அஜம் = (1) அநாதிம் = ச = வேத்தி = லோகமஹேஶ்வரம் | அஸம்மூ஢ஃ = ஸஃ = மர்த்யேஷு = ஸர்வபாபைஃ = ப்ரமுச்யதே ||

𑌯𑌃, 𑌮𑌾𑌮𑍍	எவன் என்னை
𑌅𑌜𑌮𑍍, 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌂 𑌚	பிறப்பற்றவனாகவும், அநாதியாகவும்
𑌲𑍋𑌕𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍	உலகங்களுக்கு பரமேச்வரனாகவும்
𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿, 𑌸𑌃	அறிகின்றானோ, அவன்
𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁	மனிதர்களுக்குள்
𑌅𑌸𑌮𑍍𑌮𑍂𑌢𑌃	மயக்கமில்லாதவன்
𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃	சகல பாபங்களினாலும்
𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇	விடப்படுகிறான்.

எவன் என்னை ஆதியற்றவன் பிறப்பற்றவன் சகல உலகத்திற்கும் ஈசன் என்று இவ்வாறு அறிகிறானோ, அவன் மனிதர்களிலே மோஹம் நீங்கினவன். அதாவது, அக்ஞானமில்லாதவன்; சகல பாபங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான். (என்றால், இவ்விதமாகத் தியானித்து வந்தால், கர்மபந்தத்திலிருந்து விடுபடுவானென்பது).

(1) அஜம்—பிறப்பற்றவனுமல்லாமல், உற்பத்தியையுடைய அசேதன வஸ்துக்கள், சமுசாரியான சேதனவஸ்துக்கள், இவைகளுக்கும் வேறானவன். *(ராமாநுஜர்)*.

(2) அநாதிம்—ஆதியற்றவனென்பது மல்லாமல், பிறப்பற்றுப்போன முக்தர்களைப் பார்க்கிலும் வேறானவன். முக்தர்களுக்குப் பிறப்பற்றுப்போனது, முக்தியை யடைந்த பின்பேயன்றி அவர்கள் அநாதியாய்ப் பிறப்பற்றவர்களல்ல. *(ராமாநுஜர்)*; அநாதி—அந-ஆதி-அந—சகல லோகங்களையும் சேஷ்டிப்பிக்கிறவன். ஆதி—சகல உலகங்களுக்கும் காரணன். *(மத்வர்)*.

அல்லது, அஸு—முக்கியப் பிராணனுக்கும் (வாயுவுக்கும்) ஈஶ:—காரணன், (இராகவேந்திரர்).

(3) லோகமஹேஶ்வரம்—பிரம்மா இந்திரன் முதலிய லோகாதிபதிகள் கருமங்களினாலே ஒவ்வொரு காலங்களிலே ஒவ்வொரு லோகாதிபத்தியத்தை யடைந்தார்கள்; அப்படியே யோகிகள் அணிமாதி அஷ்ட ஐசுவரியங்களை அடைந்தார்கள்; புகவானோ, அநாதியாய் சகல லோகங்களுக்கும் அந்த லோகாதிபதிகளுக்கும் ஈசுவரன் என்றும் (ராமாநுஜர்.)

(சங்கரர்) மேலும் நான் தேவர்களுக்கும், மகரிஷிகளுக்கும் ஆதியாதலால் எனக்கு வேறு ஒரு ஆதி என்பது இல்லை. ஆதலால் நான் பிறவாதவன், ஆதியு மில்லாதவன், ஆதியில்லாமை என்பது பிறவாமைக்குக் காரணம் என்க.

அஸம்மூட:= மயக்க மில்லாதவன். ஸர்வ பாபை:-என்றால், புத்தியோடும், புத்தி யில்லாமலும், அதாவது தெரிந்தும், தெரியாமலும் செய்யப்பட்ட ஸகல பாபங்களாலும் விடப்படுகிறான். (3)

---

4. புத்திர்ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ: க்ஷமா ஸத்யம் தம: ஶம:।
ஸுகம் து:கம் ப⁴வோऽபா⁴வோ ப⁴யம் சாப⁴யமேவ ச ॥

5. அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டிஸ்தபோ தா³நம் யஶோऽயஶ:।
ப⁴வந்தி பா⁴வா பூ⁴தாநாம் மத்த ஏவ ப்ருத²க்³விதா⁴: ॥

4. புத்தி: = (1) ஜ்ஞானம் = (2) அஸம்மோஹ: = (3) க்ஷமா = ஸத்யம் = தம: = ஶம:। ஸுகம் = து:கம் = பவ: = அபாவ: = பயம் = ச = அபயம் = ஏவ = ச ॥

5. அஹிம்ஸா = ஸமதா = துஷ்டி: = தப: = தானம் = யஶ: = அயஶ:-। பவந்தி = பாவா: = பூதானாம் = மத்த: = ஏவ = ப்ருதக்விதா: ॥

புத்தி:, ஜ்ஞானம்	புத்தி, ஞானம்
அஸம்மோஹ:	மோஹமின்மை
க்ஷமா, ஸத்யம்	பொறுமை, ஸத்தியம்
தம:, ஶம:	வெளி இந்திரிய அடக்கம், அந்தக்கரண ஒழிவு
ஸுகம், து:கம்	ஸுகம், துக்கம்
பவ:, அபாவ:	உத்பத்தி, நாசம்
பயம், ச அபயம் ச	பயமும், பயமில்லாமையும்
அஹிம்ஸா	பிராணிஹிம்ஸை செய்யாமை

ஸமதா, துஷ்டி:	சித்தம் ஸமமாயிருப்பது, திருப்தி
தப:, தாநம்	தபசு, தானம்
யஶ:, அயஶ:	கீர்த்தி, அபகீர்த்தி (ஆகிய)
ப்ருதக்விதா:, பாவா:	பலவகையான, தன்மைகள்
பூதாநாம் ஏவ ச	பிராணிகளுக்காகவே
மத்த: ஏவ, பவந்தி	என்னிடத்திலிருந்தே, உண்டாகின்றன.

புத்தி, ஞானம், மோகமின்மை, பொறுமை, சத்தியம் இந்திரிய நிக்கிரகம், அந்தக்கரண நிக்கிரகம், சுகம், துக்கம், உற்பத்தி, நாசம், பயம், அபயம், பிராணிகளுக்கு துன்பஞ் செய்யாமை, சித்தம் சமமாயிருத்தல், சந்தோஷம், தபசு, தானம், கீர்த்தி, அபகீர்த்தி இவைகள் பிராணிகளுக்கு என்னிடத்திலிருந்தே யுண்டாகின்றன.

(சங்கரர்) இந்தக் காரணத்தினாலும், லோகங்களுக்கு தான் பரமேசுவரன் என்பதை பகவான் இதில் கூறுகிறார்.

புத்தி—என்பது சூக்ஷ்மமான விஷயங்களை கிரகித்துக் கொள்ளும்படியான, அந்தக்கரணத்தின் ஸாமர்த்தியம் அல்லது திறமை. அதனை யுடையவனை யன்றோ, புத்திமான் என்று சொல்வது? **ஜ்ஞானம்** = என்பது ஆத்மா முதலிய பதார்த்தங்களை உணரும்படியான அறிவு. **மோஹமின்மை**= என்பது, தத் ஸமயத்தில் செய்யவேண்டியவற்றிலும், அறியவேண்டியவற்றிலும், விவேகத்தோடு பிரவிருத்தித்தல். **பொறுமை**=என்பது ஒருவன் வைதாலும் அடித்தாலும் அதனால் மாறாத மனமுள்ள தன்மை. **ஸத்யம்**= என்பது பிறனுடைய புத்தியில் படுவதற்காக, தனது அநுபவத்தைத் தான் பார்த்தபடியாயினும் கேட்டபடியாயினும் அப்படியே சொல்லப்படும் வார்த்தை. **தமம்**=என்பது வெளி இந்திரியங்களை அமர்த்தி அடக்குதல். **ஶமம்**= என்பது அந்தக்கரணத்தின் உபசமனம் அதாவது அமைதியின் ஒழிபு. **ஸுகம்** = என்பது ஆஹ்லாதம் அதாவது களிப்பு. **துக்கம்** = என்பது ஸந்தாபம் அதாவது வருத்தம். (4)

அஹிம்ஸை = என்பது பிராணிகளுக்கு துன்பம் செய்யாமை. **ஸமதா** = விருப்பு வெறுப்புகளினால் மாறுபடாமல் ஸமனாக நிற்கும் சித்தத்தை யுடைமை. **துஷ்டி:** = திருப்தி, ஸந்தோஷம் அதாவது கிடைத்த பொருள்களில் போதும் என்னும் எண்ணம். **தபசு** = இந்திரியங்களை ஒடுக்குதலோடுகூட தேகத்தை கஷ்டப்படுத்துவது. **தாநம்** = சக்திக்குத்தக்கபடி பொருளைப் பிறருக்குப் பகுத்துக் கொடுத்தல். **யஶ:** = தர்மத்தாலுண்டாகும் புகழ்ச்சி **அயஶ:**= அதர்மத்தாலுண்டாகும் பழிப்பு அபகீர்த்தி, இந்த முன் சொன்ன பலவகையான தன்மைகள், ஈசுவரனாகிய என்னிடத்திலிருந்தே பிராணிகளுக்கு அவற்றின் கர்மத்திற்குத் தக்கபடி உண்டாகின்றன. (5)

(ராமாநுஜர்) புத்தி=என்பது மனதினுடைய நிரூபண சாமர்த்தியம். ஜ்ஞாநம் = சித அசித் வஸ்துக்களுடைய நிச்சயம். அஸம்மோஹலெய பிரமை நிவிருத்தி. ஸுகம் = அநுகூலமான அநுபவத்தினுலுண்டாகிய மனநிலைமை. பயம் = இனி வரப்போகிற துக்கத்திற்கு ஏதுவான வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதினுலுண்டாகும் துக்கம். துஷ்டி = காணப்படும் சகல ஆத்மாக்களிடத்திலும் சந்தோஷப்படுதல். தவஃ = ஏற்பட்டிருக்கிற போகங்களைக் குறைத்து சாஸ்திரப்படி விரதங்களினுல் தேகத்தை வருந்தச் செய்தல். தாநம் = தனக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கிறதாகிய தன் சொந்தமான வஸ்துக்களைப் பிறருக்குக் கொடுத்தல். யஶஃ = பிறர் நல்லவனென்று சொல்லுதல். மத்த ஏவ = என் சங்கற்பத்தினுலேயே உண்டாகின்றன.

(இராகவேந்திரர்) புத்தி = என்பது கார்யா கார்யங்களை நிச்சயிக்கிறது. ஜ்ஞாநம் = சாமான்னிய ஞானம். அஸம் மோஹஃ=காரியங்களில் இச்சையின்மை. அல்லது மித்தியாஜ்ஞான மின்மை. க்ஷமா = துவேஷமற்றிருப்பது மல்லாமல், அபகாரம் செய்தாலுங் கூட உபகாரமே செய்வது. ஸத்தியம் = உண்மையான ஞானத்துடன் அநுஷ்டானஞ் செய்வது அல்லது, உண்மையான வசனம். தமஃ = இந்திரிய நிக்கிரகம். ஶமஃ = பகவன் நிஷ்டை. தபஃ=பிரம்மசாரி விருதம் முதலியவை 6 வது அத் - 46 வது சுலோகம் பார்க்க. தாநம்=தருமமாய் சம்பாதித்த வஸ்துக்களைப் பிறருக்குக் கொடுத்தல்.

---

6. மஹர்ஷயஃ ஸப்த பூர்வே சத்வாரோ மநவஸ்ததா ।
மத்பாவா மாநஸா ஜாதா யேஷாம் லோக இமாஃ ப்ரஜாஃ ॥

6. மஹர்ஷயஃ = ஸப்த = பூர்வே = சத்வாரஃ = மநவஃ = ததா ।
மத்பாவாஃ = மாநஸாஃ = ஜாதாஃ = யேஷாம் = லோகே =
இமாஃ = ப்ரஜாஃ ॥

லோகே	உலகத்திலுள்ள
இமாஃ, ப்ரஜாஃ	இந்தப் பிராணிகளெல்லாம்
யேஷாம் (ஸ்ருஷ்டிஃ)	எவர்களுடைய (சிருஷ்டியோ)
(தே) ஸப்த மஹர்ஷயஃ	(அந்த) ஏழு மஹரிஷிகளும்
ததா பூர்வே	அப்படியே பூர்வீகர்களான
சத்வாரஃ மநவஃ	(சாவர்ணிமுதலிய) நான்கு மனுக்களும்
மத்பாவாஃ	என்னுடைய தியானத்தை யுடையவர்களாய்
மாநஸா ஜாதாஃ	என்மனச் சங்கற்பத்தினு லுண்டாகி பிறந்தவர்கள்.

உலகத்திலேயுள்ள பிராணிகளெல்லாம் எவர்களால் உண்டானார்களோ அப்படிப்பட்ட ப்ருகு முதலிய ஏழு மஹரிஷிகளும் அந்தப்படியே சென்ற காலத்தைச் சேர்ந்தவர்களான சாவர்ணி முதலிய நான்கு மநுக்களும் என்

னுடைய தியானத்தை உடையவர்களாய் என் மனச் சங்கற்பத்தினாலே உண்டாக்கப்பட்டவர்களாய்ப் பிறந்தவர்கள்.

(சங்கரர்) ப்ருகு முதலிய மஹரிஷிகள் ஏழு. சென்ற காலத்தைச் சேர்ந்த நான்கு மநுக்களும் "ஸாவர்ணர்கள்" என்று பிரஸித்தமானவர். அவர்கள் அனைவரும் என்னிடத்தில் கருத்தைச் செலுத்தியவர்கள். விஷ்ணுவினுடைய வல்லமையை உடையவர்கள். என்றால் மனதினாலேயே உண்டாக்கப்பட்டவர்கள். உலகத்திலே இந்த சராசரங்களாகிய பிராணிகள், அந்த மநுக்கள். மஹரிஷிகள் என்பவர்களுடைய சிருஷ்டி என்க.

(ஸ்ரீதரர்) **𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌇𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃**=உலகத்திலுள்ள பிரஜைகளெல்லாம், **𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂**=எவர்களுடைய சம்பந்தமாய், (எவர்களிடத்திலிருந்து,) **𑌜𑌾𑌤𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇**=உண்டாயிருக்கிறார்களோ, **𑌤𑍇**=அந்த, **𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃**=ஏழுரிஷிகளும், **𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇**=அவர்களுக்கு முந்தியவர்களான, **𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌃**=ஸநகாதி நால்வரும், **𑌤𑌥𑌾**=அப்படியே, **𑌮𑌨𑌵𑌃**=சுவாயம்புவர் முதலிய மனுக்களும், **𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃**=என்னுடைய பிரபாவத்தை யுடையவர்களாய், **𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌃**=இரண்ணிய கர்ப்பரூபனான என் மனச் சங்கற்பத்தினா லுண்டானவர்கள். இவர்கள் உலகங்களைப் புத்திர, பௌத்திர, சிஷியாதி மூலமாய் சிருஷ்டித்தார்கள்.

(ராமானுஜர்) பூர்வீகர்களும், கடந்துபோன மனுவந்தரத்தி லிருந்தவர்களுமான பிருகு முதலான ஏழு ரிஷிகளை எப்போதும் சிருஷ்டி நடந்து வரவேண்டியதற்காக பிரம்மாவானவர் மனதினாலே சிருஷ்டித்தார். சிருஷ்டியான பிரஜைகளின் சம்ரக்ஷணார்த்தம் நான்கு மனுக்களையும் பிரம்மாவானவர் மனதினாலேயே சிருஷ்டித்தார். சிருஷ்டிகாலம் தொடங்கி பிரளயகாலம் வரையில் அந்த ஏழு ரிஷிகள் சிருஷ்டித்துக்கொண்டும், அந்த நான்கு மனுக்கள், சிருஷ்டியான பிரஜைகளை சம்ரக்ஷணை செய்துகொண்டும் வருகிறார்கள். **𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃** = அவர்கள் என்னுடைய சங்கற்பத்தை யநுசரித்து நடப்பவர்கள்.

(இராகவேந்திரர்) **𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇** = பூர்வீகர்களான, "**𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌰𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑍌 𑌪𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌲𑌹𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌃। 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃**" என்றபடி மரீசி, அத்திரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலகர் *, கிரது, வசிஷ்டர், இந்த ஏழு ரிஷிகளும், **𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌃 𑌮𑌨𑌵𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇** = பூர்வீகர்களான சுவாயம்புவர், சுவாரோசிஷர், ரைவதர், உத்தமர், இந்நான்கு மநுக்களும், **𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌃** = என்னுடைய மனச்சங்கற்பத்தால் என்னிடத்திலிருந்து பிறந்தவர்கள். இவர்கள் சதுர்முகப்பிரம்மாவினிடத்திலிருந்து பிறந்ததாகச் சொல்லும் புராணாதிகளுக்கு, பிரம்மாவினுடைய அந்தர்யாமியான நான் பிரம்மா மூலமா யுண்டாக்கினே னென்பது தாத்பரியம்.

(வ்யா) விஷ்ணுபுராணம் முதலாவது அம்சம் 7 - வது அத்தியாயத்தில் இந்தப் புலகரைச் சொல்லவில்லை; மற்ற 6 - பெயர்களையும் ப்ருகு, தக்ஷர், நாரதர், இம்மூவரையும் சேர்த்து ஒன்பது பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் நவப்பிரஜாபதிகளாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். மநுக்கள் பதினான்கு பெயர்கள் - அவர்களில் நாலுபெயர்களைப்பற்றி மட்டும் மேலாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாகையால் அவர்களுடைய பெயர்களும் மற்றவர்களுடைய பெயர்களும் அடியில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. (1) சுவாயம்புவர், இவர் வெளியிட்ட ஸ்மிருதிதான் இந்நாள்வரை மநுஸ்மிருதி என்று பிரசித்தமாய் வழங்கி வருகிறது. (2) சுவாரோசிஷர், (3) உத்தமர், (4) தாமஸர், (5) ரைவதர், (6) சாக்ஷுஷர், (7) வைவசுவதர், இவருடைய மனுவந்தரம் தான் இப்போது நடக்கிறது. இனி வரப்போகிற மநுக்களாவன— (8) சாவர்ணி, (9) தக்ஷசாவர்ணி, (10) பிரம்மசாவர்ணி, (11) தருமசாவர்ணி, (12) ருத்திரசாவர்ணி, (13) ரௌச்சியர், (14) ஹௌத்தியர். விஷ்ணுபுராணம் மூன்றாவது அம்சம், 1 - 2 - அத்தியாயங்களைப் பார்க்க.

(ஸ்வ) இந்த சுலோகத்தின் தாத்பரிய மென்னவென்றால், பகவான் ஸகலத்திற்கும் காரணமானவர் மாத்திரமல்லர். முற்றும் முணர்ந்தவர், ஸகலத்தையும் ஆளுகிறவருமாம். அவர் மஹர்ஷிகளையும், மநுக்களையும் படைத்தார். ப்ருகு முதலாக வஸிஷ்டர் வரையிலுள்ள மஹர்ஷிகள் முற்றும் முணர்ந்தவராய் வித்தியா ஸம்பிரதாயத்தை முதலில் உபதேசித்தவர்கள். மநுக்கள் தாமே ஆளுபவராய் பிராணிகளைக் காப்பாற்றினார்கள். மநுக்களும், மஹரிஷிகளும் ஆதிகாலத்தி லிருந்தார்கள். பகவானுடைய மனதிலிருந்து உண்டானவர்கள். தமது கருத்தை பகவானிடத்தில் செலுத்தி அதனால் விஷ்ணுவினுடைய வல்லமையைப்பெற்று ஞானத்தையும் அடைந்தார்கள். இவ்வுலகத்திலுள்ள இந்தப் பிராணிகளெல்லாம் பிறவியினாலும் வித்யையினாலும் அவருடைய ஸந்ததியாக விருக்கின்றன என்பது. (6)

---

7. 𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌮𑌮 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 ।
𑌸𑍋𑌽𑌵𑌿𑌕𑌮𑍍𑌪𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥

7. ஏதாம் = விபூதிம் = (1) யோகம் = (2) ச = மம = யஃ = வேத்தி = தத்வதஃ | ஸஃ = அவிகம்பேந = யோகேந = (3) யுஜ்யதே = ந = அத்ர = ஸம்ஶயஃ ||

𑌯𑌃, 𑌮𑌮	எவன், என்னுடைய
𑌏𑌤𑌾𑌂, 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂	இந்த விபூதியையும் (வைபவத்தையும்)
𑌯𑍋𑌗𑌂, 𑌚	யோகத்தையும்
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃, 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿	உண்மையாக அறிகின்றானோ
𑌸𑌃, 𑌅𑌵𑌿𑌕𑌮𑍍𑌪𑍇𑌨	அவன், அசையாத

யோகேந, யுஜ்யதே யோகத்தோடு, கூடுகிறான்
அத்ர, ஸம்சய:, ந இதில், ஸந்தேகம், இல்லை.

எவன் என்னுடைய மேற்சொன்ன விபூதி ரூபத்தையும், யோகைசுவரியத்தையும் வாஸ்தவமாக அறிகின்றானோ, அவன் நிச்சயமான யோகத்தோடு கூடினவனாகிறான். இந்த விஷயத்தில் சந்தேகமில்லை.

(1) விபூதிம்=விஸ்தாரம் (சங்கரர்); சிருஷ்டி முதலிய பிரவிருத்தி (ராமாநுஜர்); அநேக விபூதிரூபங்கள் (ராகவேந்திரர்).

(2) யோகம்=யுக்தி, யோகைசுவரிய சாமர்த்தியம், (சங்கரர்); அநந்த கல்யாண குணங்கள் (ராமாநுஜர்); புத்தி முதலியவைகளை சிருஷ்டிக்கும் சாமார்த்தியம் (இராகவேந்திரர்).

(3) யோகேந=மெய்ஞானத்தோடு (சங்கரர்); பக்தி யோகத்தோடு (ராமாநுஜர்); தியானம் செய்கிற உபாயத்தோடு (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரபாஷ்யம்) எவன் முன்சொன்னவிதமான என்னுடைய இந்த விபூதியையும் அதாவது விஸ்தாரத்தை அல்லது வைபவத்தையும், யோகத்தையும் உள்ளபடி அறிகின்றானோ அவன் மெய்யறிவிலே உறுதியாக நிலைத்தலென்னும் சலிக்காத யோகத்தோடு கூடுகிறான். இந்த விஷயத்தில் சந்தேகமில்லை. யோகம் என்பது, "யுக்தி" அமைப்பு, அந்தந்தப் பொருள்களைச் சிருஷ்டிக்கும் ஸாமர்த்தியம், யோக ஐச்வர்ய ஸாமர்த்தியம் அல்லது யோகத்தினால் உண்டாவது, பகவானை தியானிப்பதனால் உண்டாவது யோகமெனவும் சொல்லலாம். அந்த யோகம், பொருள்களைப் படைக்கும் வல்லமையும், ஆளுந்தன்மையின் வல்லமையும், ஸகலத்தையும் அறியுந்தன்மையுமாம் என்க.

(ஆனந்தகிரி) "பகவான் எங்குமுள்ளவராய் எல்லா வடிவமாக இருக்கிறார்" என்றும், மநுக்களும், மஹரிஷிகளும் அப்பகவானுடைய அறிவு வல்லமைகளின் ஒரு சிறு துளியைப் பெற்று அதனால் ஞானிகளாயும், ஸாமர்த்தியவான்களாயும் ஆனார்கள் என்றும் எவன் அறிகிறானோ அவன் ஸமாதி யோகத்தைக் கூடுகிறான். ஆகவே ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை உணர்தல் நிர்க்குண பிரஹ்மத்தை உணர்தற்கு வழி என்பதாம். (7)

* அவிகம்பேந=என்றும் ஒரு பாடம். ஒருவராலும் அசைக்கக் கூடாத, என்று அர்த்தம்.

---

8. அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே ।
இதி மத்வா பஜந்தே மாம் புதா பாவஸமந்விதா: ॥

8. அஹம்=ஸர்வஸ்ய=(1) ப்ரபவ:=(2) மத்த:=ஸர்வம்=(3) ப்ரவர்த்தே। இதி=மத்வா=(4) பஜந்தே = (5) மாம்=புதா: = பாவஸமந்விதா:॥

அஹம், ஸர்வஸ்ய,	நான், ஸகலத்திற்கும்
ப்ரபவ:	உற்பத்திஸ்தானம்
மத்த:, ஸர்வம்	என்னிடத்திலிருந்தே, ஸகலமும்
ப்ரவர்த்ததே	பிரவிருத்திக்கின்றது
இதி, மத்வா, புதா:	இவ்வாறு, அறிந்து, ஞானிகள்
பாவஸமந்விதா:	தியானத்தோடு கூடினவராய்
மாம், பஜந்தே	என்னை பஜிக்கிறார்கள்.

நான் சகல ஜகத்திற்கும் உற்பத்திகாரணன்; என்னிடத்திலிருந்தே சகலமும் பிரவிருத்திக்கின்றது. இவ்விதமாகத் தெரிந்து ஞானிகள் தியானத்தோடு கூடியவராய் என்னை பஜிக்கிறார்கள்.

(1) *ஸர்வஸ்ய* = விசித்திர சித் - அசித் - பிரபஞ்சங்களுக்கு (*ராமாநுஜர்*)

(2) *ப்ரபவ:*=ப்ருகு மநுமுதலியவர்கள் மூலமா யுற்பத்திகாரணன் (*ஸ்ரீதரர்*).

(3) *ஸர்வம்*=புத்திஞானம் அஸம்மோகம் முதலியன (*ஸ்ரீதரர்*).

(4) *மத்வா* = என்னுடைய அநந்த கல்யாண குணகெணயோகத்தைத் தெரிந்து (*ராமாநுஜர்*).

(5) *பஜந்தே*=அர்ச்சனை தியானம் முதலியவைகளினால் பஜிக்கிறார்கள் (*இராகவேந்திரர்*)

(*சங்கரர்*) இவ்வித சலிக்காத யோகத்தோடு கூடுகிறான் என்பது இதில் சொல்லப்படுகிறது. வாடை தேவனென்னும் பெயருடைய, பரப்ரஹ்மமாகிய நான் எல்லா ஜகத்திற்கும் உற்பத்தியிடம். இருப்பு, நாசம், தொழில், கர்மபலன்கள், அவைகளின் அநுபவம் என்னும் விகாரரூபமான பிரபஞ்சமெல்லாம் என்னிடத்திலிருந்தே தோன்றி விரிகின்றன. பரமார்த்த உண்மையை உணர்ந்த ஞானிகள் இவ்விதமாக பகவானுடைய மஹிமையை அறிந்து, பரமார்த்த உண்மையிலே அதிக ஆவலோடு விடாமுயற்சியுள்ளவராய் என்னை பஜிக்கிறார்கள், சேவிக்கிறார்கள்.

(*இராகவேந்திரர்*) இந்த சுலோகத்தின் முந்திய அரைசுலோகத்திலேயே, மாம் (என்னை) என்கிற அர்த்தம் கிடைத்திருக்கையில், பிந்திய அரைசுலோகத்தில், மாம் (என்னை) என்று பிரயோகித்ததின் உத்தேசமென்னவென்றால், ஜீவேசுவர பேதத்தைக் குறிப்பிடும் பொருட்டே.

---

9. மச்சித்தா மத்கதப்ராணா போதயந்த: பரஸ்பரம் ।
கதயந்தஸ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ॥

9. மச்சித்தா: = மத்கதப்ராணா: = போதயந்த: = (1) பரஸ்பரம் | கதயந்த: = ச = மாம் = நித்யம் = துஷ்யந்தி = (2) ச = ரமந்தி = ச ||

மச்சித்தா:	(அவர்கள்) என்னிடத்து சித்தத்தை வைத்தவர்களாயும்
மத்கதப்ராணா:	என்னிடத்து பிராணனை அர்ப்பித்தவர்களாயும்
மாம், பரஸ்பரம்	என்னை, ஒருவர்க்கொருவர்
போதயந்த:	போதனை செய்துகொள்பவராயும்
கதயந்தச்ச	என்னை கீர்த்தனஞ் செய்கிறவர்களாயும்
நித்யம், துஷ்யந்தி ச	எப்பொழுதும் சந்தோஷிக்கிறார்கள்
ரமந்தி ச	மகிழ்ச்சியு மடைகிறார்கள்.

(முன்சொன்ன அவர்கள்) என்னிடத்து சித்தத்தை வைத்தவர்களாயும் என்னிடத்தில் பிராணன்களை அர்ப்பித்தவர்களாயும், என்னைக் (குறித்து) ஒருவருக்கொருவர் போதித்துக்கொண்டும் என்னைக் கீர்த்தனம் செய்கிறவர்களாயும், எப்போதும் சந்தோஷிக்கிறார்கள். மகிழ்ச்சியும் அடைகிறார்கள்.

(1) போதயந்த:=தாங்கள் அநுபவித்த பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறவர்கள் (ராமாநுஜர்).

(2) துஷ்யந்தி=விஷயங்களி லிருந்து நிவிருத்தி யடைகிறார்கள் (இராகவேந்திரர்); பகவத்குணங்களைச் சொல்வதினால் சந்தோஷப்படுகிறார்கள்; ரமந்தி=பகவத்குணங்களைக் கேட்பதினால் அதிகமான பிரீதியுடன் ஆனந்தமடைகிறார்கள் (ராமாநுஜர்).

(சங்கரர்) அன்றியும் முன்சொன்ன அவர்கள் என்னிடத்து சித்தத்தை வைத்தவர்கள். மத்கதப்ராணா:=என்னை வந்தடைந்த பிராணன்களை, கண்முதலிய இந்திரியங்களை யுடையவர்கள், அதாவது இந்திரியங்கள் என்னிடத்து ஒடுங்கியவர்கள். அல்லது என்னிடத்து உயிரை அர்ப்பித்தவர்கள் என்க. ஞானம், பலம், வீர்யம் முதலிய தர்மங்களையுடைய என்னை, ஒருவர்க்கொருவர் போதிக்கிறவர்கள், கீர்த்தனம் செய்கிறவர்கள். இவ்விதமாக அவர்கள் சந்தோஷிக்கிறார்கள். திருப்தி யடைகிறார்கள்; ரமந்தி=காதலருடைய சேர்க்கையினால்போல, மகிழ்ச்சியையும் அடைகிறார்கள். (9)

---

10. தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் |
ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே ||

10. தேஷாம் = ஸததயுக்தாநாம் = பஜதாம் = ப்ரீதிபூர்வகம் ।
ததாமி = புத்தியோகம் = தம் = யேந = மாம் = உபயா
ந்தி = தே ॥

தே, யேந	(முன்சொன்ன) அவர்கள், எதனால்
மாம், உபயாந்தி	என்னை அடைகிறார்களோ
தம், புத்தியோகம்	அந்த, புத்தியோகத்தை
ப்ரீதிபூர்வகம், பஜதாம், ஸததயுக்தாநாம்	அன்போடு பஜிக்கிறவர்களாயும் எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் மனதை உடையவர்களாயுமிருக்கிற
தேஷாம் ததாமி	அவர்களுக்கு (நான்) கொடுக்கிறேன்.

(முன்சொன்ன) அவர்களுக்கு, அதாவது அப்பொழுதும் என்னிடத்தில் மனதை உடையவர்களாய் அன்போடு பஜிக்கிறவர்களுக்கு, எதனால் என்னை அவர்கள் அடைகிறார்களோ அந்த புத்தியோகத்தை நான் கொடுக்கிறேன்.

(1) புத்தியோகம் = புத்தி = ஆத்மதத்துவ விஷயமான நிச்சயஞானம். யோக: = அந்த ஞானத்தில் பற்றுதல் (**சங்கரர்**); ஞான யோகத்தை (**ஸ்ரீதரர்**); ஞானரூபமாகிற முக்தியினுபாயத்தை (**இராகவேந்திரர்**) பரிபக்குவ தெசையை அடைந்திருக்கிற புத்தியோகத்தை. **ஸததயுக்தாநாம்**=எப்போதும் என்னிடத்தில் சேர்ந்திருக்கவேண்டுமென்கிற கோரிக்கையை யுடையவர்களாயு மிருக்கிற அவர்களுக்கு, **ததாமி**-பிரீதபூர்வகமாக புத்தியோகத்தை நான் கொடுக்கிறேன். (**ராமாநுஜர்**).

(**சங்கரர்**) முன்சொன்ன பிரகாரம் எவர்கள் பக்தியோடு கூடினவர்களாய் என்னை பஜிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு. திரவியத்தை வேண்டுதல் முதலிய காரணத்தினாலே இவர் பகவானைத் தொழுகிறவர்கள் அன்று, மற்று அன்பினால்; எப்பொழுதும் விடாமுயற்சியுள்ளவராய், சிநேகத்தினால் என்னைத் தொழுகிறவர்களுக்கு, அவர்கள் மெய்யறிவாகிய எந்த ஞான யோகத்தினால், பரமேசுவரனான ஆத்மாவாகிய என்னைத் தமது ஆத்மாவாக அறிகிறார்களோ, அந்த புத்தியோகத்தை, அதாவது ஞானயோகத்தை, என் உண்மையைப்பற்றிய மெய்யறிவோடு கூடுதலைக் கொடுக்கிறேன். இந்த யோகத்திற்கு உரியவர், யார்? என்றால், எவர்கள் இந்த 9-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி என்னிடத்தில் சித்தத்தை உடையவராதல் முதலிய விதங்களால் என்னைத் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள். (10)

---

11. தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தமஹமஜ்ஞாநஜம் தம: ।
நாசயாம்யாத்மபாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா ॥

11. தேஷாம் = ஏவ = அநுகம்பார்த²ம் = அஹம் = அஜ்ஞாநஜம் = (1) தம: । நாஶயாமி = ஆத்மபா⁴வஸ்த²: = ஜ்ஞாநதீ³பேந = பா⁴ஸ்வதா ||

𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂, 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑌂, 𑌤𑌮𑌃	அவர்களுக்கு, அக்ஞானத்தினாலுண்டான இருட்டை
𑌅𑌹𑌂 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌃	நான் அவர்கள் அந்தக்கரணவிருத்தியிலிருந்துகொண்டு
𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌤𑌾, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌦𑍀𑌪𑍇𑌨	ஒளியையுடைய ஞானமாகிற தீபத்தினால்
𑌅𑌨𑍁𑌕𑌮𑍍𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍇𑌵	கருணையினாலேயே
𑌨𑌾𑌶𑌯𑌾𑌮𑌿	போக்கடிக்கிறேன்.

அந்த பக்தர்களுக்கு அக்ஞானத்தினால் உண்டாயிருக்கிற ஸம்சாரமாகிய அந்தகாரத்தை (இருட்டை) நான் அவர்களுடைய புத்தியிலிருந்துகொண்டு பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற ஞானமாகிற தீபத்தினால் கருணையினாலேயே போக்கடிக்கிறேன்.

(1) **அஜ்ஞானஜம்**—என்னுடைய ஞானமடைவதற்குவிரோதியான பிராசீன கருமரூபமாகிய அக்ஞானத்தினாலுண்டான. **தம:** — அசத்தியத்தைச் சத்தியமாக கிரகிக்கிறதாகிய மோகாந்தகாரத்தை **(சங்கரர்)**; சுகதுக்கரூபமான பந்தத்தை **(இராகவேந்திரர்)** நெடுநாளாய் அனுசரித்து வந்த விஷயாபிமானமாகிற அக்ஞானத்தை. **ஜ்ஞானதீபேந**—அவர்களுடைய மனோவிருத்தியில் தியானத்திற்கு விஷயனாக விருந்து கொண்டும், என்னுடைய அநந்தகல்யாணகுணங்களை பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டும்.

(சங்கரர்) எதற்காக, உங்களுடைய அந்த பக்தர்களுக்குப் புத்தி யோகத்தை தந்தருளுகிறீர் ? இந்த புத்தியோகமானது உம்மை அடைவதற்கு தடை செய்கின்ற எதனை நாசம் செய்கின்றது ? என்று கேட்கும் விஷயத்தில் அதற்கு பகவான் இதில் அருளிச் செய்கிறார். நான், கருணையினாலே, அதாவது பக்தர்களுக்கு எவ்வாறு நன்மை உண்டாகுமோ என்கிற இரக்கத்தினாலே, அவிவேகத்தினாலுண்டான பொய்யறிவாகிய மோஹ இருட்டை, என்னிடத்தில் நிலைத்ததான அவர்களுடைய அந்தக்கரண விருத்தியிலே இருந்துகொண்டு ஞானமாகிற விளக்கினால் தொலைக்கிறேன். அந்த ஞானமாகிற விளக்கானது, விவேக உணர்வை உருவாக உடையது; பக்தியினால் வருவதான பகவானுடைய அநுக்கிரகமென்னும் எண்ணெயினால் நனைக்கப்பெற்றது. என்னை தியானிக்க வேண்டுமென்கிற விடாமுயற்சி என்னும் (விளங்கச் செய்கிற) காற்றினால் விசிறப்பெற்றது. ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய ஸாதன ஸம்ஸ்காரத்தினாலுண்டான பிரக்ஞை (விவேகம்) யாகிற திரி (வர்த்தி அல்லது வத்தி) யாகவுடையது. விரக்தியையுடைய அதாவது ஆசைநீங்கிய அந்தக்கரணமாகிற பாத்திரத்தை (அகல் தாளிபோ

லொத்தனை) ஆதாரமாகவுடையது. விஷயங்களில் பற்றுமலும் இராகத் துவேஷங்களாகிற காற்றினால் கலக்கப்படாமலிருக்கிற சித்தமாகிற காற்றடக்கமான அறையிலே இருப்பது. நிரந்தரமாயுள்ள ஐகாக்ர்யத்தாலமைந்த தியானத்தினாலுண்டாகிற நிச்சய ஞானமாகிற பிரகாசம், ஒளியையுடையது. இவ்வித லக்ஷணங்களோடு கூடியது அந்த தீபம். (11)

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚.

12. 𑌪𑌰𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑌰𑌂𑌧𑌾𑌮 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂𑌪𑌰𑌮𑌂𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 |
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌵𑌮𑌜𑌂𑌵𑌿𑌭𑍁𑌮𑍍 ||

13. 𑌆𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍃𑌷𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌰𑌦𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 |
𑌅𑌸𑌿𑌤𑍋𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌚𑍈𑌵𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌷𑌿𑌮𑍇 ||

12. பரம், ப்ரஹ்ம=பரம், தாம = (1) பவித்ரம் = (2) பரமம் = பவாந் | புருஷம் = சாச்வதம் = திவ்யம் = (3) ஆதிதேவம் = அஜம் = விபும் ||

13. ஆஹு: = த்வாம் = ருஷய: = ஸர்வே = தேவர்ஷி: = நாரத: = ததா | அஸித: = தேவல: = வ்யாஸ: = ஸ்வயம் = ச = ஏவ = ப்ரவீஷி = மே ||

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚	அர்சுனன் சொன்னது
𑌪𑌰𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮	பரப்ரஹ்மமும்
𑌪𑌰𑌂𑌧𑌾𑌮	உத்கிருஷ்டமான தேஜஸும்
𑌪𑌰𑌮𑌂𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂	உத்தமமான பரிசுத்தமுள்ளவஸ்துவும்
𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍	நீங்களே
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌋𑌷𑌯𑌃, 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂	வசிஷ்டர் முதலிய ஸகலமான ரிஷிகளும் உங்களை
𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂	திவ்யமான புருஷராகவும்
𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂, 𑌆𑌦𑌿𑌦𑍇𑌵𑌂	நித்தியராகவும், முதல் கடவுளாகவும்
𑌅𑌜𑌂, 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌂, 𑌆𑌹𑍁𑌃	பிறவாதவராகவும் ஸர்வ வியாபியாகவும் சொல்லுகிறார்கள்.
𑌤𑌥𑌾𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌃 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃	அப்படியே தேவரிஷியான நாரதரும்
𑌅𑌸𑌿𑌤𑌃, 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃	அஸிதரும், தேவலரும்
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃. 𑌆𑌹𑍁𑌃	வ்யாஸரும் சொல்லுகிறார்கள்
𑌤𑍍𑌵𑌂𑌚, 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂, 𑌏𑌵	மேலும் தாங்களும் சாக்ஷாத்தாகவே
𑌮𑍇, 𑌤𑌥𑌾, 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌷𑌿	எனக்கு அப்படியே சொல்லுகிறீர்.

அர்ஜுனன் சொன்னது— பரப்ரஹ்மமும், உத்கிருஷ்டமான தேஜஸும் (ஒளியும்) உத்தமமான பரிசுத்த வஸ்துவும், நீங்களே உங்களை வசிஷ்

டர் முதலிய ஸகல மஹரிஷிகளும் நித்தியனுகவும், திவ்யபுருஷராகவும் தேவதைகளுக் காதியாகவும், பிறப்பற்றவனுகவும், சர்வவியாபியாகவும் சொல்லுகிறுர்கள். அவ்வாறே தேவரிஷியான நாரதரும், அஸிதர், தேவலர், வியாஸர், இந்த ரிஷிகளும் சொல்லுகிறுர்கள். தாங்களும் அப்படியே எனக்குச் சொல்லுகிறீர்கள்,

(1) பரம்தாம = உத்தமமான தேஜஸ் (சங்கரர், ராமாநுஜர்).

(2) பவித்ரம் = ஸ்மரிக்கிறவர்களுடைய சகல பாபங்களையும் போக்கடிப்பவர் (ராமாநுஜர்).

(3) திவ்யம் = உலக விலக்ஷணமானவர் ; ஶாஶ்வதம் = விகாரமற்றவர் ஶாஶ்வதம் = பரிபூர்ணன், புருஷம் = பூர்ணஷட்குணன். (இராகவேந்திரர்).

(4) விபும் = விபவநஶீல: = ஆளும் தன்மையுடையவர் (சங்கரர் ; பலவிதரூபமாய்க் காண்கிறவர் (மத்வர்); விஶிஷ்டதயா விவிதயா ச பவநஶீலத்வாத் விபு: ஸர்வவ்யாபகத்வாத் வா = எல்லாவற்றிலும் வியாபித்தும் வெவ்வேருயு மிருக்கிறபடியால் விபு = சப்தத்திஞல் சொல்லப்படத் தகுந்தவர் (இராகவேந்திரர்). (12—13)

---

14. ஸர்வமேதத்ருதம் மந்யே யந்மாம் வதஸி கேஶவ ।
ந ஹி தே பகவந் வ்யக்திம் விதுர்தேவா ந தாநவா: ॥

14. ஸர்வம் = ஏதத் (1)= ருதம் = மந்யே = யத் = மாம் = வதஸி = கேஶவ । ந = ஹி = தே = பகவந் = வ்யக்திம் = விது: = தேவா: = ந = தாநவா: ॥

ஹே கேஶவ	ஓ! கேசவா!
மாம், யத், வதஸி	எனக்கு எதைச் சொல்லுகிறீர்களோ
ஏதத், ஸர்வம்	இந்த ஸகலத்தையும்
ருதம், மந்யே	உண்மையாக நம்புகிறேன்
ஹே பகவந்	ஓ! பகவானே!
தே வ்யக்திம்	உம்முடைய உத்பத்தியை
தேவா: ந விது: ஹி	தேவர்கள் அறிகிறதேயில்லை
தாநவா:, ந	அஸுரர்களும் அறியவில்லை.

ஓ! கேசவா! (நீங்கள்) எனக்கு எதைச் சொல்லுகிறுர்களோ, அந்த சகலத்தையும் நான் வாஸ்தவமென்று அறிகிறேன். ஓ! பகவானே! உம்முடைய உத்பத்தியை அவதார மகிமையை தேவதைகளு மறியவேயில்லை ; தானவர்களு மறியவில்லை ; (என்றுல், தங்களுடைய அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டு நீர் அவதாரஞ்செய்திருப்பதாக தேவதைகளு மறியவில்லை; தங்க

ளுடைய நாசத்தின்பொருட்டு நீர் அவதாரஞ்செய்திருப்பதாக அசுரர்களான தானவர்களு மறியவில்லை என்பது தாத்பரியம்).

(1) ஏதத் = ரிஷிகளும், நீங்களும் சொன்னதாக முன் சுலோகத்தில் சொன்னதை.

(2) ஸர்வஜ்ஞ = நிரதிசயஞானம், சக்தி, பலம், ஐசுவரியம், வீரியம், தேஜஸ் இவைகளுக்கிருப்பிடமானவரே! (14)

---

15. ஸ்வயமேவாத்மநாத்மாநம் வேத்த த்வம் புருஷோத்தம |
பூதபாவந பூதேஶ தேவதேவ ஜகத்பதே ||

15. ஸ்வயம் = ஏவ = ஆத்மநா = ஆத்மாநம் = வேத்ய = த்வம் = புருஷோத்தம | பூதபாவந = பூதேஶ = தேவதேவ = ஜகத்பதே ||

ஹே புருஷோத்தம	ஓ! புருஷோத்தமரே!
பூதபாவந, பூதேஶ	பூதங்களை உண்டாக்கினவரே, பூதங்களுக்கு ஈசா!
ஹே தேவதேவ ஹே ஜகத்பதே	ஓ! தேவர்களுக்கு தேவா! ஜகத்திற்கு பாலகரே!
த்வம், ஆத்மாநம், ஆத்மநா	நீங்கள், தன்னை தன்னால்
ஸ்வயமேவ, வேத்த	தானாகவே அறிகிறீர்கள்.

ஓ! புருஷர்களிலுத்தமரே! பூதங்களை யுண்டாக்கினவரே; பிராணிகளுக்கு நியாமகரே! சூரியாதி தேவதைகளைப் பிரகாசிப்பிக்கிறவரும், சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் பரிபாலனஞ்செய்கிறவரே! நீங்கள் உம்மை உம்மாலேயே, தானாகவே அறிகிறீர்கள்.

(சங்கரர்) நீங்கள் தேவர் முதலானவர்களுக்கு முதலானவராதலால், யாவற்றினும் மேம்பட்ட ஞானம், ஆளுந்தன்மை, வல்லமை முதலிய சாமர்த்தியங்களையுடைய ஈசுவரனைத் தன்னைத்தானே அறிகிறீர்கள். (பகவானுடைய ஸகுணவடிவத்தையுங்கூட பிறரால் அறியமுடியவில்லை என்பது - ஆநந்தகிரி). (15)

---

16. வக்துமர்ஹஸ்யஶேஷேண திவ்யா ஹ்யாத்மவிபூதய: |
யாபிர்விபூதிபிர்லோகாநிமாம்ஸ்த்வம் வ்யாப்ய திஷ்டஸி ||

16. வக்தும் = அர்ஹஸி = அஶேஷேண = திவ்யா: = ஹி = ஆத்மவிபூதய: | யாபி: = விபூதிபி: = லோகாந் = இமாந் = த்வம் = வ்யாப்ய - திஷ்டஸி ||

யாபி:, விபூதிபி:	எந்த விபூதிகளினாலே
த்வம், இமாந், லோகாந்	நீங்கள் இந்த உலகங்களை

வ்யாப்ய, திஷ்டஸி	வியாபித்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்களோ
ஹி திவ்யா	அத்யர்புதங்களாகவே யிருக்கிற
ஆத்மவிபூதய: (யா:)	உங்களுடைய விபூதிகள் எவைகளோ
(தா:) அசேஷேண	அவைகளை முழுவதும் மிச்சமில்லாமல்
வக்தும், அர்ஹஸி	சொல்வதற்கு நீர் யோக்கியராயிருக்கிறீர்.

எந்த விபூதி ரூபங்களினாலே இந்த உலகங்களை நீங்கள் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களோ அத்யர்புதங்களாகவேயுள்ள உங்களுடைய விபூதி ரூபங்கள் எவைகளோ அவைகளை முழுதும் சொல்வதற்கு நீங்கள் யோக்கியராக விருக்கிறீர்கள்.

ஆத்மவிபூதய:—எந்த ஆத்மாவினுடைய மாகாத்மிய விஸ்தாரங்களினாலே (சங்கரர்); எந்த நியமன விசேஷங்களினாலே (ராமாநுஜர்) இராமகிருஷ்ணாதி அநேக ரூபங்களினாலே, அல்லது, சந்நிதி மகத்துவத்தால் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு யோக்கியதையைக் கொடுத்த விஷ்ணுரூபங்களினாலே (இராகவேந்திரர்).

(ஆநந்தகிரி). என்னைப் போன்றவர்களுக்குத் தெரியாததான உங்களுடைய வடிவத்தை அவர்கள் அறியவேண்டியதனால், நீங்கள் உங்களுடைய எந்த மாஹாத்மிய விஸ்தாரத்தால் வியாபித்திருக்கிறீரோ அதையெல்லாம் சொல்லும். (16)

---

17. கதம் வித்யாமஹம் யோகிம் ஸ்த்வாம் ஸதா பரிசிந்தயந் |
கேஷு கேஷு ச பாவேஷு சிந்த்யோஸி பகவந் மயா ||

17. கதம் = வித்யாம் = அஹம் = யோகிந் = த்வாம் ஸதா = பரி சிந்தயன் | கேஷு = கேஷு = ச = பாவேஷு சிந்த்ய: = (1) அஸி = பகவந் = மயா ||

ஹே யோகிந்	ஓ! யோகியே!
அஹம், ஸதா, த்வாம்	நான், எப்பொழுதும், உங்களை
பரிசிந்தயந்	தியானிப்பவனாய்
கதம், வித்யாம்	எப்படி அறிவேன்?
ஹே பகவந்	ஓ! பகவானே!
கேஷு, கேஷு ச பாவேஷு	எந்தெந்த வஸ்துக்களில்
மயா, சிந்த்ய:, அஸி	என்னால், தியானிக்கத்தக்கவராக, இருக்கிறீர்.

ஓ! சகல ஐசுவரிய பூர்ணனான பகவானே! நானெப்பவும் உங்களை தியானிப்பவனாய் எப்படியறிவேன்? ஓ! பகவானே! எந்தெந்த வஸ்துக்களில் என்னாலே தியானிக்கத் தகுந்தவராக விருக்கிறீர்?.

(1) சிந்த்யஃ=எந்தெந்த விபூதி ரூபங்களாய் (என்னாலே) சிந்திக்கத் தக்கவராக (ஸ்ரீதரர்.)

(ராமாநுஜர்) யோகீ=பக்தியோக நிஷ்டனாய், த்வாம்=உம்மை, ஸதா = எப்போதும், பரிசிந்தயந் = சிந்திக்கத்தொடங்கி யிருக்கிற அஹம்=நான், த்வாம்=பரிபூர்ண ஐசுவரியம், அநந்த கல்யாண குணங்கள், இவைகளை யுடைத்தான உம்மை, கதம் வித்யாம் = எப்படியறிவேன், கேஷு கேஷு ச பாவேஷு=முந்தி நீர் சொன்ன, புத்தி, ஞானம், அஸம்மோஹம் முதலிய வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் அந்நியங்களான வஸ்துக்களிலே எந்தெந்த வஸ்துக்களிடத்தில் எவ்விதமாய் ஏவுகிறவனாய், மயா= என்னாலே, சிந்த்யஃ=தியானிக்கத் தகுந்தவராக, அஸி=இருக்கிறீர்?

(ஆநந்தகிரி) மிதந்த புத்தியுள்ள நான் எவ்விதத்தால் உங்களை எப்பொழுதும் தியானித்து அதனால் புத்தி திருந்தியவனாய், நிர்குணமான உங்களை அறிவேன் என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான். (17)

* யோகீ த்வாம்=என்றும் ஒருபாடம் (ராமாநுஜர்).

---

18. விஸ்தரேணாத்மநோ யோகம் விபூதிம் ச ஜநார்தந ।
ப்⁴ய꞉ கத²ய த்ருப்திர்ஹி ஶ்ருண்வதோ நாஸ்தி மே(அ)ம்ருதம் ॥

18. விஸ்தரேண = ஆத்மநஃ = (1) யோகம் = விபூதிம் = ச = ஜநார்தந । பூயஃ = கதய = த்ருப்திஃ = ஹி = ஶ்ருண்வதஃ= ந = அஸ்தி = மே = அம்ருதம் ॥

ஹே ஜநார்தந	ஓ! ஜநார்த்தனா!
ஆத்மநஃ, யோகம்	தங்களுடைய, யோகத்தையும்
விபூதிம் ச, பூயஃ	விபூதியையும், மறுபடியும்
விஸ்தரேண, கதய	விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்
ஹி, அம்ருதம்	ஏனென்றால், அமிருதத்தை
ஶ்ருண்வதஃ மே	கேட்கிறவனாகிய எனக்கு
த்ருப்திஃ நாஸ்தி	திருப்தியானது இல்லை.

ஓ! ஜநார்த்தனா! உம்முடைய யோகத்தையும், விபூதியையும், விஸ்தாரமாக மறுபடியும் சொல்லும். ஏனென்றால், உம்முடைய முகாரவிந்தத்திலிருந்துண்டாகிற வாக்கியமாகிற அமிருதத்தைக் கேட்கிறவனாகிய எனக்குத் திருப்தியானது உண்டாகவேயில்லை.

(சங்கரர்) தங்களுடைய அதிரஹஸ்யமான யோக ஐசுவரியமாகிய ஸாமர்த்தியம், ஆளும் தன்மை ஆகிய இச்சக்திகளின் சிறப்பையும், தியானிக்கத் தகுந்த வஸ்துக்களின் விஸ்தாரத்தையும் (கூட்டத்தையும்) விரிவாகச் சொல்லவேண்டும். ஜநார்தந என்பது, சொல்லுதல் என்னும் தொழிலை,

அர்த்தமாக உடைய அர்த், என்னும் வினைபகுதியினின்றும் பிறந்த சொல். தேவர்களுக்கு எதிரிகளான அஸுர ஜனங்களை நரகம் முதலியவற்றுள் செலுத்துவதினால் ஜநார்த்தனன்; அல்லது சுவர்க்கம், மோக்ஷம் என்னும் புருஷார்த்தங்களுக்காக பகவான் ஸகல ஜனங்களாலும் யாசிக்கப்படுகிறார். ஆதலால் ஜநார்த்தநன், என்றாவது கொள்ளலாம். யோகமும் விபூதியும் முன் சொல்லப்பட்டனவாயினும் அவற்றை மறுபடியும் சொல்லவேண்டுகிறேன். ஏனெனில் உங்களுடைய திருவாயினின்றும் வெளிவருகின்ற வார்த்தையாகிய அமிருதத்தைக் கேட்கின்ற எனக்கு திருப்தி உண்டாகவில்லை.

(**ராமாநுஜர்**) **யோகம்** என்பது சிருஷ்டி சாமர்த்தியம். **விபூதி**= நியமனம். **அமிருதம்**, பகவானுடைய மஹாத்மியமாகிற அமிருதம்.

(**இராகவேந்திரர்**) **யோகம்** வஸ்துக்களுக்கு யோக்கியதையைக் கொடுக்கிறதாயும், **விபூதிம்** அநேகவிதமாயுமிருக்கிற பரமாத்ம சுவரூபத்தைக். (18)

ஸ்ரீ பகவாநுவாச

19. * ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி திவ்யா ஹ்யாத்மவிபூதய: |
ப்ராதாந்யத: குருஶ்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே ||

19. **ஹந்த** = (1) **தே** = **கதயிஷ்யாமி** = **திவ்யா:** = **ஹி** = **ஆத்ம விபூதய:** | **ப்ராதாந்யத:** = **குருஸ்ரேஷ்ட** = **ந** = **அஸ்தி** = **அந்த:** = **விஸ்தரஸ்ய** = **மே** ||

ஸ்ரீ பகவாநுவாச	**ஸ்ரீபகவான் சொன்னது**
ஹே குருஶ்ரேஷ்ட	**ஓ! குருகுல சிரேஷ்டனே!**
திவ்யா:, ஆத்மவிபூதய: (யா:)	**திவ்வியமான என் விபூதிகள் எவைகளோ**
தா: ப்ராதாந்யத:	**அவைகளில் முக்கியமானவைகளை**
ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி	**இப்பொழுது உனக்குச் சொல்லுவேன்**
ஹி, மே, விஸ்தரஸ்ய	**ஏனென்றால் என்னுடைய விபூதிகளுக்கு**
அந்த:, நாஸ்தி	**முடிவு இல்லை.**

கிருஷ்ணபகவான் சொன்னது:—ஓ! குருகுல சிரேஷ்டனே! அற்புதங்களான என்னுடைய விபூதி ரூபங்கள் எவைகளோ அவைகளில் முக்கியமானவைகளை இப்பொழுது உனக்குச் சொல்லுவேன். ஏனென்றால் என்னுடைய விபூதி ரூபங்களுடைய விஸ்தாரத்திற்கு முடிவானது இல்லை.

* **ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்மந: ஶுபா:** என்று ஒருபாடம்; தயவுக்குப் பாத்திரனாகிய உனக்கு, மங்களகரங்களான என்னுடைய நியாம்மிய ரூபங்களைச் (என் ஏவுதலுக்குரித்தான வஸ்துக்களை) சொல்லுகிறேன். (**ராமாநுஜர்**).

(1) ஹந்த=இப்பொழுது (சங்கரர்); தயவுக்குப் பாத்திரனான் (ஸ்ரீதரர்); சந்தோஷம் (இராகவேந்திரர்).

(2) ஆத்மவிபூதய:=வஸ்துக்களுக்கு மேன்மையைக் கொடுக்கத்தக்க என்னுடைய பலவித ரூபங்கள் (இராகவேந்திரர்).

(சங்கரர்) ப்ராதாந்யத: என்றால் எங்கெங்கே என்னுடைய எந்தெந்த விபூதி வைபவம் முதன்மையாயுள்ளதோ அவைகளை நான் சொல்லுகிறேன். ஆனால் அவற்றை நூறு வருஷத்திலும் கூட மிச்சமில்லாமல் சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால் என்னுடைய விபூதி விஸ்தாரத்திற்கு எல்லை என்பது இல்லை. (19

---

20. அஹமாத்மா குடாகேஶ ஸர்வபூதாஶயஸ்தித: |
அஹமாதிஶ்ச மத்யம் ச பூதாநாமந்த ஏவ ச ||

20. அஹம் = ஆத்மா = குடாகேஶ = ஸர்வபூதாஶயஸ்தித: | அஹம் = ஆதி: = ச = மத்யம் = ச = பூதாநாம் = அந்த: = ஏவ = ச ||

ஹே குடாகேஶ — ஓ! குடாகேச!

அஹமேவ, ஸர்வபூதாஶயஸ்தித:, ஆத்மா — நானே தான் ஸகலப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில் இருக்கிற பரமாத்மா

அஹம், பூதாநாம் ஆதிஶ்ச, மத்யம் ச, அந்தஶ்ச — நான் பூதங்களுக்கு ஆதியாகவும், ஸ்திதியாகவும், முடிவாகவும் (இருக்கிறேன்).

ஓ! நித்திரையை ஜயித்த அர்ஜுனா! நானே ஸகலப்பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில் ஏவுகிறவனாயிருக்கிற பரமாத்மா. பூதங்களுக்கு ஆதியும் நிலையும் முடிவும் நானே.

(சங்கரர்) இனி முதலில் இதைக் கேட்டுக்கொள், குடாகேசா! குடாகா = நித்திரையை ஈஶ: = ஆளுபவன்; அதாவது சோம்பலை வென்றவன்; அல்லது 'குடகேஶ:'=அடர்ந்த மயிருள்ளவன். ஆத்மா=ப்ரத்யகாத்மா அதாவது உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகிய நான் ஸகலப்பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தினுள் இருப்பவனாக (உத்தமாதிகாரிகளால்) எப்பொழுதும் தியானிக்கத்தக்கவன். அதற்குத் தகுதியில்லாத (மத்தியமாதிகாரியும், மந்தாதிகாரியும்) இனிமேல் சொல்லப்படும் பொருள்களில் என்னை தியானம் செய்யவேண்டும். ஏனெனில் நான் பிராணிகளுக்குக் காரணமும், ஸ்திதியும் (இருப்பும் நிலையும்) முடிவுமாக இருக்கின்றேன். (20)

21. ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணுர் ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்ஶுமாந்।
மரீசிர்மருதாமஸ்மி நக்ஷத்ராணாமஹம் ஶஶீ ॥

21. ஆதித்யாநாம் - அஹம் - விஷ்ணு꞉ - ஜ்யோதிஷாம் - ரவி꞉ - அம்ஶுமாந் । மரீசி꞉ - மருதாம் - அஸ்மி - நக்ஷத்ராணாம் - அஹம் - ஶஶீ ॥

அஹம், ஆதித்யாநாம்	நான் ஆதித்யர்களுக்குள்
விஷ்ணு꞉	விஷ்ணு என்கிற ஆதித்யனாகவும்
ஜ்யோதிஷாம்	வஸ்துக்களை விளங்கச் செய்வனவற்றுள்
அம்ஶுமாந், ரவி꞉	பரவியகிரணங்களையுடைய சூரியனாகவும்
மருதாம், மரீசி꞉, அஸ்மி	மருத்துக்களுக்குள் மரீசியாகவு மிருக்கிறேன்
நக்ஷத்ராணாம்	நக்ஷத்திரங்களுக்குள்
அஹம் ஶஶீ (அஸ்மி)	நான் சந்திரனாக (இருக்கிறேன்.)

பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களுக்குள்ளே விஷ்ணுவென்கிற ஆதித்யனும், பிரகாசமான வஸ்துக்களுக்குள்ளே எங்கும் பரவிய கிரணங்களையுடைய சூரியனும், ஏழுமருத்துக்களுக்குள்ளே மரீசி என்கிற வாயு அல்லது மருத்தும், நக்ஷத்திரங்களுக்குள்ளே சந்திரனும், நானாகவிருக்கிறேன்,

ஆதித்யர்களுக்குள்ளே உத்கிருஷ்டனான விஷ்ணு என்கிற ஆதித்யன் நானே. மற்றவைகளுக்கும், உத்கிருஷ்டம், என்கிற பதத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளத்தக்கது. நக்ஷத்திரங்களுக்கு (பதி) எஜமானனான சந்திரன் நானே.

இந்த விபூதிரூபங்கள், காணப்படுகிற (பிரத்தியக்ஷ) ரூபமென்றும், காணப்படாமலிருந்துகொண்டு வஸ்துக்களுக்கு உத்கிருஷ்டத்தைக் (மேன்மையை) கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற ரூபமென்றும் இருவகைப்படும். விஷ்ணு, கபில, வியாச, வாசுதேவ, இராமாதி ரூபங்கள் பிரத்தியக்ஷங்கள். மற்றவைகள் காணப்படாதவைகள். இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷ்ணு என்பவர் சர்வ வியாபியாயும், சர்வாந்தர்யாமியாயு மிருக்கிற மகாவிஷ்ணுவே. மருத்துக்கள் நாற்பத்தொன்பது பெயர்கள்.

(ஸ்வா) இந்த ஆதித்யர்கள் பன்னிரண்டுபெயர்கள். அவர்களுடைய பெயர்களாவன:—தாதா - அர்யமா - மித்ர꞉ - வருண꞉ - இந்த்ர꞉ - விவஸ்வாந் - பூஷா - பர்ஜந்ய꞉ - அம்ஶு꞉ - பக꞉ - த்வஷ்டா - விஷ்ணு꞉ இவர்கள் முறையே சித்திரைமாத முதல் பங்குனிமாதம் வரை ஒவ்வொரு மாதத்திற்கு ஒவ்வொருவர் (விஷ்ணுபுராணம் 2-வது அம்சம் 10-அத்தியாயம் பார்க்க.) இந்த சூரியர்களில்—தாதா (தாதா) வைகாசி மாதத்திற்கும், அரியமா ஆடிமாதத்திற்கும், மித்திரன் மார்கழிமாதத்திற்கும், வருணன் மாசி மாதத்திற்கும், இந்திரன் ஆனிமாதத்திற்கும், விவசுவான் ஆவணிமாதத்திற்கும், பூஷா பங்குனிமாதத்திற்கும், பர்ஜ்ஜந்நியன் ஐப்பசி

மாதத்திற்கும், அம்சு சித்திரை மாதத்திற்கும், 𑌭𑌗𑌃 (பகன்) புரட்டாசி மாதத்திற்கும், த்வஷ்டா கார்த்திகை மாதத்திற்கும், விஷ்ணு தைமாதத்திற்கும், சூரியர்களாக இலிங்க புராணம் 1-பாகம் 59-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்பன்னிரண்டு பெயர்களைத் தவிர பின்னும் பலபெயர்கள் ஸ்காந்தம் காசிகாண்டத்தில் காண்க.

மருத், என்பவர் தேவதைகளின் ஒரு வகுப்பினர். ஸ்ரீதரர் ஏழு மருத்துக்கள் என்கிறார். அவர்கள் பெயர்:—𑌆𑌵𑌹𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌹𑌃, 𑌵𑌿𑌵𑌹𑌃, 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌹𑌃, 𑌉𑌦𑍍𑌵𑌹𑌃, 𑌸𑌂𑌵𑌹𑌃, 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌹𑌃. (21)

---

22. 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌵𑌾𑌸𑌵𑌃 ।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌭𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾 ॥

22. வேதாநாம் - ஸாமவேத: - அஸ்மி - தேவாநாம் - அஸ்மி - வாஸவ: | இந்த்ரியாணாம் - மந: - ச - அஸ்மி - பூதாநாம் - அஸ்மி - சேதநா (1) ||

𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂, 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿	வேதங்களுள் ஸாமவேதமாக இருக்கிறேன்
𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂, 𑌵𑌾𑌸𑌵𑌃 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿	தேவதைகளுக்குள் இந்திரனாக இருக்கிறேன்
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂, 𑌮𑌨𑌃 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿	இந்திரியங்களுக்குள் மனதாக இருக்கிறேன்
𑌭𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂, 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿	பிராணிகளுக்குள் உணர்ச்சியாக இருக்கிறேன்.

வேதங்களில் ஸாமவேதமும், தேவதைகளில் இந்திரனும், இந்திரியங்களில் மனசும், பிராணிகளுள் உணர்ச்சியும் அதாவது ஞான சக்தியும் நானாகயிருக்கிறேன்.

(1) 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾=பூதங்களுக்குள்ளே அறிவுள்ள பூதங்களெவைகளோ அந்த பூதங்களின் அறிவும் நானே (ராமாநுஜர்.)

(சங்கரர்) தேவர்களுக்குள் என்றால், ருத்திரர், ஆதித்யர் முதலானவர்களுக்குள் நான் வாஸவந், தேவராஜனான இந்திரன், கண் முதலிய பதினொரு இந்திரியங்களில், நான் மனஸாகிய இந்திரியம். பூதங்களிடத்திலுள்ள, சேதநம், அதாவது உணர்ச்சி, தேகம் இந்திரியங்கள் இவற்றின் சேர்க்கையிலே வெளிப்பட்ட புத்தியின் விருத்தி. (22)

---

23. 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑍋 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌮𑍍 ।
𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌮𑍇𑌰𑍁𑌃 𑌶𑌿𑌖𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌹𑌮𑍍 ॥

23. ருத்ராணாம் - ஶங்கர: - ச - அஸ்மி - வித்தேஶ: - யக்ஷ ரக்ஷஸாம் | வஸூநாம் - பாவக: - ச - அஸ்மி - மேரு: - ஶிகரிணாம் - அஹம் ||

𑌅𑌹𑌂, 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 — நான், ருத்திரர்களுக்குள்
𑌶𑌂𑌕𑌰𑌃, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 — சங்கரரென்கிற ருத்திரனாக இருக்கிறேன்
𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑌃 𑌚 — யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுள் குபேரனாகவும்
𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌂, 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌶𑍍𑌚 — வசுக்களுக்குள் அக்னியாகவும்
𑌶𑌿𑌖𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂, 𑌮𑍇𑌰𑍁𑌃 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 — சிகரமுள்ள பர்வதங்களில் மேருவாகவும் இருக்கிறேன்.

நான் பதினொரு ருத்திரர்களுக்குள்ளே சங்கரர் என்கிற ருத்திரரும், யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுக்குள்ளே திரவ்யத்திற்கு அதிபதியான குபேரனாகவும், எட்டு வஸுக்களுக்குள்ளே அக்கினியாகவும், சிகரமுள்ள பருவதங்களுக்குள்ளே மேருபருவதமாகவும் இருக்கிறேன்,

(ஸ்ர) பதினொரு ருத்திரர்களின் பெயர்:—(1) 𑌅𑌜𑌃, (2) 𑌏𑌕𑌪𑌾𑌦𑌃, (3) 𑌅𑌹𑌿𑌰𑍍𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑍍𑌯𑌃, (4) 𑌤𑍍𑌵𑌷𑍍𑌟𑌾, (5) 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃, (6) 𑌹𑌰𑌃, (7) 𑌶𑌂𑌭𑍁, (8) 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂𑌬𑌕𑌃, (9) 𑌅𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌃, (10) 𑌈𑌶𑌾𑌨𑌃, (11) 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑍁𑌵𑌨𑌃, ஆனால் சில கிரந்தங்களில் 4-வது ருத்திரன் 𑌵𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌕𑍍𑌷𑌃, 5-வது 𑌸𑍁𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃, 7-வது 𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃, 10-வது 𑌬𑌹𑍁𑌰𑍂𑌪𑌃, 11-வது 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃 என்னும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் குறித்த 𑌶𑌂𑌭𑍁 தான் சங்கரரென்று சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறார். (23)

---

24. 𑌪𑍁𑌰𑍋𑌧𑌸𑌾𑌂 𑌚 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌮𑍍 ।
𑌸𑍇𑌨𑌾𑌨𑍀𑌨𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌸𑌰𑌸𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌃 ॥

24. புரோதஸாம் - ச - முக்யம் - மாம் - வித்தி - பார்த - ப்ருஹஸ்பதிம் | ஸேநாநீநாம் - அஹம் - ஸ்கந்த: - ஸரஸாம் - அஸ்மி - ஸாகர: ||

𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 — ஓ! குந்திபுத்திரா
𑌪𑍁𑌰𑍋𑌧𑌸𑌾𑌂, 𑌮𑌾𑌂 — புரோகிதர்களுக்கு என்னை
𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 — முதன்மையான பிரகஸ்பதியாகவும் அறிந்துகொள்
𑌅𑌹𑌂, 𑌸𑍇𑌨𑌾𑌨𑍀𑌨𑌾𑌂 — நான் சேனாதிபதிகளுக்குள்

ஸ்கந்த:, ஸரஸாம் ஸாகர:, அஸ்மி — சுப்பிரமணியனுக்கவும், ஜலாசயங்களுக்குள் ஸமுத்திரமாகவும் இருக்கிறேன்.

ஓ! குந்திபுத்திரா! புரோகிதர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான பிரகஸ்பதியாக என்னை யறிந்துகொள். நான் சேனாதிபதிகளுக்குள் ஸ்கந்தனாகவும் (ஏரி, குளம், முதலிய) ஜலாசயங்களுக்குள்ளே சமுத்திரமாகவு மிருக்கிறேன்.

(சங்கரர்) புரோஹிதர்களுக்குள் என்றால் ராஜ புரோகிதர்களுக்குள். பிருகஸ்பதியானவர் இந்திரனுக்குப் புரோஹிதர் ஆனதால், புரோஹிதரில் சிறந்தவராம். ஸ்கந்தர் (சுப்பிரமணியர்) தேவர்களது சேனைக்குத் தலைவர். தேவர்கள் தோண்டிய நீர்நிலைகளுள் நான் ஸமுத்திரமாக இருக்கிறேன். (24)

---

25. மஹர்ஷீணாம்ப்ருகுரஹம் கிராமஸ்ம்யேகமக்ஷரம் |
யஜ்ஞாநாம்ஜபயஜ்ஞோஸ்மி ஸ்தாவராணாம்ஹிமாலய: ||

25. மஹர்ஷீணாம் - ப்ருகு: - அஹம் - கிராம் - அஸ்மி = ஏகம் - அக்ஷரம் | யஜ்ஞாநம் - ஜபயஜ்ஞ: - அஸ்மி - ஸ்தாவராணாம் - ஹிமாலய: ||

அஹம், மஹர்ஷீணாம் ப்ருகு: — நான் மகரிஷிகளுக்குள் பிருகுமகரிஷியாகவும்
கிராம், ஏகம் அக்ஷரம், அஸ்மி — பதங்களுக்குள் ஒரு அக்ஷரமாகிய ஓங்காரமாகவும் இருக்கிறேன்
யஜ்ஞாநாம், ஜபயஜ்ஞ: — யக்ஞங்களுக்குள் ஜபமாகிற யக்ஞமாகவும்
ஸ்தாவராணாம் — ஸ்தாவரங்களுக்குள்
ஹிமாலய: அஸ்மி — ஹிமவத்பருவதமாகவும் இருக்கிறேன்.

மகரிஷிகளுக்குள்ளே பிருகுமகரிஷியும், வாக்குகளுக்குள்ளே ஓரெழுத்தான ஓங்காரமும், யக்ஞங்களுக்குள்ளே ஜபயக்ஞமும், ஸ்தாவரங்களுக்குள்ளே ஹிமாசல பருவதமும் நானே. (25)

---

26. அஸ்வத்த:ஸர்வவ்ருக்ஷாணாம் தேவர்ஷீணாம்ச நாரத: |
கந்தர்வாணாம்சித்ரரத: ஸித்தாநாம்கபிலோமுநி: ||

26. அஸ்வத்த: - ஸர்வவ்ருக்ஷாணாம் - தேவர்ஷீணாம் - ச - நாரத: | கந்தர்வாணாம் - சித்ரரத: - ஸித்தாநாம்-கபில:- முநி: ||

ஸர்வவ்ருக்ஷாணாம் அஸ்வத்த: — சகல விருக்ஷங்களுக்குள் அசுவத்தவிருக்ஷமாகவும்
தேவர்ஷீணாம் நாரத: — தேவரிஷிகளுக்குள் நாரதமகரிஷியாகவும்

஗ந்தர்வாணாம் ஸித்ரரத:	கந்தர்வர்களுக்குள் சித்திரரதனாகவும்
ஸித்தாநாம்	சித்தர்களுக்குள்
கபிலோ, முநி:, (அஹம்)	கபிலமுனியாகவும் இருக்கிறேன்.

விருக்ஷங்களுக்குள்ளே அசுவத்த விருக்ஷமாகவும், தேவரிஷிகளுக்குள்ளே நாரதராகவும், கந்தர்வர்களுக்குள்ளே சித்திரரதனாகவும் பிறவி தொடங்கி ஞானமுடையவர்களாகிய சித்தர்களுக்குள் கபிலரென்கிற முனியாகவும் நான் இருக்கிறேன்.

(**சங்கரர்**) தேவரிஷிகள் என்பவர் தேவர்களாகவே இருப்பவர்கள். அவர்கள் மந்திரங்களைக் காண்பவராயிருத்தலால், ரிஷித்தன்மையை அடைந்தவர்கள். **ஸித்தர்கள்** என்பவர் பிறக்கும்பொழுதேயே தர்மத்தையும், ஞானத்தையும், வைராக்கியத்தையும், ஐசுவரியாதிசயத்தையும் மிகுதியாகப் பெற்றவர்கள். (26)

---

27. உச்சை:ஶ்ரவஸமஶ்வாநாம் வித்தி மாமம்ருதோத்பவம் ।
ஐராவதம் கஜேந்த்ராணாம் நராணாம் ச நராதிபம் ॥

27. உச்சைஶ்ஶ்ரவஸம் - அஶ்வாநாம் - வித்தி - மாம் - அம்ருதோத்பவம் | ஐராவதம் - (1) கஜேந்த்ராணாம் - நராணாம் - ச - நராதிபம் ||

அஶ்வாநாம், மாம்	குதிரைகளுக்குள் என்னை
அம்ருதோத்பவம்	அமிருதத்தோடு உண்டான
உச்சைஶ்ஶ்ரவஸம்	உச்சைசிரவஸ் என்கிற குதிரையாகவும்
கஜேந்த்ராணாம்	சிரேஷ்டமான யானைகளுக்குள்
ஐராவதம்	ஐராவதமென்கிற யானையாகவும்
நராணாம்	மனிதர்களுக்குள்
நராதிபம் ச, வித்தி	ராஜாவாகவும் அறிந்துகொள்.

என்னை குதிரைகளுக்குள் அமிருதத்திற்காக கடலைக் கடைந்தபொழுது உண்டான உச்சைசிரவஸ் என்கிற குதிரையாகவும், சிரேஷ்டமான யானைகளுக்குள்ளே ஐராவதமென்கிற யானையாகவும், மனிதர்களுக்குள்ளே இராஜாவாகவும் அறிந்துகொள்.

(1) **ஐராவதம்** - இராவதியின் குழந்தை (**சங்கரர்**).

(**ஸ்வா**) தேவதைகளும் அசுரர்களும் திருப்பாற்கடலை கடைந்தபோது அதிலிருந்து அமிருதத்துடன் 14 வஸ்துக்களுண்டானதாகப் பொதுவாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. இராமாயணத்தில் 9, மகாபாரதத்தில் 9, பாகவதத்தில் 10, பாத்மபுராணத்தில் 9, வாயுபுராணத்தில் 12, மச்சியபுராணத்தில் 14,

இப்படி மொத்தசங்கையில் வித்தியாசப்படுகிறது. ஆனால், உண்டான அநேக வஸ்துக்கள் எவையென்றால், (1) ஆலகாலவிஷம். (2) வாருணீ அல்லது ஸுரா. (3) உச்சைசிரவஸ் என்கிற குதிரை. (4) கௌஸ்துபாபரணம். (5) சந்திரன். (6) அமிருத கலசத்துடன் தந்வந்தரி. (7) இலக்ஷ்மி. (8) அப்ஸரஸ்கள். (9) காமதேநு. (10) பாரிஜாத விருக்ஷம். (11) ஐராவதம். (12) வருணன் குடை. (13) இந்திரனால் அதிதிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கர்ணகுண்டலங்கள். (14) சூரியனுடைய வெள்ளைக் குதிரை (இதை, பச்சைக்குதிரையென்றும் சொல்வதுண்டு.) இவைகளில் சூரியனுடைய குதிரையைச் சேர்க்காமல் தன்வந்தரியை வேறாயும் அமிருதகலசத்தை வேறாயும் வைத்துப் பதினான்காகக் கணக்கிடுவது முண்டு. வாயுபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பன்னிரண்டுக்குள் துளசி யொன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வருணன் குடையையும் கர்ணகுண்டலங்களையும் பற்றி மச்சபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாத்மபுராணம் உத்தரகண்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஒன்பது அடியில்கண்டவைகள்; (1) விஷம். (2) ஜேஷ்டாதேவி. (3) ஸுரா: (4) நித்திரை. (5) அப்ஸரஸ்கள். (6) ஐராவதம். (7) இலக்ஷ்மி. (8) சந்திரன். (9) துளசி. (27)

---

28. ஆயுதா⁴நாமஹம் வஜ்ரம் தே⁴நூநாமஸ்மி காமது⁴க் ।
ப்ரஜநஶ்சாஸ்மி கந்த³ர்ப: ஸர்பாணாமஸ்மி வாஸுகி: ॥

28. ஆயுதாநாம் = அஹம் = வஜ்ரம் = தேநூநாம் = அஸ்மி = காமதுக் (1) । ப்ரஜந: = ச = அஸ்மி = கந்தர்ப: = ஸர்பாணாம் (2) = அஸ்மி = வாஸுகி: ॥

அஹம், ஆயுதா⁴நாம் வஜ்ரம்	நான் ஆயுதங்களுக்குள் வஜ்ஜிராயுதமாகவும்
தே⁴நூநாம், காமது⁴க், அஸ்மி	பசுக்களுக்குள் காமதேநுவாகவும் இருக்கிறேன்
ப்ரஜந: கந்த³ர்ப: அஸ்மி	பிறஜைகளைப் பிறப்பிக்கின்ற மன்மதனாக இருக்கிறேன்
ஸர்பாணாம், வாஸுகிஶ்ச அஸ்மி	ஸர்ப்பங்களுக்குள் வாஸுகி என்கிற பாம்பாகவும் நான் இருக்கிறேன்.

நான் ஆயுதங்களுக்குள் வஜ்ஜிராயுதமாகவும், பசுக்களுக்குள் காமதேனுவாகவும் இருக்கிறேன். பிரஜைகளின் உற்பத்திக்குக் காரணமான மன்மதனாகவும் இருக்கிறேன். பாம்புகளுக்குள் வாசுகி என்கிற பாம்பாகவும் நான் இருக்கிறேன்.

காமதுக் = இஷ்டமானதைக் கொடுப்பதினால், காமதேநு என்று பெயர் வந்தது (ஸ்ரீதரர்).

(2) **ஸர்பாணும்**=விஷமுள்ள பாம்புகளுக்குள்ளே (**ஸ்ரீதரர்**); ஒரு தலையையுடைய பாம்புகளுக்குள் (**ராமாநுஜர் : இராகவேந்திரர்**)

(**சங்கரர்**) **வஜ்ஜிராயுதம்** என்பது **ததீசி** (ததீசி) என்கிறவருடைய எலும்பினாலானது. **காமதுக்** என்பது விரும்பியவற்றை எல்லாம் கொடுக்கின்றதான வஸிஷ்டருடைய காமதேநு என்கிற பசு; அல்லது மிகுதியாகப் பாலைக்கொடுக்கின்ற ஸாமாந்யமான பசு; **கந்தர்பக்** என்றால் **காமன்**. ஸர்ப்பமென்னும் வகுப்பில் நான் ஸர்ப்பங்களுக்கு அரசனான வாஸுகி.

விஷ்ணு சக்கரம்முதலிய மகா மகிமைபொருந்திய ஆயுதங்களைச் சொல்லாமல் வச்சிராயுதத்தை சிரேஷ்டமாகச் சொல்லவேண்டிய தென்னவென்றுலோ, சக்கரமுதலிய ஆயுதங்கள் என்றைக்கு முள்ளவை; உண்டாக்கப்பட்டனவல்ல; உண்டாக்கப்பட்ட ஆயுதங்களில் வச்சிராயுதம் சிரேஷ்டமானதால், இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டது. (28)

---

29. 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌾𑌗𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍁𑌣𑍋 𑌯𑌾𑌦𑌸𑌾𑌮𑌹𑌮𑍍 ।
𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌮𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌯𑌮𑌃 𑌸𑌂𑌯𑌮𑌤𑌾𑌮𑌹𑌮𑍍 ॥

29. *அநந்த: = ச = அஸ்மி = (1) நாகாநாம் = வருண: = யாதஸாம் = அஹம் । பித்ருணாம் = அர்யமா = ச = அஸ்மி = யம: = ஸம்யமதாம் = அஹம் ॥*

𑌅𑌹𑌂, 𑌨𑌾𑌗𑌾𑌨𑌾𑌂, 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃	நான் நாகங்களுக்குள் அநந்தனுகவும்
𑌯𑌾𑌦𑌸𑌾𑌂, 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃, 𑌚, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿	ஜல தேவதைகளுக்குள் வருணனுகவு மிருக்கிறேன்
𑌅𑌹𑌂, 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌅𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾	நான் பிதிருக்களுக்குள் அர்யமாகவும்
𑌸𑌂𑌯𑌮𑌤𑌾𑌂, 𑌯𑌮𑌃, 𑌚 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿	தண்டிப்பவருள் யமனுகவுமிருக்கிறேன்.

நான் நாகங்களுக்குள்ளே அநந்தனை சேஷனுகவும், ஜலதேவதைகளுக்குள் வருணனுகவு மிருக்கின்றேன். பிதுருதேவதைகளுக்குள் அரியமாவாகவும், தண்டனை விதிப்பவர்களுக்குள் யமனுகவும் நான் இருக்கிறேன்.

(1) **நாகாநாம்** - விஷமில்லாத பாம்புகளுக்குள்ளே (**ஸ்ரீதரர்**); ஒன்றுக்கதிகமான தலையுள்ள பாம்புகளுக்குள்ளே (**ராமாநுஜர் : இராகவேந்திரர்**); சர்ப்பங்களை நல்லபாம்பென்றும் நாகப்பாம்பென்றும் சொல்வதுண்டு. மேலும் புராணங்களில் நாககன்னிகையென்றும் நாகராஜாவென்றும் இந்த நாகங்கள் வாசம்செய்யுமிடம் நாகலோகமென்றும் வியவகரிக்கப்படுகிறது. இந்த நாகங்களுக்குத் தலைமுதல் இடுப்புவரையில் மனிதர்களைப் போலவும் இடுப்புக்குக் கீழாகப் பாம்புகளைப்போலவும் ரூபம் சொல்லப்படுகிறது. (ஸ்வா) (29)

30. ப்ரஹ்லாதச்சாஸ்மி தைத்யாநாம் கால꞉ கலயதாமஹம் ।
ம்ருகாணாம் ச ம்ருகேந்த்ரோऽஹம் வைநதேயச்ச பக்ஷிணாம் ॥

30. ப்ரஹ்லாத꞉ = ச = அஸ்மி = தைத்யாநாம் (1) = கால꞉ = கலயதாம் = அஹம் । ம்ருகாணாம் = ச = ம்ருகேந்த்ர꞉ = அஹம் = வைநதேய꞉ = ச = பக்ஷிணாம் ॥

தைத்யாநாம், ப்ரஹ்லாத꞉	தைத்தியர்களுக்குள் பிரஹ்லாதனாகவும்
கலயதாம், கால꞉,ச அஹம், அஸ்மி	கணனம் செய்கிறவர்களுள் காலமாகவும் நானிருக்கிறேன்
ம்ருகாணாம் ம்ருகேந்த்ர꞉	மிருகங்களுள் ராஜாவான சிம்ஹமாகவும்
பக்ஷிணாம், வைநதேயச்ச	பக்ஷிகளுள் விநதாபுத்திரனான கருடனாகவும்
அஹம் அஸ்மி	நான் இருக்கிறேன்.

நான் தைத்தியர்களுக்குள் பிரஹ்லாதனும், கணனஞ் செய்பவர்களுக்குள் காலமாகவும் இருக்கிறேன். மிருகங்களுக்குள் இராஜாவான சிம்ஹமாகவும் பக்ஷிகளுக்குள் ராஜாவான விநதைபுத்திரனான கருடனாகவும் நான் இருக்கிறேன்.

(1) தைத்யாநாம்திதி என்பவளுடைய வம்சத்தி லுற்பத்தியானவர்களானதால் தைத்தியர்கள் (சங்கரர்).

(2) கலயதாம்—ஜனங்களுக்குத் துன்பம் செய்ய எண்ணமுள்ளவர்களுக்கு கால꞉ - மிருத்தியு, அஹம் - நான் (ராமாநுஜர்); பந்தத்தையுண்டுபண்ணுகிறவர்களுக்குள்ளே காலன் நான் (இராகவேந்திரர்).

(3) ம்ருகேந்த்ர꞉—மிருகங்களுக்கு ராஜாவான சிம்ஹம் அல்லது புலி (சங்கரர்). (30)

---

31. பவந꞉ பவதாமஸ்மி ராம꞉ சஸ்த்ரப்ருதாமஹம் ।
ஜஷாணாம் மகரச்சாஸ்மி ஸ்ரோதஸாமஸ்மி ஜாஹ்நவீ ॥

31. பவந꞉ = பவதாம் = அஸ்மி = ராம꞉ = சஸ்த்ரப்ருதாம் = அஹம் । ஜஷாணாம் = மகர꞉ = ச = அஸ்மி = ஸ்ரோதஸாம் = அஸ்மி = ஜாஹ்நவீ ॥

பவதாம், பவந꞉	பரிசுத்தஞ்செய்கிற வஸ்துக்களுக்குள், வாயுவாகவும்

ஶஸ்த்ரப்⁴ருதாம், ராம: அஹம், அஸ்மி	ஆயுதந்தரித்த சூரர்களுள் (தாசரதீ) ராமனுகவும் நான் இருக்கிறேன்
ஜ²ஷாணாம், மகர: ச அஸ்மி	மீன்களுள் மகர மீனுகவும் இருக்கிறேன்
ஸ்ரோதஸாம், ஜாஹ்நவீ, அஸ்மி	நதிகளுக்குள் கங்காநதியாக இருக்கிறேன்.

நான் பரிசுத்திசெய்யும் வஸ்துக்களுக்குள் வாயுவாகவும், ஆயுதந் தரித்தவர்களுக்குள் தசரத புத்திரனை இராமனுகவும் மீன்களுக்குள் மகரமீனுகவும், நதிகளுக்குள் கங்காநதியாகவும் இருக்கின்றேன்.

(ராமாநுஜர்) ஆயுதந் தரித்தவர்களுக்குள் இராமனென்றுசொன்னவிடத்தில், ஆயுத மெடுத்ததாகிய கிரியையே பகவானுடைய விபூதி. சூரியர்களுக்குள்ளே விஷ்ணு என்றது முதல் இதுவரையில் சொல்லிவந்த சகலமும் பகவானுடைய விபூதியே என்று அறியத்தக்கது.

(மத்துவர்) அநந்த ரூபியாயும், பூர்ணனுயும், பார்ப்பவர்களுக்கு இன்பத்தைக் கொடுப்பவனுயு மிருப்பதால் இராமன் என்று சொல்லப்படுகிறுர்.

(இராகவேந்திரர்) உலகத்தை சந்தோஷிப்பிக்கிறவரானதால் ராமன்.

---

32. ஸர்கா³ணாமாதி³ரந்தஶ்ச மத்⁴யஞ்சைவாஹமர்ஜுந ।
அத்⁴யாத்மவித்³யா வித்³யாநாம் வாத³: ப்ரவத³தாமஹம் ॥

32. ஸர்காணாம் = ஆதி: = அந்த: = ச = மத்யம் = ச = ஏவ = அஹம் = அர்ஜுந । அத்யாத்மவித்யா = வித்யாநாம் = வாத: = ப்ரவததாம் = அஹம் ॥

ஹே அர்ஜுந	ஓ! அர்ஜுனு!
அஹமேவ, ஸர்காணாம்	நானே தான், சிருஷ்டிகளுக்கு
ஆதி:, மத்யம்ச, அந்தஶ்ச	முதலாகவும், மத்தியமாகவும், முடிவாகவுமிருக்கிறேன்
அஹம், வித்யாநாம்	நான், வித்தைகளுக்குள்
அத்யாத்மவித்யா	ஆத்மாவைப்பற்றிய வித்தையாகவும்
ப்ரவததாம் வாத: அஸ்மி	தர்க்கிப்பவர்களுடைய வாதமாகவு மிருக்கிறேன்.

ஓ! அர்ஜுனு! நானேதான் சிருஷ்டிகளுக்கு உத்பத்தியும், மத்தியும் அதாவது ஸ்திதியும்: இருப்பும். யைமும் முடிவும் அதாவது நாசமுமாகவிருக்கிறேன். நான் வித்தைகளுக்குள் ஆத்மாவைப்பற்றிய வித்தையாகவும், தர்க்கம் செய்கிறவர்களுடைய வாத, ஜல்ப, விதண்டை, ஆகவும் இருக்கிறேன்.

(சங்கரர்) ஓ! அர்ஜுனா! ஸர்காணாம்=ஸ்ருஷ்டிகளுக்கு ஆதியும், நடுவும், அந்தமும் அதாவது உத்பத்தி, ஸ்திதி, லயமும் நானேதான். இந்த அத்தியாயம் 20-வது சுலோகத்தில் பூதங்களுக்கு அதாவது (ஜீவனுள்ள) உயிருள்ள பொருள்களுக்கு பகவான் ஆதியாகவும், அந்தமாகவும் இருக்கிறார் எனச் சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் ஸ்ருஷ்டி ஸாமான்னிய மான ஸகலத்திற்கும் பகவான் ஆதியும் அந்தமுமாக இருக்கிறார் என்று குறிக்கப்படுகின்றது. பலவிதமான அறிவுகளுக்குள் ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு முக்தியைத் தருகின்றமையால் முதன்மையானது. 'தர்க்கம் செய்கிற வர்களுள்' என்றமையால், தர்க்கம் செய்கிறவர்கள் மூலமாக அவர்களுடைய ஒருவகைப் பேச்சுகளாகவேயுள்ள, 'வாதம்', 'ஜல்பம்', 'விதண்டை' என் பனவற்றை இங்கே லக்ஷணையால் கொள்ளவேண்டும். இவற்றுள், வாதம் என்பது உண்மையை நிச்சயிப்பதற்கு ஸாதனமாய் இருப்பதால் மேலானது. ஆதலால், அந்த வாதமாகத்தான் இருப்பதாக பகவான் சொல்லுகிறார்.

(ஸ்ரீதரர்) வாதமென்பது மூன்றுவிதம். அதாவது வாதம், ஜல்பம், விதண்டாவாதம். வாதமென்றால், இராகத்துவேஷமற்றிருக்கிற குரு சிஷியா ளாவது அல்லது வேறேயாராவது தத்துவநிர்ணயத்தின்பொருட்டு உத்தரப் பிரத்தியுத்தரரூபமாய்ப் பிரமாணங்களோடு செய்கிற சம்பாஷணை. ஜல்ப மென்றால், சாஸ்திரப் பிரமாணங்கள் யுத்திகள் இவைகளினாலே தன்வாதத்தை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு எதிரிபக்ஷத்தைக் கண்டிப்பதான இருகக்ஷியாருடைய வாதம். விதண்டாவாதமென்றால்,தன் மதமின்னதென்பதைச் சொல்லாமலும் நிலைநிருத்தாமலும் பிரமாணங்களைக்கொண்டு எதிரியினுடைய மதத்தைத் தூஷணையினால் நிராகரிப்பது.

இம்மூன்றில், காமக்குரோதங்களையுடைய பிந்திய இரண்டைவிட காமக் குரோதமற்றதாகிய முந்தியது சிரேஷ்டமானது.

(ராமாநுஜர்) பிராணிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவர்கள் சம்ரக்ஷணை செய்கிற வர்கள் சம்ஹாரம் செய்கிறவர்கள் யாராருண்டோ அவர்களும் நானே என் பது கருத்து. (32)

---

33. 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌂𑌦𑍍𑌵𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌸𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌲𑍋 𑌧𑌾𑌤𑌾𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋𑌮𑍁𑌖𑌃 ॥

33. அக்ஷராணாம் = அகார: = அஸ்மி = த்வம்த்வ: = (1) ஸாமா ஸிகஸ்ய = ச | அஹம் = ஏவ = அக்ஷய: = கால: = (2) தாதா= (3) அஹம் = விஶ்வதோமுக: (4) ||

𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂, 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌃 } அக்ஷரங்களுள், 'அ' என்கிற எழுத்தாகவும்

𑌸𑌾𑌮𑌾𑌸𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 ஸமாஸக் கூட்டத்திற்குள்

த்3வந்த்3வ:, அஸ்மி	‘த்வந்த்வம்’ என்கிற ஸமாஸமாகவும் இருக்கிறேன்
அக்ஷய:, கால:, அஹமேவ	ஓயாத காலமும் நானே
விஶ்வதோமுக:, தா4தா அஹம்	எங்கும் முகமுள்ளவனாய், கர்மபலனைப் பகிர்ந்து கொடுப்பவன் நான்.

அக்ஷரங்களுக்குள், ‘அ’ என்கிற எழுத்தாகவும், ஸமாஸங்களுக்குள், அதாவது இரண்டு பதங்களை ஒரே பதமாகச் சேர்த்துச் சொல்வதுள், ‘த்வந்த்வம்’ என்கிற பெயருள்ள ஸமாஸமாகவும் நான் இருக்கிறேன். ஓயாமல் செல்லுகின்ற எல்லை இல்லாத ‘காலம்’ என்பதும் நானே. அனேக முகமாக யிருந்துகொண்டு, கர்மங்களின்பலனை பகிர்ந்துகொடுக்கிற, ‘தாதா’ நானே.

(1) ஸாமாஸிகஸ்ய=பதங்களை ஒன்றோடொன்று சேர்த்து ஒரே பதமாக்குவதற்கு ஸமாஸம் என்று பெயர். அவைகளில் முக்கியமான ஆறு ஸமாஸங்களாவன—1 - தத்புருஷ:, 2 - த்3வந்த்3வ:, 3 - ஏகஶேஷ:, 4 - உபபத3ஸமாஸ:, 5 - அவ்யயீபா4வஸமாஸ:, 6 - ப3ஹுவ்ரீஹிஸமாஸ:. ஏகஶேஷத்தைச் சேர்க்காமல், த்3விகு3ஸமாஸத்தைச் சேர்த்துக் கணக்கிடுவதுமுண்டு. (ஸ்வா)

(2) அக்ஷய: கால:=ஓயாதகாலம், அதாவது க்ஷணமென்னும் பெயருடைய பிரஸித்தமான காலநுட்பமானது க்ஷணவடிவமாய் இடையறாது செல்லுகின்ற எல்லையில்லாக்காலம். அதிநுட்பமான மிகச் சிறிய பொழுதை க்ஷணமென்பது, அல்லது காலத்திற்கு காலமாகிய பரமேசுவரன் என்றாவது கொள்க. (சங்கரர்) கால: கலயதாமஹம் - என்று சொன்னவிடத்தில் நாசத்தையடையும் காலமென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் நாசமடையாத காலமென்றதினால் பிரவாகரூபமாய் நாசமற்றதென்று தாத்பரியம் (ஸ்ரீதரர்).

(3) தா4தா=எல்லா ஜகத்திற்கும் எங்கும் முகமுள்ளவனாய் கர்மத்தின் பலனை பகிர்ந்துகொடுப்பவன் (சங்கரர்); கர்மபலனைக் கொடுக்கப் பட்டவர்களுக்குள்ளே அநேகமுகமாயிருந்து கர்மபலனைக் கொடுக்கிறவன் (ஸ்ரீதரர்); சிருஷ்டிசெய்யும் சதுர்முகபிரம்மா (ராமாநுஜர்); தரிக்கிறவனும், இரக்ஷிக்கிறவனுமிருக்கிற எங்கும் வியாபித்த முகாதி அவயவங்களையுடையவன் (இராகவேந்திரர்).

(4) விஶ்வதோமுகம்=பதினோராவது அத்தியாயம் - 11 சுலோ, 9 - வது அத்தியாயம் - 15, சுலோகம் பார்க்க. (ஸ்வா) (33)

34. ம்ருத்யு: ஸர்வஹரஶ்சாஹம் உத்பவஶ்ச பவிஷ்யதாம் |
கீர்த்தி: ஶ்ரீர்வாக்ச நாரீணாம் ஸ்ம்ருதிர்மேதா த்ருதி: க்ஷமா ||

34. (1) ம்ருத்யு: = ஸர்வஹர: = ச = அஹம் = உத்பவ: = ச = (2) ஹவிஷ்யதாம் | கீர்த்தி: = ஶ்ரீ: = வாக் = ச = நாரீணாம் = ஸ்ம்ருதி: = மேதா = த்ருதி: = க்ஷமா ||

ஸர்வஹர:, ம்ருத்யு:	சகலத்தையும் அபகரிக்கும் மிருத்யுவும்
பவிஷ்யதாம்	செல்வவந்தர்களாகப் போகிறவர்களுக்கு,
உத்பவ:	ஓங்கும் செல்வமும்
நாரீணாம், கீர்த்தி:, ஶ்ரீ:	ஸ்திரீகளுள், கீர்த்தியும், ஐசுவரியமும்
வாக், ஸ்ம்ருதி:, மேதா	வாக்கும், நினைவும், அறிவும்
த்ருதி:, க்ஷமா, அஹம்	தைரியமும், பொருமையும், நானே.

ஸகலத்தையும் அபகரிக்கின்ற மிருத்யுவும் செல்வத்தை அடையப் போகிறவர்களுக்கு ஓங்கும் செல்வமும், ஸ்திரீ தேவதைகளில் கீர்த்தியும், ஐசுவரியமும், வாக்கும், நினைவும், மேதையும் அதாவது அறிவும், தைரியமும், பொருமையும் நானே.

(1) மிருத்யு:—சம்ஹாரம் செய்பவர்களுக்குள்ளே சர்வசம்ஹாரகனாகிய மிருத்தியுவும் (ஸ்ரீதரர்); சகலப் பிராணிகளையு மபகரிக்கிற மிருத்தியுவும் (ராமாநுஜர்); மிருத்தியுவுக்குள்ளிருந்துகொண்டு சகலத்தையு மழிக்கிறவனும் (இராகவேந்திரர்).

(2) ஹவிஷ்யதாம்—சுபத்தை யடையத்தகுந்த நல்லப் பிராணிகளுடைய சுபப் பிராப்தியும் (ஸ்ரீதரர்).

(சங்கரர்) மிருத்யுவானது இரண்டு வகை. பொருள் முதலியவற்றை அபகரிப்பது ஒன்று; பிராணனை அபகரிப்பது மற்றொன்று. அவற்றுள் எது உயிரை அபகரிப்பதோ அது ஸகலத்தையும் அபகரிப்பது எனப்படுகின்றது. நான் அதுவாக இருக்கிறேன். அல்லது பிரளய காலத்திலே ஸகலத்தையும் நாசம் செய்வதால், பரமேஶ்வரன் ஸர்வஹரன், அந்த பரமேச்வரனாக நான் இருக்கிறேன் என்றுவது கொள்ளலாம். நான் ஓங்கும் செல்வமாகவும் அதை அடைவதற்கு ஸாதநமாகவும் இருக்கிறேன். எவர்களுக்கு என்றால், இனிமேல் செல்வத்தை அடையப்போகிறவர்களுக்கு அதாவது செல்வத்தை அடையத் தகுந்தவர்களுக்கு. நாரீணாம் - ஸ்திரீகளுக்குள் எதனுடைய ஸம்பந்தம் கிஞ்சித் இருப்பதாகத் தொற்றுதல் மாத்திரத்தினாலேயே ஜனங்கள் தங்களை மிகப்பேறு பெற்றவர்களாக, அதாவது தங்களுக்கு ஸகலமும் கைகூடி விட்டதாக, எண்ணுகிறார்களோ அந்த கீர்த்தி, முதலிய இவ்வுயர்ந்த ஸ்திரீ தேவதைகளைக் குறிப்பதாகத் தோற்றுகிறது 'திருதி' என்பது மனதைக் கற்புநெறியில் நிறுத்தும் உறுதி.

(மத்துவர்) கீர்த்தி முதலிய ஏழுகளிலும் நான் அந்தர்வியாபியாக இருக்கிறேன் என்பது கருத்து

(ஸ்வா) இந்த சுலோகத்தில் "நாரீணாம் அஹம் கீர்த்திஃ" என்பதற்கு ஸ்திரீ தேவதைகளுக்குள் கீர்த்தி முதலியவைத் தேவதைகளாக நான் இருக்கிறேன் என்று ஸ்ரீதரர், மது சூதன சரஸ்வதி, சங்கராநந்தர் முதலியவர்கள் அர்த்தம் செய்கிறார்கள். (34)

---

35. 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌮𑌹𑌮𑍍 ।
𑌮𑌾𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑍋𑌽𑌹𑌮𑍃𑌤𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌾𑌕𑌰𑌃 ॥

35. ப்ருஹத்ஸாம = ததா = ஸாம்நாம் = காயத்ரீ = ச்ந்தஸாம் = அஹம் । மாஸாநாம் = மார்கஶீர்ஷஃ = அஹம் = ருதூநாம் = குஸுமாகரஃ ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌂, 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮	அப்படியே ஸாமங்களில் ப்ருஹத் ஸாமமும்
𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂, 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀, 𑌅𑌹𑌂	சந்தஸ்களில், காயத்திரியும் நான்
𑌮𑌾𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂, 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌃	மாஸங்களுள் மார்கழி மாஸமும்
𑌋𑌤𑍂𑌨𑌾𑌂, 𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌾𑌕𑌰𑌃, 𑌅𑌹𑌂	ருதுக்களுள் புஷ்பிக்கும் காலமும் நானே.

அப்படியே ஸாமவேதத்தினுடைய கானங்களில் ப்ருஹத்ஸாமமென்கிற ஸாமமும், சந்தஸ்ஸுகளில் காயத்திரீ என்கிற சந்தஸ்ஸும், நான். மாதங்களில் மார்கழிமாதமும், ஆறு ருதுக்களில் புஷ்பங்களுண்டாகும் காலமாகிய வசந்தருதுவும் நானே.

(வ்யா) ஸாமங்களுள், 'ப்ருஹத்' என்னும் ஸாமம் சிறந்தது. காயத்திரீ முதலான 26 சந்தஸ்ஸுகளையுடைய ரிக்குக்களுள் நான் காயத்திரி என்னும் ரிக்காக இருக்கிறேன்.

(ஸ்வ) மாதங்களுக்குள், மார்கஶீர்ஷமாஸம் நான் என்று பகவான் சொல்வதினால் அந்தமாஸம் விசேஷமென்று ஏற்படுகிறது. மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்திரத்தோடுகூடிய பௌர்ணமி எந்த மாஸத்தில் வருகிறதோ அந்தமாஸம், மார்க்கசீர்ஷமாஸம் அதாவது மார்கழிமாதம் இதற்கு 𑌆𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌯𑌣𑌿𑌕𑌂, என்றும் பெயருண்டு. அதாவது 𑌹𑌾𑌯𑌨𑌃 வருஷம், 𑌅𑌗𑍍𑌰𑌂 துவக்கம் என்றால், வருஷம் துடங்குகிற முதல் மாசமென்பது அர்த்தம் - ஆதலால் முன் காலத்தில் இது வருஷத்தின் முதல் மாதமாக இருந்திருக்கிறது. இந்த மார்கழி மாதத்தில் தான் புது தான்யங்கள், நெல், முதலியவைகள் ஆகிறபடியாலும், இந்த புது தான்யத்தினால், இந்த மாதம் பௌர்ணமியில் ஸம்வஸ்தர முதலில், ஹவிர்யாகம் செய்கிறபடியாலும், வைத்திய சாஸ்திரப்படி இந்த ஹேமந்தருதுவில், பிராணிகளுக்கு, பலம் விருத்தியடைவதாக யிருப்ப

தாலும், இந்த மாஸம் விசேஷமென்றும் அதிக சீதமும், அதிக உஷ்ணமுமில்லாமல் சமமாயும் சுகமாயிருக்கக் கூடிய மாதம் என்றும் மதுஸூதன ஸரஸ்வதி முதலிய வியாக்கியாதாக்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

முன் 8-வது அத்தியாயம் 17-வது சுலோகத்தின் கீழ்சொல்லி யிருக்கிறபடி நம்முடைய ஒருவருஷம் தேவர்களுக்கு ஒருநாள் தைமாதம் முதலாகவுள்ள ஆறுமாதங்களாகிய, உத்தராயணம் என்பது தேவர்களுக்கு ஒரு நாளில் பகலாகிறது அவர்களுக்கு ராத்திரியாகிய மற்ற ஆறுமாதங்களில் மார்கழி கடைசியானதால் நமக்கு எப்படி பகலுக்கு முன் உள்ள இரவின் முடிவு விசேஷமான உஷக்காலமோ அப்படியே இந்த மார்கழிமாதம் தேவர்களுடை பகலாகிய உத்தராயணத்திற்கு உஷக்காலம், ஜபம், தபம் முதலியவற்றிர்க்கு சிரேஷ்டமான காலமாதலால் பகவான் தான் இந்தமாஸம் என்று சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாம்.

கோத³ண்ட³ஸ்தே² ஸவிதரி ப்ரத்யூஷேऽக்ரூராவதே: ।
ஸஹஸ்ர வார்ஷிகீ பூஜா தி³நேநைகேந ஸித்⁴யதி ॥
ஹேமந்தப்ரத²மே மாஸி நந்த³வ்ரஜகுமாரிகா: ।

என்கிற பிரமாணத்தால் இந்த மாதத்தில் பூஜைசெய்வது மிகுந்த பலனோடுகூடிய தானதால் சிரேஷ்டமென்பது ஏற்படுகிறது.

மேலும் இந்த மாதத்தில் தான் கர்போட்ட ஆரம்பம் என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். ஆனால் தத்கால அனுபவத்தில் மார்கழிமாதம் அவ்வளவு அநுகூல மற்றதாக விருப்பது பர்வங்களின் லக்ஷணம் வரவர மாறுப்பட்டு வருவதால் என்று தோற்றுகிறது. (35

---

36. த்³யூதம் ச²லயதாமஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாமஹம் ।
ஜயோऽஸ்மி வ்யவஸாயோऽஸ்மி ஸத்த்வம் ஸத்த்வவதாமஹம் ॥

ப 36. த்³யூதம் = ச²லயதாம் = அஸ்மி = தேஜ: = தேஜஸ்விநாம் = அஹம் । ஜய: = அஸ்மி = வ்யவஸாய: = அஸ்மி = ஸத்வம் = ஸத்வவதாம் (1) = அஹம் ॥

அஹம் ச²லயதாம் த்³யூதம்	நான் வஞ்சகர்களுடைய சூதாகவும்
தேஜஸ்விநாம், தேஜ: அஸ்மி	தேஜஸ்விகளுடைய தேஜஸாகவு மிருக்கிறன்
அஹம், ஜய:, அஸ்மி	நான் வெற்றியாக இருக்கிறேன்
அஹம் வ்யவஸாய:	நான் முயற்சியாகவும்
ஸத்த்வவதாம் ஸத்த்வம் அஸ்மி	சாத்துவிகர்களுடைய சத்துவகுணமாகவு மிருக்கிறேன்.

நான் பலவித மோசங்களுக்குள்ளே சூதாடலாகிற மோசமாகவும், தேஜஸ்ஸையுடையவர்களுடைய தேஜஸ்ஸாகவும், ஜயத்தையுடையவர்களுடைய ஜயமாகவும், பிரயத்தின முடையவர்களுடைய பிரயத்தினமாகவும், சாத்துவிகர்களுடைய சத்துவகுணமாகவும், இருக்கிறேன்.

(1) ஸத்வவதாம்=நல்ல மனதை யுடையவர்களுடைய மனமும் (ராமாநுஜர்) ; பலமுள்ளவர்களுடைய பலம் (இராகவேந்திரர்).

---

37. வ்ருஷ்ணீநாம் வாஸுதேவோஸ்மி பாண்டவாநாம் தநஞ்ஜய: ।
முநீநாமப்யஹம் வ்யாஸ: கவீநாமுஶநா கவி: ॥

37. வ்ருஷ்ணீநாம் = வாஸுதேவ: = அஸ்மி = பாண்டவாநாம்=தநஞ்ஜய: । முநீநாம் = அபி = அஹம் = வ்யாஸ: = கவீநாம் = உஶநாகவி: ॥

வ்ருஷ்ணீநாம், வாஸுதேவ:	யாதவர்களுக்குள், வாஸுதேவனாகவும்
பாண்டவாநாம், தநஞ்ஜய:	பாண்டவர்களுக்குள், தநஞ்ஜயனாகவும்
முநீநாமபி, வ்யாஸ:	முனிவர்களுக்குள் வேதவியாசராகவும்
கவீநாம், உஶநாகவி:	கவிகளுக்குள்சுக்ரனென்ற கவியாகவும்
அஹம், அஸ்மி	நான் இருக்கிறேன்.

யாதவர்களுக்குள்ளே வாசுதேவனும், பாண்டவர்களுக்குள்ளே அர்சுனனும், முனிவர்களுக்குள்ளே வியாசரும், கவிகளுக்குள்ளே அதாவது சூக்ஷ்மதர்சிகளுக்குள்ளே சுக்ர கவியும் நானாகவே இருக்கிறேன்.

(சங்கரர்) வ்ருஷ்ணீநாம் என்றால் யாதவவம்சத்தில் தோன்றியவர்களுக்குள் நான் வாசுதேவன், உனது தோழனான இந்த நானேதான் தநஞ்ஜயன் நீயேதான். முனிவர்கள் என்பவர் ஆலோசிக்கும் தன்மையாய் ஸகலப் பொருள்களையும் அறிபவர்கள். கவிகள் என்றால் க்ராந்ததர்சிகள், கடந்து நிற்கின்றவற்றைக் காண்பவர்கள் சூக்ஷ்மதர்சிகள் அதாவது அதிருட்டமானவற்றை ஆராய்ந்து உணருபவர்கள்.

(ராமாநுஜர்) முநிகள் என்றால் வஸ்துக்களை ஆராய்ந்தறிந்த நிச்சய ஞானமுள்ளவர்கள் ; கவிகள் என்றால் வித்வான்கள். (37)

---

38. தண்டோ தமயதாமஸ்மி நீதிரஸ்மி ஜிகீஷதாம் ।
மௌநம் சைவாஸ்மி குஹ்யாநாம் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநவதாமஹம் ॥

38. தண்ட: = தமயதாம் = அஸ்மி = நீதி: = அஸ்மி = ஜிகீஷதாம்।(1)மௌநம்=ச = ஏவ = அஸ்மி = குஹ்யாநாம் = ஜ்ஞாநம் = ஜ்ஞானவதாம் = அஹம் ॥

உ.மய தாரம உணூ: அஸ்மி	தண்டிப்பவருள் தண்டனையா யிருக்கிறேன்
ஜிமீஷதாரம, நீதி: அஸ்மி	ஜெயத்தை விரும்புகிறவர்களுள் நீதியாக யிருக்கிறேன்
ரஹஸ்யாநாம, மௌநம	ரகஸ்யங்களுள், மௌநமும்
ஜ்ஞாநவதாம, ஜ்ஞாநம	ஞானிகளின் ஞானமும்
அஹமேவ அஸ்மி	நானாகவே இருக்கிறேன்.

தண்டிக்கிறவர்களுடைய தண்டனையும், ஜயிக்க இச்சையுள்ளவர்களுடைய சாமதான பேததண்டமென்கிற உபாயமும், இரகசியங்களுக்குள்ளே மௌநமும், தத்துவஞானிகளுடைய ஞானமும் நானே.

(1) மௌநம்=இரகஸ்யத்தை வெளிப்படுத்தாமலடக்க மௌனம் ஹேதுவாக விருக்கிறதாகையால், மௌனத்தை விசேஷமாகச் சொல்லியது (ஸ்ரீதரர்).

---

39. யச்சாபி ஸர்வபூதாநாம் பீஜம் தத³ஹமர்ஜுந ।
ந தத³ஸ்தி விநா யத்ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம் ॥

39. யத் = ச = அபி = ஸர்வபூதாநாம் = பீஜம் = தத் = அஹம் = அர்ஜுந। ந = தத் = அஸ்தி = விநா = யத் = ஸ்யாத் = மயா = பூதம் = சராசரம் ॥

ஹே அர்ஜுந	ஓ! அர்ஜுநா!
ஸர்வபூதாநாம்ச	ஸகல பூதங்களுக்கும்
யத், பீஜம், அபி	யது விதையோ
தத், அஹம்	அது நான்
சராசரம்	ஜங்கம ஸ்தாவரமான
யத், பூதம், ஸ்யாத்	எந்தவஸ்து இருக்கிறதோ
தத், மயா, விநா, நாஸ்தி	அது என்னையன்றி இல்லை.

ஓ! அர்ஜுநா! சகல பூதங்களும் உண்டாவதற்கு காரணம் வித்து எதுவோ அது நான். ஜங்கமஸ்தாவரமான எந்தவஸ்து உள்ளதோ, அது என்னையன்றி இல்லை.

(சங்கரர்) ஸகலமான பொருள்களுக்கும் உத்பத்திகாரணமானவிதை அதாவது முளைக்கச் செய்வது எதுவோ, அது நானே. பிரகிருதத்தில் சொல்லிவந்த விஷயத்தை முடிக்கும் பொருட்டு தமதுவைபவத்தின் சுருக்கத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார்:—ஜங்கமமாக வாயினும், ஸ்தாவரமாக வாயினும் எந்த வஸ்து உள்ளதோ அதெல்லாம் என்னையன்றி இல்லை என்றால் வியாபிக்கப் படாப் பொருள் ஆத்மா இல்லாததாகப் பாழாகவன்றோ நிற்கும். ஆகவே

எல்லாம் என்னையே ஆத்மாவாகவுடையன என்பது கருத்து. ஆத்மா இல்லாததாக ஒன்றும் இருக்கவே முடியாது என்பது தேர்ந்த பொருள்.

(ராமானுஜர்) சேதனுசேதனமான சலகப் பிரபஞ்சமும் என்னைச் சரீரியாயும், சேஷியாயுமுடையதானதால், என்னை யன்றி யாதொரு பூதங்களுக்கு மிருப்பு கிடையாதென்பது கருத்து. (39)

---

40. 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌮 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ।
𑌏𑌷 𑌤𑍂𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌮𑌯𑌾 ॥

40. ந = அந்தஃ = அஸ்தி = மம = திவ்யாநாம் (1) = விபூதீநாம் = பரந்தப । ஏஷஃ = து = உத்தேஶதஃ = ப்ரோக்தஃ = விபூதேஃ = விஸ்தரஃ = மயா ॥

𑌹𑍇 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪	ஓ! பகைவரை தபிக்கச்செய்கிறவனே!
𑌮𑌮 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂	என்னுடைய திவ்வியமான
𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂	வைபவங்களுக்கு
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿	முடிவு இல்லை
𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇𑌃	விபூதிரூபத்தினுடைய
𑌏𑌷𑌃 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌃	இந்த விரிவானது
𑌉𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑌤𑌃	ஏகதேசம் (அதாவது சுவல்பம்)
𑌮𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃	என்னால் சொல்லப்பட்டது.

ஓ! அர்ச்சுனு! அற்புதங்களான என்னுடைய விபூதி ரூபங்களுக்கு முடிவானது கிடையாது. விபூதி ரூபத்தினுடைய இந்த விஸ்தாரமானது, சுருக்கமாய் என்னாலே சொல்லப்பட்டது.

(1) திவ்யாநாம் = மங்களகரமான (ராமானுஜர்).

(சங்கரர்) ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவான ஈசுவரனுடைய திவ்வியமான வைபவங்கள் இவ்வளவு என்று சொல்லவாவது, அறியவாவது ஒருவனாலும் முடியாதன்றோ. (40)

---

41. 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍂𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌾 ।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌵𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌮 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌂𑌽𑌶𑌸𑌂𑌭𑌵𑌮𑍍 ॥

41. யத் = யத் = விபூதிமத் (1) = ஸத்வம் = ஶ்ரீமத் (2) = ஊர்ஜிதம் (3) = ஏவ = வா । தத் = தத் = ஏவ = அவகச்ச = த்வம் = மம = தேஜோம்ஶஸம்பவம் (4) ॥

𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍	பெருமஹிமையுள்ளதாகவாயினும் ஐசுவரியமுடையதாகவாயினும்

ஊர்ஜிதமேவ வா	உச்சாஹத்தோடு கூடியதாகவாயினும் (உள்ள)
ஸத்த்வம், யத் யத்	வஸ்து ஏதேதுவோ
தத் தத்	அதது
மம, தேஜோம்ஸ ஸம்பவமேவ	என்னுடைய தேஜஸினுடைய ஓர் அம்சத்திலுல் உண்டானதாகவே
த்வம் அவகச்ச	நீ அறிந்துகொள்.

மஹிமையுள்ளதாகவாவது (ஸ்ரீ) ஐசுவரியத்தை யுடையதாகவாவது, உத்ஸாஹத்தோடு கூடியதாகவாவது உள்ளவஸ்து எதேதுவோ அது எல்லாம் ஈசுவரனுன என்னுடைய தேஜஸின் ஓர் அம்சம் அதாவது ஒருபாகத்திலுல் உண்டானதாகவே நீ அறிந்துகொள்.

(1) விபூதிமத்= விபூதியோடுகூடின (சங்கரர்); என்னைத் தவிர வேறில்லாத (மத்வர்).

(2) ஸ்ரீமத்=ஸம்பத்துடைய (ஸ்ரீதரர், ராமாநுஜர், இராகவேந்திரர்).

(3) ஊர்ஜிதம்=உற்சாகத்தோடு கூடியவும் (சங்கரர்); சுபகாரியங்களைச் செய்ய எத்தினமுடையவும் (ராமாநுஜர்); அபிவிருத்தியையுடையவும் (இராகவேந்திரர்).

(4) தேஜோம்ஸ ஸம்பவம்=என்னுடைய தேஜஸ்ஸின் அம்சத்திலிருந்து உண்டானதாக (சங்கரர்; ராமாநுஜர்); கபிலர், இராமர், வாசுதேவர் முதலிய ரூபங்கள் பூர்ணமான ரூபங்கள் மற்றவைகள் அம்சங்கள் (மத்வர்). (41)

---

42. அதவா பஹுநைதேந கிம் ஜ்ஞாதேந தவார்ஜுந ।
விஷ்டப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸ்நமேகாம்சேந ஸ்திதோ ஜகத் ॥

42 அதவா = பஹுநா = ஏதேந = கிம் = ஜ்ஞாதேந = தவ = அர்ஜுந । விஷ்டப்ய = அஹம் = இதம் = க்ருத்ஸ்நம்=ஏகாம்சேந = ஸ்திதஃ = ஜகத் ॥

ஹே அர்ஜுந	ஓ! அர்ஜுனு!
அதவா	அப்படிக்கின்றி
ஜ்ஞாதேந பஹுநா	அறியப்பட்ட, அனேகமான
ஏதேந, தவ, கிம்	இதனுல், உனக்கு, என்ன?
அஹம், இதம், க்ருத்ஸ்நம், ஜகத்	நான், இந்த, ஸகலமான, ஜகத்தை
ஏகாம்சேந	ஒரு அம்சத்திலுல்
விஷ்டப்ய, ஸ்திதஃ	தரித்துக்கொண்டு, இருக்கிறேன்.

ஓ! அர்ஜுனா! அறியப்பட்ட அனேகமான இந்த விபூதிகளினாலே உனக்கென்னப் பிரயோசனம்? நான் சகலமான இந்த ஜகத்தை ஒரு அம்சத்தினாலே வியாபித்துக்கொண்டு அல்லது, தரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

(சங்கரர்) ஓ! அர்ஜுனா! இத்தகைய அறிவுபோன்ற விஸ்தாரமான ஆனால் நிறைவற்ற அதாவது குறைவோடுகூடிய அறிவினால் உனக்கு ஆவதென்ன? நான் இந்த விஷயத்தை முழுவதும் சொல்லுகிறேன் கேள். நான் இந்த ஜகத் முழுவதையும் ஒரு அம்சத்தினால், ஒரு உருப்பினால் அதாவது பொருள் எல்லாவற்றினுடைய வடிவமாயுள்ள ஒரு பாதத்தினால் நன்றாகத் தாங்கிநிற்கிறேன். அவ்வாறே ‹ பாதோऽஸ்ய விஶ்வா பூதாநி ’ பொருள்களெல்லாம் இதனுடைய பாதகமாயிருக்கின்றன' என்று மந்திர வர்ணம் கூறுகின்றது (தைத்திரீய ஆரணீகம் 3,—12 பார்க்க).

(ராமானுஜர்) என்னுடைய கோடானுகோடி அம்சங்களில் ஒரு அம்சத்தினால் இந்தப் பிரபஞ்சம் வியாபிக்கப்பட்டு விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறதென்று அறிந்து உபாசிப்பாயானால், அதுதான் முக்கியப் பிரயோஜனமென்பது கருத்து.

(ஸ்வா) பிரம்மகைவர்த்தபுராணம் இரண்டாவது பாகம் அத். 73. வராகபுராணம் முதலாவது பாகம் அத். 113. கூர்மபுராணம் உத்தரபாகம் அத். 7. பத்மபுராணம் சிருஷ்டிகாண்டம் அத். 36. ஸ்கந்தபுராணம் காசி காண்டம் பூர்வபாகம் அத். 21. இவைகளில் இந்த 10-வது அத்தியாயத்தைப் போலுள்ள விபூதியோகத்தைக் காண்க. (42)

* ஜ்ஞாநேந - என்று ஒரு பாடம், ஞானத்தினாலே என்று அர்த்தம் *(ராமானுஜர்)*.

இதி ஶ்ரீமத் பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே
விபூதியோகோ நாம தஶமோऽத்யாய:.
ஶ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக உபநிஷத்துக்களாக
ப்ரஹ்மவித்தையாக யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற
ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே
விபூதியோகம் என்கிற
பத்தாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.